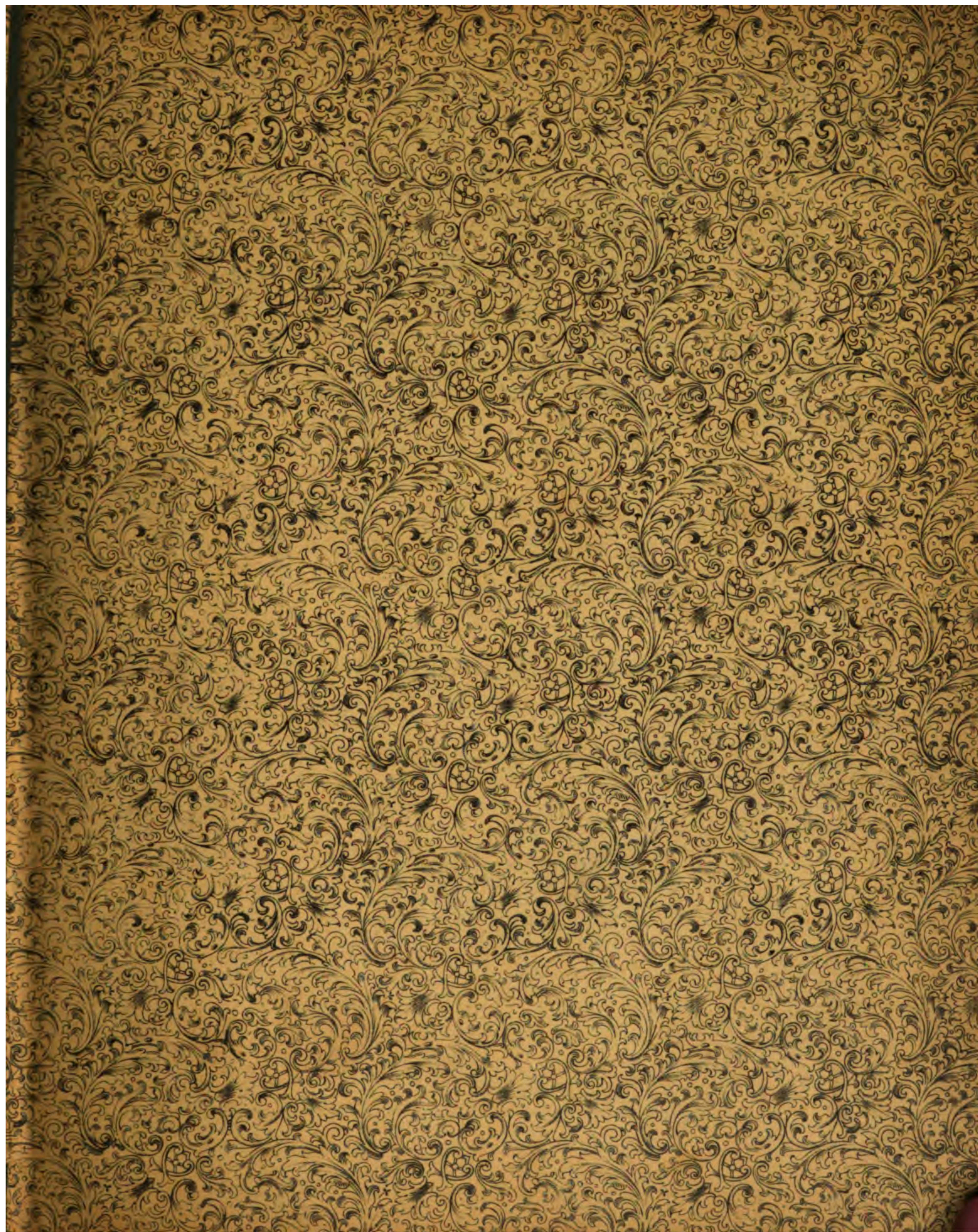


ARCHIV ČESKÝ

ČILI

STARÉ PÍSEMNÉ PAMÁTKY

ČESKÉ I MORAVSKÉ,

SEBRANÉ Z ARCHIVŮ DOMÁCÍCH I CIZÍCH.

NÁKLADEM DOMESTIKÁLNÍHO FONDU KRÁLOVSTVÍ ČESKÉHO

VYDÁVÁ

KOMMISSE K TOMU ZŘÍZENÁ PŘI KRÁLOVSKÉ ČESKÉ SPOLEČNOSTI NÁUK.

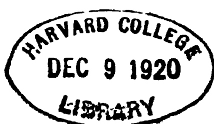
REDAKTOR: **JOSEF KALOUSEK.**

DÍL XV.

Dopisy rodu Švamberského 1449—1526.
Listiny archivu někdy Olešnického 1415—1525.
Listiny Zvíkovské a Orlické 1357—1549.
Trutnovské desky manské 1455—1539.
Výpisy z knih vinničných 1358—1461.

V PRAZE 1896.

Tiskem dra Ed. Grégra. — V kommissi knihkupectví: Bursík & Kohout.


HARVARD COLLEGE
DEC 9 1920
LIBRARY

A. XXX.

DOPISY RODU ŠVAMBERSKÉHO

z let 1449—1526.

Z archivů Třeboňského a Orlického vydávají

Antonín Rezek, František Mareš a Josef Kalousek.

Přítomná sbírka dopisů mocného někdy rodu Švamberského vznikla společnou prací týchž vydavatelů a v týchž okolnostech, jakž v předešlém díle Archivu Českého (XIV. str. 1) jest pověděno o dodavku ke sbírce dopisů rodu Rosenberského. Největší díl listů zde podávaných byl čerpán professorem Rezkem z archivu Třeboňského. Soustavným prohledáním téhož bohatého archivu, jež vykonal archivář Mareš se svými úředními pomocníky, přibylo k tomu asi 50 kusů. Z archivu někdy Zvíkovského, nyní na Orlíku chovaného, podepsaný získal málo přes 40 kusů. Také v této snůšce při každém regestě jest pojmenován archiv, ze kterého který kus pochází, a písmeny R, M, K jest naznačeno, který vydavatel ručí za správnost opisu.

Již v dřívějších dílech Archivu Českého byl uveřejněn drahný počet dopisů, poslaných od členů rodu Švamberského anebo od jiných osob k nim. František Palacký vybíraje listy obsahem důležitější, uveřejnil 45 dopisů Švamberských z let 1400—1479 v Archivě Českém III. 368—394 ve zvláštní sbírce; skoro tolikéž dopisů Švamberských otiskl mezi psaními rozličných osob z let 1471—1490 v AČ. VI. 127—216. Jednotlivé listy Švamberské najdou se tu a tam vřaděny a již vytištěny ve dvou velkých sbírkách dopisů rodu Hradeckého a Rosenberského (A. Č. VII—XII. s dodavky v díle XIV.), a dopisů pana Zdeňka Lva z Rožmitála (A. Č. VII—XII.) Z archivu Orlického vydáno bylo 31 dopisů Zvíkovských z let 1458—1477 v AČ. I. 227—244. Sbírky tyto s přítomnou naší navzájem se doplňují, a místy co v některé jest temného, dochází objasnění v druhé. K tomu budiž zde povšechně poukázáno. Zvláštními regesty v naší sbírce odkazuje se jenom k těm několika dopisům Švamberským, jež Palacký uveřejnil porůznu v prvních šesti dílech Archivu Českého mimo sbírky zde dotčené.

Největší část dopisů rodu Švamberského zachovala se v bývalém Rosenberském nyní knížecím Schwarzenberském archivě v Třeboni. Příčiny toho jsou několikeré. Rosenberkové ze všech panských rodů českých nejbedlivěji pečovali o zachování všelikých písemností pro budoucí potřebu právní i historickou. Švamberkové měli mnohonásobné přátelské styky s Rosenberky zvláště od počátku náboženských válek v Čechách, ve kterých oba panští rodové stáli v čele strany katolické a tudy těsně k sobě přilnuli. Tak se stalo, že Bohuslav z Švamberka, jenž měl za manželku Lidmilu dceru Oldřicha z Rosenberka, roku 1573 obdržel od Oldřichova vnuka Jindřicha z Rosenberka zápisné zboží Zvíkovské a Milévské. Rod Švamberský, prvotně

usedlý v Plzensku, zapustil tudy nový a nejmohutnější kořen v jižních Čechách. Týž Bohuslav z Švamberka stal se i poručníkem nezletilého Jindřicha a ostatních sirotků Rosenberských a správcem statků rodu Rosenberského. Brzo potom počaly se zavírati smlouvy mezi rody Rosenberským a Švamberským k účelu vzájemného dědění. Snahy tyto došly cíle, když po vymření Rosenberků r. 1611 prapravnuk právě dotčeného Bohuslava Jan Jiří z Švamberka zdědil skoro všechny statky Rosenberské. Při tomto spojení statků dvou panských rodů archiv Švamberský ze Zvíkova převezen a spojen s archivem Rosenberským v Třeboni, jejž tehdáž spravoval znamenitý archivář Václav Březan. Písemnosti Švamberské od té doby největším dílem zůstaly již v Třeboni.

Důkladné poučení o panování rodu Švamberského v jižních Čechách najde se v *Pamětech Zvíkovských,* se vzornou pečlivostí sepsaných a vydaných (v Praze 1888 str. 220) od archivaře P. Františka Tyla, jemuž vzdávám dík za mnohou ochotu a pomoc mně poskytnutou při badání v knížecím Schwarzenberském archivě na Orlíce.

V Praze. v dubnu 1895. *J. Kalousek.*

1.

Václav z Michalovic p. Hynkovi Krušinovi z Švamberka: o škodě, kterou Jarošová z Božovic Maršovi ze Dvorů svým rybníkem činí. (M)

V Strakonicích 1449, 30. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. P. 1 a/1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a bratře milý. Tajna tebe nynie [sic], kterak o sněmu v Strakonicích u mne před tebú, pane, i jinými pány a dobrými lidmi, kteříž tu na sněmu byli jsú, mluvil sem a túžil na Jarošovú z Božovic, kteráž panoši mému Maršovi ze Dvoróv svým rybníkem na jeho škodu činila jest, jeho topiec a k tomu práva ižádného nejmajíc, než toliko svévolnosti. A když pravila, že nebožčík muž její topil to s Maršovú vuolí, tu Mareš to provedl, že jemu byl svolil do své vuole, ale ona již mnohokráth jsúc o to obsielána, aby toho netopila, vždy jemu na jeho tiem rybníkem svévolně topila až do strženie nynie toho rybníka. A to činila jsúci u Předbora služebníka tvého; pak již prála [pravila], že jest Předborovi prodala. Protož, pane bratře, rač Předborovi přikázati, jestli žeť jest to kúpil, ať toho diela ponechá do ohledánie té pře, aneb ať tak dělá, aby sě panoši mému škoda nedála. Pakli jest nekúpil, přikaž jemu dle spravedlnosti, ať jie v jejích bezpráví a svévolnostech nefedruje, neb tu u něho jsúci, ani mně samému, ani také panošiem mým po dobrých lidech chce práva býti, z čehož jí vinou dám sie. Pakliby to jinak šlo, sám by tomu, pane bratřě, rozuměl, že by to byla svévolnost, ale nespravedlnost. A toho mi napsanú dáš odpověď po tomto poslu. Datum in Strakonicz feria IIII ante Philippi et Jacobi apostolorum anno ɔc XLIX.

Václav z Michalovic seděním na Strakonicích.

Urozenému pánu panu Hynkovi Krušinovi z Švamberka, bratru milému.

2.

Hynek Krušina z Švamberka p. Oldřichovi z Rožmberka: o sporu Marše ze Dvorů s Předborem z Radyšína pro výtopu. (M)

V Boru 1449, 3. května. — Orig. arch. Třeb. I. P. 1 a/1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a testi milý. A jakož mi píšeš, žeby tě obeslal pan Václav z Michalovic o služebníka svého Maršě ze Dvoróv a túže na služebníka mého Předbora z Radyšína, žeby Božejovice kúpil u Jarošové, a žeby ten rybník chtěl dělati, a v tom dotýče toho, že by též ten rybník jměl topiti, jakožto za Jarošě topil: pane a testi milý, v svém listu pan Michalec mi píšě a dotýkajě toho, žeby bylo smluveno do vóle jeho, aby ten rybník topil; i móžeš tomu, pane, sám rozuměti, že jest to věc neslýchaná, ktoby na to dělal, a onby, udělajě dnes, a onby jemu kázal zajtra zpustiti. Tedť, pane, dále posielám přiepis páně Michalcova listu, kterakť mi píšě, ješto v něm porozumieš, coť píšě. — A také, pane a testi milý, dávámť věděti, žeť jmám od kardinála poselstvie nynie, žebych sě o to s tebú i o jiné věci pilné rád s tebú sjel k rozmluvení a o ty věci spolu rozmluvili. — A také věz, žeť jsem služebníka svého Předbora s tiem hned obeslal, jakož mi píšeš. Datum in Bor in invencione s. Crucis anno ɔc XLIXmo.

Hynek Krušina z Švamberga, hajtman kraje Chebského.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rožmberga, testi mému milému.

3.

Milota z Běšin a Jiřík z Reissenšteinu smlouvají Bohuslava ze Švamberka a Jana Kostnpiera z Mělnic o louku nad Ostrovským rybníkem. (M)

B. m. 1465, 27. září. — Orig. arch. Třeb. II. 161. No. 1a.

My Milota z Běšin a Jiřík z Rayssnsstaynu známo činíme tiemto listem všěm vuobec, ktož jej uzřie anebo čtúce jej slyšěti budú, žě sme smluvili mocně a dobrovolně urozeného pána pana Bohuslava z Švamberga s jedné strany, a z druhé strany urozeného panoši Jana Kostnpiera z Mělnic seděním v Lukavici, o tu louku, kteráž jest nad Ostrovským rybníkem nad cestú k Tachovu jdúc, takovúto smlúvú: žě kdyžby rybník Ostrovský pln stál, a žěby tu louku zatopil, tehdy nahoře dotčený Jan Costnpier i jeho dědicové budúcně tu nemají překážěti ani hájiti pánu nahoře dotčěnému i jeho budúcím dědicóm. A také Jan Costnpier i jeho budúcí dědicové a náměstkové, doniž ta voda nad čěstú na té lúce stane, nemají tu ryb loviti ani také louky zastaviti, ani kterým obyčějem těm rybám, kteréž by tu byly, nemají překážěti. A také Jan Costnpier i jeho budúcí pod cestú nemají nic, pokud a což rybník zatopuje. A také když by voda s té louky sešla, tehdy Jan Costnpier i jeho dědicové budúcně mají té trávy na té louce požívati, sieci a sobě k svému puožitku

skliditi anebo s ní učiniti, což by se jim najlépe zdálo, a to vždy a na každý rok, dokud by rybník pln nestál a té louky žěby voda nezatopila; a pan Bohuslav nahořě dotčený i jeho dědicové budúcí nemají jemu v tom překážěti, tak jakož nahoře dotčěno jest. A také jestli žěby Jan Costnpier komu to prodal, má pana Bohuslava i jeho dědice tak v tom opatřiti, aby JMti anebo jeho dědicóm budúcně v tom překážěno nebylo, a tato smlúva aby pánu často dotčenému i jeho dědicóm zdržěna byla. I též zase pan Bohuslav a jeho dědicové budúcí nemají učiniti Janovi Costnpierovi, když by komu to prodali, jakož tepruv nahoře dotčeno jest. A také pan Bohuslav i jeho dědicové budúcí splavu na tom rybníce nemají povyšovati, než tak ho mají nechati, jakož jest prve byl a podnes jest. A tuto nahoře psanú smlúvu my nahoře psaní smlúvce mezi nimi sme učinili s jich obojích dobrú vólí a vědomě; a to sú voni slíbili i za své dědice budúcně k sobě i k nám pod svú ctí a věrú tuto smlúvu věrně a právě a v cěle držěti bez přerušěnie všělikterakého. A toho my nadepsaní smlúvce každé straně dáváme list pod našimi a jich obojích stran vedle nás visutými pečetmi, aby se oni uměli v těch věcěch podle smlúvy našie i jich dědicové a náměstkové mieti a zachovati ve všěch těch kusiech v tomto listu smluvném nahoře položených. Jenž jest psán a dán let po narození syna božieho tisícieho čtyřstého šědesátého pátého leta, ten patek před milým svatým Václavem mučedlníkem božím a dědicem naším českým.

4.

Hilarius Litoměřický Bohuslavovi ze Švamberka: že sejme interdikt s kláštera Tepelského, když tento odpřisáhne se krále Jiřího. V Plzni 1467, 23. října. — Tištěno v Archivu Českém VI. 124 č. 15.

5.

Jan ze Švamberka Volyňským o poplatky. (M)

V Strakonicích 1468, 16. února. — Orig. arch. Třeb. II. 336. 1.

Jan z Švamberka, bratr řádu rytěřujícieho zákonu svatého Jana Křtitele božieho posvátného domu špitálu Jerusalemského, chudých božích sluha, k českému převorství mistr obecní volený.

Purgmistře, rychtáři, konšelé i všecka obec městečka Volyně, i všecky lidi toho Volynského újezdu neb úřadu našeho zákonu i naše, tiemto listem vás všecky i každého zvláště napomínáme, neb to vieme, že vás všech i každého zvláště tajno nenie, kterak penězi zákonní zákonu [z] Strakonic jsú za vás dáni, a člověčenstvie ste slíbili, a z toho propuštěni nejste; a to dánie zakonných peněz dáno a stalo se s volí KJti. A vy od toho času těch všech časóv a let platy, poplatky i jiné všecky užitky, v nich sedíte od starodávna, vydávali ste a platili, nynie pak obmeškali ste

se a platuov diel drahně zadržali ste a nedali nám, ješto o nich dobře viete: i napomínámeť vás a přikazujemť vám přísně všem vuobec i každému zvláště, aby jě v témdni konečně od datum listu tohoto nám a zákonu našemu dali a jě na Strakonice přinesli. Jestližeby toho zanedbali a jich nepřinesli, poněvadž my a zákon náš k tomu spravedlnost máme, o niež vy dobře viete, vězte, žeť vás všecky s boží pomocí a s přátelskú k tomu připravíme, že nám jě dáte s vaší škodú; protož toho se nedopúštějte. Datum Strakonic feria III ipso die sancte Juliane virginis, annorum domini ɔc LXVIII°.

6.

Jan z Švamberka rychtářovi z Nišovic o platy. (M)

V Strakonicích 1468, 16. února. — Orig. arch. Třeb. II. 336. 1.

Jan z Švamberka, bratr řádu rytěřujícieho zákonu svatého Jana Křtitele božieho posvátného domu špitálu Jerusalemského, chudých božích sluha, k českému převorství mistr obecní volený.

Bohunku rychtáři z Nynšovic*)! Tě i všechny lidi tvého rychtářstvie neb úřadu našeho zákonu i naše tiemto listem všecky i každého zvláště napomínáme, neb to vieme, že vás všech i každého zvláště tajno nenie, kterak penězi zákonními zákonu [z] Strakonic jsú za vás dáni, a člověčenstvie ste slíbili, a z toho propuštěni nejste; a to dánie zákonních peněz dáno a stalo se s volí KJti. A vy od toho času těch všech časuov a let platy, poplatky i jiné všecky užitky, v nich sedíte od staradávna, vydávali ste a platili, nynie pak obmeškali ste se, a platuov diel drahně zadržali ste a nedali nám, ješto o nich dobře viete: i napomínámeť vás a přikazujemť vám přísně všem vuobec i každému zvláště, aby jě v témdni konečně od datum listu tohoto nám a zákonu našemu dali a jě na Strakonice přinesli. Jestližeby toho zanedbali a jich nepřinesli, poněvadž my a zákon náš k tomu spravedlnost máme, o niež ty i lidé úřadu tvého dobře viete: i vězte, žeť vás všecky s boží pomocí a přátelskú k tomu připravíme, že nám jě dáte s vaší škodú; protož toho se nedopúštěj i s lidmi úřadu tvého. Datum Strakonicz feria III ipso die beate Juliane virginis, anno domini ɔc LXVIII°.

*) Čti *Nišovic* nebo *Něhošovic;* vsi obou těch jmen nacházejí se na bývalém panství Volynském.

7.

Jan z Rožmberka (?) Bohuslavovi z Švamberka: o poslání kata na zločince. (M)

B. m. a r. (1470?) — Koncept arch. Třeb. IB. 5BC. 13.

Také, pane švagře muoj zvláště milý, ty zločince, kteréž v svém vězení máte, mé raddy jiné nenie, než abyšte sě jich kázali právem tázati, neb sě v kraji mnoho nešlechetných věcí děje, ješto skrze jich tázání mnohéch věcí budeme sě buohdá moci

vystřieci. Také vězte, že jsú mi dnes jednoho lottra přivedli s jistinú, anť vede dva koně, ješto je ukradl, i bylo by mi mistra popravnieho na něho potřebie. I prosím vás, když na Boru bude, dajte mi věděti, ať já po něho pošli. A také jakož jsem vám onehda psal, což se Pffeléře dotýče, prosím vás, obešlete jej, a kdy by měl u vás býti, dajte mi věděti. A jestli žě ste po kata neposlali, dajte mi věděti, neb já po něho poslati chci.

8.

Jan ze Švamberka jako volený oprávce Janovi z Rosenberka klade rok v Prachaticích s Burianem z Lažan na Bechyni. V Strakonicích 1471, 27. ledna. — Tištěno v Arch. Českém V. 313 č. 3.

9.

Jan ze Švamberka, mistr Strakonický, Janovi z Rosenberka: že mnozí s obojí strany žádají společného sjezdu o stavení záhub a jednání obecného dobrého. Na Strakonicích 1471, 8. dubna. — Tištěno v Archivě Českém V. 318 č. 9.

10.

Bohuslav ze Švamberka Sigmundovi opatu Tepelskému: o faráři v Ovesných Kladrubech. Na Boru 1473, 12. prosince. — Tištěno v Archivě Českém V. 359 č. 62.

11.

Písař Zvíkovský purkrabí Krumlovskému o lehavého psa. (K)

Na Zvíkově 1474, 31. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Wβ fasc. 14.

Službu svú vzkazuji, pane Konrádte milý! A račte věděti, že Šmelický [sic] pánu mému JMti lehavého psa dal, kteréhož Rada myslivec váš přistrojil jest Šmelickému ɔc. I poslal mě jest JMt vo to naschváli s myslivcem naším na Zviekov, a tak mi poručiti ráčil, abych Radu vobeslal, aby s tiem psem na Zviekov přijel, a s myslivcem s naším aby některý den pojezdil: I milý pane Konrádte, račte ho poslati k nám s tiem psem na Zviekov; a tu kdyžť přijede, budeť mu ten pes hned zaplacen, vo to ať žádné péče nemá. I račte ho bez meškánie poslati, nebť já s myslivcem s naším na Zviekově naň čekati budu. Dán na Zviekově feria VI. na vigilii všech svatých, annorum Domini· LXXIIII°. Linhart písař páně z Švanberga.

Uroz. panoši, panu Konrádtovi z Petrovic, purgrabí na Krumlově, na mě laskavému.

Vigilie Všech Svatých roku 1474 padla na pondělí, ne na pátek.

12.

Racek ze Švamberka Jindřichovi z Rosenberka: že pán jeho, až se vrátí, dá jemu odpověď v příčině Rakušanův. B. m. 1474, 31. prosince. — Tištěno v Archivě Českém V. 358 č. 73.

13.

Václav Holub svému pánovi (Bohuslavovi ze Švamberka?), aby v Cerhonicích dvůr postavil. (K)

B. m. (1474?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Bβ fasc. 4.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte VMt věděti, že sem byl před sím v Crhonicích, opatruje hospodářstvie, aby se zřézeně dělalo a mlátilo; i porozuměl sem tomu, že jest velká nesporota a nezřézenost, ješto tu dvoru při té stodole nynie. I tak sem na to myslil, abych VMti o to psal, jestliže by VMti vuole k tomu byla a úmysl, abyšte ráčili kázati tu dvuor postaviti. Neb račte VMt věděti, že by z toho dvoru velké požitky k zámku vycházely, když by tu dvuor udělán byl při té stodole, a že by tu čeleď v něm byla, zvláště že by se tu dobytky chovaly, voly, krávy, ovce, i jiné nábytky, a tu že by se hnuoj dělal, ješto by se dědiny hnojily, ječmen a pšenice by se sela, i lúky by se opravovaly. Neb, pane milý, dědiny velmi zajdú a spustějí a schlistnú, jestliže se hnojiti nebudú. Jakož pak, když VMti buohdá příjezd k nám bude, těch věcí VMti šíře ústně spravím. I co v tom úmysla VMti bude, račte dáti věděti, ješto by se lesu ke [sic] potřebě navezlo na saniech. Než, pane milý, lesuov VMt tu nemáte, ani pán Strakonický, ješto by se k té potřebě a k tomu stavení hodil. I byl-li by úmysl VMti, ten dvuor kázati stavěti, abyšte ráčili panu Lvovi psáti, aby lesu na království VMti dáno bylo. A s tiem buďte VMt pánu Bohu a blahoslavené panně Marii poručeni; a dajž to milý pán Buoh všemohúcí, aby se VMti prospěšně a zčastně vedlo, a pán Buoh dal VMti svítězstvie nad nepřátely VMti i dobrým lidem VMti. Václav Holub ɔc.

14.

Purkrabí Zvíkovský Jarohněvovi z Úsuší o různici s Píseckými o vězně. (K)

Na Zvíkově 1475, 25. dubna. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 128.

Služba má tobě, urozený přieteli a pane Jarohněve milý! Jakožť sem psal, co se věžňóv dotkne: i jest ruoznice mezi námi s Pieseckými, že oni chtie, aby jejich byli prvé propuštěni; i nezdá mi se to za podobné. I milý pane Jarohněve, mluv se pánem tvým JMtí, aby to pro pána mého JMt učinil a mně list dal otevřený, abych já mocen byl jich propustiti; a vo to bych se s nimi sjel, aby oni lidi pána mého JMti propustili, a já jich. Také pane Jarohněve milý, proším tebe vždy o toho psa, ať mi jest poslán po tomto poslu, nebť mi jest v tom Rys nešlechetně učinil. Datum ex Zviekov feria III. in die sancti Marci apostoli ewangeliste, anno ɔc LXXV.

Jan z Blahúst purgrabie na Zviekově.

Urozenému panoši, panu Jarohněvovi z Úsušie, přieteli mému milému.

15.

Úředník Zvíkovský pánovi: o úrocích Dubňanskému. (K)

B. m. i d. (okolo 1475?) — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr 8. č. 43.

Také račte VMt věděti o Dubňanského úroky, jakož sem prvé psal, že mají jemu dáni býti čtyřie úroci; dva na Zviekově leží tu, a VMt dva vzal, jeden v Soběslavi, kterýž byl z Milličína položen, a druhý vzala VMt na Zviekově. Za ta dva má VMt, kteréž jste vzali, máte jiné dáti. Račtež o tom rozkázati, mám-li já z úřadu ta dva úroky dáti, nebť se ta věc připomíná pro počet.

16.

Úředník Zvíkovský pánovi: prosí o peníze, že pacholci nechtějí čekati ɔc. (K)

B. m., b. d. (okolo 1475?) — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr 8. č. 45.

Milostivý pane! Jakož jsem s VMtí mluvil o penieze od hradu chovánie a o zlaté, jakož jsem VMti puojčil bez jednoho XX zlatých: i prosím VMti, račte dáti; nebť je mi veliké potřebie, neb žita nemám zač kúpiti i jiných potřeb. A již jsem se na to velmě zdlužil. A lidé mě napomínají, což jsem jim dlužen, chtiece svému. A pěší chtie ote mne a napomínají mě z služby. A já jim nemám co dáti. A VMt mi řekla L ſſ ve čas dáti; a již tomu rozumiem, že z toho snad nic nebude. Neb jsú pěší, sebravše se, kteří jsú u mne, i přišli ke mně a mluvili se mnú přístně, a žádajíc, abych jim jich službu dal. A já jsem jim odpověděl: „Milí pacholci, prosím vás, počkajte jen tmy [mi?], pán dá JMt, chci vám také rád dáti.“ A oni jsú tak odpověděli, že čekati nemohú, že nemají v čem choditi. I prosím VMti jako pána svého milostivého, račte to opatřiti a dáti. A o žito, což jste mi pozuostali, račte kázati dáti a vzkázati, kdy mám po ně poslati.

17.

Jan z Březí písaři Zvíkovskému o zemanovi, který půjčí peníze. (K)

Na Chlumci b. r. (1476, 19. ledna?) — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 153.

Službu svú vzkazuji, slovutný přieteli milý! A jakož mi píšeš, ať bych dal věděti o zlaté, jakožť sem psal; i věziž milý přieteli, žeť sú čtyři sta zlatých nebo viec u jednoho dobrého člověka zemenína. A tenť žádný válečník nenie. Než prosí pána tvého JMti, aby ráčil to zřéditi, aby na JMt péče neměl a na jeho zámky, i na pana Zdeňka JMt i na jeho zámky. A on tak praví, že by to zřiezeno bylo, že ihned ti zlatí dáni budú, a jistota aby byla, a jeliž na sv. Havel aby ráčil úrok dáti. A toho mi daj odpověď bez meškánie. Dán na Chlumci v pátek před sv. Pavlem na vieru obrácenie. Jan z Břězie.

Slovutnému Bartošovi z Jistebnice, písaři na Zviekově, přieteli milému.

18.

Anna z Risenberka Bohuslavovi ze Švamberka: o obsazení nějakého kostela; o Johance Švamberské. (R)

Na Chlumci 1476, 12. března. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 15.

Modlitba má, urozený pane, pane VMti. Vznesli na mě lide osady té z Dublevic, založenie kostela Matky božie, prosiec mne, abych sě před VMtí přimluvila, abyste ráčili podati fary té, aby ta sirá osada bez kněze nebyla, aby ráčili to učiniti pro zdravie a ščeštie VMti i pánuov krunthu toho. A také jest jim vzat msál a zvonec nějaký na Holesice, a měl jest jim vrácen býti pod někámi [sic] úmluvami, a toho jest sě nestalo. I prosí ta obec pro pána Boha, abyste sě ráčili přičiniti před panem Zdeňkem; a jestliže by těm lidem z čeho vina dána byla, proč jest nevráceno, že chtie rádi po VMti rozkázání napraviti ɔc. Pane milý! Paní Johanka, dcera VMti *), dobřě sě má a ráda by slyšala, aby sě VMt také dobřě ve zdraví měla, a za též VMt prosí jakožto i já. Datum ex castro Chlumecz f. III in die s. Gregorii, annorum ɔc LXXVI.**) Anna z Ryzmbergka.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, nejvyššímu hofmistru král. Českého, haitmanu kraje Plzeňského, pánu mně přieznivému.

*) Rukou Březanovou připojena na rubu poznámka: Johana z Švamberka vdaná za pana Děpolta Popele. **) Letopočet nezřetelný, mohl by se čísti také LXXII; ale památka sv. Řehoře v úterý rozhoduje pro 1476.

19.

Purkrabí Zvíkovský Bohuslavovi ze Švamberka: o mýtech, rybníku a vězních. (K)

Na Zvíkově 1476, 16. března — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 129.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! A jakož VMt píšete, co se majta dotýče s lesu, abych lidem VMti přikázal, aby majta neproklamávali cizím lidem, i také co se cla dotýče páně a páně Zdeňkova JMti na Holešicích, aby se v tom JMti právě dálo ɔc: i račte VMt věděti, že se v těch věcech tak zachovám a rozkáži lidem přísně a jim úmysl VMti poviem, aby se v tom tak zachovali vedle psanie VMti. A co se rybníka u Hrajkovic dotýče, tu věc na Hodějovského vznesu a jemu ten úmysl dám znáti. A jakož VMt píšete o vězně: i račte věděti, že ti z Miličína oba sedie, a žádný mi jest o nich nic nepsal; než ten praví jeden, kteří jsú jeho koni byli, že by chtěl VMti slúžiti a písařem býti, a že písařství rozomie; tak mě spravuje, jestliže byšte VMt ráčili s ním kterak naložiti a jeho při zdraví nechati, že by chtěl VMti toho odslúžiti, jakož pak Radovi sem ústně s VMtí poručil šíře rozmluviti. A co se dotýče Gilgessie, ten vždy tak sedí; a když sú onehdy s ním mluvili, Protiva sám druhý, jsúce vysláni od pana Dobevského, s přísností a jemu mistrem hrozéc, a on se k ničemuž neznal, aniž sú na něm co mohli jmieti ɔc. A co se dotýče Berana z Letuov člověka VMti, toho sem dal na

rukojmie pod Lte kop až do sv. Jiřé příštího, a v tom když bych mu dal tajden napřed věděti. A ten druhý, kterýž jest s Beranem jat, ten ještě sedí, a rukojm jmieti nemuož pod takový základ Lte kop, neb jest velmi člověk chudý a nemá nic, že zaň nechce žádný slíbiti. A ten třetí, kterýž jest s nimi byl při tom účinku, o toho mi píšie onehdy Markvarth Jezovec a Lisa proséce, abych jemu glejt dal, a že mu Kramářík ini těm jiným z Letuov o hrdlo nestojé. I k žádosti jich dal sem jemu glejt až do sv. Jiřé, neb jest člověk VMti, aby se za VMtí osadil ɔc. A co se zámku a hospodářstvie dotýče, toho i s Holubem chceme rádi pilni býti, pokudž najdále rozuměti budem. Také račte VMt věděti, že pan Trčka nikdie mi jest nepsal o ty vězně z Miličína. Datum Zwiekow sabbato ante dominicam Oculi, anno ɔc LXXVI°. Jan z Trnové, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššímu hofmistru královstvie Českého a hajtmanu kraje Plzenského, pánu mému milostivému buď dán.

20.

Purkrabí Zvíkovský Bohuslavovi z Švamberka o stavění rybníka. (K)

Na Zvíkově 1476, 23. března. — Orig. pap. arch. Orlického VII. T. fasc. 1. č. 2.

Služba má napřed VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož ste mi VMt psali, abych s Hodějovským to miesto opatřil k rybníku, kteréž jesti nad Hrajkovici: i račte VMt věděti, že hned druhý den po psaní VMti stavař přišel jest na Zviekov, ten kterýž jest dělal u pana Lva. I obeslal sem Hodějovskému [sic] k tomu, aby byl nazajtřie na témž miestě, a sám sem s Holubem a stavařem také tam jel, opatřivše to miesto, kdež by najslušněje hráz měla býti. I smluvili sme na tu hráz téhož stavaře, žě v založení hrázi XXXti loket dlúhých zšíří a XIIti zvajší, a v zavření hrázi vosmi loket, a krumfest má udělati dvú loket zšíří, kdež by toho potřebie bylo, a hlínu dobře napěchovati; a dvě trúbě má vložiti a ty opěchovati, a kolečka k tomu mají jemu dány býti i lesy. I má jemu JMt od té hrázi dáti devadesát kop a jednu kopu a viece nic ɔc. — Také pane milý, rač VMt věděti, žě z rozkázánie páně Vorlického lidem VMti i jiným lidem i svým, kteříž sú les měli na březéch, vzali sú po dvú kládách, tak jakož sú do voru udělali. I o tu věc sem se radil s Hodějovským, i na ničem sme spolu o to nezuostali ɔc. — Také pane milý, rač VMt věděti, žě tuto sobotu Dobevský jeda do Prahy, stavil se u mne na Zviekově, a tak se mnú zuostal, žě když z Prahy přijede, žě má úmysl s mistrem přijeti; než o jiné žádný mi jest nic nepsal, aniž o ně kto stojí. I milý pane, co se VMti v té věci zdá, co se dotýče pána Vorlického, to mi račte dáti věděti. Dán na Zviekově v sobotu před tú nedělí Letare, anno ɔc LXXVI.

Jan z Trnové, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššímu hofmistru král. Čes. a hajtmanu kraje Plzenského, pánu mému milostivému.

21.

Petr z Doudleb Bohuslavovi ze Švamberka: o svém právu na některé poddané faráře Hořického. (M)

V Budějovicích 1476, 2. dubna. — Opis Březanův v genealogii Dúdlebských.

Urozený p. p. laskavě příznivý! Služba má napřed VMti! A jakož mi VMt píšete, kterak byšte od faráře svýho Hořickýho zpraveni byli, že bych jemu člověka jeho jal a u vězení svém jměl: i račte věděti, že já na těch lidech panství jmám a to slušně provésti mohu. Protož byl bych sám k VMti přijel, ale jsa zaneprázdněn svými potřebami, nyní přijeti nemohu, i prosím, abyšte mi za zlé neráčili jmíti. Než proto, což nejspíše budu moci, k VMti přijedu a těch věcí oustně zpravím, že já s bratřími svými na těch lidech po svých předcích panství jmám. Ex Budways feria 3ª post dominicam Judica, annorum LXXVI. Petr z Dúdleb.

Urozenýmu pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, nejvyššímu hoffmistru k. Č., hejtmanu kraje Plzenskýho a poručníku pánův z Rožmberka, pánu laskavě příznivýmu.

22.

Petr Kapléř Bohuslavovi ze Švamberka: o zvěřinu a zboží Huské. (R)

Na Winterberce 1476, 1. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý! Jakož mi TMt píše o zvěřinu k té potřebě vašie: chci já rád pilen býti, a jestli že pán Buoh co zdaří, chci k VMti rád poslati. A také, jakož mi VMt píše, co sě toho listu dotýče, na to zbožie Huské, ceduli jste mi poslali, abych to tak přijel. I to já chci také pro VMt učiniti. Ex Wintrberg, sabbato ante Penthecosten annorum ɔc LXXVI.

Petr Kapléř z Sulevic a na Wintrberce.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hofmistru král. Českého, hajtmanu kraje Plzeňského ɔc pánu mně přieznivému.

23.

Purkrabí Zvíkovský Krumlovskému, aby psal o vězních nějakému hraběti. (K)

Na Zvíkově 1476, 29. července. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 29.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! A dávámť věděti, že jest pán JMt zuostal s Thomarem, abyšte z Krumlova psali list pod páně Mti pečetí německý tomu hrabí, že téhož pacholci jeho vězni jsú, a tak tomu rozomu, jakož toho teď v ceduli přiepis posélám. Datum Zwiekow feria II. post festum sancti Jacobi, anno ɔc LXXVI. Jan z Trnové, purkrabí na Zviekově.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému buď dán.

24.

Zdeněk ze Šternberka Bohuslavovi ze Švamberka a jiným: o svém ležení u Trandorfu v D. Rakousích. (M)

V Trandorfu 1476, 5. října. — Přepis arch. Třeb. Familie Sternberg.

Službu svú vzkazuji, urození páni, pane synu, příteli a slovutní přátelé milí. Napřed s pravou věrou rád slyším, že se dobře máte a že se vám dobře vede. Já se, děkuji pánu Bohu, se všemi dobrými lidmi svými dobře mám a dobře se nám vede. Ležím u Trandorffu, jediné půldruhé míle od Dunaje a od Špicu, a zejtra bohdá konečně na Dunaji budu. Velmi vám děkuji z té výstrahy, kterúž mi píšete o Hošťálkovi a jiných, jakožto přátelům svým milým; a což bych já také věděl o kterých lidech, vám bych nemeškal dáti věděti. Datum in castris exercitus iuxta Trandorff sabbato post s. Francisci anno ɔc 1476.

[Cedulka:] Také vám věřím, jako přátelům milým, kdybyšte s císařem JMtí jakú smlouvu vzali, že mi nemeškajíce věděti dáte.

Zdeněk z Šternberka, nejjasnějšího Uherského, Českého krále ɔc nejvyšší hejtman ve všech zemích království Českého na JKMti místě a nejvyšší purkrabě Pražský.

Urozeným pánům, panu Bohuslavovi z Švamberka hofmistru království Českého a hejtmanu kraje Plzeňského, panu Janovi z Švamberka mistru převorství Českého, a urozeným panošem Petrovi Kapléři z Sulejovic a Jindřichovi Roubíkovi z Hlavatec, synu, příteli a mně milým.

25.

Bohuslav z Obytec Bohuslavovi z Švamberka: o vzatém koni ɔc (K)

B. m. 28. října (1476). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 131.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane milý! Jakož VMti tajno nenie, že ste mi rozkázal, abych sobě tu věc vyvedl do dvú neděl, kdy se VMt s pole vrátíte: I rač VMt věděti, žeť sem přijel do Třeboně s tiem dobrým člověkem, od kéhož sem ten kuoň měl, a také sem poslal po páně Krajieřova služebníka, při kterémž jest vzat ten kuoň; a tu sú věc seznali ti deberzy [dobří] lidé před VMti služebníky, před těmi, kteří sú na Třeboni. Poněvadž se VMti zdálo, abych já s panem Prachatickým měl o to činiti, i věřím VMti, že to ráčíte v paměti mieti. A rač VMt věděti, žeť ten kuoň, kterýž sem VMti okazoval, žeť nikam nemóž; i račte VMt kázati, ať ten kuoň vezmú ode mne, aby snad někto neřekl, že bych oh [ho] zanedbal; neb pravie, že by sobě nohu vytočil. A také VMti nebuď tajno, že mne Lisa prosil, abych s VMtí mluvil, jakož ste mu řekli, že budem opatřeni na Zviekově; i rač VMt věděti, žeť o žádném opatření nevieme. I ráčíte-li nám co dáti, račtež rozkázati v brzkém času; neb kdybyšte VMt nám neřekli, nepřipomínali

bychom vám toho; i VMti věříme, že ráčíte na nás zpomenúti; neb sem já měl s VMtí sám o to mluviti, i zašla mne pilná potřeba. Datum feria secunda in die Simonis Jude.

Bohuslav z Obytec a z Hvožďan.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberku, najvyššiemu ochmistru královstvie Českého a hajtmanu kraje Plzenského, pánu pánu mému milostivému buď d.

26.

Jan Mníšek Bohuslavovi z Švamberka: o svém vstoupení do jiné služby. (K)

Na Zvíkově 1476, 28. října. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 132.

Službu svú vzkazuji TMti, urozený pane, pane muoj milostivý! A poručil sem Linhartovi písaři, kmotru svému, aby s VMtí mluvil ꝛc; i tak jsem porozuměl, že mne VMt nepotřebujete. I račtež věděti, že s panem Lvem námluvu mám, že bych u JMti úředníkem měl býti. I poněvadž VMti služebník sem, nezdálo mi se bez vóle vašie, pane, sobě dokonati. I jestli pane vóle vašě, tedy sobě dokonám; neb bez služby mně jest nelze býti. Odpovědi VMti žádám po tomto poslu. Dán na Zviekově v pondělí na den sv. apoštolóv buožích Šimoníše a Judy annorum LXXVI.

Jan Mníšek z Blahústi.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberga, najvyššiemu hofmistru královstvie Českého a hajtmanu kraje Plzenského, pánu mému milostivému.

27.

Hejtman Zvíkovský Bohuslavovi z Švamberka: o potřeby hradu, o dodělání rybníka ꝛc. (K)

Na Zvíkově 1476, 3. listopadu. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 133.

Urozený, pane, pane muoj milostivý! Službu svú poddanú VMti napřed vzkazuji. A jakož TMt psali ste Linhartovi písaři, abychom sobě železa, soli a jiných potřeb na zámek potřebujících zjednali a dobyli, a že vy fuory nemáte: pane, porozuměl sem ꝛc. I rač VMt věděti, že o všecky potřeby bohdá s pilností se starám, kteréž mieti máme, jakož jste pak v ceduli Linhartově porozuměli, ty aby se jednaly a kupovaly; krom jedně, pane, o železo, o toť nám najtiež bude, toho v kraji kúpiti nikděž nemuožem, neb ho nenie. I budete-li moci kterak, milý pane, račte se o to postarati, zda byšte mohli nám zjednati a je poslati. A jáť sem, pane, také Linhartovi poručil, zda by nám ho z Boru také něco poslati mohl, vyberúce, pane, tam jedně, aby hebké bylo. Také pane račte věděti, z rozkázánie VMti obeslal jsem ty rukojmie, aby se k tomu měli bez prodlenie tak, jakož jsú rukojmie za toho stavaře, že rybník dodělán má býti do sv. Mikuláše; a jestliže by dodělán nebyl, aby jistě věděli, že padesát kop od nich chci mieti, tak jakž jsú slíbili, bez milosti: ti neviem pak pane, kterak se k té věci mieti budú. Než račte ještě věděti, že padesáti kopami stěžka jej ještě doděláte; než bohdá já pilnost svú rád chci k tomu

mieti, jedně pane račte mi k tomu radu dáti, kterak a pokud v tom dále dělati mám; neb rybníkář ten již viece nedělá, neb pro nedostatek pacholkuov mieti nemuož. — Také pane milý, poručil sem Linhartovi písaři byl, aby s Tvú Mtí mluvil o muoj koník, na kterémž on Linhart písař jede, jestliže mi ho neráčíte vrátiti, ale abyšte mi V kop VMt dala,. tak jakož jej v pravdě tak sám v tom mám. I porozuměl sem od Linharta, že nevyporozuměv mé řeči, že jest s Tvú Mtí Linhart mluvil o ten koník vraný, na kterémž trubač jezdí, a vy že ste mu odpověď dali, že viete, že jej ve II kopú mám: i tak jest pane, že jej ve dvú kopú a v X gr. mám, tak sem vám také pravil; i poručil sem já jemu mluviti o tento druhý koník, ale o ten vraný nic. I to vědúce, pane milý, bude-li se TMti koník ten zdáti mieti, račtež mi kázati V kop dáti, neb jej sám v tom mám. Také, milý pane, pravil mi Linhart zase od VMti, kterak TMt ráčíte se ke mně v té potřebě, o kterúž sem VMti vzkázal, ke mně milostivě mieti ɔc; pane milý, tak již učiním do toho času, pokudž sem VMti vzkázal, v tom všecky své věci opuště, s pilností bohdá, pokudž najdále mohu. A tu věc již k milému pánu Bohu a k VMti připúštím. Také teď TMti posielám listy páně Hynkovy, ty sme s Linhartem otevřeli, jimž porozumiete ɔc. A dajž Vám milý Buoh, abyšte se k nám ve zdraví vrátili. Ex Zwiekow dominico post Omnium Sanctorum, anno ɔc LXXVI. Jan z Trnové, hajtman na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hofmistru královstvie Českého, hajtmanu kraje Plzenského, pánu mému milostivému d.

28.

Hejtman Zvíkovský Bohuslavovi z Švamberka: o dodělání rybníka ɔc. (K)

Na Zvíkově 1476, 12. listopadu. — Orig. pap. arch. Orlického VII. T. fasc. 1. č. 3.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti poddaná, pane milý! Rač VMt věděti, že jest posel přišel od pana Zdeslava s listem. I ohledal jsem list, an VMti svědčí, i kázal sem mu jíti k VMti s listem. I odpieral toho a tak pravě, že má od pána svého přikázánie, aby ho dodal na Zviekov. A s tiem šel ode mne. I jda doluov, povrhl jej u Rochlovce u vrátného; a Rochlovec mi list přinesl, a já sem jej odevřel. I byl bych jej VMti rád prve poslal, i nemohl jsem posla jmieti. I teď jej VMti posélám, jemuž VMt porozumiete ɔc. — Také pane milý, rač VMt věděti, že sem byl s panem Dobevským na rybníce; i dobře se líbí panu Dobevskému to dielo, ale drahně musí ještě diela býti, než se ta hráz dokoná. A již se nynie nic nedělá, neb ten stavař peněz nejmá. I jest škoda, žě to dielo má tak zastaveno býti, žě se nedělá před se; a by se mohl dodělati letos, měl byšte VMt toho dobrý užitek. I milý pane, rač to [sic] VMt na tu věc pomysliti a rozkázati, kterak se mám v tom jmieti; neb bych velmi rád, by se to mohlo dělati a to dielo dokonati letos, aby se s jara mohl zastaviti a nasaditi. A jakož na stavařovi rozumiem, že by pa-

cholkuov dosti jměl k tomu dielu, a má čtvery káry, ješto by jimi chtěl voziti: I pane milý, panu Dobevskému se tak zdá, když jest na to dielo pohleděl a je opatřil tak vedle smlúvy, že se ještě k uosmdesáti kopám přiblíží, než se tak dokoná ta hráz, jako má býti ɔc. Také pane milý račte VMt věděti, že se již v nové světnici topí, ale puoda ještě jest nevyschlá; než tak mám za to buohdá, že ve dvú nedělí v ní sedati budem, neb ještě v ní pro páru sedati nemóžěm. Datum na Zviekově v auterý den svatých pět bratří, léta ɔc LXXVI.

Jan z Trnové, haitman na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hofmistru král. Česk. a haitpmanu kraje Plzenského, pánu mému milostivému d. d.

29.

Hejtman Zvíkovský Jaroslavovi Zmrzlíkovi vytýká zajetí Chalance z Podhradí. (K)

Na Zvíkově 1476, 14. listopadu. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 134.

Službu svú vzkazuji, urozený pane milý! A jakož jsú včera služebníci vaši jali Chalance, člověka pána mého JMti z Podhradie městečka, a jej na Orlík vedli; a zpraven sem, že z té příčiny jest jat, že jest les sekal na vašem zboží. I milý pane, zdá mi se, že ste toho neměli dopustiti, na člověku pána mého JMti mocí sáhnúti v tomto slavném příměří, ano pán muoj JMt, inižto JMti lidé i poddaní, na vás žádné péče nemajíce, inižto mně naň žalovavšě. A byl-li by co vám Chalenec co povinovat aneb co přečinil, musila by ta věc od něho vám napravena býti vedle slušnosti. I pane, co se pánu mému JMti od vás děje, nezdá mi se, by to bylo súsedsky; i to Bůh vie, rád bych viděl, by pán muoj JMt i vy pane byli spolu v dobré vuoli, nežli by která zlá vuole mezi vámi měla vzniknúti. I věřímť vám pane, že tohož Chalance propustiti kážete, a z čehož mu vinu dáte, má vám práv býti, zdá-li se vám, před panem Vrabským, tu má státi, anebo před kým by se vám zdálo dobrým člověkem urozeným nestranným v tomto kraji. Pakli by se toho, pane, nestalo přes toto novné [sic] mé poddánie, a vy téhož Chalance nepropustil: musil bych to na pána svého JMt vznésti. A tohoť žádám odpovědi. Datum ex Zwiekow feria V. post sancti Briccii anno LXXVI. Jan z Trnové, hajtman na Zviekově.

30.

Hejtman Zvíkovský Bohuslavovi ze Švamberka: o zajetí Chalance, o dělání rybníka; o koně ɔc. (K)

B. m. (1476 listopad). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 136.

Pane milý! Rač VMt věděti, že jsú pěší páně Jaroslavovi Zmrzlíkovi jali Chalance z Podhrádie, an seká v lese jeho za Vartú, a jej vedú na Orlík. I když mi dali věděti, že Chalance jali a že jej dva pěší vedú, i kázal jsem honiti; i ně-

kterak se ta věc pozmátla, že sú se nedohonili. A již sem se byl za Chalance lekl, maje za to, že ho do Němec vedú; i když sem zvěděl, že jest na Orlíku, a že ho u vazbě své má pan Zmrzlík, i psal sem oň a žádaje toho, aby byl propuštěn; jakož téď VMti toho přépis listu svého posílám, a také kterak mi zase pan Zmrzlík odpisuje. I pane milý, byl sem podal Chalance před pana Vrabského; k tomu jesti svolil pan Zmrzlík. I když nám o to rok složil pan Vrabský, i stál sem já, a on také k tomu úředníka svého vyslal; i nemohli sme se smluviti, než pan Vrabský se slušně jměl a k tomu se přimlúval, aby Chalanec propuštěn byl. A úředník jeho páně Zmrzlíkóv pravil, že té moci nemá, než že chce na pána svého vznésti. I žádal nás oba pan Vrabský, aby ta věc byla ponechána do toho dne, aby on mohl rozmluviti se pánem svým, a aby dali věděti zase jemu, a pan Vrabský mně, jakož teď list VMti posélám, kterýž pan Zmrzlík píšě panu Vrabskému, jemuž VMt šíře porozumiete. A Chalanec jest na rukojmiech pod Lte kop na postavenie až do sv. Jiřé, a v tom když by mu ten den dán byl napřed věděti, aby byl postaven v moc jeho ɔc. Také, pane milý, zpraven sem od starých lidí tu z městečka, že puol městečka sú sekali sobě k potřebě své k palivu za Vltavú na páně Zmrzlíkově straně, a druhá polovice městečka za Votavú na páně Strakonického, a že jim toho nikdá háјeno nebylo. Než strýc páně Zmrzlíkóv chtěl toho někdy mocí hájiti, a úředníci Zviekovští mocí sekali a brániti sobě mocí nedali. I pane milý, mám za to, že VMti ta věc tajna nejnie, že jest pan Václav byl chvíli na Zviekově, a pan Kunrát byl úředníkem; račte se VMt na nich těch věcí vyptati, mám za to, že by oni něco toho také měli svědomi býti. I milý pane, když jest Chalanec na té smlúvě propuštěn nebyl, i měl sem úmysl se pomstíti a jemu nějakého člověka bohatého vzéti; avšak sem se rozmyslil, abych to prvé na VMt vznesl, a pokud a kterak mi VMt s tiem rozkáže, tak učiním.

Také pane milý, rač VMt věděti, že se na novém rybníce dělá pěkně ten aukol, o kterémž sem prvé VMti psal, a lidé VMti také na den po $2^1/_2$ gr. o své ztravě dělají na jiném kusu. I milý pane, rád bych to dielo časem opatroval, jakož toho potřeba jest, i nemám na čěm jeti, neb ste mi VMt koníky vzeli; i milý pane, jestliže by milý pán Buoh zdařil dobrým lidem VMti, že by nepřátelóm VMti koně vzeli, račte poručiti, zdali by mi dobrý kuoň vybitovali. Pakli byšte VMt sami jměli inú dobú, račte mě VMt opatřiti, nebť mi jest toho pilná potřeba, neb druhdy o lidi VMti a o jich potřeby na roky k dobrým lidem jezditi muším. A Linhart ten koník vždy tam na Boru má. I milý pane, račte mi ten koník, kterýž ste mi nynie nahoru poslali, dáti za ten koník, kterýž Linhart písař má, neb žádného koně nejmám. A také ste mi VMt prvé dva koně dlužni; i milý pane, proším VMt, račte mne koněm opatřiti ɔc. — A také mi pan Jetřich Bezdružický píše, abych VMti list jeho poslal, jakož jej teď VMti posélám. A milý pane, na železo neračte zapomínati, neb

jest toho pilná potřeba. A račte VMt vědět, že světnice hotova jest a v ní již sedáme. A račte věděti, že jest veselá, a že se VMti líbiti bude.

Jan z Trnové, hajtman na Zviekově.

31.

Hejtman Zvíkovský svému pánovi, že kněz Jan nechce podržeti faru v Sepekovách ɔc. (K)

B. m., b. d. (1476?) — Orig. pap. arch. Orlického III. P. fasc. 2. č. 3.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte VMt věděti, žě kněz Jan, kterému ste ráčili dáti faru v Sepekovách, žě jest presentací zase vrátil. A tak pravie, žě mu ti sedláci osadní nechtie nic dávati ani domu farářského opraviti, a žě co jest měl hotových peněz, žě jest tu utratil, a žě teď před sím některú noc chtěli se naň do domku podkopati, a chtiece mu škodu udělati. Tak mě spravuje ɔc. Také pane milý, račte věděti, žě sem kus diela mezi haldami na rybníce novém zjednal těm pacholkuom rybnikářským zjednal z XVI ſꝭ. A teď VMti posélám desatero ptákuov.

Jan z Trnové, hajtman na Zviekově.

32.

Hejtman Zvíkovský svému pánovi posílá list Burianův. O věcech duchovních. (K)

Na Zvíkově b. d. (1476?) — Orig. pap. arch. Orlického III. P. fasc. 2. č. 2.

Urozený pane, pane mój milostivý! Teď VMti possielám list páně Burianuov.*) Neb mi pan Burian píše, prosse mne, aťbych ten 1 list posslal VMti, a žě jesti toho pilná potřeba. A také milý pane, račte VMt zjednati curam animarum a moc biskupskú knězi Matějovi kaplanu VMti, neb sem VMti prvé také o tu věc psal ɔc. Datum na Zviekově.

Jan z Trnové, hajtman na Zviekově.

*) Snad pana Buriana z Lažan na Bechyni.

33.

Hejtman Zvíkovský svému pánovi o pozůstalosti kněze Jana v Manětíně. (K)

B. m., b. d. (1476?) — Orig. pap. arch. Orlického III. P. fasc. 2. č. 1.

A také pane milý! Račte VMt věděti, že jesti kněz, kterýž jest byl na Manětíně, umřel nenie; i rozkázal sem, aby vohladajíce ten statek, kterýž jest, aby jej zamkli. I račtež věděti, což jest toho statku; jest postel dobrá, a nějaké chodicé šaty také, a dva pólty, a kniehy několikery; to pravie, že sú dobré. Také kteréž sú měly jemu úruky nenie [sic] dávati, ty sem kázal úředníkóm, aby je vybrali a je schovali. A také sem Manětínským rozkázal, aby k pánu Strakonickému poslali vo kněze jiného; i to sú učinili. A pán Strakonický jim řekl, že jim chce kněze opatřiti. Jestliže kněz bude, račte mi VMt rozkázati, což se VMti zdáti bude, kterak

mám s tiem statečkem činiti. A jinéhoť nábytku nenie, než jakož VMti píši, kromě vospu že by ještě lidé měli něco dodati. A také VMti sem ská[za]l po Paulovi, což jest rozpučeno vobilé mezi lidi, že sme toho již dobyli, kromě Krských, těm sme řěkli čekati až do nového, ješto jim kroupy zbily. A na Mikuláškovi a na Zdeborovi a na Vondráškovi z Dřěvohřiz, na těch dobýti nemuožme. Než Mikulášek prosí, abychme mu čekali do nevého [sic], že by chtěl rád dáti, než že nemá, že mu se jest zle urodilo, a že sám chleba nemá; pakli bychom bez toho nechtěli býti, by měl poslední krávu ze dvora votbýti, že chce dáti rád. Než Zdebor a Vondrášek ti se k tomu nemají, aniž jich k tomu muožme připraviti, aby dali. I což se VMti v tom zdáti bude, to nám VMt račte věděti dáti, abychme se věděli kterak k nim mieti. I takově VMti nenietko nevieme co potřěbného psáti. Než daj pán Buoh, abyště se VMt dobře měli; myť se, děkuje pánu Bohu, dobře máme.

Rukopis takový, jako v předešlém listu Jana z Trnové.

34.

Stanislav z Přerova (Bohuslavovi z Švamberka): o zástavě vsí Lomů a Maršova Kraselovskému. (M)

B. m. a d. (1476?). — Orig. arch. Třeb. II. 338. 1.

Pane milostivý, rač VMt věděti, že Markvarth Kraselovský se mnú mluvil, abych na VMt vznesl, jestliže by VMt tuto ves Lomy a Maršov druhú ves ráčili zastaviti, že by chtěl VMti kupce na ně zjednati, za kopu ročnieho platu po XIIII ß; a tušiem, že by viece za kopu dali, a ten osep ovesný žeby také chtěli čber vzieti, což by bylo slušného.

35.

Hejtman Zvíkovský Bohuslavovi z Švamberka o přijetí služebníka, o vozníky. (K)

Na Zvíkově 1477, 26. ledna. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 137.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má napřed VMti. A račte VMt věděti, že Rob starší, kterýž jest u VMti prvé byl, mluvil jest se mnú a prosil mne, abych VMti psal, že by chtěl u VMti býti a slúžiti s koněm jedniem, abyšte jemu ráčili službu dáti na jeden kuoň, jakožto jiným dobrým dáváte. I co v tom úmysla VMti, to mi račte dáti věděti po tomto poslu. Také pane milý, jestliže máte VMt nějaký vozník, ješto by se nám do našich huor hodil, račte mi poslati; nebť sú nám již vozníci sešli, že nám dělati nemohú. Také pane milý, že tak praví Rob, že chce raději býti u VMti, nežli u koho jiného. Datum ex Zwiekow dominico post Conversionem sancti Pauli, anno ɔc LXXVII. Jan z Trnové, hajtman na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššému hofmistru král. Česk. a hajtmanu kraje Plzenského, pánu mému milostivému buď dán,

36.

Hejtman Švamberský Bohuslavovi z Švamberka: prosí za odpuštění základu Burianovi. (K)
Na Švamberce 1477, 2. února. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 139.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý! A jakož VMti tajno nenie, kterak jest Burian z Manětíne [sic] propadl základ k VMti dvadceti kop: i my jej k tomu strojíme z Zachařem podle všé potřebnosti. I račtež VMt věděti, že toho základu na něm dobře nemuožme pro jeho chudobu. Také mne jest prosilo mnoho Manětínských VMti chudých lidí, abych VMti prosil vot sebe i vot nich, abyšte ráčili VMt jemu nějakú lásku učiniti. I pane milý, prosím já VMti, račte to učiniti a jemu nějakú lásku vokázati. A račte VMt věděti, žeť se staweye velmi pěkně za VMtí; i což v tom VMti úmyslu budú, to mi rač VMt věděti dáti, aťbychme věděli, kterak máme s ním činiti. Dán na Švamberce tu neděli na Hromczi, annorum Domini ɔc LXXVII°. Jan z Sontalu, hajtman na Švamberce.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššímu hofmistru královstvie Českého, hajtmanu kraje Plzenského, pánu mému milostivému buď.

37.

Racek Kocovský oznamuje panu Bohuslavovi ze Švamberka, co králi Matyášovi na psaní jeho k němu o Budějovské dal za odpověď. 1477, 10. února. — Tištěno v Archivě Českém IV. 87 č. 36.

38.

Hejtman Zvíkovský Jan z Trnové panu Bohuslavovi ze Švamberka: kterak dává hrad hlídati v těchto časích nebezpečenství válečného, též o věcech hospodářství rybničného. Na Zvíkově 1477, 19. února. — Tištěno v Archivě Českém I. 243 č. 31.

39.

Petr Kaplíř z Sulevic oznamuje panu Bohuslavovi z Švamberka, pro které příčiny s Divišem Malovcem rok Budějovským a Rackovi Kocovskému před se složiti nemohou. Na Wintrberce 1477, 21. února. — Tištěno v Archivě Českém IV. 87 č. 37.

40.

Král Matyáš Bohuslavovi ze Švamberka: že dal naučení služebníku jeho Martinovi (Tulmačovi) ústně, kterak by se zachovati měl při dojití příměří a co do rozepsání sjezdu ɔc. V Budíně 1477, 27. března. — Tištěno v Archivě Českém VI. 55. č. 16.

41.

Racek z Švanberka hejtmanu Zvíkovskému: o vyrovnání dluhu. (M)

V Blatné 1477, 20. května. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2. k.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož mi píšeš o Bárthu: i přieteli milý, jest tak, že jsem já kuoň kúpil u Chochola, a Bárthovi jest dluh pišel [sic]. I dyž budú právi, Adam a Bartha, což sú na počtu zuostali, totiž X ß, a když mi to dadie, hotov jsem já jim hned také práv býti. I vždyť věřím, že sě k tomu přičiníš a jim přikážeš, ať by dali, což sú na počtu zuostali; neb rozumiem tomu, žeby nějakými tadinky odbývati chtěli, ale že jim na to nepřijde. A slibovali sú několikrát před pánem mým JMtí i před úředníky, že chtie dáti, a tomu konce nikda nechtie učiniti. Ex Blathna feria III ante festum pentecosten anno ꝛc LXXVII.

Racek z Švanberka ꝛc.

Urozenému panoši Janovi z Trnové, hajtmanu na Zviekově, přieteli dobrému.

42.

Král Matyáš k Bohuslavovi ze Švamberka posílá Viléma Tetaura s ústním poselstvím. V Budíně 1477, 30. května. — Tištěno v Archivě Českém VI. 56 č. 17.

43.

Lev z Rožmitála Bohuslavovi z Švamberka: o mýto na vodě. (M)

V Blatné 1477, 6. srpna. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2. q.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, přieteli a tovařiši milý! Tajno tebe nenie, která jest námluva mezi námi, co se mýta na vodě dotýče, že s mých lidí nemáte bráti než jako z svých po bielem groši. I věz, že úředníci tvoji k tomu lidi mé nutí, aby dávali po dvú bielú gr., a k tomu je urukují: i věřím já tobě, že ty svému řčení dosti učiníš a úředníkóm svým rozkážeš, aby mých lidí nad tu námluvu mezi námi učiněnú dál nenutili, a lidi mé z rukojemství propustiti rozkážeš. Pakliby to býti nemohlo, ale věřímť, že lidí mých úředníkóm svým hindrovati nedopustíš do dálšieho mého s tebú shledání. Ex Blathna feria IIII ipso die sancti Sixti anno ꝛc LXXVII°.

Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyší hoffmistr královstvie Českého a hajthman kraje Prachenského.

Urozenému pánu panu Bohuslavovi z Švamberka, najjasnějšieho Uherského ꝛc krále JMti najvyšiemu hajthmanu, přieteli a tovařiši mému milému buď.

44.

Linhart písař Hadovi z Paběnic: o sporu Plzenských s Janem hofrychtéřem. (K)

Na Zvíkově 1477, 25. srpna. — Orig. pap. arch. Orlického VIII. B. fasc. 24. č. 8.

Službu svú vzkazuji, pane Hade milý! A jakož o tu nesnáz, kteráž jest byla

mezi Plzenskými a panem Janem hofrychtéřem, byli jsú přijeli Plzenští ku pánu JMti na Krumlov tu středu před sv. Marlketú: i ten den i na zajtří mnoho jest péče o to bylo, avšak potom ten den ve čtvrtek po večeři na hrázi pán JMt před vámi a přede mnú s nimi Plzenskými tu věc jest domluvil a skonal tak na ten běh, jakož JMt v svém listu dotýče, že oni Plzenští tu před námi slovem svým [?] a řetedlně JMti jsú přiřkli, že naň mocí saháno nemá býti. V tom já sě, pane Hade, dobře v pravdě pamatuji, že jest to tak a jinak nic. A budeli toho potřebí, to buohdá přiznati chci ústně a osobně, tak jako na dobrého přísluší. Datum in Zwikow feria II. post festum sancti Bartholomei, anno ɔc LXXVII°. Linhart písař.

Urozenému panoši, panu Přibíkovi Hadovi z Paběnic.

45.

Král Matyáš Bohuslavovi ze Švamberka: o jednání se stranou odpornou v Čechách, o ušetření Netolic po smrti Roubíkově, o své válce v Rakousích. V Korneuburce 1477, 5. října. — Tištěno v Archivě Českém VI. 56 č. 18.

46.

Král Matyáš Bohuslavovi ze Švamberka: aby rychle dal věděti, táhnou-li Čechové císaři ku pomoci. V Korneuburce 1477, 18. října. — Tištěno v Archivě Českém VI. 58 č. 19.

47.

Linhart písař Bohuslavovi z Švamberka z cesty do Plzně: kterak Racek Kocovský béře. (K)

B. m., b. d. (1477, před 17. list.?) — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 141.

Pane a pane milý! Tvé milosti věděti dávám, že když sem simoczij [sí noci] do Nepomuka přijel, pravili mi dobří lidé, Prase, Žďárský a Beneda, kterak jest pan Kocovský tento pátek minulý pobral panu Nachvalovi, panu Smilovi, panu Zberskému [?] a panu Klenovskému ve všech vsech dobytky všeckny a jiné jedlé potřeby; a na Veselé že sú to všeckno hnali, a tu posádku že špihuje. Dále pravil mi jest pan Žďárský, že to vie vod jednoho dobrého člověka, že na tom vždy ještě jest, že pan Kocovský konečně chce na všaký den panu Dobrohostovi vodpověděti. Pane milý, již já tu věc všecknu dám bez meškánie panu Dobrohostovi znáti.

Také račte věděti, že na Volyni leží pěších Lte pachalków dobrých; tak mi jest rychtář Nepomucký hospodář náš pravil, přijev simoczij [sí noci] z Wintrbergu; budete-li které ráčiti mieti? Praviť, že sú přišli vod pana Lichtnštainara. Dnes ráno s milým pánem Buohem v dešti velikém do Plzně táhnu, a rád bych, zda bych dnes mohl v Hradci u našeho pana Nikle ležeti a s ním také porechtovati, jakož ste mi poručili. Linhart písař.

Srovnej dopis ze 17. listopadu 1477 v Archivě Českém III. 387 č. 38.

48.

Opat Kladrubský Bohuslavovi ze Švamberka: stížnost na pana Buriana z Gutšteina. (R)

V Kladrubech 1477, 25. listopadu. — Orig. arch. Třeb. II. 121. A. 1.

Modlitbu naši vzkazujem VMti, urozený pane, pane milý nám přieznivý, prosiece milého pána Boha, aby VMt ráčil ve zdraví zachovati ode všie zlé příhody. Račte VMt věděti, že času toho před sím, jakož sme byli na Tachově podle VMti u pana Buriana, a když VMt odjěla z Tachova, tu jest pan Burian mluvil ke mně o některé listy a chtě, aby JMti ves Bděnioves *) byla ve dcky vložena. A prve náměstkové čtyřie byli, a ižádného k tomu nenapomínal, jakož nynietko mne pátého po nich napomíná listem svým, a chtě nás k škodám připraviti; jakož VMt tomu porozomie, kterak píše a kterak my jsme JMti odepsali, podávajíce se před VMt vo ty věci, kteréž jsú mezi námi. Protož prosíme VMti, račte nám k tomu radni a pomocni bejti podle spravedlnosti našie, jakož jmáme list dobré paměti nebožce pana otce jeho pod jeho pečetí, že nám na tu ves nenie viec zavdáno, jedno XXXI kop grošů, a o vostatku nevieme, komu by byla doplacena. I věříme VMti jakožto pánu a voprávci našemu, že ráčíte panu Burianovi JMti psáti, ať by nás ráčil nechati až do rozeznánie VMti; neb jsme hotovi učiniti vedle rozeznánie VMti. Ex Cladrub feria III in die Beatae Katharinae virginis et martyris, anno ↄc LXXVII°.

Kněz Prokop, Boží milostí opat kláštera Kladrubského.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberga, najvyššému hofmistru královstvie Českého a hajtmanu kraje Plzenského, nám přieznivému buď dán.

*) Vénoves neboli Běnoves, něm. Wenussen, stojí u Touškova blíže řeky Mže.

49.

Hejtman Zvíkovský Bohuslavovi z Švamberka: o věcech válečných. (K)

B. m., (1477 v list.?) — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 143.

Pane milý! Račte věděti, když sem vod Linharta porozuměl, že z toho taženie nynietko nic nebude vedle zuostánie vašeho: vobeslal sem dnes ráno všeckny lidi vaše i služebníky, aby doma zuostali, než proto aby hotovi byli, když bych je podruhé vobeslal, aby hned táhli tu, kdež se jim káže. Pak pane, v té věci pokudž rozkážete, tak se mieti budem bez meškánie. Než račte věděti, že páně Zdeslavovi lidé z Bechynského zbožie předce k Zelené Hoře s vozy táhnú.

Jan z Trnové, hajtman na Švamberce, na Zviekově.

50.

Bohuslav ze Švamberka žádá Budějovských, aby k němu poslali kotláře. (K)

Na Zvíkově 1477, 2. prosince. — Orig. pap. Musea Českého.

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni súsedé milí! A teď posélám

k vám posla svého a proším vás, abyšte mi vypravili toho řemeslníka, ješto pánve a kotly zadělává a vopravuje, a ať s sebú vezme plech dvú piedí ššíří a tří piedí vzdélí, a LXte hřebíkuov. I věřímť vám, že ho hned vypravíte s tiemto poslem, nebť mi jest toho pilná potřeba, že nám se jest pánev propálila. Datum ex Zwiekow feria III. ante festum sancte Barbare virginis et martyris bte, anno ɔc LXXVII.

Bohuslav ze Švamberka, najjasnějšího Uherského, Českého krále ɔc najvyšší hajtman všech zemí král. Českého na Jeho kr. Mti miestě, a najvyšší hofmistr královstvie Českého.

Slovutným vuopatrnostech purkmistru a radě města Budějovic, pánuom a súsedóm milým buď dán.

51.

Jan Sudlice hejtmanovi Zvíkovskému: objednává potřeby válečné při obléhání Horažďovic. (K)

Na Špitálské Baště (před Horažďovici 1477). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 144.

Pane Jene, hajtmane na Zvíkově, přieteli náš milý! Prosíme tebe, kaž nám kováři svému kulek do hakovnic větších i menších asa tři sta nebo CCCC nadělati, a to bez meškánie, nebť jest toho veliká potřeba. A nemohl-li by jich tak skuoro nadělati, daj nám věděti. Dán na Špitálské baště. A v[z]kažte Barthovi do Crhenic, dodal-li jest to volovo do Mirotic. Nedodal-li jest, ale ať dodá, aby nám z Mirotic sem přivezeno bylo. Jan Sudlice z L[azic] a Paul [z Pruku].

52.

Jan z Vlksic posílá Bohuslavovi z Švamberka aufšlák. (M)

B. m. i d. (na Rosenberce 1477). — Orig. arch. Třeb. II. 249. 1m.

Urozený pane pane náš milostivý! Teď VMti posieláme aufšáku [sic] peněz a zlatých všeho bezednoho osdesát zlatých učiní huherských; nynie ve čas viece nemáme. A dlužni nám V½ zlatého. Jan z Vlksic ɔc. Toman písař ɔc.

Urozenému pánu panu Bohuslavovi s Švamberka, najvyššiemu hecmistru (čti hofmistru) království Českého ɔc pánu našemu milostivému.

Podobný nedatovaný list téhož chatrného písaře jest tištěn v Archivě Českém IX. 192 č. 854.

53.

Hejtman Zvíkovský Bohuslavovi z Švamberka: o přijetí pacholka. (K)

B. m. (1477?) — Orig. pap. arch. Vorlického K. IV. 138.

Rozumiem tomu, že by páně Mt rád měl někoho, pacholka rozumného; i slyším, že by Najpergar, jakož jest u pana Hanuše na Zbiroze, chtěl u pána býti; a slyším, že jest pacholek rozumný na poli, neb jest vždy po službách jezdil. A jiných drahně služebných lidí obsielají, chtiec u pána býti.

54.

Švamberský úředník pánovi z Švamberka: o rukojmích. (K)

Na Švamberku b. d. (1477?) — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 145.

Pane, pane milý! Račte VMt věděti: některý čas vzal sem člověka VMti u Plzni, i dal sem jej na rukojemstvie u pět kop gr. I slíbil pan Stajskal z Úterého; a ten člověk utekl. I račte mi to rozkázati, kterak mám [s] Stajskalem vo ten základ dělati. A také sú mě spravili, že ještě některú chvíli VMt člověka propustili některého, a ten člověk že jest měl dáti VMti XII zlatých uherských, a kněz Václav z Jamného že jest zaň slíbil k VMti. A já zvěděv to, i napomínal sem kněze Václava, aby plnil, jakožť jest zaň slíbil. A kněz Václav praví, že by rád dal, než že jich nemá, a člověka toho že vo[d]té chvíle nevie, kdež jest. A mne prosil, abych mu toho dal prodlenie něké. I dal sem mu tak do sv. Jiří, a když bych mu dal dvě neděli napřed věděti, aby dal. A Žernovského žeť zaň slíbil za ty penieze. I což se VMti v tom zdáti bude, račte mi to rozkázati. Ex Švamberg.

Rukopis jako v dopise hejtmana Švamberského z 2. února 1477 č. 36.

55.

Král Matyáš Bohuslavovi ze Švamberka: jeví a omlouvá svou neochotu ku pokoji v Čechách ɔc. V Korneuburce 1478, 7. ledna. — Tištěno v Archivě Českém VI. 58 č. 20.

56.

Hejtman Zvíkovský purkrabí Krumlovskému: o sponky. (K)

Na Zvíkově (1478, 7. února?) — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 150.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož mi píšeš, že by ty sponky hotovy byly: i milý přieteli, prossím tebe, pošli [mi j]e při Radovi. A toběť velmi děkuji, žes' o to práci měl; a v čem by mne potřeboval, chtěl bych též rád také pro tě učiniti. Dán na Zviekově v sobotu po sv. panně Dorotě ɔc.

Jan z Trnové, hajtman na Zviekově.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému.

57.

Král Vladislav oznamuje svým stranníkům, že zavřel příměří s Hynkem ze Švamberka i se sirotky Rosenberskými na čtyrnedělní výpověď. V Praze 1478, 27. února. — Tištěno v Archivě Českém VI. 89 č. 19.

58.

Hynek ze Švamberka píše Budějovským o napravení škod, ježto jich služební lidem jeho i jiným učinili, vytýkaje jim v doušce, že málo lidí u Horaždějovic mají. V Třeboni 1478, 2. dubna. — Tištěno v Archivě Českém IV. 91 č. 41.

59.

Král Matyáš Dobrohostovi z Ronšperka: o pomoci k válce od něho vedené a o jetí Bohuslava ze Švamberka. V Budíně 1478, 21. dubna. — Tištěno v Archivě Českém VI. 60 č. 22.

60.

Hejtman Zvíkovský Hynkovi z Švamberka: o bězích válečných, o listu krále Uherského ꝯc. (K)

Na Zvíkově 1478, 8. května. — Orig. pap. arch. Orlického VII. T. fasc. 1. č. 4.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má napřed VMti! Jakož mi VMt píše, co se Bašty dotýče: rač VMt věděti, že tu středu před sv. Filipem Jakubem poslal sem lidí pól druhého sta a XVIII vozuov k Baště a několik tesařuov; i ti ještě sú tam. A tak za to mám, že o těchto svátcích tepruv je domuov pustie. A do toho času se bohdá opravie, pokud potřeba káže. — A také rač VMti věděti, že sanýtr a síra a šípy z Buoru na Zviekov již přivezeni jsú. A tak mne ti pěší zpravují, že paní Jejie Mt zdráva jest a dobře se má, a na každý den sebe čeká, a bohdá jí milý pán Buoh pomuož. — A rač VMt, pane milý, věděti, že Plzenští berú pole, holdují panu Burianovi, panu Lvovi, panu Švihovskému. Tak tomu rozumiem, že ty smlúvy k upokojení zemi této nic platny nejsú; jakož pak teď listu přiepis posielám VMti, jemuž šíře VMt porozumie, kterýž jest přijat od páně Lvových, a vedle toho list, kterýž píše král Uherský JMt panu Dobrohostovi. Téhož listu rozum pověděl mi Bohuslav Sedlecký, a tak panu Dobrohostovi píše: „A jakož mi píšeš, abych tě lidmi i penězi opatřil vedle všie potřeby, toho nikdež ve všom světě obyčeje nenie, než chci tě opatřiti lidmi i zámky svým[i]. A jakož mi píšeš o pana Švamberga, toho jsem z hodných příčin jieti kázal, a jemu súd osaditi; jestliže se slušně z toho vyvede, má toho požiti.“ I milý pane, porozumějíc přiepisu tomu, kterýž VMti posielám, račte se o tu věc poraditi s kým se VMti zdáti bude. A v té věci račte se opatřiti jakožto pán a múdrý muž, neb ste již VMt veliký náklad na to učinili i se pány a přátely svými. Neb mě Bohuslav Sedlecký zpravil, že pan Zdeslav JMt chce toho hájiti a brániti napřed s životem svým i s svými dobrými lidmi, buď proti komuž kolivěk buď, ktož by Horaždějovic retovati chtěl. — Pane milý, psal mi Linhart z Bašty, že by se někteří pěší potrhali, kdyby doslúžili, že by chtěli odjíti, jakož již rota jedna čtvrt léta svého brzy doslúží. I milý pane, muož-li VMt na jich miesto jiné dobré pacholky zjednati, račte tiem nedlíti, znajíce takovú pilnú potřebu VMti. — A také pane milý, rač VMt věděti, že sem psal purkrabí na Bor, aby pilně zámek opatroval, a též na Švamberg bez meškánie aby věděti dal; neb jeden dobrý člověk mne vystřiehl, aby zámci VMti opatřeni byli, abych jistě věděl, by někteří mohli k kterému zámku VMti přijíti, že by se o to pokusili. Z té výstrahy sem to psanie purkrabí na Bor učinil. — A také pane milý, rač VMt věděti, že sem dnes s Janem Protiveckým poslal

Holuba, Albrechta i pacholka svého do Strakonic; i o zlatých sem Holubovi tak poručil, aby se Bartoše otázal, kterak kolivěk zlaté tu platie, tak aby je bral a jináč nic. I tak mám za to, že toho Holub bude pilen, tak jakož sem mu poručil vedle psanie VMti. A bodaj se VMti dobře a zčastně vedlo proti nepřátelóm vašim i ve všech VMti potřebách ꝛc. Dán na Zviekově v pátek před hodem slavným Letnicemi annorum domini ꝛc LXXVIII°. Jan z Trnové, hajtman na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Hynkovi z Švamberga, pánu mému milostivému d. d.

61.

Kozel z Kladrub purkrabí Zvíkovskému: o penězích pro zajatého Bohuslava ze Švamberka. (K)

V Budíně (1478, 12. května). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr. 7. č. 17.

Službu svú vzkazuji, urozený pane Jene a Pauli milý! Vědětiť vám dávám, žěť sem zajel u Penieżka XXX zlatých. Protož kdyžť přijede k vám, aneb kohož kolivěk pošle s tiemto listem, abyste mu hned těch XXX zlatých dali. Dán v Budíně ten úterý po sv. Duchu. Kozel z Kladrub, komorník páně.

Urozeným panošem, panu Janovi purkrabí na Zviekově a Paulovi N., přátelóm mým dobrým b. d.

Na rubu tučný starý nápis: Zviekov a z Bašt u Horaždějovic LXXVIII°.

62.

Hejtman Zvíkovský Hynkovi z Švamberka: o penězích; o výměně poddaného s Píseckými ꝛc. (K)

Na Zvíkově 1478, 18. května. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr 8. č. 37.

A také pane milý! Lesních peněz má ještě vybrati sto X kop, a za kuože toliko X kop dáno jest o světiem Jiří. Neb mne Holub tak zpravuje, že o XX ſſ᷈ mají dáti na den sv. Jana Křtitele, a ostatnie penieze mají dány býti na den sv. Havla najprv příštieho. Jakož pak list toho máme za tu všicku summu. A také pane milý, rač VMt věděti, že sem smlúvu učinil s pány Pieseckými, co se toho služebníka dotýče, kterýž jest za VMtí služebně měl a za Pieseckými seděl, tak že Piesečtí propustili člověka svého jiného na krumt váš, a ten jistý podstúpil tento plat III kopy do roka, a to rozdielně, na sv. Jiří 1½ kopy a na sv. Havel hned potom také 1½ kopy, a tak vždycky. A takéž sem já jim tohož člověka propustil. A o tu věc, což se platu dotýče i toho krumtu služebného, sem se radil s dobrými lidmi; tak pravili, že jest přieliš dost takový plat jemu podstúpiti. — A panna Markéta Jejie Mt prosí VMti, abyšte jí ráčili zjednati i panně Elšce harasu brunátného neb černého. Jakož pak VMt na chytrém krajčieři přezvie, což k těm čubkám dosti bude. Datum ex Zwiekow feria II. post Trinitatis, annorum ꝛc LXXVIII°.

Jan z Trnové, hajtman na Zviekově.

63.

Hejtman Zvíkovský Hynkovi z Švamberka: o peníze za Týnčanskými, o mýto z vorů na Holešice, o vrácení člověka přiženěného za Zmrzlíkem ꝛc. (K)

Na Zvíkově 1478, 24. května — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 146.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Službu svú vzkazuji VMti. A račtę VMt věděti, že dnes Jedlice a Diviš z Nechvalic byli sú u mne na Zviekově, i mluvili sú se mnú i od pana Popela, co se těch XX kop dotýčě, kteří Týnčanští mají dáti VMti, proséce mne, abych jedně těch peněz sčekal, až by se posel od VMti vrátil. I tu sú ke mně mluvili, kterak jest dobrá vuole byla mezi pánem starým JMtí a panem Jencem, a že by rádi, by ještě JMt v té dobré vuoli byli i s VMtí. A VMti prosé, abyšte ráčili těch peněz ponechati až do příjezdy VMti na Zviekov, a že by pan Popel chtěl k VMti přijeti a o tu věc rozmluviti, zdali by ta věc mezi VMtí a panem Jencem mohla některým dobrým člověkem ohledána býti. A také sú pravili, že by pan Jenec to oznámil na sněmu u Praze, tak kterak se poddává k spravedlivému a chtě rád na dobrých lidech o to přestati. A také jest pan Jenec psal Divišovi, jsú-li ti peniezi vzati s Týnčanských, aby mu to dal věděti. I tak sem na nich porozuměl, jestliže by ti peniezi vzati byli, že by mezi VMtí a panem Jencem mohla zlá vuole aneb snad i nesnáz vzniknúti. I milý pane, račte na to pomysliti a o to se poraditi, mohlo-li by co dobrého aneb užitečného z toho přijíti; neb sem jim řekl hned tu věc dáti znáti, jedně se posel od VMti, co jest v tom úmyslu VMti a pokud mi VMt rozkáže [sic].

Také, pane milý, račte VMt věděti, že lidi VMti mocí stavují a k tomu je strojé, aby majto na Holešice dali s voru po II gr.; ješto jest to majto bezprávné, a jakož jest pan Zdeslav držel JMt, nikdá jsú majta brána nebyla. A také sem spraven, že sú té věci pánu Holickému [sic] bez majta postúpili. I o tu věc sem úředníku Holešickému psal, žádaje tého, aby majt s lidí VMti nebral a jich nehyndroval, a že sú majta bezprávna a vymyšlena; aneb jestliže by chtěl s lidmi VMti vuoli mieti, že bych to chtěl na VMt vznésti. Jakož pak teď list téhož úředníka posélám, kterýž mi odpisuje, jemuž VMt šíře porozumiete ꝛc. I dnes lidé VMti přišli sú ke mně, o tu věc se se mnú radiec, že by chtěli plúti, abych jim k tomu radil, co se toho majta dotýčě; neb snad na XXXti pěších mají a lidem tého hájé, a nedadúce jim plúti. I byl jest úmysl muoj, abych něco pěších s lidmi VMti vypravil, aby mocí pluli, a jestliže by co chtěli začínati, aby se jim hájili a bránili. I rozmyslil sem potom o to, abych s tiem VMt obeslal, a co VMt v tom rozkáže, abych tak učinil ꝛc.

Také pane milý, Palečkóv syn se [jest] oženil za panem Zmrzlíkem, a již tomu jest několik let; ale kruntu žádného za ním nejmá, než toliko že se jest jednoho

člověka jeho ke dceři přiženil. I uručil jest jeho úředník páně Zmrzlíkóv pod X kop, aby se za pánem jeho osadil. I týž Paličkóv syn přišel ke mně na Zviekov a prose mne, abych mu k tomu radil, a že by chtěl rád za VMtí se osaditi, jakožto za pánem svým. Jakožto pak krunt ještě mají s Palečkem starým otcem s[vým] v Jestřábách mají, a ten jest neosazenej; i byl sem jeho kázal vsaditi, a mám jej na rukojmiech; a když bych mu dal tři dni napřed věděti, aby postaven byl na Zviekově. A v tom sem psal panu Zmrzlíkovi, a žádaje toho, aby člověk VMti byl propuštěn z toho rukojemství, a že jest člověk váš dědičný a nevyhostěný, aby na svém kruntu dědičném osedl. I odpisuje teď pan Zmrzlík, jakož teď list VMti jeho posílám, jemuž VMt šíře porozumiete. I což bude v tom úmysla VMti, pane milý, račte mi to dáti věděti.

Také pane milý, jakož píšete o těch XV kopách Kuchtových z Vodňan, že mu dány nejsú ꝯc; i račte VMt věděti, že sem je hned poslal po Holubovi na Piesek k Kolauškovi; a jeho jest za to prošeno, aby jemu byly dodány na Vodňany. A Kolaušek jest řekl, že to chce opatřiti, abychme se o to již nestarali ani pečovali. I již sem já, pane milý, za to měl a jináč nic, než že sú jemu dodány. Ihned tu věc chci opatřiti a Kolauškovi na Piesek poslati, aby konečně bez meškánie Kuchtovi na Vodňany dodány byly. Datum ex Zwiekow tu neděli před sv. Urbanem, léta ꝯc LXXVIII. Jan z Trnové, hajptman na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Hynkovi z Švamberka, pánu mému milostivému buď dán.

64.

Purkrabí z Boru Hynkovi ze Švamberka: o vojenských věcech a zlepšení jorgeldu Švamberského od knížete Bavorského Ludvíka. (R)

Na Boru 1478, 16. června. — Orig. arch. Třeboň. č. 3139.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! A račte VMt věděti, že Linhart písař píše mi z Bašty, abych hákovnice pobral měšťanóm Borovským a jemu je na Baštu poslal, a húfnici abych mu zjednal, a prachu i také šípuov abych mu XXXti kop poslal; a tak mi píšie, že jste VMt tak rozkázali v Strakonicích. I račte věděti, že sem mu nic neposlal; neb mi sě tak zdá, že mu jste VMt toho neporučili; neb jesti po tom Strakonickém sjezdu troje poselstvie od VMti u mne bylo a VMt nic mi o tom nepsal. A již sem těch potřeb dva vozy vydal, jeden na Baštu a druhý na Zviekov; a přes to, bude-li mi VMt psáti a rozkážete, pošli mu ty všecky potřeby, pokudž rozkážete. Než Linharth v svém psaní rozkazuje, aby Borovští hákovnice dali a jiných sobě v No[ri]mberce nakúpili. I račte, pane, věděti, že Borovští měštěné mají na sobě nynie veliké vydánie, a k tomu dielo okolo města veliké, ježto jsú nikdy jeden rok tak velikého diela neudělali, [jako let]os udělají, a tak užitečného. Než Linhart by rád viděl [. . .] na baštách;

a mně se, pane, zdá, že jest Bor bašta u[žitečná . . .] opatrovati, aby nám také těch potřeb na Boru něco [. . .] kteréž sem jim potřeby poslal, že pro stečenie nepřát[el . . .] za dlúhú chvíli těch potřeb. A také račte věděti, že na [. . .] vých žádný užitek ještě nejde, než tak právě kto tomu rozumějí, že buohdá stříebrné hory budú po malém času.

A také jako mi VMt píšete, zjednal-li sem jorgelt od kněze Ludvíka JMti: i byli jste mi VMt v jednom listu psali při svietém Jiří, abych poslal o jorgelt knězi Ludvíkovi JMti, aby VMti byl oblepšen; a potom jste mi VMt v druhém listu psali, neposlal-li sem, abych neslal, jeližby pana starého JMti jorgelt přišel, aby byl jeden z druhým přinesen. I račte věděti, že ihned posla s listy vypravím knížeti k JMti a k Sezemovi hajtmanu JMti kniežeciemu, aby VMti jiný jorgelt jednal, aby byl VMti oblepšen. A s tiem buďte VMt pánu Bohu poručeni a bodejby se VMti dobře a ščastně vedlo. Dán na Boru v úterý po svatém Vítě LXXVIII°.

Jan z Vrhavčě, purkrabie na Boru.

Urozenému pánu panu Hynkovi z Švambergka, pánu mému milostivému.

65.

Racek ze Švamberka Budějovským: o Crhana. (R)

Na Hluboké 1478, 1. srpna. — Orig. v archivu musejním.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přietelé milí! Psaní vašemu o Crhana učiněnému porozuměl sem. Crhana doma nenie; a když přijde, chci se na tu věc ptáti a jím se ujistiti. A mněť se nezdá, byť to Crhan učinil, neb jest potřebě [sic] panské byl; a přes to já v tom jeho nezastávám. Ex Hluboká, sabbato ad vincula s. Petri anno ɔc LXXVIII. Racek z Švamberka ɔc.

Múdrým a opatrným pánóm, purgmistru a raddě města Budějovského, přátelóm dobrým.

66.

Racek ze Švamberka Bohuslavovi odtudž: že k němu přijeti nemůže. (R)

Na Hluboké 1478, 11. srpna. — Orig. arch. Třeb. Švamberk 19.

Urozený pane, pane strýče milý. Službu svú VMti vzkazuji. Jakož mi VMt píše, žádajíce, abych vdy k VMti přijel ɔc: již bych k VMti byl se vypravil; ale nemám starších doma, zvláště těch, kteří jsú toho svědomi, což se holduov a šacunkuov dotýče; a jediné doma budú, což najspieše moci budu, k VMti se vypravím. Ex Hluboka feria III post beati Laurencii martyris, anno ɔc LXXVIII°.

Racek z Švamberka.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka ɔc, panu strejci mému milému buď.

67.

Racek ze Švamberka Budějovským: o věci Budějovským sebrané. (R)

Na Hluboké 1478, 13. srpna. — Orig. v archivu musejním.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přietelé času přiměrného! Jakož ste mi psali, že by vašim na svobodné silnici pepr, koni, i jiné věci pobrány byly, naději tu majíce, že by to služebníci pána mého JMti učinili, žádajíce, abych se na to ptal, a doptal-li bych se, aby vráceno bylo ɔc. O tom ještě nic neviem, a chci se na to ptáti. A doptámli se, chci se v tom sousedsky mieti. Ex Hluboká, f. V. ipso die s. Ippoliti anno ɔc LXXVIII°. Racek z Švamberka ɔc.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a raddě města Budějovského buď d.

68.

Jan Sudlice hejtmanovi Zvíkovskému: o dosloužení žoldnéřů. (K)

B. m. (před Horažďovici) 1478, 15. srpna. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 148.

Službu svú vzkazujem, urozený přieteli milý! Tajno tebe nenie, kterak pán náš JMt služebníkóm těm, kteříž listuov záškodních nemají, nám jest rozkázal, abychom jim službu vypověděli, dadúce jim týden napřed věděti. I již jsme my to učinili a páně Mti rozkázánie naplnili jsme; a teď již v tento pondělí najprvé příštie doslúžie. Pak dnes jsú k nám o to velmi tuze mluvili, jestliže jich na ten čas, jakožto v pondělí, za službu i za škody neodbudem, a budú-li déle slúžiti, že nechtie, by jim co služby umenšeno bylo. Protož milý pane Jene, opatř tu věc, a pána JMt s tiem obešli, aby tě pán JMt penězi opatřil a ty nás. Neb nebylo-li by peněz k tomu času, nám by nelze bylo jináč učiniti, než týden jim první služby přiřknúti. Také věz, že i Nosek též také mluvie, což se jeho roty dotýče, doslúže v pondělí, že hned ten týden za službu i za škody žádá odbýt býti; a ten doslúžie od tohoto pondělého v témdni. A jakž koli doslúžie, že chce ihned na ten den pryč táhnúti. Tu a takovú věc znajíce, opatřte to, aby nám bašty pusty neostaly, neb hromadně pěší pryč potáhnú. A k tomu nám poraď, máme-li jim ten týden službu první přiřknúti čili nic. A ta registra, v kterýchž jsú pěší popsáni, sem nám pošli, abychom se uměli čím fedrovati, když bychom jim měli škody platiti. Pak viece k nám ti mluvie, kteříž listuov záškodních nemají: „Kterak se nám to děje, že se nám týden ujímá, a že se nám neděje jakožto těm, kteříž list záškodní mají?" Dán v sobotu den Matky božie na nebe vzetí, anno domini ɔc LXXVIII°.

Jan Sudlice z Lazic hajtman na Špitáli,
a Paul z Pruku úředník tudiež.

Urozenému panoši Janovi z Trnové, hajtmanu na Zvíkově, přieteli našemu milému buď d.

69.

Racek ze Švamberka Budějovským slibuje vyptati se na vinníka jakéhosi. (R)

Na Hluboké 1478, 21. září. — Orig. v archivu musejním.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní sousedé běhu příměřného! Psaní vašemu na Chrta s bratrem učiněnému porozuměl jsem. I neviem, kterého mieníte, Hosiňského-li čili Dobřejovského? Proto chci se na to vyptati, který jest to učinil; a vyptaje se, bude-li vinen, k tomu jeho přidržeti, aby opravil. Ex Hluboká, f. II ipso die s. Mathaei apost. et evang. anno ɔc LXXVIII°. Racek z Švamberka ɔc.

Múdrým a opatrným pánóm, purgmistru a raddě města Budějovského, sousedóm běhu příměřného dobrým.

70.

Jan ze Švamberka*) císaři Fridrichovi: aby složil rok k nápravě škod, které z Rakous do Čech se dějí. (R)

V Strakonicích 1478, 20. listopadu. — Opis arch. Třeb. č. 3159 a.

VMti najjasnější a najnepřemoženější ciesaři a pane, pane náš milostivý! Služba naše najprv VCMti. A jakož sme vašemu ciesařskému duostojenství psali několikrát o ty věci o všecky, kteréž sú nám se kolivěk staly, což nám jest odjato a pobráno od VCMti i od VMti poddaných i našim poddaným: ještě VCské duostojenství a VMti prosíme, jako pána našeho milostivého, s plným doufáním, což nám odjato jest a probráno [sic], a což se nám stalo kolivěk, aby nám to bylo postúpeno, navráceno a opraveno. Pakli by to tak býti nemohlo, ale aby VCMt ráčili složiti rok, neb cožkoli složíte, tiem neprodlévajíce, rok, a tu aby se nám stalo spravedlivě; a ráčili k tomu roku poslati radu VCJti múdrú, ježto by těm věcem srozumějíc, i ráčili se přičiniti k tomu, aby se nám stalo spravedlivě a miesto a konec. Jestli pak že by se to nestalo, VDCskému bude to napřed vědomo i všie zemi Rakúské, že nám se nemuož státi spravedlivě. Datum Straconicz, mensis Novembris die vigesima, anno dni ɔc LXX octavo.

*) Že Jan Švamberský je pisatelem tohoto listu, soudím dle povědomého mi písma jeho. Také datum k tomu ukazuje.

71.

Hejtman Zvíkovský pánu ze Švamberka: o mýtu z vorů; Vidlák nechce vyvaditi své rukojmí. (K)

B. m., b. d. (1478?). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 147.

Také pane milý, páně Vrabského lidé a Lisovi měli sú nám něco majta dáti s lesuov; i chtěli sme, aby dali s voru po IIII gr. I pan Vrabský i Lisa psali pro-

séce, aby též dali jako lidé VMti dávají s voru po II gr. I milý pane, co v tom úmysla VMti, to mi račte dáti věděti.

Také pane milý! Rač VMt věděti, že Valešiek člověk VMti s Wythowem člověkem slíbil jest za Vidláka k purkrabí Holešickému za XXXti kop. I Vidlák zanedbal jest vyvaditi. I pro Valeška jsú staveni lidé VMti na Ostromeči od purkrabie Holešického. I Valešek pro ten dluh byl vsazen na Holešicích, i již jest dán na rukojmie, i diel peněz má dáti ve dvú nedělí a ostatek mu má čekati až do Jiří. I milý pane, psal jsem Vidlákovi o tu věc několikokrát přissně, aby Valeška člověka VMti vyvadil, a škody, kteréž jest proň vzal, aby mu napravil. I tak mi odpisuje Vidlák, že purkrabí Holešickému nic povinovat nynie [sic], než že se jest vyručil na postavenie, aby se postavil pánu panu Zdeňkovi JMti. Ale purgrabie Holešický tak praví, že jesti vyručen na hotový groš pod tu summu XXX kop, jestliže list přinese od pana Zdeňka JMti v témdni, a že mu odpustie těch XXX kop, tehdy mají rukojmie i s ním prázni a propuštěni býti. A tak purkrabí Holešický praví, že jest listu nepřinesl od pána pana Zdeňka JMti, by ho z toho základu propustil, a že to purgrabie týž přikázánie má, aby ho z toho základu napomínal i rukojmie, a kázal jim sobě plniti. I lají sobě Vidlák s purkrabí o tu věc velmi šeredně; a Vidlák vždy nedbá lidí vypraviti. I rozkázal sem, pane milý, Valeškovi, aby lidi Vidlákovy stavoval, což jich móž najviec, a zdali by tady škuod svých na nich postihnúti mohl. I milý pane, kterak se v té věci VMti zdá, poněvadž jich Vidlák nedbá vyvaditi, to mi račte dáti věděti.

Psáno touž rukou, jako dopis Jana z Trnové daný 26. ledna 1477 č. 35 str. 18.

72.

Písař Linhart pánu ze Švamberka: o nějakém svědomí opatu Tepelskému. (K)

B. m., b. d. (1478?) — Orig. arch. Vorlického IV. K. 149.

Tak pane milý! Dnes tento posel přiběhl od kněze opata Teplského, kterak VMti píšě o to svědomie, co se Ulického dotýče; i odevřeli sme ten list knězě opata, i ten také přiepis toho svědomie přečtli sme ɔc. I milý pane, já Linhart písař toho dobře svědom sem i VMt tudiež, že to svědomie napsal sem u Přesticích podle VMti rozkázánie, kteréž ste pak viděli; a to jsem poslal knězi proboštovi Chotěšovskému, a podle toho sem jemu psal, aby to svědomie dále poslal. I neviem, kterak jest ta věc, že jest kněz probošt to svědomie ještě jemu tam neposlal ɔc. I poněvadž nám se jest tento posel nahodil, ješto sme s tiemto listy k VMti poslati jměli, nemohúce tak náhle jiného posla mieti: i dali sme mu před se k VMti jíti. Protož milý pane, káže-li VMt toto svědomie zapečetiti, to se tak stane. Pakli VMti zdá se, abychom knězi proboštovi psali po tomto poslu, když se zase vrátí,

to svědomie, kteréž jsme mu z Přestic poslali, aby je knězi opatovi Teplskému po tomto poslu hned bez meškánie poslal: té věci, pane, račte učiniti, pokudž se VMti zdáti bude.

73.

Hejtman Zvíkovský Švamberkovi posílá listy odpovědné; o peníze na závdavek žoldnéřům. (K)

B. m., b. d. (1478?) — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 151.

Pane a pane náš milostivý! Teď za VMtí tyto listy odpovědné poséláme i jiné podle toho ɔc. Také rač VMt věděti, že hned po VMti odjezdu Lisa poslal rychtáře našeho Mirovického k nám, abychom mu kop X neb XII poslali, a že pacholkuov z bičem napraviti nemuož, i jézdných některých, leč jim prvé zavdá, aby se mohli s hospod vypraviti. I poslali sme mu penieze tam po rychtáři. I to VMt vědúce, račte nám peněz poslati, když buohdá jiní žoldnéři přijedú, abychom jim jměli co zavdati tak podle toho, jakož ste jim psali, že jim pod Zvíkovem má zavdáno býti; neb před sebú již viec peněz nemáme, než toliko kop deset neb XIIte, a těmi mnoho zjednati nemóžěm. I již tu věc račte VMt opatřiti podle rozumu svého.

Jan z Trnové haitman na Zviekově, Linhart písař ɔc.

74.

Hejtman Zvíkovský Švamberkovi: o dosloužení služebníka, o koupi ryb a herynků ɔc. (K)

B. m., b. d. (1478?) — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 152.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Rač VMt věděti, že sme s Kovářem na při o jeho rok, že on praví, že jest doslúžil ten pátek masopustní; a já chci, aby do toho času byl, jakož jest se přistěhoval. Tak v registřech zapsáno stojí: tu středu po sv. Řehoři. I kterak VMt v tom rozkážete, tak já s ním učiním. — Také pane milý, poslal sem VMti listy páně Strakonického; a podle toho sem psal ceduli VMti, a to po Linhartovi Hradeckém; i neviem, jsú-li VMti dodány, neb ste mi VMt o tom nepsali. — Také pane milý, jakož ste mi VMt rozkázali, abych kúpil toliko dvě tuně herynkuov, a čeledi abych kúpil ryb, že by to bylo spořeje: i milý pane, neviem jich kde kúpiti, že rybníci nejsú ještě otevřeni, a ryb mám málo v haltéři. A herynkuov sem kúpil dvě tuně za X kop. I pane milý, co se v tom VMti zdá, mám-li ještě tunu herynkuov přikúpiti pro čeleď aneb někde ryb ptáti, neb ktož by nynietko rayby [sic] měli, že tak slyším, že dobře platie. Než spraven sem, že by pan Dobevský něco málo jměl ryb prodati; i mám úmysl, abych ho prosil, aby mi pójčil džberu anebo dvú ryb, jestliže se VMti zdá; a když bychme rybník spustili, buohdá abych mu zase oplatil. Také pane milý, pravil mi Holub, že má list na Mníška a že o tom nevie, jsú-li VMti peniezi ti dáni čili nic ɔc.

Jan z Trnové, hajtman na Zviekově.

75.

Bohuslav ze Švamberka Vokovi z Rožmberka: napomíná k statečnosti a přislibuje svou pomoc. (M)

Na Boru) 1479, 6. února. — V Březanově genealogii Švamberků 24.*

Službu svú . . . ! . . . Nebo neobrániš-li se, synu, neodprosíš se. A já s synem svým, když potřebí bude, chci raden a pomocen býti jako přítel; to shledáš. A když dáš věděti, shledáš, že tím prodlévati nebudem. A byť pak jiní přátelé k té věci nechtěli se jmíti, myť s synem svým podle možení našeho vás v tom neopustíme. Dán na Boru v sobothu na den milé svaté panny Doroty, annorum 1479.

Bohuslav z Švamberka, nejjasnějšího Uherskýho a Českýho krále etc nejvyšší hejtman všech zemí na JKMti místě, a nejvyšší hofmistr král. Českého etc i domu Rožmberskýho poručník a ochránce etc.

*) Bohuslav ze Švamberka byl jat z nařízení krále Matyáše v Budějovicích 30. ledna 1478 a držán potom ve vězení v Uhřích, ze kteréhož byl propuštěn v dubnu 1479 (Pal. Děj. V. I. 154, 179). Památka sv. Doroty roku 1479 skutečně padla na sobotu. Chyba tedy jest sotva v datum, ale spíš v místě; snad místo Bor má se čísti Budín nebo Diosgyör.

76.

Král Vladislav Vokovi z Rosenberka odpovídá na prosbu, aby u krále Matyáše dal jednati o propuštění Bohuslava ze Švamberka. V Praze 1479, 16. dubna. — Tištěno v Archivě Českém VI. 94 č. 27.

77.

Stříbrští Bohuslavovi ze Švamberka: aby chránil obyvatele přijímající pod jednou způsobou. (R)

B. m. (1479). — Přepis arch. Třeboň. č. 2761.

Vysoce urozený pane, pane Bohuslave z Švamberka, pane hajtmane kraje Plzenského. VMti prosíme pána Boha dle a pro vieru křesťanskú my všickni, kteří jsme pod jednú spósobú cierkve svaté poslušni v Střiebře, pro útisk konšeluov Střiebrských, neb jsú tak kněžím klášterským pravili, že nechtie ižádného trpěti, kterýž jest pod jednú zpósobú měštěnín nebo obyvatel v Střiebře. Račte učiniti pro VMti spasenie duší a znésti to na krále pána našeho milostivého JMt, máme-li stavěti naše domy či nic,*) ať jeho KMt ráčí rozkázati; a my za JKMt věrně milého pána Boha prosíme jakožto JMti věrní a poddaní . . . . [sic].

*) Veliký oheň, kterýž celé město Stříbro zničil, vypukl tam *1. října 1479.* (Laskavé sdělení pana V. *Hieke* dle *Watzkova* mně nedostupného spisku: Die kgl. Stadt Mies und ihre Schicksale, 1839).

78.

Hynek ze Švamberka otci svému Bohuslavovi: o věcech hospodářských. (R)

V Boru 1480, 16. dubna.) — Orig. v arch. Třeboň. č. 3263.*

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane a pane otče muoj milý. Jakož mi

VMt píšete o ty penieze, kteréž by jměl kněz probošt dáti: račte věděti, že jich jest ještě nedal, a již sem k němu několikrát posielal a vždy tiem odtahuje. I kázal sem sobě z Švamberku toho zápisu přiepis poslati, v němž stojí, že mohu stavovati v královských městech i v městečkách panských, dokudž by nám té sumy nevyplnili; i chci poslati bohdá do Plzně v pátek na noc, což lidí jeho bude, abych mu je dal staviti. Také mi VMt píše, co se nového Čečkovského rybníka dotýče; račte věděti, že jest Chřiňovec ještě v puostě u mne byl a to vyměřil, i sám sem ten puoloh ohledal, ježto mi se zdá bohdá, že pěti neb šesti kopami vodu do nového rybníka uvedem a pojmem ji nad prvním rybníkem Čečkovským, a přes Kosmpierovo nic nepovedem. A s Kanečkem sem již o tu věc uhodil, neb přes jeho povedem. A to tak sem s ním uhodil, abych mu též i též [sic] kapr za to dáti kázal.

Také pane otče muoj milý! teď VMti královy Mti list posélám, kterýž mi JMt píše; nedal sem naň žádné odpovědi, než teď jej VMti posélám, a sobě sem ho přiepis zuostavil. I zdá-li se VMti co na to odepsati, anebo co jiného sě VMti zdáti bude, to mi VMt račte dáti věděti.

Také pane otče muoj milý, rač VMt věděti, jakož jest bylo namluveno mezi mnú a panem Prostiborským, abychom stáli před panem Buškem Plánským: sám sem státi nemohl pro svú nemoc, poslal sem purkrabí svého s plnú mocí. A byl bych rád spravedlivě přijel, nébrž v té páně Burjanově námluvě, švagra mého milého, viece mi se škod stalo od jeho služebníkuov, a vždy nepřestávali mi překážeti, i teď nynie ten pátek po velicénoci již minulý [7. April], když sem zvěděl, že jsú páně Prostiborského služebníci vně, kteříž mi v uopravách překážejí, kázal sem na ně státi za sv. Erasmem u lesa; i tu se mých brzo dopatřili, jakž jedné z hvozdu vynikli, a moji tam byli ještě nedojeli, ihned šě dali na běh a nechali vězně státi a tré koní. A ten jistý jest člověk muoj opravní z Tifnpochu. A tak moji je honili, vzeli jim dva koně jiezdná; a potom je noc od nich odtiskla. I proto VMti to píši, jestliže by VMti o to psáno bylo, abyšte VMt věděli, kterak sě jest to stalo. Pane otče muoj, milý Buoh daj sě VMti dobře jmieti a abychom sě spolu bohdá ve zdraví shledali. Datum Bor dominica post Tiburcii anno ꝛc LXXX. Hynek z Švamberka.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka ꝛc, panu otci mému milému.

*) Podle obsahu zdá mi se, že spíše hodí se sem, než k *13. srpnu.* (Tiburcia též 11. srpna.)

79.

Král Vladislav Bohuslavovi ze Švamberka: o při s opatem Tepelským. (R)

V Praze 1480, 5. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 13.

Vladislav z Božie milosti král Český a markrabě moravský ꝛc. Urozený, věrný, milý! Vznesl jest na nás kněz Sigmund, opat kláštera Teplského, nábožný náš milý, že jsi ty jemu nepostúpil Úterého a Olecovic, příslušejících

k klášteru Teplskému, kteréž držíš vedle té smlúvy, kterúžto jest mezi v ámi uděla urozený Burian z Gutšteina na Nečtinách, kamermaistr náš a hajtman krajóv Žateckého a Rakovnického, věrný náš milý, ještoť jest měla nechána býti v tom do některého času ves Černěvice, jakož pak ta smlúva mezi vámi sepsaná ty věci šíře a světleji v sobě drží a zavierá. Protož žádáme od tebe i přikazujem, aby ty vedle té smlúvy toho, čehož máš postúpiti témuž oppatu a klášteru, postúpil; nebo věz, jestliže by sě v tom tak nezachoval, žeť týž opat tak praví, že by sě tebú, ale ne jím ta smlúva rušila, a žeť by v té smlúvě státi nechtěl. I znajě a věda to, zachovajž sě, jakožť píšem, jinak toho nečině. Dán v Praze v pondělí po hodu božieho Těla, královstvie našeho leta devátého.

Ad relacionem domini Čenkonis de Clingstein, procuratoris.

Urozenému Bohuslavovi z Švamberka, věrnému našěmu milému.

80.

Markéta z Rožmitála manželovi svému Hendrichovi ze Švamberka: o jízdě do Karlových Varů a o otci Bernartinovi. (R)

B. m. (1480?) — Orig. arch. Třeboň. Fam. Rožmitál.

Modlitbu svú vzkazuji, urozený pane a pane manžele milý. Ráda bych slyšela, abyšte se VMť dobře jměli. Milý pane! račte věděti, že byla u mne strejce mého bába: i tak sme na tom byli zuostali, že by jměla ke mně do Boru přijeti a odtud že bych [sic] jměly do Varuov spolu jeti. Pak jestli vaše vuole k tomu a jestli že se Vám zdá, račte mi to dáti věděti, kdy jaké poselstvie na Zviekov bude. A také jsem slyšela, že tento puost u nás budete, to bych já pak s vámi hned jela. A také milý pane, prosím Vás, račte ten koníček poslati, což muožte nespieš, otci Bernartinovi, neb jest jměl o to starost, že je vás na Zviekově nebylo. Tušil, že koníka jmieti nebude. I já sem mu řekla, aby se o to nestaral. A tak sem s ním na tom zuostala, že mu jej mám tento póst do Horažďovic poslati i ty penieze, jakož ste mu řekli pomoci. I milý pane! račte mi psáti, což mu ráčíte kázati dáti těch peněz, ať já mu to všěcko pojednú i s tím koníkem pošli. A račte ten koník tiem spieš poslati, ať se drobet povystojí. A račte věděti, že sem s nim o to mluvila, oč ste mi poručili. A tak praví, že do Říma nepójde, než dobře podal [sic], kdyby byl jměl do Říma jeti, byl by se u vás na Boru stavil, když byšte byli tento póst k nám nepřijeli; neb tudy jeho cesta bude na Tejn a na Domažlice. A s tím Buoh dej, byšte se dobře jměli, toho bych vám přála. Markéta z Rožmitálu.

Urozenému pánu panu Hendrichovi z Švamberka a na Zviekově, pánu a manželu mému milému buď.

81.

Kašpar z Vrhavče Henrichovi ze Švamberka: zprávy z Lipska o Bohuslavovi ze Švamberka, kterýž tam byl na učení. (R)

V Lipsku 1481, 29. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 2.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane na mne laskavý! Račte VMt věděti, že pan Bohuslav byl jest velmi nemocen, ale již děkuje milému pánu Bohu jest zasě zdráv. A tak jest jemu doctor pravil, kte[r]ý jest k němu chodil, že ta nemoc přišla jest jemu od smradu, a to více než polovice, a vostatek z jiných neduhů; ale nejvíc od smradu. A to proto, nebo má komoru vedle samého záchodu, že veliký smrad do komory de; a tepruv smrad bude v lítě! Račte také VMt věděti, že má dáti od světničky 10 zlatých, ješto by dosti bylo na dvú zlatých: tak jest zlá světnička! A drev muší mnoho míti. A mohli by na ty peníze najíti duom; ješto by každý rok mohli zachovati nejmíně 20 zlatých nebo víc, a měli by dobré komory i také světničky a k tomu pinvici. Také račte VMt věděti, že nenie toho dne, aby hostí nebylo, že den jako den hosti hospodář vždycky má, že překážku pan Buohslav má; nebo máte VMt velikú summu dáti, ješto byste VMt mohli zachovati nejméně 20 zlatých. I to VMt vědúce, prosím VMt, račte na to pomysliti a pana Buohuslava v tom opatřiti, a na to odpověď dáti. Také račte VMt věděti, že bakalář jest pána pilen, že ho dobře učí. Také VMti prosím, abyste mi kázali sukni kúpiti; za to VMti prosím, jako pána svého milostivého. Datum ex Lipsk f. II. ante Purificationem b. virg. anno dni LXXXI ɔc. Kašpar z Zvrhavče.

Uroz. pánu, panu Hendrichovi z Švamberka a na Zvíkově, pánu mému milostivému d.

82.

Hynek ze Švamberka otci svému Bohuslavovi: o při s opatem Tepelským. (R)

B. m. 1482, 25. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 13.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane a otčě muoj milý! Rač VMt věděti, že kněz oppat Teplský byl jest dnes u mne; i mluvil jest se mnú ....*) chtě rád, aby ta věc, kteráž jest mezi VMtí a knězem oppatem na .... dokonána byla, což muož najspieš. Neb on v tento úterý vo svátcech v Praze má býti o tu věc vždy. A prosil mě, abych VMti psal, abyšte mluvili se panem procuratorem, aby on v Praze byl na ten den, aby o tu věc rozmluvil s králem JMtí. Pakli by on nebyl, ale zdá-li sě VMti o to psáti panu Roupovskému, aby on o tu věc rozmluvil s JKMtí, aneb někomu jinému, komu sě VMt zdáti bude. Datum sabbato post octavam Ascensionis domini anno ɔc LXXXII°. Hynek z Švambergka.

Uroz. pánu, panu Bohuslavovi z Švambergka a na Zviekově ɔc, panu otci mému milému.

*) Vytrženo.

83.

Kunrát z Petrovic svědčí o přívozu u Podolí. (M)

Na Krumlově 1482, 28. května. — Orig. arch. Třeboň. II. 338. 2q.

Já Kunrát z Petrovic vyznávám tiemto listem všem vuobec, ktož jej uzřie anebo čtúce slyšeti budú, že sem se z mladosti své na Zviekově schoval a že sem o tom nikdy neslýchal, by byl u Podolé jaký přívož prámem, než toliko, že jest byl jez; ale na Sanníku a na Červeným, tu jest přívoz byl; a to bych chtěl ústně seznati, kdežby toho potřebie bylo. Tomu na svědomie pečeť svú vlastní přitiskl sem dobrovolně k tomuto listu; jenž jest dán na Krumlově léta božieho ɔc LXXXII v úterý o letnicích.

84.

Radkovec z Mirovic a Otík z Kyselova svědčí o přívozu u Podolí. (M)

Na Krumlově 1482, 14. června. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2q.

Jan Radkovec z Mirovic a na Chřeštovicích, a Votík z Kyselova seděním v Jehnědně, známo činíme listem tiemto zevně přede všemi, kdež čten nebo slyšán bude, že předstúpivše před nás lidé z Jehnědna, Jan rychtář a Kuba, a takto jsú dobrovolně vyznali: že toho nikdy nepamatují, by kdy pod Podolím kerý prám byl ku převozování formanuom, aniž jsú toho kdy od svých starších slýchali, by tu kdy prám byl. A tak jest Jan rychtář vyznal, že to v své paměti má dobře od let sedmdesáti anebo viece; a Kuba tak vyznal, že to má v své paměti od let padesáti anebo viece, a že to berú k své vieře i k své duši. A my svrchupsaní což jsme od nich slyšeli, též bychme ústně seznali, když by toho potřebie bylo. A toho na svědomie pečeti své dali sme přitisknúti k tomuto listu; dán v pátek před svatým Vítem léta božieho ɔc LXXXII°.

85.

Švamberský hejtman Bohuslavovi ze Švamberka: o hospodářství. (R)

Na Švamberce 1485, 6. března — Orig. arch. Třeb. II. 325. 1.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý. A jakož mi jesti byla VMt poručila a rozkazovala k Lvíkovi Luhovskému poslati, jakož drží řěku, aby jie VMti postúpil: i já sem k Lvíkovi o tu řěku rychtáře Černěvského posélal, a jemu se jie nezdálo postúpiti. Pak sem mu z rozkázánie VMti psal, a jemu se vždy jie nezdá postúpiti; a pravie, že jie od VMti nemá, a že jie má od kněze opata, jakož pak teď VMti jeho odpověď posélám. Pak což v tom VMti úmysla bude, to mi račte dáti zase znáti. Dán na Švamberce v neděli po sv. Václavě přěnesení, annorum domini ɔc LXXXV°. Laurenc z Widršperka, hajtman na Švamberce.

Uroz. pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka a na Zviekově ɔc, pánu mému milostivému.

86.

Hynek ze Švamberka Bohuslavovi odtudž: o věcech hospodářských, o sněmu. (R)

B. m. (1485?) — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane otče milý. Račte VMt věděti, že jsú se mnú mluvili židovi synovi z Čečkovic, co se dotýče těch kaplanských peněz, kteříž přislušějí k ultáři svatý panny Kateřiny: i pane otče milý, jestliže jest jich VMt žádnému nepřiřekl pójčiti, i prosím já VMti, račte jim jich pójčiti; neb se tak k tomu mají, že by se chtěli o to smluviti a k tomu voltáři platiti. A taky jakož ste mi VMt ráčili psáti, co se dotýče příjezdu mého na Zvíkov, i také co se sněmu dotýče, kterýž by měl držán býti ten týden po hodech: i podle psaní VMti tak se tím zpraviti chci. A teď VMti posílám ceduli, co z kterého rybníka ryb anebo plodu vyšlo, jíž VMt porozumiete; a ještě v Jírovým a v Tisový [sic] i v Ústrově něco ryb jest. Ještě se tyto dny dolovovati bude. Což pak bude, toť VMti taky tajno nebude. A plodu sem koupil snad na dvě stě kop, ješto mi se nedostalo do rybníka; než tak za to mám, že ho již bohdá budu míti s potřebu k letošní násadě.

Hynek z Švamberka.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka a na Zvíkově, panu otci mému milému buď dán.

87.

Vilém z Pernšteina Bohuslavovi ze Švamberka: o rarohy. (R)

V Krumlově 1486, 5. srpna. — Orig. arch. Třeboň. Fam. Pernštein.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli muoj milý. Jakož mi o rarohy píšete: pán Buoh vie, že jich sám nemám; než zjednal jsem vám dva rarohy u bratra svého na Pernšteině, kteréž vám posielám. Pak nevím, veliká-li jsú, či malá; neb mi žádného nepolapili, než ty, kteréž jsem panu Zdeslavovi poslal. Než budu-liť mieti, rád vám pošli, a to i jiné, což bych mohl, k vuoli rád učiniem. Ex Crumlov sabbato ante Sixti ɔc 86.

Vilém z Pernšteina na Helfenšteině, najvyšší maršálek království Českého a najvyšší komorník cudy Brněnské.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka ɔc, přieteli mému milému.

88.

Hejtman na Ratajích Bohuslavovi ze Švamberka: popisuje zboží Talmberské. (R)

Na Ratajích 1488, (29. května?) — Orig. arch. Třeb. II. 232. 1.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý! Jakož jste mi VMt rozkázali, abych dojel na Thamberk s purkrabí k paní Šumburgové a zvěděl cenu,

začby VMti chtěla dáti, a vohledal, kterak lidé sedie, a lesy, a lúky, dědiny, dvory, rybníky: pane milý! Račte VMt věděti, žeť sú lidé chudí, jako kteří k Ratajóm, a také jest něco pustého; a lesové žádní najsú k stavení, než co sú vostavili pro potřebu k zámečku, také, pane milý, mohl by vybrati světnici aneb se dvě lesu, a k dolejšímu hrádku také vybral by k té potřebě lesu dosti. Také, pane milý, račte V[Mt] věděti, že zámček velmi opuštěný jest, vnitř puonebie prohnilý; a jestli že byšte VMt měli jej opravovati, 50 kopami krovu nevopravili byšte; než věže jest dobrá a přikrytá; a jediná světnice v něm jest. Také pane milý, rybníčků jest VI nevelkých, než z jednoho by mohl dobrý býti puožitečný. Také VMti rajstra posielám, jimž VMt porozomiete. A co se dvoru dotýče Karlovic, dědiny jest k němu dosti a dobrých, troje koně maje, dosti má činiti, aby je vodělal; a luk dosti; než dvuor jest veškeren pustý. A k zámku také dědiny jsú nevelmi dobré. Také, pane milý, račte VMt věděti, cenu jináč nechce dáti, než za puol čtvrta tisíce. Avšak potom řekla, že poslevek daleko nepuojde. Pane milý! Mně se tak zdá i purkrabí, že za puol třetieho tisíce stojí a lacino by bylo za to. A což VMti úmyslu jest, co se Thamberku dotýče, račte jí paní dáti věděti tiem spieš, neb vona jiné kupce na to má. A tak praví paní Šumburgková, jestli že [se] VMti zdáti bude, že chce k VMti do Prahy přijeti. A vésky, kteréž sú v zástavě, žeť jest dala puol léta napřed věděti. Také paní praví, že by těch peněz chtěla při VMti nechati, abyšte VMt sami platili. Také, pane milý, dal mi jest věděti pan Opl po purkrabí svém, ráčíte-li VMt kúpiti Černé Bláto s rybníky. A tu sú rybníci dobří a puožiteční. A tedť VMt ceduli posielám od panie, ty vésky vypsané, kteréž jsú v zástavě. Datum na Ratajiech, ve čtvrtek vo Suchých dnech, anno ɔc LXXXVIII°. Ambrož z Pivína, hajtman na Ratajech.

Uroz. pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka a na Zviekově ɔc, pánu mému milostivému.

89.

Jan ze Švamberka Bohuslavovi odtudž: o své nemoci. (R)

Ve Strakonicích 1488, 24. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 22.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče muoj milý! Byšte se dobře měli, zdrávi jsúce, toho bych vám s pravú věrú rád přál. Napřed vám velice děkuji, že se o mé zdravie staráte. A jakož mi píšete, že ste od Heřmana slyšeli, že bych se lépe měl, a zase že ste slyšeli, že bych se zase huoře měl ɔc: vězte, pane strýče milý, že sem se málo polepšil, jediné žeť lépe spím a pojédám lépe. Dále dotýčete, že byšte mi chtěli zjednati lékaře dobrého fackrabova: z tohoť vám velmi děkuji, jakožto panu strýci mému milému; viece se nemohu vyděkovati. Milý pane strýče! Nynieť užívám lékařstvie Rudoltova; bohdá za to mám, že mi brzy lépe bude. Pakliby mi lépe nebylo, mušil bych se již dále opatřiti. Dále, jakož mi píšete, což se Čejetického, švagra mého, dotýče té smlúvy:

ihned sem po něho poslal a tu jemu list váš ukáži, jakž ke mně přijede. A s ním o to s pilností mluviti budu, aby tomu dosti učinil, pokudž jest smluveno. A na čemž s ním ostanu, hned vám dám znáti bez obmeškanie. Ex Strakonicz, f. VI a. Simonis et Judae anno ɔc LXXXVIII. Jan z Švamberka ɔc mistr převorstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka ɔc, strýci mému milému bd. d.

90.

Hejtman na Zvíkově panu Bohuslavovi z Švamberka: o věcech hospodářských v Ratajích. (M)
Ve Zvíkově 1489, 21. října. — Orig. arch. Třeboň. II. 338. 2s.

Urozený pane, pane muoj milostivý, službu svú VMti vzkazuji! Jakož VMt rozkázali ste mi na Rathaje jeti: již sem tu věc zpuosobil; jakož pak teď VMti věděti dávám, již se jest purkrabie uvázal tuto neděli minulú. A to se jest proto prodlilo, že jest chtěl mieti pana Štefana k tomu, i nemohl jest ho vdy mieti; a tu věc sem tak zjednal, jakož toho VMti ceduli posielám, jíž porozumiete. — Pane milý, abyšte ráčili věděti, což se Kúřímských dotýče, obeslal jsem je; i píší mi k tomu rozumu, žeby VMti nebyli povinni dáti nic, leč výhostní listy budú, než peniezi sú na rathúze položeni. — Pane milý, což se pana Jana Podbeckého dotýče, tu sem věc tak zjednal podle rozkázánie VMti. A což se peněz dotýče, račte věděti, že sem nezastihl peněz žádných, krom puol jedenácty kopy; než úrok a jiné duochody rozkázal sem aby konečně v témdni vybráno bylo. A což se mlýnu tu pod zámkem dotýče, tak sem s ním, pane milý, zuostal, když nemá co VMti mleti, aby mlel z polovice, a polovicí aby na železa také náklad činil. A což se slupi dotýče, račte věděti, že sú jie neopravili nic; než mluvil se mnú purkrabie, jestliže byšte ráčili jemu toho přieti, žeby chtěl slup i jez opraviti, a toho aby užíval, dokudby byl toho zámku v držení; račte věděti, že toho dvanácti kopami neopraví.

A račte věděti, co sem s Rathaj sem přivezl: item vuoz a tři vozníky; a chmele letošnieho tři a padesát korcuov, ten ještě such nenie, než když vyschne, tohoť ještě přibude; a starého chmele deset korcuov. A což se sýra a másla dotýče, to nenie prodáno nic, krom jediný hrnček, což sú po VMti přidělali. A račte věděti, že jest tam velmi lacino v Praze hned velmi, nedávali mi za to viec než V ß. A což se loje dotýče, ten jest také tam pozuostal, a to proto, že sem toho nic uvézti nemohl; než dával mi zaň purkrabie za kámen po osmnácti groších. A račte věděti, že šafránu nic nenie. A tu sem všecko složil do hořejšie špižierny, a zamkl sem dvěma zámky, a dal sem purkrabí jeden a rychtáři druhý; a od VMti komory sem též udělal, a od prachu dolejšieho ten sem klíč s sebú vzal.

A račte věděti, což se toho diela dotýče, Šimek jest ještě těch trámuov viece neudělal nežli dva, a ta ještě nejsú vložena. I pane milý, nevěděl sem, kterak o ztravu

učiniti; i smluvil sem, pane milý, s ním a to takto; že mi bylo čtvrt masa zuostalo, tu sem mu dal, a věrtel řiedkého piva a dva korce žita; nebo sem to převrhl sobě, což se ztravy jeho dotýče, žeby na pět kop stálo. Zedník, pane milý, račte věděti, že jest dodělal, než chytili se hadrunku, že by neměl tolik obvrci a vycvikovati; i jest to v smlúvě, pane, že to má udělati, i jest mu zadržěno IIj ß. Než což se srubu dotýče, byl jest dodělán, než přikryt nebyl, i jest za mne přikryt, než omazán nenie a letos již nemuož býti; a vrata sú také opravena. A ti třie vepři na krmníce ti sú prodáni za III ß prve než sem já tam přijel, a kuože sú prodány po desieti groších českých.

A račte věděti, že purkrabě nemá ještě žádné čeledi, než Václavové dva sú tam zuostali, Václav Veliký a Václav Černý, a písař.. I ti by byli nezuostali, kdyby pro VMt nebylo. Než zuostal sem s ním o to, aby zámku choval podle smlúvy a opatřil tak a tomu dosti učinil; a on mi jest řekl, že chce to učiniti. A račte věděti, že se jest piva starého nic neprodalo, že sú všecko vypili. A ráčíte-li úředníka mieti na Kašperk, onoho Řehoře, který jest byl na Ostromeči, činil sem o to zmienku, mám za to, že by na témž byl, jako Bohuslav Lísa.

A což se dotýče tenat a pivovarních věcí, to račte dáti znáti, kterak se s tú věcí učiniti má; tenata sú psota, a kádi také zlé, (než pánev jest čistá), aby se nám škoda nestala. A což se suduov dotýče, tolik mu jich třeba nenie; kázal sem zamknúti; pakli bude chtieti mieti, aby dal za věrtel po IIII gr. a za Svídnický po X gr. A což se obilí dotýče, to jest změřeno všecko, jakož pak najdete v rejstřiech; té věci nezdálo mi se jinak zpuosobiti, aby VMt bez škody mohla býti, než takto: což se vymlátí kolivěk, aby se změřilo na mlatu, a to purkrabě přijmi; a což mu potřebie bude do nového, to sobě vezmi podle té námluvy; a potom aby se ta věc zase změřila, a to aby zase VMti doložil, a to aby nikam nic neprodal, než cožby tu na zámku potřebie bylo. I zdá mi se, že na tom VMti nic ujieti nemuož; než což ujde, to jeho škoda bude, jakož obilé toho nepřibude. A když se mlátiti bude, tu sem poručil purkrabí, rychtáři i Johanesovi, aby k tomu přihlédali, aby se škoda VMti nestala; i sláma aby byla ohledána i úhrabky také, hospodářsky-li se dělá. A tu najdete VMt v těch cedulech, neb sem se o to radil tu v městečku, že se všem zdálo, že sem velmi dobřc otbyl toho. Ex Zwiekow feria IIII in die undecim milia virginum, annorum ꝯc LXXXIX°. Jošt z Pruku, hajthman na Zviekově.

Uroz. pánu panu Bohuslavovi z Švamberka a na Zviekově ꝯc, pánu mému milostivému.

91.

Hejtman Švamberský Bohuslavovi z Švamberka: o věcech poddanských a církevních. (R)

Na Švamberce 1489, 14. prosince. — Orig. arch. Třeb. II. 325. 1.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý. A jakož sem s VMtí

mluvil, což se tkne nebožce Alše z Lestkova, že o tu věc s pány Planskými žádného konce mieti nemohu a toho mordéře dosíci také nemohu: i milý pane, mně by sě zdálo, pak neviem, co se VMti zdáti bude, ponavadž s pány Planskými konce mieti nemohu, aby byli pohnáni, aby toho mordéře před krále JMt postavili, anebo kterak by JKMt rozkázala. A také, pane milý, VMti k paměti přivozuji, což se tkne pana Jetřicha Bezdružického a VMti člověka Bláhy z Lomy, Lvíkova syna, vo ty IIII kopy grošů, že mu jich ještě nedal, aniž s lehko dáti chce. A také což se tkne opět VMti člověka Janúška, kterýž jest za panem Jetřichem u Potvorově, abyšte VMt ráčili s ním o to i o druhé mluviti rozkázati. A také, pane milý, což se tkne toho podacieho v Kozolupech a Soběslava, jakož VMti ta věc tajna nenie, kterak jest Ceběvský a Drždec Václav přes jeho vuoli tu kněze vsadili. I s lechko ta věc jest VMti dobře v paměti, kterak jest Soběslav s tiem knězem mluvil, že jest tu proti jeho vuoli a že aby proti jeho vuoli tu nebýval a že jest Soběslav podací najvyšší; i VMt ráčila též tomu knězi připověděti, aby tu proti vuoli jeho nebyl, anižto proti VMti. I ten kněz jest řekl déle dvú neděl tu nebýti. I pane milý, přěs VMti přikázánie jest tu ještě v Kozolupech a tak praví, že tu chce býti buď komu libo nebo žel. I milý pane, což jest VMti v těch věcech úmysla, to mi račte dáti znáti nahoru, bude-li VMti jaké poselstvie. A s tiem buďte milému pánu Bohu poručeni, a rád bych viděl, aby se VMt ráčila ve zdraví jmieti. Dán na Švamberce v ponděli po sv. Luciji, anno domini ɔc LXXXVIIII°.

Lorenz z Widršperka, hajtman na Švamberce.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka a na Zviekově ɔc, pánu mému milostivému buď.

92.

Hejtman na Boru Henrichovi ze Švamberka: o vzatcích Němcům a věcech hospodářských. (R)

Na Boru 1490, 23. května. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Urozený pane, pane milý. Služba má VMti. Jakož te [sic] mi VMt ráčili psáti, co se páně Wolfových listů dotýče, abych je poslal na Ryzmberk: račte VMt věděti, že sem je ihned poslal; a pan Wolf nedal mi nižádné odpovědi listem, ani ústně, a tak mi vzkázal při poslu, že odpovědi nepotřebí. I to VMt rač věděti. Také co sě lidí o svědomí dotýče o mejta, jakož sem VMti psal, vo to sem s lidmi s pilností mluvil, a to chci jednati, co budu moci najlíp bez meškánie. Také co sě dotýče měškého [sic] rybníka, že již mám polovici dřívie. I tu víc hned po svácích chci dělati. Také co sě dotýče věže, že bude dělána. Také co sě dotýče krav z Vidy, račte VMt vzkázati, máme-li je zasě vrátiti, jestliže by přišlo na jakú smlúvu; nebo ste VMt vzkázali při rychtáři, abychme jich zasě nevraceli. Také račte mi VMt dáti znáti o vobilé, kterak máme činiti, nebo velmi ven vezú; máme-li to přezříti či nic, a kterak jest královské přikázánie a zápověď a jaká by byla, abyste mi to dali znáti,

abych sě věděl kterak zpravovati. A Němci pohrúžku čińie pro ty krávy, chtíce sě toho mstíti. I proto račte mi VMt dáti znáti, kterak bych sě k tomu měl míti. I to sem já jim odepsal, že sem podal na KMt a potom na VMt, rozkáže-li KMt nebo VMt vrátiti. I proto mě sě nezdálo tak všetečně učiniti bez VMti vědomí. I co by bylo VMti úmyslu, račte mi to dáti znáti, co sě těch krav dotýče, co bych měl s nimi činiti, s těmi pohrůžkami, a theď VMti ten list posílám, pokad sě VMti bude zdáti. Datum ex Bor, dominico die post ascensionem domini, ɔc LXXXX.

Bušek z Ošelína, hejtman na Boru.

Urozenému pánu, panu Henrychovi z Švamberka a na Zviekově, pánu na mne laskavému buď ɔc.

93.

Kancléř Jan z Šelnberka Henrichovi ze Švamberka: o králově jízdě do Uher a opatření pomezí českého proti Bavorům. (R)

V Praze (1490, 8. června.) — Orig. arch. Třeb. č. 3333.*

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a švagře muoj milý! Podle psánie vašeho s králem JMtí mluvil sem, poněvadž vy s JMtí na pole táhnúti máte, aby ráčil ta pomezie vaše opatřiti pro ty výtržky, kteréž se z Bavor dějí. I ráčil mi jest JMt takovú dáti odpověď, že ráčí tu lidu něco jiezdných na tom pomezí položiti, a nad to prvé nežby JMt z země vytáhl, ráčí to s panskú radú před se vzieti, kterakby ten kraj i jiní měli opatřeni býti. Také vězte, že král JMt ráčil jest již toho odložiti vojenského vytaženie až do svatého Jana najprv přieštieho [24. čna], tak aby na ten den všichni k JMti přitáhli k Oustí blíž Tábora. A protož tiem se zpravte, a dá-li Buoh na ten den tu k JMti přitáhněte. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám rád přál. Datum Pragae fer. III. post Trinitatis.

Jan z Šelnberka.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka, přieteli mému dobrému.

*) Vročeno podle přepisu Palackého.

94.

Jan z Šelnberka Henrychovi z Švamberka: o berni a o tažení na vojnu. (K)

V Praze b. r. (1490, 9. června.) — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 154.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý! I jakož mi píšete, což se nynějšie pomoci dotýče, pokládajíce toho lidí svých obtížnost, by i berni dáti i na vojnu táhnúti měli ɔc: i věztež, že jest král JMt pán náš také tu věc prvé vážiti ráčil, a JMti se zdá obtiežné i také nesnesitedlné lidem; a protož již JMt, což se lidí vašich pomoci dotýče, toho zprodlenie dává až do sv. Martina najprve příštího. Než což se vašeho s králem JMtí na pole taženie dotýče, a psal sem vám

včera, že jest JMt toho odložil až do sv. Jana Křtitele božieho. A protož to vědúc, již se k tomu mějte, abyšte na ten den k JMti přitáhli k Ústí blíž Tábora, neb tu JMt konečně, dá-li Buoh, nalezen býti má. A jakož mi na ceduli píšete vomlúvajíce se, abych sobě jednání vašich věcí neobtěžoval; i věztež, žeť mně s vašimi věcmi, vo kteréž mne žádáte, nic těžko nenie; ale všecko já rád možné učiním vám k vuoli, jako mému milému panu švagrovi a přieteli, túž naději maje, kdež by má která při vás potřeba byla, že byšte se ke mně též přátelsky okázali. Datum Prage feria IIII. ante festum Corporis Christi. Jan z Šelmberka kancléř ɔc.

Urozenému pánu, panu Henrychovi ze Švamberka a na Zviekově, švagru mému milému.

95.

Úředník Domažlický p. Henrichovi ze Švamberka: o povolnosti Chodův ke službě páně. (R)

V Domažlicích 1490, 21. června. — Orig. arch. Třeb. č. 3307.

Vysoce urozený pane, pane muoj milostivý! Službu svú poddanú napřed vzkazuji VMti. Jakož VMt prvé i nynie ráčila jest mi psáti, i sami ústně ráčili jste se mnú mluviti a rozkázati, pokud od Choduov a který počet vojenský podlé VMti ráčite jmieti, aby s VMtí táhli a k středě této [23. Jun.] aby na Zviekově byli; VMt račtež věděti, žeť jsem VMti rozkázanie po každém mně psaní a ro . . .*) jim se vší pilností přísně pověděl, a aby ode mne to vážnějě bylo pověděno, pan Kanický**) . . . při tom býval a k tomu se slušně přimlúval, aby VMti hleděli tú cestú, kterúžby nalz . . . milostivého pána. Tak mi za odpověd dali, že chtie VMti z sebe dáti ten počet rádi seč mohú býti z své chudoby, a pokud ten počet nedosáhne, jakož ráčíte jmieti, s tiem se VMti na milost dávají prosiece jako pána svého milostivého, že s nimi ráčíte milostivě naložiti jako pán jich milostivý. A VMti čtvrt medu čistého posielají, kterúž jsú v této mieře s těžkem shledali, a k tomu druhú čtvrt přiřekli také dáti a VMti u mne položiti a o to se starati chtie, aby nemeškajíc zjednali. A rozuměl sem na nich, žeby byli i u viec se podvolili, kdyby mohli v této mieře kde jej nalézti. A tak ke mně mluvili, dá-li jim milý Buoh VMti dočekati příjezdu mezi ně, že chtie k VMti bohdá cestú přijíti, jakožto ku pánu svému milostivému. A list poslední došel mne v pondělí tento [21. Jun.] před samým polednem, a hned sem mezi ně poslal, aby na zajtřie ráno táhli a tam k středě byli. A s Johannesem písařem také od VMti potřebně mluvil sem, pokud mi jest . . . ráčili poručiti. Tak praví, že jest to chtěl k VMti žádosti rád učiniti, a že jest ho pan Beneš Libšteinský*) . . . k sobě obeslal, a že jse jest VMtí vymluvil, že jest VMti prvé přiřekl, ale že mu jest nap . . . že jest padl a nohu sobě navinul, že mu

*) Vytrženo zde i na všech následujících vytečkovaných místech.

) z *Čachrova* Vilém, kterýž jmenuje se o něco později purkrabím na Domažlicích. — Roku 1506 připomíná se také Bohuslav Kanický. *) z Kolovrat.

ztekla, a že nemuož dobře choditi, aby VMti k té [jízdě] mohl se hoditi; a VMti prosí, že mu v tom neráčíte za zlé jmieti. I viděl sem to pane, když sem teď nynie od VMti přijel, že mu noha ztekla, a že klece, i Kanickému to ukazoval, aby potom před VMtí měl ho výmluvna, že jest bezelstnie věc. A teď při nich posielám VMti súdek malý jeleniny a srniny, což sem měl, u jednoho dna jest jelenina a u druhého srnina. A Domažlickým pověděl sem, což se haltéře dotýče, pokud mi jest VMt rozkázala; tak mi pověděli, když toho čas bude, že o to chtie s VMtí sami mluviti. Ex Domažlic fer. II. ante festum s. Johannis Bapt. annorum etc. LXXXX°. — A Domažličtí jsú toliko také XXX pacholkuov na tu vojnu vyslali a tři vozy.

Vysoce urozenému pánu, panu Henrychovi z Švamberka a na Zviekově, pánu mému milostivému.

96.

Heinrich z Švamberka Bohuslavovi z Újezdce: o koupi dvoru v Lestkově. (M)

Na Zvíkově 1490, 25. listopadu. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 1a.

Službu svú vzkazuji, pane Bohuslave, přieteli milý! Kúpil jsem jakýs dvuor v Lestkově od Ošelína; jest dvuor poplužní v plat prodaný, na kterémž nebožtík Vlček bydlel, a potom Zdebuorek přietel jeho jej držel. I mělby on Ošelín v úterý najprv příští v Praze býti a ten dvuor mi ve dcky klásti. I protož již tobě tu věc porúčiem, aby ty to již tam ve dcky na mém miestě přijel; věřímť, že to pro mne učiníš. A aby toho rozum měl, kterak máš ve dcky přijieti: jestiť dvuor poplužní svobodný, než on Ošelín kúpiv jej od Zdebuorka, prodal jej jakémus sedláku v plat, a něco luk jemu k tomu odjinud přidal v tom trhu; ten člověk má s toho platiti II kopě grošuov českých do roka; a já sem jej od Ošelína tak s tiem platem kúpil za XXV kop grošuov českých. A slove ten dvuor Vlčkovský proto, že jej nebožtík Vlček držel. A ten jistý, ktož jest jej v zákup kúpil, slove Janek, a zdá mi se, že mu Petrous příjmie řiekají; to pak na Ošelínovi zvieš. Věřímť, že tu věc rozumně opatříš, aby ten dvuor kladen byl podle potřebnosti tak s tiem se vším, jakž jest sám v svých mezech, i také s těmi lukami, kteréž jest Ošelín tomu sedláku odjinud v tom trhu přidal, jakož tě pak Ošelín sám toho zpraví, kterak ty lúky slovú. A máť Ošelín s sebú přiepis toho listu mieti, kterýž jest tomu sedláku udělal na ten dvuor, když mu jej v plat zaprodal, tiem se budeš moci také zpraviti. A cožkolivěk od desk bude mieti býti, nechť sám tam Ošelín zaplatí, jižť já jemu dobře jiné dám. A pověz hospodáři v mém domu, když Ošelín přijede, ať mu povie, že jest tobě o tom dvoru ve dcky kladenie poručeno, nebť má konečně Ošelín v úterý najprv příští v Praze býti. A což se zprávy dotýče, nechť Ošelín zpravuje: čímž má aneb mieti bude. Ex Zwiekow feria V. in die Katherine virginis, annorum ɔc LXXXX°. Heinrich z Švamberka a na Zviekově ɔc.

Urozenému panoši Bohuslavovi z Újezdce, hajtmanu na hradě Pražském, přieteli milému.

97.

Přibík z Dlouhé Vsi Hendrichovi ze Švamberka: o svatbě své. (R)

Ve Voselci (1490? 12. prosince.) — Orig. arch. Třeb. Fam. Dlouhoveský.*

Urozený pane, pane mně přieznivý! Službu svú vzkazuji VMti. A jakož VMti tejno nenie, že sě mám ženiti, a VMti sem prosil se panem Popelem vuo jelen, abyšte mi ráčili zabiti k mé potřěbě: i byli ste mi ráčili přiřknúti, i vdyť VMti věřím jako pánu svému, že mě v tom neráčíte opustiti. Nebť u VMti vdy plné doufánie mám a VMti toho zaslúžiti miením i s ocem svým, na čem bychme sě mohli VMti hoditi. Za odpověď žádám po tomto poslu; nebť jest již čas blízký a již sě jinde nevím kde utéci, než k VMti. Dán v Uoselcích v neděli po sv. Mikuláši.

Přibík z Dlúhé Vsi.

Urozenému pánu, panu Hendrychovi z Švamberka a na Zviekově, pánu mně přieznivému buď dán.

*) Adressát Hendrych ze Švamberka vládl na Zvíkově v letech 1490—1523.

98.

Mikuláš z Říčan Henrichovi ze Švamberka: o rozsudí. (R)

Ve Štěkni (1490?) — Orig. arch. Třeb. Fam. Říčan.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a příteli milý! A což mi píšete, že sobě Radkovce volíte, a já abych někoho v kraji také volil: jáť bych, třeba-li, na jednom Radkovci dosti měl — neb viem, že by se jím nic neukrátilo —; ale poněvadž se vám zdá, abych já někoho druhého volil, já jmenuji Robmhappa z Sudoměře a hned obú za to žádati budu; a když mi rok položí, tehdy lidé moji stanú. Ex Štiekna.

Mikuláš z Říčan a na Štěkni.

Urozenému pánu, panu Henrychovi z Švamberka a na Zviekově, pánu a příteli mému milému.

99.

Jan z Kladrubec Hendrichovi z Švamberka: o lékařství. (R)

B. m. (1490?) — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 22.

Urozený pane a pane milý! Službu svú VMti vzkazuji. Jako [sic] ste před některým časem ráčili se mnú mluviti, co sě dotýče nemoci VMti sestry, páně Popelově*): jestliže jěst ještě potřebie, račte k ženě mé poslati: nějaký kořenie a jiné věci VMti pošle a naučenie dá, kterak s tiem činiti máte; nebtě mnohým lidem tím pomahala.

Jan z Kladrubec.

Urozenému pánu, panu Hendrichovi z Švamberka, pánu mně přieznivému.

*) Henricha z Švamberka sestra Johanna vdala se r. 1475 za Děpolta Popela z Lobkovic na Chlumci.

100.

Jan ze Švamberka Henrichovi odtudž: o návštěvě pana z Rosenberka na Zvíkově. (R)

Ve Strakonicích (1490? 13. února.) — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 15.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče mój milý! Byšte se dobřě měli a zdrávi byli, přál bych vám toho s pravú věrú. Pane strýčě mój milý! Jakož sem k vám včera poslal služebníka svého, že jest ke mně pan z Roznberka přijel: i vězte, pane strýče milý, že pan z Roznberka jel jest dnes ode mne zase pryč. A když se s vámi shledám, tu vás zpravím, o kderú jest potřebu ke mně přijel. Také abyšte, pane strýče milý, věděli, jakož vám pověděl, že pan z Roznberka ke mně přijede první pátek v postě: i vězte, že jest mi pověvěděl [sic], že pro někderú pilnú potřebu na ten den ke mně přijeti nemóž, než tak mi jest poručil, abych vám dal znáti, že najprvnější úterý v postě k vám na Zviekov k uobídu přijeti chce; a já také k vám ten den buohdá přijedu a tu o ty všecky potřeby dále spolu rozmluvíme. Datum Straconicz, sabbato ante s. Valentini, annorum dni ɔc.

Jan z Švamberka a na Strakonicích.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově, strýci mému milému ɔc.

101.

Konstancie Šlikovna z Holejče Henrichovi ze Švamberka: o kaplana. (R)

B. m. 1491, 12. února. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Hendriše, synu milý! S pravú věrú ráda bych slyšela, byšte sě dobřě jměli i se paní manželkú svú. Takéť já sě dobřě jmám, jakož na starú bábu nemocnú slušie ɔc. Synu milý, přišel jest jeden kněz k nám do Boru z Plzně a jmaje řádné listy od svých starších z kláštera Černého, chtě býti služebníkem a kaplanem u nás na Boru. Synu milý, jest-li tvá vuole, jáť jeho u nás pozuostavím. Také mluvila sem s purkrabí o tu věc a také zvláště aby jemu stravu dal ode dvora až do tvé příjezdy. Jemu sě učiniti nezdá, leč by prve na tebe znesl. Jestliže tvá vuole bude k tomu, dej mi aneb purkrabí tu věc znáti; nebť jsem jemu o to kázala tobě psáti. A milý synu, pomni na to, aby boží službu na Boru plodil a rozmnožoval, a budeš bohdá jmieti skrze to od pána Boha štěstie a zdravie na tom světě. Také milý synu, nezapomínej mi poslati olejě makového, když by sě fuora nahodila ɔc. S tiem buďte pánu Bohu poručeni. Datum sabato post Scolasticae virginis, sub anno domini ɔc LXXXXI°.

Constantia z Holič [sic] matka tvá věrná ɔc.

Urozenému pánu, panu Hendrichovi z Švamberka, synu mému milému dd.

102.

Jan ze Švamberka Budějovským: aby přidrželi ku placení měštku svou Lantrogovou. (R)

Ve Strakonicích 1491, 10. března. — Orig. v archivu musejním.

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti súsedé milí! Tajno vás nebuď, kterak Lantrogová jest povinovata nětco mé paní matce mé, měvši jí dávno dáti, i netbá. Věřím vám, že ji ku plnění přidržíte; jináč, ač nerad, musil bych dopustiti právo k stavování. Jakožť vám vždy věřím, že ji bez k skutečnému [sic] plnění přidržíte. Odpověď mi dáte listem vaším. Ex Strakonicz f. V. Salus populi anno ɔc XCI.

Jan z Švamberka ɔc, mistr převorstvie Českého.

Slovutné opatrnosti pánóm, purgmistru a raddě města Budějovic, súsedóm milým.

103.

Purkrabí na Boru Henrichovi ze Švamberka: o věcech hospodářských. (R)

Na Boru 1491, 8. dubna. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Službu svú vzkazuji VMti urozený pane, pane muoj milostivý. Teď VMti posielám ty potřeby, kteréž jest Václav písař z Domažlic poslal, jakož pak v této ceduli sepsáno máte, kteráž jest v tomto listu, jaké jsú potřeby. A byl bych je VMti prve poslal; i pan Děpolt mi řekl, že VMt máte prve těch potřeb dosti a že muožte bez nich býti. Také račte věděti, že hajtman Švamberský vypravil jest Zahrádku s ovčáky pro ovce do Srb podle Opozdila. I přijeli jsú pak s Vopozdilem a nic jsú nekúpili, a tak pravie, že jsú ovce velmi drahy a nemocné a že velmi mrú. I jestliže byšte VMt mohli někde okolo Zviekova některé sto ovec kúpiti, bylo by velmi dobré. Neb ovčák k tomu tak mluví, aby mu se smlúvě té, kterúž jest s hajtmanem Vošelínem učinil, dosti stalo, a tak pravie, jestliže by mu se té smlúvě dosti nestalo, že by ovčák skrze to velikú škodu vzel. Také jakož sem s VMtí mluvil o žito, neb se nám na Boru do nového nedostane: i jestliže ráčíte nám do Boru co žita poslati, anebo mám-li je na Boru kupovati? Neb jest pan Děpolth mluvil s hajtmanem Švamberským, má-li co žita na Švamberce, aby nám do Boru poslal, a on tak praví, že ho mnoho nemá a že ho ledvy do nového dosti mieti bude tu na Švamberce. I račte mi tu věc dáti znáti, kterak mám s tú věcí činiti. A také račte mi VMt registra spravnie kázati poslati k úroku svatojiřskému, abych sě uměl podle nich zpraviti, co a který sedlák VMti úroku platiti má. Dán na Boru v pátek před nedělí provodní, annorum domini ɔc LXXXXI°.

Zdebor z Přiečiny, purkrabie na Boru.

Urozenému pánu, panu Henrychovi z Švambergka a na Zviekově ɔc, pánu mému milostivému dd.

104.

Jan ze Švamberka Henrichovi odtudž: o sjezdu v Benešově s Vokem Rosenberským (R).

Ve Strakonicích 1491, 9. dubna. — Orig. arch. Třeb. Švamberk 19.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče milý. Byšte se dobře jměli zdrávi súce, přál bych vám toho s pravú věrú. Pane strýče milý! Jakož mi píšete, že ste byli na Krumlově a na tom zuostali se panem Vokem, že se sjeti máte ve čtvrtek v Benešově, a žádajíc, abych já k vám přijel ɔc: vězte, že vám nynie žádné odpovědi neumiem dáti; neb mám tak pilně jednati, ješto nikda tak na mne nepřišlo. Jestliže zjednám, tehdy by mohlo býti, že bychom se sjeti mohli: pakli nezjednám, budete znáti, že beze lsti tomu nemohu co učiniti. Ex Strakonic, sabbato ante Conductum Pasce, anno domini ɔc XCI.

Jan z Švamberka, mistr převorstvie českého ɔc.

Urozenému pánu, panu Henrychovi z Švamberka a na Zviekově, strýci mému milému.

105.

Jan ze Švamberka Henrichovi odtudž; o jízdě do Prahy. (R)

Ve Strakonicích 1491, 12. dubna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 19.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče milý! Byšte se dobře jměli, zdrávi jsúce, přál bych vám toho s pravú věrú. Pane strýče milý! Jakož mi píšete, abych k vám přijel a abychom spolu do Prahy jeli ɔc; prve sem vám psal, že mi jest nelze jeti, pro mé znamenité potřeby; neb jestliže bych odjel, toho nezjednaje, vězte, že bych k nenabyté škodě přišel. To znajíce, věřím vám, že mi v tom za zlé nebudete jmieti. A teď vám posielám list pánie matky vašie, jemuž porozumiete, i což bude v tom úmyslu vašeho, dáte mi znáti listem vaším. Ex Strakonic feria III. post Conductum anno ɔc XCI. Jan z Švamberka, mistr převorstvie českého ɔc.

Urozenému pánu, panu Henrychovi z Švamberka ɔc, strýci mému milému.

106.

Hejtman Švamberský panu Henrichovi ze Švamberka: o sporu jeho s pány Bezdružickými a Planskými. (R)

Na Švamberce 1491, 9. června. — Orig. arch. Třeb. č. 3320.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý! A VMti na vědomie dávám, kterak sú dali základ Bárta purkrabě starý z Lestkova a Liňáček také z Lestkova, a to za lidi páně Bezdružického*) X ſſ gr. A také Mráz z Kamejka dal základ X ſſ za lidi pánů Plánských,**) tak vedle rozkázanie VMti. Jakož ste pak VMt ráčili rozkázati, abych ten základ vzal vod nich: i milý pane, račtež VMt věděti, že VMti lidé purkrabě Bárta a Liňáček stavili sú lidi páně Bezdružického na

Teplé pro ten základ, jakož sú jej musili dáti, i sudie se o to, a mají státi [k] koneční výpovědi vod tohoto pátku přieště v témdni [17. Jun.], a také sú prvé stávali k právu. Ale pane milý, račte VMt věděti, že tu při sobě berú a vzali sú proti VMti lidem páně Bezdružického lidé i vedlé nich pánů Planských lidie, že by bylo králem JMtí pověděno, aby ta věc byla rozeznána aneboližto vohledána panem Strakonickým,*) že by byl král JMt podal VMti na pana Strakonického, což jest mezi VMtí a panem Bezdružickým a pány Planskými. A VMt mi jesti ráčila povědieti i tudiež psáti, že ste VMt stáli k té věci, ale že pan Bezdružický ani páni Planští sú nestáli k té věci, nebo sú vám proti VMti lidem tu při vzali a toho se držiece a praviec, že by ta věc byla králem JMtí zastavena, a že aby voni nebyli od VMti lidí stavováni. A dále praviece, že by toho VMt měli list, královské rozkázanie, a že i také páni Planští toho list mají královské rozkázanie, že se tiem bránie. I pane milý, tu věc VMt znajíce a vědúc, račte VMt dáti list k radě Teplský, kterak ta věc jest, a VMti lidi v té věci vopatřiti; nebo pane milý, tak sem tomu srozuměl, jestliže toho nebude, strach, aby VMti lidé vo základ a k škodě veliký nepřišli. Nebo se voni tiem vždy bránie, že jest ta věc králem JMtí zastavena byla, aby ta věc byla stána dobrotivě až do rozeznánie. A s tiem buďte VMt Pánu Bohu poručena, a rád bych viděl, aby se VMt ráčila ve zdraví jmieti. Dán na Švamberce ve čtvrtek na oktáb Božieho Těla, anno domini ɔc LXXXXI°.

Lorenc z Widršperka, hajtman na Švamberce.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově ɔc, pánu mému milostivému.

*) Jiřího z Kolovrat. Bernau, Album I. 210. **) ze Žeberka (Seeberg). ***) Janem ze Švamberka.

107.

Jan Zajíc Henrichovi ze Švamberka: o rukojemství na dluh. (R)

Na Budyni 1491, 9. července. — Orig. arch. Třeb. Fam. Haugwic.

Službu svú vzkazuji, urozený pane švagře muoj milý! Jsa obtiežen drahně dluhy svými, kteréž nynie při sv. Havle najprv přieštím zběhlo se k dání, i také některé zbožie své vyplatiti, záhe se před časem z boží pomocí a vás přátel svých milých v tom se chci opatřiti. A měl-li bych po několiko stech z těžka vyhledaje, k zajímánie mnohé listy dělaje, obcházeti se, zdá mi se snáz jedniem listem to opatřiti. I nahodilo mi se slušným během od urozeného a statečného pana Petra z Haugvic, že mi má puojčiti osm neb devět tisíc zlatých k roku prodlenému za puol čtvrta léta; a v té mieře mám s ním uhoditi o některé zbožie ku prodaji slušným během, tak aby on při tom trhu toho dlúhého čakánie škoden nebyl. I nynie mám jemu list s rukojmiemi obyčejný na to udělati na tu summu zlatých, kterýchž rukojmí, pánóv přátel mých, méně patnásti nemá býti. I prosím, pane švagře muoj

milý, s plným doufáním, že také jeden z těch přátel mých v tom rukojemstvie za mě a za syna mého*) budeš. Na to odpovědi prosím po tomto poslu, neb toho listu nedám psáti, leč se vámi všemi přátely ujistím. Dán na Budyni v sobotu po sv. Kyliánu, léta ɔc XCI°. Jan Zajiec z Hazmburka a z Kosti ɔc, najvyšší dědický trukczas královstvie Českého ɔc.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově ɔc, švagru mému milému d.

*) Mikuláše.

108.

Petr z Šternberka Hendrichovi z Švamberka: o lovu. (M)

Na Lštění 1491, 10. července. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 3m.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý! Vězte, žě sem sobě byl lov zjednal na opatu Zbraslavském, i nemohl sem na těch lesiech na světě nic nalézti: i prosím vás jako švagra svého milého, že mi odpustíte na svých lesiech pro kratochvíl okolo Hrimeždic pohoniti, a to pro mě učiníte v takovúž i mnohem větší libost okázanie; a že mi list dáte k úředníkuom, aby mi překáženo nebylo, i také, jestli že bych kterých z menších úředníkuov potřeboval, aby mi radni a pomocni byli. Ex Lesstien dominica post Kiliani annorum ɔc XCI°. Petr z Šternbergka ɔc.

Urozenému pánu panu Hendrichovi z Švambergka a na Zviekově, švagru mému milému.

109.

Jan z Švamberka Henrychovi z Švamberka: o sečení luk a robotách v Kestřanech. (M)

V Strakonicích (1491, 18. srpna.) — Orig. arch. Třeb. I. Aα 3d.

Službu svú vzkazuji, urozený pane strýče milý. Byšte sě dobře měli a zdrávi byli, toho bych já vám s pravú věrú rád přál. Pane strýče milý, vězte, že sú ke mně přijeli rukojmě, a tak mi pověděli, kterak by pan Popel rozkázal úředníku v Kestřanech, aby lúky neposečené posečeny byly všecky, i také což sě roboth dotýče, žeby je týž úředník zapověděl, aby nám dány nebyly; i vězte, milý pane strýče, že jsmy všichni znamenitě panu Popelovi i Smrčkovi pověděli, že něco mámy na lidech zadržalých úrokuov, a že ty nám mají vydány býti; než což sě dotýče tohoto svatohavelského úroku, že též má nám vydán býti. A také, pane strýče milý, vězte, že jsú se mnú také všichni rukojmie mluvili, jestliže byšte jim v lukách a v robotách chtěli překážeti, žeby vás chtěli z uručeného základu napomenúti. I což jest v tomto úmyslu vašeho, to mi vašiem listem dajte znáti po tomto poslu, a aby potom ruoznice a zmatku nebylo. Datum Strakonicz feria V. post assumptionem reg. gloriosissime Marie annorum domini ɔc.

Jan z Švamberka ɔc mistr převorstvie Českého.

Urozenému pánu panu Henrychovi z Švamberka a na Zviekově, strýci mému milému.

110.

Purkrabí Pražský Jindřichovi z Švamberka: o zastavení platu Barboře Kovářovské. (K)

Na hradě Pražském 1491, 5. října. — Orig. pap. arch. Orlického V. BP$^{\beta}$ fasc. 19. č. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Vznesla jest na mě panna Barbora Kovářovská, žě by ty pane skrze úředníka svého plat jí zastavil a zahajoval dáti, kteréhož jest ona užívala a v drženie byla od dávnieho času až do této chviele, žádajíci mne v tom za opatřenie. I milý pane, muožte znáti, že by to slušná věc nebyla, byšte jí měli mocí z toho drženie a užívání vyvésti. Než jestliže kterú spravedlnost k tomu máte, hleďte ji právem z toho vyvésti, ale ne mocí. I vždyť věřím i ufám, žě na ni, pane, žádnú mocí sáhati nebudeš. Než máte-li k čemu spravedlnost, když jí právem hleděti budete, máš pane, své spravedlnosti užiti. Datum na hradě Pražském v středu po sv. Františku, léta ɔc XCI°.

Jan z Janovic, najvyšší purgrabí Pražský a hajtman královstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka na Zvíkově, přieteli mému milému.

111.

Konstancie z Holejče, vdova po Bohuslavovi ze Švamberka, synu svému Hendrichovi: o nějaký kámen, kterýž pan Děpolt z Lobkovic jí navrátiti nechce. (R)

V Boru 1491, 6. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 10.

Hendřiše, synu milý! Jakož jsi se mnú zuostal, že mi chceš dáti hned věděti, jakú by pan Děpolth odpověď dal a žena jeho, což sem jim vzkázala při Plosmpergarovi: divím se tomu, synu milý, že mi tak dlúho žádné odpovědi nedáš; neb's zuostal se mnú, že hned mi to znáti dáš bez meškánie. Protož milý synu, prosím tebe, dej mi to věděti, k čemu sě jmá; chce-li mi zase vrátiti ten kamen čili nic, kteréhož sem pánu jeho pójčila, a zvlášť na to, což jest Barchanovi poručeno ode mne, aby s panem Děpoltem i se paní jeho mluvil, aby mi ode panie zase vrácen byl ten kamen, kteréhož jsem jí pójčila, žeť jeho opustiti nechci. Nebyl-li by mi vrácen při dobré vuoli; neb mi se jest seznala, že sem jí ho pójčila a že jest jejie dobrá vuole, neb jest kámen muoj a nic její, a že by mi jej pán její zase vrátil: nestalo-li by sě to, musila bych na to tolikéž neb to dvé naložiti, abych zase své jměla. To věda, synu milý, věřím, že mne v tom neopustíš; neb tu vieru k tobě jmám celú beze všeho pochybenie. Také synu milý, jakož jsi toho chtěl sě zbavovati, že by sě tobě v tu věc nehodilo vložiti: milý synu, vedle tvé rady přátely najdu, že bohdá mi radni a pomocni budú, žě mi ten kamen zase musí vrácen býti. Synu milý, zdá mi se tak, že by mi ten kamen ty mohl zase bez mé práce a starosti dobře zase zjednati; nebť já toho tobě dávám plnú moc, aby ty ode mne s ním o to mluvil, abych já své zase jměla, muoj kamen. Toho odpovědi žádám bez me-

škánie, milý synu, ať sě ta věc nedlí viece. S tiem buď pánu Bohu poručen. Abyšte sě dobřě jměli, ráda bych slyšela. Datum in Bor, feria V. post Francisci, anno XC primo. Konstancia z Holíče, matka tvá věrná ɔc.

Urozenému pánu, panu Hendrichovi z Švamberka ɔc, synu mému milému.

112.

Jan z Švamberka Henrichovi z Švamberka: o kupování Kestřan. (M)

V Strakonicích (1491), 16. října. — Orig. arch. Třeb. I. A[a] 3d.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče milý! Jakož mi píšete, což se Kestřan dotýče, že sem vám měl dáti znáti o tom, když se z Krumlova vrátím: i věztež, jakž sem z Krumlova přijel, že sem hned zase jeti muosil. Teprv dnes sem přijel. I milý pane strýče, pošletež k uohledání někoho ve čtvrtek najprv příští, a já také k tomu vyšlu. Ti uhledajíce vám znáti dadie, i bude-li úmysl váš, po týchž dáte znáti, budete-li chtieti k tomu a v ten trh jíti, kdy a který den dáte mi znáti a kde, abych já k tomu ty všecky obeslal, jimž ta věc přileží, abychom se k tomu sjeli a s vámi to konali. Dotýčete dále, bychom sobě chtěli tak vysoce nasazovati jako prvé ɔc, jiného neviem, než že až budete-li chtieti kúpiti, že vás muož slušný trh potkati. Abyšte se dobře jměli zdrávi jsúce, přál bych vám toho s pravú věrú. Datum Strakonicz dominica in st. Havlu [sic] anno ɔc.

Jan z Švamberka ɔc, mistr převorstvie Českého.

Urozenému pánu panu Henrychovi z Švamberka ɔc strýci mému milému.

113.

Purkrabí Pražský Jindřichovi z Švamberka: ve sporu o podací Barbory Kovářovské. (K)

Na hradě Pražském 1491, 17. října. — Orig. pap. arch. Vorlického V. BP[β] fasc. 19. č. 2.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož mi píšete dobře široce o pannu Barboru Kovářovskú, což se té fary dotýče ɔc: I milý pane, ona tak praví, žě té fary podací jí přileží, a také já sem mnoha svědomí od dobrých lidí slyšel, praviece, že to podací její jest. Protož pane a přieteli milý! zdá-liť se k tomu podaciemu lepší právo nežli ona mieti, hleďtež jí o to právem, mocí na ni ižádnú nesáhaje. Pakli by ji vždy přes to od toho mocí a ne právem vyvésti chtěl, vězte pane, žě by ta věc králi JMti oznámena byla. Dán na hradě Pražském v pon-po sv. Havle, léta ɔc XCI°.

Jan z Janovic ɔc, najvyšší purkrabí Pražský
a hajtman královstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka na Zvíkově, přieteli mému milému.

114.

Purkrabí Pražský Jindřichovi z Švamberka, aby nesahal mocí na Barboru Kovářovskou. (K)

Na hradě Pražském 1491, 21. října — Orig. pap. arch. Orlického V. BPβ fasc. 19. č. 3.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož mi opět píšete, což se panny Kovářovské dotýče, i tomu sem porozuměl ꝯc. I milý pane a přieteli, vězte, žeť bych já vám toho nepřál, aby ona vám to měla držěti, jestliže k tomu spravedlnosti nemá, ani zase též jí, byšte měli na ni jakú mocí sáhnúti, toho bych nerad viděl. Než když ta věc k místu přijde, ktož koli k tomu lepší spravedlnost mieti bude, toho já vám s obú stran přieti budu. Než toho já vždy žádám, že vy na ni mocí žádnú nesáhnete. Dán na hradě Pražském v pátek na den XIte tisíc svatých panen, létha ꝯc XCI°. Jan z Janovic ꝯc, najvyšší purgrabie Pražský a hajtman královstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka na Zvíkově, přieteli mému milému.

115.

Jan z Švamberka Henrychovi z Švamberka: o požadavku peněz Buška Buzického za Kestřany. (M)

V Strakonicích (1491, 2. listopadu.) — Orig. arch. Třeb. I. Aα 3d.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a strýče milý. Byšte se dobřě měli a zdrávi byli, přál bych vám toho s pravú věrú. Pane strýče milý, vězte, žě jest u mne byl Bušěk Buzický, chtěje ode mne penieze přijeti, kteréžby jemu za Kestřany měly přijíti: i pověděl sem jemu, žě já těch peněz sem k sobě nepřijal, a na tom sem zuostal s panem Popelem a s Smrčkú, aby jemu Buzickému vždy konečně na Buzice poslány byly. I milý pane strýče, již tu věc tak opatřte, aby jemu vždy poslány byly; konec má s neděle. Datum Strakonicz feria IIII post omnium sanctorum anno domini ꝯc. Jan z Švamberka ꝯc a na Strakonicích.

Urozenému pánu panu Henrychovi z Švamberka a na Zviekově, strýci mému milému.

116.

Král Vladislav Henrichovi ze Švamberka: o při s měštěnínem Táborským Janem Hruškou. (R)

V Budíně 1492, 30. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 13.

Vladislav z Božie milosti uherský, český ꝯc král a markrabie moravský ꝯc. Urozený věrný náš milý! Přistúpil jest před nás Jan Hruška, měštěnín z Tábora, poddaný náš, a zpravil jest nás, ktera [sic] by sobě ženu se zboží tvého pojěl, o kterúžto věc že jest mezi tebú a jím nějaká pře byla z příčiny té, že by rukojmie, kteříž za statek sirotčí dětí též ženy [sic], ty velmi obtěžoval, a oni že by také k ní o to hleděli, a v tom že jste obapolně přestali o to na urozeném Jindřichovi z Hradce,

najvyšším komorníku královstvie českého, věrným naším milým, a na některých dobrých lidech. Kdežto týž Hruška tak, jakož nás spravuje, že jest stával před jmenovaným Jindřichem a těmi dobrými lidmi a všemu dosti učiniti chtěl, což by jemu od nich učiniti rozkázáno bylo, ale že tebú ta věc sešla jest. I poněvadž jste prve dobrovolně se na již psaného Jindřicha a ty dobré lidi podali a mocně na nich přestali, žádáme na tobě s pilností, aby i ještě k tomu přistúpil a obapolně abyšte jich prosili, aby tu věc na se vzali a rok vám o to složilí. Paklit by se toho učiniti nezdálo, ale hajtmanóv zemských abyšte žádali za rok složenie a v té věci rozeznánie. Jestližeť by se pak i k tomu nezdálo přistúpiti, ale když my bohdá do královstvie českého přijedem, chcme my vás spravedlivě v tom rozeznati, ješto se žádné straně v spravedlnosti její v ničemž neukrátí. A protož nepochybujem, že z těch tří cest jednu sobě oblíbíš a k ní přistúpíš. Než věřímeť, že v tom času, dokovadž od nás anebo od jmenovaných pánuov rozeznán o tu při nebudeš, týchž rukojmí nikterakž obtěžovati ani napomínati nebudeš, než že v dobré mieře toho státi necháš, znaje, že vuoli naši v tom naplníš, a nepochybuje, že my také ve všem slušném chtěli bychom se k tobě milostivě okázati. Datum Budae, feria II ante festum purificacionis beatae Mariae virginis, anno regnorum nostrorum Ungariae secundo, Boemiae vero vigesimo primo. Ad relacionem domini Johannis de Sselnberg, cancellarii regni Boemiae.

Urozenému Henrichovi z Švamberka, věrnému našemu milému.

117.

Hejtmané království Českého obsílají Jindřicha z Švamberka pro Barboru Kovářovskou. (K)

Na hradě Pražském 1492, 27. března. — Orig. arch. Orlického V. BPß fasc. 19. č. 4.

Službu svú vzkazujeme, urozený pane a přieteli náš milý! Vznesla jest na nás panna Barbora Kovářovská, kterak jest jí byl slovil rybník Mikuláš Hodějovský, a že jest ho byla o to pohnala; ale žes ty, pane a přieteli milý, tu věc na se vzal a pravě, že by on ten rybník slovil tvým rozkázániem. Jakož pak z listu vašeho tomu šíře jsme vyrozuměli. I z té příčiny táž panna žádala jest nás, abychom tebe, pane a přieteli milý, obeslali a rok s ní složili. Protož pokládámeť, pane, rok, aby stál před námi na hradě Pražském v pátek o Svátosti najprvé příští, a tu z čehož vás ona viniti bude, abyšte jí právi byli. Datum ex castro Pragensis feria III. post Anunctiacionem beate Marie virginis, anno ɔc 92.

Vok z Roznberka ɔc, Jan z Janovic ɔc, Albrecht z Leskovce a Mikuláš mladší Trčka z Lípy, hajtmané královstvie Českého.

Urozenému pánu panu Henrichovi z Švamberka na Zvíkově, přieteli našemu milému

118.

Jan ze Švamberka Henrichovi odtudž: o svém zdraví. (R)

Ve Strakonicích 1492, 25. dubna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 15.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče milý! Byšte zdrávi byli a dobře se jměli, přál bych vám toho s pravú věrú. Jakož mi píšete, želejíc nedostatku na zdraví mém: z toho vám děkuji. Již, pánu Bohu děkuje, lépe se mám. Dále píšete, což se dotýče Kořenského, abych vám dal to znáti; než mne váš list došel, dal sem vám znáti, že Kořenský bráti chce groše ɔc, jakož z prvnieho listu mého porozumiete ɔc. Ex Strakonicz f. IIII. Pascalis anno ɔc XCII.

Jan z Švamberka ɔc mistr převorstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka ɔc, strýci mému milému.

119.

Oldřich Smrčka Henrichovi ze Švamberka: o rybníkářství. (R)

Na Boru 1492, 5. května — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Službu svú vzkazuji [VMti]. Teď VMti posielám L kop grošů českých, kteréž sem přijal od hajtmana Švamberského a něco také sem přijal od Jakuba fišmejstra. A sám sem nemohl hned k VMti přijeti pro VMti potřěby; neb tak to zde nastrojno [sic] mají, což se těch rybníkuov nasazovánie dotýče, že až teskno na to pohleděti. Než již sme nasadili Dobrovodský rybník a Čečkovský starý a Čečajl větčí a Muckovský v lese, a do Velikého sem přisadil již CXII kop výmětkuov i plodu větčieho a ještě bohdá přisadíme, což budem moci. A do Vostrovského jsme již vsadili LXXII kop plodu dvúletého a bohdá ještě viec vsadíme. A VMt jste mi nic dokonale neporučili, což se faráře dotýče těch platuov duchovních. A oni se mnú mluvili, že jste jim řekli, že mi o tom poručíte. A paní stará také napomíná z peněz a úrokuov. Ještě téměř nic nevybrali. A purgkrabie Přímecký také za ten slavný mimochodník napomíná. A Václav z Domažlic jest zde u mne, než listu nepřinesl. Praví tak, že zaň žádný nechce slíbiti, než jestliže VMt přiřeknete: jestliže by jeho pán Buoh smrti neuchoval, aby se rukojmie statkem jeho mohli vypravovati; jakož mi se tak zdá, že se VMt nemáte čemu brániti, než byšte v tom nebezpečenství stáli. A což se dotýče toho pivovarného královského, o tom jste mi VMt také nic nerozkázali. I račtež mi na ty na všecky věci odpověď dáti. A račte VMt pomnieti poslati na Kašpergk, aby pilně platy vybieral i od Sušických; a zde já také rozkáži od vás i na Švamberce, aby pilně vybierali, i Václavovi tak rozkáži. A také račte věděti, že sú plodu nic nepřikúpili; než což domátcieho máme. A račte VMt věděti, že hajtman Švamberský se mnú mluvil, že by chtěl sám na voly jeti, aby jich nětco kúpil na Švambergk i sem, a pravě tak, že z toho VMti chce užitek

přivésti. I co jest v tom úmysla VMti, račte mi to dáti znáti, abych já jemu uměl pověděti. A račte vystrojiti Cankle [sic] hned zasě, aby mne zde s uodpovědí zastihl; neb já odsud v středu aneb konečně ve čtvrtek mám úmysl vyjeti bohdá. Dáno na Boru v sobotu před sv. Janem v uoleji vařeném 1492. Oldřich Smrčka ze Mnichu.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově ɔc, pánu mému milostivému.

120.

Obec Chodovská Henrichovi ze Švamberka: aby při svobodách svých byla zachována. (R)

B. m. 26. května 1492. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3332.

Vysoce urozený pane, pane náš milostivý! Službu svú vzkazujem VMti. Jakož VMt nám rozkázal po rychtáři našem, abychme panu Hyncíkovi JMti*) vydali padesáte pěších: i prosíme VMti pokorně se vší obcí, jako pána svého milostivého, že ráčíte nás zachovati tak, jakož pan otec VMti dobré paměti ráčil nám přiřéci, že nás zvláštně nikam neráčíte poslati ani k tomu nutiti. I VMti věříme jako pánu svému milostivému, že nás chudé lidi ráčíte při tom zachovati. Datum sabbato post festum s. Urbani anno domini ɔc XCII. Konšelé a obec Chodovská.

Vysoce urozenému pánu panu Henrichovi z Švamberku a na Zviekově ɔc, pánu našemu milostivému.

*) nepochybně též ze Švamberka.

121.

Jan ze Švamberka Henrichovi odtudž: o vína. (R)

Ve Strakonicích 1492, 22. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče milý! Jakož mi píšete, abych vám draylink vína kúpil: i věztež, že sem stržil draylink za LXX kop, a jináč sem stržiti nemohl, pilně o to mluvě. Neb tak pravie, že nic viece na tom nemají nežli XL grošů, a to berúc k své vieře. I vymluvil sem vám vuoli k ohledání miery a barvy a k koštování. I račtež někoho poslati k tomu; nebť jest miera veliká. Každý draylink vo VI věder větší nežli Znojemský. Také sem vám psal o krunth Lypolthova syna, i nedali ste mi žádné odpovědi, a on ke mně v neděli do Strakonic pošle koně. I což v tom úmyslu vašeho ve všem, znáti mi dáte listem vašim při tomto poslu. Ex Strakonicz, fer. VI. ante s. Petri anno ɔc XCII.

Jan z Švamberka ɔc mistr převorstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka ɔc, strýci mému milému.

122.

Zemští hejtmané Henrichovi ze Švamberka: rok kladou ve při z Buškem Dejmkem. (R)

Na hradě Pražském 1492, 27. července, — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 13.

Službu svú vzkazujeme, urozený pane a přieteli milý. Vznesl jest na nás Štephan Vrchota, kterak byšte o něm hanlivé listy rozpisovali, a jakož zpraveni jsme, že o tu věc jste, pane, v puohonu s Buškem Dajmkem. I žádal nás, pane, s tebú o to za rok složenie. Protož pokládámeť vám rok, abyste stáli před námi na hradě Pražském v pondělí nazajtří sv. Martina najprve příštieho, a tu, z čehož vás viniti bude, abyste jemu právi byli. A což se toho hanlivého rozpisovánie dotýče, za to vás žádáme a věříme, že se jinak nestane, než že toho haněnie necháte do toho času a viece o něm rozpisovati nebudete. Datum ex Castro Pragensi, feria VI. post Jacobi, anno ꝛc 92°. Vok z Roznberka ꝛc, Jan z Janovic ꝛc, Albrecht z Leskovce a Mikuláš Trčka mlazší z Lípy, hajtmané královstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Henrychovi z Švamberka na Zvíkově, přieteli našemu milému.

123.

Děpolt z Lobkovic Henrichovi ze Švamberka: slibuje přispěti mu ku pomoci s lidem svým. (R)

Na Zvíkově 1492, 1. září. — Orig. arch. Třeb. č. 3334.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane švagře milý! Jakož mi píšete, abych lidem svým rozkázal na vojnu hotovu býti: i to já chci rád učiniti, a kázal sem hned. A potáhnú-li lidé VMti ode Zviekova veřejně, také moji potáhnú; pakli budú přebieráni, tehdy já též své přebera, pošli podlé Zviekovských. Ex Zviekov, sabbato in die s. Egidii anno XCII°. Děpolt z Lobkovic ꝛc.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově ꝛc pánu švagru mému milému.

124.

Jan ze Švamberka Henrichovi strýci svému: že ho pomocí svou neopustí, ale radí, dočekati odpovědi heitmanův království Českého. (R)

Ve Strakonicích 1492, 3. září. — Orig. arch. Třeb. 3335.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče milý! Byšte se dobře měli, zdrávi jsúce, přál bych vám toho s pravú věrú. Jakož mi píšete, kterak by se vám stalo od pana Wolfa*) a od Stříbrských ꝛc, s pravú věrú toho nerad slyším. A píšete žádajíce, abych vás neopúštěl, ale vám raden a pomocen byl ꝛc. Jináčť se nestane, o tom nepochybujte. Než milý pane strýče, mněť se zdá, abyšte nepospiechali s tiem, ale odpovědi čekali od pánuov haitmanuov. Neb jestliže byšte odboj učinili, strach, jsúce právi, že byšte křivi zuostali. A byšte pak osobně měli ku pánu z Rozmberka**)

dojeti, mněť se zdá, abyšte dojeli o to, znajíce čas nynější ɔc pro krále pána našeho JMt. Nebť bych já vám nic horšieho nepřál než jakožto sám sobě, a vaše dobré tak rád viděl, jakožto sám své. Ex Strakonic, fer. II. post b. Egidii annorum ɔc XCII°.

Jan z Švamberka ɔc mistr převorstvie Českého.

Urozenému pánu, p. Henrichovi z Švamberka a na Zviekově ɔc, strýci mému milému.

*) Myslím, že z Gutšteina. **) Vokovi, tehdáž hejtmanu král. Českého.

125.

Jindřich z Švamberka nejvyššímu purkrabí, že Kovářovská do sporného kostela uvádí kněze pod obojí ɔc. (K)

Na Zvíkově 1492, 11. října. — Orig. pap. arch. Orlického V. BPβ fasc. 19. č. 5.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož mi píšete, což se panny Barbory Kovářovské dotýče, tomu jsem porozuměl. I vězte, že bych já spravedlivěje měl na ni žalovati, nežli ona žaluje; neb ona svévolně a všetečně chce se v tu faru vetřieti, ješto mi se zdá, že ona k tomu žádného práva nemá. Neb ta fara přislušie k klášteru Milevskému; a já ten klášter zapsán mám i se vším jeho přislušenstvím. Jakož pak nebožtík pan otec muoj dobré paměti tiem vládl jest podle zápisu svého, a s jeho volí před tiem faráři sú tu vždy poddáváni byli. A já se téhož držeti miením. Než vám já, pane, oznamuji, že ona panna Barbora vzevši klíč svévolně od kostela, i nedá tam knězi strany našie, než všetečně kradmo přivodí kněze té strany pod obojí zpuosobú, ješto toho obyčej při té faře nenie. I protož věřím já vám, že vy jí rozkážete, aťby ona takových svévolností přestala a klíč od kostela vrátila, a přestala toho šaškovánie tu. Pakli by toho neučinila, vězte jistě, žeť jí toho déle trpěti nebudu. V tomť se vám opoviedám: nevrátí-liť mi klíče od kostela, žeť já jiný káži udělati, a kněze tam uvedu strany našie, jakož jest tu prvé býval, aby lidé moji tu osadní tak jako hovada bez služby božie nebyli. Také jakož píšete, že by ona toho v držení byla: i vězte pane, žeť křivdu mluví, žeť jest ona tu kněze nikdy nepoddávala. Však sú pak ještě živi, kteří sú tu faráři byli; tiť povědí, kto jest jim té fary poddával. Také jakož píšete, zdá-li mi se, abych ji z toho právem vyvedl, mocí na ni nesáhaje: jáť na ni žádnú mocí nesáhám, než toho se držím, což sú moji předkové užívali. Pak zdá-liť se jí, nechť mne ona právem vyvozuje. Však sem jí tak dobře nebo lépe k právu usedl, než ona mně. A poručil sem byl o to panu Děpoltovi švagru svému s vámi mluviti v Praze nynie. I neviem, mluvil-li jest, neb se jest ještě ke mně nevrátil jest na Dobřieši. Ex Zwiekow feria V. ante sancti Galli, anno ɔc XCII°. Henrich z Švamberka.

Panu Jencovi ɔc.

126.

Jindřich z Kolovrat Hendrichovi ze Švamberka: aby přijal dobrého člověka do služby. (R)

Na Krakovci 1492, 13. prosince. — Orig. arch. Třeb. Fam. Kolovrat.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a přieteli milý. Věděti vám dávám, že mne jest prosil jeden dobrý člověk, abych mu službu zjednal se třmi koňmi. I milý pane a přieteli, jest-li vám služebníka potřebie, věřím vám, že to pro mě učiníte a jej přijmete pro takovúž libost aneb větčí. A tak mám za to, že sě vám hoditi bude a že naň laskavý budete. I milý pane, nemějte mi za zlé, že na vás tuto žáduost vzkládám, nemaje s vámi žádné známosti; ale proto vězte, ač s vámi znám nejsem, že bych vám rád k vuoli učinil, v čemž byšte mne potřěbovali. Dán na Krakovci v středu [sic] den sv. Lucie leta Buožieho etc. LXXXXII°.

Jindřich z Kolovrath a na Krakovci.

Urozenému pánu panu Hendrychovi z Švamberka a na Zviekově, pánu a přieteli mému dobrému.

127.

Plzenští Henrichovi z Švamberka: o vrácení mistra popravního. (M)

V Plzni 1493, 2. ledna. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2c.

Službu naši vzkazujem VMti, urozený pane, pane nám přieznivý! Ráčili jste nám před siem psáti list pod pečetí VMti, jehož datum na den svaté Katheřiny tehdy nynie minulý, žádajiec na nás, abychom VMti poslali mistra svého popravnieho, žeby vám toho byla pilná potřeba: to jsme my k žádosti VMti učinili a poslali jej k VMti při lidech vašich. Pak již od toho času několik neděl minulo, a on ješče až do dnes nám poslán a zase postaven nenie, a byla by nám jeho také pilná potřeba. Protož VMti věříme, že nám ráčíte dáti znáti, zdaby k VMti potřebě ješče tam zdržěn byl, čili by kam jinam od VMti byl poslán, neb kterak ta věc jest, že nám to ráčíte oznámiti při tomto poslu. Ex Plzna feria IIII. post novum annum anno domini etc. LXXXXIII°. Purgmistr a radda města Nového Plzně.

Urozenému pánu panu Henrychovi z Švamberka a na Zvíkově etc., pánu nám přieznivému.

128.

Zdeněk z Rožmitála prosí Henricha ze Švamberka o zajíce. (M)

Na Blatné 1493, 3. ledna. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 3n.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! K této potřebě mé pro ty tyto nečasy bojím se nedostatkův v zajiecích; prosím vás, že je rozkážete honiti, a budeli jich co zbito, že něco mi jich dáte; nebo jich málo mám a mnoho

mi jich bude potřebie. A pane švagře milý, ač kolivěk mnoho na vás proseb znášiem, ale také, což by vám k vuoli a k libosti bylo, chtěl bych rád učiniti. Datum Blathna feria V post circumcisionem domini anno ɔc XCIII°.

Zdeněk z Rožmitála a s Blathné ɔc.

Urozenému pánu panu Henrychovi z Švamberka na Zviekově ɔc švagru mému milému.

129.

Hejtman Hradecký Henrichovi ze Švamberka: o vína. (R)

V Jindř. Hradci 1493, 25. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Urozený pane, pane mně přieznivý! Službu svú vzkazuji VMti. Jakož ste mi VMt ráčili psáti, abych VMti kúpil III dreylinky vína: i rač VMt věděti, že sem kúpil VMti čtyři polúdreylinčie, po puoldesáta zlatým každého polúdraylinčie, aneb za každého zlatého kopu míšenskú. A to jsú dosti lechká vína. Ráčili ste mi VMti psáti, abych jednoho draylinku kúpil za XXVII fl.: i nemohl sem nikdyž v takovémž trhu nalézti draylink vína. Než kúpil sem drajlink za XXXII fl. a ort. I líbílit se VMti ten trh, tak račte poslati, aneb mi dáti věděti konečně do středy najprv příštie; neb sem já sobě do toho času od těch lidí rok vzal. Ex Novadomo, f. VI die Conversionis s. Pauli anno ɔc LXXXXIII°. Václav z Myslína, haytman na Hradci.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově ɔc, pánu mně přieznivému.

130.

Siguna hraběnka z Ortenburka Henrichovi ze Švamberka: aby nedal sahati mocí na poddaného jejího. (R)

V Tachově 1493, 26. března. — Orig. arch. Třeb. č. 3347.

Modlitbu svú vzkazuji, urozený pane, pane a sousede milý! Vznesli na mě měštěné moji Tachovští, kterak jsú již několikrát služebníci i měšťané moji k vám do Boru jezdili prosíce ode mne i sami od sebe, co se Fencle husara dotýče, kterýž pro pohróžky v Tachově své vyprodal, podávaje se k tomu, ktožkoli by jemu z čeho vinu dával, žeby každému práv býti chtěl, a že byšte na takovém spravedlivém poddávánie přestati nechtěli, než vždy žádajíc, aby se s vámi smlúval, a viniti jeho žádný nechce. Pane a sousede milý! Jest mi to divné, proč takovú nevoli proti mně a mým před sebe béřete; byl-liby vám který z mých poddaných anebo kterému vašemu co vinen a mně nebo ouředníkóm mým co žalovali, chtěla a rozkázala bych všeho spravedlivého dopomoci, ješto by takových pohruožek potřebie nebylo. Protož zdá-li se Vám nebo kterému vašemu, že by nadepsaný Vencl huser co vinnen byl, chci rozkázati spravedlivého dosti k němu udati, dokudž za mnú jest, věřieci vám pane a sousede milý, že nadepsaného husara při spravedlivém poddanie zuostavíte,

a žádnú mocí že na něho sahati svým nedopustíte. Odpovědi vašie psané žádám při tomto poslu. Ex Tachovia fer. III. post dominicam Judica annorum ↄc XCIII.

Ziguna hraběnka z Ortmberku a na Tachově*) etc.

Uroz. pánu, panu Hendrychovi z Švamberka a na Zviekově ↄc, pánu a sousedu milému.

*) Manželka Buriana z Gutšteina. Soudím z tohoto listu, že byla již *vdovou*, a že tudíž úmrtí Burianovo musí se klásti o něco dříve, než se obyčejně děje (Bernau I. 100).

131.

Hejtman na Švamberce Henrichovi ze Švamberka: o ustanovení opata v klášteře Milevském. (R)

Na Švamberce 1493, 2. července. — Orig. arch. Třeb. II. 178. A. i.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý! A jako šte mi VMt ráčila psáti, což se tkne kněze opatha Milevského, že jest umřel, abych dojel [k] knězi opathovi Teplskému a s ním mluvil vo kněze Rumpolta, zda by on mohl býti opatem; pakli by on býti nemohl anebo nechtěl, ale aby některého kněz opat z kněží svých vydal, kteréž by se k tomu hodil. Pane milý! Tak k tomu kněz opath praví, že by to pro VMt rád chtěl učiniti, to i jiné, s což by býti mohl, i také pro ten boží duom, aby ten boží duom mohl tak býti zachován v . . . .*) chvále jich, tak jakož jest od staradávna byl zachován a vedle zákonu jejich. Než, pane milý, že mu se toho nehodí učiniti bez krále JMti rozkázánie i bez povolení vyšších téhož kláštera Milevského, kteréž pa . . [v Ji]hlavi jest. Než, pane milý, tak se knězi opathovi zdá, abyšte VMt ráčila psáti králi JMti, aby král JMt ráčil vopathu Jihlavskému psáti vo to, že se JMti zdá a mieti tak JMt ráčí, aby k tomu povolenie dal kněz opath Jihlavský, aby kněz opath Teplský svého konventu vydal jednoho kněze svých bratří za opata do Milevského kláštera. A JMt také aby ráčil psáti konventu Milevskému a že JMt tak ráčí mieti, aby přijat byl za opatha, kteréhož by vydal kněz opat Teplský svého konventu. A to proto, aby též drželi rehulu jakožto klášter Teplský; nebo též mají držeti i nedržie tak v klášteře Milevském, jakožby držeti měli. I dále jest pověděl kněz opath, jestli že by král JMt nepsal všem třěm kláštéróm tak, jakož teď VMti píši, tehdy by se ta věc tak sjíti nemohla, a to ve čtyřěch nědělech. Nebo po těch čtyřěch nedělech, když by jim vopath dán nebyl, že by voni svého konventu poslali do Říma k otci svatému, že by byli tím obdarováni, že by sobě voni volili opatha mezi sebú, kohož by se jim zdálo. I pane milý! Tak kněz opat kázal VMti psáti, již tu věc znajíce, abyšte VMt neráčila tú věcí dlíti, než abyšte ráčili králi JMti psáti bez meškánie. A když král JMt vo to bude psáti klášteróm všem třěm a povolenie aby bylo dáno, tehdy kněz opat hned chce dáti rád jednoho, kteréž by se k tomu hodil. A to chce rád pro VMt učiniti. Dán na Švamberce, v úterý na Matku boží navštívení anno dni ↄc XCIII°. Lorenc z Widršperka, haitman na Švamberce

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově ↄc, pánu mému milému bd.

*) prohnilé místo.

132.

Opat kláštera Želivského Henrichovi ze Švamberka: o volbě opata v klášteře Milevském a napravení kázně tamže. (R)

V Jihlavě 1493, 14. července. — Orig. arch. Třeb. II. 178. A. 1.

Urozený pane, pane nám přieznivý! Modlidbu naši napřed VMti vzkazujem. Jakož kněz Mikuláš, opat kláštera Mielevského dobré paměti, nedávno z světa smrtí sšel, jemuž pán Buoh milostiv buď; kterýžto klášter skrze nesvornost bratřie bez preláta stojí až do času nynějšieho. A poněvadž bratřie téhož kláštera u volenie prelata jiného tak dlúho meškali jsú, tehdy to volenie již na nás jest spadlo, jakožto na opatha téhož kláštera svrchovaného, jenž slove pater abbas. A poněvadž to volenie téhož kláštera právem a zřiezností [sic] zákona našeho na nás spadlo jest, byli bychom se k VMti sami osobně mile rádi vypravili; ale jsúc zaneprázdněni jinými pilnými věcmi kláštera našeho, přijevše nynie od KMti, pána našeho milostivého, čekajíc každý den obeslánie od pana Trčky, abychom se sjeli spolu, nemóžem se k VMti osobně vypraviti. Protož teď velebného otce kněze Bartoloměje, probošta Nové Říše, a poctivého kněze Jana, převora kláštera našeho, listu tohoto ukazující, k VMti vysieláme s naší plnú mocí, aby oni moc měli jednati, říditi, voliti, konati i tresktati, pokudž by téhož kláštera potřeba kázala, vedle řádu a zřiezenosti zákona našeho. A jestliže by bratřie téhož kláštera pro svú nesvornost, jakož jsú v tom již shledáni, těmto našim poslóm v čem odporni a neposlušni byli, VMti prosíme a žádáme, že jim v tom radni a pomocni býti račíte, aby se v tom klášteře řád zákona, čest a chvála pánu Bohu dála, a za to nadání aby se dosti činilo. A což dále výše řečení poslové naši nynie v tomto poselstvie našem s VMtí ústně od nás mluviti budú, račte jim to VMt zúplna věřiti, jako bychom sami osobně s VMtí rozmluvili. Datum Iglaviae, dominico in crastino s. Margarethae virg. anno domini ɔc LXXXXIII.

Kněz Petr, božiem smilováním opath kláštera Želevského.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově ɔc, pánu nám přieznivému.

133.

Matouš z Domaslavě Henrichovi ze Švamberka: o peněžitou podporu pro Bohuslava ze Švamberka, kterýž v Lipsku študoval. (R)

V Domažlicích 1493, 18. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 2.

Urozený pane, pane milý! Služba má napřed VMti. Teď VMti posielám list od pana Bohuslava z Lipska.*) Podle kteréhožto psanie mně jest také ráčil psáti, žádost toho maje, abych při tom i já psanie své o túž věc učinil k VMti a v tom JMti abych procuratorem byl. Pane milý! Na samo psanie páně Bohuslavovo, kdež bych znal se škodú VMti býti, nikoli bych sě přimlúvati nechtěl. Ale že došel sem

toho od dobrých lidí, kdož těchto časuov v témž učení jsú byli, a někteří podnes jsú, že ktož chce sám sobě prospěch v učení učiniti, i také přátelóm svým ke cti býti, aby takové náklady darmo a bez užitku nebyly, že musí sě některé útraty a nákladu z statku svého odvážiti: i nechtě sě ke škodě VMti rád přimlúvati, ptal sem se na některých dobrých lidech, kteříž nynie v učení v Lipště jsú, co by při panu Bohuslavovi znali, jest-li hodné, aby sě naň naložilo? I toho sem v pravdě došel, že jsú to mně pravili, že jest hodné i slušné, aby v tom učení potrval. A tak sě jim zdá i mně též, tak jakž já již rozumiem jeho učení, že bohdá všemu rodu VMti bude motci býti k veliké cti a k budúciemu dobrému a užitečnému, a že toho VMt nebude bohdá litovati. Neb tak na něm rozumiem, že k VMti jakožto pravě synovsky má úmysl sě zachovávati. VMti, milý pane, prosím, že ráčíte jeho neopúštěti, a k tomu času že ráčíte jemu něco zlatých poslati, aby počátku toho dobrého při svém učení sobě nezmrhal, ješto by VMti i jiným přátelóm VMti býti mělo k lehkosti a ku potomniemu želení toho. Dán v Domažlicích v neděli po Matce boží na nebe vzetie, léta ↄc XCIII°. Matúš z Domaslavě.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově, pánu mně přieznivému.

*) V témže oddělení jsou tři listy pana Bohuslava ze Švamberka psané panu Henrichovi o podporu na studie; všechny *německé*. První dva z roku 1492, třetí z r. 1493. A pak ještě čtvrtý list německý z r. 1493 v téže věci psaný paní Markétě Rožmitálské, manželce pana Henricha.

134.

Purkrabí na Boru Henrichovi ze Švamberka: o jestřábu a mřížích ve Mnichově objednaných. Drobné zprávy hospodářské. (R)

B. m. 1493, 15. října. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane muoj milostivý. VMti posielám jestřáb, kterýž jest Martin Purkarth mi do Boru poslal; neb mi tak jest vzkázal, že VMt jste ho za jestřáb prosili, a kdybykolivěk sě jemu nahodil, že jste VMt rozkázali, aby VMti byl hned bez meškánie poslán ode mne. Také pane milostivý, račte VMt věděti, že ten kovář z Mnichova, s kterýmž smlúvu jmám o mřieže, rozumiem tomu, že se k tomu nejmá, aby dosti učinil, pokudž jest se mnú smluvil. Neb sem k němu třikráth posielal, i panu Hyncíkovi naň žaluje; než vzkázal mi zase, abych jemu XII zlatých poslal. Já s ním takové smlúvy nejmám, než takovú: když by mřieže hotovy byly, jmá mi vzkázati a já po ně poslati, a když by byly do Boru přivezeny, jmám jemu zaplatiti. Také pane milostivý, rozumiem tomu, že ten jistý kovář jest velmi chud. I bojím se, že nic dobrého neudělá, nébrž ano těch mřieží, kteréž jest udělal, o kteréž sami VMt jste s ním smlúvu učinili, nechválé a že jsú z zlého železa udělány a špatně. Já jeho k tomu nemohu připraviti, aby ty připravil na miesto. I zdá mi se, pane milostivý, kdyby VMt zjednati ráčila železa hebkého vdole a na-

horu mi poslati, jest hamr na kněze opatha Teplského zboží. Já bych dal holi vytáhnúti; a VMt jmáte kováře na Švamberce dobrého, ješto toho dobře muož dovésti, lépe a trefnějie než onen. Také posielám VMti VIII kačic a šestero ptákuov. Také, pane milostivý, paní stará JMt chce, abych jí dal II čbery ryb. Já jich neviem, kde vzieti, leč VMt rozkážete který rybník spustiti. Nebo i na zimu velmi těžko o rejby [sic] bude, jestliže nerozkážete kterého rybníku spustiti. A račte věděti VMt, že na Tisovském rybníce nic nenie, než velmi hubená dróbež. Datum feria III. ante Galli, anno domini ɔc XCIII. Zdebor z Příčiny, purkrabie na Boru.

Urozenému pánu, panu Hendrichovi z Švamberka a na Zviekově ɔc, pánu mému milostivému.

135.

Zdeněk z Rožmitála Henrichovi z Švamberka: o odměnách za výtopu rybníka. (M)

V Blatné 1493, 17. října. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 3g.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Ten rybník, kterýž dělám, ježto lidem vašim má zatopiti ɔc: i sem toho úmyslu, aby se jim za to odměny hned daly. I pane švagře milý, dá-li pán Buoh, ten úterý po svatém Šimoniši a Judě pošli já měrčie s Rendlem na ta miesta, aby se ty odměny konaly; i pošletež vy také s lidmi vašimi, koho se vám zdáti bude, aby při tom byli, a co se mého za jich odměnie, ješto by za to dosti bylo, aby přijímali. Dán na Blathné ve čtvrtek po svatém Havle leta božieho ɔc XCIII°. Zdeněk z Rožmitála a s Blatné ɔc.

Urozenému pánu panu Henrychovi z Švamberka a na Zviekově ɔc švagru mému milému.

136.

Jan z Švamberka Henrichovi z Švamberka: o jeho při s Píseckými o rybník. (M)

V Strakonicích, 1493, 23. října. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 1e.

Službu svú vzkazuji, urozený pane strýče milý! Byšte zdrávi jsúcě dobře sě jměli, věrněť bych vám toho přál. A jakož mi píšete, že bych vám s Piesěckými krátký čas k roku o tu ruoznici toho rybníka oznámil a složil: i vězte, milý pane strýče, že mnoho a častokrát od Piesěckých o to jsem prošen a napomínán, ale též majíc mnohé před sebú zaneprázdněnie, na jich prosbu i napomínánie až do tohoto času tomu jsem nic učiniti nemohl. A majíc před sěbú do Slezska o svatém Martině odjězd pilný, již nynie chtěl jsem vás o to slyšeti a porovnati, což bych mohl v tom lepšého učiniti. Pak opět mí Piesěčtí včera píší, vždy žádostivě prosiecě, i napomínajícě, abych na čas jmenovaný tuto sobotu ten rok držel a přeslyšel: i prosím vás, milý pane strýče, jest-li vám to možné, nechť ten rok jde před sě na tuto sobotu, nečekajíc svatého Martina, kdež já též prázen a doma nebudu moci býti. Pakli by sě to nemohlo

vždy státi, nechžť to stojí podle vuole vaše do svatého Martina neb ihned při tom času dne některého jmenovitého. A což v tom vuole a úmyslu vašeho bude, dajtež mi to po tomto poslu znáti; nebo bych nerad, poněvadž jsem to na sě vzal, aby mnú vám nebo jim co jmělo odjíti. Ex Strakonicz feria IIII in die sancti Severini martyris. Jan z Švambergka na Strakonicích mistr převorstvie Českého ɔc.

Urozenému pánu panu Henrichovi z Švambergka a na Zviekově, strýci mému milému.

137.

Zdeněk starší ze Šternberka Henrichovi z Švamberka: zve ho na sjezd krajský do Plzně za příčinou škod, kteréž od Němcův do kraje se dějí. (R)

Na Zelené Hoře 1493, 5. prosince. — Orig. arch. Třeb. č. 3360.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře milý! Nynie v Plzni, kdyžto paměť službú boží pánuom předkuom mým činil sem den sv. Barbory, kdežto páni a rytieřstvo i města kraje Plzeňského to vážili a předsebrali, kteraké škody znamenité a dosti netrpělivé do kraje z Němec činí se, i vás připomínajíc, že by se vašim poddaným též stalo aneb dieti mělo; pro kterúžto příčinu a škod dalších uvarovánie, páni, rytieřstvo i města kraje dotčeného na tom konečně zuostali, aby sjezd jednostajný a pospolní držali a měli, a to v městě Novém Plzni, v pátek na den S. Lucie najprve příští [13. Dec.], vedle toho na mne žádajíc, abych vám túž věc oznámil. I milý pane švagře! takovú potřebu znajíce, a zvláště nám k Němcuom příležitějším, hodné i podobné jest nám se v tom opatřiti; a vás vedle takového poručenstvie a žádosti na mě učiněné, věřiem [sic], že ke dni dotčenému na miesto již jmenované býti a přijeti nikoli neobmeškáte, i pana Strakonického že s sebú přijmete; jakož pak tíž páni a rytieřstvo i města nadepsaní toho žádost mají i já tudiež. Ex Zelená Hora fer. V ante Nicolai, anno domini ɔc XCIII°.

Zdeněk starší z Šternberka.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově, švagru mému milému.

138.

Jiřík z Kolovrat Henrichovi ze Švamberka: o věcech církevních. (R)

V Bezdružicích 1494, 26. března. — Orig. arch. Třeb. II. 325. 1,

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře milý. Rád bych viděl, abyšte sě dobře měli a ve zdraví byli. Toho bych vám přál. Prosil jest mne farář mój Čelevský, abych vám psal, což sě desátkuov dotýče, kteréž byšte jemu měli dávati z Švamberka, abyšte s ním sě umluvili vedle spravedlnosti jeho. I prosím vás, milý pane švagře, že to pro mě učiníte a s ním sě smluvíte bez dalších nesnází; neb bych já nerad to viděl, by sě farář mój s vámi oč súditi měl, poněvadž sem já s vámi

dobře a přátelsky, i také bych rád viděl, abyšte s farářem mým uhodili, což by za spravedlivé bylo. I věřím vám, že to pro mě učiníte, jako švagru svému milému. A také milý pane švagře, žaluji vám na Kokašický a na Pačínský, že vedle jiných vosadních k ničemuž sě jmieti nechtie. Což kolivěk k božiemu domu zjednají, nic vedle jiných dáti nechtie; a všeho toho užívati chtie, jako i jiní, kteříž k tomu božiemu domu činie, pokudž činiti mají, a voni toho všeho prázdni chtie býti. A již sem několikrát úředníku vašemu na Švamberk vzkázal, i s ním sám mluvil, aby je k tomu měl, aby vedle jiných vosadních učinili, pokud učiniti mají. A úředník mi jest tak váš vzkázal zasě, že sě odvolávají, pane švagře, na vás, a že on jim toho brániti nemóž. A také jste, pane švagře milý, nynie rok, když jste na Švamberce byli, rozkázali ste přede mnú úředníku, aby lidem rozkázal, kteříž k Čelevu příslušie, aby vedle jiných vosadních učinili, což učiniti mají: i po vašem rozkázánie nic učiniti nechtie. I nemohu tomu rozuměti, kým ta věc scházie. I prosím vás, milý pane švagře, že rozkážete lidem svým, aby též činili vedle jiných vosadních, pokudž by povinovati byli. A jestliže by mi lidé vaši z čeho vinu dávali, chci já té věci na vás přestati, z čehož by mi kolivěk vinu dali, že jim chci práv před vámi býti. A také jestliže bych jim z čeho vinu dal, aby mi právi byli před vámi lidé vaši z Kokašic; neb některé věci mluvie, ješto toho neprovedú o předcích mých, a když sě bohdá s vámi shledám, šíře vás té věci spravím. To Buoh vie, že bych sě rád nynie u vás stavil, než pro některé mé pilné potřeby nemohu. Datum ex Bezdruzicz, feria IIII ante festum Pasce, anno domini ɔc LXXXXIIII°. Jiřík z Kolovrath a na Bezdružicích.

Urozenému pánu, panu Hendrichovi z Švamberka a na Boru, pánu a švagru mému milému ɔc.

139.

Purkrabí Domažlický Henrichovi ze Švamberka: o nesnázích s Němci, jimž v Čechách bylo pobráno. (R)

V Domažlicích 1494, 22. května. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3364.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! Jakž jsem VMti list uzřel o ta svědomie, hned sem Václava písaře do Mnichova vypravil, aby s těmi Němci mluvil, kterýmž jest pobráno, aby v Týně před radú vyznali, že jest jim pobráno na silnici, kteráž jde od Plzně na Domažlice. A sám sem jel do Týna, abych to zjednal a opatřil, pokudž bych mohl najlép. I měl sem v tom velikú pilnost. I teď posielám VMti to svědomie, kteréž Němci dávají pod pečetí raddy měšťan Týnských. Druhé také svědomie vyjednal jsem velmi stěžkem od těch, kto jsú z Domažlic při tom byli, kde jest jim pobráno, a to také pod pečetí rady Domažlické; než by jse v listu jmenovati dáti chtěli, toho sem dosáhnúti na nich nemohl; a raddú bylo by v tom nic nesešlo, než těmi scházie, kto jsú při tom vzatku byli. Jest rozum

ten, že se bojie, aby skrze to nesnází nedošli. Proto jakož jest svědomie dáno, muož k té potřebě slúžiti. A od Gbinnara Němce svědomie toho, kteréž jemu Domažličtí dali pod mú pečetí, nemohl sem dobýti a zjednati, neb jeho doma nenie, jest v Norberce s dobytky. Než přiepis toho listu teď také VMti posielám, jímž jse VMt něco také zpravíte, a budete tu věděti, kterak z Domažlic těm jména jsú, bylo-li by jich potřebie, aby o sobě to znali, ač jestližeby ta věc nynie konce nevzala. Také jakož mně Václava a rychtáře dotýčete, byli-li bychom co toho svědomi, neb kto jiný, abychom také svědomie dali: jiného nevieme, kto by při tom byl, a sami my při tom jsme pobrání nebyli; a to, čehož jsme byli svědomi, ježto k tomu slúží, to jsme v Praze vyznali, a to jest tam zapsáno, jakož toho ceduli od desk VMt máte mieti, kde to bude mieti nalezeno býti. A z těch Domažlických kto jsú při tom byli, nerozumiem, byť kto u Praze při tom času byl, jakož VMti o tom mi také píšete, abych to dal VMti znáti. Ex Domažlic feria V. infra 4 tempora ante festum s. Trinitatis annorum ɔc XCIIII. Vilém z Čachrova, purkrabie na Domažlicku.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově ɔc, pánu mému milostivému.

140.

Purkrabě Borský p. Henrichovi ze Švamberka: zprávy dává o zločinci nedosmrceném a naučení žádá. (R)

Na Boru 1494, 22. května. — Orig. arch. Třeb. č. 3365.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož VMt rozkázali ste, což sě toho dotýče, kterýž jest Pivonožku zabil: i dal sem ho prvé ztáhnúti, potom koňmi smýkati a na kolo zbíti. I pane milostivý, nočně jest s kola ukraden, a tak sem, na té věci ptaje se, spraven, že jest přinesen byl k jedné vsi páně Rokyckého*) té noci, a rychtář té vsi nechtěl jest ho přijéti, leč by na purkrabí Přimedského to vznesl. I purkrabě nedal ho jest jim přijieti, ani kleytu mu žádného dáti. Také ti sedláci nemohú těch znáti, kteří jsú ho přinesli. A tak že někteří jemu tušie, že sě vyhojie z toho, a druzí že mu živu nelze býti pravie. I pane milostivý, zpraven sem dále o témž jistém, že by sě chtěl VMti zapsati, kdybych ho chtěl kleytem ubezpečiti. Mně se to nezdálo učiniti, leč bych VMti tu věc oznámil. I protož, pane milostivý, co VMti v tom umyslu jest, račte mi dáti při tomto poslu tu věc znáti. Také, pane muoj milostivý, jakož sem VMti psal o žito, račte věděti VMt, že v kraji velmi pozdražilo se, neb v Tachově kbel žita platí XXV gr., na Plané strych XL gr. A bych je pak okolo Boru kde měl koupiti, nevěděl bych ho kde najíti. I protož záhy račte VMt tu věc opatřiti. Také, pane milostivý, jakož ste ráčili rozkázati o tom pastejři, i jměl sem ho k tomu před katem vedlé rozkázanie VMti, i nemohu na něm nic rozoměti. Dal sem ho zase do věže vsaditi. I pane

milostivý, sedláci z té vsi, odkudž jest, chtěli by ho vyručiti. Co VMt v tom ráčíte rozkázati, to mi dejte znáti. Také, pane milostivý, toho, kteréhož jste pro Vidžína rozkázali vsaditi, dal sem ho na rukojmě v L kop, neb sem spraven, že von při tom nebyl a že vinen nenie. Ex Bor fer V. post Pentekosten anno ɔc XCIIII.

Zdebor z Příčiny, purkrabě na Boru.

Uroz. pánu, panu Hendrychovi z Švamberka ɔc a na Zviekově, pánu mému milostivému.

*) Znám jen *Štěpána* Střelu z Rokyc, kterýž přichází r. 1495; měl bratry, tuším *Čeňka* a *Václava*. Pánem Rokyckým rozumí se zde nepochybně pan Zdeněk z Švamberka, jenž byl zápisným držitelem panství Přimedského a (do roku 1498) také města Rokycan.

141.

Hejtman Hradecký Hendrichovi ze Švamberka: o vína. (R)

V Jindř. Hradci 1495, 10. února. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně přieznivý! Jakož ste mi VMt ráčili poručiti, abych VMti koupil dva dreylinky vína: i rač VMt věděti, že sem koupil jeden za XXXIIII kopy a druhý za XXVII kop. Protož znajíc to, račte po ně poslati s penězi, neb mám za to, žeť se VMti bohdá slíbí. Dajž pán Buoh, abyšte je VMti ve zdraví vypili. A poslu račte rozkázati zaplatiti. Ex Nova Domo, f. III. in die s. Scolasticae, annorum ɔc 95 ɔc. Václav z Mysléna [sic].

Uroz. pánu, panu Hendrichovi z Švambergka a na Zviekově, pánu mně přieznivému.

142.

Kněz Jan Henrichovi ze Švamberka: žaloby na kacíře. (R)

B. m. (v Mirovicích 1495), 25. března. — Orig. arch. Třeb. č. 3408.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Modlitbu svú napřed VMti vzkazuji a věrně zdravie dlúhého a všeho dobrého přeje, na vědomie dávám VMti, kterak sem pro dnešní velebnú slavnost poslal k rychtáři našemu, aby zastavil trh a nedal prodávati do mše svaté: toho jest neučinil, ale byl sám při tom, an prodávají, a tudy odvedl všecken lid od té mše a od kázanie; nebyl sám a málo neb žádného z mužského pohlavie i z ženského z městečka. A když ti psi kacieři slúžie v okolních farách, tehdy tam lotr s rotú vede se, jakožto učinil k sv. Janu na Stražiště a k sv. Petru do Pohořie. A nachutnav se mého haněnie, bral se k té lotryni do vsi na pivo, kterú jste jemu VMt zapověděli. Potom k večeru jda zase do městečka s rotú, vidúce mne na kirchově, i někto z nich nad městečkem zpieval kacieřskú pieseň: „Pane bože, daj svobodu ɔc.“*) Vězte VMt žeť o mně nic dobrého nemyslí; a nedivím se tomu, poněvadž zle jest mluvil o VMti vlažně v mor, jakoby VMti smrti přiel, jakož pak o tom sem oznámil tiem časem VMti. A nad to pak o mně raduje se všemu hanebnému mému, a z té příčiny trhu nezastavil; neb tomu jest dobře porozuměl,

sejde-li se drahně lidí, že svú nevinu oznámím a hanbu, kterú sem bez viny zhaněn. Toho VMti žaluji. A poněvadž jsú sobě tak VMt zlehčili i mne, což bych já tu již činil? Nebudú-li ty věci opraveny a zastaveny, jiného bych se nedočekal než svého bezživotie. Avšak vzdy mám naději v VMt, že takové neslušnosti ráčíte zastaviti. A s tiem VMti pánu Bohu poručiem a jeho duostojné matce panně Mariji, jejiehožto hodu lotr rychtář i s jinými neuctil. Datum v středu den zvěstovánie p. Marie.**)

Kněz Jan váš.

Urozenému pánu, panu Henrychovi z Švamberka ꝛc pánu mému milostivému.

*) Cf. *Jirečkovu* Hymnologii str. 86. **) Hodilo by se také ještě vročiti k letům 1489 a 1500.

143.

Kladrubští Henrichovi ze Švamberka: o peníze dědiců Sekáčových. (R)

V Kladrubech 1495, 7. května. — Orig. arch. Třeb. II. 121. A1.

Službu naši napřed vzkazujem VMti, urozený pane, pane milý. Jakož slyšíme, že VMti tejno nenie, kterak konšely VMti zpravili jsou, že penieze Sekáčových všecky, což by v Kladrubie [sic] jměli, byly vyručenie: i račte VMt věděti, že Kladrubští a všecka plná radda s rychtářem zeznali jsou, že penieze nejsú vyručenie, než kteréž na právě leží a kteréž s Canklem a Prvem staveny jsou. Také VMt tejno nebuď, kterak konšeli a radda s rychtářem vyznávají, což sě kne [sic] dědicstvie Sekáčových, že jě Canklovi mocně dal a poručil, aby prodal jako své; a jemu jsme slibovali rukú dání a roky penězem jeho k ruce psány ꝛc. Raptim ex Cladrub feria V ante Stanislai ꝛc, annorum nostrae salutis ꝛc XCV. Purgmistr a radda města Kladrub.

Uroz. pánu, panu Hendrychovi z Švamberka a na Zviekově, pánu na nás laskavému dd.

144.

Jan ze Švamberka Janovi z Janovic: touží mu na škodu, která stala se služebníku jeho v Bavořích za glejtem. (R)

Ve Strakonicích 1495, 14. července. — Orig. arch. Třeb. č. 3374.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli muoj zvláště milý! Byšte zdrávi jsúce dobře sě měli, tohoť bych vám věrně přál. Pane a přieteli milý! Nenie vás tajno, kterak nynie o těchto suchých dnech letničných mluvil sem s vámi i také s jinými pány JMtí dávaje vám to znáti, kterak sě jest znamenitá škoda stala Jiříkovi, služebníku mému, za glaitem v zemi kněze Albrechta Mniechovského JMti, abyšte JMti ráčili o to psáti, aby ten vzatek, poněvadž za glajtem pobrán jest, zasě služebníku mému byl navrácen. I nestalo sě jest toho. JMt v psaní svém ráčil jest za odpověď dáti, dosti lehce sobě to pokládaje; a píše v listu svém, že glaituov jinak nedává než toliko před svými. A tak JMt ráčil jest toho psaním svým krátce odbýti.

Ješto já sobě také to nemálo vážím, co sě jest stalo služebníku mému, a toho nikoli opustiti nemiením, ježto sě mně tak zdá, že králi JMti pánu našemu milostivému i této České koroně jest to k lehkosti nemalé. A také pane milý zpraven jsem, kterak by nynie sjezd v Klatovech nebo v Domažlicích s radami kněze Albrechtovými JMti měl býti, i také což sě strýce mého dotýče. I prosím já vás, milý pane, poněvadž ten sjezd býti má, račtež také psáti knězi Albrechtovi JMti, ať to ráčí poručiti také radám svým, kteréž tu bude mieti, ať také z toho vzatku odpoviedají. A jestliže by sě toho nestalo a nebyl by služebníku mému ten vzatek navrácen, račte věděti, že já v tom nemiením služebníka svého opustiti, ale chci jemu k tomu raden i pomocen býti, aby podlé práva a spravedlivosti své mohl svého doséhnúti. I vždyť vás prosím a věřím, že dostatečně a potřebně JMti o to budete psáti. Ex Strakonic, fer. III. post Margarethe virg. 1495.

Jan z Švamberka na Strakonicích, mistr převorstvie Českého ɔc.

Urozenému pánu, p. Janovi z Janovic a z Petršpurku ɔc, najvyššému purkrabí Pražskému a hajtmanu královstvie Českého, přieteli mému zvláště milému.

145.

Jan ze Švamberka Budějovským: o soudu Petra Dubikara v Budějovicích. (R)

Ve Strakonicích 1497, 13. května. — Orig. v archivu musejním.

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti súsedé milí! Porozuměl jsem psaní vašemu, kteréž jste nynie učinili mně o Petra Dubikara, služebníka mého. I on to jest rád uslyšel a od vás toho přijal; a toho dávno očekával jest a očekává, chtěje, abyšte jeho při tom zuostavili přísudku prvniem, kterýž jest byl otci jeho přisúzen a nalezen; i ovšem bez všeliké překazy dlúhý čas vaším nálezem spravedlivým jest toho užíval i užívati chce toho týž Petr, služebník muoj. Ex Strakonicz, sabbato in vigilia Penthecosten anno dni ɔc XCVII°.

Jan z Švamberka na Strakonicích, mistr převorstvie Českého.

Slovutné opatrnosti purgmistru a raddě města Budějovic, súsedóm milým.

146.

Jan ze Švamberka Budějovským: o Dubikara a jeho spor v Budějovicích. (R)

Ve Strakonicích 1497, 4. října. — Orig. v archivu musejním.

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti súsedé milí! Psal jsem vám prve dosti potřebně, což se Petra Dubikara, služebníka mého, a jeho spravedlivosti, kšaftu, i jemu potřebného vypsánie dotýče: i nedali jste mi jiné odpovědi na to, než [že] všechni starší vaši k tomu příslušející na onen čas nemohli jsú pohromadě k tomu býti, odkládajíce, až by byli. Zdá mi se, že v tom času již jste dobře mohli býti spolu, i ten kšaft a potřebné jemu výpisy mohli jste jemu dáti. Ještě tiemto listem vám to tolikéž

jako i prve připomínám, a odpovědi konečné po tomto poslu čekám, abych uměl KMt o tom zpraviti. Nebo sami znáti muožete, pokudž jest služebník muoj spravedliv, že mi nenie slušné v tom jeho opúštěti dále. Ex Strakonicz f. IV. p. Translationem b. Stanislai episcopi anno domini ꝛc XCVII°.

Jan z Švamberka na Strakonicích, mistr převorstvie Českého ꝛc.

Slovutné opatrnosti purgmistru a raddě města Českých Budějovic ꝛc, súsedóm milým.

147.

Týž týmž: opět o nějakou záležitost Dubikara. (R)

Ve Strakonicích 1497, 12. prosince. — Orig. v archivu musejním.

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti súsedé milí! Vznesl jest na mne Petr Dubikar, služebník muoj, tohoto listu ukazatel, zpravuje mne, kterak by Vincenc Hunger, spoluobyvatel váš, před vámi měl mluviti a praviti na Petra Dubikara, že by jemu úroku se sto kop nevydal a nedával. I prosím já vás a věřímť vám, že mi to listem svým po tomto poslu dáte znáti, mluvil-li jest tak na Petra Dubikara před vámi, že by jemu těch úrokuov neboližto lichvy nedával. Jakožt vám toho věřím, že to pro mne učiníte. Ex Straconicz, f. III. a. Luciae virg. anno dni ꝛc XCVII°.

Jan z Švamberka na Strakonicích, mistr převorstvie Českého ꝛc.

Slovutným opatrností purgmistru a raddě města Budějovic, súsedóm a přátelóm milým.

148.

Burjan z Švamberka Henrichovi odtudž: o pychu Bamberských. (R)

Ve Svržně (1498), 8. září. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3398.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane milý! VMti vědieti dávám, že jsú mi Pannberští stodolu spálili se vším vobilím. VMti prosím, že mi VMt ráčíte dáti několik kbelcuov žita k semenóm, ať na nové dělám, toho VMti chci zasluhovati. A při dodateli listu tohoto odpověď račte dáti. Jestliže VMt vo suchých dnech u Praze ráčíte býti, VMti prosím, že podle mne ráčíte státi jakožto pán muoj, což se Čechuov dotýče, abych hyndrován nebyl a Pomberskému biskupu*) se svobodně brániti mohl; neb jsú mi list potkli a dvornými se jmeny jmenují, a chci-li se s nimi smluviti, že je u Pomberce nalcznu. Datum Svržno sabbato in die Nativitatis b. Mariae.

Burjan z Švamberka a na Svržně.

Uroz. pánu, panu Hendrychovi z Švamberka a na Boru, pánu mému milému buď.

*) Jindřichu Grossovi z Trockawy.

149.

Matiáš z Třebska Henrichovi z Švamberka: o vzájemném propuštění poddaného. (M)

B. m., 1499, 26. května. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2b.

Mathiáš z Třebska, najvyšší mistr křížovníkuov s hvězdú řeholi svatého Au-

gustina ɔc, činím známo tiemto listem všem vuobec: Jakož urozený pán pan Henrich z Švamberka na Zviekově k prosbě mé a přímluvě páně Zdenkově Lisově ráčil mi propustiti Petra z Valtieřova člověka svého s statkem jeho pode mne do Klučenic a listem výhostným jej opatřiti: já jsa toho vděčen JMti panu Švamberkovi, podvolil sem se a mám také člověka neb sirotka, který by chtěl se pod JMt stěhovati, jiného miesto toho Petra propustiti, kdy by toho JMt na mně požádal, beze všie odpornosti. Tomu na svědomie pečet mú vlastní k tomuto listu sem přitiskl. Dán v Špitáli na svatú trojici let božích etc. LXXXXIX°.

150.

Fišmeistr na Boru Henrichovi ze Švamberka: o rybnikářství. (R)

Na Boru 1499, 12. srpna. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane muoj milostivý. Jakož VMt píšete, že mi posieláte ceduli, po kteréž se spraviti budu moci, které rybníky loviti mám: i VMt neposlali jste mi žádné cedule. I teď já VMti posielám VI kapruov pečených, z Ostrovského malého rybníka dva, ty jsú největší; z Čečkovského rybníka velikého dva, ty jsú prostřední, a z Muckovského hořejšího rybníka v lese dva, ty jsú nejmenší. Než z těch kapruov, kteréž sem z jara lovil a odsadil do Rychlíka a do Janova, do Truhlučíka, těch sem VMti neposlal žádných; neb sem prve VMti pravil, jací jsú kapři, a ti se na podzim zase loviti mají, jakož pak v registříku vyznamenáno máte, co sem jich odsadil. Také račte věděti, že sem v starém Čečkovském lovil. I jest v něm velmi mnoho plodu letošieho a lonskieho také. Ten se nynie loviti nebude moci; neb by se na tom plodu letošiem veliká škoda stala. Přes to VMt dajte mi vypsáno, jmají-li se kteří rybníci viece loviti. Ex Bor, feria II post Laurentii, anno ɔɔ XCIX. Zdebor z Příčiny, fišmeistr na Boru.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově ɔc, pánu mému milostivému.

151.

Jan ze Švamberka Budějovským: aby kajícímu vrahu Wolfgangovi dopřáli živnosti v městě. (R)

Ve Strakonicích 1500, 11. července. — Orig. v archivu musejním.

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni a súsedé milí! Tajno vás muože nebýti, kterak Wolfgang učinil jest vraždu, o kterúžto smlúvu vzal jest konečnú se všemi jejími přátely, a k tomu úmysl má ihned do Říma jíti, želeje ɔc. Prosil jest mne k vám za přímluvu, abyšte jemu přáli živnosti mezi vámi a v městě vašem: já vás prosím dle dobrého súsedstvie, že mně to učiníte k vuoli a jemu toho přieti budete; to pro mne učiniece, v též neb mnohem větší libosti okázánie: poněvadž

velmi zhřešil jest, ale dobrý úmysl před sebú má káti se. Ex Strakonicz, sabbato post b. Kiliani anno ɔc 500. Jan z Švamberka ɔc, mistr převorstvie Českého.

Slovutným opatrností pánuom purgmistru a radě města Budějovic, súsedóm mým milým.

152.

Zdeněk ze Švamberka Oldřichovi z Rožmberka: aby mu propustil svého poddaného. (M)

V Třebli 1501, 1. května. — V Březanově genealogii Švamberků 24.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a příteli můj milý! Prosím vás, že mi ráčíte propustiti Jakuba, syna Holýho hrnčíře z Trhových Svinů, nebo se chce za mnou v Stráži osaditi; jehož vám věřím, že to ráčíte pro mne učiniti pro takovúž i mnoho větší libost okázání. Ex Třebel sabbato die sanctorum Philippi et Jacobi apostolorum a. d. 1501. Zdeněk z Švamberka a na Třebli.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rožmberka a na Krumlově, pánu a příteli mýmu milýmu, dán.

153.

Markéta ze Švamberka Oldřichovi z Rožmberka: o přímluvu k úředníkům u zemských desk. (M)

Ve Třeboni (1502, 27. května?) — V Březanově genealogii pánů ze Švamberka 24.

Modlitba má napřed TMti, urozený pane! A prosímť TMti, aby mi TMt ráčila radna a pomocna býti o mé věci, o kteréž já jmám u desk činiti, jakož TMti to tajno není. A často jsem TMti prosívala, aby se TMt ráčila přimluviti k úředníkóm. A oni jsou mi zase metali peníze, nechtíce m[n]ě opraviti ve dskách mého práva, které jsem řádně zdržela. A nyní jsem byla v Plzeňště u svých bratří, i vzala jsem pacholíčka bratrana svýho, a mínila jsem s ním do Prahy jeti a zapsati jemu i jeho bratřím své právo, kteréž jmám ve dskách. I protož prosím TMti, milý pane, aby mi ráčil dáti lístek svůj k úředníkům, aby mi dále tím neprotahovali a zapsali ve dsky těm dítkám. A jáť chci za TMt Boha prositi i s těmi dětmi. Datum in Třeboň feria VI. post festum corporis Christi. Markéta z Švamberka.

Urozenýmu pánu panu Oldřichovi z Roznberka list buď dán.

Dle obsahu zdá se, že Markéta, dcera Hynka Krušiny ze Švamberka, psala tento list teprva po smrti svého druhého manžela Zdislava ze Šternberka († 26. dubna 1502), a ovšem za dospělosti Oldřicha z Rosenberka (nar. 1471, † 1513). (K)

154.

Purkrabí Domažlický Henrichovi z Gutšteina: aby lidé jeho silnicemi svobodnými jezdili. (R)

V Domažlicích (1505, před 28. zářím.) — Kopie arch. Třeb. č. 3467.*

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně přieznivý! Za to mám, že VMti tajno nenie, že pan Všerubský**) JMt odpověděl jest králi pánu našemu

JMti i všem JMti poddaným, kdež z toho potřebné jest nám, abychom se opatrovali, abych i já také lidi pána mého JMti pokudž mohu opatřil. Jsem tiem pánu svému JMti i JMti chudým lidem povinen, aby k škodám nepřišli a jich se uvarovati mohli. Račtež VMt věděti, že tento čtvrtek minulý viděl sem osm jiezdných, ano okolo vsí pána mého JMti jezdili po strážech, a z tiež čtyřie do města přijeli a pravili, žeby služebníci VMti byli. A kam se řekli jeti a kam a kudy sú jezdili, to já dobře viem. Pane milý! Vzal sem to před se, abych VMti dal to znáti: jestliže VMt po potřebách vašich ráčíte své kam sláti, že to ráčíte před se vzieti a rozkázati, aby silnicemi svobodnými jezdili aneb chodili. Než jestližeby kto z silnic vyvinovali a jinudy jezdili aneb chodili krom silnic svobodných, k takovým musilo by se tak jmieti, jakož na to slušie; věře v tom VMti, že mi v tom neráčíte za zlé mieti, jestli že by komu v tom co se přihodilo. Ex Domažlic ꝯc. Paul Pfreundar ꝯc.

Uroz. pánu, panu Henrychovi z Gutšteina a na Švorcnburce, pánu mně přieznivému.

*) Vročeno dle odpovědi (německé) páně Jindřichovy: Suntok noch Moricii anno quinto (28. Sept.). Popírá v této odpovědi, že by to jeho lidé byli bývali, o nichž mu purkrabí Domažlický píše.

**) Jiřík z Gutšteina.

155.

Jindřich z Příčiny Krištofovi ze Švamberka: ve příčině zajetí Bohuslava a Jana Švamberských. (R)

V Boru (1506, po květnu.) — Orig. v arch. Třeboň. č. 3479.

Také VMt račte věděti, že pan Jan Leitolt vzkázal mi ústně po jednom jistém formanu, co se toho rytieře z Praunšteinu dotýče a kterýž jest jímal s panem Henrichem*) pány JMt**), zdálo-li by se VMti, že toho pan Jan dobře muož dopadnúti, neb vie jeho všecky klauzy, kady on sem i tam projiezdie. A také mi vzkázal, bude-li toho potřeba, že do toho hrdla i statku chce panuov JMti osobně litovati, a že jsú mu páni Norberčené řekli, že mu chtie odpustiti. Ex Bor festinanter Jindřich ꝯc.

Panu Krištofu z Švamberka ꝯc pánu mému milostivému.

*) z Gutšteina. **) Bohuslava a Jana ze Švamberka, syny páně Hynkovy.

156.

Purkrabí Domažlický Borskému purkrabí: o úkladech a škodách, ježto z Němec od pánův z Gutšteina do Čech se činí. (R)

V Domažlicích 1506, 25. června. — Kopie arch. Třeb. č. 3467 a.

Službu svú vzkazuji, urozený pane milý! Jakož mi píšeš, kterak by byl spraven, že bych já jměl jmieti nějaké psanie, kteréby pánóm našim JMti k tomu roku dobře sloužilo: i teď posielám přiepis toho listu, kterak sem já a oč psal,*) a zase kteraká mi jest odpověď na to dána, také toho přiepis posielám. A byl bych ten list poslal, ale pro přejetie listu nezdálo se mi ho poslati ꝯc. Také věz, že sú u nás dnes dali jednoho

zločince upáliti, a druhého ještě mají u vazbě, a k tomu ještě jsú třie jiní, kteřížto jsú na to najati od jednoho z Brodu,**) aby v zemi České města, městečka i vsi pálili. A z těch sú dva bratřie, kteříž slámu řeží. A tak tento seznal, že mají hned do země jíti. A ti dva že jsú z Javorého a třetí jest Andres z Mnichova, dráb, z Německého za lesem. I znaje to opatř město ať vědie, koho mají tam pouštěti. A jinak nerozumiem, než že ten, kteréhož u nás držie ještě, že také bude upálen, neb dnešní zločinec, kterýž jest upálen, na tom jest umřel, že jsú ten nájem spolu bráti jměli. Ex Domažlic fer. V. post festum s. Johannis Bapt. anno ɔc V^C^VI^to.^

Paul Pfreunder z Pruku ɔc.

Urozenému vladyce Jindřichovi z Příčiny, purkrabí na Boru, přieteli mému dobrému.

*) Viz číslo 154 (1505 před 28. září). **) bavorského (Furth).

157.

Purkrabí Borský panu Krištofovi ze Švamberka: o nepřátelství Henricha z Gutšteina proti pánu a zemi České. (R)

Na Boru 1506, 5. července. — Orig. arch. Třeb. č. 3468.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane muoj milostivý! Teď VMti posielám odpovědi od těch pánuov. Než pan Plánský tenť jest dal ústně odpověď, že by rád chtěl to pro VMt učiniti, než že nemocen jest a nemuož nikam, než kam ho přenesú. A Cebievský též ústně vzkázal, že čeká obeslánie od svého pána, i jestli že ho neobešle, proto on vždy přijeti chce a s VMtí státi bude. A jakož VMt píšete, abych zbroje zuohledával; i zuohledával sem prvé a také rozkázal sem IIII kopinničie zbroje zjednati před pavezy. A lidé všickni jsú pohotově s těmi všemi potřebami vedlé prvnějšieho psanie VMti. A také VMti posielám dvě kule od dvú tarasnic a od třetie formu, neb žádných kulí k té nemám. A děla také jsú pohotově, jedno zapřiec[i]. A jakož VMt píšete vždycky, zjednal-li sem jaké rajtary; i psal sem VMti prvé dvakráte, že jich neviem na jaký spuosob jednati, a VMt mi o to žádného kruntu neráčíte psáti. A oni nechtie než věděti, jakú byšte jim pomoc ráčili činiti a jměl-li by komu bráti, aby měli nač živi býti. I co jest úmyslu vašeho, o těch račte mi bez meškanie dáti znáti. Neb mi Mikuláš starý pověděl, že jest s některými mluvil, když tam vně nynie byl, že chtie věděti o té pomoci ɔc, nač by měli živi býti. A tak mu pověděli, že je zmeškáte, nedá-li jim Mikuláš brzo o tom znáti.

A jakož VMt píšete o těch X postavuo koumaru, račte věděti, že sem slal v okolní města, i nemajíť jich ani na Plané ani v Tejně ani v Střiebře. A co se suchých ryb dotýče, račte věděti, že starý rychtář Tuoma žádných nemá, než praví, že mu jich mají tento týden drahně přivézti; i budeliť je jmieti, chci já jeho k VMti vypraviti. A jakož jste mi ráčili psáti o ten stan, který by jměli jmieti páni Dobro-

hostové: psal sem panu Jiříkovi, i otpisuje mi, že o žádném stanu nic nevie, než na to se ptáti chce. Doptá-li se ho, má VMti vrácen býti.

A co se tkne toho seznánie těch zločincuov v Domažlicích: Domažličtí pravie, tak mi purkrabie píše, že chtie toho VMti rádi spis vydati, než žeť jsú písaře svého doma neměli; jakž doma bude, chtie to hned učiniti. Také mi píše purkrabie, že ten jeden zločinec Němec z Brodu vyznal jest beze všeho mučenie, že ten Ondrášek z Brodu pověděl, že jim pan Henrich Gutštein ty penieze dává, aby pálili; a tak pověděl a vyznal ten zločinec, že kdyžby v Domažlicích v městě neb v předměstí zapálili, že ten Ondrášek jměl státi na Veselé Hoře, a tu jměli k němu přijíti, a on dáti jim jměl po X fl. a také nástroj k tomu pálení. A na tom zemřeli. A při tom byli páni Klatovští, páni Střiebrští, páni Týnští, páni Domažličtí, a z dobrých lidí pan Bohuslav Kanický, pan Václav Uňovský, pan Václav, pan Jan bratřie Zahořanští, purkrabie Týnský*) a Švihovský.**) A toto račte věděti, že mi jeden dobrý člověk pověděl, kterýž pak VMti mnoho dobrého přeje, že o tom jistě vie, že pan Henrich má jmieti, když k tomu sjezdu pojede, na VIII^{C} koní z Rejna, z Miešně a odkudž muož jmieti; a s čím se jemu zdáti bude, vezme sebú do Plzně, a ostatku nechá na Tachově a jinde, kdež vie. A jestliže mu se v Plzni nezvede, že hned s tiem lidem mienί škodu a zájem udělati. A také na Lese že chce pěšími osaditi. A ty rejtary sezvalť jest na Gsellnryty a také jim povědieti dal, že Gsellnryt chce s nimi udělati. I znajíce to, VMt račte se opatrně jmieti, když bohdá do Plzně pojedete, nebť jsou na pana Albrechta Šternberka stáli, než že když jsú zase jeli, bloudili, a tudy skrze ten blud Buoh jim pomohl a za glejtem jsú proto jeli.

A co se Křínovce***) dotýče, píši mu teď po tomto poslu, neb nezajde téměř nic. Tenť VMti od něho odpověď jeho také přinese. A také račte VMt věděti, že jsú třie, kteří jezdie vždy po kraji, zda by mohli některého pána neb bohatého zeměnína dosieci a dosáhnúce tepruv všie zemi chtie odpovědieti. A ti jsú krajinové z Plzeňska. Ex Bor dominico post visitacionis Mariae anno domini oc sexto.

Jindřich z Příčiny, purkrabě na Boru.

Urozenému pánu, panu Krištofovi z Švamberka oc, pánu mému milostivému.

*) Purkrabí Týnského znám jen jediného, Viléma z *Hermesperku*, a to již z r. 1471. (A. Č. IV. 242.) Z pozdější doby ani jediného. **) Dominik z Újezdce; připomíná se k r. 1501. Bernau I. 410.

***) Na tvrzi Chřínově zajat byl r. 1507 Jan Bavůrek ze Švamberka; Pal. Děj. V. II. 117.

158.

Purkrabě Borský p. Krištofovi ze Švamberka: o přípravách svých před sjezdem Plzeňským oc. (R)

Na Boru 1506, 13. července. — Orig. arch. Třeb. 3470.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi ráčíte psáti, co se pana Jana*) dotýče: i dnes k němu do Normberka posla sem vy-

pravil a píši jemu o ty všecky potřeby, o kteréž jste mi VMt ráčili psáti. A co se rajtaruov těch dotýče, račte VMt věděti, že Kocourka sem poslal, aby některého zjednal, i mám za to, žěť jich něco zjedná. I jestli žěť zjedná, zdáli se VMti, račte mi dáti znáti, jměl-li bych k VMti je do Plzenského sjezdu poslati, čili jich zde nechati. A račte věděti, že kloboučníka teď čtvrtý den doma nynie [sic], neb jest jel do Teplé o některé potřeby své, a klobúkuov takových pohotově nejmá. Než když doma bude, chci já ho k tomu jmieti, aby je VMti dělal hned bez meškánie. A jakož VMt ráčíte psáti, že byšte spraveni byli, že by jich na zámku málo lehalo: i račte věděti, že mi se zdá, že v tento čas dobře sem já zámek opatřil, a že jich tohoto času dosti nahoře mám. Než když teď k tomu sjezdu bude, chci já opatřiti, abych jich viece nahoře jměl a v městě též do dalšieho rozkázánie, kteréž mi ráčíte z Plzně učiniti po tom sjezdu, k čemu bych se jměl jmieti.

A VMt račte věděti, že mám jednoho u věži, a ten má ženu v Sedlišti, i ten jest s některými pokradl IIII koně hamrieřóm falckrabovým a ty prodával v Hlinné za svobodné; i kúpil jest od nich Purkart žid tři. Potom byl vsazen do věže do Tachova, tu na něho hamrieři žádali práva; a pan Jan**) pustiti nechtěl práva na něho, než vypustil ho z vazby; a ten v Tachově pověděl, komu jest ty koně rozprodal. I když sem se toho dověděl, kázal sem Purkartovi jim ty IIII koně zase vrátiti, a což jest za ty koně zavdal, to jsú jemu hamrieři zase navrátili a koně své vzali. A toho sem dopadl v stodole u Jakuba, starého klíčníka, hodinu na noc, i proto sem já Jakuba také vsaditi dal, a proto jeho káral, aby potom takových hostí nechoval. I byli jsú u mne třikrát o něho, chtiec ho vyručiti; nezdálo mi se jeho bez VMti vědomie na rukojmě dáti, neb mne zpravují, žeby zralý byl a žeby se mohlo na něm o některých věcech drahně vyptati. I jestliže jaké poselstvie ráčíte učiniti sem před tiem sjezdem, račte mi to VMt znáti dáti, abych se uměl čím zpraviti. Ex Bor fer. II die s. Margaretae anno domini ɔc sexto.

Jindřich z Příčiny, purkrabě na Boru.

Urozenému pánu, panu Krištofovi z Švamberka ɔc pánu mému milostivému.

*) z Ebernic. **) Snad pan Jan z Gutšteina syn páně Burianův.

159.

Úředník Borský Krištofovi ze Švamberka: o přípravách svých k obraně proti nepřátelům. (R)

Na Boru 1506, 31. srp. — Orig. arch. Třeb. č. 3474.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! Teď VMti posielám list od purkrabě Domažlického, jemuž porozumiete. A ten sem po odjezdu VMti otevřel, a na to purkrabí zase odepsal, žej' dobře udělal, že jest tu silnici dal zarúbiti, a té naprosto aby nevyprazdňoval bez dalšieho rozkázanie VMti, nébrž v této potřebě, by pak bezpečněji a lépe ji zarúbiti dal, že by dobře bylo, a že já jemu

v brzkém času, vznesa to na VMt, na to odpověď dám, aby se věděl čím spraviti. Také račte věděti, že píše mi týž purkrabie, že v sobotu došlo ho poselstvie z Mnichova Německého za Lesem, že jsú se tu jezdecky silně sjeli toho dne a zavřevše město, scházeli se na rathouz, dávaje mi znáti, aby se opatrně jměl. Proto sem to oznámil hajtmanu Švamberskému,*) bylo-li by mi potřeba, aby jměl lid pohotově, bude-li toho co potřeba, že já jemu stiežně znáti dám. A Mactolarovi také sem psal, prose ho za to, aby také špehy jměl, jestli že by se chtěli kde do kraje obrátiti, aby mi dal znáti. I znám to, žeť jest to tak a že ještě pohromadě jsou, i neviem, coť před sebú mají. Než VMt velmi jste mne zle opatřili; přišloliby k čemu, já neviem, s kejm mám otpierati, neb znáte, že nemám než kolikos reitaruov z Jindřichovy roty a Kocourka. A Slezák zde jest s pacholkem jediný. Jiníť jsú odjeli, neviem kam, ano i těmto, to znám dobře, že se přistyskuje, že tak na hotové, kromě té stravy a obroku, mají ležeti. I protož VMt račte pomysliti na to, a některak jinak opatřiti, aby se VMti i nám zde lehkost nestala, neb to račte věděti, že rajtaři okolo nás se projiežďějí. Neviem, co tiem myslé, i račte mi o jiném i o tomto dáti znáti, mám-li jim co trpěti čili nic; neb já jináč nerozumiem než že oni sobě cesty projiežďějí, a proto nahodilo-liby se jim co, vzali by. A jestliže VMti jiezda bude k sněmu, jmějte se tiem opatrnějie, neb jest něco drahně jiezdných jelo z Němec do Čech. A teď VMti posielám něco z Normberka, a neviem od koho, neb paní máti vaše**) ten list otevřela a při sobě jej jmá, a já o něm nic neviem. A také VMti prosím, že mne ráčíte nějakými penězi opatřiti, neb mi jest peněz potřebie. Ex Bor fer II. ante festum s. Egidii, anno domini ɔc sexto. Lyeva z Říčan.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka ɔc, pánu mému milostivému.

*) Viz číslo 106 (1491, 9. června). **) Kunhuta ze Šternberka, dcera někdy páně Zdeňkova.

160.

Úředník na Boru Henrichovi ze Švamberka: o rybnikářství a robotách lidí opata Kladrubského. (R)

Na Boru 1506, 31. srpna. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! V uodjezdu VMti neráčili jste mi poručiti o rybníciech, kteří se teď tohoto podzimie loviti mají, ani také koho opatřiti, kto by je loviti jměl. Než mluvilť sem s Mikulášem, prose ho, aby tu práci na se vzal. Poněkud jest toho odpieral, pravě, že v tuto puotržku jest mu to dosti obtiežné podstúpiti; ale však přivolil jest již k tomu, ač dosti nerad. I protož VMt račte mu toho něakú správu dáti, které rybníky napřed ráčíte rozkázati loviti. Než Dobrovodský, tenť sem již včera spustil. A VMt račte věděti, že kněz oppat Kladrubský Borovanským a Pavlovským robotu zapověděl dělati, kteráž sem od starodávna k zámku přislušie. A praví tak, jakož mne lidé jeho spravují, že chce zvěděti, proč lidé jeho tu robotu sem dělati mají; a zapověděl jim, aby jie viec

nedělali, leč prve to ukázáno bude, zač ji mají dělati. I račte mi VMt v tom dalšie naučenie dáti, co se té roboty tkne, má-li se jim ta věc tak lechce prominúti, neb co jest v tom úmyslu VMti, abych se věděl čím spraviti. A račte VMt věděti, že pan Bohuslav JMt úmysl jest jměl, co se prodávánie ryb dotýče, že chtěl dávati rok do roka, když by kolivěk přijeli. I co jest v tom úmyslu VMti, též račte to dáti znáti a po čem čber ráčíte prodávati. A také o druobeži, po čem ji na vědra rozkážete prodávati. A jestliže proto VMt Mikuláše ráčili byšte k jinému potřebovati, mám za to, že bych Purkarta k rybní potřebě namluvil. A zdá se panu Lievovi, abyšte Mikuláše v tu práci nedávali v této potřebě; neb by hned nejměl s lidmi koho vypraviti, byla-li by jaká potřeba. Ex Bor, feria II. ante Egidii anno ꝯc sexto.

Jindřich z Přiečiny.

Urozenému pánu, panu Kristoforovi z Švamberka ꝯc, pánu mému milostivému.

161.

Bohuslav a Jan, bratří ze Švamberka, Petrovi z Rožmberka: o domluvu k bratru jich Krištofovi, aby jim vydal jich statek a oni se mohli vyplatiti z vězení. (M)

Na Švarcenburce (1506, 2. září). — V Březanově genealogii Švamberské 24.

Službu svú vzkazujem VMti, urozený pane, pane a bratře náš milý! Byšte VMt zdrávi jsouci dobře se měli, toho bychom VMti přáli s pravou věrou. Pane bratře milý, račte věděti, že jsme šacováni a šacovati se musili ve dvamezcítma tisíc kop. I psali jsme o tom panu Krystofforovi, bratru našemu, žádajíc jeho, aby se o to staral, abychom my nebozí vysvobozeni mohli býti. A on ne aby se o nás staral, ale nám se v náš statek uvázal a slyšeti se dal, by nám malou summou mohl pomoci, že by toho učiniti nechtěl. I milý pane a brate, my VMti prosíme pro pána Boha a pro nejvyšší milosrdenství Boží, že toho s jinými pány a přátely našimi na nás neráčíte dopustiti, abychom pro statek měli schromeni aneb zmařeni býti; i račte věděti, že již kunštu s námi není. I znajíce to, náš milý pane a bratře, VMti prosíme s velikou důvěrností pro pána Boha, pro matku Boží, pro nejvyšší milosrdenství Boží, že se ráčíte s jinými pány a přátely našimi přičiniti k panu Krystofforovi, bratru našemu, aby on statek náš úředníku našemu k držení našemu zase postoupil, a my, jmajíce statek, s pomocí VMtí i jiných pánů a přátel našich statkem svým se mohli vyplatiti z tohoto vězení. I račte věděti, že teskností a žalostí VMti potřeb našich, pokud by na to záleželo, nemožné psáti. Než prosili jsme pana Petra Mlýneckýho, aby on VMt toho, čehož jsme my psáti nemohli, oustně zpravil. I protož my VMti prosíme, cožkolivěk s VMtí od nás mluviti bude, že tomu tak ráčíte věřiti, jakobychom my sami s VMtí oustně mluvili. Nebo jakož bratr náš drží statek náš, tím nám nic dobrého neučiní, než že nás o naše zdraví a o naše hrdla připraví, nebo pan Hendrych nechce za to jmíti, aniž tomu věřiti chce, by se pan Krystoffor,

bratr náš, v statek náš uvázal, než že nám to činí k nějaké obraně. Ale pan Hendrych pro žádný strach nás pustiti nechce, než šacuňk před se jmíti chce, jakož páni Dobrohostové, švagrové naši milí, o tom dobře vědí, nebo jsou v tom jednali. A s tím dejž milý pán Bůh, abyšte se VMt dobře jměli. A již se VMti mocně a důvěrně poroučíme a VMti věříme, že nad námi ráč[í]te učiniti v této naší potřebě jako náš milý pán a bratr. Datum na Šworcznburce v středu po svatým Jiljí.

Bohuslav a Jan bratří z Švamberka.

Urozenýmu pánu, panu Petrovi z Rožmberka a na Krumlově ꝛc, pánu a bratru našemu milýmu.

162.

Hejtman na Boru Krištoforovi ze Švamberka: o věcech hospodářských; o židech. (R)

Na Boru 1506, 21. září. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož VMt viete, že teď Borovský jarmark má býti v brzkém času: i račte mi dáti úmysl svuoj znáti, mám-li ten jarmark předse dopustiti, čili před časem jej dáti odvolati a to některým sousedóm okolním oznámiti, aby se tohoto času v té věci uměli spraviti. Neb s boží pomocí jmám za to, že bych se mocí ostřiehl a tu věc některak opatřil, že by bohdá jarmark mohl předce býti, než zrady toliko se všelijaké obávám. Protož mně se zdá, aby ten jarmark tohoto času odložen byl. A teď VMti listy posielám, kteréž píše purkrabie Domažlický, jimž VMt porozumiete. I což se v tom VMti zdáti bude, račte toho zprávu mi poslati, a já abych to také purkrabí Domažlickému, puokudž by v tom úmyslu VMti bylo, bez meškánie oznámil. A co se mé věci dotýče, jakož v mém listu jest, toť mi jest na to odpověď dal, neb sem já jemu o to vzkázal. A co se těch věcí dotýče, kteréž VMti pan Jan jedná v Normberce, račte věděti, že píše, že toho vytlačovánie jest zpuosobil dosti, a to přinésti s sebú chce příjezdem svým. A také VMti dává znáti, že jiné všecky věci hotovy jsú kromě stanuov, a to sej prodlilo pro nemoc toho mistra; ale že VMti spuosobeny budou, že VMt meškáni nebudete. A také račte věděti, že Slezáci jsou pryč jeli; a těch nevelmi pýčí, neb jsou jezdili kam jsou chtěli a kdy jsou chtěli. A odpuštěnie jsou vzali, nerozumiem, by z jiné příčiny bylo, než toliko bojiece se smrti, že se jim nezdálo zde býti. A také račte věděti, že židé svadili jsou se vespolek o nějaké troubenie, kteréž mají mezi sebou. I slyšel sem tu věc s jinými dobrými lidmi; kdež mi sej zdálo, že proto jsú hodni tresktánie. I chtěl sem je tresktati vazbou. I vyprosili jsú je, abych jich vazbou netresktal; učinil jsem to. Ale aby zhola jim to neprominulo, položil jsem viny VMti polúvozie vína. I zdá-li se VMti tu vinu od nich předse vzieti, čili kterak jináč, to mi VMt račte dáti znáti. Ex Bor, f. II die s. Mathaei, anno domini ꝛc sexto.

Lieva z Říčan, haitman na Boru.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka ꝛc pánu mému milostivému.

163.

Bohuslav a Jan bratří ze Švamberka mateři své Kunce ze Šternberka z vězení svého zprávy dávají. (R)

Na Schwarzenberce (1506, 16. listop). — Orig. arch. Třeb. č. 3477.

Lásku synovskú vzkazujem, urozená paní, paní matko naše milá! Byste zdrávy súc a dobře se měly, toho bychom vám přáli s pravú věrú. Paní matko milá! Kdež vás tajno není, že sme v těžkém vězení, i očekáváme na každý den na se většího obtiežení, neb nerozumieme, aby kdo o nás co jednal, i nevieme kudy sme to provinili proti našim přátelóm, že nás tak ukrutně dadí vězeti pro náš vlastní statek. Paní matko milá! Jakož ste nám psaly, že byste k nám chtěly ven přijeti; i neznáme, byšte nám svým příjezdem co prospěšny mohly býti, než že bychme vám darebnú práci a starost učinili. A jakož ste toho dotkly, že byšte rády na nás pohleděly, že byšte z toho potěšení měly; nám se zdá, byšte nás uviděly v našich postavách, že byšte z toho dosti malé potěšení měly. Než paní matko milá! věděly-[li] byste koho nám v této potřebě platného, buď přirozený přietel aneb nepřirozený, k tomu se utecte a toho proste, ať se o nás stará v naši tuto pilnú potřebu, a ku panu Hendrychovi*) pracuje, zda by nám v čem dobrém mohl prospěšen býti a nás vysvoboditi z tohoto vězení. A teď vám posieláme tyto listy a prosíme vás, že je bez meškánie na Zviekov pošlete, a jeden panu Ladslavovi.**) A prosíme vás, ať jej váš posel sám dodá bez meškání, neb jest toho naše pilná potřeba. A s tím dajž Pán Buoh, abyšte sě dobře měly, naše milá paní matko, toho bychme vám věrně přáli. Datum na Švarcnpurce u věži, v pondělí po svatém Brikcí. Bohuslav a Jan bratří z Švamberka.

Urozené paní, paní Kunce z Šternberka a na Vošelíně oc paní mateři naší milé.

*) ze Švamberka, strýci jich, nejstaršímu a tudíž jaksi náčelníku celého rodu. **) ze Šternberka.

164.

Bohuslav a Jan bratří ze Švamberka Krištofovi bratrovi svému: napomínání a prosba o brzké jich vysvobození. (R)

Na Schwarzenberce (1506), 16. listop. — Orig. arch. Třeb. č. 3478.

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane bratře milý! Psali sme vám několikrát a Jana Raicztainara sme k vám po dvakrát posielali a Lorence, kteří sú s námi u vězení seděli, prosiece vás, abyšte se přičinili, abychom my z takového těžkého a ukrutného vězení a z nouze prázdni mohli býti, a naším statkem se prázdni udělati. Kdež pak naše psaní, kteréž sme vám učinili, kterému ste dostatečně mohli vyrozuměti: i neznáme byšte sě až do tohoto času o nás starali, než známe, že viec statek milujete, nežli hrdla a naše zdravie. I ještě vás prosíme, milý pane bratře, s velikú věrú a doufaním, že nám naším statkem pomuožte, a nás pro náš vlastní statek zmo-

řiti nedáte. I vězte, pane bratře milý, že sme pana Hendrycha*) žádali, aby nás na rukojmě dal; i k prosbě naší to učiniti chce, a my abychom se vyručili v tu summu, v kterúž sme šacováni, a to na hotový groš, a ty penieze aby dány byly mezi nynějším časem a masopustem polovice a druhá polovice na masopust. A teď panu strýci našemu rukojmě vypsané posieláme, kteréž pan Hendrych za rukojmě mieti žádá.

I ještě vás prosíme pro Pána Buoha a pro najvyšší milosrdenstvie Boží, slitujte se nad námi bratřími svými a krví svú přirozenú; přičiňte se tak o nás, jakož vám a panu strýci našemu píšem, nebť jest již na velikým času, to Buoh zná, ať se ta věc a naše vězení neprodlévá. Neb nemuožem svými hrdly a životy setrvati, neb nám se polovice jésti a píti nedává, jakož se nám prvé dávalo, zimu i smrad veliký trpíme, a k tomu ve dne i v noci pro vši žádného odpočinutí nemáme, ješto toho všeho vám tak duostatečně psáti nesmieme; než bude-li to na dlúze, přijdeme vo své údy i vo svá hrdla. To jistě vězte. Jakož pak vieme, že v paměti máte, puokud jest vás Jan Raicztejnar zpravoval, což jest od pana Hendrycha slyšel; a již nás toho něco potýká. Protož my vás pokorně ještě prosíme, milý pane bratře, pro Pána Buoha, že se nad námi slitujete podle přirození a krve bratrského, a nás pro náš vlastní statek o naše hrdla a o naše zdravie nedáte strojiti. Pakli byste toto naše psaní zanedbali, a o nás sě spěšně se nepřičinili, mušeli bychme vám láti a o vás mluviti jakožto o tom, kterýž by se nad bratřími svými pro statek jejich vlastní zapomenul. By na vás taková věc přišla, my bychme vašeho statku nechtěli milovati, ale milovali bychom vaše hrdlo a zdravie; neřku vaším, ale svým vlastním statkem bychom vám pomohli. Datum v pondělí na Švorcnperku u věži, po svatém Brikcí.

Bohuslav a Jan bratří z Švamberka.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka ɔc bratru našemu milému.

*) z Gutšteina.

165.

Purkrabí na Boru Krištoforovi ze Švamberka: o věcech hospodářských, a zvláště o rybnikářství a rybách. (R)

Na Boru 1507, 20. února. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane muoj milostivý! O kteréž potřeby ráčili jste mi VMt psáti, kteréž z Norberka mají VMti jednány býti, těch čekám; a jmám za to, že bohdá v úterý zde budou. Než jakož VMt ráčíte psáti, abych já ty penieze za to za všecko, co bude jmieti přijíti, opatřil, a že mi VMt bez prodlévánie jiné kážete dáti: i račte věděti, že já VMti nejmám čím založiti a neviem kde peněz, což za to přijde, opatřiti, aby se za ty věci zaplatilo. I VMti prosím, že to ráčíte opatřiti, aby ty penieze za VMti potřeby, což přijde, dány byly.

Neb jsem já za to Šmid Hanzlovi formanu slíbil, kterýž VMti to jedná. A VMti také znáti dám, co toho všeho bude, když ty potřeby přivezeny budou. A račte VMt věděti, že sem já na ty potřeby zavdal Šmid Hanzlovi XXVII kop; patnádcte kop Muštovinných peněz a XII kop od purkrabie Domažlického z těch peněz, kteréž purkrabie Domažlický mi poslal, jakož cedulí od purkrabie Domažlického se spraviti ráčíte. I což zbylo české mince, to VMt najdete, i tu německú minci také posielám. Téť já nerozumiem; než pravie mi, že té mince dobře muožte odbýti v Praze za potřeby, kteříž do Miešně pracují. A co se té summy dotýče, jakož jste mi ráčili psáti, kterúž VMt navrátiti jmáte Baršovi: račte VMt věděti, že sem již po dvakrát psal k purkrabí do Domažlic o tu berni Domažlickú. Nedal mi znáti, k čemu se Domažličtí mají, a já také neviem, mnoho-li jie dávají. A odjinud já VMti peněz opatřiti neviem. Neb Šputil před sebú peněz takově žádných nejmá, neb VMt znáti muožte, že jest zde dosti útraty, jedné na služebné, druhé pánóm se také penieze posielají, útrata ke dvoru dosti veliká, a také Maitolarovi za pány JMti potřeby, a Reišteynrové JMti JMt hotovými penězi založili, LXXIII fl. navrácené; a hromničné penieze za ryby z Ostrovského rybníka tepruv Mikuláš, bratr muoj, počel vybierati. A také co se ryb v sádkách dotýče, račte věděti, VMti i pánuov bratří vašich, že sem jich ještě neodbyl, a nejmám na ně téměř odbytu žádného. Neb VMti ryb v Těšnice jmělo by býti Ij^CXXIV$^1/_2$ čberů, a neodprodal sem z těch než XXXVII$^1/_2$ čberu, a tak tam jmělo by býti CXXXVII čberů; a v veliké sádce také ještě něco ryb jmám panských, kdež neviem kterak se budú odbývati, zvlášť na ten krátký rok svatého Václava. Ano již teď počeli jsme loviti veliký rybník, kdež pak dosti malé ryby se ukazují; o žádných kupciech nic neslyším a bojím se, že bude velmi zlý odbyt, neb v kraji množstvie rybníkuov spuštěno jest. A nepočíná se vyprodávati z něho kromě druobež; a viec kapruov než VII čberuov prodáno nynie [sic], ješto bychme jich dobýti mohli dost. A co se VMti zdá o štikách, račte mi dáti znáti, kde bych je měl odsazovati, aneb také zdálo-li by se, nahodil-li by se kupec který, jměl-li bych jich na centnýř něco odprodati, aneb kterak by se VMti o tom zdálo a po čem centnýř. A VMt račte mi dáti znáti, když ta zbožie přivezú, jmám-li hned s tiem fuoru jednati VMti a to poslati, a také jměl-li bych při tom které rajtary vypraviti. A také Mikuláš praví, jakož jest ony potřeby provázel, žej svou kopu v tom utratil s těmi raytary; VMti prosí, aby mu ta navrácena byla; jakož VMti toho ústně spraví. Neb on o tu kopu ke mně hledí, pravě, že sem já jeho vypravil; i já sem to učinil z rozkázanie pána starého JMti. Ex Bor, sabatto ante Invocavit, anno dni ꝛc septimo.

Jindřich z Příčiny, purkrabie na Boru.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka ꝛc pánu mému milostivému.

166.

Král Vladislav Henrichovi ze Švamberka: o Annu Vozidlňovu. (R)

Na hradě Pražském 1509, 19. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Kralovic.

Vladislav z Boží Mti Uherský, Český král a margkrabie Moravský. Urozený, věrný náš milý! Věz, že jsme prošeni od urozeného Petra z Roznbergka a Zdenka Lva z Rožmitála a na Blatné, najvyššieho purgkrabie Pražského, věrných našich milých, abychom Annu, Vozidlniovu dceru, na kteréžto poručenství tobě jsme dáti ráčili, k svatému manželství slovutnému Strachotovi z Kralovic, věrnému našemu milému [dali]. K jichžto prozbě nakloněni jsúce a slušné žádosti, tomu sme své povolení témuž Strachotovi dáti ráčili. Protož ty, znaje to býti vuolí naší, — porúčímeť, aby ty nadepsanému Strachotovi téhož sirotka dal k svatému manželství, jináč toho nečině, věda, že nám na tom zvláštní vděčnost učiníš. Datum in arce nostra Pragensi feria VI. ante XI milia virginum annorum domini XV^{C} VIIII^{o}, regnorum autem nostrorum Ungariae XX^{o}, Bohemiae vero XXXIX^{o}. Ex commissione propria Regis.

Urozenému Henrichovi z Švambergka a na Zvíkově, věrnému našemu milému.

167.

Král Vladislav Henrichovi ze Švamherka: o Annu Vošelenovu. (R)

Na hradě Pražském 1510, 18. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Kralovic.

Vladislav z Boží Mti Uherský, Český ɔc král a margkrabie Moravský ɔc. Urozený, věrný náš milý! Jakožť jsme prve psali, že na žádost urozených Petra z Rozmbergka a Zdenka Lva z Rožmitála a na Blatné, najvyššieho purgkrabie Pražského, věrných našich milých, dali jsme Annu, dceru Vošelenovu, k stavu manželskému slovutnému Strachotovi z Kralovic, na kterémžto sirotku tobě poručenstvie naše jsme dáti ráčili; a při tomť jsme psali prve, aby ty, znaje v tom býti vuoli naši, Strachotovi téhož sirotka k stavu manželskému dal: jakož za to máme, že tím psaním naším jsi se spraviti mohl, puokudž jest v tom vuole naše. I protož ještě porúčíme, když k tomu přijde, že ten sirotek bude jmíti vdán býti, aby ty to opatřil, aneb ten, komu tu věc na místě svém poručíš, aby po témž sirotku z statku jejieho tolikéž dáno a jmenováno bylo, jako po sestře její; a což mimo to statku jejieho přeběhne, to aby také opatřil, aby ona svým jista a bezpečna byla a své potom, ač přišla-li by k tomu, věděla kde najíti. Protož věda v tom jistú vuoli a rozkázání naše, tak se v tom zachovej, jakžť píšem. Datum in arce nostra Pragensi feria VI ipso die Prisce virginis gloriosae, annorum domini XV^{C} X^{o}, regnorum autem nostrorum Ungariae XX^{o}, Bohemiae vero XXXVIIII.

Ad relacionem magnifici domini Hynco de Martinic,
marssalko serenissimi regis Ludovici ɔc.

Urozenému Henrichovi z Švambergka a na Zvíkově, věrnému našemu milému.

168.

Hejtman Švamberský Henrichovi ze Švamberka: o stavbách na Švamberce a věcech hospodářských. (R)

Na Švamberce 1510, 7. pros. — Orig. arch. Třeb. II. 325, 1.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane muoj milostivý. Račte VMt věděti, že opět Zachařová kamen zapověděla a lámati nedá; a klade toho vdy příčinu tu pro těch deset kop, že jste VMti přiřkli její dceři dáti. A ještě jest diela, dělati na tom rybníce bez mála třetinu. Než již jse zvéší [sic] vykladlo, tak pokládají, že ve dvú letech tak vysoko voda nestane a nedosiehne; a čepy jsú obezděny a rybník zastaven. A račte věděti, že rybník Ostrovský opět tekl, a již jse na šestkráth zastavoval a vdy se probéře. I dal sem nyniečko hlíny na to navézti a nyniečko opět neteče; a neviem, ostane-li tak; a tak praví rychtář Tisovský, že jest to hned Zdeborovi pravil, že poteče, aby ho nezastavoval, a že jest trúba v podčepí shnilá. A račte VMt věděti, že provazu k tomu spuštění štukuov doluo do studnice nikde najíti nemohu; a vonehdá počeli řetězem spúštěti, i byl by se tudiež řetěz smekl s hřiedele, a byl by všecky, kteří dole byli, potřieskal. A mistr praví, že s VMtí smlúvu má, aby se jemu na týden po zlatém dávalo, by pak dělal neb nedělal, že mu ta služba má jíti vdy předse; i protož k VMti posielám, abyšte mi oznámiti ráčili, kterak mám s tiem činiti, neb by se jemu po zlatém dávati mělo a on nedělati, zdá mi jse, že by to VMti velmi obtiežené bylo. A poněvadž se k tomu poddává, že z jeře chce k VMti na to dielo přijíti zase, proč byšte toho učiniti neráčili. A Eyzngrin Borovský onehdy u mne nahoře byl a praví, že by chtěl to dielo úkolem zjednati, jestliže byšte VMt ráčili, že by chtěl se v tu studnici uvázati a nahoru vyzditi i kamen ztesati; ale já tomu jináč rozuměti nemohu, nežli že on to pro svuoj užitek praví a to předkládaje a obtěžuje, že jest dielo nebezpečné, by se pak provazem spúštělo. Zdálo-li by se VMti, aby se nětco kúdele s ten provaz v Milevště [kúpilo]; neb se dole k tomu rovnějie přijíti muož, nežli zde nahoře, a budú-li teď nynie jaké fuory doluov neb nahoru, že by při tom poslala. Pakli byšte ráčili tam dole provaz Milevskému provazníku dáti udělati, to při VMti stojí. A tak praví Nikl tesař i mistr studnař, že musí býti na dél ten provaz padesáti siehuov a ztlúští jako ruka za pěstí. A račte mi oznámiti, co mám s těmi pomocnými slepicemi činiti, bráti-li je čili penieze lidem rozkáži za ně dáti. A ten člověk ze Pšova, který měl u VMti býti dole, ten se roznemohl. Proto teď o to k VMti posielám, boje se, že byšte mi dlúho odpovědi nedali, s lehka čekajíc na toho člověka. A račte VMt věděti, že jsú v Manětíně konšelé někteří tak svadili a zhaněli, i v tom zradami, zlodějstviem někteří jse dotkli a zhaněli. I čekal sem na VMt s tiem hadrunkem, a časy již teď jdú soudóm; pak mají-li se jiní konšelé miesto nich saditi či kterak rozkážete? A račte věděti, že se Lestkovští k tomu

mají, že by chtěli na leto počieti vařiti piva. Již bych já jich žádnými potřebami nemeškal. I ráčíte-li, aby vařili, račte jim dáti v Milevště [sic] pánev železnú udělati ve dvě polúvozie. A VMti prosím, račte mi naučenie dáti, kterak mám s těmi Chlumskými o ty ospy činiti; neb jsú jich někteří drahně dlužni a nemají jich kde vzieti, a k tomu sú velmi chudí; a budu-li se s nimi sázeti a je k tomu držeti, aby vydali je, mušejíť všecko rozprodati, a strach, by se potom nerozběhli. Datum Švamberk dominico*) in profesto Conceptionis Mariae anno ꝯc quingentesimo decimo.

Ctibor z Martic, hajtman na Švamberce.

Uroz. pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově JMti ꝯc, pánu mému milostivému.

*) Jest chyba, na místě sabbatho.

169.

Purkrabí na Ratajích Henrichovi ze Švamberka: o věcech hospodářských. (R)

Na Ratajích 1511, 8. květ. — Orig. arch. Třeb. II. 232. 1.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! Oznamuji, že VMti se vypálil člověk Ondrášek v Ježovicích; i že VMt ráčíte v tom rozkázati, má-li se zase stavěti, a ráčíte-li mu lhuotu dáti; neb ráčíte-li VMt sami rozkázati něco postaviti, a co by se na to naložilo, aby on zase VMti navrátil, neb on tomu sám nic neučiní. A při tom ráčíte-li VMt rozkázati lidem, aby mu les svezli k tomu stavenie, ač v tom nesedie. A teď VMti posílám sadiště chmelové po VMti lidech po Novákovi a po Hanzlovi z Rataj. I kázal sem jim dáti na cestu XII gr. českých. I co jim VMt ráčíte rozkázati dáti viec od té fuory, při tom se zachovám; neb jsú lidé chudí, nemohú darmo pracovati. A VMt račte po nich poslati XVI prostic soli; neb jse letos drahně soli potřebovati bude na sýry, neb letos dobytka přibylo. A račte VMt věděti, co jse dotýče vozníka, že jsme s panem Višní jezdili, a nemuožem nic kúpiti ani nalézti takového, jaký by VMt ráčili mieti vozník. I teď opět pan Višně pojede do Jihlavě a tam ještě dál; bude-li co moci nalézti. A VMti prosím, že mi VMt ráčíte dáti znáti, kterak se mám zachovati; neb jsem VMti doslúžil, abych se věděl čím se zpraviti, vděk-li bych VMti dále byl či nevděk. Neb mne nějaké řeči docházejí, kdež jich VMti tajno nebude. Za odpověd milostivú VMti prosím. Datum Ratay, f. V in die Stanislai, anno ꝯc V^C^XI.

Jan mladší z Pa.. iek [?] purkrabie na Ratajiech.

Urozenému pánu, panu Hendrichovi z Švamberka na Zviekově, pánu mému milostivému.

170.

Jan Kotečník Krištofovi z Švamberka: o platech. (M)

Ve Zvíkově 1511, 28. října. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2k.

Vysoce urozený pane, pane mój milostivý! Račte VMt věděti, že platy VMti, kteréž náleží, již vybierám. Huzenští prosili pána JMt, aby jim bylo čekáno až do

příjezdu VMti s té příčiny, že jim kroupy pobily. Také pán JMt svým některým po polovici, některým po třetině ráčil odpustiti; i též VMti lidé, kterým kroupy pobily, mají naději, že ráčíte s nimi milost učiniti, a někteří jse hlasejí k VMti. Pak kterak ráčíte rozkázati, tak jse má státi. VMti, pane milostivý, děkuji, že ráčíte, co se té věci dotýče, pilnost míti. Ex Zwikow feria III Simonis et Jude anno ɔc XI.

Johannes Kotečník.

Pánu JMti, panu Krystoforovi z Švamberka ɔc, pánu mému milostivému.

171.

Petr Holický ze Šternberka Krištoforovi ze Švamberka: omlouvá se, proč nemůže určiti rok ve při s panem Zajímačem, a vykládá spor služebníka svého Benáka. (R)

Na Leštně 1511, 13. listop. — Orig. arch. Třeb. Fam. Sternberg.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane bratře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli se všemi vašimi, toho bych vám rád přál. Jakož mi píšete o jednánie mezi mnú a panem Zajímačem,*) abych vám oznámil, při kterém času moh, bych prázdnost jmieti takovému přátelskému jednánie, jakož psanie vaše ukazuje: Pane bratře muoj milý! Pán buoh zná, že vám neviem na tento čas, kterak znáti dáti, a to z těchto příčin, neb již mám několik listuov přátelskú žádostí od najvyššieho pana purkrabie Pražského, abych tento pondělí [17. list.] byl na Budyni při postupovanie statku panu Zajícovi.**) Poslal jsem tam dnes pachole své, prosě, mohl-[l]i bych toho prázden býti pro tu příčinu, že den před sv. Ondřejem [29. list.] s najvyšším panem purkrabie Pražském mám ve Hbě býti; pojedu-li na Budyni, zase se nebudu moci vrátiti a ze Hba, pakli nepojedu na Budyni, tehdy ledva tak stačím, čeládku stroje proti zimě. A tak za to mám, že tu bezelstnost mou znáte. By toho nebylo a jakiehos puohonu, že mne pohnali k soudu komorniemu, dávno bych u vás byl; než svědky jsem musil sobě zpuosobovati. — A jakož mi také píšete o Benáka služebníka mého, kterýž nájemníkem jest u mého milého pána a přítele, najvyššieho p. sudieho ɔc,***) v Černém Blátě, chtějíc tomu o tom rozuměji znáti, takto jest: že pan soudie neb ouředníci na místě páně udělali cedule řezané s Benákem, pokud se pán k němu zachovati má a on ku pánu také. Ty v svý mieře stojí a těch vám bude potřebie viděti. Neb Benák, služebník muoj, ten mě spravuje, že nějaký Mathiáš, kterýž jest byl ouředníkem na Lešanech před tímto, že by viece z něho bral, než by bráti měl, a Benák že podle smlúvy něco stavěl, a Mathiáš potom mu stavěti nedal, než peníze od něho a kuoň vzal, pravě, že to sám stavěti chce ɔc. Tak jest těch pletichuov mnoho. Než mé zdánie jest přitom, že jedním rokem položenie s těžkem to mezi nimi srovnáte, než vyslyšíce ouředníka Lešanského nynějšieho s Benákem, pošlete, aby to vohledáno bylo podle cedulí řezaných a svědkuov jich; to služebníci

vaši ohledajíc vás spraví, když jim druhý den uložíte, v hodině konec uděláte. Datum ex Lesstno feria V in die s. Briccii anno ꝯc XI°.

Petr Holický ze Šternberka, najvyšší komorník král. Českého ꝯc.

Urozenému pánu panu Krištofovi z Švamberka a na Ratajích, panu bratru mému milému.

*) Janem z Kunstatu. **) Janovi z Hasenburka. ***) Jiřího Bezdružického z Kolovrat.

172.

Henrich z Švamberka Krištoforovi odtudž: o vína, koně a olej makový. (R)

Na Zvíkově 1511, 26. listop. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče muoj milý! Napřed bych vám zdravie i jiného všeho dobrého věrně přál. I muoj milý pane strýče! Jako mi píšete, poslal-[l]i bych sobě po vína prve, nežli byšte ke mně přijeli, abych vám dal vedle toho také vín nakúpiti: i to já rád udělati chci. Než sám ještě neviem, koho pošli, aneb kde o ně pošli: neb pohřiechu velmi zle troštují o Rakúská vína a prostě hrozí nám Rakouskými víny. Než já jsem psal panu kancléři, prose ho, aby mi dal něco Seremských v Uhřích kúpiti; neb on také jich něco kúpiti chce. Než což budu moci najlépe to vopatřiti, aby vám dobře koupeno bylo, rád udělám jak sobě samému. A jakož mi píšete, že mi kuoň Kocovského zase posieláte a že skrze něj jste k škodě přišli a že se o ty škody se mnú smluviti chcte, když ke mně přijedete: i jistěť vás věrně rád uhlédám jako svého milého strýce. A co se oleje makového dotýče, o ten já také poručiti chci, aby vám koupen byl, tak jakož píšete. A paní dceři mé, prosím, službu ode mne povězte, a že bych jí přál zdraví i jiného všeho dobrého. A dajž pán Buoh nám se, muoj milý pane strýče, spolu ščastně a ve zdraví shledati. Datum Zwiekow, f IV post s. Katherinae virginis, anno ꝯc V^C^XI°.

Henrich z Švamberka ꝯc.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka ꝯc, strýci mému milému.

173.

Václav Kropáč Henrichovi ze Švamberka: o koření. (R)

Na Táboře 1511, 1. pros. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

VMti vysoce urozený pane, pane mně laskavě přízničý, službu svú vzkazuji. A jakož ste mi VMt ráčili psáti o šafrán, abych VMti koupil: i račtež VMt věděti, že sem laciněji nemohl kúpiti než libru cimentu za IIII kopy a puol libry za II kopy, a za hřebíček sem dal LXX gr. za libru; a za libru květu bez 10 gr. 2 kopy; a sukno po Xti bílajch; vlček neboli zemského šafránu nechtěli dáti než libru za VII kop a za XX gr.; ale toto mi se lépe zdálo, cimentu vzéti. A jakož ste ráčili

psáti o vlaské sukno: i račtež věděti, že ho neměl žádnay na Tháboře. Dán na Tháboře v pondělí po sv. Ondřeji anno XV^{C}XI^{0}.

Václav Kropáč z Strkova a na Tháboře.

Vysoce urozenému pánu a panu Hendrichovi z Švamberka a na Zviekově, pánu mně dobrotivě příznivému buď.

174.

Jan ze Švamberka Krištoforovi odtudž: o smrti Bohuslava ze Švamberka. (R)

Na Boru 1512, 6. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 23.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a bratře muoj milý! Byšte zdrávi jsúce dobře se měli, toho bych vám věrně rád přál. Muoj milý pane bratře! Oznamuji vám, že milý Buoh ráčil pana Bohuslava, bratra našeho, z tohoto světa pojieti: milý Buoh rač duši milostiv býti. A umřelť jesti na Matky božie sněžnú [5. srpna], a mně teprv dnes, datum listu toho, oznámili. I muoj milý pane bratře! Byl bych vás velmi rád při pohřebu viděl, než seznal sem, že byšte k tomu přispěti nemohli. A také znám běh nynější. Než, milý pane bratře, věřím vám, jakožto panu bratru svému milému, že ráčíte na to pomysliti, když bychme měli nebožtiekovi službu udělati, že byšte prvě tiem týdem [sic] sem přijeli; pakli byště prvě mohli, také bych vás velmi rád viděl. Nebť bych rád všecko s vaší raddú a vuolí počal. A s tím dejž milý Buoh, abychme se šťastně a ve zdraví spolu shledali, muoj milý pane bratře. Ex Bor, f VI post Mariae Nivis, anno ↄc XII. Jan z Švamberka.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Ratajích, panu bratru mému jmielému [sic].

175.

Petr Holický ze Šternberka Krištofovi ze Švamberka: noviny o panu Lvovi Rožmitálském a z Prahy o Turcích. (R)

Na Leštně 1512, 4. listop. — Orig. arch. Třeb. č. 3568.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane bratře muoj milý! Byšte se dobře jměli a zdrávi byli, tohoť bych vám rád přál. Pane bratře muoj milý! Novinť vám jiných neumiem psáti, než že pan Lev tuto neděli najprv příští [7. list.] u Hory bude, a tak za to mám, že zde u mne na Leštně v sobotu [6. list.] bude; ale toho jistiti nesmiem. A také vězte, že sou dnes u mne byli třie poslové z Prahy a všickni se tak srovnávají, že v Praze všudy Te Deum laudamus zvonili, že král JMt pán náš milostivý Turky porazil a že jich čtyři tisíce zabili, a což bylo znamenitějších, těch že sú dva fasuňky stínaných do Budína přivezli, a ostatek zjímali a o ně se rozdělili. Ale tím jsem o tom rozpačit, že mě o tom pan Hynek, starosta komor-

ničí nic nepíše, psav mi o jiné věci. Ex Leštno anno ɔc XV^C^XII^o^ feria V. ante Leonardi. Petr Holický z Šternberka, najvyšší komorník království Českého.

Urozenému pánu, panu Krištofovi z Švamberka a na Ratajích, panu bratru mému milému.

176.

Petr Amcha z Borovnice Krištofovi ze Švamberka: ohlašuje se návštěvou. (R)

Na Svojšicích 1512, 21. listop. — Orig. arch. Třeb. Fam. z Borovnice.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane mně Mt Vaše laskavě příznivý! Kdež mi VMt ráčí psáti, abych k VMti spolu s manželkú svú přijel ten den před sv. pannú Kateřinú [24. list.], pro potřebu tu, o kteréžto VMt v psaní svém oznamovati ráčíte: i račte VMt znáti, že já to k vuoli VMti rád spolu i s manželkú svú učiniti chci a k VMti přijeti. Dayž pán Buoh VMti dobře se mieti i s paní JMtí i se všemi vašimi. Dán na Svojšiciech v neděli po sv. Alžbětě annorum ɔc V^C^XII^o^.

Petr Amcha z Borovnice.

Uroz. pánu, panu Krištofovi z Švamberka a na Ratajích, pánu mně laskavě příznivému.

177.

Václav Litochleb Henrichovi ze Švamberka: o koření a vína. (R)

V Prachaticích 1513, 6. února. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Urozený pane, pane! VMt račte věděti, že tak brzo VMti nemohu zjednati, abych VMti první týden v postě poslal. VMti posielám, co sem sám sobě kúpil, XX liber mandluov a XX liber řeckého vína a XX liber fíkuov. A v tom VMti co budu moci najspíše zjednám. A jakož ste VMt ráčili psáti o malfazí [sic], abych VMti tak dobrého zjednal, jako sem VMti prve poslal: i račte VMt věděti, bych já sám tam jel, že bych VMti tak dobrého zjednati nemohl. Neb sem toho kúpiv VII saumauv [sic]: i dal sem mezi to saum [sic] muškatele; i tudy sem dobré udělal. Neb jestliže VMt ráčíte, má Švajcar v Strakonicích II lace; ráčíte-li, račte VMt k němu psáti, že VMti jednu pošle. Pakli byšte VMt koho do Prahy náhle poslali, že muoj syn Jiřík také některú laku má, že VMti pošle. Ex Prachaticz, dominica Esto mihi 1513. Václav Litochleb z Strachotína v Prachaticích.

Urozenému pánu, panu Henrychovi z Švamberka na Zviekově, pánu mému milostivému.

178.

Švamberský hejtman Henrichovi ze Švamberka: o stavbách na Švamberce. (R)

Na Švamberce 1513, 8. února. — Orig. arch. Třeb. II. 325. 1.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane muoj milostivý. Kdež mi psáti ráčíte, že byšte zpraveni býti ráčili, že by něco zvěři zbito bylo: i račte věděti, že

jie zabito čtvero, dvé větších a dvé menších. Již tak učiním a dám ji nasoliti a VMti pošli tak, jakž psáti ráčíte. A VMt račte věděti, že mi tepruov list VMti dodán v neděli k samému večeru. A byl bych lovce VMti hned doluov v pondělí ráno vypravil. Račte věděti, že mu se nezdálo jeti, pověděl, že jeliž v středu chce vyjeti. A račte věděti, že jse útrata veliká děje s těmi vohaři zde nahoře. Nepostačí jim kbelec tluči do téhodne, a korami a drobty ledva jse vyžlata vychovají. A co se dotýče lesu k stavení, ten jest všecken svezen, krom XXX dřev velikých v háji, které mají býti k trámóm, a ty jse nemohú přivézti, leč jse tam prve zteší; neb jest náramně veliké dřívie. Jakž teplo bude, hned tesáni budú a potom svezeni. A také račte věděti, že mi jse zdá to velmi nebezpečné, že tesaři všickni nahoře, když dělají, lehají, a tak za prvních úředníkuov tomu jsú naučeni; a tu když sú nahoře, všecky pavlače i zámek zohledují, a žádný nevie, kto co myslí, aneb kto nač našikován byl by. Neb rozliční lidé z německý [sic] zemí bývají s tesaři. I by to mohlo býti zaměněno, aby nahoře nelehali, mně jse i některým dobrým lidem, kteří VMti dobrého přejí, tak zdá, že by nebylo zlé.

A jakož mi psáti ráčíte, co jse těch písařuov dotýče, i račte věděti, že o žádném na zboží takově neviem, který by jse VMti hoditi mohl, než z Manětíně jsú dva, Černého a Huchlincuov synové, jakož o nich slyším, že by se VMti hoditi mohli, ale nemóžem jse doptati; a na ně jsme se s rychtářem s pilností ptali, kde jsú, neb u koho. Než měli by býti tento masopust doma. Poručil jsem rychtáři, jestliže přidú kdyžkoli, aby je zurukoval a mně oznámil, a jestliže jse jich doptáme, VMti tajno nebude. A také sem některé našikoval na jich staršie, aby s nimi na téhož jse dějíc [sic] rozmluvenie učinili, zda by na nich kterak porozuměti jse mohlo, kde by, neb u koho byli; neb slyším, že by u některých pánuov býti měli. A co jse Wolfa studnaře dotýče, při prvnějším psaní VMt račte věděti, že jse jest na Chotěšovech v studnici zbil a od té chvíle u lekaře leží. A tak mě pravil probošt Chotěšovský, že jest ho z toho diela propustil a jiného že jest sobě zjednal. A tento tu na Plané zbitý leží, a již sem několikrát o něho panu Planskému psal, a nic platno. I byšte VMt sami ale o to panu Planskému psáti ráčili, by co platněje bylo, vyhojil-li by se, aby VMti to dielo doděláno mohlo býti. A co jse dotýče mlýna konského dělánie: i ten mlynář praví, že hned vně na zimě nemuož dělati, než ty drobné ještě potřeby tam doma dělá, než jakž bude teplo, praví, že chce hned dělati. A račte věděti, že jsú se mnú mluvili pan Jan Lajtolth a pan Linharth Markvarth, že jim to dielo nelíbí, co jse stavenie zadnieho domu a věže dotýče, by tak to stavenie mělo stavěno býti, jakžto před sebú mieti ráčili jste, a že by toho zprávu kruntovnější a lepší, kterak by to stavenie stavěno mělo býti, dáti chtěli. Datum Švamberk, f. III ante Appoloniae virginis, anno ɔc XIII. Ctibor z Martic, hajtman na Švamberce.

Uroz. pánu, panu Henrychovi z Švamberka a na Zviekově JMti ɔc, pánu mému milostivému.

179.

Henrich z Švamberka Krištofovi z Švamberka: o půhonech Píseckých na many od Zvíkova. (M)

Ve Zvíkově 1513, 13. února. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 1f.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče muoj milý! Zdraví i všeho dobrého, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče, co se těch puohonův dotýče, kteří Písečští učinily na many od Zviekova: i prosím, žě jim v tom radni a pomocni budete a je již opatříte. Než mně se zdá, žě se tomu puohonu obrání, neb oni k tomu právu nepřísluší. A pakli budete moci to kterak přetrhnúti a na některé slušné míře to postaviti, jakož jste pak i prve na tom byli, snad by také zle nebylo; pak co v tom vám se lepšieho zdáti bude, k tomu tak žě povedete, neb sem jim rozkázal, aby se v tom vámi spravili, a pokudž jim rozkážete, tak se zachovali. Než toto vězte, že jsú poručníka dckami žádného neudělali, a jedné tři s sebe tehd vysielají; i neviem, bude-li jim to k jaké škodě; i znali[-li] byšte jich v tom jakú škodu, tehdy musili by oni jednoho s sebe hned ztěží zase po jiné tovařiše své vypraviti. A mistru Janovi Paškovi žě již rozkážete povědieti, bylo-li by potřeba jich v tom jaká, aby již vedle nich stál a potřebu od nich pověděl tak, pokudby se vám zdálo. A dajž pán Buoh nám se, muoj milý pane strýče, spolu ščastně ve zdraví shledati. Datum Zwiekow dominico ante sancti Valentini anno ɔc. V^C^XIII^o^. Henricus z Švamberka ɔc.

Urozenému pánu panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru, strýci mému milému.

180.

Elška z Kolovrat Krištoforovi ze Švamberka: o těžké nemoci manžela svého Burjana Labuti z Švamberka a smlouvě dědičné. (R)

Na Hradišti nad Labem 1513, 10. března. — Orig. arch. Třeb. Fam. Kolowrat.

Urozený pane, pane švakřě muoj milý! Zdraví, všeho dobrýho, toho bych VMti přála. Muoj milý pane švagře! Račte věděti, že pán muoj jest velmi nemocen. I muoj milý pane švakře! kázal mi pán muoj VMti psáti, že VMti prosí, abyšte ku pánu bez meškání přijeti ráčili, že je toho něká pilná potřeba. Neb račte věděti, muoj milý pane švakře, že jest nějaká různice mezi pánem mým a mezi Šeldrofem [sic]; *) jenžto [?] zvěděl, že je VMti pán muoj zapsal všecko. I na kráce, Šeldrof nechce ty smlúvy pustiti, pravíc tak, že se tý smlúvy družěti chce, tak jak sama v sobě jest. Znajíc to, muoj milý pane švaře, račte se v tom vopatřiti. A VMti pán muoj velmi prosí, že bez měškání přijeti ráčíte; neb račte jistě věděti, že je pán velmi nemocen. Rač pán Buoh dáti, muoj milý pane švagře, abych se s VMtí

*) Nepochybně: Šellendorfem.

ve zdraví shlědala. Dán na Hradišti, ten čtvrtek před sv. Řehořem papežem léta ͻc V^cXIII. Elška z Kolovrat ͻc.

Mému milému panu švakrovi panu Krištoforovi z Švamberka ͻc.

Na rubu rukou *Březanovou*: Švamberk Burjan, Eliška z Kolovrat manželka jeho. Stonal i umřel 1513. Pan Krištofor zdědil.

181.

Henrich ze Švamberka Krištoforovi a Janovi odtudž: o věno pro Markétu Šlikovou z Holejče vdovu po Bohuslavovi ze Švamberka. (R)

Na Zvíkově 1513, 11. dubna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 4.

Službu svú vzkazuji, urození páni a strýci moji milí. Zdraví i jiného všeho dobrého, toho bych vám věrně přál. Páni strýci moji milí! Vězte, že sem napomenut od paní Bohuslavové z Švamberka, nevěsty vaší a sestry mé milé, co se věna jejieho dotýče, abych ji v tom vopatřil vedle smlúvy té, kterúž sem učinil mezi vámi a paní, kdež jí věno jejie dáno býti má na sv. Jiří najprv příštieho aneb dvě neděli potom vedle smlúvy té ͻc, a vedle toho prosíc mne, mohlo-li by to býti, aby jí to věno dáno bylo na Plané aneb na Teplé; jakož pak s vámi, pane strýče milý, pane Kristofoře, sem o to zde mluvil, když ste teť nynie u mne zde na Zviekově byli, jezdíc na Hradiško pro smrt nebožtíka pana Labuti; i tu jste mi na to odpověď dali, že to učiniti nemuožte, než že paní věno klásti chcete v Praze, a to proto, pro nějaké zmatky, bojíci se v tom mieti: I pokud sem já tomu vyrozuměti mohl, že snad jiná příčina nenie, než že pan Lev má vám, pane strýče, v Praze penieze klásti, věno paní manželky vaší. Než ještě vás za to prosím, páni strýci milí, jestliže jest vám možné, že paní nevěstě své vedle žádosti jejie z těch dvú měst jí věno jejie dáte a položíte, aneb muož-li to býti na Švamberce, aby jí tu dáno bylo. A pakli by toho všeho býti nemohlo, ale že mi to hned oznámíte po tomto pacholeti mým, na který den byšte jí věno její dáti v Praze chtěli, abych já jí také to oznámil hned bez prodlévánie vedle připsánie jí svého. A již nebude-li moci jinak býti, již já opět musím do Prahy jeti. A již aby o to věno své [konec] vzieti mohla, a já abych také tomu dost učinil vedle toho poručení nebožtíka pana Bohuslava, bratra vašeho. Jeho duši pán Buoh rač milostiv býti! A pán Buoh rač se nám dáti spolu ščastně a ve zdraví shledati. Datum Zviekov feria II ante sancti Tiburcii et Valeriani, anno ͻc V^cXIII^o. Henrich z Švamberka ͻc.

Urozeným pánuom, panu Krištoforovi a panu Janovi, bratřiem z Švamberka a na Boru ͻc, strýcóm mým milým.

182.

Henrich z Švamberka Krištofovi z Švamberka: o koupi Orlíka. (M)

Na Zvíkově 1513, 12. dubna. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 1a.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče muoj milý! Zdraví i všeho dobrého bych vám věrně přál. Pane strýče muoj milý, vězte, žě mi oznámil pan purkrabie Pražský, co se Orlíku dotýče, žě jest to na pánu Orlickém dosáhl a na něm vyrozuměl, žě by mi za osm tisíc přijíti mohl, i jestližě jest úmysl muoj jej kúpiti, abych tiem nemeškal a bez prodlévánie abych mu na to odpověd dal, co v tom konečného úmyslu mého jesti, a žě on pan Orlický jiné kupce na to má. I prosím já, pošlete mi registra ta Orlická hned po Vlčkovi pacholeti mým, a vypravte ho hned zase s nimi sem. A vedle toho prosím, že mi zdánie své oznámíte, co se toho koupenie dotýče, co se vám v tom zdá. Než toto vězte, žě jináč bych ho kúpiti nemohl, než Domažlice abych prodal a Přídolí k tomu, abych jej kúpiti měl; již bych pánu z Rozmberka a vám o tom poručil, abyšte v Praze o sněmu již tržili, a pan purkrabie aby za prostředka byl. Než to mi se velmi zle líbí, žě slyším, žě se zdi po tom shoření velmi valejí a padají, a k tomu také ta spanilost a zvuole honění, lovu zvěři na Dobřížských lesiech od tého jesti odtrženo; i to znajíc, co v tom zdánie vašeho jesti, to žě mi vždy oznámíte. Než toto vězte, žě pro jiné bych ho nekoupil než proto, jestli žěby kdy k vejplatě Zviekov přišel, žěby Orlík s Kestřany sobě slúžiti mohli. A prosím panu Janovi bratru svému, a paní manželce své a dceři mé milé, a paní Labutové ode mne jim službu povězte, a žě bych jim zdraví a všeho dobrého přál. Datum Zwiekow feria III ante sancti Tiburcii et Valeriani anno etc. XIII°. Henricus z Švamberka ɔc.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru ɔc, strýci mému milému.

183.

Anežka a Markéta ze Švamberka bratru svému Krištoforovi: o vydávání roční summy peněz. (R)

V Krumlově 1513, 21. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 5.

Modlitbu naši vzkazujem, urozený pane a pane bratře náš milý! Byšte sě VMt dobře jměli a zdrávi byli, toho bychme VMti věrně přáli i s panem bratrem druhým. A prosíme VMti, milý pane bratře, což sě těch peněz dotýče, jakož sme VMti již o ně mnohokrát vzkazovali i psali: i věříme VMti, že nám je již dáti a poslati ráčíte. A toho jest summa XLVI kop 40 gr. Toliko ste VMt nám zadržali. I slyšeli sme, milý pane bratře, že by pan strýc VMti něco peněz vydával na každý rok: i prosíme VMti, račte to již panu strýci poručiti, aby nám JMt ty penieze na každý rok vydávati ráčil, nebo jest se Zviekova k nám blíže, nežli od VMti. I VMti prosíme, aby jste nám ráčili na to odpověď dáti, co jest úmyslu vašeho. A s tiem

VMt pánu Bohu porúčieme, i jeho milý matce paně Mariji. Dán v Krumlově v klášteře sv. panny Kláry, v sobotu před svatú Trojicí, léta božieho XV^C^XIII°.

Sestra Anežka a sestra Markéta, zákona svaté panny Kláry.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švambergka, bratru našemu milému.

184.

Václav Kekule Krištoforovi ze Švamberka: o vína. (R)

Na Zvíkově 1513, 29. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Urozený pane, pane mně milostivě příznivý! Jakož jste mi VMt ráčili psáti po Kelczovi, abych VMti kúpil víno, kderéž by brzy na pití bylo: i račte VMt věděti, že před tím že sú mi dvě polúdreylinčí vína přivezli, kdež sem já byl na ně dal 13 kop gr., a oni mi poslali za 18 kop a 15 gr. čes. I milý pane! Jestliže VMti proti mysli jest, že sem tak draho kúpil, račte mi to oznámiti, kdež já ho za ty peníze odbudu. A v tom jest-li vuole VMti, chci já se o nětco lehčějšího postarati. Než za to VMti prosím, že mi to ráčíte oznámiti bez prodlévánie, pro vezenie vína. A s tím dejž se pán Buoh VMti dobře a šťastně ve zdraví míti. Datum Zvíkov, dominico post Corporis Christi, anno 1513. Václav Kekule z Stradonic.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka, pánu mně milostivě příznivému.

185.

Jan z Ebernic Krištoforovi ze Švamberka: válečné noviny z Italie, Francie i Anglie. (R)

B. m. 1513, 25. června. — Orig. arch. Třeb. č. 3572.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane a pane mně v milosti přiznievý! By VMt zdrávi jsúci dobře se jměli, toho bych VMti věrně přál. VMt pane milý! Za noviny jisté VMti toto oznamujie, že Švejcaři krále Franckého velmi silně porazili, takže krále Franckého lidí zbito vostalo přes X tisíc krom věznův [sic]; a všeckna děla, co král v poli jmili, to mu Švejcaři vzali, těch počítají všech krom ručnic, než toliko hákovnice v počet jdú, toho všeho na XIII^C^ jest; a mnoství peněs a klenotův Švejcaři tu při těch lidech krále Franckého našli a to pobrali. A Švejcarů počítajie že okolo tiesíce zbito sóstalo. A tak pokládajie, že krále Franckého lidu bylo ku padesátie tiesíc, a Švejcarův bylo deset tiesíc. A tak coš rozomím, že velmi tuhá bitva byla, a že trvala na fosm hodien. A to se stalo v pondělí nenie minulý dvě neděli [6. června], u města slove Noverra, V mil od Medulánu. A hned po té bitvě poslali Medulánštie klíče knížeti Medulanskému od města Medulánu. On jich přijietie nechtěl, neš to jim za odpověď dal, a téš Švejcaři vedlie něho, že klíč majie, jímš Medulán odevřitie chtie. A tak odtud Švejcaři po králi Franckým před se táhnú, chtiec ostatek těch lidie pobítie ɔc.

Druhé, že král Englický velmi silně vtrhl do království Franckýho, převesav [sic] se přes moře; počet toho lidu XXXVI tiesíc, a sám král Englický osobně při tom. Tu král Francký poslal V tiesíce lidu k portom, to jiš k přívosu mořskýmu, chtě je osadietie. Nevstéli [sic] přitáhnútie do portu, že král Englický lid vpravil do země a táhl na lid krále Franckýho; tu porasil těch V tiesíc a všecky zbítie dal. A tak že se králi Franckýmu velmi zle vede. A téš císař lid znamenitý pósobí s Švejcary, jísdný i pěší, a do Burgundí táhnútie chce téš na krále Franckýho, že na tré velmi trápen jest ɔc. Tyto noviny VMti tento čas oznamujie. Coš dále se zpósobí a stane, VMti neobmeškám to oznámitie. A s tiem dejš pán Buoh se VMti častně dobře jmítie. Datum v sobotu po sv. Janu a. d. XIII°. Jan z Ebernic, šultas v Normberce.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru, pánu mně v milosti přieznivému.

186.

Václav Bezdružický z Kolovrat Krištoforovi ze Švamberka: o věně Elišky z Kolovrat, o sněmě atd. (R)

V Praze 1513. 9. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Kolowrat.

Urozený pane, pane synu muoj milý! O zdraví vašem jsem rád slyšel; toho vám přeji se vší rodinú přátelskú. Pane synu milý! Jakož mi píšete co se dcery mé, panie Elšky, dotýče věna: tiem nic neztratí, že ke dni obeslanému zde nebude; dosti času k Suchým dnóm aneb potom. Což se úrokuov dotýče Svatojirských, ty obdrží. Což se na uvázání nedostačí, to se proto neopustí. Kdež jste dotkli, že bych povinněji byl neopúštěti: i komuž se kšaftem odkáže, tomu se slušie viec starati! Některé věci vám sem také nalezl, kteréž vás tajny nebudú, ješto se vám hodí. Dajž se vám pán Buoh všem dobře jmieti a nám se spolu ve zdraví shledati bohdá. Ex Praga, f. III ante Tiburcii, anno ɔc XV^{C}XIII.

Než toto za novinu vězte, že chtěli sněmu odložiti, i nemohli tak nic učiniti ɔc. Také vězte, že po dskách hledají zemských i dvorských, div že knih neztrhají; aby vás po mně vo vaše votrusky odkázané nepřipravili ɔc!

Václav Bezdružický z Kolovrat ɔc.

Panu synu mému milému, panu Krištofovi z Švamberka a na Boru ɔc.

187.

Jeroným ze Skuhrova Henrichovi ze Švamberka: obšírná zpráva o jeho processech právních s několika stranami. (R)

V Praze 1513, 26. října. — Orig. arch. Třeb. Švamberk 13.

Urozený pane, pane mně přieznivý! VMti službu svú vzkazuji a VMti zdravie, štěstie i všeho dobrého, toho rád bych věrně přál. Jakož VMt ráčíte mi psáti na-

před, co se Tháborských dotýče: jest na tom, že hned komorník pojede k nim s úmluvú od úřadu desk, aby se s VMtí smluvili dovú [sic] nedělí tak, jakž ten pořádek jest, a po těch dvú nedělech, jestliže se nesmluvie s VMtí, to já již VMti dále oznámím psaním, co peněz VMt má poslati od toho ode všeho. A také, jak se ten pořádek a právo vede dále, VMt to račte pohotově mieti sepsáno, nač se VMt ráčí vésti, což mají dědičného k uobci, a nebude-li na tom dosti dědičném, i na zápisné móže se také vésti. A to já již tak opatřím, aby to právo vedeno tak předse bylo, jakž toho řád jest, na ty Tháborské.

VMti teď ty listy póhonie posielám na Strpského a na Lhotského, tak jakž Lhotského list ukazuje, kterým listem slibuje, a na Strpského také tak, jakž rajstra ukazují, i také ten list pohonný panu Janovi Strakonickému z Rozemberka JMti, aby ty dva svědky postavil, a stánie tiem svědkóm z Strakonic ten pondělí po sv. Martině na Hradě Pražském ráno. VMt neračte se na tom urážeti, že se Strpský zná k čtyřem čberóm ryb, že je vzal a viece nic, a že dvú popierá, a svědek fišmajstr že by umřel a druhý utekl. I vezmú se ta rajstra, s kterýchž počet učiněn, a také dva svědky aneb třetí, kteříž při tom počtu byli, že se je ten počet s těch rajstr od fišmajstra stal, a totiž ta rajstra k tomu soudu, a jest-li ten písař živ, který psal do rajstr. Kteří sú dobří lidé, ti dadie listovnie svědomie, a jiní lehkého řádu ať dadie svědomie rajstry na hradě Pražském. A VMt račte se rozkázati ptáti, kto ty ryby vozil Strpskému, aneb kto jsú při tom byli jiní obecní lidé, kdy je ty ryby bral. Pak na tom jest ten soud Strpským: budú-li rajstra prospěšná k svědomí, tehdy dobře; pakli nebudú, ale což se provede, to dáti musí. Než ti svědkové ať sú zpósobeni, před kým se jest seznal k čyřem [sic] čberóm ryb, že jest vzal.' Ráčí-li VMt toto ještě učiniti, račte k němu poslati dva dobrá člověky s tiem listem póhoným, a prve než mu listu dodadie, ať jej Strpského upomenú od VMti z těch šeti [sic] čberuov ryb, aby penieze za ně dal. Pak což jim za odpověd dá, toho dadie svědomie; jestližeť tu před těmi dvěma neodepře, že šet [sic] čberuov nevzal, tehy [sic] dobře, tehdy mohú dáti svědomie, že jest neodepřel, kdy jest upomínán, neb tak, jako by to poselstvie [sic] k sobě přijal, když jest neodepřel, z čeho jest upomínán.

Jakož VMt ráčila jest mi dále psáti o Václava nebožtíka Zdeňka Lísy pastorka, že by zápis měl dskami na tom, což držie sirotci nebožtíka Jošta z Pruku v Miroviciech v nějakém zákupu, a že by se týž Václav chtěl vésti na to komorníkem podle zápisu svého ɔc: tomu všemu psaní od VMti porozuměl sem. VMt aby ráčila znáti, že o tom něco viem, že má zápis dckami zemskými, ale toho v paměti dobře nemám, na všem-li na tom, což nebožtík Jošt držal, než na něčem vdy má, což jest nebožtík Jošt držal, a tak mi se zdá, že na mlýniech tu pod Mirovici, kteréž sirotkóm náleží. VMt aby ráčila věděti, že se nepovede pro úrok tohoto puol léta, než pro summu i pro úroky; neb jest dal věděti puol léta napřed, aby mu summa

jeho i úroci dána byla. Byť se měl vésti pro úrok poloületní, pro VMt to bych rád udělal a to zpósobil, že by týž Václav toho vedení pro ten úrok ponechal. Ale tuto VMt muože znáti, že pro summu a pro úroky chce se vésti. Než k tomu se rád přičiním, abych to moh obdržeti, jakož mám za to, že to na témž Václavovi obdržím, že toho vedenie komorníkem ponechá až do sv. Martina najprve přieštieho. Pak ráčí-li VMt tu věc jak dále opatřiti, to již bude při vuoli VMti. Než mohla by snad tomu ta cesta nalezena býti, jestliže ti sirotci penieze mají, aby dali témuž Václavovi a to v tom držali, nač ten zápis ukazuje. VMt račte pomnieti na listy mocnie k tomu soudu komorniemu, což se Strpského a Lhotského dotýče, každé při jeden mocný list. Dán v Praze v středu před sv. Šimonem a Judú apoštoly, léta M°V^cXIII°. Jeroným z Skuhrova.

Urozenému pánu panu Henrychovi z Švambergka a na Zviekově ꝯc, pánu JMti mně přieznivému.

188.

Purkrabí na Ratajích Henrichovi ze Švamberka: o jezu a věcech hospodářských. (R)

Na Ratajích 1513, 29. října. — Orig. arch. Třeb. II. 232. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane mně milostivě příznivý! I račte VMt věděti, že pán JMt muoj*) ráčil mi psáti, abych VMti psal vo Vávru Červenského, kterýž jest pánu JMti mému stav u Rataj dělal. VMti pán JMt muoj za to prosí, abyšte VMt ráčili rozkázati Vávrovi, aby přišěl a pohleděl ještě na to dielo, na ten jez, dosti-li by byl ukladen kamenem, čili by ještě mělo viece býti ukladeno, aby rozkázal; neb se někteří mlynáři dolejšie obávají škody od toho jezu, i pan Zajimač JMt také se toho bojí, neb se jim zdá, že jest velmi vysoký udělal. I bojím se, kdy [sic] se jim jaká škoda stala od toho jezu, že by oni chtěli o tu škodu hleděti ku pánu JMti mému. I VMti za to prosím, že jej VMt ráčíte rozkázati úředníkuom vypraviti bez meškánie, aby se to vzdy opatřilo dostatečně, nežli by se škoda stala. Neb já jistě tomu nic nerozumiem jezu, neb jich v tomto kraji nikděž nenie. A kdež jste mi VMt ráčili vzkázati o kuoň vo vozník, abych VMti koupil; i ví Buoh, že sem nemohl pro některé práce pána JMti mého, kdež za to mám, že to VMt sami znáte, že pán JMt muoj tomu chce, aby úředník pilnost měl. I jestliže jest to VMti potřebie, račtež mi VMt vzkázati po Vávrovi Červenským, a jaké by srsti býti měl. Jakúž bych mohl VMti službu udělati kolivěk, udělám já rád všecko pro VMt. Neračte mne v tom VMt nic litovati. Datum Ratay, sabbato post Simonis et Judae apostol. anno ꝯc V^cXIII. Zdeněk z Bošína, purkrabie na Ratajiech.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově ꝯc JMti, pánu mně milostivě příznivému.

*) Krištofor ze Švamberka.

189.

Zdeněk z Račína Henrichovi ze Švamberka: o vína. (R)

V Jemnici (1513 14. listop.) — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Urozený pane, pane milostivý! VMti službu svú vždycky hotovú VMti vzkazuji. Jakož mi VMti psáti ráčíte, což sě vína dotýče, abych TMti kúpil: milostivý pane! to k vůli VMti i všěcko jiné, což jest mně možného, všěcko rád chci učiniti. Než bych sám to měl kupovati VMti, toho mi sě nehodí, neb milostivý pane, sú vína velmi drahá, po XL gr. bíl. vědro, a ještě sě zdráhají. A čím dále dráže bude. Než račte VMt sěm poslati, kohož sě VMti zdáti bude; hned já chci rád pomočen a raden býti, své prácě v ničem nelitujě, což budem moci VMti najlepšieho zjědnati. S tím, kohož TMt poslati ráčiti budete, neračtež meškati, neb sú již vína velmi přěbraná, což jest lepšího. Však Čěrt VMti múž pověděti, kterýž jest byl sě mnú věděí, že sěm na miestě musil dáti za štyři draylinky sto fl. a to po přízni ještě. Dajž pán Bůh všěmohúcí TMti dlúhé zdraví a šťastné panování na dlúhé časy. Toho bych VMti věrně rád přál, jakožto pánu milostivému, na mne laskavému. Dán v Jemici, v pondělí po sv. Briccii. Zdeněk z Račína, úředník na Jěmnici.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově, pánu ke mně milostivě příznivému.

190.

Písař Švamberský Henrichovi ze Švamberka: o věcech hospodářských a lovech. (R)

Na Švamberce 1513, 10. prosince. — Orig. arch. Třeb. II. 325. 1.

Vysoce urozený pane, pane muoj milostivý. Kdež jste mi VMt psáti ráčili, že posieláte Víthu služebníka VMti po některú sumu peněz, aby na miestě VMti ode mne přijel: i vydal jsem jemu VII set tak vedle psanie VMti, kterúž sumu do sklepu byl jsem úplně vyčetl. A když sem penieze vydával, nedostalo mi jse na vyčítání $VII^1/_2$ kopy 2 groše. A kudy jest to přišlo, o tom pan Vítha, porozuměv tomu, dobře vie; a když jsem je provodil, o tom sám pan Vítha poněkud pravil. Při tom jsem jeho prosil, aby to ode mne na VMt vznesl, a kterak k tomu VMt dále ráčíte poraditi, neb VMt sami tomu porozuměti ráčíte, že to mú vinú nepřišlo; neb jest pan Vítha jim všem rozkázal čísti peníze, a já jsem všem jakožto dobrým lidem věřil toho, poněvadž on jim čísti kázal. Avšak který jest to učinil, sem bez pochybenie, že jest toho VMti pan Vítha zprávu učinil, kdež bych já jse na toho člověka nenadál, by to měl učiniti, zvláště jsa u VMti služebníkem a také věda, že jest VMti statek, že muoj nenie. A také jsem jemu nahoře nic nechtěl řéci pro další nesnáz, a zvlášť bez rady a vuole VMti toho jsem předse nevzel. VMti prosím, že k tomu raditi ráčíte, kterak by taková věc k konci měla přijíti.

A co se dotýče platu krčmáře Domaslavského, který jest shořel, a vedle jiných jste VMt jemu do roka lhuotu platnou dáti ráčili: i račte VMt věděti, že takto platí: Item s puol lánu XVIII½ groše; item hned vedle toho s krčmy XX grošuov; item hned pořád s lúky IV½ grošuov, všecko na český groš dědičně při sv. Havle a při sv. Jiří. Tolikéž pak neviem přitom, mám-li ho nechati při všem podle dánie lhuoty, neb velmi řiedce šenkuje; ráčíte-li ho nechati všemu aby lhuotu měl, VMti prosím, že mi ráčíte oznámiti.

Přitom prosím VMti, že mi ráčíte oznámiti, mám-li za slepice penieze vybrati za úročnie, čili ráčíte pro příjezd VMti nahoru slepice zachovati, aby byly. A teď jich VMti vejpis posielám, všech-li ráčíte rozkázati nechati, čili za které penieze z některých vsí, buďto za všecky penieze by se vzieti měly. Pak kterakžkoli ráčíte rozkázati, tak učiním.

A také VMt račte věděti, že pan strejc VMti pan Krištofor JMt poslati jest ráčil ke mně Johanesa písaře, abychme spolu srovnánie učinili o rybné penieze. Tak jest mi Johanes pověděl, že ráčil rozkázati tak JMt, abychme srovnánie učinili o též penieze. I poněvadž jest tak ráčil rozkázati, srovnali jsme o ty penieze, jakož pak VMti toho narovnánie registřík posielám. I jest VMt o to najviec, že jse ryb podle vsazenie jich do sátky na vyměřování nedostalo ½5 dčberu, a přitom také zmrlých ½5 dčberu, kteréžto jsú na Bor brali umrlé a zudili je i utratili, o ty jsme oboje nevěděli, kterak srovnati. Tomu VMt ráčíte porozuměti. VMti prosím, že mi ráčíte oznámiti, při tom-li srovnání toho tak nechati mám čili kterak jinak to mieti ráčíte.

A kdež ste mi VMt o kaštany poručiti ráčili, abych VMti za XV grošuov českých poslal: račte VMt věděti, že jsú je vezli teď v ty mrazy, když jsem u VMti byl, a tak je zmrazili prostě, že nynie nic dobrého nemají, než ty zmrzlé; a poněvadž nic dobrého nenie, nesměl jsem jich VMti poslati, a snad bych huoř učinil, než lép, kdybych VMti psotu poslal. A VMti prosím, že mi ten registřík rybného srovnánie poslati zase ráčíte, neb jedné pro zprávu VMti jej na tento čas posielám.

A VMti také posielám zprávu toho, který ve Pšově umřel a těchto dluhuov, kterýmiž jemu dlužni jsú byli, po sobě nechal, a ještě všecko nenie sepsáno. Neb Rajth u mne nebyl od té chvíle, jak jsme to sepsali; ale slyším tak, že ještě drahně některú kopu dluhuov těch vyptal jse a sepsáno má, a bez meškánie má nahoře býti. Pak kterak o tom ráčíte rozkázati, mají-li jse ti dluhové vyupomínati, o tom prosím VMti, že ráčíte mi oznámiti. — A VMt račte věděti, že okolo nás nahoře opět těmito mrazy počíná o chleb těžko býti a lidé sobě velmi počínají stýskati.

A jakož jse teď posielá VMti VIIro zvěři nynie zbité, jest dosti malá. Tak jsem já slyšel, že rychtář Manětinský s fortelem honí. Jan lovec tomu jest porozuměl poněkud, nerad by, by mnoho zvěři zbito bylo na holi; neb slyším, že jsú některé lidi nacházeli na holi choditi se psy, a šlak také viec lidský i na koniech na-

cházeli, an prostě chodili, toho rozum jest po zvěři, aby zvěří hajbali a tak aby na jiné lesy neb grunthy sešla; neb jsú také honili pan Roupovský a Podmoklský. A slyším, že jsú na Bělú dobrú zvěř zbili s lehka, by nebylo škodné, aby jse pohledalo, zda by mohli koho popadnúti, a tu by se zvěděti mohlo, jestliže by koho lapili, čím návodem to činí. A kdyby jse to jedinému ostudilo, potom by jiní jse na to uráželi, a tak by spieš zvěř pokoje na gruntech VMti užiti mohla; neb když se zvěří často na kterých lesiech hýbá, nerada tu dlúho ostává. Ex Sswamberk, sabbato ante Luciae virginis, anno ꝯc XIII°. Johannes.

Vysoce urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka JMti ꝯc, pánu mému milostivému.

191.

Henrich ze Švamberka Vojtěchovi z Pernšteina: o úřadě nejvyššího hofmistrství. (R)

Na Zvíkově 1514, 5. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Pernstein.

Službu svú vzkazuji urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte zdrávi byli a dobře se měli, toho bych vám přál. Jakož mi píšete, že pan otec váš najvyšie hofmistrovstvie králi JMti zase vrátil pro nedostatky své, a JKMt že jest vám ten úřad ráčil dáti, a při tom toho dotýčíc, že slyšíte, že by někteří páni a snad i z rytieřstva tomu se protiviti chtěli, žádajíc toho, jestli že by vám toho potřeba byla, vedle vás a při vás abych stál: i pane a přieteli milý, vězte, že sem něco o tom slyšel, že vám ten úřad dán, ale bych to kruntovně věděl, kterakým způsobem, toho neviem. I protož neviem na tento čas vám odpovědi na žádost vaši dáti. Než ten úřad i jiné poctivosti, kteráž by vám vedle řádu a práva přijíti mohla, toho bych já vám rád přál, což by nebylo proti řádu a svobodě panského stavu. Datum Zwiekow f. VI. in die s. Gothardi anno ꝯc V^C^XIIII. Henrich z Švamberka ꝯc.

Urozenému pánu panu Vojtěchovi z Pernšteina ꝯc najvyššiemu hofmistru královstvie Českého, pánu a přieteli mému milému.

192.

Jindřich z Risenberka Krištoforovi ze Švamberka: žádá ho za list přímluvčí ku králi, aby mu dán byl úřad nejv. komornictví. (R)

Ve Švihově 1514, 7. června. — Orig. arch. Třeb. č. 3609 ve sbírce autografů.

Urozený pane, pane a bratře muoj milý! Byste zdrávi byli a ve všem se dobře jměli, věrně bych vám toho přál. Pane bratře muoj milý! Nevím, došlo-li jest vás to, že jest nejvyšší pan komorník umřel.*) A poněvadž ten úřad prázný jest, vězte, pane bratře muoj milý, že sem já králi JMti o to poslal, aby mi JMKská ráčil ten úřad najvyššího komornictví dáti, a sám také k JMKské vyjel sem. Za to vás, pane bratře muoj milý, prosím, že mi k JMKské list přímluvčí pošlete, za to

žádajíc i také k tomu radu svú dávajíc, aby mi ten úřad JMKská dáti ráčil; kdež nepochybuji, že byšte mi té i jiné poctivosti přáli. A já také zase v čem bych vám věděl přátelskú službu učiniti, rád učiním. A prosím, že mi ten list pošlete po tomto poslu. A jestli vám co do Budína potřebí při králi JMti jednati, oznamte mi to; při tom rád chci o to míti pilnost. Dejž se nám Pán Buoh všemohúcí spolu ščastně ve zdraví shledati. Ex Švihov fer. IIII. ante Trinitatis anno ɔc XIIII°.

Jindřich z Riznberka a na Švihově ɔc.

Mému milému panu bratru, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru.

*) Petr Holický ze Šternberka.

193.

Ladslav ze Šternberka Krištoforovi z Švamberka: že přímluvu svou k nejvyššímu komornictví slíbil již jinému. (R)

V Praze 1514, 9. června. — Orig. arch. Třeb. č. 3610.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a ujče muoj milý! Byste se dobře jměli a zdrávi byli, toho bych vám rád přál. Jakož mi píšete, žádajíc mne za to, abych se za vás přimluvil, co se toho úřadu najvyššího komornického královstvie Českého dotýče, králi k JMti: i vězte, že bych to učinil, ale že jest mne prvé jiný za to žádal, za kteréhož jsem já již přímluvu i s panem hofmistrem starým*) učinil. Tu muožete sami znáti, že by mi se to již netrefilo, abych se již měl za vás přimlúvati. Datum Pragae fer. VI. post Pentecosten annorum XIIII° ɔc.

Ladslav z Šternberka a na Bechyni, najvyšší kancléř královstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Krištofovi z Švamberka a na Boru, panu ujci mému milému.

*) Vilémem z Pernšteina.

194.

Jiřík Bezdružický z Kolovrat Krištofovi ze Švamberka: posílá noviny z Prahy o nepřátelském počínání Pražan. (R)

Na Bezdružicích 1514, 8. července. — Orig. arch. Třeb. 3614.

Urozený pane, pane a švagře muoj milej! Napřed bych rád slyšel, abyšte se dobře měli a zdravi byli, toho bych vám věrně přál i se paní manželkú vaší a paní sestrou mou milou.*) A teď vám posílám toho přípis, což mi dnes po nešpořích z Prahy posláno, a to, že jedni druhajm se podtají svěřují, což vám teď posílám. I protož muoj milý pane švagře, jistě mně by se zdálo, poněvadž takové noviny proskakují, abychom kázali vehřejně vojensky pohotově bejti, každej svejm lidem. A na ten zpuosob, poněvadž král JMt obsílá někeré pány a pány z rytieřstva i také města, aby k JMti na pomoc táhli, aby takovejm zpuosobem nás také ti knoflíci předjeti nechtěli a svou vuoli mieti jako křížovníci. Jakož pak z tohoto psaní, kteréž

vám teď posílám, budete moci i lépe tomu vyrozuměti, pane švagře milej. Neb vězte, že panu purkrabí také o to píši, ač také panu purkrabí jest to oznámeno z Prahy po Johannesovi písaři jeho. Dajž Pán Buoh, můj milej pane švagře, abyšte se dobře měli a zdrávi byli a spolu se bohdá ve zdraví šťastně shledali. Dán na Bezdružicích den sv. Jana Kiliana léta ɔc V^{C}XIIII.

Jiřík Bezdružický z Kolovrat ɔc.

Urozenému pánu, panu Kristofovi z Švamberka a na Boru, panu švagru mému milému.

*) Anežkou z Kolovrat, druhou manželkou páně Krištoforovou.

195.

Jan Bezdružický z Kolovrat Henrichovi ze Švamberka: o tuhém jednání s králem o nějaké pokuty Táborských. (R)

V Budíně 1514, 13. července. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3617.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane švagře muoj milý! Zdraví, sčestí i jiného všeho dobrého, tohoť bych VMti věrně přál, jako pánu a švagru svému milému. Jakož mi ráčíte VMt psáti, abych králi JMti listu dodal: i to sem tak učinil i prosil sem JMti, aby to ráčil učiniti, oč VMt píšete; a také sem to JMti pověděl, že VMt tu žádost máte, aby posel byl brzo vypraven. I držel mně JMt na tom na tři dny. A já prosil pana Mezeříckého starého,*) aby se ráčil přimluviti, aby VMti spieš byla odpověď dána. I nevěděl sem, oč VMt píšete, až král JMt sám pověděl před panem Mezeříckým starém, že VMt o pokutu píšete, co se Táborských dotýče; a také to ráčil pověděti, že VMt ty pokuty sobě neprosíte než služebníkóm svým; i prosil JMti s panem Mezeříckým, aby to ráčil učiniti k žádosti VMti, a tu pokutu aby dal těm dobrým lidem, o kteréž jste VMt psali. I pověděl JMt, že těch dobrých lidí nezná. I prosil sem JMti, aby to pro VMt udělal a tu pokutu těm dobrým lidem ráčil dáti. I pověděl mi JMt, že mi dá nazajtří odpověď. I potom sem opět JMti na zajtří prosil, nejednús, ale po třikrát. I divilo se tomu několik dobrých lidí, proč tak krále starám. I srozuměl tomu doktor Rupleth [sic]**) tomu dobře, neb jest již měl listy v rukú ty, kterýž jste ráčili králi psáti. I čekal na to, abych jedno odstúpil od krále. A já tomu srozuměl, i nechtěl sem od JMti odstúpiti. I prosil sem vdy, aby mi ráčil milostivú odpověď dáti. A JMt se vymlúval, že těch dobrých lidí nezná, a tím mi se JMt vždycky vymlúval. I nevěděl sem se čeho domysliti jiného, neb již jich několik rozumělo, oč prosím; i bál sem se, jestli odstúpím, že někdo o tu pokutu prositi bude. I řekl sem: „Milostivý králi! poněvadž VMt těm dobrým lidem tým [sic] pokuty neráčíte dáti, ale račte již VMt mně dáti“. I král se zasmál, a já doktora zavolal k králi, i prosil sem, aby ráčil poručiti psáti, že mně toho JMt dává tu pokutu. I ráčil jest rozkázati doktorovi,

že mi to dává, aby psal pánóm těm, o kterýž jste VMt ráčili psáti. Ale však sem to tím úmyslem vyprosil, boje se, aby se byl prve někdo neutekl.

Ale přes to já VMti to všecko v moc dávám; a jestliže se VMti zdá, abych já taky v tom mohl třetie diel mieti s těmi dobrými lidmi, a pakli se VMti nezdá, račte učiniti, jakž ráčíte, třebas nic ať mi se nedostane, proto já VMti tím hněvati nechci. Neb sem ten, že bych se VMti ve všem rád zachoval. A to račte jistě věřiti, kterak tuto VMti píši, že je se tak v pravdě dálo to jednání s králem JMtí; a při tom při všem byl jest Mezeřícký a doktor Ruplecht. Pak bude-li se VMti to zdáti, nechť by již ti dva dobří lidi o to pracovali na mým místě, jako já bych jim to poručil, aby se již o to soudili. A bude-li třeba ještě od krále JMti jakých listů k některým pánóm anebo na jaký zpuosob, to já chci rád jednati, jedno račte mi známiti, a v to račte svuoj rozum vložiti, jak se VMti najlép bude zdáti, neb já toho na VMti mocně přestávám. A s tím VMti pánu Bohu porúčím, daj mi se pán Buoh s VMtí ve zdraví shledati. Dán v Budíně na den sv. Markéty anno ꝯc V^C^XIIII.

Jan Bezdružický z Kolovrat.

Urozenému panu panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově, panu švagrovi mému milému.

*) Jana z Lomnice, **) Patrně: Ruprecht.

196.

List krále Vladislava na pokutu Táborských ve předešlém listě vzpomenutou. (R)

V Budíně 1514, 13. července. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3618.

My Vladislav z b. m. Uh. Č. ꝯc král a m. M. ꝯc. Oznamujem listem tiemto všem, že jest nám oznámeno, kterak by opatrní měšťané Táborští tu v městě zamordovali slovútného někdy Ondřeje Víthu z Zerzavého*) a tudy že by nám u vinu a v pokutu upadli. Kdež my prošeni jsúc od urozeného Jana Bezdružického z Kolovrat a z Košátek, komorníka našeho věrného milého, abychom tu vinu neboližto pokutu, ač jestliže by pro takový účinek na nás přišla a připadla, milostivě dáti ráčili; i vzhlednúce my na jeho pilné a věrné služby, kteréž nám činí a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím mocí královskú v Čechách, dali jsme jemu a mocí listu tohoto dáváme tu všelijakú pokutu a vinu na jmenovaných Táborských tímto listem dáváme, chtiece tomu konečně, aby on nadepsaný Jan, když to na ně vedle práva uvede a tiemto dáním a obdarováním naším vedle práva obdrží, to všecko aby jměl, držel a toho požíval a požívati mohl, jako svého vlastnieho, a to bez naší a budúcích našich králuov Českých všech jiných lidí všelijaké překážky. Přikazujíce větším i menším úředníkuom desk z. kr. Č. i jiným všem poddaným věrným našim milým, abyšte jeho nadepsaného Jana při tom našem obdarování jměli, drželi a neporušitedlně zachovali a k tomu ke všemu řád práva zachovajíc dopomohli

a jeho toho zmocnili, jináče nečiníce, znajíce v tom vuoli a přísné rozkázaní naše. A ktožby tento list svrchupsaného Jana s dobrú vuolí jměl, chceme tomu, aby příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečeť naši královskú k listu tomuto přitisknúti jsme rozkázali. Datum Budae die s. Margaretae, anno domini ɔc XIIII regnorum autem nostrorum Hungariae XXIIII Boemiae vero X . . .**)

Ex comissione propria regiae majestatis.

Pečeť porušena.

*) *Emler*, Pozůstatky desk I. 248. **) Utrženo.

197.

Děpolt z Lobkovic Krištoforovi ze Švamberka: o vína a rarohy. Zprávy o chování měst. (R)

V Bílině 1514. 12. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Rád slyším, že jste zdrávi; té věci vám, pán Buoh zná, přeji. Jakož mi ráčíte psáti o vína: byl bych rád dobře zjednal, ale nemobl sem po vuoli vaší. Neb již všecka vína bílá sú minula a na těchto přiskočilo. Než jestliže kto ještě co má bílého vína, to sú slevky, ješto jich nemohli vydati na šenku. Než teď sem vám kúpil tři sudy vína Blankuov; mně se zdá, že sú dobrá a bezpečně muožte je do druhého léta chovati z té vinice. A vrátíte-li zase sudy k zbírání vína, to sem tak vymínil, že vám bude sleveno $1^1/_2$ kopy. A jakož mi ráčíte psáti o rarohy: jakž ke mně Vrbík přišel, hned sem ho na svém koni poslal do Bečova k šafáři svému, aby s ním jel tu, kdež ty rarohy lapají, jestliže sú co lapili, aby sobě mohl vybrati po své vuoli. Neb sem byl o tom poručil, jestliže co lapí, aby na mě chovali a k mé ruce aby koupeno bylo. A o novinách, jakož ráčíte věděti, nevím co psáti; než města v kraji našem pěkně mluví a tiší sú. Dajž pán Buoh, abyšte zdrávi byli a dobře se měli ve všech svých věcech a spolu abychom se ve zdraví shledali. Datum ex Bilina sabbato post festum s. Laurentii martyris, annorum dni 1514.

Děpolt z Lobkovic a na Bílině.

Uroz. pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru, pánu a švagru mému milému d.

198.

Henrich ze Švamberka Krištoforovi odtudž: o zlatém voze; drobné zprávy. (R)

Na Zvíkově 1515, 17. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 16.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče muoj milý. Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Po odjezdu vašem přišlo mi na mysl, co se toho vozu zlattého dotýče, které [sic] bych měl na Bor poslati, aby jej tam maléř opravil. I zdá mi se lépe, abyšte ho zde nechali a maléře Blatenského

hned sem vypravili, aby ohledal, co by bylo na něm potřebí opraviti: a zlata aby sobě hned zjednal z Prahy a hned jej opravoval; neb jest čas veliký k tomu. Neb byšte do Nornberka po zlato měli poslati, bojím se, že by se to prodlilo. Než toto mi se zdá, abyšte se paní manželkú svú a dcerú mú milú a se paní Labuťovú, jestliže také na tom veselé býti má, několiko dní sem napřed ke mně přijeli, a tu odsud abychme spolu všichni jeli. A také bych rád proto, abyšte před tiem časem ke mně přijeli, kdež sem vás prosil na Švamberce, abyšte z Blatenské svadby se paní dcerú ke mně sem na Zviekov přijeli. I bojím se, že by mi se to netrefilo, a to z příčiny té, že k žádosti pana Hradeckého v Hradci býti mám na tom přínosu a bojím se, že mi tak trefí, že hned z Blatné do Hradce jeti musím. Než prosím vás, dajte mi znáti na který den byšte zde býti jměli. A tak muoj milý pane strýče, zapomněl sem s vámi mluviti, co se Jiříka Skorněšického dotýče, jestliže jest možné, abyste ho pustili, aby on ke mně hned jeti mohl; neb sem chtěl s ním rád na Kestřany jeti a o nějaké dielo, kteréž před sebú mám tu na Kestřanech, s ním rozmluviti, a potom ho také i na Švambergk poslati. A za to mám, že na tento čas že ho mnoho nepotřebujete a také do sv. Valentina již daleko nenie. A pán Buoh rač se nám dáti spolu, muoj milý pane strýče, sčastně a ve zdravie shledati. Datum Zviekov feria IIII. in die s. Anthonii, anno ꝛc V^C^XV°. Henrich z Švamberka ꝛc.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru ꝛc, strýci mému milému d.

199.

Jan z Ebernic Krištoforovi ze Švamberka: o věcech hospodářských; úštípky na Rendlovo podkomořství. (R)

B. m. 1515, 23. března. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3646.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane a pane mně v milosti příznivý! By VMt zdrávi jsúci dobře se jmili, toho bych VMti věrně přál. VMt pane milý! zámutku vašeho po panně Lidmile, ceři VMti, věrně jí ho nepřejie i tudiež panně JíMti, neb to znátie mohu, že VMt i se panie JMtí přirozenú litost toho jmáte. Avšak VMti jakožto pánu v rosomu správnýmu náleží takový věci v mírnostie litovatie, coš Bohem působeno jest; i protoš VMt račteš tu oběť Bohu všemohúcímu radostně zdátie, neb mu VMt lepšího daru a příjemnějšího dátie nemóžete, neš duši v čistotě zachovalú. Protie téš pokoře Bůh všemohúcí VMt bohdá radostně a štědře obdaří tiem, coš VMti k utěšenie by býtie jmohlo ꝛc.

VMt pane milý! Jakoš mi VMt ráčila psátie o kuny do Frankfurtu: i to jsem poručil, aby VMti kúpenye byly. A coš se zlomků sklených koleček tkne, toho jsem na ten čas nezpósobil, aniš jsem jich najítie jmohl, neš toliko společný zlomky z picích skelnic; i z té příčiny jsem toho zanechal. A VMti jsem taky kúpil mě-

děniečku: a hantvásek ten jsem zapomněl VMti poslatie, než po nejprvnie fóře, keráš bude, VMti to pošli. A psal jsem VMti o ty tarasniece páně Lvovy, i nevím, došel-li VMti ten list, nes jiš jsú hotovy: i protož VMti prosím, račteš to JMti dátie znátie, ať JMt ráčí je dátíe odvéstie. VMti zbroje jest také dávno hotova; račteš poručiti, aby jie vsaly; a má býti za nie VII f. [sic].

A psal bych VMti rád nějaký noviny, i nic takovýho nenie, než tento čas všeckno se postiešilo. Než niec novějšího a dievnějšího jsem neslyšel, než že jste z Rejndle učinili podkomoří; bopomozi vám všem, že jste naň tak laskavi a že jemu k takové ctie a užitku přivodiete; a bopomozi jemu, že on toho na VMtí všech tak dosahuje a sobě to přivede. Psal bych VMti rád, že jste nebožátka; ale nesmím, bojím se, aby to VMti protie mysli nebylo. I poněvadž jste ráčili Rendle podkomořím učinietie, taky se chci přimluvitie za přítele svýho za Kutnaura,*) abyšte jeho ofrychtéřem udělali, kdyš by Rendle nebylo, aby on jeho sastal; mám sa to, že by to učiniel ɔc. Ba nebožátka, nebožátka! coš se to děje! Račteš VMt odpustietie, že o to tak VMti píši, neb mi se ten řád a velmi zle líbí. Dej Bůh v tom lepší pořádek.

A milý pane VMti prosím, račte mi psátie, coš se dobrýho pósobie, coš by VMti mošnýho bylo psátie; avšak se předkem bojím, že mi VMt v tom nebude moci co psátie o dobrým řádu. A s tiem dejš se pán Bůh VMti sčastně, dobře jmítie. Datum v pátek post letare anno D. XV. Jan z Ebernic ɔc.

Urozenému pánu panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru, pánu mně v milostie příznivýmu.

*) Jindřicha?

200.

Henrich ze Švamberka Krištoforovi odtudž: o zřízení špitála v Boru; o hospodářských věcech, o nemoci pana Lva. (R)

Na Zvíkově 1515, 16. dubna. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Jakož mi píšete, chtěl-li bych ves kúpiti k špitálu, které stavěti chci s povolením vaším a páně Janovú bratra vašeho, v městě vašem tu na Boru, za neboštíka pana Bohuslava starého, pán Buoh rač duši jeho milostiv býti, že by Bonětice Levhartové na prodaji byly, a byl-[l]i by úmysl muoj kúpiti ji, že byšte mu o to psáti chtěli, aby mi vejpis důchoduov poslal, i při tom mi také i cenu oznámil: i za to vás prosím, že tak učiníte, a jemu o to již psáti budete, neb úmysl muoj jest tu ves kúpiti, budem-li se jedné moci o ni smluviti. Neb slyším, že jest člověk tuhý v takovéch věcí.

Co se pak stavení špitála dotýče, chtěl-[l]i bych jej letos stavěti, abych vám v tom oznámil vuoli svú, měl-[l]i byšte dáti kámen k tomu lámati aneb co hromad,

že nynie jak lidé síje odbudú, že by se i svésti mohl, dokuď na ně zase diela nepříjdú: i muoj milý pane strýče, za to vás prosím, že tak učiníte a již co se vám zdá hromad kamene že dáte nalámati, a také že to vopatříte a smluvíte, kdo by jej přivézti a svésti měl. Než toto vězte, že duom všecken kamenem chudým udělati chci a při tom kostelík jim také udělati chci. A již vám pán Buoh za vaši práci také buohdá voplatiti ráčí.

A co se pak rybníka Tisovského dotýče, i nerad toho vidím, že se nám tak zdařil. A neviem kudy jest to přišlo. Než bych to věděl, že je to nějakú nedbačlivostí přišlo prvnieho hajtmana Švamberského a při násadě to některak nevopatřil, tak jak by to vopatřiti měl, a já byl o tom věděl, byl bych já se věděl kterak k němu v tom zachovati. A co se písaře dotýče, kteréhož jste mi poslali, z toho vám děkuji a již jsem jej přijal. Pak jak mi se zdaří, toho neviem. Než prosím, budete-li mi ještě moci jednoho dohoditi, že mi ho dohodíte. A co se novin dotýče, to sem vám prvé oznámil, o čem sem věděl, prve než mi vaše psanie přišlo. A bych co tak zvláštnieho věděl a potřebného, neobmeškal bych vám to oznámiti. A také, muoj milý pane strýče, jako mi v druhém listu píšete, co se Jakuba dotýče, které u pana Všerubského byl, že by se hajtmanu Švamberskému zdálo, že by mi se hoditi mohl, než že ho na tento čas v Plzni nenie, že jest v Praze, než že jest pan Jan, bratr váš, s hajtmanem na tom zuostal, aby poň hned poslal; a dále z psaní vašeho tomu sem porozuměl, na čem pan Jan s hajtmanem zuostal. I prosím, že to hajtmanu připomenete, aby tím neprodléval a jej hned obeslal, a což za odpověď dá a na čem hajtman s ním zuostane, ať mi to hned oznámí.

A jako mi píšete, že sem vám psal, co se Jakuba dotýče, abyšte mi to hned oznámili, na čem s ním zuostanete, a že já poslu zaplatiti chci; pak že tomu rozumiete, že malú vieru k vám mám, a že snad se obávám, že byšte pro mne posla svého nevážili ke mně o to poslati: i jistě sem toho tím úmyslem neudělal; i protož nemáte sobě to co obtěžovati. A co se Jiříka Kroměšínského dotýče, i píši mu o to, aby hned k vám jel a vedle žádosti vaší u vás pobyl, a odtud aby zase hned ke mně sem přijel, neb bych rád, aby mi se ty sádky prve začaly dělati, než bych nahoru odsud jel, ač sem na tom byl, že vrátě se z Švamberka, aby se teprv dělali. Neb sem na tom byl, že sem chtěl k svatému Jiří nahoře býti, ale to mi se jest změnilo; a to proto, že doctor páně z Rozmberka jest mi pověděl, když jest teť nynie u mne byl, že prve ke mně se vypraviti nebude moci, než teprv okolo svatého Jakuba a Filipa, a to po [sic] najvyššieho pana purkrabí Pražského. Neb se jesti velmi těžce roznemohl na dna a prostě sebú nevládne, než kam ho v peřinách přinesú; i krmiti ho musejí; a k tomu také že má žaludek velmi zanečistěné. A když ke mně přijede, tehdy nejméň dvě neb tři neděle při mně býti musí. I protož z té příčiny musil sem té jiezdy své poodložiti, než jak mi pán Buoh ráčí dáti se jedné polepšiti a on mi dopustí jeti,

tak hned buohdá nahoru se vypravím. A prosím, panu Janovi a paní manželce své a dceři mé milé a paní Lahuťkové, že ode mne službu poviete, že bych jim přál zdraví i všeho dobrého. A pán Buoh rač se nám dáti spolu ščastně a ve zdraví shledati, muoj milý pane strýče. Datum Zviekov, f. II. post Conductum Pasce, anno ɔc V^C^XV^o^. Henrich z Švamberka ɔc.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru ɔc strýci mému milému d.

201.

Sněm stavu panského a rytířského Krištoforovi ze Švamberka: že volen jest vedle jiných, aby jel ku králi do Vídně. (R)

Na hradě Pražském 1515, 16. června. — Orig. arch. Třeb. č. 3649.

Služby naše vzkazujem, urozený pane, pane přieteli náš milý. Vězte, že král JMt pán náš milostivý ráčil jest toho na našiech staviech žádati skrze pány posly, kteříž na JMKské místě na tomto nynějším sněmu byli, abychme některé z našich stavuov pro některé pilné potřeby k JMKské poslali s mocí. Nebo také i tohoto královstvie Českého některé potřeby jsú. I mezi jinými také jste vy k takové potřebě voleni. I za to vás, pane a přieteli náš milý, žádáme, že tak učiníte a k JMKské se vypravíte, abyšte u JMKské v Prešpurce anebo u Vídni, kdež JMKská bude, byli na den svaté panny Markety najprv přieští [13. Jul.]. Pakliby vám bylo prvé oznámeno od JMti, za to vás žádáme, což najspěšněji moci budete, že se k tomu strojiti neobmeškáte. I nepochybujem o vás, než že tak pro potřeby JMKské a tohoto královstvie učiniete. A o též také jiným pánóm a z rytieřstva, kteříž jsú k tomu voleni, ješto zde na ten čas na hradě Pražském nebyli, píšem. Dán na hradě Pražském v sobotu po hodu sv. Víta leta ɔc XV^o^.

Páni a rytieřstvo spolu na hradě Pražském
na obecním sněmu shromáždění.

Urozenému pánu, panu Krištofovi z Švamberka a na Zviekově, přieteli našemu milému.

202.

Henrich ze Švamberka Krištoforovi odtudž: o vysvěcení kostela při špitale v Boru od suffragana Olomúckého; o sjezdu ve Vídni. (R)

Na Zvíkově 1515, 19. července — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Vězte, že kněz biskup, suffragán pana biskupa Olomúckého, má býti na svatého Jakuba najprv příštieho [25. července] v Budějovicích, a odtud že by na Blatnú jeti měl a kostel tu světiti; a tak tomu rozumiem, že se i na Plané odtud staví, aby také sv. Anny kostel světil. I velmi bych rád, aby ten kostelík v špitále u vás na Boru mohl vyzděn býti nahoru až

po vokna, neb bych chtěl rád, aby jej také osvětil. Neb tak sem spraven, by tak vysoko vyděláu byl, že by se mohl světiti; a voltáři by také některak vopatřeni byli, aby byli zděláni a osvěceni mohli býti, ač ne tak dostatečně mohli by udělání býti na tak krátký čas, jako bych já rád jmieti chtěl. Ale již by muselo býti tak, jak muož býti; neb potom Buoh vie, kdy bychom biskupa dočkali, aby jej posvětil. I protož, muoj milý pane strýče, prosím vás, že v tom svú zvláštní pilnost jmieti budete, aby se mohl již nahoru vyzdvihnúti a voltáře v něm zdělati se, aby když pan biskup do kraje přijede, aby mi to posvětil. Byšte pak měli do Plzně anebo kdež viete po zedníky poslati! A mají-li měšťané kamen lámaný, aneb kdo tu vokolo blízko, že od nich jej kúpíte jak budete moci, a fuoru také že již zjednáte jak budete moci, aby se to hned předse dělalo. A měl-li by Šputil na to málo peněz, ať mi dá znáti, pošli já mu hned viec. A prosím, muoj milý pane strýče, že v tom již své práce litovati nebudete a k tomu se skutečně přičiníte, aby se to mohlo tak udělati v tom času krátkém, aby se to osvětiti mohlo. Neb bych rád, abych toho dočkal prve, nežli by mne pán Buoh z tohoto světa ráčil pojieti, aby ten kostelík posvěcen byl.

A tehď vám posielám přípis sněmovnieho jednání. Prosím, že za zlé jmieti nebudete, že sem vám jich tak dlúho neposlal, neb sem očekával poselstvie od pana z Rozmberka, psal-[l]i by mi co nového, abych vám vedle toho oznámil. I neviem ještě nic nového z Vídně. Než poručil sem Heřmanovi Sedleckému, služebníku svému, aby pana purkrabí ode mne prosil, aby mi nějaké noviny z Vídně oznámil; neb sem ho do Viedně odpustil, a zítra buohdá odsud vyjede, a s Bechynkú Bernartickém spolu tam pojedú. A což nového najprv zviem, což by za poselstvie stálo, neobmeškám vám to oznámiti. A prosím panu Janovi bratru svému, a paní manželce své a dceři mé milé a paní Labuthové ode mne službu mú povězte, a že bych jim zdraví i všeho dobrého přál. A pán rač se nám dáti spolu sčastně a ve zdraví shledati, muoj milý pane strýče. Datum Zwiekow f. V. ante Mariae Magdalenae, anno ɔc V^C^XV°.

Henrich z Švamberka ɔc.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru ɔc, strýci mému milému d.

203.

Henrich ze Švamberka Krištoforovi odtudž: o svěcení kostela při špitále v Boru; o věcech hospodářských. (R)

Na Zvíkově 1515, 7. srpna. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče muoj milý! Zdravie i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Co se špitálu na Boru dotýče, že v tom pilnost svú rádi jmieti chcete, aby se tak stavělo, vedle psanie a žá-

dosti mé, zvlášť pro příčinu tu, kterúž jste z psanie mého vyrozuměli, proč s tím pospiechám, a to pro pana biskupa, a že v tom pilnost svú jmieti rádi chcete, aby se tak udělati mohlo vedle psanie mého, a že za to máte, že to bude opatřeno vedle psanie mého, že ten kostelík i voltáři posvěceni budú moci býti, jedné by pan biskup nepospiešil příjezdem svým: i muoj milý pane strýče! Z té starosti a práce, kterúž o to máte, napřed vám děkuji, a buohdá od pána Boha všemohúcieho věčnú odplatu jmieti budete. Než vězte, že mi pan biskup onehdá píše, že k žádosti mé ke mně přijeti chce, než na který den by přijeti měl, že mi to oznámiti nemuož, než což najspieš bude moci ke mně se vypraviti, že mi to oznámiti chce, než já abych to také opatřil, aby bezpečně jeti mohl. I tak tomu rozumiem, že se toho obává, aby mu se nějaká lechkost na cestě nestala od strany pod obojí spuosobú. I poslal sem k němu dnes, a za to mám, že ho najdú na Krumlově, prose ho, aby ke mně přijel sem tu neděli po sv. Bartoloměji najprv příští [26. srpna], neb že já na tento čas nějaký odjezd před sebú mám, a že bych já nerad viděl, aby sem přijeti měl, aby mne doma nenalezl, a že bych se rád s ním seznámil. Pak co mi za odpověď dá, toho neviem. Než kdyžkolivěk bude jmieti na Boru býti, dám já vám den aneb dva napřed věděti, kdy by měl k vám přijeti. Než mnoho s sebú nemá, než čtieři vozníky, tři neb čtieři jiezdná a ty, kteří s ním u voze sedí a u vozu jsú, a ty kterýž já vedle něho služebníky některé také pošli. I již muoj [milý] pane strýče, za to vás prosím, že již pana biskupa . . . . . *), a což bude jmieti od toho kostelíku i od oltařuov svěce[nie] . . . . že s ním o to již srovnáte, a bude vám to hned zase nav[ráceno] . . . také od oltáře svěcení na Švamberce, a muož-li to býti, . . . že také pana biskupa s sebú na Švamberk hned s bo[ží] . . ., aby ten voltář prostřední také osvěcen byl. A hajtm[anu] . . . . že psáti budete, když byšte tam býti měli, aby vás vínem i jinými potřebami opatřil, abyšte pana biskupa poctivě uctiti mohli. A také, muoj milý pane strýče, jako mi píšete, že mi posieláte ceduli vypsanú, náklad na ten špitál: i té ceduli já nenalezávám, i neviem kudy je to přišlo. Než proto já tehď píši Johannesovi, písaři Švamberskému, aby dal na to dielo Šputilovi XV kop grošuov českých. A bude-li co viece nad to letos potřebie dáti k tomu stavení, rád dám. Než poněvadž mi píšete, abych toho stavení letos ponechal a viece dělati nedal než potud, puokud sem vám prve psal, co by se jen osvětiti mohlo: i v tom já rady vaší uposlechnúti chci a tak udělati chci. Než za to vás již prosím, muoj milý pane strýče, že to již vopatříte, aby již tak vedle žádosti mé se to dokonalo. Co se pak svatých vloženie dotýče v kterých oltářích, toho vám tehď na to ceduli posielám.

A jakož mi píšete, co se škody na rybnících mých dotýče, že mi toho nepřejete: i bez pochyby sem, muoj milý pane strýče, že byšte mi toho [i] jiného zlého nepřáli. Ale vězte, že děkujíc pánu Bohu, tak velmi veliká škoda nenie, tak jak

jsou mi psali; neb byl sem na tom sám a to vohledával. Než proto budu jmieti diela dosti, abych dal ty strže zadělati a to všechno na těch rybnících opraviti: neb přílišná náhlá voda byla jest přišla. A tak z psanie vašěho tomu rozumiem, že jste také na svých rybnících zbytky vody měli. A když je vás pán Buoh ráčil jen škody zachovati, tehdá jest dobře a toho vám věrně přeji. I buď jeho svatá milost z toho pochválen. Než tak já sobě, muoj milý pane strýče, myslím, že poněvadž pán Buoh ráčil jest nás tak navštíviti těmi vodami i tak od povětří krup — neb mi hajtman Švamberský píše, že velmi okolo Švamberku kroupy pobily — že nás buohdá miluje. Neb jest staré přísloví, že kohož pán Buoh trestce, že toho miluje. I buohdá nás také miluje.

A jakož mi píšete, abych se na Orlíce stavil a ohledal, co se dobrého staví, a nelíbilo-li by mi se co, abych rozkázal, jak by se stavěti mělo: i muoj milý pane strýče, já málo stavenie rozumiem, než proto já se tam rád staviti chci k žádosti vaší. Než dělá-li se tak, jak jste poručili při tom času, když jsem u vás na Orlíce byl, tehdy dobře jesti; pakli by mi se zdálo, že by co tak nebylo děláno [sic]; neb dělá-li se tak, jakž jste poručili, jistě nenie přes to co vopraviti.

A tehď vám posielám vejpis novin, které mi pan z Rozmberka poslal, a které jsou se slavnosti tam dály a při přítomnosti těch králuov JMtí. A prosím panu Janovi bratru svému a paní manželce své a dceři mé milé a paní Labuťové ode mne službu povězte, a že bych jim zdraví a všeho dobrého přál. A pán Buoh rač se nám dáti spolu, muoj milý pane strýče, ščastně a ve zdraví shledati. Datum Zwiekow, f. III in die sancti Donati, anno ꝛc V^C^XV^o^. Henrich z Švamberka ꝛc.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru, ꝛc strýci mému milému d.

*) vyhnilé místo.

204.

Opat Kladrubský Krištoforovi ze Švamberka: prosí o radu, jak co by měl činiti proti odpovědníku Jindřichovi Bohmickému. (R)

B. m. 1515, 2. září. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3654.

Motlitbu svú vzkazuji VMti, vysoce urozený pane, pane milý! Zdravie, štěstie i všeho dobrého aby VMti dáti ráčil milý Buoh, toho bych VMti přál s pravú věrú ꝛc. Pane milý! k VMti se na radu utiekám a k VMti celú naději jmám, že mi VMt ráčíte poraditi a dáti naučenie, kterak jmám učiniti, ježto Korbel z Mědražic i s Bohmickým pohruožku mi činie, že mi chtie učiniti, což nejhoršieho budou moci; a zvlášť pak Jindřich Bohmický ten mi jest psal, ježto mi se zdá, že jest podobné k odpovědi, jakož toho VMti přiepis teď posielám, kterémužto VMt porozuměti ráčíte.

Psal jsem o to k panu Lvovi JMti; pan Lev odepsati mi ráčil, abych já Bohmickému na to odpověď dal. I dal jsem a poslal jsem jemu odpověď po jednom

sedláku našem do Mědražic, zvěděv, že jest v Mědražicích; ale on pokrývaje se tu, dal jest sebe zapřieti a listu od sedláka vzieti nechtěl, ježto sedlák list dával ženě Korbelově, aby jej vzela, i Korbelovi, aby jej vzel. Ale žena Korbelova řekla: „Počkej málo.“ I šla jest z světnice ven do malé jízbičky, tu kdež jest Bohmický maje liekaře se hojil; a rozmluvivši s ním i přišla jest do světnice zase a řekla sedláku našemu: „Však zde bratra mého nenie; co mu sem listy nosíš, hledej ho sobě, tu kde jest, a zde ho nehledej.“ A sedlák mi vrátil list zase.

Potom Korbel naše lidi bil, s pole sháněl, nedaje jim robotovati a vorati. Já jsem k němu o to poslal dobré urozené lidi, proč to činí lidem našim chudým; ale Korbel nedal sobě dopovědieti, řéci, i lál jest i těm dobrým lidem i mně; ježto ti dobří lidé přijedše zase, horlili jsú sobě na něho, řkúce, že jsú s poselstvím jezdili k lepším, nežli jest Korbel, a že jim toho nižádný neučinil, co jest Korbel učinil.

I milý pane! VMt znáti ráčíte, jakú svú vuoli ti lidé a příčinu berú pro mne, ježto jsem jim nic neučinil, a o ničem nic neviem ani skutkem ani raddou ani nižádným mým vědomím. Protož VMti jakožto pána na mne laskavého prosím, že mi VMt ráčíte v tom naučenie a raddu dáti, kterak bych jměl učiniti, neb rozumiem, kdež by mohli, že by mi rádi škodu a nějakú lehkost učinili, ač bych se jinde jich málo bál; ale kdybych jeda do Prahy a jinde na cestě pro potřeby své, snad od nich bezpečen bych nebyl. Neb ponavadž jest Bohmický již právo a řád zapovrhl, jest nepodobné, aby mi mé neviny on užiti dal. Neb VMt tomu ráčíte dobře rozuměti, jaké povahy a řádu jsem já člověk, zdaliž by to na mne slušelo, bych já jměl krve prolévač býti, Bohmického do Prahy aneb kohožkolivěk jiného nepřátelóm a na bezhrdlé vydávati; pravím, že já takový a ten bohdá nejsem. Za milostivú radu a odpověď VMti prosím po tomto poslu. Datum dominico post s. Egidii confessoris anno 1515. Kněz Stanislav z boží milosti opat kláštera Kladrub,

VMti kaplan.

Vysoce urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru, panu kmotru mému milému a pánu na mne laskavému.

205.

Jan Zajimač Krištofovi ze Švamberka: o honech. (R)

V klášteře sv. Prokopa 1515, 25. září. — Orig. arch. Třeb. Fam. Kunštat.

Urozený pane, pane a švagře můj milý! Přál bych vám, abyšte zdrávi byli a dobře se jměli. A z vína, kteréž ste mi poslali, vám velmi děkuji. A teď vám k ůbědu posílám IIII kopy pěnkav. Dajž pán Buoh, abyšte je pro mne ve zdraví snědli. A můj milý pane švagře, prosím vás, že mi ráčíte dáti znáti, který den budete u mne, v pátek-li k ůbědu, čili v sobotu k ůbědu. A račte věděti, že sem včera honil jelen, že sú mi zmrhali Šíma s tenetníky dva, a že ještě má Šíma u mne

v cepu šilink. Taky račte věděti, že v tuto neděli minulú na vábení ztratili mi druhý páně Bočkův raroh. Prosím, že ráčíte rozkázati úředníku svému Rathajskýmu, jestliže by jej kde svábili, aby mi jej zase poslal. Máť prvnější i poslednější každý zvonec u nohy. Dajž pán Buoh, abychom se spolu ve zdraví shledali. Ex monasterio sancti Procopi, feria III. post Mauricium, anno 1515. Jan Zajimač z Kunštátu ɔc.

Mému milému příteli a švagru panu Kristofovi z Švamberka ɔc cedule buď dána.

206.

Jiřík z Adlaru, purkrabí na Vorlíce, Krištofovi z Švamberka: o stavbách na Vorlíce. (M)

Na Vorlíce 1515, 26. září. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2f.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Kdež jste mi VMt psáti a rozkázati ráčili, aby se dělníci všiecknie odbyli o svatém Václavě a o těch svátcích; i račte VMt věděti, že se odbýti nebudú moci, neb to dielo nedodělají, což ste ráčili rozkázati, do těch svátků. Neb zedníci dělají novú vápenici; a to sem z té příčiny dal novú a jinú vápenici udělati v jiném místě, než ta prvnie jest byla, neb v té první vápenici dála se škoda VMti veliká na vápně; neb když pršalo, voda šla do vápna, a to se nemohlo nikterak opraviti, aby vápno nepodcházelo. A tesaři dělají krov na plášť, a tak pravie, že ještě jedva ve dvú nedělí hotov bude. A dále račte VMt věděti, že pan starý JMt ráčil rozkázati jakús ještě jednu třetie věži udělati na prostřed pláště; i zdá se Michalovi tesaři, že nebude to věc stálá, i kázal sem jie ponechati, až byšte VMt sami ráčili na to pohleděti. I protož bych VMt rád viděl, abyšte VMt přijeti ráčili na Vorlík, což byšte mohli nespieš. A VMti prosím, že ráčíte rozkázati purkrabie Ratajskému, aby mi dva vozníky kúpil na Vorlík; neb račte VMt věděti, že se těmto koňóm obtěžuje, neb nebudu-li míti po čtyřech koních u voze, tedy bojím se, aby se VMti škoda nestala, aby se některému koni nic uškodilo. A také když bude v diela, teda když budu míti voziti vápno neb písek, budu moci dva koně votrhnúti, a těmi dvěma budu písek a vápno voziti, a jinými předse vorati a jiné dielo dělati; neb VMt dobře víte, žeť mám veliké dielo na Vorlíce. I protož VMti vždy prosím, že ráčíte rozkázati dva silná koně kúpiti, neb mám dosti silné koně, aby se s nimi srovnali. Datum na Vorlíce v středu před svatým Václavem letha XV°. Jiřík z Zadlaru, purkrabie na Vorlíce.

Uroz. pánu panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru ɔc JMti pánu mému milostivému

207.

Purkrabí na Ratajích Krištoforovi ze Švamberka: o věcech hospodářských a zvláště poddanských poměrech na panství Ratajském. (R)

B. m. 1515, 26. října. — Orig. arch. Třeb. II. 232. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane p. muoj milostivý! Kdež mi VMt ráčíte psáti

v prvním listu, co se dotýče rybníkuov vyměřovánie na panství Ratajským, abych VMti těch miest a toho vyměřenie vajpis při najprvnějším psaní mém poslal; i račtež VMt věděti, že na tak krátký čas že se to vyměřiti nemuož. A také jest zde snieh napadl i mrazové sú velicí; několik dní drahně snieh leží; a sití také před těmi sněhy a mrazy dosti pilné bylo. Než jakž ten snieh staje, neobmeškám já tou věcí; a když najprvní poselstvie k VMti mieti budu, oznámím já to VMti, tak jakž mi VMt psáti ráčíte. A kdež mi VMt ráčíte psáti o penieze, aby té Barboře kramářce dány byly: i budou jí dány tak na ten čas, jakž mi VMt psáti ráčíte. A v druhém listu, kdež mi VMt psáti ráčíte, abych Václavovi Šlechtovi vajpis poslal z registr starých, co se vsi Bohuslavic dotýče: i poslal sem jemu; a také jest napsán každý člověk ze jména, co který platí. A teď VMti posélám listy od něho.

A kdež jste mi VMt ráčili poslati vidimus mocného listu královského i kšaftu také nebožtíka pana Labuti, a píšete mi VMt, abych to Cidlinovi poslal bez prodlévánie: i račtež mi poslati registra rybná i ty listy, kteří jsú při registřích, které sem VMti dal v Praze při sv. Duše s těmi registry, abych mu to všecko poslal spolu při jednom poselství. A také kdež mi VMt ráčíte psáti, abych Cidlinovi poslal vajpis, co se těch platuov zadrželých dotýče na lidech v Hradečtě: i to bych já udělal. I nemohu rozuoměti, také-li ten plat VMt ráčíte na lidech mieti, které platy měli dávati na český groš, i nedávali než na míšenský groš; neb jest zadržalého platu na nich na míšensko několik kop drahně. I všecky-li ty platy VMt račíte na nich mieti, račtež mi VMt napsati, abych já se věděl čím zpraviti. A teď VMti posélám ceduli, kterúž mi Cidlina píše při tomto času, kteréž VMt porozuoměti ráčíte. I mně se zdá, že by nebylo škodné, abyšte VMt ráčili poslati někoho, komuž byšte VMt dobře věřili a někoho rozumného, aby pohleděl na lidi, jak sedí a jaké dědiny a živnosti mají, aby tomu porozuměl, mohú-li ten plat na český groš dávati, tak jakž VMt ráčíte na těch lidech mieti. Než tomu VMt račte jistě věřiti, že jest pan Labuť nebožtík od nich nebral než na míšenský groš, i jiní páni, kteří jsú je drželi před nebožtíkem panem Labutú. Než tak lidé zpravují okolní, že jest nebožtík pan Labuť chtěl na nich mieti platy na český groš, a že jest je mnohokrát rozkázal všecky vsázeti, a nikdá jest od nich nemohl sebrati na český groš. Než který byl možnější, na tom celý plat vytáhl, a někteří chudí jemu nic nedávali, než voddělávali jemu. I muožte VMt tomu dobře porozuoměti, že jest každému těžký na nich tam platuov dobýti, když tam VMt žádného sídla nemáte; neb já tam sám aneb sám druhý k některému na dvuor přijedu, a z druhého aneb z třetího dvora, a von do lesa jde. I muožte VMti tomu dobře porozuoměti, že se na nich tak těžce plat zbéře; než bylo by dobře, abyšte je VMt ráčili někomu tam poručiti, kdož by sídlo tam měl, panu Atrzpachovi aneb některému okolnímu tu zeměnínu. Zdá mi se, že by se tak na nich spíše plat zbieral; než Cidlina s těžkem na nich co dobude. A bu-

demli mieti tam na ně odsud vždycky s mocí jezditi, bude to velmi nákladnie. A tu snad abyšte sobě VMt toho zboží nezhyzdili! I račtež VMt na to pomysliti a někého rozumného račte VMt tam poslati. A jestliže byšte VMt ráčili mne na tento čas poslati tam, vie Buoh, že sem na tento čas nemocen a že viece ležím než chodím a několikero pilné dielo před sebú zde mám, kdež pak VMt o tom dobře viete.

A kdež mi VMt ráčíte psáti o vozníky, abych VMti koupil tři: i na tento čas písař na ně nemá žádných peněz, neb bez dvú sto kop máme dáti kramářce Barboře na tento čas, kdež VMt ráčili jste psáti. A tak za to mám, že jste VMt dobře svědomi lidí na panství Ratajským, že se na nich tak rychle sebrati nemuož platuov. Neb lidí sedí plná věže i nad věží, a obávám se, aby mi ti staří tam někteří nezemřeli u věži. A teď toho VMti ceduli posélám, kterak se k některým VMt ráčíte rozkázati zachovati. Než koně, já ty VMti vždy koupím, což najdříve písař penieze bude mieti. A ráčíte-li ten koník VMti mieti, na kterým sem s VMtí do Prahy přijel, plesnivý, za 6½ kopy míš., a mně se zdá, že by se VMti hodil, neb k dielu jest dobrý kuoň; i račtež mi VMt psáti, mám[li] jej VMti poslati. A o jabka, to já VMti po Novodvorském pošli, kdež jste mi o ně VMt ráčili psáti.

A co se dotýče lámánie kamene k té zdi, kdež VMt ráčíte psáti, aby ten kamen ti lámali, kteří jsú hráli a za tu vinu aby se ten kamen lámal: i chci já je k tomu mieti tak podle psaní VMti; než velmiť jsta chuda oba dva, Vondrák i Havlík, a platy na sobě mají veliký i roboty. I obávám se toho, aby VMti některý nezběhl z grunthu, abyšte VMt poustky neměli. Neb na těchto lidech na zdejším panství nemuož se mnoho vin bráti, než trestání vězením dáti jim dosti a hladu. A kdež mi VMt ráčíte psáti, aby se po lidech jelo a na lidi se položilo, co se stavenie a oprav dotýče, i tak já se zacho[vám pod]le psanie VMti; a jestliže jest který nevopravil, také já to VMti oznámím.

A kdež VMt píšete, abych kupce ptal na ten mlayn a že jej VMt prodati chcete; i budu já se na to ptáti, jediné VMt račte mi oznámiti cenu a zač bych jej měl dáti; než plat jest na něm veliký: ročnieho platu na něm VIII kop míš. Bojím se, že zaň mnoho nebudú chtíti dáti, i protož aby cena slušná byla, abychom kupce neodrazili a zvlášt kdyby dobrý kupec nahodil. A co se má dáti vod vypálenie vápenice a od lámánie kamene k též vápenici, račtež to VMt poslati, abych já se věděl čím zpraviti. A co se dotýče základu propadenie za Matyášku, i rozkáži já, aby ten základ dali, než jsú lidé VMti Katha, Nešperák a Pavlík z Stankovic. A co se Novodvorského dotýče, kdež mi VMt ráčíte psáti, abych jemu rozkázal, aby sobě ten les svezl k stavení v zimě: i rozkázal sem já jemu. I on tak praví, že se chce k tomu mieti a že chce svézti sobě lesu. Než za to VMti prosí, abyšte jemu VMt ráčili dáti kupu dřev jedlových z Žakova. A mně se zdá,

že jest slúšné dání, lépe nežli byšte ten les prodali, neb velmi škaredé poustky máte VMt v Ratajiech. A toť stavenie s velikým nákladem musí býti.

A kdež mi VMt píšete, abych VMti oznámil, co jsem vylovil ryb z Vosinského rybníka: i nenalezl sem jich než 4 kopy kapruov a 15 kapruov; neb praví lidé, že jest velmi silně voda šla přes hrázi tuto poslední povodeň, když jsem já v Hradečtě byl; a nepřihled k němu žádný až ráno, když voda již vopadala. I sešlo jest s tou povodní viece než polovice ryb, a tak za to mám, že jest i plodu nětco sešlo. Než nalezl sem jeho v něm ještě 1½ C kop plodu takového, jakož jsem VMti ukazoval, když jste VMt na Ratajiech byli. A vsadil jsem ten plod do Makoluského rybníka. I budete mieti čím nasaditi, jestliže který rybník VMt uděláte.

A VMt račte věděti, co se dotýče Tvrzského z Janovic, člověka páně Holického, kterýž byl slíbil za votce svého za 5 kop míš. za sirotčí penieze za Duškovy: i řek' jest mi úředník páně Holického, že mi jej vydá právem dlužním, i rychtář Janovský. I račtež mi VMt k tomu radu dáti, poněvadž jsú oni mi řekli, abych nestavoval, a že mi jej vydati chtí, a vobžaloval jsem několikrát, i ku pánu samému sem jezdil; i mám-li já před se lidi páně Holického stavovati? Neb jest ten člověk z grunthu zběhl panu Holickému. Poněvadž jsú oni mi přiřkali a že mi jej vydati chtí. Kdež mi úředník páně Holického list píše a pravě, že by u Dusíka z Smilovicích [sic], u člověka VMti, ženy i s dětmi nechal, a žádá mne, abych se tiem Dusíkem ujistil. A Dusík tomu odpierá, že jest ji nepřijímal k sobě, než že jest vona přišla jako k mateři, a že jsou ji hned vyhnali od sebe, a že jest ta jistá žena i s dětmi zase na gruntu páně Holického. VMt muožte tomu porozuoměti, že by oni chtěli Dusíkem z toho vyjíti. I račtež mi VMt k tomu naučení dáti, kterak se mám v té věci zachovati. A ten list račte mi zase poslati, kterýž mi píše úředník Šternberský. Neb sem já byl nynie u pana Jana Holického na Leštně: i máť se tuze proti VMti. Neb praví, že jest VMti psal nětco a že jste jej VMt oslyšali, nevím o ty-li peniezy čili oč jiného, a dopustili jsú stavuňku u Bystřici na Novodvorského panu Přechovi. A mámeť státi s tiem panem Přechem od neška [sic] ve dvú nedělí. A bojím se, že jest křivě obstavil Novodvorského; neb jest neobžaloval pan Přech a stavil. A také Novodvorský jemu odpierá, že jemu dlužen nic nenie. Než chtěl by na Novodvorském od jakéhos koně hojenie; a Novodvorský pravie, že jest jemu žádného koně hojiti nedal. A jest tomu již několik drahně let. Než račtež VMt věděti, že jest se již Novodvorský několikrát stavěl i s koňmi, s nákladem i s vozy, a skrze to že škody veliké béře. Račtež mi VMt k tomu naučení dáti, komu se bude mieti vo ty škody hleděti, jestli právi zuostanem, jakož za to mám, že právi zuostanem. A skrze tu věc pan Holický napomíná Novodvorského základu z X kop míš. Ale tak za to mám, že jest panu Holickému nepropadl nic; neb jsme chtěli i k uorteli s nimi uručiti, ale nechtěli nás k tomu dopustiti. I máť nynie skrze to

práci velikú a nesnáz s nimi. Datum f. VI ante s. Simonis et Judae, annorum ɔc 15. Zdeněk z Bošína, purkrabie na Ratajiech.

Cedule: Znamenává se plat zadržalý, i tento sv. Havelský, na lidech, ješto se těch platuov na nich zouplna dobyti nemuož: Nešperák z Rataj 1½ kopy 7 gr.; Pětura z Malovid 2 kopy 23 gr. a ten jest sobě nohy u věži odznobil, že do něho nic nenie; Bolechovský z Ježovic 3 kopy 2 gr.; Ondrášek z Ježovic 4 kopy 16 gr., a ten nemocen leží od roku; Blažek z Smilovic 2 kopy 53 groše; Duchek Bzdina též z Smilovic 2 kopy 15 grošů; Formánek z Kozojed 1 kopu 10 gr.; Novák z Kozojed 52 gr.; Jirák z Outěchvost 2 kopy gr. a 6 korcuov vovsa; Petřiš Zelevče 2 kopy 10 gr; Valenta Zelevče 2 kopy [či z Želevce?].

Uroz. pánu panu Krištoforovi z Švanberka a na Boru ɔc JMti, pánu mému milostivému.

208.

Purkrabí Vorlický Krištofovi z Švamberka: o lámání kamene vápenného i zdicího. (M)

Na Vorlíce, 1515, 28. října. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2p.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Teď VMti posílám ta hřiebata a listy od purkabie Ratajského. A také račte VMti věděti, že sem dnes zednal zedníka z Krásné Hory, aby vápenného kamene nalámal, a také aby je složil i vypálil, i k tomu o své stravě i k tomu potřeby aby své dal; a od toho ode všeho mám mu dáti jedné XII ſſ míšenských, a ještě té vápenice mám dáti lokte dlúhého na vejš přidělati. Než již se nestárám o jiné, že nemohu míti, kdo by kámen zdicí lámal. Datum na Vorlíce na den svatého Šimoniše Judy letha ɔc XV°. Jiřík z Zadlaru, purkrabie na Vorlíce.

Urozenému pánu panu Kristoforovi z Švamberka a na Boru ɔc JMti pánu mému milostivému buď.

209.

Jan Zajimáč Krištoforovi ze Švamberka: přeje k narození syna. (R)

V klášteře sv. Prokopa 1515, 7. listopadu. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 1.

Urozený pane, pane švagře můj milý. Rád slyším, že ste všickni zdrávi a dobře se máte. Toho vám věrně rád přeji a zvlášť co se dotýče paní manželky vaší a frejířky mý milý, že jí milý pán Buoh ráčil pomoci a syna vám krásnýho dáti. To sem rád s pravú věrú uslyšal i manželka má, a přejem ho vám věrně rádi. Dajž mu milý pán Buoh dlouhý věk vám ku potěšení. A vzkázala vám má manželka svú modlidbu i dcery mý pověděti. A prosím, račte mým poslem býti i od manželky mý i od dcer mých paní manželce vaší a frejířce mé milé mnoho služeb, a sami račte sobě pověděti i od syna mého naše služby a všecko dobré přátelství. Dajž

milý pán Buoh, abychom se spolu ve zdraví shledali. Ex monasterio sancti Procopi feria IIII post Leonardi, anno 1515*). Jan Zajimač z Kunštátu ɔc.

Pánu a švagru mému milému panu Krištophorovi z Švamberka a na Boru ɔc.

*) Tak zdatován jest list v archivu Třeboňském. Avšak datum v listu samém není docela jasně psáno; mohloť by se také čísti 1512.

210.

Petr Abršbach z Náchoda Krištofovi ze Švamberka: o koupi zboží Litoborského a Šonovského. (M)

V Praze 1515, 16. listopadu. — Orig. arch. Třeb. II. 179. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane pane a příteli muoj milý! Napřed daj pán Buoh, abyšte jsúc zdrávi dobře sě měli, tohoť bych VMti rád věrně přál. Jakož ste mi ráčili dáti rejstra zboží svého Litoborského a Šanovského, i byl jsem na tom zůstal s VMtí, žě sem měl k VMti poslati, abyšte ráčili někoho na místě svém poslati, aby se mnou o to jědnal; i tomu sem nemohl učiniti dosti pro nemoc, kteráž jest na mne přišla. A také račte věděti, žě sem sě měl sjeti o to se panem Jiříkem Kerštorffem, i nemohl sě se mnou sjěti z té příčiny, že jest sě zednal u JMti knížete kněze Karla úředníkem na Kumburce; však proto, ráčíte-li mi VMt to zboží prodati, já vám dám za ně XIIII set kop grošů peněz českých, a to na tento spůsob: žě bych dal VMti při světým Jiří nyní najprv příštím VII set kop grošů českých, a od tohoto svatého Jiří nyní najprv příštího v roce VII set kop grošů českých. A to bych VMti ujistil na statku svým na všem, kterajž mám aneb míti budu, dekami zemskými, jestližě bych vám tomu dosti neučinil, abyšte mi sě v něj komorníkem uvázali. I ráčíte-li mi jeho tak nechati, račtež psáti list někomu do Prahy, komuož by sě vám zdálo, aby na místě VMti ten zápis ode mne přijal, a druhý list račte psáti úředníku svému, kterajž to zboží spravujě, aby mi jeho postoupil; a račte dáti trhové cedule napsati a k nim svou pečět račte rozkázati přiložiti; a já bych při postoupení toho zboží také k nim svou pečět přiložiti kázal, a dal bych jednu úředníku VMti, a druhý bych sobě nechal. A mohli byšte ty listy dva i ty cedule poslati mně po tomto poslu, a já bych již tu věc tak spravil podle psaní VMti a mně oznamení. A jěstli žě mi ráčíte tak toho trhu nechati, tehdy byšte mi ráčili to zboží ve dcky klásti o suchajch dnech postních nyní najprv příštích, a ráčili byšte mi spravovati tím, čímž máte anebo míti budete. Pakli byšte tak neráčili spravovati, alě zbožím menovaným, tím abych já také za správu dosti mohl míti.

Pakli mi neráčíte toho zboží tak nechati, VMti prosím, račte toho strpení míti jědné, až bych já v půstě do Prahy přijěl, abych mohl o to sám osobně s VMtí mluviti a o to s vámi srovnati. A račte věděti, že já tohoto posla v Praze čekati nebudu, neb jest mne zašla pilná a znamenitá potřeba, že musím domů jěti hned; než jak mi psaní vaše dodáno bude, hned já tu věc tak spravím podle psaní mně

a oznámení VMti. Odpovědi žádám psaným listem VMti po tomto poslu. Dán v Praze v pátek po svatém Martině letha M°V^C^XV°.

Petr Atrzpach ɔc s Náchodu.

Urozenému pánu panu Krištofovi z Švamberka a na Boru, pánu a příteli mému milému.

211.

Krištof z Švamberka Petrovi Abršbachovi z Náchoda o prodeji zboží Litoborského a Šonovského. (M)

V Boru 1515, 20. listopadu. — Koncept arch. Třeb. II. 179. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Přál bych vám rád, abyšte zdrávi jsúce dobře se jměli. Psaní vaše, kteréž jste mi učinili, co se dotýčě zboží mého, kteréž na tento čas v kraji Hradeckém mám, tomu jsem porozuměl. I takového psaní od vás vždy jsem k sobě očěkával; a bylo mi poněkud s podivením, že mi o takovú věc podle našeho v Praze zuostánie tak dlúho nic nepíšete, neb jste mi jměli dáti znáti svuoj úmysl do svatého Martina již minulého, a k tomu času svatého Martina, nebyl-li bych sám v Praze, měl jsem někoho na miestě svém k takovému jednání tam poslati, jakož toho sami v svém psaní dotýčete; kdež bych tak byl učinil, ale taková věc sešla jest vámi. A kdež mi, pane a přieteli milý, oznamujete, co byšte mi za ten statek dáti chtěli a na jaký zpuosob, tomu jsem všemu s psanie vašeho vyrozuměl; i jestližě jiný úmysl váš nenie, tehdy jistě mezi námi smlúva nebude; neb jsem já v pravdě za to viece jmieti mohl, než co vy mi podáváte, a nechtěl jsem dáti a ještě nedám; neb mi, děkuje pánu Bohu, žádná taková potřeba a nouze nenie, abych to jako od pole darmo dáti jměl. Než vám k vuoli a k žádosti, a zvláště pro pana Hynka Bořitu, poněvadž jest on mne za to žádal, abych vám toho statku přál, mimo jiné i to sem učinil, maje na to dva anebo tři kupce, kteřížto ode mne rádi kúpiti chtěli, i vám sem toho radši přieti chtěl, však budem-li se o to moci smluviti. I na touž žádost vaši, abyšte vdy ode mne k sobě dobré přátelstvie znali, chci já toho vám k vuoli ještě strpenie mieti až do suchých dní postních najprv příštích, abychom se o to spolu v Praze tržili a jednali. A do toho času suchých dní nechci já se z žádným o ten statek v žádné trh a dokonání dáti; než za to žádám, že příjezdem svým do Prahy při témž času suchých dní dlúho protahovati nebudete, neb jestliže by mezi vámi a mnú smlúva nebyla, měl bych já o to s jinými jednati a tržiti při témž času suchých dní. I to znajíc, tiem se muožte zpraviti. Actum Bor feria III. post sancte Elisabeth anno ɔc XV°.

Krištofor z Švamberka a na Boru.

Urozenému pánu panu Petrovi Atrzpachovi z Náchoda ɔc, přieteli mému milému.

212.

Vorlický purkrabí Krištofovi ze Švamberka: o lámání kamene k stavbě. (M)

Na Vorlíce 1515, 21. listopadu. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2f.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte VMt věděti, že sem Petra zedníka posílal na Blatnú, aby tam sobě kámen ohledal, a při tom aby lámal. I byl jest tam, i vrátil se zase, a tak mne zpravuje, že jest ještě horšie a tvrdšie kámen u Blatné, než u Vorlíka, a že byšte VMti veliký náklad naň učiniti musili. A také by byl hned zase lámal u Vorlíka, než předkládal toto sobě, že již nic dobrého učiniti nemóže, neb jest již k tomu čas krátký a nezpůsobný, že by nynie toho většie škoda byla lámání nešli zisk; než proto ulomil jest ho XI štukuov, a dále VMti on sám zpravie. A také sobě stajskal, že neměl žádného, kdo by mu uměl pomoci toho štukovie lámati, a já také nemám žádného, kdo by s tiem uměl vůkol jíti. Datum na Vorlíce v středu na den Obětovánie panny Marije letha ꝯc XV°.

Jiřík z Zadlaru purkrabie na Vorlíce.

Urozenému pánu panu Kristoforovi z Švamberka a na Boru ꝯc, JMti pánu mému milostivému buď.

213.

Purkrabí Vorlický Krištoforovi ze Švamberka: o věci snědné. (R)

Na Vorlíce 1515, 30. listop. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Urozený pane, pane muoj milostivý! K rozkázánie VMti teď vuoz posílám. A posílám na něm tři súdky jablek a pět hrncuov povidel a jeden zajíc. Kdež jsú nynie na tento čas viec zabiti nemohli pro nečas. Než medu VMti neposílám pro příčinu, kdež se VMti zpraviti ráčíte Bartošovým psaním. Než když vína VMti vezena budú na Bor, budú VMti ti medie poslanie. A také VMti toho psa posílám, o kteréhož jste mi psáti ráčili. A kdež jste mi VMt řekli kořenie dáti a poslati: i prosím VMti, že je mi poslati ráčíte, kdež zde je musím draho bráti a na zlú váhu. A jestli mi je poslati ráčíte, rozkažtež je zapečetiti, ať by jím hýbáno nebylo. Datum na Vorlíce, v pátek na den svatého Vondřeje, létha ꝯc XV°.

Jiřík z Adlaru, purkrabie na Vorlíce.

Uroz. pánu, panu Krištoforovi z Švamberka na Boru ꝯc, JMti pánu mému milostivému.

214.

(Vorlický purkrabí Krištofovi z Švamberka): o opravách a nájmu dvorů. (M)

B. m. (1515?) — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2f.

A račte VMt věděti, že sem dvuor Šerkovský již zase opravil, pokadž toho potřeba ukazovala jest; a když já již čas svuoj uhledám, tu já dobytek i čeleď

16*

z Skostelce tam přestěhuji tak vedle rozkázánie VMti. Než to mi račte VMt oznámiti za času, kterak se mám v tom zachovati, co se dotýče dvoru Kosteleckého, kterak by se měl zpraviti a kterak byšte to ráčili míti. A déle račte věděti o dvoru Zalužanském, že nemohu žádného nájemníka míti, ani kterak jinak aby se v to kdo chtěl uvázati, neb každý se toho dvoru ostajchá; a tak pravie, poněvadž sobě první nepomohl nic, že oni sobě také netrvají pomoci. A tak nemohu žádného naň míti, kdež sem se o to dostatečně staral, chtěje jej rád některak způsobiti a zpraviti. I račtež mi také VMt oznámiti, kterak se mám v tom zachovati, neb jest již čas veliký k tomu, aby se to všecko zpravilo a způsobilo, pokudž byšte VMt ráčili míti ꝺc.

215.

Sigmund Holec z Květnice Krištoforovi ze Švamberka: o rukojemství za pana Zdeňka Lva z Rožmitálu. (R)

B. m. 1516, 3. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Holec.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně přieznivý! Jakož jste mi VMti rukojmí listem hlavním na pargaméně s přivěšením pečeti VMti, podle jiných v témž listu zejména položených, za urozeného pána, pana Zdeňka Lva z Rožmitálu a z Blatné, najvyššieho purkrabie Pražského, za dvě stě kop groš., za pět a za sedmdesáte kop groš. vše českých, a za úrok z nich, a jměvše mi VMt úrok svatohavelský plniti, list pro smrt pana Petra Holického, spolurukojmie VMti, obnoviti a osm kop groš. českých úroka prvnějšieho zadržalého podle svolenie zemského k summě připsati: to všecko na čas již minulý jměvše učiniti, i neučinili jste podnes. Protož napomínaje VMti k dosti učinění tomu všemu, jakož dotčeno jest, hospoduť vám jmenuji a ukazuji k ležení v Starém Městě Pražském u urozeného vladyky pana Václava Šlechty z Pomberku; nebť VMti tu s obědem čekám ot dneška v témž dni konečně, věře VMti, že vlehnúc, tomu všemu tak, jakož se svrchu píše, dosti podle slibu svého, jako pán ctný, učiníte, ač se ráčíte škod dalších všelikých uvarovati. Dán ve čtvrtek po Novém létě, léta ꝺc XV^{C}XVI^{o}.

Zigmund Holec z Květnice a na Hostyni.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švambergka ꝺc, pánu mně přieznivému.

216.

Jaroslav z Šelnberka Krištoforovi z Švamberka: o sporu jeho s Janem Vřesovským na Žluticích. (R)

Na hradě Pražském 1516, 14. ledna. — Orig. arch. Třeb. II. 353. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Vězte, že pan purkrabie najvyšší při odjezdu svém ráčil jest mi na místě svém poručiti, když by

jaká potřeba přišla, abych já na místě páně takovú věc opatřil ɔc. I pane švagře muoj milý! Vězte, že jest na mne vznesl podle dotčeného poručenie pan Jan z Vřesovic na Žluticích, kterak byšte vy lidem svým též i jiným jeho přáteluom bránili jemu, do města Žlutic trhu slobodného nedadúce vésti, jakž od starodávna toho užíváno bylo; a to, což by do téhož města vezeno bylo, že byšte bráti poručili ɔc. I žádám vás, též i na místě najvyššieho pana purkrabí napomínám, že vy tého, což by vedle práva a zřiezenie zemského nebylo, předse bráti nebudete; než podle práva a dotčeného zřiezenie, jest-li vám co pan Žlutický neb kto jiný vinen, že se zachováte a právem sebe o to hleděti budete, takové věci proti němu ani žádnému neberúc, z kteréž by snad něco horšieho zjíti mohlo. Pakli by se toho, jakož té naděje nemám, nestalo, pan Žlutický, ač by čeho dále žádal, podle nahoře dotčeného poručenie a vedle práva, což by mi náleželo učiniti, tak bych se zachovati musel, dokudž by najvyššieho pana purkrabí v zemi nebylo. Dán na hradě Pražském, léta ɔc XV^c^XVI, v pondělí před sv. Anthoniem. Jaroslav z Šellnbergka a z Kosti ɔc

najvyšší komorník království Českého.

Uroz. pánu, panu Krištoforovi z Švamberka na Boru ɔc, panu švagru mému milému.

217.

Sušičtí Krištoforovi ze Švamberka: o zasekané cestě na Kreuzberg. (R)

B. m. 1516, 8. února. — Orig. arch. Třeb. 3661.

Urozený pane, pane nám příznivý! VMti službu svú vzkazujem. VMti tajno nebuď, že ta silnice, kteráž jest na Krajcperk, ta zasekána a zastavena jest, a jí nejdú; z kteréžto VMt užitek i od rychtáře našeho máte. Ta jestliže by VMtí opatřena nebyla a tak zasekána a zastavena byla, VMti duochodové, kteréž z rychty naší máte, vycházeti by nemohly. VMti prosíme, poněvadž to VMti náleží, že tak opatřiti ráčíte, aby napřed VMt i rychtář náš toho škody a ujmy neměli. Datum feria VI post Dorotheae virg. et mart. annorum ɔc XVI. Purkmistr a radda města Sušice.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru, pánu nám příznivému.

218.

Henrich ze Švamberka Krištoforovi ze Švamberka: o věcech rodinných a příštím sněmu. (R)

Na Zvíkově 1516, 19. dubna. — Orig. arch. Třeb. č. 3674.

Službu svú vzkazuji, urozený pane strejče a kmotře muoj milý! Napřed zdravie i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Jakož mi píšete, kdybych oumysl nahoru do kraje vašeho jeti měl, abych opatrně jel, kdež pak z psanie vašeho tomu sem šíře porozoměl ɔc: I můj milý pane strejče! napřed z takového psanie a oznámenie vám velmi děkuji, neb znám a bez pochyby sem, že

byšte mi nic zlého nepřáli. I již tak udělám a rady vašie v tom poslechnu, a těch Varuov na tento čas ponechám; než dá-li pán Bůh po hodech a sváciech letničných nahoru se na Švamberk vypravím, a zatiem pak snad také sněm dokonáte a něco bohdá na něm dobrého zjednáte.

A muoj milý pane strejče! Jakož mi píšete, co se vás a pánuov Střebelských*) dotýče, o některé ruoznice mezi vámi, že ste se o to poddali na některé dobré lidi přátelským jednání, a za to že máte, že vás smluvie, poněvadž pana Jana bratra vašeho již smluvili o ty škody outratnie: i velmi to rád slyším a za to vás, muoj milý pane strejče, prosím, když k tomu jednání přijde, že se dáte v tom slušně a přátelsky najíti. Neb mně se zdá, že čistá a dobrá věc jest, kdež přátelé přirození spolu dobře a věrně jsou, a tak by býti mělo.

A jakož mi píšete, co se Henricha mého**) dotýče, že paní dcera má milá žádost toho jmá, abych ho s sebou nahoru vzal a u ní ho ponechal: I bude-li mi se to moci slušně trefiti, rád žádost panie dcery své naplním.

Co se pak Voldřicha kuchaře dotýče, hned sem rozkázal ho s vaším poslem vypraviti. A na tento čas neviem vám co nového psáti, neb všeckno se na ten sněm odkládá. I pán Buoh rač dáti, abyšte bohdá mnoho dobrého na tom sněmě zjednali napřed králi Ludvíkovi JMti, pánu našemu, i tomuto království. Prosím panu Janovi a paní manželce svý, dceři a kmotře mý milý, a paní Labuťový***) ode mne službu povězte, že bych jim zdravie i všeho dobrého přál. A pán Buoh rač se nám dáti spolu ščastně a ve zdraví shledati, muoj milý pane strejče. Datum ex Zviekov sabbato ante s. Georgii annorum ɔc V^c XVI. Henrich z Švamberka ɔc.

Uroz. pánu, panu Krištofoɪovi z Švamberka a na Boru ɔc, strejci a kmotru mému milému.

*) Recte: Třebel, sídlo Zdeňka a Mikuláše ze Švamberka.

**) Podle genealogií Švamberských ve Třeboni i lístků Palackého v Museu Henrich ze Švamberka ženatý s Markétou Rožmitálskou neměl žádných dětí, Krištofor ze Švamberka měl však syna Henricha a sice nejstaršího. — Byl-li ten na vychování u bezdětného prastrýce svého? Možné bylo by to tím spíše, ješto Krištofor Švamberský z obou manželek svých Magdaleny ze Šelnberka a Anežky z Kolovrat měl 11 dětí, ovšem ne vesměs při životě zachovaných.

***) Snad manželka někdy Burjana Labuti ze Švamberka; viz výše str. 94 č. 180.

219.

Písař Vorlický Krištofovi ze Švamberka: o výdajích na stavbu. (M)

Na Vorlíce 1516, 20. června. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2q.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane muoj milostivý. I račte VMt věděti, co jse dotýče peněz majtných letošního majta, což jse jest vybralo, žě jsem ty peníze vydal dělníkuom, a žě peněz žádných nemám platiti dělníkuom. Že jsem, pane milostivý, abyšte ráčili věděti, vydal z peněz z duchuoduov Vorlického panstvie X ß míšenských, nemaje čím platiti, a jsem jim něco dlužěn. I protož VMt račte

oznámiti a poručiti, kdeby jse peníze měly vzíti týmž dělníkuom, kteříž jse drží, aby jse jim platiti mělo čím; neb VMt abyšte ráčili věděti, že z duchuoduov panstvie Zviekovského mám některú kopu, ale nemnoho, neb jsem týž z téhž důchuoduov dal purgrabí XV ſſ míšenských. A za hříbatha podle rozkázání VMti XIIII kop míšenských. Při tom z Vorlického panstvie, abyšte ráčili věděti, na útratu čeledi a za dobytek, žě jest velmi draho, při té čeledi, kteráž jse drží, drahně jse vydá, a zvláště za dobytky; neb některý týden po I½ hovada velkého nepostačí na tu čeleď. I neb VMt ráčíte znáti, jestližě bych jměl odtrhati od panstvie Orlického a platiti dělníkuom, žě by mi jse peněz nedostalo potom za dobytky i čeledi na jiné potřeby, čím platiti. I VMt žě ráčíte toho zprávu poslati purkrabí, abych jse věděl čím zpraviti. Ex Worlik feria VI ante sancti Johannis Baptiste, anno ꝛc V^C^XVI.

Barthoš písař Vorlický.

Uroz. pánu panu Kristoforovi z Švamberka a na Boru ꝛc JMti pánu mému milostivému.

220.

Jan z Recišteina panu Krištofovi z Švamberka: o věno své ženy. (M)

Ve Zvíkově 1516, 31. července. — Orig. arch. Třeb. Fam. Recištein.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane na mne milostivě laskavý! Byste VMt jsúce zdrávi dobře jse měli, toho bych VMti věrně přál jako pánu na se laskavému. VMti prosím, co se věna po žěně mé dotýče, že mi je ráčíte dáti; a VMt napomínám za druhú polovici jakožto jedného z rukojmí. A VMti prosím, že mi neráčíte v tom za zlé míti, že VMt napomínám: Buoh zná, že mne k tomu potřeba žene; neb mi kroupy všecku vozim pobily, i k jídlu i k semenu muším všecko kupovati. A VMti prosím, že ráčíte s toho rozkázati dáti panu Meytollarovi za nějaký potřeby, což VMti poví, že jsem jemu dlužen. S tím dejž pán Buoh VMti jse dobře mieti, toho bych VMti věrně přál jako pánu na se milostivě láskavému. Datum Zwiekow feria V ante vincula s. Petri anno 1516°.

Jan z Recišteinu.

Uroz. pánu panu Kristofforovi z Švamberka a na Boru ꝛc, pánu na mne milostivě laskavému.

221.

Henrich ze Švamberka Krištoforovi odtudž: o jízdě k císaři. (R)

Na Zvíkově 1516, 22. srpna. — Orig. arch. Třeboň. Švamberk 19.

Službu svú vzkazuji, urozený pane strýče a kmotře muoj milý. Zdravie i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Jakož mi píšete, co se jiezdy vaší dotýče k císaři k JMti, a že za to máte, že takový výjezd vaš že se prodlévati nebude, pokudž jste tomu vyrozuměli s psanie najvyššieho pana purkrabí,

a poněvadž vás v zemi nebude, že píšete purkrabí Orlickému, přišla-li by jaká potřeba na něho, aby se ke mně utekl, při tom toho žádajíc, oč by se ke mně utekl, abych ho v tom neopouštěl a jeho vopatřil: i muoj milý pane strýče, to i jiné vám k vuoli já rád učiniti chci, a oč se kolivěk ke mně uteče, jeho v tom opatřiti, jako by se mne samého dotýkalo. Neb já nic méně sobě vašie věci nevážím, než tak jako mé vlastnie. A co se stavenie na Orlíce dotýče, chci já rád tam dohlednúti, a budu-li čemu rozuměti, chci rád pověděti, aby se tak dělalo, jak byste jmieti chtěli a dobře se vám líbilo. A jakož mi píšete, že se nenadějete našeho spolu shledánie již do toho výjezdu vašeho, a že mne tím listem žehnáte: muoj milý pane strýče, rač vás všemohúcí pán Buoh žehnati a rač dáti vám se na té vaší cestě čaštně [sic], dobře mieti a vésti, a sčastně a ve zdravie a vesele domuov se vrátiti. Toho bych vám srdečně věrně přál, muoj milý pane strýče. Datum Zviekov feria VI ante sancti Bartholomei appostoli, anno ɔc V^C^XVI^o^. Henrich z Švamberka ɔc.

Uroz. pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru ɔc, strýci a kmotru mému milému.

222.

Týž témuž: o přípravách ke sněmu Roudnickému a jiné drobné zprávy. (R)

Na Zvíkově 1516, 23. listop. — Orig. arch. Třeb. č. 3679.

Službu svú vzkazuji, urozený pane strýče a kmotře mój milý! Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Mój milý pane strýče! Kdež mi píšete, oznamujíc mi, na ten sněm že do Roudnice předse pojedete: i rád to vidím. A při tom mi toho dotýčete, které služebníky své bych chtěl s vámi na ten sněm poslati, aby se s vámi shledali v Rakovníce ten den před svatú pannú Kateřinú [24. list.]: i nepíšete mi, což byšte jich potřebovali. Než tehd vám posielám XVIte koní, a bych znal, že byšte toho žádost měli a viec jich potřebovali, byl bych vám jich také viec poslal. Než vězte, že sem odpustil Slancovi a Henrichovi domů jeti: i to znajíc, nebude-li vašě potřeba, že jim toho brániti nebudete, aby předse domů jeli od vás z Roudnice. Co se pak jiných dotýče, již pokudž v tom rozkážete a potřebu znáti budete pro poctivost rodu našeho, již je tam u sebe zdržte. A Cinšpánovi*) sem poručil, aby se v tom tak s nimi zachoval, jakž mu rozkážete.

A mój milý pane strýče! mluvil jest se mnú Nebielovský, služebník mój, co se dotýče té puotky aneb příhody, kterúž jest v Praze měl, jakož pak jest kůň váš pod ním zabit, prose mne v tom za opatřenie: I tu se vás tak mnoho dotýče jako mne; neb jest pan Albrecht Kekule služebník váš při tom též byl, a tak se mnoho jeho v tom dotýče, jako služebníka mého. A protož prosím, jestliže by k tomu přišlo a v jaké jednánie o to se dálo, že v tom služebníka mého také neopustíte, a v čem by vás potřeboval, v tom mu radni a pomocni budete, neb v pravdě takové věci

nesluší takovým lotróm lehce to vážiti. A prosím, bude-li jaké náhodné poselstvie brzy z Roudnice do tohoto kraje, že mi nějaké noviny oznámíte, což dobrého na tom sněmu jednáte. A pán Buoh rač se nám dáti ščastně a ve zdraví spolu shledati, mój milý pane strýče. Datum Zviekov dominico in die s. Clementis anno ɔc V^C^XVI.

Henrich z Švamberka ɔc.

Uroz. pánu, panu Krištoforovi z Švamberku a na Boru ɔc, strýci a kmotru mému milému.

*) Janovi. — Viz číslo 233 (1518, 7. ledna).

223.

Purkmistr a rada města Vodňan upomínají pana Hendrycha ze Švamberka z dluhu za vápno. (M)

B. m. 1516, 30. prosince. — Orig. arch. Třeb. II. 338, 2p.

Službu naši VMti vzkazujem, urozený pane, pane nám milostivě přieznivý! A VMt račte věděti, že jsú na nás znesli úředníci nad vápnem, spolusúsedé naši, Vaněk kovář a Brožek švec, kterak by Vít kovář z Kestřan ku potřebě MtiV zámku, od nich vzal XX t. [džberů] vápna po VI gr., a to mělo zaplaceno býti před dávným časem, a že jim až po dnes nic dáno nenie; za kteréž summa učiní II ß po miešensku; a chtíc z toho počet učiniti, pokud zaplaceno nemají, že počtu řéditi nemohú: protož VMti prosíme, že jim skrze úředníky MtiV to vápno ráčíte rozkázati zaplatiti, poněvadž na tento čas pro potřebu obecní pilnú peněz také potřebujem a od sebe dáti máme. I to VMt znajíce, VMti věříme, že ti penízi po tomto súsedu našem listu dodávajícím odesláni budú. Datum feria III ante novum annum anno domini XVIto.

Purgmistr a radda města Vodňan.

Vysoce urozenému pánu panu Hendrychovi z Švamberka a na Zviekově, pánu nám milostivě přieznivému.

224.

Henrich ze Švamberka Krištoforovi odtudž: aby mu vymohl list na dolování v horách Švamberských; děkuje za zprávy politické. (R)

Na Zvíkově 1516, 31. prosince. — Orig. arch. Třeb. č. 3707.

Službu svú vzkazuji, urozený pane strejče, kmotře muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. I muoj milý pane strýče! z novin, které mi oznamujete a co na tom sněmu dobrého jednáte, z toho vám velmi děkuji. Než z psanie vašeho tomu sem porozuměl, že dost málo jste ještě na tom sněmu zjednali, než teprv že byšte jednati měli o krále pána našeho JMti a tohoto královstvie dobrého. I pán Buoh rač dáti, abyšte buohdá dobře zjednali. A tak mi se zdá, budem-li se stavové naši panské a rytieřské spolu věrně držeti, že buohdá dobře bude, neb by pak i ta města i ti někteří šibali, kteří by rádi zlému, vedle nich pruochodu svého buohdá jmíti nebudú, když ciesaře a krále Polského JMt poručníky pána na-

šeho na pomoc mieti budeme. Neb za to mám, že to zřetedlně znáti mohú, že to stavy našimi neschází, co se dobrého dotýče pána našeho a koruny této ɔc. Pak jak ta věc kolivěk jesti, dále toho neviem. Než za to vás, muoj milý pane strýče, prosím, na čem dále ty věci stojí a co dobrého jste zjednali aneb ještě jednáte, že mi to oznámíte po Vaňkovi, ač ho k vám naschvál o noviny neposielám; neb nepochybuji, by co takového pilného bylo, že byšte mi to neobmeškali oznámiti po poslu svým.

Než píši panu z Rozmberka, panu bratru svému milému, co se dotýče hor Švamberských, kdež sem prve se pánem na Krumlově o to zmínku měl, že by dělati chtěli; neb někteří horníci vzdy mne žádají, abych jim nějakú propuojčku aneb fristuňk dal, za některá léta, žě oni dělati chtí; a já toho učiniti nemohu, neb já na to sám žádného obdarovánie nemám; i prose pána za to, zdá-li se pánu, že by to mohlo na tento čas zpuosobeno býti a na těch radách JMti pánuov poručníkuov to mohlo jednáno býti, abych já již mohl za některá léta tu moc mieti a právo královské na těch horách, abych mohl již horníkóm, kteří by tu dělati chtěli, nějakú propůčku [sic] aneb frystuňk dáti mohl, aby mohli oni také bezpečně dělati. I muoj milý pane strýče! prosím, že pánu to připomenete, aby mi ten list již zjednán byl; neb mně se zdá, že ty rady těch pánuov JMtí znáti mohú, že za slušnú věc prosím. I protož mi se zdá, že mají [sic] proti čemu býti. A co v tom také budete moci prospěšni býti, že to také učiníte a v tom pilnost svú jmieti budete, aby mi takový list dán byl, a v tom abych já již dobře a slušně vopatřen byl. Neb dá-li pán Buoh v tom jaké sčestí, muož se našemu rodu všemu dobře státi. A tu vieru k jeho svaté milosti mám, budem-li jedno chtieti dobře živi býti, že nás neráčí jeho svatá milost opustiti. A prosím paní manželce své, dceře a kmotře mé milé, ode mne službu povicte, a že bych jí zdraví a všeho dobrého přál jako kmotře své milé. A vedle toho vás, muoj milý pane strýče, prosím, že jedúc z Prahy, že ke mně sem se paní manželkú svú a kmotrú mú milú přijedete a u mne se vždy stavíte, neb bych již svú milú paní dceru a kmotru velmi rád viděl. A pán Buoh rač se nám dáti, muoj milý pane strýče, sčastně a ve zdraví spolu shledati. Datum Zviekov feria IIII in die s. Silvestri papae anno inchoante 1517. Henrich z Švamberka ɔc.

Uroz. pánu panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru ɔc, strýci a kmotru mému milému.

225.

Jan Pflug z Rabšteina Krištofovi ze Švamberka: hledá půjčku, a ptá se, co je na zprávách o smrti královĕ. (R)

Na Bečově 1517, 24. března. — Orig. arch. Třeb. č. 3689.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane bratře mój milý. Zdraví i všeho dobrého bych VMti věrně rád přál. Jináč se nenaději, že sem vám, pane bratře, prvé psal, ač se v tom konečně pamatovati nemohu, že bratří moji i já sme se bratrsky

beze všech zvláštních nesnází o všecko rozdělili, a mně se jest Bečov svým příslušenstvím na mój diel dostal; a také že já hory i všecky jiný věci, co se hor dotýče, zpravuji, všecku vrchnost a panství na tom mám. Než toliko co se desátkuov a šacht a kukusóv dotýče, v tom mezi sebú zřízení máme, pokud každý z nás bratří čeho požívati má. Než musěl sem něco našich dluhóv na se přijíti, že tohoto času k svatému Jiří několik set bych potřeboval; a znáti ráčíte, kterak tohoto času peníze těžko vyjednati sou: VMti prosím, jakožto pana bratra svého milého, kterémuž vždycky zvláštní dóvěrnost z mladosti mám, že byšte kde jaké penieze věděli, že ráčíte o mne jednati, jestli byšte mi kde mohli několiko set kop na svatého Jiří zednati a dohoditi na ourok. Ty bych já chtěl dostatečně ujistiti a učiniti. Neb dobře znám, že mnohej v tom pro vás učiní, ješto by toho pro mne neučinil. Tu celú víru k VMti mám, že v tom ráčíte pilnost [sic], chci vám toho vším přátelstvím zasluhovati; neb byste mi v tom jistě zvláštní veliké přátelství v tuto mou potřebu bez své škody učinili.

Také VMti oznamuji, že sem ty dva kousky hroudy, kteréž ste mi poslati ráčili, dokonale na grunt probovati dal, na stříbro, zlato a volovo, než nedrží z těch kovóv žádného nic. Než jestliže ta hrúda se hluboko neseká, tedy by na tom nic nebylo, neb se v hloub brzo jinak změniti móže, že by něco držeti mohla; a má dobré znamení k hroudě.

A také račte věděti, že jest veliký křik u nás, že by král Ludvík JMt měl smrtí sjíti, tohož milý pán Bůh rač zachovati, neb by z toho nic dobrého přijíti nemohlo, jakož bohdá toho není, a já bych toho jeden nerad slyšel. Proto VMti prosím, víte-li o tom co kruntovnýho, že mi to oznámiti ráčíte, neb kdy co bylo, že byste o tom také věděti měli [sic]. A také víte-li VMt, má-li sněm o svatém Jiří bejti, a kde, že mi VMt to ráčíte oznámiti, neb jest toho poněkud má potřeba, abych se tím uměl zpraviti. S tím se VMti pán Buoh dej dobře míti. Datum na Bečově v outerý po neděli Laetare anno ɔc XVII°.

Jan Pfluk z Rabšteina a na Bečově.

Uroz. pánu, panu Krištofovi z Švamberka a na Boru ɔc, panu bratru mému milému.

226.

Henrich ze Švamberka Krištoforovi strýci svému: o sjezdu kraje Plzeňského. (R)

Na Zvíkově 1517, 19. dubna. — Orig. arch. Třeb. 3692.

Službu svú vzkazuji, urozený pane strýče a kmotře muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Noviny, kteréž mi oznamujete, které vám pan Jan Laytolt oznámil, velmi děkuji; i jestli že jsú v pravdě tak, zlýť jsú pohřiechu to noviny, a kteří bychme rádi dobrému, nemáme

takových novin co rádi slyšeti. Než ti, kteří by rádi zlému, tak jakož jste v psaní svém dotkli, tiť tím budú potěšeni a velmi to rádi uslyší. Ale tu naději k Pánu Bohu majíc, bohdá těm to tak pod rukú nepuojde, tak jak oni sobě myslí, chtiec rádi zlému, jedno budem-li sami chtieti k tomu se skutečně přičiniti a za časa zlé přetrhnúti, jakož jest již jistě toho čas, taková šibalstva a lotrovstva již přetrhnúti: Neb čím dále pohřiechu vždycky toho viec přibývá.

A také kdež mi píšete, že jsú páni, rytieřstvo obyvatelé vašeho kraje znamenitý počet sjezd měli v Dobřanech, o tom přemlúvajíc, abyšte všickni obyvatelé toho kraje žádali pana Albrechta z Šternberka, jakožto hajtmana kraje vašeho, aby vám sjezd položil všem třem stavuom vašeho kraje v brzkém času; pakliby pan Albrecht toho učiniti nechtěl, tehdy na tom že jsú, aby sami sobě ten sjezd položili, vyberúc některé osoby z stavu panského a rytieřského, a ty aby k takovému sjezdu jiné obsielali. A že jsou k vám poslali tento čtvrtek minulý [16. dubna] z toho sjezdu některé osoby, žádajíc vás, abychom panuom psali a obyvatelóm toho kraje, abyšte se k takové potřebě sjeli, a že jste na tom, podle žádosti jich o to jim psáti, a že nepochybujete o tom, že tomu žádný odporen nebude, leč by kdo v neřádu rád býti chtěl anebo jeho chtěl pomáhati, a na takovém sjezdu že nerozumiete, by co jiného jednáno býti mělo, než to: jestli že by vám kdo chtěl v tom kraji neřád začieti aneb neřád do kraje jaký uvésti, jak sobě proti tomu aneb těmž radni a pomocni býti máte. A také což se rajtaruov dotýče, jak se k těm máte zachovati, a že se projiezdějí a stávají dosti zhusta po XII a po XIIII koniech viec i méň. A poněvadž také v tom kraji statek mám, že se vám za potřebné zdálo, takovú věc na mne vznésti a to oznámiti, i co v tom úmyslu mého jesti, abych vám to oznámil. A dále z psanie vašeho tomu sem porozuměl ꝯc.

I muoj milý pane strýče, vždycky jste mne v tom znali i jiní páni a páni rytieřstvo toho kraje, což se kdy jednalo toho kraje dobrého, že sem já nikdyž proti tomu odporen nebyl, než v takových věcech vždycky vedle nich stál, a ještě co dobrého toho kraje na tom sjezdu zjednáte, ten úmysl muoj jest, vedle toho tak zachovati jako prve. A pán Buoh rač dáti, abyste to tak před se vzali, aby taková šibalstva a lotrovstva přetržena byly, tak jak z psaní vašeho rozumiem, jak se v tom kraji to šibalstvie rozmáhá. A ty noviny pánu z Rozmberka hned dnes pošli. Prosím, panu Janovi a paní manželce své a dceři a kmotře mé milé, a paní Labutové ode mne službu povězte, a že bych jim zdraví a všeho dobrého přál. A Pán Buoh rač se vám dáti spolu ščastně a ve zdraví shledati, muoj milý pane strýče. Datum Zviekov dominica in die Conductus paschae anno ꝯc V^C^XVII°. Henrich z Švamberka ꝯc.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru ꝯc, strýci a kmotru mému milému.

227.

Jan Pflug Krištoforovi ze Švamberka: o při své s panem Trautenbergerem a příčinách, pro které ke sjezdu Plzeňskému přijeti nemůže. (R)

B. m. 1517, 12. květ. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3696.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane bratře muoj milý. Zdraví i všeho dobrého bych VMti věrně rád přál. Kdež mi psáti ráčíte, co se toho roku s Trautenbergýřem*) dotýče: i račte věděti, že sem vám o tom z Chomútova psal a k vám posla poslal, že Trautenbergýř mi oustně zkázal, že k tomu roku státi nechce a že chce pryč jeti; vím, že jest VMti ten list už došel, protož vám není potřebí k tomu roku žádného poslati.

A taky kdež mi psáti ráčíte, abych vám voznámil, přijedu-li také do Plzně k tomu sjezdu: i račte věděti, že sem konečně na první vaše psaní na tom byl, že sem do Plzně jeti chtěl, ale když sem včíra domů přijel, našel sem pacholka doma od pana Bernharta Štreufara,**) švagra mého a od pana z Degernberka.***) Píší mi, abych se doma najíti dal, že chtí v středu [13. května] ke mně na Bečov přijeti, že mají se mnou velmi pilně jednati a mluviti, co se sestry mé nebožky dětí dotýče, jakožto s jednými jich nejbližšími přítely. Protož rozuměti ráčíte, že mi se nehodí odjeti, a že jich doma čekati muším, sic bych byl konečně tam také jel. Než VMti já moc svú dávám, cožkolivě dobrého zednáte, zřídíte a se svolíte, to já také rád držeti a dopomáhati chci a při tom státi jako jeden obyvatel kraje tohoto.

A také kdež sem VMti před některými dny psal a oznámil, jako svému milému panu bratru, že se jest mně a podaným horníkóm veliká škoda stala a nemalú sumu peněz skrze deset jízdných vzaty: i jezdil sem teď asa vosim dní v některá miesta, btaje se i doptav u některých z panského a z rytrského stavu, rád bych se s VMtí o to radil, a bylo by mi toho jistě potřebí, abych se o to radil, ale již toho muším zanechati, až se budu moci s vámi shledati. S tím se pán Bůh dej VMti dobře míti. Datum v outerý po neděli Cantate anno ɔc XVII.

Jan Pfluk z Rabšteina a na Bečově.

Uroz. pánu panu Krištofovi z Švamberka a na Boru ɔc, panu bratru milému milému.

*) Snad Petr Trautenberger z Třídvorův, kterýž vyskytá se u Bernaua I. 211. Mluví pro to i křestná jména Trautenbergéřů v *Emlerových* Pozůstatcích I. 363.

) Nikde nenalezám, ani v *Buchnerových* rozsáhlých seznamech šlechty bavorské (Gesch. Baierns V). Možno také, že se zde pan Pflug přepsal a že má býti *Stauffer*, kteréžto jméno často u Buchnera přichází. — *) Jan.

228.

Mikuláš ze Švamberka Krištoforovi odtudž: že falckrabí (Ludvík) mocí se v jeho grunty uvazuje. (R)

V Třebli 1517, 19. května — Orig. v arch. Třeboň. č. 3697.

Službu svú vzkazuji, urozený pane pane strejče muoj milý! Zdraví i všeho

dobrého, toho bych vám všem věrně přál. I za to mám, že vás to tejno nenie, kterak falckrabie JMt v krunty mé mocí se uvazuje; protož, pane strejče mielý, za to vás prosím, že mi ráčíte radni a pomocni býti. A já též, kdyby jaká vám potřeba byla, chtěl bych též učiniti pro vás, neb jsme sobě toho povinni, radni a pomocni býti. A pane strejče milý, z toho vám velmi děkuji, že se o mně staráte, abych vám dal znáti, kterak se na svém zdraví mám: i děkujíc milému pánu Bohu, i již je dobře. A s tiem dajž pán Buoh, abychme se ve zdraví shledali. Datum ex Třebel feria III ante Ascensionis domini anno XVII. Mikuláš z Švamberka a na Třebli.

Uroz. pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru, panu strejci mému milému.

229.

Henrich ze Švamberka Krištoforovi odtudž: přeje k narození dcery; o věcech hospodářských. (R)

Na Zvíkově 1517, 12. září. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane strýče a kmotře mój milý. Zdravie i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče, jako mi píšete, že jest pán Buoh ráčil pomoci paní manželce vaší a dceři mé milé a že vám pán Buoh ráčil dáti dceru, z kteréhožto daru pánu Bohu chválu vzdáváte, ač tu naději máte, že bych radšě viděl, aby syn byl, ale že jste toho daru od pána Boha vděčni, spomínajíc na ono přísloví pana Jana z Šellnberka, komorníka dobré paměti, a ten že řiekával, že po dceři také dobrý syn bývá oc: i muoj milý pane strýče, jistě bych rači viděl, by pán Buoh byl syna ráčil dáti, ale když jedné pán Buoh ráčil paní dceři mé pomoci, všechno jest dobře. A tím sem vesel, že jest pán Buoh ráčil zlé příhody uchovati, tak jak se jest i toho paní dcera má velmi bála. Avšak muoj milý pane strýče, takové škudličky jsou velmi dobré a pochlebné, jako jesti pak byla nebožka Lidmilla*) vaše; než pán Buoh rač dáti, aby buohdá toho času dočkala, abyšte buohdá dobrého syna po ní měli, než na Božie milosti bych já toho dočkal. Neb pohřiechu čím dál vždy má věc hůře jesti a již pohřiechu málo vidím. Avšak nemuož-li pak jinak býti, buď jeho svatá vuole, jedné rač duši milostiv býti. Co se pak úředníka dotýče, muoj milý pane strýče, zdá mi se, že jest k tomu mlád, poněvadž při žádném nemá býti, než sám zvlášť, a prve v žádném úřadě jest nebyl: i nebude**) . . . Však poněvadž se vám zdá, že by se k tomu hoditi mohl, nenie než o ten rok pokusiti ho, jedné budem-li se moci spolu o službu smluviti; neb kdež toho dotýčete, že jste tomu vyrozuměli, že on to přijme, což sem jiným úředníkóm dával: i dával sem některým úředníkóm méň a viec; než neboštíkovi Vintieři, tomu sem dával X kop grošuov českých; neb mi ten jest všeckno hospodářstvie i rybníky i to všechno zbožie sám spravoval. I protož jestliže ke mně tak brzo nepřijede, předložte mu to, aby sobě příliš nenasazoval; neb znáte obyčej muoj, že já nerad

v takových věcech sě o to dlúho tržím, než co slušného bude, rád mu učiním. A prosím panu Janovi a paní Labuťové a paní manželce své a dceři mé milé ode mne službu povězte, a že bych jim zdraví i všeho dobrého přál. Datum Zviekov sabbato ante Exaltacionem sanctae crucis, anno ɔc $V^{C}XVII^{o}$.

Henrich z Švamberka ɔc.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru ɔc, strýci a kmotru mému milému.

*) Lidmila dcera Krištofova z Švamberka zemřela 10. února 1515. **) Vyhnilé místo.

230.

Purkrabě Domažlický Krištofovi ze Švamberka: o škodách Chodům způsobených od Němců z Mnichova za Lesem. (R)

V Domažlicích 1517, 6. listop. — Orig. arch. Třeb. č. 3705.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane VMt pane milostivý; VMti oznamuji, že v mém doma nebytí u VMti jsa, včera ráno anebo v noci vpadl jest Markvart*) s některým počtem v Němcích za Lesem u Mnichova do dvú vsí, něco tam vybrali a dobytkuov zajeli i spálili v těch dvú vsech, a tak že sú táhli zase přes les s tiem a hnali skrze jednu ves Chodovskú, kteréž říkají Kodov u samého lesa. Však jsú Chodové jim žádného fedrunku nedali, chleba ani piva darmo ani za penieze dáti jsú nechtěli a nedali. Němci na honění po své škodě přitáhše do Kodova, vybrali sedmi dvoruov všecko tak, že jsú jím Chodóm zajeli přes čtyřicet dobytka hovězieho a něco koní, sýr, máslo, šaty i chleb jim pobrali. Vědúc Chodové, že Čechové vně jsú v některých vsech, se v tom dosti opatrně měli a dali do Domažlic znáti, jestliže by se jim jaká škoda dála, aby jim radni a pomocni byli. I jiného neznám, než že jsú se páni Domažličtí k tomu slušně měli a jim dali znáti Chodóm, aby o sobě bedlivost měli, a přišlo-li by k čemu, že jim pomocni býti chtějí. Jakož pak tu, kdež jse nadáli, do Klenče že vpadnú, poslali k nim tento list, kteréhož teď VMti přípis posielám, aby byl dán těm, kteří by byli starší v tom počtu, tak že sú k té vsi nepřitáhli než k Kodovu. A když se to stalo v Kodově, tehdy se bylo tak sebralo Choduov i s Domažlickými okolo puol čtvrta sta, honili; však znamenavše, že by již jich zhoniti nemohli, rozjímali, jestliže by tam do země za nimi vpadli s tiem počtem, že by snad škodu vzali. I vrátili se zase. Kdež se tomu rozuomie, že sú to do Mnichova vehnali a vnesli, neb jsú Mnichovští na tom honění byli a v té vsi Kodově k těm lidem lahodnými řečmi mluvili, aby se nebáli, že jim škody žádné činiti nebudú, než po svých nepřátelích že táhnú. I oni byli by jim toho rádi přáli, aby svými nepřátely nakládali, jakž by se jim líbilo, chtiec sami rádi pokoj mieti. A v tom se jest jim to stalo. Kdež VMt s Němci nic činiti nemáte, ani lidé VMti jsú jim jaké příčiny dali, než to se jest jim stalo bez jich proviněnie. Přemejšlel sem o tom, abych psanie do Mnichova učinil, však zdálo mi se potřebné, abych za-

nechal, než VMti prvé tu věc oznámil, co se jest a kterak přihodilo. I zdálo by mi se slušné, VMt znajíc takovú věc, ač zdá-li se VMti, o to fictumovi**) dostatečně psáti, taková škoda, která se jest stala poddaným VMti, aby zase navrácena byla bez umenšenie. A podle toho ráčíte-li hajtmanu Mnichovskému též jaké psanie učiniti, aby snad ten statek při hromadě zuostal a než by roztržen byl (sic). A tak dále VMt tomu všemu vyrozumějíc, co se jest tu stalo poddaným VMti bez jich všeho provinněnie, bezpochyby se omýliti neráčíte. Ex Domažlic, fer. VI. die Leonardi confessoris anno ↄc XVII°. Mikuláš z Branšova, purkrabie na Domažlicích.

Urozenému pánu, panu Krištofovi z Švamberka a na Boru, pánu mému milostivému.

*) Linhart z Hrádku? **) Nemíním, že by se zde mysliti mělo na někoho z rodu pánů z Fictum, nýbrž se sluší vykládati slovo to zde jakožto *vicedom*, to jest vrchní správce (v *Bavořích* také nejv. hofmistr slul vicedom) některé částky knížecího jmění.

231.

Děpolt z Lobkovic Krištoforovi ze Švamberka: o jednání s paní Kfeléřovou; o vína, o sjezd v Litoměřicích. (R)

V Budíně 1517, 7. listop. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého, pán Bůh zná, že bych VMti přál. Jakož mi píšete o Mikuláška: vězte, že sem s ním s Mikuláškem u Kfeléřové byl a potřebně s ní o to mluvil; jakož i synové její při tom sú byli. I což pak ona k tomu mluvila, to jest Mikulášek slyšel. A to k tomu rozomu, že jest jí nebožtík o tom dluhu nic neoznamoval ini jí v kšaftu položil tak, jako jiné dluhy. A pravěci tak jemu tu v uoči, že když teď on Mikulášek víc než před rokem byl u nebožtíka Kfeléře, že on Kfeléř k němu sám mluvil, že k němu darmo chodí, a že mu nic povinovat nenie a že mu za jeho službu dosti dal. A s pláčem mluvěci, že nebožtík Kfeléř dluhuov na ní dosti nechal, a že dosti obtížnú živnost má s těmi dětmi, nechtějíc k ničemuž přivoliti, by mu chtěla co dáti. A já sem jí to předložil, jako ste mi pane ráčili pověděti, že by nebožtík Kfeléř psal list strýci svému panu Vilémovi Kfeléři, aby jemu Mikuláškovi dal okolo XVti nebo XVIti kop. A ona pověděla, že tomu nevěří; a by to bylo, že by o tom také věděla, pravěci, že jí jiné všecky věci k tomu podobné oznámil. I vězte, že sem tu věc takto namluvil s uobtiežností: i jestliže jest on nebožtík Kfeléř psal list panu Vilémovi strýci svému, aby jaké peníze Mikuláškovi vydány býti měly, že ona k tomu svoluje, aby VI kop dáno bylo. A tak sem to s pomocí syna jejího pana Jana jedva na nie zjednal; však Mikulášek vuoli měj, to najednánie přijíti nebo nechati. Jestliže sobě muož co lepšího zpuosobiti, bude to moci před se vzíti a tohoto mého najednánie zanechati.

A muoj milý pane švagře! Jakož mi psáti ráčíte o vína Bílinská, abych vám zakoupil se tři nebo se čtyři vozy: i vězte, že vás na tom hned bezpečiti nechci,

abych vám co dobře zjednati mohl; neb vín velmi málo jest a dobrá nejsú a k tomu proto draho sú: tak že já neznám, abych vám co dobře zpuosobiti mohl. Než to bych já vám radil, abyšte do Rakous poslali a starým vínám hověli. A pakli chcete koho svého poslati, aby vám ta vína kupoval tu v Bílině, já chci rád k tomu raden a pomocen býti; než vám jich jistě hned nesmím kupovati, aby se vám snad potom nelíbilo. Co se novin dotýče, takových žádných zvláštních v kraji našem neslyšeti, než že máme míti sjezd v Lithoměřicích na sv. Martina, jakož za jiné nemám, než že i v jiných krajích též. Dajž pán Buoh, abyšte zdrávi byli a dobře se měli ve všech svých věcech a spolu abychom se ve zdraví shledali. Datum ex Bilina, sabbato ante s. Martini, annorum ꝯc XVII Děpolt z Lobkovic a na Bílině.

Uroz. pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru, panu švagru mému milému.

232.

Vorlický písař Krištofovi ze Švamberka: o vybírání ospů a platů. (M)

Na Vorlíce 1517, 26. prosince. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2k.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti službu svú vzkazuji. Kdež jste mi VMt psáti ráčili o vospy, abych je vybral do nového léta ꝯc: i račte VMt věděti, žě vo to pilnost jmám, ale nevím, bych tomu co mohl učiniti. Neb mnozí sami obilí sobě ku potřěbě kupují ꝯc. A týž jste mi VMt ráčili psáti o duochody, abych všecky vybral a je pohotově jměl: i o to o všecko pilnost jmám, neb mnú nic sjíti nemá; než věděti račte, žě jsú lidé nemožní, a žě by nejeden dal rád, i nemá co. I kderakž mi jse koli ráčíte zachovati k jednomu každému, kderýby platuov nejměl, tak jse zachovám. Neb věděti račte, žě mi ještě úrokuov svatohavelských z uobojího panstvie nedali, též i berní vánočních ještě mi málo dávají. Ex Worlik sabbato in die festum sancti Stefani annorum 1517.

Co jse vosku dotýče, více jsem jeho nikdy nemohl kúpiti než V liber, a teď jej VMti posielám. Jan z Perkova, písař Vorlický.

Uroz. pánu, panu Kristoforovi s Švamberka a na Boru ꝯc, JMti pánu mému milostivému.

233.

Henrich ze Švamberka Krištoforovi odtudž: o svatbě Jana Cinišpána. (R)

Na Zvíkově 1518, 7. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Cinispan.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče a kmotře muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Kdež jste mi onehdá psali, oznamujíc mi, že jste Janovi Cinišpanovi, služebníku mému, psali a den mu jmenovali k dokonání svatého stavu manželského, a to tu neděli po Hromnicech [7. února], aby na Bor k večeři přijel s přátely svými: i pravil jest mi o tom také

sám. I tu v těch řečech mezi námi pověděl sem mu, že já se obávám, že já nebudu moci s ním jeti a že sám zná nedostatek zdravie mého. Neb vězte, že brzy po odjezdu vašem ode mne nevelmi se dobře na svým zdravie mám. Než pověděl sem mu, že já vás za to prositi chci, abyšte mu pannu Elšku zde dali, a to svaté manželstvo aby se zde dokonalo a že se to muož dobře bez zvláštnieho veselí dokonati. I k tomu jest on také přistúpil, bude-li vuole vaše. I za to vás prosím, že tak učiníte; neb mně se zdá, že se nemáte čemu brániti, neb vy útraty zbudete a mně práce zbavíte. Neb pán Buoh zná, že by mi s velikú prací přišlo s ním jeti. Neb od některého času nic se na svým zdraví nelepším, než pohřiechu čím dál vzdy huoř. I co v tom úmyslu vašeho jesti, prosím, že mi to hned oznámíte psaním svým po Janovi Říčanským, a to že v tajnosti zachováte a tím hlásiti nebudete. Neb já úmyslu nemám mnoho hostí zváti. A byl bych sám s vámi rád o to rozmluvil, ale bojím se, že by byl k tomu čas krátek. Neb sem srozuměl z Byšického řeči, že jedvě v uoterý konec bude tomu jednání, co jednati máte v Horažďovicích. A já na tom sem, bude-li vuole vaše, aby se to zde konalo, aby se to hned konalo tu neděli po svatbě Bechyňské. A na to již Cinišpán včera jede k Sádlovi, švagru svému, aby žena jeho nevěstu nesla a k sobě ji tam vzala až do dalšieho potom opatřenie. A co se vozu zlatého panieho dotýče, ten opraven bude; neb makovice jest již opravena, jedné že ji má ještě pozlatiti. A již maléř jest zde a v několika dnech bude hotov. A prosím oznamte mi, po čem které koření v Nornberce platí; neb za to mám, že jsú vám vaše věci již z Nornberka přivezli; i také po čem cukr, čisté i také kuchynné? Ač sem byl na tom také vedle vás poslati, aby mi některé věci tam koupeny byly a s vašimi přivezeny, i to sem obmeškal. A z které příčiny jest to přišlo, když se s vámi buohdá shledám, toho vás spravím. Prosím, panu Janovi a paní Labuťové a paní manželce vaší, dceři a kmotře mé milé, ode mne službu povězte, a že bych jim zdraví a všeho dobrého přál. A pán Buoh rač se nám dáti spolu sčastně a ve zdraví shledati, muoj milý pane strýče. Datum Zwiekow f. V. p. Trium regum, anno ɔc XVIII°.

Henrich z Švamberka ɔc.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru ɔc. strýci a kmotru mému milému d.

234.

Rinart z Říčan Henrichovi ze Švamberka: o vína. (R)

V Jindř. Hradci 1518, 7. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane mně laskavě příznivý. Kdež mi ráčíte psáti, abych VMti koupil dvě poloudrajlinčí vína dobrého, jednoho červenýho a druhého bílýho: i chodila sme s panem Mikulášem Kuncem, ohledajíc vína letošní, kdež jich mnoho nemají a stejchají [sic] se jich, že se nešlechtí, i nemohla

sma nic vybrat, co by se VMti hodilo. Než koupili sme VMti dvě poloudrajlinčí vína starého, jednoho červenýho a druhýho bílého. Zdá se nám, že by se VMti hodilo, ale draho; kdež v tom vuole jesti pozuostavena: budete-li je VMt za to ráčiti vzíti, kdež sme níže nemohli přinésti, než těch dvě poloudrajlinčí za XXI kop gr. českých. I ráčíte-li je VMt za to vzíti, zdálo se nám lejpe poslem VMti vuoli v tom věděti, než je poslati. Račte mi to VMt oznámiti do neděle. Již já formany také pohotově jmieti budu. Pakli neráčíte tomu trhu, tedy není potřebí posla posílati, kdež bych VMti ve všem rád poslúžil, pokudž by mi jen možného bylo, i pan Mikuláš též. Ex Nova Domo feria V in 8. Epiffaniae, anno ꝛc 1518.

Rynarth z Říčan, hajtman na Hradci.

Urozenému pánu, panu Henrychovi z Švamberka a na Zvíkově ꝛc, pánu mně laskavě příznivému.

235.

Guardian Kadaňský Krištofovi z Švamberka: odporučuje klášter v Stříbře. (M)

V Kadani 1518, 12. dubna. — Orig. arch. Třeb. I A. 3Kᵝ 42 n.

Modlitbu svú nábožnú a pokornú ku pánu Buohu se všemi službami povolnými VMti vzkazuji, urozený pane pane a muoj milostivý. Ráčíte VMt na mne žádati listovnie svědomí některých kusuov, co se našeho chudého kláštera v Střiebřě dotýče, jehož VMti teď posílávám; a prosím VMti s pilností jakožto pána svého milostivého, žě vzhlídnúce na nás, poněvadž jsme duchovní lidé, že tu věc s nimi přátelske, povlovne jednati budete, aby se nám skrze to něco zlého nestalo. Též VMti pokorně na místě jiných VMti pánuov a strejcuov našeho chudého kláštera fundatoróv prosím, že ráčíte jmenovaný klášter v své obraně a poručenstvie míti, jakož ste pak vždycky ráčili činiti. Nebo byště pak i VMti fundatoruov nebyli, chtěli bychom se proto k VMti utíkati a chudý klášter náš poručiti; jakož pak jiné víry k VMti nemám a ke všemu rodu, než žě ráčíte bratry našeho chudého kláštera ničímž neopúštěti. Toho já chci se všem zákonem modlitbami svými proti VMti a všemu rodu ku pánu Buohu odsluhovati. Datum Cadane feria II post conductum pasce annorum ꝛc XVIII°.

VMti povolný kaplan kněz Jan Sumer,
kustoš Litoměřický, gardian Kadanský.

Urozenému pánu, panu Kristofovi z Švambergka a na Boru, pánu mému milostivému.

236.

Henrich ze Švamberka Krištoforovi odtudž: o špitále v Boru. (R)

Na Zvíkově 1518, 16. dubna. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Urozený p. p. strýče a kmotře muoj milý! Jakož sem vás prosil, abyšte se k tomu přičinili, aby ten špitál mohl hotov býti a udělán což najspieš bude moci býti, tak

aby chudí mohli v něm býti. Neb bych rád, když teď k vám na Bor přijedu, při přítomnosti mé chudí do něho uvedeni byli a tam již byli. I prosím, že tak učiníte a k tomu se přičiníte, aby se mohlo tak státi vedle žádosti mé. Však kamna a lavice mohly by se to brzy udělati; by pak světnice podlážněna nebyla, mohú tak dobře v ní posedati; a do voken mohú se také na ten čas mázdry zdělati, a potom se skla dobře zdělají. A prosím, že Hysrlovi psáti budete, aby mi skel koupil, co se vám zdáti bude, že by s tu potřebu dosti bylo k kostelu a k světnici; a v komůrkách mohú na mázdrách přestati. A již Johannesovi, písaři na Švamberk, pište, co bude jmieti za ně dáti; neb mu o to píši, když mu to oznámíte, aby je hned zaplatil. A také mu vedle toho píši, aby dal na dodělání toho domu Šputilovi XV kop gr. českých; neb za to mám, že by na tom dosti mieti měl, až do mé buohdá k vám příjezdy. A vězte, že paní Markétě Rayštajnarové oznamuji, že k přímluvě mé summu jejie při sv. Jiří nyní příštím dáti chcete. Ex Zwiekow, f. VI post s. Tiburcii anno ꝛc V^C^XVIII^o^. Henrich z Švamberka ꝛc.

Panu strýci mému milému, panu Krištoforovi z Švamberka ꝛc.

237.

Henrich ze Švamberka Krištoforovi odtudž: o nebezpečí na cestách pro mnohé loupeže; o lékařství pro oči. (R)

Na Zvíkově 1518, 10. května. — Orig. arch. Třeb. č. 3715.

Urozený pane, pane strýče a kmotře muoj milý! Napřed zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Chtěl sem naschvál k vám poslati, i nahodilo mi se v tom poselstvie, kdež po Slovákovú přijeli, a vám oznámiti, jaká rajtarstvie a lotrovstvie zde okolo v těchtech krajích se dějí a dobré lidi slibem zavazují. A tak sem zpraven, že tento týden minulý že Petra Mráckého a jiné čtyři dobré urozené lidi, tu blízko od Benešova přísedících, slibem zavázali, i také tam dále za Prahú žeby drahně dobrých lidí zavázáno bylo, i některý pán mezi nimi také, ale že nesmějí, by zavázáni byli, pronésti do některého času. I také onehdá píše jeden dobrý člověk panu Vrabskému,*) aby se opatrně měl a mnoho se neprojiežděl, že onehdá nějakého Vlčického,**) dobrého urozeného člověka, slibem zavázali, kterýž jesti tu někde mezi Klatovy a Velharticích, a že by některých viec dobrých lidí v tom kraji také zavázáni býti měli, než že nesmějí povědieti. I to znajíc, muoj milý pane strýče, prosím vás, že se mnoho projiežděti nebudete i se panem Janem, a paklibyšte měli kde pro potřebu jakú kde jeti, že opatrně pojedete, neb jest toho jistě potřebie. A tak sem zpraven, že by i do vašeho kraje něco té lotroviny se obrátilo, jiezdných i pěších, jakož zde v těchtoch krajích též jiezdní i pěší jsou; a viece pěší toho dovozují a lidi zavazují, nežli jiezdní.

Také, muoj milý pane strýče, prosím, že pana doktora Lochnara ode mne prositi budete, aby mi nějaké naučení dal, co se očí mých dotýče, že pohřiechu velmi zle vidím, a čím dál vždy huoř, jakož pak toho jste sami svědomie a ode mne toho zpraveni, že rovně co bych skrze mhlu hleděl, a že dobře blízko stoje od člověka, že ho ne hned seznám; i také že mi to sepsánie pošle, jakož mi na Švamberce řekl, jak bych se měl zachovati, chci-li dlúho zdráv býti; a že já mu za jeho práci chci rád učiniti. A prosím že v tom, muoj milý pane strýče, mým prokuratorem k němu budete, a zvlášť co se očí mých dotýče. A prosím, oznamte mi, kterak se paní manželka vaše a dcera má milá má, jest-li ji pan doktor co prospěšen. A tu ceduli aneb list dajte Šputilovi, ať ji on na Švamberk pošle Johanesovi písaři, neb tam brzy poselstvie jmieti budu, a Johanes ať mi to sem pošle. Prosím panu Janovi, paní Labuťové a paní manželce své a dceři mé milé ode mne službu povězte, a že bych jim zdraví i všeho dobrého věrně přál. A pán Buoh rač se nám dáti spolu sčastně a ve zdraví shledati, muoj milý pane strýče. Ex Zviekov feria II. Rogationum anno ɔc V^c^. XVIII. Henrich z Švamberka ɔc.

Panu strýci mému milému, panu Krištoforovi z Švamberka ɔc.

*) Václavovi. **) Snad Vintíře z *Vlčkovic.*

238.

Henrich z Švamberka Krištoforovi odtudž: o nemoci Mikuláše Dejma. (R)

Na Zvíkově 1518, 12. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 8.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče a kmotře mój milý. Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Vězte, že Mikuláš Dajm, služebník muoj, nevelmi dobře se na zdraví svém má, kdež vám teť ceduli posielám, co mi o tom nedostatku zdraví svého píše; i také mi pravil pacholek, kterýž od pana Vrábského přijel, že čím dál vždy jeho věc huoře jesti, a že již prostě ležeti musí: i muoj milý pane strýče, prosím vás, že pana doktora Lochnara, které [sic] nynie při vás jest, ode mne prositi budete, aby mu správu a nějaké naučení dal, co by sobě pro takové věci dělati měl, aby jeho věc buohdá lépe byla; a má-li jaké potřeby své proti tomu, ať mu pošle, a co jak přijímati a užívati bude jmieti, ať mu to všechno spieše. Pakli by těch potřeb při sobě nejměl, ale ať mu recept dá do appatéky, co sobě tam zjednati by měl a jak čeho kterak užívati má, ať mu to všechno spieše tak, jak svrchu dotčeno jest. A což bude jmieti za to panu doktorovi dáno býti, ať mu Johannes Cegeyl dá z peněz těch na špitál, pokudž vy Johannesovi rozkážete. Bude mu to zase navráceno. I prosím vás, muoj milý pane strýče, že to pro mne i pro pana Mikuláše učiníte, a od pana doktora že to zjednáte. A byl bych ho některak vdy na nějakém vozci nahoru vypravil, ale nevíem, dlúho-li doktor u vás bude. A také po správě pacholka páně Vrábského ne-

viem, mohl-[l]i by se dáti vézti. A prosím panu Janovi a paní Labuthové a paní manželce své a dceři mé milé ode mne službu povězte a že bych jim přál zdraví i všeho dobrého. A pán Buoh rač se dáti spolu sčastně a ve zdraví shledati, muoj milý pane strýče. Datum Zviekov feria IIII in vigilia Ascensionis domini, anno ɔc V^C^XVIII°.

Henrich z Švamberka ɔc.

Uroz. pánu, panu Kristoforovi z Švamberka a na Boru ɔc, strýci a kmotru mému milému.

239.

Markéta z Gutšteina Krištofovi ze Švamberka: o penězích jemu zapůjčených. (M)

Na Prostiboři 1518, 16. květ. — Orig. arch. Třeb. Fam. Guttenstein.

Modlitbu svú vzkazuji, urozěný pane, pane bratřě a kmotře mój milý! Byšte, jsúce zdrávi, dobřě sě měli, ráda bych vám toho přála. Na psaní mie kerú šte mi vodpověď ráčili dáti, túž jsem nemohla dokonale vyrozuměti; nebo já vás před časem tiem sě mě zuostalým nenapomínala, a vo tom svolenie dobrú vidomost mám. Než nekeří přáteli moj jsú prvý i dnes vod to ke mne psali, abych já jim summu ty půčila, kerúžto mi povinováti. A na to jsem já VMti voznámila, jestliže těch peniz, kerú za sebú máte, potřebuete diele, žě já ji chci při vás nechati. Pakli i nepotřebujte, tehda mi to psaním svým světle voznamte, ať já i mohl [sic] jinému přiřéci. A nepřipíšete mi toho, žě jiech potřebuete diele, račte věděti, žě já sě jinému zamluvím jiech půčiti; nebo znáte, žě to zůstání tento pátek nejprv příští [21. května] vejde. Dán na Proštibořě v neděli mezi oktáv Božieho Vstúpení, annorum ɔc XVIII.

Markéta z Gutšteina a na Proštibořě.

Urozěniemu pánu, panu Kristoforovi z Švambergka a na Boru, panu bratru a kmotru miemu milému.

240.

Jan ze Rzavého Henrichovi ze Švamberka: o dar ke kostelu Ratajskému. (R)

Na Dobronicích 1518, 18. května. — Orig. arch. Třeb. II. 14. 1. b.

Urozený pane, pane VMt, pane mně milostivě příznivý! Službu svú VMti vzkazuji. Napřed přál bych VMti zdravie a potom jiného všěho dobrého. Jsa žádán k VMti za přímluvu od vosady chudé fary Ratajské, kderak by zspraveni byli, že by VMt k chudým farám, při kderýchž by křěstanští kněžie stáli, nějaké pomoci činiti ráčili z peněz těch nebožtíka pana Bohuslava, i aby VMt ráčili znáti, že nadepsaná vosada té chudé fary před se jsú vzeli, chtiec ten boží doum [sic!] cihlou přikryti a krov nový dělati. I jestliže jest tak a VMt pomoci jaké činiti ráčíte, napřěd VMti já prosím, i tudiež vosada nadepsaná, že VMt ke cti a chvále pánu Bohu a jeho milé matce panně Mariji a dědici té fary milému sv. Václavu ráčíte také ně-

jakú pomoc na to stavenie té chudé fary učiniti. A teď k VMti o to poselají z té vosady dva kostedlníky, jestliže VMt ráčíte jakú pomoc učiniti k té faře, aby ráčili po nich poslati, že voni potomně chtie to spuosobiti, aby vdy za VMt a za VMti předcie pána Boha při té fařě prosili. A s tiem dajž pán Buoh, aby VMt jsúce zdrávi, dobřě sě ráčili mieti, toho bych VMti věrně přál. Ex Dobronicz, v úterý před hodem slavným Ducha sv. leta ɔc XVIII°. Jan ze Rzavého a na Dobroniciech.

Urozenému pánu, panu Hendrychovi z Švamberka a na Zviekově, pánu mně milostivě přieznivému b. d.

241.

Henrich z Švamberka Krištofovi z Švamberka: o půhonech Píseckých na many od Zvíkova. (M)

Na Zvíkově 1518, 2. července. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 1f.

Urozený pane, pane strýče a kmotře muoj milý! Zdraví i všeho dobrého bych vám věrně přál. Tehď vám posielám list od Pieseckých, kterúž vám odpověd dávají, co se manuov dotýče. Již já k tomu také na místě manuov přistúpiti chci, aby ta věc dobrými lidmi ohledána byla, však tak, abyšte vy v tom za prostředka mezi nimi byli; a bude-li moci to mezi nimi vámi srovnáno býti, já rád uhledám. A rád bych viděl, aby ta věc jednána byla, když tehď se panem purkrabí najvyším na Krumlov pojedete; neb při tom času jsúc zde při mně, muožte jim dobře rok položiti, kdež by se vám zdálo. Jedno mi to oznamte, při kterým času byšte zde býti měli. A jiný list pište hned, koho chtí od sebe vydati, ať mi to oznámí, a já také hned jim jmenovati budu, koho od sebe vydati chci; a s tím listem vypravte hned sem, bude poslu zde hned zaplaceno. A také sem na tom, co se Crhonských a Mirotických dotýče o ty pruohony, aby při tom času to také se konalo a srovnáno býti mohlo, neb se vás v tom také dotýče, jako sem to panu purkrabí také oznámil, žě se vás v tom také dotýče; i rád bych to viděl, aby jedno s druhým při tom času se to konalo. A pán Buoh rač se nám dáti sčastně a ve zdraví shledati, muoj milý pane strýče. Ex Zwiekow raptim feria VI in die Visitacionis beate Marie virginis anno ɔc V^C^XVIII°. Henrich z Švamberka ɔc.

Panu strýci mému milému, panu Krištoforovi z Švamberka ɔc.

242.

Jan z Lub Krištofovi z Švamberka: o prodeji svého statku. (M)

V Zalužanech 1518, 3. července. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 1a.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane p. mně příznivý! Jakož sem s VMtí v té námluvě, abych VMti statek svuoj prodal, i teď VMti podle té námluvy rejstra platův a užitkuov posílám. A VMt ste se mnú mluviti ráčili, abych VMti hned

i cenu oznámil: i račte věděti, žě přátelé moji k tomu mi neradie, dokud VMt neohledáte aneb k uohledání nevyšlete statku toho; než když VMt ohledáte a budete věděti, jaký způsob statku jest, o to se sročíce, kde v které místo s VMtí sjeti bych se měl s přátely svými, tu VMti cenu oznámím a tržiti budu. A budem-li se moci smluviti, VMti radče prodám, nežli jinému. A ráčíte-li se mnú vo to jednati, račtež to učiniti mezi časem nynějším a svatým Vavřincem najprvaj příštím. Pakli byšte toho učiniti neráčili, VMti v té pomluvě déle bych státi nechtěl, neb také něco jiného před sebú mám. Dán na Zalužanech tu sobotu po svatým Petru a Pavlu apoštolech božích, leta XVIII. Jan z Lub a na Zalužanech.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru, pánu mně přízniv́ému.

243.

Jan z Ebernic Krištoforovi ze Švamberka: úvahy o politických poměrech v Čechách i zprávy o věcech hospodářských. (R)

B. m. 1518, 2. září. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3717.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane a pane mně v milosti přízniev́ý! By VMt zdrávi jsúc dobře se jmíli, toho bych VMti věrně přál. VMti, pane milý! Psanie VMti o nepořádku, gderejš se v království Českým děje; tomu sem porosoměl; gderohoš, jakošto jeden z chudých obyvatelů, nerad slyším, neb znám, že na tom nic jinýho nezáleží než zkáza pána našeho JMti a při tom nás všech chudých, gdeříš v mošnostie nejsú k udolanie moci, a jiný obrany nemáme, neš pořádek práva. I má-li to porušeno býtie, to jest znadný věřitie, že nám nemošny státie při žifnostech pořádných. Budeme-li zkaženie, znátie móžete, že každý svú věc na tom postaví, aby se mstiel a dobyl, jakš móže, poněvač zlí skutkové za hanbu a lehkost položenie býtie nemají; i kém ta věc ku počátku toho zlého a nepořádnýho vznikla, na to by bylo smysliti, jak by témuš to váženo býtie mělo. Neš to jest, pane milý, že se kašdému zdá, že příčiny nedal; neb se sám každý schvaluje, a v čem blúdie, toho sobě nehysdie. A taky toho móže příčina býtie, že ve všech stavích se nachásí, že jsú přátely a strany protie stranám sobě postatnie. A to se vidie, by pak gdo gderýhoškoli stavu co upřikazil pořádku práf, že má postadť v tom; a tak že se zlé netresce. Z toho pohříchu se zlé zmahá, a musí pohříchu pána našeho JMt zkazitie a nás všech při tom, jest-li boží dopuštěnie. Z toho jeho svaté milosti viny nedávejme, neš toliko sami sobě; neb sme jeho svaté milosti k tomu příčinu dali a dáváme, i v tom se k jeho svaté milosti nechcme vinni dátie ɔc.

A jakož VMt ráčila oznámitie o zněmu, gderéš nenіečko JMKskú uložen: rád to zlyším, zdali by milý Bůh ráčil na ten čas své svaté smilovánie nad JMKskú a nad námi všemi okázatie a VMtem všem dátie tu milost a dar Ducha svatého, abyšte

se mohli jednosvorně urovnatie o to, čímž by to zlé a nepořádný přetrženo a zastaveno býtie mohlo, a řád všeho dobrýho svój próchod jmítie mohl, a v jednosvorný lásce abychom stáli a v tom strvali ꝛc. I pane milý! K tomu za potřebné mé zdánie by bylo, aby k témuš sněmu doma zanecháno bylo těch tří stavůf, gdeříš jsú na překášku dobrýmu; aby doma zóstala pejcha, tejná závist a samutný lakomství. Zóstane-li to doma, jest mošný, že něco dobrýho zposobíte. Tohoš VMtem rač milý Bůh dopomoci a svatá Trojice ku počátku i skonánie všeho dobrýho.

A jakoš VMt ráčí vědětie nějaký noviny, i žádných takově VMti nevím oznámiti, neš že se aš do se chvíli na sněmu říšským nic nepósobilo, neš to, coš sem VMti prvý psal, a že markrabie Kazamír*) neniečko svadbu svú při tém sněmu v Ušpurce jmil, hondby a pankety jsú držány byly místo jednánie. A tak se proslýchá, že se kniežata rozjedú z toho sněmu, a taky hlas, že by se z Ušpurku do Frankfurtu obrátietie jmíli, a tu že by měl přijieti král Fernanda JMt, a že by králem Hřiemským měl učiněn býtie ꝛc.

A jakš mi VMt ráčila psátie o ten kryš [sic], abych je VMti po Jakšovi poslal: i rač VMt vědětie, že sem je vložil do sudu k jiným svým věcem, gderýž posílám domů do Ošilína před sebú, neb brze v Ošelíně**) budu, i jiš nemohu jeho sase dobýtie. A o kunách VMti nemohu oznámitie, aš kubci z Frankfurtu přijedú, to já přezvím. A Hans Niczl doma nenie, jest v Šlakanwerdu; z té příčiny od něho VMti nemohu odpovědi poslatie; jakš přijede, hned jemu VMti psanie dodám. S tiem dejš pán Bůh se VMti dobře jmítie. A VMti prosím, že toto mé psanie račte laskavě rozvážitie, neb je upřímně jmíniem. Datum ve čtvrtek po sv. Jiljie anno domini XVIII.

Jan z Ebernic ꝛc.

Uroz. pánu, panu Kristoforovi z Švamberka a na Boru, pánu mně v milosti příznievýmu.

*) Braniborský. **) V Plzensku (P. P. 401).

244.

Zdeněk a Mikuláš z Švamberka Krištofovi a Janovi odtudž: nářky na škody od falckraběte jim činěné. (R)

Na Třebli 1518, 9. září. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3718.

Službu naši vzkazujem, urození páni, páni strejci naši milí! Byšte jsúce zdrávi a dobře se měli, toho bychme vám věrně přáli. Kdež ráčíte dobré paměti mieti o ty škody, která se nám z falckrabovy země od falckrabových úředníkuov osedlých i poddanými, škodú, pálením, pobráním naše šacovali, své poctivosti nikdáž proti nám neoradili, s takovém statkem zase do falckrabovie zemi se obrátili, jakž jesti ta věc kolivěk v samý sobě, o všem vědomosti ráčíte mieti. Kde jsme se o takovúž příhodu králi pánu našemu JMti utekli, kdež pak JMt slavné paměti o nás psáti nejedno, než několikrát ráčil. Potom páni správci JMti též. Ale nám málo prospěšno

až do se chvíle. Po tom skrze nějaké zednání byla ta věc zhročena do Chba, kdo by z Čech co do Falc činiti měl, i z Falc proti Čech, vzeli nějakú věc podle dědičných smluv učiněný a stvrzený mezi koronú a Falcí, co by strana proti stranu měl, aby sebe podle těch smluv vinili. Pak my jsme na to do Chba jezdieli k dobrovolnému ohledání, k mocnému rozsutku, v čem by nás kolivěk, co slušného bylo, potkal byl, bychme slušně rádi přijeli; ale nikdyž nás potkati nic nemohlo. Potom jsme jezdieli, poslali, psali častokrát na sněmy, na sjezdy, napomínajíc všecky tři stavy podle závazku dskami učiněno za pomožení naše spravedlnosti, ale ničehož jsme se dožádati nemohli. Pak neníčko došlo jesti nás vo roku páně Hustanského [sic],*) keré jesti v Koubě s falckrabí JMtí měl, že jsme my všickni páni Švamberci dosti posměšniemi řečmi připomínáni. I milí páni strejci! škoda se nám i vám z falckrabovy zemi a od jich podaných beze všeho našeho provinění stala. Na tom dosti nenie, k tomu mušíme vy a my mnoho posměšných řečí trpěti, ježto by to vaši i naši předci, pane Bože rač jim milostiv na onému světi býti, tak dlúho nevznesli. I jest nám posměch tak mnoho lítu, jakož skůro i škody. Protož jsme ty vždycky byli, nechtíc bez vuole i rady vaší nic proti falckrabí JMti předsebráti, protož v tom k vám se na radu utíkáme a vás za radu prosíme, kudy bychme takovúž věc, kudy neb jak, předsebráti mohli, abychme v takovém abschachu**) a posměchu déle nestáli. Neb což nám možného podle vás a pro vás našimi hrdle i statky učinieme, toho bychme rádi pro vás udělali, jakožto pro pany strejci naši milý. A s tiem dejž milý pán Buoh, abychme se sčastně a zdrávi shledali. Datum ex Třebel feria V. post Nativitatem s. Mariae annorum ɔc XVIII.

Zdeněk a Mikuláš z Švamberka a na Třebli.

Urozeným pánóm panu Krištoforovi a panu Janovi z Švamberka a na Boru, pánóm strejcóm našim milým.

*) Snad: *Hostounského.* **) Abscheu?

245.

Kladrubský opat Henrichovi ze Švamberka: o chrta. (R)

V Kladrubech 1518, 9. září. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 16.

Modlitbu svú VMti vzkazuji, vysoce urozený pane, pane milý, a vždycky na mne laskavý, pane milý. Pavel kuchmistr, služebník VMti, zpravil mne jest, že by VMti dna ta nemoc překážela. Toho VMti věrně nepřeji a nic jiného zlého, ale přeji srdečně VMti všeho dobrého, což by na zemi i v nebi nejlepšie nalezeno býti mohlo, a přál bych VMti, aby anjelé VMti sloužili a VMt nosili; a račiž dáti milý pán Buoh, aby ta těžká nemoc pokoj dala VMti ɔc. K utěšení VMti posielám chrtek mladý. Pán Buoh všemohúcí svědek, žeť neviem, jakýť jest; nebť jest mladý, a rád bych poslal VMti, kterýž by nejlepší byl. Zajisté že neviem, kterýby byl dobrý

a který zlý; než dal jsem Pavlovi vuoli, aby ze všech chrtuov vybral sobě kterého chce, a aby se vyptal, který by nejlepší byl, aby toho VMti vzal a přivedl. V tom i v jiném ve všem chci VMti rád poslúžiti, pokudžkoli mé možnosti stává ɔc. Pane milý, VMti prosím pokorně, že VMt neráčíte za zlé mi toho přičítati, že jsem k VMti na Švamberk se nenalezl tehdáž, jakož jste VMt byli tam ráčili přijeti. I pán Buoh všemohúcí zná, že jest mne v tom neobmeškal nižádný jiný krom kněz alcipřišt [sic] Tejnský. On pověděl, že se mnú k VMti chce jeti. A v tom, nežli jsme se my k VMti vypravili, že jste VMt ráčili pryč odjeti. VMti prosím, že to nám oběma odpustiti ráčíte, jako pán náš milostivý; neb jsme pak vždycky kapplané VMti. Datum ex cenobio nostro feria V. post nativitatis Mariae virginis gloriosae, anno domini 1518. Kněz Stanislav oppat Kladrubský, VMti kaplan ɔc.

Vysoce urozenému pánu, panu Hendrychovi z Švamberka a na Zviekově, pánu na mne laskavému.

246.

Henrich ze Švamberka Krištoforovi odtudž: o zpořízení kaplanství v kapli sv. Václava u fary v Boru. (R)

Na Zvíkově 1518, 13. října. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče a kmotře muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Nadál sem se tomu, že z Prahy jedúce, že se u mne stavíte pro paní Markétu Rayštaynarovú; kdež sem po ni poslal, kdež jest ke mně pak přijela v pátek nynie minulý [8. říj.], a vás jest zde čekala, chtiec ráda o svú věc s vámi konec vzieti. Ale včera přijevše služebníci moji z Prahy, Heřman Sedlecký a Václav Buzický, pravili mi, že se to mezi vámi při tomto času zde dokonati nemohlo. A mnoho jest řečí mezi námi o to byly. Než k tomu sem ji přivedl, že ona té summy, co na kaplanstvie dáti chce, při vás a dědicuov a budúciech vašich nechati chce. A to kaplanstvie aby bylo u svatého Václava v kaple tu v sienci u fary na Boru. A vrchnost všeckna toho kaplanstvie aby vám a dědicóm a budúcím vašim náleželo. Než to aby dostatečno opatřeno bylo od vás, dědicuov a budúcích vašich, ta summa, aby kaplanu vydávána byla, o kterúž prve námluvu máte, nyní i v časích budúcích. A jak by to opatřeno a ujištěno býti mělo, aby ta věc stálá a kruntovní byla, že toho přestati chce na najvyšším panu purkrabí Pražským na panu Lvovi, jak se jemu zdáti bude, jak by ta věc najlépe opatřena býti mohla, aby ta věc stálá a kruntovní byla, že ona k tomu přistúpiti chce. A tu věc mi již na místě svém poručila, té věci dokonánie, však takovú mírú, aby to na konci postaveno bylo již skrze pana purkrabí, jak by ta věc měla opatřena a ujištěna býti konečně do Vánoc najprv příštích. A pakli by se toho do toho času nestalo, že by již ona musela to opatřiti jakž by mohla. I mój milý pane

strýče! Co v tom úmyslu vašeho jest, dajte mi to znáti. Než já bych nerad viděl, abyšte to měli od sebe pustiti; neb ta vrchnost měla by něco vážena býti, a také ta spanilost, že by jeden kaplan do toho města viec přibyl. Datum Zwiekow, f. IIII ante sancti Calixti, anno ꝯc V^C^XVIII^o^. Henrich z Švamberka ꝯc.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru ꝯc strýci a kmotru mému milému.

247.

Václav Litochleb Hendrichovi ze Švamberka: o sladká vína. (R)

V Prachaticích 1518, 9. prosince. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Urozený, pane, pane! Službu svú vzkazuji VMti. VMt kde ste ráčili psáti, abych VMti zjednal malvazí a rivolí: i VMt račte věděti, že sem nemohl zjednati. I VMti dávám věděti, že vajjezd muoj bude v outerý tento příští do Zalcpurku. I jestliže VMt co potřebujete, abych VMti koupil pití sladkého, račtež VMt dáti mi to znáti nemeškajíc, znajíc VMt vajjezd muoj. A VMt račtež při tom peníze poslati, abych měl zač VMti kupovati, a oznámiti počet, co kterého pití. Datum ex Prachaticz, feria V post concepcionem beatae Mariae virginis, annorum ꝯc XVIII^o^.

Václav Lithochleb z Strachotína, služebník VMti.

Uroz. pánu, panu Hendrychovi z Švamberka a na Zviekově, pánu mému milostivému.

248.

Jan z Roupova Krištoforovi ze Švamberka: o složení peněz za Kašperk. (R)

(Před rokem 1519.) — Přepis arch. Třeb. II. 16. A 12. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane, příteli a kmotře muoj milý. Byste se ve zdraví dobře měli, toho bych vám s pravú věrú přál. Muoj milý pane kmotře, psal sem vám do Prahy, co se dotýče té summy, kterúž mi za Kašperk dodati máte. Ráčili ste mi odepsati, že mi znáti dáte, kdy je vyčítati poručíte, když na panu z Rozmberka vyzvíte. I za to prosím, že tím prodlévati neráčíte, aby se vyčítaly při vyjití těch dvú neděl po sv. Jiří, neb já do Prahy k tomu dni pojedu, aby se ta summa přijela, i těm, komu mám dáti, aby se tu najíti dali. A já vás také hned tu při dskách kvitovati budu. Neb moji věřitelé, jak správu mám, že sou ty peníze jiným púječiti zavázali, a kdyby se jim po vyjití těch dvú neděl dáním odtáhlo, že by hned škody na mne bráti chtěli. Protož prosím, že neráčíte toho dopustiti. S tím dajž pán Buoh, abychom se spolu ve zdraví shledali. Dán na Roupově v neděli ꝯc.

Jan z Roupova ꝯc.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Zvíkově, panu přieteli a kmotru mému milému.

249.

Opat Kladrubský Krištoforovi ze Švamberka: o schůzi na Blatné u pana Lva a o svých rozepřích. (R)

V klášteře Kladrubském 1519, 15. března. — Orig. arch. Třeb. 3725.

Modlitbu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý! VMti bych přál, abyste zdrávi jsúce dobře se měli, tomu bych věrně rád. Pane milý! Pan Švihovský*) JMt ráčil mi vzkázati po Mikulášovi včera, abych VMti znáti dal, že pan Lev JMt ráčil na Blatnú domuov přijeti v dobrém zdraví, a že u JMti v neděli nynie minulú [17. března] na Blatné byl, a že pan Lev JMt s panem z Rožmberka JMtí jako dáli Buoh zajtra [16. března] do Prahy jedou spolu, a že soud zemský držán bude konečně tyto suchý dny najprve přieští. Také mi JMt pan Švihovský též ústně poručiti ráčil, což se pana Muckovského dotýče a kterážkoli nesnáz jest ɔc, abych VMt za ukázanie i za rok složenie prosil, kdež pak teď týž pan Muckovský tiemto listem na váš list se též podává, kdež mi poručeno, abych VMti i ten list zaslal. Protož já VMti za to prosím, že tu věc na se vzéti i rok o to položiti ráčíte, když se VMti zdá koli, když svuoj čas k tomu mieti ráčíte. A já VMti i s lidmi našimi chci raději v tom nežli kejm jiným ohledán i rovnán býti. Ex coenobio nostro Cladronensi feria III. post Invocavit 1519.

Kněz Stanislav z boží milosti opat kláštera Kladrubského.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru, pánu na mne laskavému.

*) Jindřich.

250.

Henrich ze Švamberka Krištoforovi odtudž: o jízdě do Němec k volbě nového krále. (R)

Na Zvíkově 1519, 3. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 19.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče a kmotře muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Jakož mi píšete, co se jiezdy vaší do říši dotýče, žádost toho majíc, abych na Bechyni poslal a to zvěděl, vyjede-li pan kancléř na ten čas z Bechyně, jakož jest mi oznámil, kdež pak ten list sem vám poslal: i mój milý pane strýče, byl bych vedle žádosti vaší hned na Bechyni poslal, než včera Jiřík Tetaur, služebník muoj, přijel jest z Bechyně, pravil jest mi, že konečně pan kancléř dnes vyjeti z Bechyně má a že včera s někerémi [sic] koňmi svými jest na Piesek napřed poslal. Jakož pak Vrábský mladý, kterýž u pana kancléře jest, Petrovi Kekulovi služebníku mému vzkázal, prose, aby k němu tu na Piesek přijel, kdež sem mu pak tam odpustil k němu jeti: i z té příčiny sem tam neposlal a za jiné nemám, než že u vás na Boru v neděli bude. A také muoj milý pane strýče, jakož mi píšete, co se služebníkuov mých dotýče,

kteříž s vámi jeti mají, že jim sukna k nohavicóm a barchanu neposieláte a z které příčiny, s psanie vašeho sem tomu porozuměl ꝛc: i muoj milý pane strýče, již já služebníky své vám teď posielám ty, kteréž jste jmieti chtěli. Než bude-li pak jim co obmeškáno na šatech dělání k té jiezdě, to já pak neviem, kejm to sejde. A také sem jim rozkázal vedle žádosti vaší, aby na Lnáře jeli a se panem Václavem Zmrzlíkem, švagrem naším, k vám na Bor předse jeli. A jinému nerozumiem, než že ta jiezda vaše předse bude. I dajž všemohúcí pán Buoh, muoj milý pane strýče, aby se vám na té vaší cestě sčastně a dobře vedlo a buohdá ve zdraví se zase domuov vrátili. Toho bych vám, muoj milý pane strýče, věrně přál. A prosím panu Janovi a paní Labuťové a paní manželce své a dceři mé milé ode mne službu povězte, a že bych jim zdraví i všeho dobrého věrně přál. Datum Zviekov, feria VI. post Ascensionem domini, anno ꝛc XIX. Henrich z Švamberka ꝛc.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru ꝛc, strýci a kmotru mému milému.

251.

Jan ze Švamberka Krištoforovi odtudž: o sjezdu na Krumlově. (R)

Na Zvíkově 1519, 11. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 13.

Urozený pane, pane bratře muoj milý. Byšte zdrávi byli a dobře se měli, toho bych vám věrně rád přál. Pane bratře muoj milý! Vězte, že sem pána z Rožmberka a pana strýce našeho za den položenie nám spolu žádal, kdež sme se o to snesli, když by nám kolivěk den jmenovali, abychom před nimi stáli: i za jiné nemám, než že sú se spolu urovnali a nám den toho stánie menovali od této neděle najprv přieštie za tajden, abychom spolu na Krumlově byli. I již já vás zde dočekám, té naděje sa, že toho neobmeškáte podle našeho spolu zuostánie a k tomu se najdete a tu, dá-li pán Buoh, spolu pojedem, abychom na týž jmenovaný den na Krumlově byli. Ex Zviekov, feria V. post sancti Lorenci anno ꝛc XVIIII°. Jan z Švamberka ꝛc.

Panu bratru mému milému, panu Kristoforovi z Švamberka a na Boru ꝛc.

252.

Purkmistr a rada města Písku Henrichovi z Švamberka: o dluhu za ryby. (M)

V Písku 1519, 21. září. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 3g.

Vysoce urozený a mnohomožný pane, pane nám laskavě přieznivý! VMti službu naši vzkazujem. Buzěk z Vítkova, poddaný náš, zpravil nás, kdež by před časy pro něho obstaveno, že jest musil dáti za dčber ryb II ß X gr. skrze omylné Šimka písaře VMti v rukojemstvie zapsánie za Brluožka bez vědomie jeho; jakož ješt týž Šimek, tak jsme zpraveni, k tomu se seznal před panem purgkrabí Kestřanským,

že jest mu se to z omylu učiniti přihodilo; kdež prve zapsal Lukše z Zátavie za Brluožka za čber, potom též zapsal Buozka za téhož rukojemstvie za čber, ježto on tu nebyl a o tom nic nevěděl. A také jest Brluožek nevzal než jeden čber, za kterýžto Lukeš jsa rukojmě zaň zaplatil. Ale tento skrze omyl takový, nejsa povinen, že jest, hindrován jsa, platiti musil, v tom nás žádá za opatřenie. I VMti my prosíme, že témuž Šimkovi rozkázati ráčíte, poněvadž jest předepsaného Buozka k tomu dání i ke škodě omylem svým připravil, aby jemu zase jeho penieze navrátil i také škody napravil, kteréž jest skrze to bral. To VMt dle spravedlnosti učiniece. Odpovědi žádáme po tomto poslu. Datum Piesce feria IIII die sancti Mathei evangeliste anno ɔc XVIIII. Purkmistr a radda města Piesku.

Vysoce urozenému a mnohomožnému pánu panu Henrychovi z Švamberka a na Zviekově, pánu nám laskavě přieznivému.

253.

Henrich ze Švamberka Janovi odtudž: o jeho ženitbě. (R)

Na Zvíkově 1519, 1. října. — Opis arch. Třeb. Fam. Švamberk 4.

Službu svú vzkazuji, urozený pane strýče muoj milý! Napřed bych vám zdravie i všeho dobrého přál. Teď vám posielám ceduli od pana z Roznberka,*) co se vašie věci dotýče, kterémuž psaní porozumiete. I muoj milý pane strýče, již toho nikoli neobmeškávajte, abyšte pána i sebe v posměchu nenechali. Než to mi se zdá, abyšte pánu oznámili psaním svým, koho za přátely s sebú k tomu jmieti chcete; a zdá-li se vám, pánu hned po tomto poslu mém psáti, již já neobmeškám pánu to oznámiti a hned s tiem listem na Krumlov poslati. A pán Buoh rač se nám dáti spolu ščastně ve zdraví shledati. Datum Zviekov, sabato post sancti Jeronymi, anno ɔc XIX.

Hendrych z Švamberka ɔc.

Urozenému pánu, panu Janovi z Švamberka a na Boru, strýci mému milému.

*) Ten list Petra z Rosenberka tištěn v Archivě Českém XII. str. 6 č. 1320.

254.

Henrich ze Švamberka Krištoforovi odtudž: o sněmu; drobné zprávy. (R)

Na Zvíkově 1519, 2. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 18.

Urozený pane, pane strýče a kmotře muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Prosím vás, oznamte mi, brzo-li na Boru zase budete; neb za to mám, že se muož trefiti, že mne nahoře v kraji najdete; a z které příčiny, když se buohdá spolu shledáme, toho vás spravím. A budu-li nahoře, tehdy já vás aneb vy mne provodíte zase na Zviekov. Neb toho potřeba kázati bude, pro pana Jana, bratra vašeho. A prosím, že mi nějaké noviny oznámíte, což dobrého na tom sněmu jednáte a k čemu dobrému se chejlí. A pán Buoh rač

se nám dáti spolu ščastně a ve zdraví shledati, muoj milý pane strýče. Ex Zwiekow, dominico ante s. Francisci, anno ɔc V^C^XVIIII. Henrich z Švamberka ɔc.

Panu strýci mému milému, panu Krištoforovi z Švamberka ɔc.

255.

Vilém Švihovský Henrychovi ze Švamberka: zve ho ke křtu syna svého. (R)

Rabí 1519, 14. prosince. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švihovský.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a příteli muoj zvláště milý. Byste se dobře měli a zdrávi byli, toho bych VMti věrně přál. Jakož sem VMti psal, oznamujíc, kterak pán Buoh všemohúcí paní manželce mé pomocti ráčil a syna mi dáti ráčil, žádajíc, abyste ke mně na Rabí tuto sobotu najprv příští přijěti ráčili a syna abyste mi křesťana udělati ráčili, kdež ste mi odepsati ráčili, že to pro mne učiniti rádi ráčíte: i račte věděti, že jest mi pan švagr muoj pan Lev JMt odepsati ráčil, že k tomu času býti nebude mocti, že jest ho pán z Roznberka obeslati ráčil a že na Krumlov jeti muší, než v pondělí najprv příští na noc konečně přijeti že ráčí na Rabí. Protož VMti prosím, že tento pondělí najprv příští na noc přijěti ráčíte a syna mého křtíti a kmotrem vždy býti ráčíte; a já VMti čekati budu a [s vašeho]*) přátelství, kdež ste mi psáti ráčili, že rádi přijě[ti ráčí]te, velmi děkuji a vším dobrým přátelstvím p[odle] možnosti chci se rád VMti odplatiti. A teď VMti list, který mi pan švagr muoj pan Lev JMt, psáti ráčil, posielám, kterýmž se dále spraviti ráčíte. A panu švagrovi svému panu Lvovi JMti sem též psal, aby tento pondělí vždy na noc přijěti ráčil. S tím dajž pán Buoh všemohúcí, abychme se ve zdraví spolu shledali. Datum Rabí feria IIII post sanctae Luciae, ano domini ɔc XVIIII^o^.

Vilém z Ryznberka a z Švihova ɔc.

Urozenému pánu, panu Henrychovi z Švamberka a na Zviekově, pánu a přieteli mému zvláště milému.

Tištěno též v Sedláčkových Hradech IX. 23 spolu s pěti dopisy Břetislava z Risenberka k Henrychovi ze Švamberka z let 1554—1566. *) vytrženo.

256.

Kněz Vavřinec zve Henricha ze Švamberka na novou mši do Plzně. (M)

Na Boru (před 1520). — Orig. arch. Třeb. II. 338. 1k.

Modlitbu svú vzkazuji, urozený pane a pane milý! Mti V. přál bych s zdaru božieho, že byšte sě dobře měli a ve zdraví byli. VMti žádám a prosím jakožto dědic a poddací pána svého, ufaje z rady a s spomocí pána svého; i neračte za zlé mieti, MtV zovu na novú mši do Plzně, že VMt ráčíte přijeti na svatú Trojici, máte-li milost a žádost. A já jakožto smutný, sirý a nemaje sě komu utéci, maje duofánie k pánu svému, sě utiekám ku pomoci; nebo bych chtěl na Boru slúžiti, tomu ne-

mohu nic učiniti, nemaje sě k čěmu utéci; protož z duofáním s věrú, že VMt ráčíte na mě zpomenúti, a já VMti sě chci toho odslúžiti jakožto poddací a kaplan chudý váš, a věrně za vás i za všěcky přátely i příbuzné vaše pána Boha věrně prositi ɔc. Datum Merica in die dedicacionis.

Kněz Vavřienec syn nebočitčkû Sauma Petříkû, vždycky váš.

Urozenému pánu panu Henrychovi z Švamberka a na Zviekově, pánu mému na mě laskavému buď dán.

257.

Děkan Vavřinec Henrichovi z Švamberka: o faráři Oslovském. (M)

Na Blatné 1520, 27. ledna. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 1k.

Modlitbu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně milostivý! Jakož VMt psáti ste ráčili o kněze faráře Oslovského, vymlúvajíc jeho, žě by jemu to mělo z omylu přijíti: jakž pak kolivěk ta věc sama v sobě jest, proto jest vždy kněz farář Oslovský měl se VMti dotázati, má-li curam animarum čili nic, aby v tom žádný omyl nebyl. Poněvadž i v světcským řádě to se též zachovává, že žádný v žádný úřad aneb v spravování se sám od sebe neuvazuje, leč prvé bude jemu ta moc a úřad poručen od těch, komuž ta věc náleží: mnohem více v řádě duchovním to zachováno má býti, a kdož z toho vystupuje, sám najprve svú duši a potom i jiných lidí svozuje. Jakž se jest pak již kolivěk stalo, již to tak býti musí, toliko ať on za to před Buohem dosti učiní, že jest z omylu užíval té moci, kteréž jest neměl; neb při posluhování svatostí kostelních žádný omyl býti nemá. Item, jakož VMt psáti ste ráčili, abych jemu dal curam animarum až do svatého Martina: již já mocí pana administratora kostela Pražského jemu curam animarum až do svatého Martina dávám, ať toliko právo pana administratora nehyne; neb vedle obyčeje, kdož na rok béře curam animarum, X gr. českých povinen jest dáti. S tím dajž pán Buoh VMti dlúhé zdraví. Dán na Blatné v pátek na svatého Jana Crysostoma letha M°V°XX°. Kněz Vavřinec farář a děkan na Blathné.

Uroz. pánu panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově JMti, pánu mně milostivému.

258.

Úředník Roudnický Krištoforovi ze Švamberka: o bažanty. (R)

V Roudnici 1520, 12. února. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně příznivý. Kdež mi ráčíte psáti o bažanty, abych VMti poslal, co bych mohl nejdřív, že toho VMti potřeba káže: i račte věděti, že jsem o to péči hned měl, abych posla nemeškal, tak jakž jste mi ráčili psáti. I nemohli v tom čase jediné čtyři lapiti, i ty VMti posílám;

a také pro rozvodnění vod k mnohým hajní nemohú vuodám, kdež jim sypí. Datum ex Raudnicz dominico die ante Valentini, anno ɔc 1520.

Vácslav Libenský z Blatna, úředník na Roudnici.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru, pánu mně příznivému.

259.

Henrich ze Švamberka Krištoforovi odtudž: o schůzce s panem Rosenberským na Zvíkově na místě ve Strakonicích (R)

Na Zvíkově 1520, 7. března. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 15.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče a kmotře mój milý! Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Jako mi píšete oznamujíc mi psaní páně z Rozmberka, kteréž jest vám učinil, co se shledánie vašeho s ním dotýče v Strakonicích: i muoj milý pane strýče, vězte, žě pán také oznamuje; a málo prve poselstvie páně ke mně jest přišlo, nežli vaše, žádaje toho pán, když ke mně z Prahy přijedete, že nám nenie potřebí z Prahy do Strakonic jeti, a že pán u mne v pátek najprv příští [16. března] ráčí býti a tu se s vámi shledati. I to znajíc, mój milý pane strýče, prosím, že ve čtvrtek [15. března] ke mně sem vždy přijedete. Nebť vás věrně rád uhlédám, jako svého milého pana strýce. A pán Buoh rač se nám dáti spolu ščastně a ve zdravie shledati, muoj milý pane strýče. Datum Zwiekow, f. IIII post Translationem s. Wenceslai, anno ɔc V^C^XX^o^.

Henrich z Švamberka ɔc.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Boru ɔc strýci a kmotru mému milému d.

260.

Mikuláš ze Švamberka Krištoforovi odtudž: o koně. (R)

Na Třebli 1520, 10. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 16.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strejče muoj milý. Zdraví i všeho dobrého, toho bych vám věrně přál. I pane strejče milý, prosím vás za kuoň, že mi jej dáte k mé potřebě i v túž odplattu zase. I tu vieru k vám mám, že to pro mě učiníte a v tom mne neoslyšíte, jakož bych já též v tom i v jiným chtěl pro vás učiniti. Datum ex Trzebl feria V. post dominicam Cantate, annorum ɔc XX^o^.

Mikuláš z Švamberka a na Třebli.

Uroz. pánu, panu Kristoforovi z Švamberka a na Boru ɔc, panu strejci mému milému d.

261.

Purkrabí na Zvíkově Hendrichovi z Švamberka: o věcech hospodářských, o utraceném dítěti, o moru. (M)

Na Zvíkově 1520, 21. října. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2c.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Službu svú VMti vzkazuji, a věrně bych VMti přál zdravie a v něm všeho dobrého. A jakož ste mi ráčili psáti, abych formany způsobil k rybám vezení: i nemohúc jiných míti, poslal sem vozníky VMti s jedním vozem, a dva vozy museli lidé sebrati. A jakož ste mi ráčili psáti, abych vedle jiných za VMt rukojmí byl panu Bechyňovi do listu dojití; i to bych byl učinil, ale psal mi pan Bechyně, žě ještě peněz pohotově nemá, než jakž bude míti, žě mi oznámiti chce; i jakž mi oznámí, to já hned vedle rozkázání VMti opatřím, uručíc i přijmu.

Také račte věděti, žě děvka, kteráž prve byla u rychtáře Oslovského, jsúce děvkú nynie v Crhonicích, tam majíc dietě, po porodu je zahubila; a žěny tomu porozuměvše, i chtěly ji ohlédati, a ona se teprv poznala, žě jest to dietě měla, praviec, žě jest se jí na porodu zabilo. Však jest je do dčbánu schovala a kamením v pivnici u vodě přikladla; a tak mi pravila šafářka, žě jest nalezla lajko v pivnici a nuož, za to má, žě jest tím lýkem tomu dietěti hrdlo zatáhla, a když jeho dobývala, že jest teprv to lýko odřezala. I mám tu děvečku zde u věži; protož co s ní ráčíte rozkázati, tak se zachovám.

Také račte věděti, žě strýc muoj Mikuláš položil jest vedle smlúvy Voříškuom VIIj ff u rychtáře, a oni chtí, aby se jim vydalo; i račte rozkázati, má-li jim vydáno býti. A teď VMti list od kněze Matouše poselám a IIII zajíce, na ten čas viece sem jich neměl. — Což se pak moru dotýče, račte věděti, žě v Branišovským a Tynčanským ouřadu počínají mříti; však toliko jeden hospodář v Přeborově umřel, a ten den když ste odsad jeti ráčili, roznemohl se zde pacholík a potom dva, a děvčice koláře Němce; pacholíci zemřeli, ale děvčička se zhojila. Jiný na tento čas žádný nemocen není ani žádný zde, děkujíc pánu Bohu, neumřel. A s tím dajž všemohúcí pán Buoh, abyste se VMt i se všemi domuov k nám ve zdraví vrátili. Dán na Zviekově v neděli na svatú Uršilu leta ɔc XX°.

Jan Smrčka ze Mnichu purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu panu Henrichovi z Švambergka a na Zviekově ɔc VMti, pánu mému milostivému.

262.

Jan ze Švamberka Krištoforovi odtudž: že se mu narodil syn; zprávy o dobytých Janovicích ɔc. (R)

V Boru 1520, 24. listop. — Orig. arch. Třeb. č. 3762.

Urozený pane, pane bratře mój milý! Byšte zdrávi byli a dobře se jměli

i s naší se vší rodinú, toho bych vám věrně přál. O mně vězte, že se děkuje pánu Bohu dobře mám se vší svú čeládkú; pán Buoh rač dáti dlúho, jest-li jeho svaté milosti vuole. Pane bratře mój milý, vězte, že jest všemohúcí milý pán Buoh ráčil pomoci dnes na úsvitě manželce mé a ráčil jí dáti syna;*) z takového daru jeho svatá milost buď pochválen.

Bych vám měl jaké noviny z tohoto kraje oznámiti, žádných neviem na tento čas; než co se Janovic dotýče, jestliže prve o tom neviete, vězte, že sú se již na nich dali, i vzeli sú některé osoby, kteří sú na nich byli, a svázali je na vozy a vezli je do Klatov, tak jakž slyšeti, paní Sudovú i s dětmi také vzeli. Než toho ještě neviem, co s nimi dále počínati budú.

Manželka má vám kázala povědieti modlitbu a že by vám přála zdravie i všeho dobrého. Prosím, že poslem naším budete ku paní manželce vaší a paní Labuťové, a že jim od nás poviete služby naše, a že bychom jim přáli zdravie i všeho dobrého, nic jiného. Než milý pán Buoh rač vám dáti všem dobře se a sčastně mieti, a abychom se buohdá všickni ve zdraví a šťastně shledali, je-li jeho svaté milosti vuole. Datum ex Bor sabbato ante festum s. Catharinae virginis anno ꝯc XX. Jan z Švamberka ꝯc.

Panu bratru mému milému, panu Kryštoforovi z Švamberka a na Vorlíce.

*) Jan ze Švamberka měl tři syny: *Petra, Bartoloměje* a *Jana.* Míní se tuto některý z obou posledně jmenovaných.

263.

Linhart Markvart z Hrádku Kryštoforovi ze Švamberka: zprávy o moru v Čechách. (R)

B. m. 1520, 30. prosince. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3765.

Urozený pane, pane na mně laskavý! Napřed bych VMti přál s pravú věrú, abyšte zdrávi byli a dobře se měli na zdraví svém i na všem jiném. A taky bych rád viděl, aby tato rána od Boha na nás puštěná mohla od milého Boha zastavena býti, abych ještě mohl VMt viděti v dobrém zdraví. A kdež mi psáti ráčíte, kteříž jste před tím povětřím do Pasova ujeli, že děkujíc pánu Buohu ste všickni zdrávi: i toho já panu strejci vašemu i tudíž VMti i všem jinejm, ktož jsú s VMtí tam ustúpili, věrně rád přeji, že ste zdrávi. A kdež toho žádáte, abych VMti psaním svým oznámil, kterak se mám na svým zdraví a kde sem: i děkuje pánu Buohu na svém zdraví mám se dobře i se vší svú rodinú, a vzav pána Boha na pomoc, bráním se doma v svým obydlí. A taky abych VMti oznámil, velmi-li okolo mne mrú: i račte věděti, že všudy okolo mne i u mne mrú, a dobře valně a velmi mrú. S tím dej milý Buoh, abyšte se dobře měli a k nám se bohdá sčastně a brzy vrátili. Datum tu neděli před Novým létem léta ꝯc XX. Linhart z Hrádku a na Trpistech.

Urozenému pánu panu Kryštoforovi z Švamberka a tohoto času v Pasově, pánu na mně laskavému.

264.

Krištofor ze Švamberka Henrichovi odtudž: o jízdě k soudu zemskému. (R)

V Hazlách 1521, 12. února — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 19.

Urozený pane, pane strýče a kmotře muoj milý! VMti bych věrně přál, abyšte zdrávi jsúce, dobře se měli. O nás také račte věděti, že se, děkujíc pánu Bohu, ještě na zdraví svém všickni dobře máme. Muoj milý pane strýčě! Také VMti oznamuji, že mi pan z Rozmberka ráčil dnes poslati některé psanie, kteréž jest jemu pan Smečěnský učinil. Při tom mi pán psáti ráčí o jízdu mú k soudu k těmto suchým dnuom ɔc. I poněvadž se pánu tak zdá, toho sem úmyslu, dá-li pán Buoh tak učiniti, a odsud bohdá vyjedu v tuto sobothu; a tak sme na tom s panem Jindřichem Švihovským, že u vás na Zviekově, dá-li pán Buoh, budeme první pondělí v puostě a odtud pak předse k Praze pojedeme. I za to VMti pan Jindřich i já prosíme, že ráčíte pro nás posla do Prahy vážiti a tam přězvěděti, přijel-li je najvyšší pan purkrabie Pražský aneb přijde-li k těm suchým dnuom, a také, sjedú-li se jiní páni soudci zemští k soudu; neb jestliže by soud držán býti neměl, abychom my tam darmo nejezdili. A ten od vás poslaný do Prahy aby zase na Zviekově byl v pondělí aneb v outerý konečně. S tím všemohúcí pán Buoh rač nám dáti spolu, muoj milý pane strýčě, ve zdraví šťastné a vesele shledánie. Dán v Hazlách v úterý po sv. panně Školastice, létha ɔc XXI°. Krištofor z Švamberka ɔc.

Panu strýci a kmotru mému millému, panu Hendrychovi z Švanberka ɔc JMti.

265.

Anežka z Kolovrat (manželka Krištofora ze Švamberka) Elišce z Kolovrat: o sčekání peněz. (R)

Na Vorlíce 1521, 19. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Kolovrat.

Má najmilejšie paní sestra! Zdraví, všeho dobrého, toho bych vám věrně přála, s panem otcem mým milým i se všie rodinú. Má najmilejšie paní sestra! Píšete mi, že jste tu víru jmili, že se pánem přijedu do Prahy: i má najmilejšie paní sestra, by byl pán jel, byla bych jistě přijela. Poněvadž jest od krále JMti ten sněm odložen, mám za to, že pán nyníčko tam nepojede, než v brzkém času, dá-li pán Buoh, má úmysl pán tam přijeti. A já také, dá-li pán Buoh, se pánem přijedu. — Jakož mí píšete, že jest pan otec mój milý ráčil vás zdržeti, že jste byli úmyslu toho podle listu páně se zachovati: i má milá paní sestra, dobře je pán ráčil učiniti, a děkuji vám z toho pro vás, že jste strpení jměli. A za to vás prosím, že prodlenie jmíti budete; neb jistě vězte, že se s pilností stará, aby vám tu summu dal. Neb vězte, že sú jeho na několiko ubezpečili; a mám za to, což bude najprve moci, shledajíc tu summu, že ji vám pošle anebo sám přiveze, jakož naději mám, že někerá summa peněz v Praze brzy bude. Protož, má milá paní sestra, poněvadž jste

čekali tak dlúho, již sobě některého krátkého času nevažte. Nerada bych vám toho přála, abyšte jeho sobě hněvati jměli. Z té povinnosti vám píši, ježto bych vám všeho dobrého přála. Poněvadž jste ta všecka léta pěkně se se pánem snášeli, prosím vás, nepúštějte tak prudce a zachovajte jeho sobě pro potomní věci, neb přátel vdycky potřebí jest. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, má najmilejšie paní sestra, ve zdraví šťastně nám spolu se shledati. Dán na Vorlíce, na den sv. Ducha léta ͻc XXI°. Anežka z Kolovrat a na Vorlíce ͻc.

Mé najmilejšie paní sestře, paní Elšce Bezdružické z Kolovrat.

266.

Mistr Mikuláš, kanovník kostela Pražského, Henrichovi ze Švamberka posílá obšírné naučení, jak se chovati a čeho užívati v čase morním. (R)

Na hradě Pražském 1521, 12. července. — Orig. v arch. Třeb. č. 3787.

Modlitbu svú vzkazuji, urozený pane, pane milostivý! Byste VMti jsúce zdrávi dobře se jměli, toho bych VMti vždycky věrně přál. Ráčili jste mi vzkázati, abych VMti poslal electuarium librantis a k tomu in morsellis contra pestem: byl bych je VMti s pravú věrú rád poslal, ale Buoh zná, že jich nemám, a zde v Praze jich také nedělají. Z Tajna i z Domažlic častokrát kupci jezdí do Norberka; kdybyste ráčili psáti panu Janovi, panu strýci VMti, JMt mohl by snadno zpuosobiti, že by ty věci VMti byly z Norberka poslány vod apatékáře, kerémuž řiekají mastr Kundrat, apatekář zu Nornberk in der Prediger Gossen. Item electuarium librantis za rénský zlatý dávají dvě libře, a confectionem in morsellis contra pestem za rénský zlatý dávají jednu libru. Electuarium librantis račte takto požívati: když kolivěk VMt se bojíte nakažení, tak abyšte se nenakazili, kteréhožkolivěk času dne račte přijíti jedno kolečko anebo druhdy puol kolečka, a to můžte učiniti jednú anebo dvakrát přes den; též také můžete přijímati VMt in morsellis druhdy puol kusu anebo někdy celý, též jako electuarium librantis; a tomu račte tak srozuměti, abyšte po jednú nepřijímali electuarium librantis a in morsellis spolu, než když přijímáte electuarium librantis, tehdy po třech, čtyrech anebo pěti hodinách můžete přijímati opět electuarium librantis anebo confectionem in morsellis.

Ačkolivěk někteří lékaři praví, že by aqua vitae byla náramně horká, i z té příčiny že by nebyla tak užitečna contra pestem, totižto proti bolesti morní, ale mně se zdá, že oni to proto praví, že snad některý z nich připraviti aquam vitae dobře neumí, anebo snad aby se lidem zdálo, že jedno jejich lékařstvie platno mělo by býti. Electuarium, kteréž se dělá v škořépce vaječné s šefránem a s dryákem ͻc, dobré jest; ale pokudž já tomu rozumím, nade všecko lepší jest aqua vitae, a není tak velmi horká, jako se někteří domnívají; nebo skuoro tak mnoho studených věcí znamenitých a dobrých vejde do aqua vitae jakožto horkých. A když se přijímá aqua

vitae letním časem, bez štěvíkové vody se přijímati nemá; i protož račte sobě dáti páliti štěvíkovú vodu.

Milostivý pane! ač aqua vitae dítkám a lidem v sedmi anebo v osmi letech není tak velmi užitečna, jakožto zmužilým lidem a starým, VMti jakožto pánu svému milostivému věrně radím v tom povětří a nakaženém, neračte opouštěti aqua vitae; a dobře by bylo, abyšte ji VMt maličko každý den jednou přijímali s štěvíkovú vodú; shledáte bohdá, že VMti užitečna a platna bude. I v tom nebezpečném času není potřebí, abyšte přijímali metrdát [sic] anebo dryák, nebo ty věci jsú v aqua vitae. I račtež VMt ráno přijímati aquam vitae, a druhdy, kdybyšte se báli nakažení, račte přijíti aquam vitae u večer anebo na úsvitě. Račtež potom spáti hodinu nebo dvě, a neračte za to dbáti, kdybyšte se po aqua vitae nepotili. I račtež se tak zachovati, jakož teď v dole psáno jest.

V neděli anebo v pondělí na úsvitě, anebo když vstanete, račtež přijímati málo aquam vitae; a u večer téhož dne, když spat jíti ráčíte, račtež přijímati kousek anebo málo více nežli puol confeccionis in morsellis anebo electuarium librantis jedno kolečko.

Item v úterý ráno, když vstáti ráčíte, račtež přijímati confectio in morsellis anebo electuarium librantis, též jako před tím u večer jste učinili, jedno z nich; item v úterý u večer račtež přijímati pillulas pestilenciales asi XI anebo XV, a druhý den obecně budete míti stolici po nich. — V středu ráno račtež přijímati confectionem in morsellis anebo electuarium librantis; u večer v středu račtež přijíti aquam vitae maličko s štěvíkovú vodú. — Ve čtvrtek ráno račtež přijímati opět confectionem anebo electuarium librantis, u večer pilulae pestilentiales. — V pátek ráno málo aquam vitae, u večer confectio in morsellis anebo electurium librantis. — V sobotu neračte toho času do lázně choditi; ráno račte přijímati confectio citri, kousek té confectio, jakož ji VMti teď posielám; pakli se ráčíte mýti, račte se mýti málo u vaně, abyšte se nepotili; a ten den, když byšte se myli, račtež opět přijímati kousek té confectionis citri, jakož teď VMti posielám. A tak se račte zachovati přes celý týden, i mám víru k pánu Bohu, že bohdá budete zachovaný.

Item, toho neračte obmeškati, jestliže by koho v tom nebezpečném času hlava bolela, a k tomu z horkosti nebo z studenosti, tehdy ihnedky bez všelikého meškání nečekajíc nikoli, aby se bolest vyvrhla, ale hnedky aby mu dali aquam vitae s štěvíkovú vodú, tak kterak sem ukázal tomu dobrému člověku; a potom aby se potil puol hodiny nebo hodinu, tehdy s pomocí boží druhý den bude zdráv; ale kdo čeká, aby se bolesť vyvrhla, již jest velmi nebezpečné hojení.

Item, kdo by se nemohl brzo potiti, cihlu horkú, však mokry obinutú aby mu k nohám položili.

Item, kdyby kdo maje bolest v hlavě ɔc z horkosti nebo z studenosti, jakož ta nemoc tak se počíná, a kdyby nemohl aquam vitae zachovati, tehdy aby mu jinú dali; a tope[ni]čku horkú z chleba aby držel k ústóm a voněl k ní, a druhú topeničku teplú aby mu na pupek položili. A teď VMti posielám dvě sklenici; z menší račte přijímati aquam vitae, tak mnoho jako sem tomu dobrému člověku ukázal, buď ráno nebo u večer, a neračte se po ní potiti. Ale kdyby pán Buoh dopustil na někoho tu morní bolest, tehdy bez meškání ihned aby mu dali aquam vitae věčí plnú sklenici, a k tomu štěvíkové vody třetí díl jako aqua vitae.

I milostivý pane! já jakožto kaplan VMti vždycky žádám a pána Boha prosím za zdraví a sčestí VMti. A Buoh všemohúcí z své nesmírné milosti rač VMti dáti a popříti toho za velmi dlúhé časy. Datum ex arce Pragensi feria VI ante festum Margaretae virginis annorum XXI.

Mistr Mikuláš, kanovník kostela Pražského, VMti kaplan.

Uroz. pánu panu Henrichovi z Švamberka a na Zvíkově ɔc, pánu mému milostivému.

267.

Děpolt z Lobkovic Krištoforovi ze Švamberka: slibuje býti k dosažení kancléřství českého nápomocen; radí však, aby jednal v dorozumění s panem Lvem a Petrem Rosenberským. (R)

Na Dobříši 1521, 23. listop. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3800. a.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane švagře muoj milý! Rád slyším, že ste zdrávi, té věci vám, pán Buoh zná, věrně přeji. Jakož mi oznamujete o smrti páně kancléřově: i pán Buoh rač jeho duši milostiv býti. Pane švagře muoj milý! vaše předsevzetí dobře mi se líbí, dajž pán Buoh, abyšte k tomu přišli. Při tom mě žádáte, abych přítelem vaším byl, kdež by toho potřeba kázala, a králi JMti abych psaní učinil. I chci já všecko rád učiniti, což bych vám v tom jedné mohl platen býti. A jistě se k vám, pane švagře milý, tím nepochlebuji, že já na tento čas mimo vás neznám hodnějšího k tomu úřadu! A kterak se vám zdá, abych králi JMti o tu potřebu vaši psaní učiniti měl, pošlete mi přípis po tomto poslu, kteréhož k vám teď naschvál posílám. Dajž pán Buoh, abyšte se dobře měli ve všech svých věcech, a spolu abychom se ve zdraví shledali. Dán na Dobříši v sobotu před sv. pannú Kateřinú léta ɔc XXI. Děpolt z Lobkovic a na Bílině.

Také pane švagře muoj milý toto sem sobě myslil: jako se mají sjeti pán z Rozmberka a najvyšší pan purkrabie Pražský*) tyto dny na Zvíkově, ač vím, že jste již u pána purkrabí o tu potřebu byli a snad i z jeho rady tu věc předsebéřete, však by snad proto škodné nebylo, že byšte ještě ku panu purkrabí zmínku udělali před panem z Rozmberka a před panem strýcem vaším, aby vám již k tomu raden a pomocen býti ráčil a jiným toho nejednal proti vám; neb jistě některý z pánuov

Švihovských o to jednati budou, a pan purkrabie jest s nimi velmi dobře.**) I jistě vám toto píši dobrým úmyslem. A když se s vámi shledám, šíř vám to vyložím.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švambeıka ɔc panu švagru mému milému.

*) Zdeněk Lev z Rožmitála. **) Jednal o to i zjednal *Jindřich* Švihovský z Risenberka. Pan Lev choval se při tom dosti obojetně.

268.

Zbyněk z Běšin Henrichovi ze Švamberka: o dluh. (R)

Na Blatné 1522, 8. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Běšín.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane milý! Kdež VMt mi psáti ráčíte a na psaní mé odpověď mi dáváte, že VMt v paměti to nemáte, abych VMt pro obnovení listu do leženie VMti obsílal: i tak jest, že sem neobsielal z příčiny té, nechtě VMti nic ublížiti, ani pánóm přátelóm VMti žádnú nevoli, naděje se, že v tom VMti libost učiním. Ale z psaní tohoto VMti rozumiem, tak jakž mi VMt psáti ráčíte ɔc, že by pan Kryštof spravil VMt i pan Jan, strejci VMti, že oni s tiem dluhem nic činiti nemají a snad VMt také, a že snad jinému někomu ta věc přísluší a náleží. I račte VMt vě[děti] . . . .*) zdá, a konečně tak pravím, že ta [summa i s] úroky zadrželými, za které ste VMt s jinými pány a dobrými lidmi rukojmě a mně ste se zapsali a pečeťmi svými utvrdili, komu by pak ta věc náležala, nežli mně a dědicóm mým? I VMti já vzdy věřím tak, podle psaní mého prvnějšieho, pokudž toho na VMti žádal [sic], tu vieru k VMti mám, že mi v tom odporni neráčíte býti. Odpovědi od VMti žádám, abych se věděl čím spraviti. Ex Blathna f. IIII p. Trium regum anno ɔc XXII°. Zbyněk z Běšin ɔc.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově, pánu mně přieznivému.

*) vytrženo.

269.

Krištofor ze Švamberka Henrichovi odtudž: přeje si, aby ho navštívil. (R)

Na Vorlíce 1522, 8. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 15.

Urozený pane, pane strýče a kmotře muoj milý! VMti bych věrně přál zdraví i všeho dobrého. Jakož mi psáti ráčíte, že úmysl jest váš, zítra bohdá ke mně sem k ůbědu přijeti, toho žádajíc, abych vám oznámil, nebude-li zítra muoj odjezd nikam. I o žádném nevím; a by pak jaký býti měl, mohu toho do jiného dne odložiti, neb jedním dnem bohdá snad nic obmeškáno nebude. I za to VMti prosím, že tak učiniti ráčíte a zítra bohdá že sem přijedete a v tom že již úmyslu svého neráčíte změniti. Neb vás s pravú věrú rádi uhlídáme, jako svého milého pána a strýce. Všemohúcí pán Buoh rač vám dáti dobrú a šťastnú noc a spolu nám všem ve zdraví šťastné

a veselé shledání. Ex Orlik raptim f. IIII post Epiphaniam domini, anno ɔc XXII. A od VMti ty přípisy, kterýchž ste mi puojčiti ráčili, zase posílám.

Krištofor z Švamberka ɔc.

Panu a strýci mému milému, panu Hendrychovi z Švamberka ɔc JMti.

270.

Krištofor ze Švamberka Henrichovi odtudž: o sporu se Zbyňkem z Běšin. (R)

Na Vorlíce 1522, 9. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 15.

Urozený pane, pane strýče a kmotře muoj milý. Dlúhého zdraví a v něm šťastně všeho dobrého VMti bych srdečně přál. Muoj milý pane strýče! Nedostatku zdraví vašeho vám věrně nepřeji, a by bylo možné, byl bych rád viděl s pravú věrú, abyšte ke mně byli ráčili dnes přijeti. Ale poněvadž pro nedostatek zdraví vašeho příjezd váš sem se jest změnil, za to prosím, že mi to potom ráčíte nahraditi. Neb jistě příliš se v tom k nám nepřátelsky ráčíte míti, majíc nás tak blízko od sebe, že tak málo u nás býváte. I což ste ráčili tyto časy obmeškati, za to prosím, že to napravíte.

Jakož ste mi ráčili poslati list páně Zbyňkuov a při tom mi úmysl svuoj oznámiti, co byšte mu na též psaní za odpověď dáti ráčili: i byla by slušná odpověď. Než obávám se, že by páni soudce toho k sobě k slyšení nepřijali, neb jim taková věc nenáleží, než toliko úřadu purkrabskému. Než zdálo-li by se VMti jemu tuto odpověď dáti: že ste mu prve odpověď na jeho psaní dali, naději majíce, že vám o to dále psáti nebude. Pak poněvadž jeden jistec, za kteréhož ste v tom listu rukojmí byli, vám toho zprávu dal, že by ten dluh jeho již býti neměl, že se vám nezdá ani nehodí v jiné se dávati. Než zdá-li se jemu, že ste mu přes to čím povinni, chce-li vás z toho právem viniti, že mu z toho práví budete. A což na vás právem obdrží, že vám nebude moci přičteno býti od jistce vašeho, abyšte v tom z řádu a práva vystúpili. I to jest zdání mé. Ráčíte-li jemu tu odpověď dáti, aneb co v tom přičiniti aneb ujíti, to při VMti vuoli . . . .*) tu odpověď dáti, kterúž ste před sebú . . . . jakož sem VMti pravil, že úmysl mám . . . . [pur]krabí**) na Rožmitál: i včíra sem mu tam víno poslal. A měl se včera zase vrátiti aneb dnes do dne; i ještě se nevrátil. Než jakž zvím, že jest na Rožmitále, tak hned, dá-li pán Buoh, k němu pojedu a rozmluvím s ním také o to, co se pana Zbyňka dotýče. Nepochybuji, že on to hned zastaví a přetrhne. Všemohúcí pán Buoh rač nám dáti spolu, muoj milý pane strýče, ve zdraví šťastně se shledati. Ex Orlik, f. V. post Epiphaniam domini ɔc XXII.

Krištofor z Švamberka ɔc.

Pánu a strýci mému milému, panu Hendrichovi z Švamberka ɔc JMti.

*) Vyhnilé místo. **) Míní se nejspíš nejv. purkrabí Pražský Zdeněk Lev z Rožmitála.

271.

Vilém Buzický panu Henrichovi z Švamberka: o dluhu za ryby. (M)

B. m. 1522, 9. března. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 3g.

Urozený pane, pane mně milostivě příznivý, službu svú VMti vzkazuji. Račte VMt věděti, žě lidé moji z Jenína prosili sú mne k VMti za přímluvu, žě sú VMti dlužni za ryby, abyšte VMt jim ráčili za ty ryby shověnie učiniti do svatého Václava nejprv příštího; a já je ch[c]i k tomu skutečně přidržeti, aby oni VMti z toho dluhu na ten čas právi byli. VMti prosím, žě to pro mě učiniti ráčíte; za odpověď VMti prosím ꝛc. Dán první neděli v půstě leta XXII°.

Vilém Buzický z Buzic a v Jeníně.

Uroz. pánu panu Hendrychovi z Švamberka a na Zvíkově, pánu mně milostivě příznivému.

272.

Krištofor ze Švamberka Petrovi z Rosenberka oznamuje, že se mu narodil syn. (R)

Na Zvíkově 1523, 25. dubna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 1.

Urozený pane, pane a bratře muoj milý. Račte věděti, že všemohúcí pán Buoh manželce mé milé pomoci ráčil dnes prve, než sem z Blatné přijel, a ráčil nám dáti syna, s kteréhožto daru jeho svatá milost pochválen buď: i proto VMti to oznamuji, abyšte věděli, že vám přátel přibylo. A také bez pochyby sem, že nám toho daru přieti ráčíte. Všemohúcí pán Buoh daj se VMti všelijak za dlúhé časy ve zdraví dobře jmieti, a táž milost jeho svatá daj nám spolu ve zdraví sčastně se shledati. Ex Zviekov sabato die sancti Marci Evangelistae, anno ꝛc V^C^XXIII°.

Kristopfor z Švamberka ꝛc.

Pánu a bratru mému milému panu Petrovi staršiemu z Rozmberka ꝛc JMti.

273.

Písař Choustnický Jakub panu Krištoforovi z Švamberka: o prodeji vlny. (M)

V Soběslavi 1523, 22. září. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2r.

Urozený pane, pane mně přieznivý, službu svú povolnú VMti napřed vzkazuji! Žádán jsem od některých súkeníkuov Soběslavských k VMti za psaní, a to srozumění vzali od Táborských, kterak byšte VMt na zámku Vorlíku vlnu mieti měli: i jestliže ste VMt ji neprodali, toho jsú úmyslu někteří z nich, k VMti přijíti a kúpiti; a tak na tom jsú, pokudžby od VMti a na jaké roky stržili, že VMti zaručiti chtí a zaplatiti, jediné abyšte VMt jim slušně rok dáti ráčili, aby tomu dost učiniti mohli. A také toho na VMti prosí, že mi psaniem oznámiti ráčíte, po čemž byšte jim kamen vlny dáti ráčili. Datum Soběslav feria III sancti Mauricii anno ꝛc XV^C^XXIII°.

Jakub, panství Chúsnického písař.

Uroz. pánu panu Kristoforovi z Švamberka a na Zviekově ꝛc, pánu mně přieznivému.

274.

Děpolt z Lobkovic Krištofora ze Švamberka kvituje z uschovaných dvou soudků peněz. (R)
B. m. 1523, 2. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Lobkowic.

Já Děpolt z Lobkovic a na Bílině, vyznávám listem tiemto přede všemi, kdež čten, nebo čtúci slyšán bude, jakož sem dal k věrné ruce schovati dva súdce peněz zapečetěných urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Zvíkově, kdež pak cedule řezané, kteréž mezi týmž panem Kristoforem z Švamberka a mnú učiněny sú pod pečetmi našimi a urozených pánuov, pana Petra staršieho z Rozmbergka oc, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a z Blatné, někdy najvyššího purgkrabí Pražského, a urozených vladyk pana Václava Kekuli z Stradonic a Václava z Mirošovic, to v sobě ty cedule šíř zavírají a ukazují na jaký zpuosob: i já nadepsaný Děpolt z Lobkovic vyznávám listem tiemto, že sem již od svrchupsaného pana Krištofora z Švamberka ty oba dva súdce peněz zase vyzdvihl a přijal. Totiž najprv jeden súdec vyzdvihl sem léta ɔc XXIII tu středu po sv. Vítě [17. června]; kteréžto peníze dal sem vyčísti pánuom Duchcovským za zámek Osek s jeho příslušenstvím. Kdež pak na to vyzdvižení prvního súdce svrchupsanému panu Krištoforovi z Švamberka dal sem kvitancí pod pečetí svú a urozených vladyk, pana Albrechta Kapléře z Sulevic a pana Václava z Mirošovic, na svědomí.

A druhý pak súdec peněz vyzdvihl jsem a přijal od téhož pana Krištofora z Švamberka téhož léta ɔc XXIII, v pondělí na den sv. Václava, dědice Českého [28. září], kteréžto peníze z tého druhého súdce dal sem vyčísti za zámek Pravdu s jeho příslušenstvím urozenému pánu, panu Janovi staršímu z Kolovrat a na Maštově. Tak že se jest od nadepsaného pana Krištofora z Švamberka tomu všemu svěření mně dosti stalo: což sem byl pánu schovati dal, to mi jest zase vcele neporušitedlně navrátceno. Z kteréhožto mého svěření jej nadepsaného pana Krištofora z Švamberka i dědice jeho sám od sebe i od dědicuov a potomních svých kvituji, propouštím a mocí listu tohoto prázdna a svobodna činiem. Toho na svědomí pečeť mú vlastní jistým mým vědomím dal sem přitisknúti k tomuto listu. A pro lepší toho jistotu připrosil sem urozených pánuov pana Jana z Švambergka a na Boru, pana Václava z Lobkovic bratra svého, a urozeného vladyky Václava z Mirošovic, že jsú také pečeti své vedle mne dali přitisknúti k témužto listu a kvitancí na svědomí. Jenž jest dán léta božieho MV^C^XXIII, ten pátek po sv. Jeronýmu.

(Čtyři pečeti).

275.

Jan ze Švamberka Krištoforovi odtudž: o peníze kšaftem pana Henricha Švamberského sobě odkázané. (R)
Na Boru 1524, 20. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 23.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane bratře muoj milý. Byšte zdrávi byli

a dobře se jměli se vším domem vaším, toho bych vám věrně přál. Pane bratře muoj milý, o tom nepochybuji, že vědomost a zdravú paměť máte den a čas odlúčenie s tohoto světa urozeného pána, pana Henrycha z Švamberka dobré paměti, strýce našeho milého, jehož duši milý Buoh rač milostiv býti, i též zzřiezenie jeho, kteréž jest učinil; pokud a jak kterým pořádkem, o tom o všem nepotřebie k jaké jiné paměti přivoditi, než toliko při tom artykuli, jak mi náleží, za potřebné mi k vám o to hleděti, obmýšleje v tom i vás k bratrskému zachování vedle toho sebe i děti své, (poněvadž dle času přešlého smrti nebožčíka pana strýce našeho a v tom času mně, jak kšaft a zzřiezenie nebožčíka pána vyměřuje, mně od vás ta summa pět tisíc kop grošuov českých dána a vyplněna nenie), vás jako bratra svého milého dle téhož kšaftu potud, pokud mi náleží, bratrskú láskú žádostivě napomínám, aby mi se tomu stalo tak, pokud vuole nebožčíka pana strýce našeho bez odtahuov těch, skrze kteréž bych já škody i jiné obmeškánie svého dobrého se dopustiti musil. Kdež já k vám té duověrné bratrské viery sem, že shlídnúc na všelijaké vaše i mé budúcí i dětí našich věrnú lásku i postať, že to sami tak obmyslíte, abych i v tom od vás viece bratrské lásky, nežli od nebožčíka pana strýce našeho k sobě seznati mohl, a tiem aby mi ta summa svrchudotčená tak a na ten čas, kterak kšaft vyměřuje, dána a vyplněna byla. Kteréhožto ještě vás bratrsky napomínám a prosím, že mi v témž vyplněnie odtahuov činiti nebudete; nebo jiného úmyslu nejsem, pokud mi možné, objíti toho všeho, což by vám protimyslné bylo, toho se uchovati; téhož od vás jako bratra svého milého se naději, a na to vás prosím za neodtažnú odpověď, kterúž bych se spraviti mohl. Datum Bor, feria IIII die sanctorum Fabiani et Sebastiani, annorum ɔc XXIIII°. Jan z Švamberka ɔc.

Uroz. pánu, panu Krištoforovi z Švamberka na Zviekově ɔc, panu bratru mému milému.

276.

Purkmistr a rada města Písku panu Krištoforovi z Švamberka: o zajetí sviní jeho poddaných ze vsi Klouk. (M)

V Písku 1524, 29. října. — Orig. arch. Třeboň. V. AP. 4c.

Vysoce urozený pane, pane nám přieznivý! VMti službu naši vzkazujem. Kdež jste VMt nám psáti ráčili, kterak sú na VMt vznesli poddaní VMti z Klouk, zejména tito: Vaněk Malý, Bártha Matějkuov, Jíra Pihla, Jan Mikulec, Jíra kovář, žě by jim naši svině zajali, i z jaké příčiny, žě VMt neviete, ani o tom jaké vědomosti máte, abychom kdy podle práva VMti neb poddaným VMti grunty své zapoviedali, VMt žádajíc, abychom ty pychy napravili ɔc: i račtež VMt znáti, žě VMti poddaní, kdež sú byli pohnáni od nás z pychuo, žě sú se nám v užívánie hor, kterýchž jsme my v držění, spravedlnosti k tomu žádné nemajíc, pychem dávali, smlúvu s námi mají takovú, žě nám hor našich prázni býti mají. Však sú jim též

jako i jiným úředníci naši přieti pastev odporni nebyli, jestli žě by se mýtiti chtěli; ale žě sú se oni nechtěli mýtiti, ješto i jiní manové se mýtie, týchž svobod jako i tito užívajíc: i zapověděli sú jim hory. Však oni vždy přes zápověd do hor, žádné spravedlnosti nepokázavše, honili jsú. Kdež jim toho od nás bylo podáno, mají-li k těm pastvám na horách našich jakú spravedlnost, aby ji před námi pokázali, žě my po seznání jich spravedlnosti chceme je při nie zachovati. I ze příčiny, žě sú oni nám pychem proti zápovědi do hor honili, sú jim svině od úředníkuov našich zajaty. Avšak jsme jim ještě toho podali, poněvadž pravie, žě by k těm pastvám nějakú spravedlnost měli, aby ty svině vyručili a tu svú, kterúž se pravie jmieti spravedlnost, aby před námi okázali, při kteréž bychom je chtěli zachovati; toho se jim učiniti nezdálo. Datum Piesce sabato post Symonis et Jude apostolorum anno ɔc XXIIII°. Purgmistr a radda miesta Pijesku.

Vysoce urozenému a mnoho možnému panu Kristoforovi z Švamberka a na Zviekově, pánu nám přieznivému.

277.

Bohuslav Břekovec Krištoforovi ze Švamberka: o jízdě do Plzně. (R)

Na Hrádku (1525, únor.) — Orig. arch. Třeb. Fam. Břekovec.*

Urozený pane, pane mně přéznivý! Službu svú vzkazuji VMti. A jakož VMt ráčili ste mně psáti, abych VMti ku potřebě jel s VMtí do Plzně ɔc: toho času doma sem nebyl. I pane milý! Podle psanie VMti to já VMti k vuoli chci rád učiniti. A pan Karlík prosil jest mne také, abych VMti psal, že též chce rád učiniti podle psanie VMti a s VMtí dá-li pán Buoh shledati se podle psanie VMti. Datum ex Hrádek ɔc. Bohuslav Břekovec z Vostroměře a na Hrádku.

Urozenému pánu, panu Krištoforovi z Švamberka ɔc pánu mně přéznivému buď.

*) Mám za to, že souvisí list tento se sjezdem strany Lvovy a Švamberské proti Jindřichovi Rosenberskému.

278.

Písař Švamberský Krištoforovi ze Švamberka: o vření mezi sedláky pro roboty. (R)

Na Švamberce 1525, 3. června. — Orig. arch. Třeboň. II. 325. 1.

Vysoce urozený pane, pane muoj milostivý. VMti dáti rač ten, kterýž toho v moci jest, v dlúhosti zdravie, ve všem dobrém prospěch, toho i jiného všeho dobrého VMti přeji nepřestale. VMt psáti ste mi ráčili, že po ten chmel do Plzně, který sem tam VMti koupil, o těchto svátcích letničných poslati ráčíte, abych tam psal, když by poň přijel, aby jim vydán byl: i tak učiním vedle psanie VMti. Janovi Vlčkovi na Bor sem také oznámil, co se doplacenie jemu služby dotýče, tak jakž ste VMt o to psáti mi ráčili; neb mi byl opěth tyto dny zkázal, jest-li mi co o tom

od VMti poručeno. Při tom také VMt psáti ráčíte, abych tiem pilnějie těchto časuov při zámku bejval ꝛc. To já rád učiniti chci; by pak při tom tohoto rozkázánie VMti nebylo, sem tiem prve VMti povinen z příčin VMti odsud voznámených. Ale neviem, najde-li jse toho tak mnoho při lidech VMti, jak se to VMti voznamuje; neb tomu rozumiem, že nenie nic jistého, než toliko z samých řečí slyšených. Ale tak jest, že množstvie rozličných řečí slyšeti a jest mezi lidmi, ale by všecko mělo tak býti, pán Buoh zachovati rač. Proto VMt račte se rozumem spraviti, neb kdy taková věc k spravedlivému vyhledání přide, neviem, najde-li se to tak všecko. K tomu s tím se přimlúval rychtář Manětínský s některým konšelem, a tak i jiní s úřaduov obesláni byli, aby s nimi o to rozmluveno bylo, tak jakž jest o nich slyšeti, jest-li tak či nic. Proto by se vdy něco k tomu podobného srozuměti mohlo, ač bylo-li by co toho při kterých. A to by se jest mohlo předložiti, proč by takové vzětie před sebú proti VMti měli; a tak obšířnějie s nimi by se o to rozmluvilo, pokudž by toho potřeba kázati a seznati se mohla. Než tomu rozumiem, že nenie mezi nimi jiného nic, než o tu robothu, jakož od mnohých leth, ješto VMti jest vědomo, na vladařství a na rychtářství mluvie, praviec, že by žetí i ženné dávati měli; ale by se v čem jiném pozvozovati měli, toho neviem. Však jse to potom všecko vyhledati bude moci i k tomu sáhnúti, jakož budete ráčiti. — O raroziech se nic doptati nemohu, by kde na panství stáli. Mluvil sem o tom s panem hajtmanem. Praví, že o nich nevie, ani ti, kteří jich hledali. Pakli jsú stáli, již jsú, kde býti mají, a snad že o voletnimi [sic] vodletěli. A co se pana Planského dotýče, VMti prosím, poněvadž jest na něm právo ustálé, že na to ráčíte dále pomýšleti, jak by taková věc k konci a k pilnění těch peněz od něho i se škodami přijíti mohla. A řepného semene letos málo jest; však proto chci o tom pilnost měti, aby se ho VMti některá libra kúpiti mohla, a již sem na několikero o tom poručil. Ex Sswamberk sabbato ante Penthecosten anno ꝛc XXV. Johannes.

Vysoce uroz. pánu, panu Krištoforovi z Švamberka ꝛc, JMti pánu mému milostivému.

279.

Václav Bezdružický z Kolovrat (Krištoforovi ze Švamberka): o dluhy. (R)

V Praze 1526, 11. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Kolovrat.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane synu muoj milý. Zdraví dlouhého a v něm vždycky šťastně všeho dobrého, toho bych vám věrně přál. — Muoj milý pane synu! Vězte, že jest Zdeněk Kladenskaj koupil na mně dluh Malešického a páně Slavatů: i zatekl mne obíma listy pro ty dva dluhy. I kteraj jeden jest Prešpurskýho poselstvie, a druhý, když sem krále JMt přivedl s jinými pány, páně Slavatú. Toť odplata za mú práci, lehkost pro panský stav a pro vaše a jiných pánuov slibování,

že žádný škody nevezmu! A víte, že sem pro krále JMt jedti nechtěl pro první poselstvie nezaplacení. A vy jste mne vždy s panem Lvem namluvili, abych přece jel, slibujíc s jinými pány na vaše náklady, pánuov. Pražanuom sem oplatil 50 kop a panu písaři 20 kop, i jiným okolo dvou set, vše svých vlastních peněz. Již panu Slavatovi nemám co dáti.

Pro Bavorská knížata jeda sám jediný do Budína, v poselství také byl sem tam, na čtvrt léta čekati sem musil s XVI koňmi. Stála mne ta jízda některý sto. Od XV let a více dobře ty útraty nemohu žádného penieze míti zase. Ješto žádného z pánuov míti nemohli: Janovský byl odpovědník zemský, Kaffunk, Břískaj, Pětipeskaj! Toho času mne vydali jako na mastné krámy, nesměvše sami jedti, mnoho mi slibovavše. A tak nikdy žádného zdržení, než tato odplata, lechkost k mým šedinám — budiž toho pánu Buohu líto — s mou nenabytou škodou nemalou.

Zdeněk Kladenský že pro Mladičku přísahati musel za svrchky: páni JMti nález udělali k tomu naň, co neprovede dluhu, aby Mladidce to vrátil. I nemuož provésti XI set věna on ani Mradský. I rád by mě pro svú přísahu a pro penieze na věži vehnal s Húgvicem hajtmanem hradským. Neb zřiezení ukazuje, kdož by peněz nedal, že má na věž jíti, který dluh křesťanuov; než pro židovský dluh má po hradě choditi. A já těch peněz nemohu zednati ani pan Lev. A praví pan Lev, kdyby měl, že by sám svý dáti chtěl. A kdyby váš Romhap na naučení panské neodkládal, byla by Mladička summu nemalú měla, ješto by se nebylo třeba starati vo Zdeňka ani vo hajtmana s hajtmanovou, a vy byšte také o to stráni nyní nebyli.

Protož tu věc nemalú znajíc, kteráž se na mne valí, pane synu muoj milý, prosím vás, že mi sto kop grošuov pošlete do tohoto čtvrtka najprv příštieho [17. května] na těch XII^{C}, kterejchž jste mi povinni. Neb žádným během čekati nechce Zdeněk Kladenský; vysoce se zapřisáhl, neb abych tento čtvrtek najprv příští penieze dal, aneb abych na věži šel. A pan ujec nemuož žádný příročí dáti jednoho dne ani jedný hodiny, nebude-li peněz. A tak zřiezení ukazuje, že bez vuole toho nemá učiniti žádný purkrabie; a von na žádných prozb nechce vuoli dáti. Darmo sem se staral celý týden o to.

Pakli byšte tak náhle sami peněz poslati nemohli, ale prosím vás, pane synu muoj milý, že panu Hysrlovi Mikulášovi hned psáti ráčíš, aby von ty penieze, jakž muož, zednal, těch dvě stě kop míš., a na mne lehkosti Zdeňkovi Kladenskému a hajtmanu nedopustil učiniti do těch sta kop grošuov českých, by je měl v Židech vzíti, že mu slibujete, že pro těch sto kop gr. žádných škod nevezme a že mu je sami dáte a o to s ním dále rozmluvíte, když teď o suchých dnech příštích, totižto v středu neb ve čtvrtek, přijedete; nýbrž budete-li pak chtíti, chci já těch sto kop gr. č. vám sám ujistiti, nemuožli jináč býti, a jmenovitě těmito rukojmiemi: panem Voldřichem hrabí z Hardeku a panem Šebestiánem Waythmilarem, panem Štefánem Šlikem

a panem Albrechtem Šlikem. Nechcete-li nyní jich na muoj dluh dáti a poslati, jediný panu Hisrlovi Mikulášovi pište, aby se k tomu pilně přičinil, aby ty penieze těch sto kop gr. českých jakž kolivěk zednal, abych tý lehkosti zbaven byl. Neb kdyby tak náhle nebylo, zednal bych buohdá ty penieze jinde, ale k tomuto krátkému času nemohu.

Jsa do vás s plným doufáním, muoj milý pane synu, že mne v takové znamenité pilné potřebě nikteraž neopustíte, a tak jakž píši učiníte, beze všeho prodlívání hned zase služebníka mého vypravíte. Neb vám tu neřest nenadálú přišlú oznamuji duověrně v pravdě, bez všelikterakého fortele. Nebude-li vašeho tak učinění, tehdy nikdá hůř! Jsa toto s plným věřitedlným doufáním do vás, že mne v tom neopustíte, jak pan syn muoj milý. S kterýmž rač dáti pán Buoh všemohúcí nám se spolu ve zdraví shledati. Datum v Praze, v pátek po božím stoupení, léta ꝯc XXVI°.

Václav Bezdružický z Kolovrat ꝯc.

280.

Král Ludvík Krištoforovi ze Švamberka: aby nepřekážel vybrati ungelt pro krále. (R)

V Budíně 1526, 9. června. — Orig. arch. Třeb. 3894.

Ludvík z Božie milosti Uherský, Český král ꝯc, markrabě moravský ꝯc. Urozený věrný náš milý! Vzneseno jest na nás od slovutného Jana Kozla z Pokštýna, úředníka našeho v ungeltu, že by v tom důchodu nám mnoho zcházelo; příčinu toho tu oznámil, že by po panstvie tvém z všelikého kupectvie, kteréž do Prahy nedochází, žádného ungeltu nedávali. Kdež my takovú věc nám a komoře naší škodnú uznavše, poručili jsme osvícenému Karlovi, v Slezie knížeti Minsterberskému, najvyššiemu hajtmanu našemu královstvie Českého a fojtu Horních Lužic, ujci našemu věrnému, a témuž Janovi, aby takovú věc opatřili, a tu kdežby se jim za slušné zdálo, po místech osoby ustavíc, listy i vyvolániem všem oznámili, aby každý se věděl zpraviti, že tu do komory našie ungelt dáti má z všelikého kupectvie, kteréž by do Prahy nedocházelo. Protož tobě to také oznamujem poroučejíc, kdyžby koli tím pořádkem, jakž nahoře dotčeno, od jmenovaných Karla a Jana na panstvie tvé vysláno bylo, proti tomu aby ty nebyl, ale podle toho tak se zachoval; jakož o tobě nepochybujem, poněvadž my v cla žádnému, kteříž od předkuov našich je vysazena máte, sahati ani v tom překážky činiti neráčíme. Též se od tebe nadějem, že se proti nám v tom povolně zachováš, znaje, že nám na tom věc vděčnú uděláš. Dán na Budíně v sobotu po sv. Bonifacii léta ꝯc XXVI°, královstvie našich uherského a českého jedenáctého.

Ludovicus rex, manu propria.

Urozenému Krištoforovi z Švamberka na Zviekově, věrnému našemu milému.

281.

Kníže Karel Minsterberský Krištoforovi ze Švamberka: o krále Ludvíka porážce a smrti. (R)

Na hradě Pražském 1526, 9. září. — Orig. arch. Třeb. č. 3900.

Službu naši přátelskú napřed vzkazujem, urozený pane, pane příteli nám milý! Byšte zdrávi byli a dobře se měli, toho bychom vám přáli. Na vědomí vám dáváme, že jest tuto hodinu nám poselství přišlo, kterak z dopuštění všemohúcího Pána Boha král JMt pán náš milostivý jest poražen na hlavu od císaře Tureckého, a tak i s tohoto světa sjíti jest ráčil. Protož to znajíc, neračte meškati hned sem přijeti podle povinnosti té, kterúž ste královstvie tomuto povinni, jakož nepochybujem, než že tak učiníte. Datum in arce Pragensi dominico die post Nativitatem beate Marie anno 1526.

Karel z Boží milosti kníže Minsterberské v Slezii, Olešnické oc krále JMti najvyšší hajtman království Českého.

Uroz. pánu, panu Krištoforovi z Švamberka a na Zvíkově, příteli nám zvláště milému.

C. XX.

LISTINY ARCHIVU NĚKDY OLEŠNICKÉHO

nyní ve státním archivu Vratislavském chované a Čech a Moravy se týkající.

K vydání upravil **Josef Emler.**

(Čísla 1—72 této sbírky viz v XIV. díle Archivu Českého str. 493—560.)

73.

Václav, římský a český král, nařizuje úředníkům desk zemských a dvorských, aby Bočkovi z Poděbrad zapsali koupi zboží, jež mu prodal Jindřich z Lažan, hejtman vratislavský, totiž hrad a město Náchod, městečko Hronov atd. (103)

V Praze, 14. ledna 1415.

Wenceslaus, d. gr. Roman. rex semper Augustus et Boemie rex, nobilibus vrzedniconibus, camerariis, czudariis, prothonotariis, vicenotariis ceterisque terre regni nostri Boemie ac regalis curie tabularum beneficiariis et officiatis, fidelibus nostris dilectis, graciam regiam et omne bonum. Fideles dilecti! Quia nobilis Boczko de Podyebrad alias de Cunstat, fidelis noster dilectus, in regie nostre maiestatis personaliter constitutus presencia nobis significare curauit, qualiter ipse a nobili Heinrico de Lazan, capitaneo Wratislauiensi, fideli nostro dilecto, hereditates et bona homagialia, videlicet Nachod castrum et ciuitatem, Hronaw opidum, Rabien curiam arature, Porzyeczka, Dochowa, Pawlissow, Sedmakowicz, Brne, Srbska, Dobrossow, Zdyar, Gystbiczie, Lyppie, Brassecz, Babye, Pastorkow, Slawikow, Trubie, Kramolna, Bilewecz, Slopczie et Peklo,*) villas, tabernas, curias rusticales et molendina cum censu, agris, pratis, siluis, riuis, piscinis, fluminibus, aquis aquarumve decursibus, montibus, vallibus, iuribus patronatus ecclesiarum et capellarum seu altarium, seruitoribus seu

*) Rabien nyní nepovědomé, Poříčí Malé, Dochowa snad Radechová Dolní, Pavlišov, Sedmakovice, Brné samota mezi Velkým Poříčím a Malou Čermnou, Srbská Vysoká, Dobrošov, Žďárek, Jistbice, Lipí, Bražec, Babí, Pastorkov neznámý, Slavíkov, Trubějov, Kramolná, Bilovec, Slopčí nepovědomé, Peklo mlýn u řeky Medhuje pode vsí Jistbicí.

homagiis, theloneis et omni libertate ac dominio ad ea pertinente, ita et in eisdem metis et gadibus, prout solus tenuit et habuit, cum omnibus vtilitatibus, que ibi modo sunt vel esse poterint quomodolibet in futurum, supra terram vel sub terra, emerit et comparauerit pro certa summa pecunie, prout in empcionis et vendicionis contractu desuper inter ipsos facto plenius est expressum.

Et quia cum dictus vendens et eius disbrigatores, qui dicta bona debent disbrigare, habeat in magna sui parte hereditates liberas et eciam homagiales, extat maiestati nostre per eundem Boczkonem supplicatum humiliter et attente, quatenus ad maiorem predictarum hereditatum disbrigacionem, tutelam et cautelam dictas hereditates et bona tam terre regni quam eciam curie nostre regalis Boemie, sicut premittitur, tabulis intabulare et inscribere ac imponere mandaremus, in euentum videlicet, quando quispiam hominum quidquam in supradictis attemptaret et impeteret hereditatibus et bonis iure uel facto, quod tunc ipse Boczko secundum ius et consuetudinem regni super prefatum vendentem et ipsius disbrigatores ac eorum hereditates tam liberas quam homagiales posset sahnuti, super liberas iure terre et super homagiales iure curie nostre regalis, impedimentis quorumlibet procul motis, iure tamen homagii nostri semper saluo:

Nos ad humilem dicti Boczkonis peticionis instanciam non per errorem aut improuide, sed animo deliberato, regia auctoritate Boemie et de certa nostra sciencia ad suprascriptum tam empcionis quam vendicionis contractum graciose consencientes, fidelitati vestre seriose precipimus et mandamus omnino volentes, quatenus predictas hereditates et bona predicta tam terre regni quam eciam curie nostre regalis Boemie tabulis ex causis premissis intabulare et inscribere debeatis realiter cum effectu, iure tamen homagii nostri semper saluo.

Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum dat. Prage a. d. mil. quadring. quintodecimo, die quarta decima Januarii, regn. nostr. anno Boemie quinquag. secundo, Roman. vero tricesimo nono.

In plica: Per dom. Conradum archiepiscopum Prag. Johannes de Bamberg. — Verso: R(egistrata). Caspar de Lewbicz. Ingrossata est Mathie. K, VI°.

Majestát s contrasigillem dobře zachovalý visí na proužku perg.

74.

Václav, římský a český král, dává Kunšovi z Olbramovic, purkrabí svému na Karlšteině, zboží v Předhradí s částí řeky Labe a ves Osek, což na něho a na korunu Českou bylo po smrti Alše ze Zaječic spadlo. (104)

V Praze, 18. ledna 1415.

Wenceslaus, d. gr. Roman. rex semper Augustus et Boemie rex. Not. fac. ten. presen. vniuersis, quod propter grata et accepta fidelitatis obsequia maiestati

nostre per strenuum Cunssonem de Olwramobicz, burggrauium nostrum in Karlstein fidelem dilectum, exhibita et successu temporis exhibenda, sibi non per errorem aut improuide, sed animo deliberato infrascripta bona, videlicet municionem cum curiis araturarum, iure patronatus ecclesie, curiis rusticalibus, censibus, redditibus, agris cultis et incultis, pratis, pascuis, siluis, nemoribus, paludibus, parte fluuii Albee et aliis suis pertinenciis in villa Przyedhradie post Herssonis de Zagieczicz et Przyedhradie, item Ossyek villam integram cum curiis rusticalibus, censibus, redditibus, agris, pratis, communitatibus et singulis pertinenciis ad eandem villam spectantibus, post Alssonis, quondam nati Alssonis ibidem de Zagieczicz, obitum ad nos velut regem Boemie legittime deuoluta et a nobis et corona regni Boemie in feudum dependencia dedimus, donauimus et contulimus, damus, donamus et virtute presencium regia auctoritate Boemie et de certa nostra sciencia graciosius conferimus per ipsum, heredes et successores suos legitimos habenda, tenenda et perpetuis temporibus feodi titulo hereditarie possidenda et in ipsorum vsus, prout ipsis melius et vtilius expedire videbitur, absque impedimento quolibet conuertenda, necnon eadem bona in quibuscumque consistant, quibusve specialibus designentur nominibus, eodem iure vendenda, obliganda et in vita vel in morte leganda, testanda et donanda personis quibuscumque, spiritualibus dumtaxat exceptis.

Predicto eciam Cunssoni hanc graciam facimus specialem, in casum videlicet, quo Elizabeth, Alssonis alias de Zagieczicz supradicti relicta, ab hac luce decederet, quod extunc quindecim sexagene census, quas ipsa pro suo dotalicio ad ipsius vite tempora in villa Ossyek et suis pertinenciis, sicut prescribitur, habet, tenet et possidet, ad ipsum Cunssonem, heredes et successores suos peruenire et deuolui debeant per ipsos, impedimentis quorumlibet penitus proculmotis, perpetuis temporibus pacifice possidende.

Et cui prefatus Cunsso, heredes et successores sui legitimi prefata bona cum suis pertinenciis vniuersis et quindecim sexagenis census dederint, donauerint, vendiderint, legauerint seu testati fuerint, ille vel illi eadem bona et census huiusmodi sine cuiuscumque hominis impeticione, contradiccione et impedimento quorumlibet proculmoto, tenere et habere possint et valeant et legitime possidere, talis eciam donacio seu largicio robur firmitatis obtineat, acsi per tabulas curie nostre regalis fuisset realiter roborata; litteris eciam nostris regalibus per nos super bonis et suis pertinenciis necnon censibus supradictis ex obliuione seu inaduertencia quibusuis personis prius datis seu imposterum donandis non obstantibus quibuscumque, quibus omnibus presentibus de certa nostra sciencia derogamus de plenitudine nostre regie potestatis.

Insuper eciam de vberioris gracie nostre dono et solita pietatis clemencia prefato Cunssoni hanc graciam facimus per presentes: in casum, quo ipsum intestatum mori contingeret et heredes post se non derelinqueret, quod extunc suprascripta bona

cum ipsorum pertinenciis vniuersis et censibus prenominatis ad amicum suum propinquiorem, qui pro tempore fuerit, et neminem alium deuolui debeant realiter per eundem, heredes et successores suos legitimos habenda, tenenda eo modo, iure et forma, quo eadem bona et census supradictos idem Cunsso habuit, tenuit et possedit, impedimentis quibuslibet penitus procul motis, pacifice possidenda, obsequiis tamen nostris, maiestati nostre de prefatis bonis fieri solitis et prestandis semper saluis.

Prefato eciam Cunssoni vniuersas et singulas litteras et privilegia a maiestate nostra super donacionibus, vnionibus, empcionibus et obligacionibus obtenta et obtentas, prout in tabulis curie continentur, approbamus, ratificamus et virtute presencium de certa nostra sciencia graciosius confirmamus, decernentes eadem priuilegia et eciam litteras in omnibus suis punctis, clausulis, sentenciis et articulis exnunc inantea obtinere debere inuiolabilis roboris firmitatem; supplentes omnem defectum, si quis racione consuetudinis regni Boemie vel solempnitatis obmisse seu alio quouismodo repertus fuerit in premissis.

Mandantes vniuersis et singulis principibus ecclesiasticis et secularibus, nobilibus, baronibus, militibus, clientibus, officialibus, burggrauiis et signanter iudici curie nostre regalis, notario ceterisque beneficiariis, officialibus et regni nostri Boemie subditis et fidelibus, qui nunc sunt seu pro tempore fuerint, firmiter et districte, quatenus predictum Cunssonem, heredes et successores suos in possessione dictorum bonorum et censuum non impediant nec per quempiam impedire paciantur, quinpocius circa hoc nostro nomine manuteneant, protegant et defendant ac efficaciter tueantur, prout indignacionem nostram grauissimam voluerint arcius euitare.

Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum dat. Prage a. d. mill. quadring. quintodecimo, die decima octaua Januarii, regnorum nostrorum a. Boemie quinquag. secundo, Romanorum vero nono.

In plica: Ad relacionem Petri magistri monete, Johannes de Bamberg. — Verso: R(egistrata) Caspar de Lewbicz.

Po pečeti zbyl jen proužek pergamenový.

75.

Jan řečený Kyjata ze Zásady, královė české hofmistr, s rukojměmi svými vyznává, že jest dlužen 50 kop gr. Janovi z Chlumu seděním na Svojkově a bratru jeho Petrovi odtudž. (27)

V Praze, 3. července 1416.

My Jan řečený Kyjiata z Zásady, králevé české hofmistr, jistec, Heinrich z Lažan, hauptman vratislavský, Vikéř z Myslína, purkrabie pražský, Lysec z Zásady seděním v Studence a Petr z Turkova seděním v Bratřkovice [sic], rukojmie jeho, vyznáváme oc, ktož jej uzří nebo čtúce slyšeti budú, že jsme dlužni pravého dluhu a platiti

máme padesát kop gr. dobrých střiebrných rázu praž. statečným mužóm panu Janovi z Chlumu seděním na Svojkově a bratru jeho panu Petrovi odtudiež, a slibujem tiemto listem dobrú věrú beze všie zlé lsti společnú rukú nerozdielnú, tak aby sě žádný z nás o tom dluhu od jiných nedělil, ani sě dielem svým děliti mohl, svrchupsané peniezě na sv. Havla, ješto nynie najprve přijde, dřéve jmenovaným našim věřitelóm dáti a zaplatiti penězi hotovými beze všěho prodlenie.

Pakli bychom toho neučinili, tehda inhed nazajtřie my všiechni rukojmí, když napomenuti budeme, každý s jedním pacholkem a se dvěma koněma v Praze atd. A zda by který z nás v tom času umřěl, jehož bože nedaj, tehda my živie zóstalí slibujem jiného tak jistého a hodného miesto umrlého k nám přistaviti v měsieci od času toho, ješto umřěl, počítajíc, s uobnovením listu tohoto, když to kolivěk potřebie bude, pod ležením svrchu psaným. A ktož tento list s jich dobrú volí jmieti bude, ten má jmieti plnú moc i plné právo ke všěm věcem svrchupsaným jakožto oni sami. Na potvrzenie toho pravým vědomím pečeti jsme své přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán v Praze léta od Narozenie syna božieho tisíc čtyři sta a v šestnádctém létě, ten pátek před svatem [sic] Prokopem etc.

Na proužcích pergam. přivěšeno 5 malých pečetí.

76.

Leva z Pecky slibuje, že panu Bočkovi z Kunštatu řečenému z Poděbrad ani jeho synům nebude vězení, v němž u nich byl, ničím zlým po čas života svého zpomínati, a pakli by tak učinil, že se sám odsuzuje cti a víry. (105)

V Poděbradech, 30. listop. 1418.

Já Leva z Pecky vyznávám ɔc. Jakož jsem byl vězněm uroz. pana Bočka z Kunštata řěčeného z Poděbrad a jeho synóv, že jsú mě toho vězenie milostivě a dobrotivě prázdna propustili, a toho jim mám věrně, doniž sem živ, zasluhovati. A také slibuji svrchupsaným pánóm mú dobrú čistú věrú pode ctí i pod věrú, že jim ani jich žádnému toho vězenie ničím zlým nemám zpomínati, a také proti nim ani proti jich žádnému, doniž sem živ, nemám býti, a zvláště o tu věc. Pakli bych toho nezdržal a tiem osvědčen byl, tehdy sě sám odsuzuji cti a viery, jako bych v šranciech ubit byl. A tomu na potvrzenie přivěsil sem svú pečeť k tomuto listu, a podle mne na svědomie Jan Hranostaj z Dobu a Zigmund z Kněžiček a Jaroslav z Bukoviny a Rostěk z Hostky přivěsili sme své pečeti svú dobrú volí. Jenž jest psán i dán na Poděbradech léta po narození s. b. po tisíci a po čtyřech stech osmnádctého, v středu den sv. Ondřeje.

Přivěšeno na proužcích pergam. 5 pečetí.

77.

Sigmund, římský, uherský, český ꝛc král ꝛc, zapisuje Janovi z Opočna zboží kláštera Břevnovského na Moravě a v Čechách ve třech tisících kop gr., jež mu jest dlužen za žold zadržalý. (164)

V Čáslavi, 17. září 1420.

Nos Sigismundus, d. gr. Romanorum rex semper Augustus ac Hung., Boh., Dal., Croacie etc. rex, memorie commendamus tenore presencium significantes, quibus expedit, vniuersis. Licet nos certas possessiones monasterii Brewnouiensis nobili et strennuo Johanni de Opoczna pro tribus milibus sexag. gr. bohemicalium, quibus sibi racione sui stipendii per nos retenti debitorie obligamur, mediantes aliis litteris nostris superinde confectis duxerimus pignoris titulo obligandum;

tamen quia religiosus vir dominus . ., dicti monasterii Brewnouiensis abbas, dictam inpignoracionem possessionum ipsius monasterii per nos ipsi Johanni factam paruipendendo, in dictarum possessionum predicti monasterii in prescriptis aliis litteris nostris specificatarum dominium ipsum Johannem de Opoczna, vti exinde re uera sumus informati, intromittere recusauit, ideo nos vniuersas possessiones et quelibet bona dicti monasterii Brewnouiensis tam in marchionatu nostro Morauiensi quam in dicto regno nostro Bohemie vbilibet habitas et existencia, quouis nominis vocabulo vocitentur, cum iustis eorum prouentibus et legittimis pro dictis tribus milibus sexagenis gr. eidem Johanni de Opoczna pignoris titulo duximus obligandum, ymmo obligamus et inpignoramus per presentes tam diu per ipsum Johannem, quousque nos aut prefatus dominus abbas dictas tria milia sexagenas grossorum sibi persoluerimus aut persoluerit, vel ipse dominus abbas pro eisdem tribus milibus sexagenis grossorum opidum eiusdem monasterii Brwmno [sic] vocatum manibus eiusdem Johannis simili modo titulo pignoris assignauerit tenendum, possidendum et habendum; tali condicione interposita, quod quam primum nos aut prefatus dominus abbas modernus vel sui successores eiusdem videlicet monasterii gubernatores ipsi Johanni vel suis heredibus dictas tria milia sexagenas grossorum persoluerimus vel persoluerit, extunc mox et in continenti idem Johannes vel sui successores ipsa bona dicti monasterii vel dictum opidum Brwmmo [sic] sibi inpignorata sine aliquali difficultate et omni litigionario processu proculmoto eidem monasterio remittere et resignare debeat et teneantur.

Et quis vel qui presentes litteras cum ipsius Johannis voluntate habuerit seu habuerint, illi vel illis ius competit omnium premissorum. Harum nostrarum, quibus sigillum nostrum appensum est, testimonio litterarum mediante dat. in ciuitate nostra Czaslauiensi feria tercia proxima post festum Exaltacionis sancte Crucis a. d. mill. quadring. XX°, regnorum nostrorum a. Hungarie etc. XXXIV°, Roman. decimo, Boh. vero primo. — Commissio propria domini regis.

K listu přivěšena červená pečet (sekret) Sigmundova na proužku pergam.

78.

Sigmund, římský, uherský, český atd. král, odvolává své zastavení statků kláštera Vyzovického. (66)

V Norimberce, 23. srpna 1422.

Sigismundus, d. gr. Roman. rex, semper Augustus ac Hung., Boemie, Dalm., Croacie etc. rex, not. fac. ten. pres. vniuersis, quod licet alias quadam ardua necessitate constricti ad resistendum peruersis conatibus et machinamentis hereticorum in Boemia valide consurgencium, qui eciam sue inmanitatis rabie fideles dei christicolas tam morti tradentes atrociter quam in bonis funditus spoliantes, ecclesias dei demolientes adeo debachati sunt et adhuc in sua pertinacia perdurantes nomen christianum eciam hodie conantur extinguere penitus, non parcentes sexui vel etati, bona ecclesiastica tam Pragensis ecclesie quam eciam aliarum ecclesiarum, monasteriorum et parrochialium, cuiuscunque eciam condicionis existant, tunc certis personis proscripserimus et dederimus possidenda, sicut eciam bona monasterii Wisowicensis ordinis Cisterciensis, Olomucensis dyocesis, nos fecisse preterito tempore memoramur. Nos attendentes huiusmodi donacionem et alienacionem bonorum ecclesiasticorum in personas seculares quacumque occasione seu condicione factas tam a legibus quam canonibus fore irritas et inanes nec debere subsistere seu valere, non per errorem aut improuide, sed animo deliberato, maturo omnium electorum sacri Romani imperii et aliorum multorum principum, comitum et comunitatum imperii sacri et regni Boemie comunicato consilio prefatam donacionem et alienacionem de possessionibus monasterii Wisowicensis prefati quibuscumque personis quacumque occasione, condicione seu colore factas, auctoritate Romana et Boemie regia tenore presencium reuocauimus, irritauimus, anullauimus, reuocamus, irritamus, anullamus et nullius dicimus, pronunctiamus et declaramus debere fore roboris vel vigoris; decernentes et volentes, quod honorabilis . . abbas monasterii Wisowicensis prefati vnacum conuentu suo eciam auctoritate propria, assumptis sibi ad hoc, si opus fuerit, suis fautoribus et amicis, se de eisdem bonis sui monasterii omnibus et singulis, vbicunque eciam fuerint constituta, debeat et possit intromittere, tenere, vtifrui et absque impedimento cuiuscumque eciam nostras litteras habentis seu alias cum violencia possidentis, ac eciam sibi pro recuperacione eorundem bonorum tutores, defensores et adiutores eligere et recipere pro suo comodo, quociens sibi visum fuerit expedire. Presencium sub nostri regalis sigilli appensione testimonio litterarum. Dat. Nuremberge a. d. mill. quadring. vicesimo secundo, dominico ante Bartholomei apostoli, regnorum nostrorum anno Hungarie etc. tricesimo sexto, Roman. tredecimo [sic], Boemie vero tercio.

In plica: Ad mand. dom. regis domino Georgio, episcopo Pataviensi, cancellario referente, Franciscus prepositus Strigoniensis. — Verso: R(egistrata). Henricus Fye.

Z pečeti zbyl jen proužek pergamenový. Srv. takovýž list kl. Sedleckého v AČ. XIV. 406 č. 15.

79.

Sigmund, římský, uherský, český atd. král, dává Půtovi z Častolovic, hejtmanu v Kladště, právo k ražení mincí dle hodnoty a přísady mince vratislavské a svídnické a nařizuje, aby všude v Kladště a v zemích sousedních brána byla. (13)

V Trenčíně, 10. ledna 1426.

Wir Sigmund, von gotes gnaden rom. kunig, zu allen czeiten merer des reichs vnd zu Vngern, zu Behem, Dalmacien, Croacien etc. kunig, bekennen vnd tun kunt offembar ɔc, das wir angesehen haben vnsers landes zu Glocz merklichen gebrechen, den es hat von der müncze wegen, vnd daz etcliche jare nü kein müncze do gemachet vnd geslagen ist, dauon dasselbe lande grossen schaden mochte leyden. Vnd wann dasselbe lande allczeyt sein eygne müncze gehabt hat, die auch in andern vmbgelegenen landen genomen ist, dorumb solichen gebrechen dem vorgenant Gloczer land zu benemen vnd gemeynen nücze desselben landes auffzurichten, haben wir mit wolbedachtem mute, gutem rate vnd rechter wissen dem edeln Puothen von Czastolowicz, vnserm hauptman zu Glocz vnd lieben getrewen, gegunnet vnd erloubet, gunnen vnd erlouben im von behemischer kuniglicher macht in crafft disz briefs, das er fürbas ein erbere, redliche müncze zu Glocz im lande auf einen solichen czusacz, als daz die Breslawer oder die Sweydniczer mit irer müncze vnd mit solichem czusacz halden, czwelff haller für einen behmischen grossen halde vnd slahen lasse, die gang vnd gebe sein; vnd daz gemeiner nücz dodurch nicht vorkurczet wurde, die auch von allen gesessen im lande vnd vmbgesessen vsz dem lande zu Glocz genomen vnd dorumb allerley notdurfft gekouffet vnd vorkouffet vnd gehandelt werden sol von allermenicklich vngehindert. Doch sollen sy die vorgenan[te] müncze lassen slahen bisz auf vnser oder vnserr erben vnd nochkomen kunige zu Behem widerruffen. Vnd wir gebieten dorumb allen vnsers landes zu Glocz inwonern vnd suszt allen kouffluten, die in daz land zu Glocz iren handel vnd kouffmanschafft treiben, ernstlich vnd vesticklich mit disem brieff, daz sy die vorgenan[te] müncze vmb ire ware vnd allerlei notdurfft nemen und die nicht vorslahen in dheinweis, als lieb in sey vnser sware vngnade zu uermeyden. Mit vrkund disz briefs versigelt mit vnser kuniglichem maiestat insigel. Geben zu Trencz nach Crists geburt vierczehenhundert jar vnd dornach in dem sechsvndczweinczigisten jare am nechsten donerstag nach der heiligen dreyer kunig tag, unserr riche des vngrischen etc. in dem newnvnddreisigisten, des romischen in dem sechczehenden vnd des behemischen in dem sechsten jaren etc.

In plica: Ad mand. dom. regis Michael, prepositus Boleslauiensis. — Verso: R(egistrata). Henricus Fye.

K listu přivěšena jest na proužku perg. poněkud porouchaná pečeť krále Sigmunda.

80.

Sigmund, římský, uherský, český atd. král, vyznává, že učiniv posledně zúčtování s Půtou z Častolovic, jest mu ještě dlužen 5000 zl., z kterých zaplatí 2000 zl. o sv. Martině nejblíže příštím a zbývající tři tisíce zl. o středopostí taktéž nejblíže příštím. (14)

V Prešpurce, 20. srpna 1429.

Sigismundus, d. gr. Roman. rex, semper Aug. ac Hung., Boh., Dalm., Croacie etc. rex, not. fac. ten. presen. vniuersis, quod nos nouiter cum nobile [sic] Puotha de Czastolowicz, fideli nostro dilecto, racionem f[a]cientes et ipsum pro omnibus debitis, in quibus sibi obligabamur, contentum reddentes, sibi adhuc in quinque millibus florenis auri remansimus debitores. Idcirco volentes prefatum Puotham de prefatis pecuniis contentum reddere et securum, sibi tenore presencium promittimus verbo regio et spondemus, quod prefato Puothe et heredibus suis aut illi, qui presentem litteram cum ipsius bona voluntate habuerit, de prefatis quinque millibus florenis duo millia super festo s. Martini proxime venturo et residua tria millia super medio quadragesime similiter proxime affuture cum pecuniis albis siue paruis tunc in regno nostro Hungarie currentibus realiter persoluere volumus et pagare contradiccione et renitencia cessantibus quibuscumque. In cuius rei testimonium sigillum nostrum presentibus est appensum. Dat. Posonii a. d. mill. quadring. vic. nono sabbato ante festum s. Bartholomei apostoli, regnorum nostrorum a. Hungarie etc. XLIII°, Roman. decimo nono, Bohemie vero decimo.

In plica: Ad mandatum dom. regis Caspar Slick. — Verso: Registrata. Soluta est ad plenum et in toto.

K listině proříznuté přivěšena jest na proužku pergamenovém menší červená pečeť krále Sigmunda.

81.

Oldřich z Rosenberka, Vilém z Hasenburka, Albrecht z Koldic, Aleš ze Šternberka, Hynek z Rotenburka, Jaroslav z Dubé a Jan z Ústí vyznávají, že král Sigmund učiniv účet s Půtou z Častolovic o dluhy a škody a o služby, zůstává mu dlužen ještě 9600 kop gr., a že řečenému Půtovi v sumě té zastavuje král hrad a město Kladsko s městečkem Landekem a Bystřicí, s městem a zámkem Frankensteinem, s městem Radkovem, jakož i klášter Kamenec i se vším jich příslušenstvím. (15)

V Norimberce, 29. července 1431.

Wir Vlrich von Rosemberg, Wilhelm von Hasenburg, Albrecht von Koldicz, Alesch von Sternberg, Hinke von Rotemburg, Jaroslav von der Duben, Jan von Ausik bekennen vnd tun kunt offintlich ꝛc, das der allirdurchluchtigiste fürste kunig Sigmund, röm., czu Vngern, Dalmacie, Croacie etc. und kunig zu Behem, vnsir gnediger liber herre, mit dem edlen Puothen von Czastolowicz abgerechent hat vmb

alle seine schult vnd scheden vnd vmb seine getreuen dinste, vnd das her ym auch leuthe czu dinste gehalden hat, und hat ym eyne sulche redliche und erbirliche rechnunge getan, doran vnsirm gnedigen hern dem kunige wol genuget, vnd bleibt vnsir gnediger herre der kunig dem obgenanten hern Puothen von Czastolowicz vnd seinen erben schuldig rechtir vnd redlicher schult newntausint vnd sechshundirt schock guter silberynner groschen preger müncze behmischer czal.

Vnd vnsir obgenanter gnediger herre der kunig hat ym vnd seinen erben di obgenante summe geldes vorschreben und dorümb vorpfendet das slos Glacz vnd stat vnd burg, mit dem stetten Landecke vnd Habilswerde, mit der stat vnd slos Frankinstein vnd mit dem steten Wunschilburg, vnd das clostir Camencz mit allen iren czugehorungen, rechten, herscheften, freyheiten vnd herlichkeiten, als das vnsir gnediger herre der kunig gehabt hat, mit czinsen, rechten, kirchlehen der gotsgabe, mannen, renten, nützczen, czollen, anfellen, gerichten, dorfirn, höfen, eckirn, wysen, weyden, wassirn, wunen, mölen, teichen, pachin, wassirleuften, welden, püschin, geyegden, bergen, talen vnd allen andern czugehorungen, nichts ausgenomen noch hindangeseczt, das do leit in den obgenanten herscheften des lands czu Glacz, adir wo das leit vnd dorczu gehört adir von aldirs derczu gehort hat, vnd als das vnsirs gnedigen hern des kunigs brieff vorsigelt mit seiner maiestat ingsigel clerlicher ausweizet, den ym vnd seinen vnsir gnediger herre der kunig mit vnserm rate vnd mit vnsir allir gutem willen vnd wissen, den wir alle dorczu gegeben haben czu sulchir vorphendunge vnd vorsatczunge der obgenanten herrscheftc Glacz vnd allir yrer herlichkeit vnd czugehorunge etc., als das dann vnsirs gnedigen hern des kuniges brieff ym vnd seinen erben dorüber gegeben clerlich vnd bas auszweizet.

Vnd dy obgenante summe geldis vnd vorsatczunge des slos Glacz und stat mit irer herschaft, herlichkeit vnd czugehorungen obenbenant etc. hat vnsir gnediger herre der kunig dem obgenanten hern Puothen von Czastolowicz vnd seinen erben vnd seinen getreuen hendern, adir wer disen brieff mit seyme guten willen ynne hette, vorschreben, das dyeselben gancze vnd volle craft vnd macht sullen haben czu den obgenanten herscheften, als der obgenante Puothe vnd sein erben.

Auch bekennen wir mit disem brieff vnd ist vns wissintlich, das vnsir gnediger herre der kunig slos vnd stat Glacz mit allir yrer herschaft, herlichkeit vnd czugehorungen ꝛc, als oben benant ist, wider gelozt vnd beczalt hat mit seyme eigen bereytem gelde von dem hochgeborn fursten vnd herren herczag Johans von Troppaw zeligen vnd von seinen erben, vnd dy briue, dy her vber dy selbe verpfendeschaft gehabt hat adir seine erben, dy sein vorhalden vnd hinderstellig bleben. Vnd das ist vns wissintlich. Vnd wer sache, das sulche vorhaldene briue ymmer czu lichte kqwemen, vnd das sy dann dem oftgenanten hern Puothen vnd seinen erben vnd getreuwen hendern, adir wer disen brieff mit seyme guten willen ynne haben würde,

keinen schaden brengen sullen: so bekenne wir auch, das dyselben vorhalden briue sein gelozt vnd beczalt von vnsirm gnedigen hern dem kunige mit seyme bereyten gelde, als das vnsirs gnedigen hern des künigs brieff obengenantt bas ausweizet.

Des czu eyme waren bekenthnisze vnd merer sicherheit vnd grösir befestunge wille aller obengeschreben stücke, punckt vnd artickel haben wir obgenannten herren von geheise vnsirs gnedigen hern des kunigs vnd auch mit vnsirm rate vnd gutem vorwylten willen vnd wissen, den wir czu disem briue gegeben haben, iglicher besundir sein ingesigel mit vnsirm guten willen vnd wissen an disen unsirn offen brieff lasen hengen. Geben czu Nurmberg noch Crists geburth vyerczehenhundirt jar vnd in dem eynvnddreysigisten jaren, am sontage noch sente Jocobs tage des heiligen czwelffboten.

K listině přivěšeno jest na proužcích perg. sedm pečetí.

82.

Jan z Kravař a z Jičína činí poslední své pořízení.

Ve Fulneku, 17. března 1433.

Ve jméno božie amen. Já Jan z Kravař a z Jičína vyznávám ꝛc. Znamenav, kterak na tomto světě bydlenie věčného nenie, než den ode dne, hodina po hodině k smrti sě vždy blíží, s dobrým rozmyslem, při dobrém rozumu jsa, chtě to, což mi pán buoh popřál mieti mého zbožie dědičného od předkuov mých mně přišlého, jestliže by mne pán buoh neuchoval, aby bylo to zbožie mé řádně rozdáno a tak učiněno vedle rozkázánie mého mými poručníky duolepsanými, což jest dluhuov, aby z toho placeno bylo, i také což bych komu rozkázal z svej milosti dáti, aby dáno bylo. A to rozkázánie mocně tiemto listem činím:

Najprve hrad Fulnek s tiem zbožiem, což k tomu slušie, osviecenej kněžně Agnežce, dědičce Oppavskej manželce mej vlastní, odkazuji u věně jejie, aby jí z toho nebylo hýbáno, dokovadž by jí čtyř tisíc hřiven gr. nebylo dáno, a když by jí dáno bylo, aby ten hrad s tiem zbožiem se všiem příslušenstviem byl postúpen, komuž bude rozkázáno.

Druhé rozkázánie činím: hrad Jičín i to zbožie, co k tomu slušie, odkazuji urozenému pánu Stiborovi z Cimburga a z Dřevohostic, erbóm jeho, tak aby to věčně při nich zóstalo.

Třetie: hrad Strallmberg i to všeckno zbožie, což k tomu slušie, odkazuji také panu Stiborovi, aby pan Stibor to zbožie prodada, mé dluhy tiem zplatil, což sem komu dlužen, a nestačilo-li by na tom, ale Rožnov hrad i s tiem zbožiem, což k tomu slušie, aby pan Stibor prodal a dluhy mé vždy zplatil. A ješče jestliže by vždy nestačilo, ale aby splatě kněžně paní a manželce mej milej věno, hrad Fulnek s tiem se všiem zbožiem, což k tomu příslušie, aby prodal a tiem mé všeckny dluhy zplatil,

kteříž se duole píšie; i jiní všelikterací dluhové, ač bych komu co dlužen byl a pozapomenul napsati, ktož by směl řéci a přisíci, aby jemu z toho zaplatil, aby na mej duši to nezóstalo; a zóstane-li co, aby dále rozdal služebníkóm mým, což komu odkáži, jakož se duole píše.

A také jakož mi pan Pertolt ješče dlužen za Krumlov dva tisíce kop grošěv a čtyři sta kop grošev, to také odkazuji panu Stiborovi, jestliže by vždy nestatšelo a dluhuov neměl čím doplatiti, vezma, aby z toho zaplatil a služebníkóm také dal, což odkáži, jakož sě vše duole píše, i také z toho a z jiného, když by první penízi byli, aby pro Buoh chudým rozdal, což odkáži, jakož sě duole popíše, a ostatek, což zbude a zóstane, aby to panu Stiborovi bylo a při něm zóstalo.

Item tento první dluh dlužen sem paní Elšce z Sedlec třidceti kop grošěv kromě úrokuov; Haškovi ze Všechovic sto hřiven grošěv jistiny krom úrokuov; Benešovým sirotkóm dobrej paměti z Kujav puol druhého sta kop grošěv, a v tom mají a držie ode mne rychtářstvie v Kujavách, a na to měl sem jim byl list hamfest pravý vyjednati a dáti; protož aby to poručníky mými bylo opatřeno, tak aby oni svým jisti byli. Item sirotkóm z Libhošče šestnácte hřiven sem dlužen; item sirotkóm dobrej paměti z Řískébo Zdenkovým pět a sedmdesát hřiven grošěv jistiny kromě úrokuov; Janovi Tlačisvětovi seseth [sic] a sto hřiven jistiny kromě úrokuov; Petrzswaldovi třidceti a sto hřiven grošěv jistiny za úroky a za službu šestdesát hřiven; panu Janovi z Tvorkova, jakož v Ratiboři bydlí, bez čtyř sto kop jistiny kromě úrokuov. Mikolášovi Šumburskému dvě stě kop; panu Mikulášovi Tvarkovskému pět set kop grošěv; Vítovi Bradatému bez jednej sto kop; Binovskému Polákovi šedesát kop; Paškovi padesát kop; Čeňkovi z Kladorub dvamecítma kop; Vilémovi Jeníkovu synu bez jednej třidceti kop; Janovi Bradkovi sto kop, a toť mne pan Janák z toho dluhu měl vyvaditi; panu Dobešovi sto kop; Požarskému čtyřidceti kop; Jindřiškovi Nosovi třinácte kop; Jindřichovi Thamfaldovi čtyřidceti hřiven; Matějkovi bratru Drslavovu čtyřidceti kop; panu Sokolovi sto a jedenmecítma kop; Brujavskému sedmdesát kop; Strusovi třidceti kop; Thasovi čtyřidceti kop; Petříkovi Donátovi třidceti a sto kop; Jiříkovi Sobkovu synu třidceti kop; Šegečovi třinácte kop; Ryskovi třidceti kop; Mikoláškovi Zajíčkovi osm kop; Hanušovi z Jičína devět kop za kuoň, a třinácte kop, ježto mi pójčil hotových; Jindřiškovi z Příbora bez dvú třidceti hřiven, polovici grošěv a polovici črných peněz; Sigmundovi Falkovi padesát kop; panu Tovačovskému dvadceti kop, jakož mne zastúpil od Martina Mnicha; Matičce čtyřidceti kop; paní Habce padesát kop.

Item kterýchž dluhuov nepomním, ježto mi z paměti vyšly, buďto že bych také svým lidem dlužen byl v Jičíně, v Bělovci aneb kdežkolivěk jinde, i jiným, ježto by směli pod přísahú řéci, ty také poručníci moji duole psaní mají platiti, aby na mej duši to nezóstalo, jako i tyto, kteříž sě svrchu píšie a menují, ježto druzí listy s ru-

kojměmi mají a druzí na svědomie a druzí listuov nemají; a ti, kteříž listy mají na svědomie s mými pečetmi, ti listové aby túž moc měli a mají mieti, jakoby s rukojměmi byli; a kteříž nemají, ale proto jim vždy má zaplaceno býti, tak jakož by listy mé na to měli, aby na mej duši to nezóstalo.

Item svým dvořenóm dlužen sem koně, pancíře a penieze, a toho nepamatuji, kterak mnoho: jestliže by mne pán Buoh neuchoval, aby ti vystúpili a pravdu každý z nich pověděl, co sem komu dlužen, a to pod přísahú; a to jim všechno aby zaplaceno bylo.

Item o zástavách: Třidcátník držie Pustějov a Bělov v penězích, a s tiem poručnící uhoďte a opatřte, aby jemu jeho dáno bylo, což listové svědčie, kteréž ode mne má. Jindříšek Dichylovský držie Pústkovec v sedmdesáti hřivnách, kteréž sem jemu dlužen spravedlivě; a to jest v kněžnině věnu, protož aby to opatřeno bylo poručníky, aby on svým jist byl. Item také sirotkové Benešovi v Kujavách sedm hřiven platu mají, a to držie v sedmdesáti hřivnách, a na to listu nemají; také aby to opatřeno bylo poručníky, aby svým jisti byli. Mikolášek Zajíček v Albrechticích pod Bělovcem držie zástavu ve stu kopách. A jiné všechny zástavy mocně porúčím panu Stiborovi; ten je vyplacuj aneb s nimi učiň, jakž sě jemu zdáti bude. Jedniť mají listy s rukojměmi a druzí s mú pečetí a podle mne jiných dobrých lidí pečeti na svědomie u jich listuov.

Item toto z milosti svej svým služebníkóm odkazuji, aby jim dáno bylo: najprve Janovi, maršálkovi svému, Mošuov Veliký i Malý dávám ku pravému dědicstvie, a k tomu padesát kop aby jemu dáno bylo; Drslavovi třidceti kop; panu Janovi Závišicskému třidceti kop; Janovi Duoňovi dvadceti kop; Martinovi Žabce dvadceti kop; Kepině dvadceti kop; Bedřiškovi dvadceti kop; Matičce dvadceti kop; Smilovi na Jičíně deset kop; Prokopovi deset kop; Měřičce dvaceti kop; Húdkovi dvadceti kop; Silvestrovi třidceti kop; Třebíčskému dvadceti kop; Petrzswaldovi dvadceti kop; Čičavcovi dvadceti kop; Hynkovi Táhlovi padesát kop. Také sem jemu dlužen koně, a za to, což by řekl pod přísahú, aby jemu dáno bylo. Janovi Donathovi třidceti kop; Mstichovi dvadceti kop; Trnavce dvadceti kop; Bavarovi dvaceti kop; Ryskovi dvadceti kop; Hynkovi Thamfaldovi dvadceti kop, a jakož nynie v těchto měrách jemu pobráno a spáleno pro mne, což ztratil, aby jemu za to dáno bylo, což by směl řéci pod přísahú. Jindřichovi Thamfaldovi dvadceti kop, a což jemu také pobráno a spáleno podle Hynka pro mne, což by směl řéci pod přísahú, aby jemu za to bylo dáno; Petříkovi Donáthovi dvadceti kop; Němcovi Salabovi dvadceti kop; Šegečovi dvadceti kop; Lithkovu dvadceti kop; Brujavskému dvadceti kop; Strusovi čtyřidceti kop. Klimkovskému třidceti kop, a také sem dlužen jemu nětco spravedlivě peněz; cožkolivěk jest toho, aby jemu dáno bylo,

což by směl pod přísahú řéci. Jindřiškovi Dichylovskému dvadceti kop; Matúškovi písaři mému dvadceti kop; Mikoláškovi kuchařovi pět kop.

Item také odkazuji, aby čeledi hradskej na Fulnece bylo dáno deset kop a mezi ně rozděleno. Item odkazuji čeledi hradskej na Štralmberce deset kop, aby mezi ně rozděleno bylo. Item odkazuji čeledi hradskej na Jičíně deset kop, aby mezi ně rozděleno bylo. Item odkazuji čeledi hradskej na Rožnov deset kop, aby mezi ně rozděleno bylo.

Item úředníkóm svým na svých zámcích odkazuji za jich práci, ješto sú mého dobrého hleděli, najprve Machňovi purkrabí fulneckému třidceti kop; Martinkovi Kunwaldskému purgrabí štrallmberskému třidceti kop; Lapce purgrabí rožnovskému dvadceti kop odkazuji, a k tomu jemu sem také nětco dlužen, ješto hotové za mne dal; ale nemoha pamatovati, kterak mnoho, což kolvěk jest toho a směl by řéci pod přísahú, aby jemu dáno bylo. Item Petříkovi Zuberskému, purgrabí jičínskému, také odkazuji dvadceti kop, aby jemu dáno bylo.

Item také aby mezi chudé bylo rozdáno ve jméno božie za mú duši šedesát hřiven mými poručníky duolepsanými.

A když dluhové všeckny vědomie i nevědomie, kteříž sě svrchu píšie, zaplaceni budú a rozdáno to bude všechno, což sem odkázal, což zbude a zóstane, všechno panu Stiborovi buď.

Protož já svrchu psaný pan Jan mocně tiemto listem poručníky činím tyto: uroz. p. Stibora z Cimburga a z Dřevohostic, bratra mého, a slovutné Jana z Pizdratic, maršálka svého, Mikuláše Strusa z Račína a Drslava z Ochab, mého všeho zbožie, což jeho kolvěk mám, málo neb mnoho; prosím jich a věřím jim jako svým milým poručníkóm, že sobě radni a pomocni budú toho rozká[zá]nie mého konati a tak učiniti a je držeti, až sě úplně dokoná ve všech kusích, artikulích i věcích od najvěších [sic] až do najmenších bez pochybenie, což jest rozkázáno, jakož sě svrchu píše. A v tom jim nemá žádný másti ani překážeti.

Tomu na svědomie svú sem pečet vlastní s mým dobrým a jistým vědomí[m] přivěsiti dal a kázal k tomuto listu; a pro lepšie jistotu, svědomie a pro památku připrosil sem slovutných panoší, služebníkuov svých věrných, Silvestra z Kralic, Jana Třebíčského z Pozdětína, Vanka Třidcátníka z Vojetína, Pelehřima Čičavce z Čičova, Jana Donata z Polomě a Oldřicha Trnavky z Prunšperka, že sú své vlastní pečeti podle mne na svědomie k tomuto listu přivěsili. Jenž dán a psán na Fulnece v úterý před středopostiem léta po narozenie syna božieho tisíc čtyři sta třidcátého třetieho léta čtúce.

K listu přivěšeno jest na proužcích pergam. 6 pečetí vesměs zachovaných, ale s nečitelnými nápisy.

83.

Jindřich z Veselí jinak z Wartmberka dává všecko zboží své paní Machně z Veselí a z Wartmberka, tetce své. (31)

Bez místa, 5. května 1434.

Já Jindřich z Veselé jinak z Wartmberga vyznávám tímto listem ob. přede všemi, ktož oc, že znamenaje časy nebezpečné v tejto našie zemi České, i učinil sem s dobrým rozmyslem, zdráv jsa a svých přátel raddú takovéto poručenstvie a dánie, že sem dal mocně i poručil a mocí tohoto listu dávám a porúčiem zbožie svá všecka, najprve hrad Veliš, Jitčín, Bradu, Veselé, Bydžov, Hradistko s jich se všemi příslušnostmi, což k těm svrchupsaným panstvím příslušie, i to všecko, k čemuž bych koli právo měl po otci svém, to všecko dávám a porúčiem urozené paniej Machně z Veselé a z Wartmberga, tetcě mé milé, takovúto měrú: jestliže by mne pán Buoh smrti neuchoval, aby ona toho mocně požívala a v tom panovala bez překazy všelikaké, a to aby mohla prodati, dáti, zastaviti, směniti společně*) anebo rozdielně, jakž by sě jie kolivěk líbilo, jakožto [s] svým vlastním dědictvím.

Kromě toto znamenitě vymieňuji, že sem jie svěřil i věřím, že což jest dluhóv spravedlivých dobré paměti otce mého, že ty všecky zaplatí a na jeho duši nic nenechá a neostaví, a také i mých dluhóv, kteříž by byli kolivěk spravedliví, že jie toho věřím jako své milé tetcě, že je zaplatí, jakož jest toho i mých všěch dluhóv i mých všech věcí svědoma. Také jestliže bych komu co poručil anebo kázal dáti, toho jie věřím jak své milé tetcě, že to mé rozkázanie učiní a dá, vidúc, že sem k nie své všecko zbožie přichýlil a dal, i věřím jie, že to mé rozkázánie všecko učiní.

A toho na potvrzenie a pro lepší jistotu těch všěch věcí nahoře psaných svú sem vlastní pečeť kázal přivěsiti k tomuto listu, a pro dalšie a větčie svědomie téhož prosil sem urozených pánóv, pana Jindřicha z Wartmberga seděním na Waldšteině, pana Alšě z Rismburga seděním na Vřeščově, v ty časy správcě země České, pana Jana z Waldšteina seděním na Ščepaniciech, pana Jana z Jenšteina seděním na Skále, a slovutných panoší Otíka z Údrmic [sic], Zdeňaty z Kopidlna a Jana Stebla z Lompnicě, aby své pečeti podle mne na svědomie přivěsili k tomuto listu, jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho po tisíci čtyřech stech třidcátého čtvrtého v středu před Božím vstúpením.

Na rubu: Presens littera intabulata est de mandato dominorum baronum ad hoc specialiter deputatorum anno domini MCCCCLIIII°, feria VI. post Petri ad vincula.

Z osmi pečetí zachováno sedm, a sice 1—5. 7. 8.

*) Rukopis má: smeniti společni.

84.

Hašek z Waldšteina vyznává, že poručníci ustanovení od Půty z Častolovic jeho dítek a statku vzdávají poručenství a moc svou Anně kněžně z Osvětima, matce Půtově a bábě těchto dítek. (16)

V Kladsku, 6. ledna 1436.

Já Hašek z Walštaina vyznávám 2c. Když sem byl přivolán a připrošen od urozených panie Anny z Koldic, někdy manželky uroz. pána Puoty z Častolovic, pana Thýma z Koldic, a slovutných panoší Markarta z Mezilesie, Jana z Tožice a Pavlíka z Chotěčic, o to poručenstvie, jakožto je svrchu jmenovaný pan Puota na smrtedlnej posteli byl učinil poručníky všecky vespolek dietek svých i všeho zbožie, i nemohli sě o to smluviti a ustanoviti pro veliké dluhy, kteréž pan Puota po sobě ostavil jest, k komu by o to mělo hleděno býti aneb kto by toho měl odbývati a platcě býti. I ustanovili sú sě přede mnú v jednotu jednosvornú volí všickni vespolek, poručenstvie a moc svú vzdávajíce úplně jasnej kněžně a panie, panie Anně, kněžně z Osvětima, mateři dřéve psaného pana Puoty z Častolovic, a jejie milosti mocně toho postupujíce společně i každý z své strany oblášče, a prošiece, aby ráčila tu práci a dluhy podstúpiti a v sirotky, totiž v děti a v sestry páně Puotiny dobré paměti i ve všecko zbožie mohovité i nemohovité sě uvázati, i ve všecky listy i zápisy, nic nepoostavujíce; k kterémužto poručenství urozené panny, panna Anna a panna Kateřina, sestry vlastnie již jmenovaného pana Puoty, také sú vóli svú přidaly. A tak jasná dříve psaná kněžna napřed k jich prosbě a příchylna jsúci také přirozenú žádostí k svej krvi a pro těch sirotkóv dobré v to poručenstvie, v sirotky i v zbožie mocně sě jest uvázala pod takovými výmluvami, jakož sě tuto dolejie menovati budú.

Item najprve svrchupsaná kněžna má býti mocnú poručnicí všech sirotkuov páně Puotiných, syna jejieho dobré paměti, dětí i sestr, a ty sirotky i všecko zbožie má mocně spravovati a držeti a z toho i dluhy platiti a s těmi učiniti i nechati jakožto mocná poručnice, však s radú svrchupsaných panie Anny a pana Thýma z Koldic, pana Petra z Michalovic, Markvarta, Tožice a Pavlíka, kteřížto Jejie Milosti k radě sú přidáni a ku pomoci býti mají. A také těch sirotkóv páně Puotiných nemá nižádnému vydávati ani zamlúvati bez vuole a vědomie rady svrchu psané JMti přidané.

Item panie Anně častopsanej, někdy manželce páně Puotině, má postúpena býti Minstrberská země se vším panstvím a příslušenstvím, jakožto jest pan Puota měl v patnásti stech kopách grošóv dobrých střiebrných rázu a čísla pražského u věnnej zástavě. A jestliže by ráčila svým dvorem býti na Minstrberce nebli kde jinde a chtěla své dietky při sobě mieti, toho jie má dopřieno a dopuštěno býti

kněžnina poručenstvie bez pohoršenie, tak aby paní Anna těch svých dietek nevdávala ani komu zamlúvala bez svrchu psané rady, vuole a vědomie.

Item také dřéve psaná paní Anna z Koldic bude moci býti, když chce, na Kladště s svú čeládkú, doniž sě jie líbiti bude, a tuť jie má potřeba dána býti tak svobodně jakožto kněžnině milosti, a to tak dlúho, doniž by jie diel jejie, kterýž s těmi sirotky má, nebyl vydán. Pakli by paní Anna již psaná svój stav vdovský proměnila, tehdy ten její diel dává dětem svým.

Item jestliže by Buoh v tej mieře kněžny neuchoval, dokudž by paní Anna stavu svého vdovského neproměnila, tehdy paní Anna má býti po kněžně plnú poručnicí a mocně vládnúti i dluhy zastúpiti a platiti tak úplně a mocně a tiem vším právem, jakožto sama kněžna; však má vše činiti s radú, kterážto kněžně jest přidána, jako sě svrchu zejména menují.

Item pakli by paní Anna stav svój vdovský proměnila, tehdy dále nemóž aniž má poručnicí býti, ale o kohož by sě svrchupsaná rada zejména kněžně přidaná společně sě ustanovili a za poručníka volili, ten aby mocným poručníkem byl jakožto sama kněžna.

Item paní Anna častopsaná má sě s radú svrchupsanú učísti o své klenoty, ježto jie nebožtík pan Puotha v židech zastavil a ztraceny sú; a na čemž by sě společně zostanovili, ješto by jie za to mělo dáno býti, to jie má i s věnem jejím zaplaceno býti a na Minstrberském kniežetství zapsáno.

Item také jestliže by paní Anna co stavěti chtěla na Minstrberském kniežetství aneb které zbožie zastavené chtěla vyplatiti, to má učiniti s vědomím a s volí svrchupsané rady kněžně přidané. A což by tak prostavěla neboli vyplacovala, to jie má i s věnem jejím patnásti set kop gr. svrchupsaných zaplaceno býti.

Item jestliže by které zbožie buďto kladské neboli minstrberské neboli jiné zástavy bylo vyplaceno, tehdy panie Anně páně Puotině má napřed z toho věno jejie zaplaceno býti, totiž patnáste set kop grošóv svrchupsaných, a ona má Minstrberka kněžně a těm sirotkóm postúpiti beze všech zmatkóv, anebo tomu, ktož by poručníkem byl.

Item pakli by již psaná paní Anna svój stav proměniti chtěla a žádala, aby jie těch patnáste set kop grošóv svrchu psaných bylo vydáno; jestliže by jie vydány nebyly, tehdy ona bude moci tu Minstrberskú zemi v těch penězích a v témž věnném právě jinému postúpiti, avšak zápisóm ciesařovým hlavním i sirotkóm bez pohoršenie.

Těch všech úmluv a poručenstvie, jakož sě svrchu vypisuje, já Hašek svrchu psaný a podle mne urozený pan Albrecht z Koldic i my Anna a Thým z Koldic, Markvart z Mezilesie, Jan z Tožicě a Pavlík z Chotěčic také svrchupsaní všichni spolu své smy pečeti na svědomie a ku potvrzení dobrovolně přivěsili k tomuto

listu. Jenž jest dán na Kladště léta ot naroz. syna bož. tisícieho čtyřstého třidcátého šestého, tu sobotu po Božím křstění.

K listu jest přivěšeno na proužcích pergam. 7 pečetí.

85.

Sigmund, císař římský, uherský, český ɔc král, zapisuje právem zástavním dvůr v Doudlebích k hradu Potšteinu někdy příslušný ve 160 kopách gr. praž. (106)

V Praze, 6. června 1437.

My Sigmund z b. m. římský ciesař, vždy rozmnožitel říše a uherský, český etc. král, vyznáváme ɔc, že jakož urozený Puota dobré paměti z Častelovic, věrný náš milý, byl jest před léty slovutnému Janovi Čaňkovi z Ježkovic sto a šestdesáte kop dluhu spravedlivého dlužen zuostal, ješto týž Čaněk list ot něho s jistými rukojměmi pod ležením na ten dluh jměv, nám jest a v naši moc jej vrátil: tak my dluh ten zastupujíce, v ty úmluvy, kteréž o Kladsko s osviecenú Annú, kněžnú osvětinskú, i s jinými zboží a sirotkuov po svrchu psaném Puotovi zuostalých poručníky máme, s dobrým rozmyslem a raddú naší zapsali sme témuž Čaňkovi, jeho dědicóm i budúcím, a tiemto listem jménem zástavy zapisujem dvuor náš k hradu našemu Potenšteinu někdy příslušný v Dúdlebiech s poplužím, s robotami ornými i zeměmi [žennými?] tudiež v Dúdlebiech v těch stu a šestdesáti kopách gr. praž. střiebrných a dobrých; a to tak, aby prve pravený Jan Čaněk i jeho dědicové a budúcí ten dvuor s jeho příslušenstvím již vypsaným v těch penězích držal a držali, a toho bez našie, našich budúcích králuov českých, i jiných všech každé otpory a překážky požívali pod úmluvú takovúto:

Když bychom koli my, naši budúcí, královÉ čeští, nebo ti, jimž by ta výplata spravedlivě příslušala, svrchupsanému Čaňkovi nebo jeho dědicóm a budúcím těch sto a šestdesát kop gr. dali a zaplatili, puol léta napřed věděti jim dadúce, tehdy po polúletí, od času věděti jim dánie pořád čtúce, mají nám nebo těm, jimž by příslušalo, dvoru toho se vším příslušenstvím postúpiti a zasě i s tiemto listem vrátiti bez otporu i bez zmatku. A ktož tento list mieti bude s často psaného Jana Čaňka neb jeho dědicuov a budúcích volí a svobodnú, ten má mieti všecko právo ke všem věcem v něm položeným a zapsaným jakžto on sám.

Na potvrzenie toho náš ciesařský majestát kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán u Praze léta od naroz. syna bož. tisícieho čtyřstého třidcátého sedmého, ve čtvrtek po sv. Bonifacii, let královstvie našich uherského etc. v padesátém prvém, římského v sedmimezidcietmém, českého v sedmnáctém a ciesařstvie v pátém létě. Ad relacionem dom. Haskonis de Waldstein.

K listu jest přivěšen na proužku pergam. krásně zachovaný majestát císařův.

86.

Jiřík z Kunštatu a z Poděbrad a Kuna z Kunštatu a z Polehradic vyznávají, že jsou smluveni přátely svými o všecky věci a zvláště o hrad Bozkovice, jejž pan Kuna sstoupil panu Jiříkovi, strýci svému. (107)

V Bozkovicích, 6. září 1437.

Já Jiřík z Kunštatu a s Poděbrad, Kuna z Kunštatu a z Bolehradic vyznáváme ɔc, že sme smluveni urozenými pány, panem Janem z Cimburka a z Tovačova a panem Benešem z Bozkovic, přátely našimi milými, o všicky věci a zvlášče o hrad Bozkovice, kteréhož sem já Kuna stúpil panu Jiříkovi, strýci svému, podle těh [sic] úmluv, kteréž smy u Brně učinili. A také pan Jiřík, strýc muoj, řekl mi jest to dobrým nahraditi, tak abych já jemu děkoval i [s] svými dětmi; a za to mi jest list na čtyři sta hřiven, a ty mi jest peníze ujistil dáti ve štyřeh [či štyřch] letech. A to sem já svrchupsaný Kuna i [se] svými erby přijal od něho vděčně a děkuji jemu jako strýci svému milému. A také já svrchupsaný Jiřík všichny záščí, nelibosti, nechuti, kteréž sem měl ku panu Kunovi, k strýci svému, nemám ničím zlým zpomínati ani kterým obyčejem o to mluviti ani právy světskými i duchovními z toho napomínati; a to slibuji svú dobrú, čistú věrú cně zdržeti a beze lsti.

A pro lepšie jistost a věcie [sic] svrchupsaných my Jiřík a Kuna své vlastní pečeti přivěšili smy k tomuto listu, a připrošili sme uroz. pánuov pana Jana z Cimburka a z Tovačova a pana Beneše z Bozkovic, přátel a smluvcie našich, slov[u]tných panošie Vanka z Ščepanova a Václava z Doloplaz a Skrbeně, aby své pečeti přivěšili na svědomie podle nás k tomuto listu, jenž jest dán v Bozkovichích [sic] ten pátek před Matkú buožie narozenie [sic], léta od naroz. syna božieho tisíc čtyři sta třidcátého sedmého.

K listu jest přivěšeno 5 pečetí na proužcích perg., šestá jest utržena a ztracena.

87.

Albrecht, vévoda rakouský, štyrský, korutanský a krajinský, a hrabě tyrolský, dává Prockovi z Kunštatu jinak z Opatovic právo, aby směl poslední pořízení učiniti o všech svých statcích moravských kromě zboží manského. (59)

Ve Znojmě, 6. prosince 1437.

Albertus, d. gr. dux Austrie, Stirie, Karinthie et Carniole, marchio Mor. comesque Tirolis etc. not. fac. ten. pres. vniuersis, quod attendentes grata et accepta seruicia nobis per nobilem Proczkonem de Kunstat alias de Opatouicz, fidelem nostrum dilectum, hactenus exhibita et imposterum diligencius exhibenda, non per errorem aut improuide, sed animo deliberato et ex certa nostra sciencia tamquam marchio et dominus Morauie eidem Proczkoni hanc graciam fecimus et facimus per presentes,

quod ipse bona sua mobilia et immobilia, in quibuscumque rebus consistant, in terra nostra Morauie sita, feodalibus dumtaxat exceptis, testari, legare et dare possit quibuscumque personis in vita uel in articulo mortis pro sue beneplacito voluntatis. Et quidquid, sicvt prefertur, testatus fuerit, dederit aut donauerit, tantam habeat roboris firmitatem, acsi tabulis terre nostre Morauie foret annotatum, contradiccione alicuius non obstante. Harum testimonio litterarum sigillo nostro minori, quo in marchionatu nostro Morauie vtimur, munitarum datum Znoime feria sexta die sancti Nicolai confessoris anno domini millesimo quadringentesimo tricesimo septimo. — Pod ohbem: D[om.] d[ux] per A.

Na proužku perg. visí pečeť Albrechtova.

88.

Machna z Veselí jinak z Wartmberka činí poslední své rozkázání. (33)

Bez místa, 6. ledna 1438.

Já Machna z Veselé jinak z Wartmberka vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej čísti neb čtúce slyšěti budú, že své poslednie rozkázánie tiemto listem a zápisem činím s dobrým rozmyslem i s dobrým rozumem:

Napřed, že postupuji i dávám mocně hrad Velíš i ten majestát, kterýž mám od najvelebnějšieho ciesaře Zigmunda, českého, uherského etc. krále, pána svého milostivého, ščastné i slavné paměti, na své zbožie, na věno i na to na vše, což mám nebo mieti budu, abych to mohla dáti neb poručiti v zdraví neb na smrtedlnej posteli, nic jinak, než jako bych dskami zemskými dala a potvrdila, jakož ten majestat lépe svědčí, i také tvrz Hradištko s tiem se vším zbožím, kteréž k tomu slušie, a k tomu všecko zbožie své, což jsem sama držala a což k tomu přislušie, nic nepoostavujíc ani co vymieňujíc, urozenému pánu Haškovi z Walšteina, bratru svému milému, jakožto najvyšiemu poručníku; a podle něho a jemu ku pomoci přičinila jsem i poručila slovutnému panoši Ottíkovi z Údrnic, pakli by jeho Buoh neuchoval, ale Markvartovi, synu jeho, a panně Anně Buzlici, aby nadepsaného pana Haška napomínali a k tomu jej drželi, aby rozkázánie mé, popsané i jiné dluhy spravedlivé všecky i tu, kdež by kteří přietelé nebo služebníci nebo jiní rukojmě stáli a slíbili buďto za mě nebo za bratra mého pana Čeňka nebo-li za synovcě mého pana Jindřicha, aby vypraveni byli.

Protož já nahoře psaná Machna nade všěcky jiné postúpivši svrchupsaných svých věcí i zboží i toho listu majestatového, jakož svrchu řečeno jest, i jiných listóv, věřím i ufám nadepsanému panu Haškovi, bratru svému, že mú duši, ač mne pán Buoh neuchová, obmyslí a zjedná i dluhy naše spravedlivé a svědomé i popsané. Také svrchu psaný pan Hašek má plnú moc i móž hrad Velíš i ten majestát i Hra-

dištko i všecko zbožie s tiem se vším, jakož svrchu dotčeno jest, dáti, prodati, zastaviti i učiniti s tiem se vším, jako s svým vlastním beze všie odpornosti.

A tomu na potvrzenie a pro lepší jistost svú jsem pečeť vlastní k tomuto listu přivěsiti dala. A k lepšiemu svědomí a k mej prosbě urození pan Jindřich z Wartmberka, pan Janek z Mochova, a slovutní panoše Jan Stéblo z Lompnicě, Vlaštěk z Oděrad, Sdeňata z Kopidlna, Petr Šitka z Vrchlabie, Václav Rezek z Mlékosrb, Janek a Příbek bratřie ze Žlunic své jsú pečeti podle mne přivěsili k tomuto listu, jenž jest dán l. od nar. s. b. tisícieho čtyřstého třidcátého osmého, v pondělí den Božieho křštěnie.

Na rubu: Presens littera intabulata est de mandato dominorum baronum ad hoc specialiter deputatorum anno MCCCCLIIII", feria VI. post Petri ad vincula.

Pečeti se nezachovaly.

89.

Diviš z Chlumu seděním na Košmberce a jiných sedm rukojmí vyručují panoše Jana Švába z Jíkve ve 100, Brádka z Veselí a Vaňka Lososa z Újezdce každého v 50 kopách gr. praž., aby je postavili živé nebo mrtvé v moc Heraltovi z Kunštatu. (60)

Na Chocni, 10. ledna 1438.

My Diviš z Chlumu seděním na Košmberce, Vilém Brázda z Srbec, Jindřich Kroměšín z Březovic, Hilbrant z Čankovic, Jan Těhlovec z Dobřikova, Matěj Táhlo z Přestavlk, Jan Talafús z Ostrova, Jan Cidlina z Vážec vyznávámy oc, že jsmy vyručili slovutného panoši Jana Švába z Jíkve ve sto kop groší a Brádka z Veselé v padesát kop groší a Vaňka Lososa z Újezdce v padesát kop groší, tak abychom je postavili živy nebo mrtvy uroz. pánu, panu Heraltovi z Kunstatu v jeho moc na hradě na Třebovej, pakli by pán Buoh neuchoval ztracenie Třebové, ale na hradě na Buzově ten den na svatého Jiřie, kteréhož nynie najprve přijíti má, anebo když nám dá svrchu psaný pán dvě neděli napřed věděti nebo úředník jeho purkrabie třebovský, tehda je mámy a slibujem ctně*) a věrně postaviti.

Pak-li by ten den sv. Jiřie minul anebo tě dvě neděli, když nám dá napřed věděti listem svým věřitel náš nebo úředník jeho, purkrabie třebovský, anebo po někom po jistém poslu, a my [bychom] svrchu psaných věznuov nepostavili, jehož toho Buoh nedaj, anebo jestliže by sě Jan Šváb nepostavil, tehda jsmy zaň propadli sto kop groší, anebo Brávek, tehda jsme zaň propadli padesát kop groší; pak-li by sě nepostavil Vaněk Losos, tehda jsmy zaň propadli padesát kop groší: tehdy mámy a slibujem svú dobrú a čistú věrú, rukú společní a nerozdielnú dáti a zaplatiti rozdielně za každého vězně, tak jakož sě svrchu píše, dobrých stříebrných grošuov rázu pražského svrchu psanému našemu věřiteli dáti a hotovými penězi zaplatiti propadenie toho základu ve čtyřech nedělech pořád zběhlých bez dalšieho prodlenie. Pakli by

*) Listina: czsnie.

ty čtyři neděle minuly, a my ješče za svrchu psané vězně nesplnili, tak ɔc (ustanoveno ležení do Vysokého Mýta anebo do Chrudimě). A jestliže by z nás rukojmí kterého pán Buoh v tej míře neuchoval, jehož Buoh ostřez, my živí pozuostalí slibujem jiného tak dobrého a tak movitého na jeho místo nastaviti v měsíci pořád zběhlém a list tento v táž slova obnoviti pod ležením svrchu psaným tolikrát, kolikrátž by toho potřebie bylo. A ktož by tento list měl s dobrú volí věřitele našeho svrchu psaného, ten má i míti bude plnú moc a právo k tomu ke všemu, což tento list svědčí, jako on sám.

Tomu na svědomie a pro lepší jistotu své smy vlastní pečeti přivěsili k tomuto listu s naším jistým vědomím. Jenž jest dán na Chocni ten pátek po Božiem křčenie l. po naroz. syna bož. tisícieho čtyřstého třidcátého osmého.

K listu přivěšeno na proužčích pergam. 8 pečetí.

90.

Albrecht, římský, uherský, český ɔc král, svoluje k dání, jež učinila Haškovi z Waldšteina paní Machna z Veselí. (34)

V Olomouci, 16. března 1439.

My Albrecht, z božie mil. řím. král, vždy rozmn. říše a uher., čes. etc. král a vévoda rakúský, vyznáváme ɔc, že přišed před naši velebnost uroz. Hašek z Waldšteina, věrný náš milý, zpravil jest nás, kterak urozená Machna někdy z Veselé, vdova nábožná nám milá, jsúci sebe i svého, což měla, všeho mocna, za svého zdravého života s dobrým rozmyslem svým a dobrovolně majíci také právo, moc i povolenie najjasnějšieho kniežete a pána Sigmunda, šťastné paměti ciesaře řím. a uher., čes. ɔc krále, pána a otce našeho najmilejšieho, majestátem JMti sobě k tomu pójčené, aby své mohla i právo a moc měla za zdravého života nebo v nemocné posteli, komuž by chtěla, dáti, dala jest Velíš hrad svój Haškovi svrchu psanému ku pravému dědicstvie se všemi městy, městečky, vesnicemi, platy, užitky, mlýny, rybníky, řekami, potoky, lesy, chrastinami, luhy i jinými příslušnostmi k témuž hradu spravedlivě příslušnými i všecko to, k čemuž sama právo měla jest, jakož týž Hašek tudiež před námi to listem zvláštním s její a jiných dobrých lidí na svědomie pečetmi jest pokázal, snažně a pokorně nás prose, abychom jemu a bratru i jiným dědicóm a budúcím jeho k tomu dání jakžto král český svoliti i toho potvrditi a právo naše, kteréž by nám jakžto králi českému po smrti i [sic] Jindřicha z Veselé ke zbožím těm příslušalo, jemu také dáti ráčili milostivě.

A my zpomanuvše na jeho dávná a mnohá zaslúženie i také na ustavičnost viery jeho, jimižto našie velebnosti rozličně se zachoval i ustavičně sě zachovává a v časiech budúciech sě zachovati muož a miení, s dobrým naším rozmyslem a zdravým mnohých věrných našich potazem k tomu dání Machninu prve povědě-

nému Haškovi listem jejím učiněnému a danému, o němž nahoře zmienka jest, svolili sme a svolujem a jeho tiemto listem i potvrdili sme a mocí královskú v Čechách již k téhož Haška a bratra jeho Beneše z Waldšteina, věrného také našeho milého, i jich erbuov a dědicuov budúcích osobám z přirozené nám milosti potvrzujem, a nad to i právo naše, kteréž by nám jakžto králi českému po smrti téhož Jindřicha k tomu kterakžkoli příslušalo, jim dali sme a dáváme dědicky a k věčnosti; chtiece tomu a túž mocí naší králôvskú v Čechách usazujíce, aby to dánie povolením již a potvrzením tohoto listu našeho k osobě Haškově a bratra jeho svrchu psaného i všech erbuov a budúcích dědicóv jich plnú moc i právo mělo a všelijak obdržalo, jako by to všecko ve dsky zemské se všelikými ohradami a opatrnostmi k tomu z řáduov a práv zemských z starodávna příslušnými a potřebnými i s osobním naším a často psané Machny před úředníky přiznáním řádně bylo vloženo a vepsáno, a aby mohli již dále a moc i právo měli hrad svrchu psaný i zbožie k němu příslušná jmieti a držeti i jich svobodně a bez překazy všech požívati, i když a komuž by chtěli to v cěle nebo v dielu dáti, zastaviti, směniti, prodati neboli s tiem jakžto s jich vlastním dědicstvím učiniti, což a jakž by sě jim líbilo nebo zdálo.

Protož porúčieme to urozeným a slovutným komorníku, sudiemu, písaři i jiným úředníkóm desk zemských v království našem Českém a přikazujem, aby ta zbožie všecka nahoře jmenovanú Machnú Haškovi, jakož již povědieno jest, daná a námi potvrzená i s právem naším, kdyžkoli ke dskám s tiemto listem bylo by přijděno, hned v též dsky zemské přijali, vložili a vepsali bez všelikého odporu i bez zmatku, jakož milost naši zachovati sobě mienie.

Na potvrzenie toho náš majestát královský kázali sme přivěsiti k tomuto listu, jenž jest dán v Olomúci l. od naroz. syna božieho tisícieho čtyřstého třidcátého devátého v postě ten pondělí po neděli družebné Letare, království našich v druhém létě. Ad mand. dom. regis Johannes Tussek.

Po pečeti zbyl proužek pergam.

91.

Anna kněžna z Osvětima, Anna z Koldic, někdy manželka Půty z Častolovic, a Tíma z Koldic, mocní poručníci dětí a zboží řečeného Půty z Častolovic, a Anna z Častolovic, páně Půtova nejstarší dcera, prodávají všecka zboží páně Půtova panu Hynkovi Krušinovi z Lichtmburka seděním na Kumburce. (22)

Na Kladště, 6. září 1440.

My Anna kněžna z Osvětima, Anna z Koldic, někdy manželka uroz. pána Puoty z Častolovic, a Thym z Koldic, mocní poručníci sirotków i všech zboží svrchu psaného pana Puoty, a já Annička z Častolovic, páně Puotova dcera najstaršie, vyznávámy ɔc, že znamenavše veliké a přielišné dluhy i škody nenabyté svrchu psa-

ného pana Puoty, kteréž na ty sirotky, jeho děti, šly jsú a vždy jdú, a tomu srozumĕvše, že by ti sirotci a služebníci i dlužníci jich skrzě to musili zahynúti, o to smy sě s přátely těch sirotkóv i s jinými dobrými lidmi mnoho radili, a jinak smy lépe v to uhoditi nemohli než takto, jakož dole stojí psáno:

Že smy Kladsko, Minstrberk, Nový Hrad, Rychmberk, dědicstvie kromě mého svrchu psané kněžny věna, Častolovice, Počštein, Albrechtice a Choceň, i jiná všecka zbožie páně Puotova a těch sirotkóv, jeho dětí, dědičná i ta, ježto zápisové císařští a královščí i jiná na ně svědčie, prodali smy a mocí tohoto listu prodáváme se vším právem a panstvím, nic na tom sobě ani žádnému nepoostavujíc, a k tomu i všecky zápisy ciesařské a královské na ta zbožie i jiné všecky prodali smy uroz. pánu, panu Hynkovi Krušinovi z Lichtmburka seděním na Kumburce k pravému dědicství, tak aby on ta všecka zbožie svrchu psaná mocně držal a jich požíval i s nimi učinil jakožto s svým vlastním dědicstvím, jakož by sě jemu zdálo. A za to on najprve mně svrchu psané Anně z Koldic má mé věno dáti a sirotkóv, páně Puotových dětí i mých, odbýti a každej po tisíce kopách dáti.

A já Annička svrchu psaná z Častolovic i s svými sestrami mámy jemu také své právo, kteréž bychom k těm zbožím a zápisóm svrchu psaným měly, ve dcky zemské vložiti aneb jistotu jemu na to učiniti podle obyčeje a řádu České země.

A k tomu svrchu psaný pan Hynek má všecky dluhy spravedlivé svrchu psaného pana Puoty i těch sirotkóv podstúpiti a je dlužníkóm platiti i jiné všecky věci konati podle toho zápisu, kterýž na sě udělal a nám v naši moc dal.

A my Jan z Tožice, hauptman na Kladště, a Pavlík z Chotěčic, rada svrchu psaných poručníkóv, také tiemto listem vyznáváme, že smy k těm ke všem úmluvám a smlúvám svú vuoli dali, a oni sú to s naší radú učinili. A ktož by tento list měl s svrchu psaného pana Hynka dobrú volí, ten má i mieti bude túž moc i též plné právo ke všem věcem, což tento list svědčí, jako on sám pan Hynek svrchu psaný.

A toho na potvrzenie a pro lepší jistotu a svědomie my všichni svrchu psaní své smy vlastnie pečeti s naším jistým vědomím dobrovolně přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán na Kladště l. ot naroz. s. b. tisícieho čtyřstého čtyřidcátého, v úterý před Matky božie narozením.

K listu jest přivěšeno 6 malých pečetí na proužku pergam.

92.

Jan a Jindřich vévodové slezští a páni v Lubíně a Hajnově vyznávají, že jsou dlužni p. Hynkovi z Lichtmburka a Janovi Zvolskému 2000 hřiven gr. praž. polského počtu. (23)

V Břehu, 17. dubna 1444.

Wir Johans vnd Heinrich gebruder, von gots gnaden herczoge in Slesien vnd herren zu Lüben vnd zu Haynaw etc., bekennen ɔc, das wir rechter vnd redelicher

schawlt schawldig zeyn czweitawsund marg gueter prag. groschen polnischer czal dem edeln herren Hynken Cruschyna von Leuchtemburg uf Glatcz gesessen vnd deme woltuchtigen Jan Zwolsky uf dem Stowlcz*) gesessin; dieselbe summa geldes wir globen bei vnsern gueten trawen ane arg die egenanten vnser glewbiger zu geweren vnd zu beczalen virczehen tage noch zente Jocubs tage nehstkomende ane alle wederrede allis bozes geferdes vnd intragen vnd lengen vfczug.

Vnd were is, dass wir das nichten hielden, do got vorsey, so glowbin wir obgenanthen fursten zuhand nach irer vormanunge eynczureytten in die stete Glatcz ader Franckensteyn in eyne gemeyne herberge vns von en erczeiget mit czwenczig pferden, czehen erbern knechten vnd czehen knechten, vnd aldo eyn recht ynneleger czuhalden vnd zuthun, als innlegers recht ist, vnd doraus nichten zukomen, wir haben denne die obgeschrebene vnser glewbiger der egenanthen summa geldes genczlichen gewert vnd beczalit. Vnd wenne nach der vormanunge virczehen tage vorgingen vnd wir die obgeschrebene vnser glewbiger der summen geldes noch nicht beczalet hetten, so zullen zie vnd mogen dy obgenanthe summa geldes nemen vnd gewynnen zu cristen ader zu juden uf allen vnsern schaden, die wir mittenander bey vnd in deme obgenanthen inneleger globin gantcz vnd gar mitsampt dem hewptguete zu richten vnd zu beczalen bei vnsern gueten trawen ane arg. Vnd were is, das wir das nichten hielden, noch die obgenanthen vnser glewbiger sich des an vns also ermanen kunden, so vorpfende[n] wir vnd vorschreiben vnser lande vnd stete Lüben vnd Haynaw, die wir iczunt haben in besitczunge, vnd alle vnd iczliche andere lande vnd stete, die wir ymmer gewynnen vnd in besitczunge habin wurden, in solcher mosze, das sie die sollen vnd mogen dorumb angreifen in allerley mosse, wie zie des zurate werden, doweder noch die vnsern nicht sein sollen, vnd glowben bei vnsern trawen vnd eren kegen en vns des nichten zu entweren. Vnd ab wir doweder sein worden vnd vns kegen en entweren ader dy vnsern, zo tete[n] wir weder vnser traw vnd ere, vnd alle schaden, die sie dorunder nemen, die sollen uf vns gehen vnd nicht uf zie.

Vnd wer desen brief mit der obgenanthen vnser glewbiger gueten willen innehat, dem ader den globen wir solche obengemelte verschreibunge zu halden stete vnd gantcz ane arg.

Czu vrkunde vnd gueter wissen habin wir vnserr ingesigel an desen brief lossen hengen, vnd zu groserr sicherheit vnd geczewgnisz habin wir maan: Symon Geiseler, Stephan Swenckenfeld, Henicze Monsterberg, Daniel Tawchsdorff, Andres Holatcz, George Lemberg, Hannos Czetschke vnd Hannos Rakewitcz, vnsere ingesigele mit guetem rate vnd wolbedachtem mutte neben den obgeschrebin vnsern gnadigen herren vnd fursten an desin brief lossin hengen. Geben vnd gescheen zum Brige am freitage noch dem Osterheiligintagen noch gots geburt virczenhundert jar donoch in deme firvndfirczigisten jare.

Přivěšeno na proužcích pergam. devět pečetí. *) Snad ves *Stolz* východně od Frankenšteina.

93.

Kuna z Kunštatu a z Polehradic přijímá k držení hrad Kunštat s příslušenstvím, náležející sirotkům někdy Herarta z Kunštatu, do let sirotků těchto. (108)

Bez místa, 19. ledna 1445.

Já Kuna z Kunštatu a z Bolehradic vyznávám ɔc: jakož uroz. pánu, panu Jiříkovi z Kunstatu a z Poděbrad s velikú prací a s jeho nákladem v ruce přišlo jest zboží nebožce páně Herartovo a sirotci jeho, kteréžto sirotky chtě opatřit [sic] týž pan Jiřík strýc mój, postúpil mi jest hradu Kunstatu s jeho příslušenstvím takovúto měrú: že já nadepsaný Kuna ten svrchupsaný hrad držeti mám do let sirotčiech, kteříž jsú pozóstali po nebožci p. Heraltovi z Kunstatu, strýci mém, a když by nadepsaní sirotci k letóm přišli, tehdy jim s tiem hradem i zbožiem pravě a věrně učiniti mám, jakž by mi nadepsaný pan Jiřík, strýc mój, ústně rozkázal. Pakli by jeho, již jmenovaného pana Jiříka strýce mého, v tom času do let sirotčiech pán Buoh smrti neuchoval, ale tak mám učiniti, kterakž by mi rozkázal v tom listu, kterýmž by poručenství udělal svých dětí a svého zboží aneboli listem s svú pečetí a několiko dobrých lidí pečetmi na svědomie. Také já často psaný Kuna mám ku panu Jiříkovi již psanému strýci svému s tiem hradem Kunstatem hleděti a jemu jej k jeho potřebě tak otevříti, když by kolivěk na mně toho požádal, aby on mohl sirotčí věci aneboli své s něho jednati jako s svého vlastnieho hradu.

A ty všechny věci v tomto listu zapsané já svrchu psaný Kuna slibuji uroz. panu Jiříkovi, nahoře psanému strýci svému, a sirotkóm nebožce páně Heraltovým pod svú věrú a ctí pravě, věrně a nepřerušitedlně zdržeti v celosti a skutečně zachovati beze všech żmatkuov ve všech kusiech i v každém zvlášče. A jestliže by mne Kuny často psaného pán Buoh v tom času do let sirotčiech smrti neuchoval, tehdy ten, ktožby držal hrad Kunstat s jeho příslušností po mej smrti, těmi všemi věcmi a pokutami v tomto listu vypsanými bude tak úplně a v celosti vinen zdržeti jako já Kuna nadepsaný. Také jest toto znamenitě smluveno, že já Kuna již často psaný mám opravovati hrad Kunstat, střechy i jiné věci potřebné na tom hradě i na předhradí, a to až do určené sumy sta kop grošuov. A kdyby přišlo hradu Kunstatu ku postupování v tom nákladě, já Kuna svrchupsaný aneb ten, ktož by po mej smrti ten hrad držal, nemámy odmlúvati postúpení toho hradu pro náklady, než mámy vydati přítele a strana druhého a na ně mocně zaručiti. Pak ti přítelé ohledujíc ty náklady, jakž v tom rozkáží, až do summy již psané, tak nám má zaplaceno býti.

A těch všech věcí svrchupsaných na potvrzení a na zdržení i pro lepší jistotu a pevnost svú sem vlastní počet dobrovolně s jistým mým vědomiem kázal přivěsiti k tomuto listu, a s pilností připrosil sem urozených pánuov, pana Beneše z Bozkovic a z Černé hory, pana Vaňka z Bozkovic a z Letovic, pana Viléma ze

Zvieřetic seděním na Sebraniciech, pana Ješka z Bozkovic a z Svojanova, pana Jindřicha z Bozkovic a z Nových Hraduov, a slovut. panoši Zdeňka z Švabenic, aby své pečeti vedle mne na svědomie věcí svrchu psaných kázali přivěsiti k tomuto listu. A my Beneš z Bozkovic a z Černé Hory, Vaněk Bozkovic a z Letovic, Vilém ze Zvieřetic seděním na Sebraniciech, Ješek z Bozkovic a z Svojanova, Jindřich z Bozkovic a z Nových Hraduov, Zdeněk z Švabenic ku pilné prosbě uroz. pána Kuny nadepsaného pečeti naše vlastní vědomě a dobrovolně na svědomie věcí svrchupsaných kázali sme přivěsiti k tomuto listu, jenž jest dán a psán l. po naroz. syna božieho tisícieho čtyřstého čtyřidcátého pátého léta, ten úterý po sv. Antonii.

Ze 7 přivěšených pečetí zachovalo se jich šest na proužcích pergam., třetí schází.

94.

Barbora, uherská a česká královna, zapisuje město Jaroměř, které se k ní zradně zachovalo, Jiříkovi z Kunštatu a z Poděbrad, jemu i jeho dětem moc plnou dávajíc, aby je mohl všelikým způsobem sobě podmaniti a poplatků i zboží na nich dobývati. (109)

Na Mělníce, 24. dubna 1445.

My Barbora, z b. m. řím. uher. a č. ɔc králová, vyznávámy ɔc. Jakož Jaromířští měšťané a lidé naši spravedlivě poddáni jsúce i učinili jsú nad námi zrádně, bezectně a nešlechetně, jako zlí zrádcě a nešlechetní lidé proti svým slibuom a přísahám, vytrhše sě neřádně, svévolně a zrádně z poslušenstvie a z člověčenstvie našeho, a podle toho v naše panstvie a v poplatky i v rychtu Jaromířskú i se vším příslušenstvím i v lidi v Čáslavkách i v jiné požitky a poplatky naše sáhše a na tom nám velikú škodu učinivše a činiece; a my takové zrady a nevěry i škody od nich učiněné velikú lítosť majíce a nechtiece také, by jim taková zřejmá zrada a nešlechetnost i škoda, kterúž jsú nám učinili a činie, měla [se] lehcě a bez pomsty prominúti nynie i v časiech budúcích, i zapsali sme a mocí tohoto listu zapisujem to město Jaromiř s lidmi, s poplatky a s sumami, se cly, s rychtú kromě rybníka, s vesnicí s Čáslavkami i se vším panstvím a s příslušenstvím, což k tomu příslušie, nic nevymieňujíce, uroz. Jiříkovi z Kunstatu a z Poděbrad i jeho dětem, moc jemu naši plnú i právo plné naše královské dávajíce, aby je mohl všelikým obyčejem a během k sobě obrátiti a připraviti i podmaniti jako zrádcě a nevěrné, nešlechetné lidi, i poplatkuov a zbožie svrchu psaného na nich dobývati a pomstiti nás nad nimi jako nad zrádcěmi, nad jich hrdly i statky všelikými pomstami a záhubami, jakž by kolivěk mohl a kdež by kolivěk mohl, za to jeho velmi prošímy.

A k tomu také prošímy všech i každého, zvláště pánóv, rytieřóv, zeman i měst královstvie Českého, a zvláště hauptmana lantfridnieho a rady jemu přidané kraje Hradeckého, a podle toho prošímy všech kniežat, pánóv, rytieřóv, zeman i měst

země Slezské i jiných okolních zemí, aby nadepsanému Jiříkovi z Poděbrad proti takovým zrádcěm a nešlechetným lidem radni a pomocni byli nynie i v časiech budúcích. A buď král v zemi České nebo nebuď, za to jich velmi prošímy i krále budúcieho, kterýž v Čechách bude, aby jim pečeti té, kterúž nesú, nésti nedali leč s proměnú hodnú, jakož by na zrádcě a na nešlechetné lidi slušalo, aby sě jich zrady a nevěry potomní králi a královny i dobří lidé vystřiehati mohli, umějíce je potom znáti.

A také kterézkoli práva nebo listy od nás na potvrzenie mají, že těch ani jiných hodni požívati nejsú pro svú zradu a nevěru: protož kterakž by je kolivěk nadepsaný Jiřík z Poděbrad k sobě připravil a podmanil nebo sě jich zmocnil, k tomu jsmy jemu plnú moc dali a dávámy, aby je držal a požíval jich jako svých vlastních i děti jeho. A v to jemu ani dětem jeho my ani budúcí naši žádným obyčejem sahati nemámy ani kterakkoli překážeti.

Než tuto sobě i budúcím našim znamenitě výmienku zuostavujem: jestliže bychom to město svrchu psané od nadepsaného Jiříka z Poděbrad nebo od dětí jeho kdy mieti chtěli, tehda mámy jim nebo budúcí naši dáti napřed tisíce kop grošóv dobrých striebrných za jeho škody a za náklady; pakli by které náklady učinil nebo škody výše nad tu sumu již menovanú nad tisíce kop gr., ješto by ty náklady nebo škody mohl pokázati dobrým svědomím až do pěti set kop kop [sic] grošóv anebo níže, ale výše nic než do pěti set kop grošóv, ty náklady a škody mámy jemu také podle té předepsané sumy dáti a zaplatiti penězi hotovými. Pakli bychom grošóv střiebrných neměli, ale bychom jeho mohli odbýti penězi střiebrnými, počítajíc za groš vedle toho, jakož obyčejně v ty časy v Čechách penieze bráti budú. A on to vezma, má nám zasě toho města Jaromíře bez zmatku i beze všech súdóv postúpiti, výše na nás žádných škod a nákladóv nepočítajě.

A ktož by tento list měl nebo mieti bude s svrchu psaného Jiříka dobrú a svobodnú volí, ten má i mieti bude věčcka práva svrchu psaná jakožto on sám.

Těch všech věcí na potvrzenie a na zdrženie pečeť naši vědomě a dobrovolně kázali sme přivěsiti k tomuto listu; a pro širšie svědomie žádali sme uroz. Diviše z Talmberga a slovut. Jana Širokého z Mirovic, aby pečeti své podle nás také k tomuto listu přivěsili. Jenž jest dán na Mělnícě léta božieho tisícieho čtyřstého čtyřidcátého pátého, v tu sobotu po sv. Jiří, mučedlníku pána Ježíše Christa.

Ad mand. domine regine Wenczeslaus de Kniezmost ꝛc.

K listu přivěšeny tři pečeti.

95.

Zich Kužel z Žeravic dává osvědčení Janovi Kuželovi z Žeravic a Kvasic, strýci svému, týkající se nakládání s jeho statkem po smrti otcově. (61)

Na Kvasicích, 15. února 1446.

Já Zich Kužel z Žeravic, Svachů syn dobrej paměti, vyznávám oc, že jakož sem osiřel po svého otce nebožščíka smrti dobrej paměti, tu se jest slitoval nade mnú statečný rytieř pan Jan Kužel z Žeravic a z Kvasic jako strýc muoj a odchoval mne i s mú sestrú. A což jest bylo otce našeho statku, z toho statku dal jest macošěj mej bez pěti devadesát a sto hřiven groší jejieho věna, a po mej sestře Sušce dal za mě čtyřidceti hřiven hotových peněz k její věnu. A z toho se všěho statku počet mi učinil pan Jan Kužel před našimi přátely obapolně, tak že mi nic neostal dlužen, než že je to všecko dal za mého otce nebožščíka dluhy, což mého statku bylo po mém otci.

Také viece sem se takto smluvil, že všecky rukojmě odvaditi mám bez jich škody, kteříž jsú slíbili za mého otce Karlíkovi ze Chvaluov i těm, komuž ten list svědčí podle Karlíka. A to slibuji odvaditi. Také ten list, kterýž svědčí otci mému a panu Kuželovi na Drnovice od Karlíka s rukojměmi, také jmáme uroz. panu Jiříkovi z Kravař a z Strážnice dobrú vuoli dáti na ten list na Drnovice spolu a na tu zástavu, což k tomu přisluší, jakož v tom hlavném listu plněji svědčí, jakož jest nebožštík pan Petr dobrej paměti Strážnický, otec páně Jiříků, od nás Drnovice vyplatil hotovými penězi jako dědic tu zástavu podle tej zástavě [sic], jakož pan Petr Plumlovský byl Karlíkovi zastavil, a mámy toho pomocni býti uroz. panu Jiříkovi Strážnickému, aby jemu vysvobozeno bylo a vyloženo z desk podle tej zástavě Drnovské a toho listu. Také o to manstvie v Nedach[l]ebicích, jakož jest přijal na spolek dobrej paměti Zich z Nedachlebic, strýc náš, pana Kužele a mého otce a jejich erby, a páni Lipščí svú vuoli k tomu dali listem nám, také sem se o to smluvil, když by kolivěk pan Kužel strýc muoj toho požádal na mně neb jeho erbové budúcí, tehdy jim to manstvie mám odevzdati přede panem Pertuoltem, maršálkem královstvie Českého, neb před jeho budúcími, a osvoboditi a ujistiti a na to se viece netáhnúti bez jich vuole, jakož na manské právo záležie.

A to já svrchu psaný Zich, Svachů syn dobrej paměti, slibuji panu Kuželovi a jeho erbóm budúcím ctně zdržeti ve všěch kusiech nerušitedlně, což se svrchu píše, a o nic viece nemám ku panu Kuželovi mluviti ani k jeho erbóm budúcím, ani moji budúcí po mně, než což mi pan Kužel neb jeho erbové dadie [z] svej dobrej vuole a z milosti, toho mám od něho a od jeho dětí vděčen býti.

A toho pro lepší jistost a pevnost svú jsem vlastnie pečet svým dobrým vědomím přivěsil k tomuto listu; a pro lepší svědomí připrosil sem slovutného a pocti-

vého kněze Mikše faráře z Bělovic, stryce svého vlastnieho, a slovutných panošie Jana Talaphúsa z Říčan a z Dřínového, Jindřicha Húsete z Krumpsína a z Podhradie, Jana z Bystřice a z Jarohněvic, Jiříka z Rataj a z Sulešovic, Petra Stojana z Přestavlk a z Bělovic, že jsú také podle mne na svědomí své vlastnie pečeti přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Kvasicích v ten úterý po sv. Valentinu léta od nar. s. b. tisíc čtyři sta čtyřidcátého šestého počítajíc.

K listu přivěšeno bylo sedm pečetí na proužcích pergamenových, z nichž zbyly 1. 4. 5. a 6.

96.

Jiřík z Kunštatu seděním na Poděbradech prodává 40 kop gr. praž. platu v Běstovicích, v Kunšově Lhotě, v Březinici a v Nořínĕ Janovi Domašínskému z Domašína a Bohušovi z Postupic, věrné ruce jeho. (110)

Bez místa, 16. října 1447.

Já Jiřík z Kunstatu seděním na Poděbradech vyznávám oc, že jsem prodal i mocí tohoto listu prodávám čtyřidceti kop gr. platu bez dvú kopú gr. dobr. stříb. rázu praž. v těchto vsech dole psaných: v Běstovicích jednu a třidceti kop gr., v Kunšově Lhotě šest kop gr. a čtyři gr., v Březinici na Vechovcovi puol kopy gr. a v Nořínĕ šestmezcítma gr. platu ročního sečteného na lidech mých dědičných a purgrechtních a na svobodných dědinách jejich, se vším plným právem a panstvím na těch vsech svrchu psaných a na lidech, sobě ani žádnému nic nepozůstavuje, slovutné opatrnosti Janovi Domašínskému z Domašína ty časy u Vysokém Mýtě, a věrné ruce jeho panu Bohušovi z Postupic ty časy seděním na Litomyšli, a to za šest set zlatých dobrých uher. červ. Kteréhož platu ročního sečteného ve vsech svrchu psaných s lidmi svrchu psanými já svrchu psaný Jiřík již jmenovanému Janovi Domašínskému a věrné ruce jeho svrchu psané mocně sstúpil sem i mocí listu tohoto sstupuji se vším plným právem a panstvím, jakož svrchu psáno jest, tak jakož sem sám držal a čehož sem v držení byl, na tom na všem sobě ani žádnému nic nepozůstavujíce; neb nahoře psaný Jan Domašínský to mi jest úplně a docěla zaplatil sumú svrchu psaných zlatých dobrých uher. červ.

Ale však s takovúto výmienkú a výmluvú: jestliže bych já nadepsaný Jiřík dal a zase splnil nadepsanú sumu šest set zlatých dob. uher. červ. svrchu psanému věřiteli mému od tohoto sv. Jiřie najprv příštieho ve třech letech plných pořád zběhlých, tehdy on má a mieti bude mně svrchu psaného platu na vsech svrchu psaných i s lidmi svrchu psanými, tak jakož by v té míře beze lstného jeho pohoršenie a pokaženie ti lidé ve vsech nadepsaných byli zasazeni, zase mocně stúpiti se vším plným právem a panstvím, sobě ani žádnému na tom na všem nic nepozůstavuje.

A pak-li bych já často psaný Jiřík mému věřiteli té sumy zlatých již jmenovaných v tom času, jakož svrchu psáno jest, zase nedal a nesplnil i hromadně

nessul, tehdy mám i slibuji svrchupsanému Janovi Domašínskému a věrné ruce jeho panu Bohušovi svrchupsaný plat roční sečtený ve vsech nadepsaných v zemské dcky vložiti a správce dobré a mohutné zastaviti a tak spraviti, očistiti, osvoboditi a svobodný učiniti před věny, před sirotky a před zápisy všelikterakými křesťanskými i židovskými i před každým člověkem svěckým i duchovním, tak jakož Česká země za právo má aneb mieti bude. A to mám i slibuji učiniti na prvé, na druhé neb konečně na třetie suché dny, pořád po napomanutí zběhlé. Pak-li by dsky zemské otevřeny nebyly a práva nešla vkládání do desk, ale na kterých práviech a řádiech páni, rytíři, panoše a obec České země ustanovili by sě, týmž právem a řádem mám a slibuji ujistiti a očistiti svrchu psaný plat roční sečtený již psanému Janovi Domašínskému, i to všecko zastati, zastúpiti mám a slibuji před právem zemským, ač by co do té řádné správy zašlo, a to bez jeho škody a nákladóv.

Také i toto jest v tomto listu vymieněno: jestliže by v tom času již jmenovaném častopsaný Jan Domašínský a věrná ruka jeho pan Bohuše dali mi napřed čtvrt léta věděti, svým zlatým nadepsaným chtiece, tehdy já svrchu psaný Jiřík v té čtvrti léta mám ty zlaté sumy svrchupsané dáti a splniti a v svój sě plat zase uvázati i list tento v mú moc zase přijíti. Pakli bych já také svrchu psaný Jiřík v tom času čtvrt léta dal napřed věděti Janovi Domašínskému, častopsanému věřiteli mému, a věrné ruce jeho, panu Bohušovi nadepsanému, a chtěl svój plat zasě s těmi vesmi a lidmi vyplatiti, tehdy v té čtvrti léta pořád zběhlé, od dánie věděti počítajíc, mám věřiteli mému častopsanému a jeho věrné ruce těch šest set zlatých dáti a zaplatiti beze všeho dalšieho prodlenie, a věřitel mój svrchupsaný a jeho věrná ruka mají mi těch vsí beze všeho odporu a zmatku v mú moc zasě postúpiti i list tento vrátiti.

A my Jan mlazší z Rychnova, Jan Burjan z Hoděčína, Vilém ze Zdržela, Smil [z] Slepotic, Mikeš z České Libchavy a Jan Pecha z Lazec, rukojmě a spoluslibce svrchupsaného pana Jiříka, s ním a zaň, slibujem naší dobrú křesťanskú věrú všickni rukú společnú a nerozdílnú svrchupsanému Janovi Domašínskému a věrné ruce jeho, panu Bohušovi, to všecko učiniti a řádně zdržeti a konati bez všelikterakých lstivostí a podtrženie i odporností, tak jakož svrchu psáno jest i dole v tomto zápisu. Pakli by co zdržáno a učiněno od svrchupsaného pana Jiříka a od nás rukojmie nebylo, a my z toho napomanuti byli od našeho věřitele svrchu psaného a od věrné ruky jeho již jmenované z úst, listem nebo poslem jich, tehdy ihned po napomanutí nazajtří máme a slibujem vlehnúti a vložiti v pravé a v obyčejné leženie každý z nás s jedním pacholkem a se dvěma koňoma, aneb místo sebe moci bude každý z nás panoše řádu rytířského též s jedním pacholkem a se dvěma koňoma v to ležení poslati a vložiti do města Vysokého Mýta aneb do Litomyšle, atd. A jestliže by které škody pro to vzal náš věřitel nadepsaný neboli věrná ruka jeho a je svě-

domím dobrým pokázati mohli bez přísah a bez věrovánie, ty jim slibujem zasě všecky společně zaplatiti pod ležením svrchupsaným. Pakli by v tom času a mezi tiem kterého z nás pán Buoh neuchoval, jehož pán Buoh ostřez, tehdy my živi zóstalí mámy a slibujem jiného tak dobrého a tak movitého v týž slib a v rukojemstvie k nám v měsíci jednom přistaviti ote dne smrti umrlého právě počítajíc a list tento obnoviti a věřiteli našemu nadepsanému a jeho věrné ruce zasě v jich moc dáti, kolikrátž by kolivěk toho potřebí bylo, pod ležením svrchupsaným. A ktož by tento list měl s dobrú volí našeho věřitele atd.

Toho všeho na potvrzenie a pro lepší jistotu i svědomie s naším jistiem [sic] vědomím, s dobrú a s přiznanú volí my jistec i rukojmě své jsmy vlastní pečeti přirozené přivěsili k tomuto listu, jenž jest dán a psán léta od narození syna božieho tisícího čtyřstého čtyřidcátého sedmého, den svatého Havla.

Při listině proříznuté zbyly ze 7 na proužcích perg. přivěšených pečetí čtyry, a sice 3. 4. 5. a 6.

97.

Jeroným z Čečelic prodává se svolením bratra svého Jana dvůr Řen kláštera Ostrovského se vsí Hradištěm, jež měl od císaře Sigmunda zastaveny, opatu Janovi řečenému Telec a konventu kláštera Ostrovského za 90 kop gr. rázu praž. (165)

Bez místa, 15. června 1448.

Já Jeronym z Čečelic vyznávám ɔc, že jakož podle jiných zboží a vesnic sobě s Janem, bratrem mým, i také s třetím bratrem naším Buškem, kterýž umřel jest, mám od najjasnějšieho kniežete a pána, p. Sigmunda, slavné paměti římského ciesaře, vždy rozmnožitele říše a uherského, českého ɔc krále, pána našeho milostivého, dvuor řečený Řen kláštera Ostrovského s dědinami, lúkami, lesy, vodami, s rybníkem pode dvorem, se vsí Hradištěm i se vším, což k tomu přislušie, dvěma zápisoma s visutým JMti majestátem v jistých penězích řádně zapsán, v ta zavázánie i s těmi přiměnkami, jakož tíž zápisové to plnéje a šíře svědčie, o kterážto zbožie a zápisy s Janem bratrem svým již rozdělen jsem; tak s dobrým mým rozmyslem a zdravým přátel mých i jiných dobrých lidí potazem dvuor svrchupsaný se vsí Hradištěm i se všemi a všelikými jeho příslušnostmi již vypsanými, tak jakož jsem já jej sám držal a měl, i se vším právem mým, což by ho koli mně zápisy ciesaře svrchupsaného k tomu dvoru a jeho dědinám i příslušnostem a ke vsi Hradišti příslušalo neb kterakžkoli příslušeti mohlo, sobě tu již ani dědicóm mým a budúcím nic nepozuostavuje kromě robot, ač by které byly v jiných vsech, jichžto já nebo bratr muoj jsme v držení, ješto by dřiev k tomu dvoru Řeni slušaly, prodal sem i mocí tohoto listu s dobrú volí Jana, bratra mého, prodávám ctihodnému a bohobojnému muži knězi Janovi řečenému Telec, opatu, a konventu kláštera Ostrovského za devadesát kop gr. dob. peněz střieb. rázu praž. mně již v celosti zaplacených a úplně.

A toho jsem jim skutečně již postúpil a postupuji ke jmění, držení a požívání i s tiem, když a což sě líbí nebo líbiti bude k učinění bez mého i mých dědicuov a budúcích všelikého otporu i překážky. Protož ten dvuor Řeň s dědinami a lesy i jinými všemi příslušnostmi nahoře vypsanými a se vsí Hradištěm já nadepsaný Jeronym i také já Jan bratr jeho z těch zápisuov a majestátuov ciesařovy Mti, kteříž nám svědčie, dobrovolně jsme kvittovali, prázden a svoboden učinili i propustili a mocí tohoto listu kvittujem, prázden a svoboden činíme i konečně a věčně propúštieme, tak že my neboli naši dědcové budúcí ani žádný jiný, jimžto by majestátové a zápisové naši, o nichžto svrchu zmienka jest, kdy v moc vešli buďto s naší dobrú volí nebo jinak kterakžkoli, nemáme ani mají knězi opatovi a konventu svrchu psaným na ten dvuor s jeho příslušenstvím výš položeným a na ves Hradiště ižádným právem sahati nebo jim v tom překážeti po všecky časy nynější i věčně budúcie.

Na potvrzenie a budúcí pevnost toho my bratřie nadepsaní pečeti naše vlastnie dali sme k listu tomuto přivěsiti dobrovolně, prosivše uroz. pánuov, p. Děpolta z Ryzmberka, purkrabie hradu Pražského, pana Hynka Škody z Waldeka, slovutných panoší Jana z Svinař a z Litovic a Lvíka z Slavic, že jsú také pečeti své podle nás dali na svědomie přivěsiti jim bez škody k témužto listu. Jenž jest dán l. od naroz. s. b. tisíc čtyři sta čtyřidcátého osmého, v sobotu den sv. Víta.

Ze 6 pečetí na proužcích pergam. přivěšených zbylo 5; ze čtvrté zbyl toliko proužek.

98.

Purkmistr a konšelé i celá a plná obec města Jaroměře poddávají se Jiříkovi z Kunštatu v pravé člověčenství, slibujíce mu je i dětem i budoucím jeho jako dobří lidé pánu svému zachovati. (111)

(V Jaroměři), 5. října 1448.

My purgmistr a rychtář a konšelé i všecka, celá a plná obec města Jaromiře vyznáváme ɔc: Jakož najjasnějšie králová a paní, paní Barbora, římská, uherská a česká ɔc králová, poddala jest nás a zapsala tuze a tvrdě uroz. pánu, panu Jiříkovi z Kunstatu a z Poděbrad, při tom žádajíci na nás pomst rozličných i práva nám naše zdvihajíci, jakož zápis Její Mti na to již jmenovanému panu Jiříkovi učiněný šíře svědčí a ukazuje; a to proto, že jsú někteří z našie obce s tiem nešlechetným knězem Pavlem byli neřádně a nepravě učinili proti Její Mti i proti tému městu a konšeluom i proti obci, konšely a súsedy naše i úředníky od Její Mti usazené zbivše, zjímavše a některé ven z města vyhnavše a statky jim jich pobravše:

v tom, když jsme se poddali svrchu psanému panu Jiříkovi vedle zápisu a poddánie králevé milosti, on jsa nás již dobře mocen a pod časem s dobrým rozmyšlením, ne kvapně, ale ponenáhlu, vyptav se s raddú dobrých lidí na vinné, těch jest vedle milosti potrestal a některým ven z města kázal, a druzí sami utekli, ačkolivěk

byli sú mnohem viece pomsty nad to hodné trpěti hodni pro svú nešlechetnost; ale což jim jest učinil, to jest učinil ku prosbě dobrých lidí z své veliké milosti i také proto, aby od smrti vysvobozeni jsúce, i mohli v své živnosti zuostanúc opraviti a oblepšiti, což by komu učinili, ješto sú svým neřádným účinkem zavedli a zavinili proti dobrým lidem i proti tomu všemu městu, jakož sú to mnozí z nich slíbili učiniti;

ale my již v městě zuostalí i v předměstiech, i tu do města zase k svým statkuom navrácení i odjinud přistěhovaní z vodpuštěnie a z rozkázanie svrchupsaného pana Jiříka, ačkolivěk, dá-li Buoh, takovým zlým a nešlechetným účinkem vinni smy nebyli ani smy skutkem ani radú, než co se nám dálo a děje, to se jest stalo pro ty svrchupsané zlé a nešlechetné lidi ven uteklé a z města vypověděné, ale však přes to chtiece se nynie i potom dalšie a věčie škody i hanby vyvarovati a nedopúštěti, poddali sme se i budúcie naše a mocí tohoto listu poddáváme napřed jmenovanému panu Jiříkovi z Kunstatu v pravé člověčenstvie, slibujíce jemu i dětem a budúcím jeho věrnost pravú a to člověčenstvie věrně, pravě, úplně a bez zmatku zdržeti a zachovati jako věrní a dobří lidé pánu svému.

A k tomu poplatky mámy a dlužni smy z sebe jemu i dětem a budúcím jeho tyto jemenovitě [sic] vydávati: osmdesát kop gr. dobrých střieb. rázu pražs. platu ročnieho, kterýžto plat rozdielně vydávati mámy a slibujemy, točišto od sv. Havla nynie příštieho v plném roce pořád sběhlém čtyřidceti kop gr. a na sv. Jiřie hned potom příštieho opět čtyřidceti kop gr., a tak vždy dále na časy budúcie bez proměny platiti a vydávati mámy dotud a tak dlúho, doněvadž by nás král budúcí ze spolku řádně ode všie země přijatý, korunovaný, aneb králová od něho neb od dětí a od budúcích jeho nevyplatil, a doňavadž by on svrchupsaný pan Jiřík neb děti a budúcí jeho sám sebe dobře mocen a volen jsa nás ústně a své ruky dáním dobrovolně z člověčenstvie a z panstvie svého nepropustil.

Také jemu ani dětem ani budúcím jeho na ten duom proboštský v Jaromiři, z něhož jest hrad udělal, ani na věži na tu, kteráž při hradu jest nad branú, ani na mlýny, na jeden pod kostelem a druhý, ješto jest nad kovářem nad Bobrkem pod branú, kterýž jest svými náklady po spálení vystavil a udělal, a na lúky na tyto: jedna, ješto jest pod hradem, a druhá, ješto slove Vachovská, i s dědinami, a třetie, ješto slove Hradecká, a čtvrtá Trkalovská i s dědinami a což k tomu příslušie, a pod Vlkovyji pátá; na lesy, ješto slove Obec, kromě leč by co potřebie bylo k mlýnuom a k stavuom přivézti, to mámy z uobce z té voziti; pakli by tu nedostalo, tehdy to mámy odjinud obmysliti aneb z královstvie přivézti; na řeky jmenované na tyto: najprv na tu řeku pod městem počnúc od Staňkova mlýna až do toho stavu, kterýž jest proti dvoru Kosteleckého, a druhé na tu řeku a strúhu, kteráž teče pod hrad na mlýn na ten, ješto v něm Staněk mlynář jest, počnúc od toho mlýna vzhuoru až do mlýna a jezu Ruožkova, a na dědiny svrchupsané i na

tu dědinu Nyklovskú, kteráž leží nad Úpským mostem, i na jiné dědiny svrchupsané a na dvuor, kterýž jest kúpil u Urbana, i na jiné věci, kteréž k tomu hradu drží, — nikdá žádným obyčejem nesáhajíce a na tom nepřekážejíce, než aby toho všeho v svobodě požívati a držeti mohl on neb děti neb budúcí jeho. Neb jest on na to také svých nákladuov mnoho učinil, ty věci po spálení města stavěje i dělaje, i hradu chovaje náklady svými pro zachovánie toho zámku a pro obranu města toho i té všie obce.

Také bylo-li by kdy potřebie co k těm mlýnuom neb k stavuom neb k struhám neb k kostelu neb k věžem přivézti neb opraviti, to mámy také ze spolku všecko učiniti bez odpory, sami se v tom pořiediec. A také každý z nás, ktož koně má, na každý rok vždy dvě fuoře na les aby udělal k hradu z královstvie, když komu rozkázáno bude; a ktož koní nemají, po dvú dní robot v každém roce, ač by komu rozkázáno bylo, aby udělal, když toho potřebie bude. Pakli by nám nebo komu z nás v tom která milost a polehčenie učiněno bylo, toho vděčni býti mámy, jiných o to nepomlúvajíc. Také kohožkolivěk tu na tom hradě nechá a posadí, toho chcme rádi poslušni býti, na ničemž jemu nepřekážejíce, a mámy jemu z sebe po dvú ponocnú na každú noc na hrad vydávati, když by kázal. Pakli by jemu kdy bylo viece lidí potřebie pro zachovánie toho hradu, mámy jemu je na hrad zjednati a poslati, když káže, jmenovitě až do osmi střelcuov.

A když by nás svrchupsaný pan Jiřík z drženie a z člověčenstvie svého propustil tiem obyčejem, jakož se svrchu píše, tehdy aby nám ani budúcím našim tento zápis ku pohoršení nebyl našich poplatkuov, ale pro to vždy na ten hrad svrchu psaný i s těmi věcmi k němu svrchupsanými jemu ani dětem a budúcím jeho žádným obyčejem sáhati a překážeti nemámy, ale radše k těm věcem pomáhati povinni budem tiem obyčejem, jakož se svrchu píše.

Pakli bychom jemu neb dětem neb budúcím jeho toho nezdržali a nezachovali, točižto že bychom chtěli jemu neb jim z panstvie a z člověčenstvie kterak vymknúti neb jim na ten svrchu psaný hrad neb na ty věci, ješto k hradu příslušejí, tak jakož se svrchu vypisuje, a to odjieti, tehdy ten zápis, kterýž jest on často psaný pan Jiřík nám učinil, aby nám v žádném kusu nic prospěšen a platen nebyl před ižádným živým člověkem, a tiem zápisem králové aby k nám i k budúcím našim on neb děti a budúcí jeho mohl hleděti vedle toho, jakož ten zápis v sobě vzní a ukazuje, jako k lidem svým neposlušným. Ale poplatkuov, vozeb, robot neb jiných věcí, kteréž bychom pánu neb k hradu učiniti měli vedle toho, jakož se svrchu píše, jestliže bychom těch aneb kterých z nich my všichni nebo kto z nás neučinili, to mámy a slibujem sami od sebe napraviti a učiniti. Pakli bychom toho neučinili, tehdy úředník ten, kterýž na hradu bude, aby nás aneb toho, kterýž by poslušen býti nechtěl, k tomu připraviti mohl s naší všech pomocí tak vždy, abychom proti zápisu tomuto v ničemž nevystúpili.

A ktož by tento list měl neb mieti bude s jeho dobrú a svobodnú volí, ten má i mieti bude všecka práva ke všem věcem svrchupsaným, jakožto on sám pan Jiřík svrchupsaný.

Těch všech věcí na zdrženie a na potvrzenie pečeť města našeho vědomě a dobrovolně přivěsili jsme k tomuto listu; a pro lepšie svědomie prosili sme uroz. statečných i slovut. pánuov, pana Jana z Náchoda a z Atršpachu, Vaňka z Kněžmostu, Prokopa z Zaluňova, Přecha z Třemošné, Hynce z Žírče a Hrabiše z Nové Vsi, aby pečeti své vedle nás na svědomie věcí svrchupsaných k tomuto listu zavěsili; jenž jest dán a psán ɔc léta čtyřidcátého osmého, v sobotu po sv. Františku, to jest, ješto se píše latině a. Dom. millesimo quadringentesimo quadragesimo octavo.*)

*) Slova „to jest — quadragesimo octavo" jsou psána jinou rukou a jiným písmem.

99.

Jan a Jindřich vévodové ve Slezích a pánové ve Břehu slibují Hynkovi Krušinovi z Lichtenburku a na Kladště a Janovi Zvolskému uhraditi všecku škodu, kterou domnívají se míti pro 2000 hř., jež jim byli dlužni. (24)

B. m. 23. září 1449.

Wir Johans und Heinrich, von gots gnaden in Slezien herczuge vnd herren zum Briege ɔc, bekennen offinlichin mit d. br. ɔc, das wir eine beredunge getan haben mit den edeln vnd woltochtigen hern Hinken Cruschina von Leuchtinberg vf Glatcz gesessen vnd Jan Zwolsky, nemlichen vmb soliche schaden, den żie zu vns meinen zu habin von der czwetawsund marke wegin, die wir en schuldig gewest seint vor den Brieg nach laute ires briefis, das wir vns das mit en gewillet vnd mechtiglichin gegangen seint an den woltuchtigen Opiczin von Czirnaw, vnsern gewilleten richtern, deme wir denselbin howptbrieff zu getrawer hand eingelegit haben vnd deme auch vnser beschuldigunge kegin den obgenanten hern Hinken Cruschina vnd Jan Zwolsky schriftlich legin vnd antworten sollen in seine macht von hewte ober virczen tage. Dezgleichen her Hinke Cruschina vnd Jan Swolsky [sic] auch tuen sollen der anclage denne vns Opetcz [sic] vns geben vnd antworten sal ane vfczug vnd die vnserr weder en; vnd vf die anclage wir in vierczen tagen dornoch antwort tun sollen. Desgleichin sie vff die vnserr vnd die Opetczin [sic] in den vierczen tagin antworten vnd legin, des er sich erfaren mag, wo er wil, vnd vns des eynen awsproch tun in vier wochen dornoch, so em die antwort an beiden teilen werden vnd eyngelegit sein ane lengern vffczug. Sulchen awsproch vnd die obgeschrebene beredunge wir obgenant fursten glowben bei vnsern guetin trawen vnd bey der sachen vorlust gancz nochzcugehin vnd vorvolgin vnd vnstrefelichin zu halden an alles argelist vnd bozin eintrag.

Were is denne, das wir deme nicht genug tetin noch hielden, alz obin geschrebin steet, so bekennen wir selbes ober vns mit desim brieue, daz wir die sache vorloren haben, vnd gebin volle macht dem obgenanten Opiczin, vnserm gewilletin richtern, in kraft dicz briefis, den howptbrief, den wir im zu getrawerr hand eingelegit haben, ausczugebin vnd antwortten den obgenant hern Hinken Cruschina vnd Jan Zwolsky, mit deme selbin brieue sie Opitcz Czirnes vnsers richters ausproch von vns brengen, fordern vnd dirmanen moegin, das der iczuntgenante Opitcz von Czirnaw, vnserr richter, en bekennen vnd czewgin sal, wo sie des bedurffin werden. Des zu worer sicherheitt habin wir obgenant fursten diesin brief lossin vorsigelt werden mit vnserm anhangenden ingesigil, vnd habin dobey gebaten die woltuchtigen Hayn von Czirnaw, Bernhard Talkenbergen, howptman zcu Haynaw, vnd Georgin Reibeniczin, howptman zu Nymptsch, zu geczewgnisse, die ire sigille an desin brieff auch habin lossen hengin. Der do gegeben ist am dinstage vor sandte Michelstag noch Crists geburd vierczenhundert dornoch in deme newnvndvirczigisten iaren.

K listu přivěšeny na proužcích pergam. 4 pečeti.

100.

Hynek Krušina z Lichtenburka seděním na Kladště dlužník a rukojmové jeho a za něj vyznávají, že jsou dlužni 47 kop gr. rázu praž. Matějovi z Mýta Vysokého řečenému Mýtský. (25)

Na Potšteině, 14. června 1450.

Já Hynek Krušina z Lichtnburga seděním na Kladště, jistec a spravedlivý dlužník dluhu dolepsaného, a my Vilém z Orlé a na Držele, Jan Kuchynka z Ledské, Jeníš z Přestavlk, Franěk z Bošína, rukojmě jeho za pana Hynka Krušinu svrchupsaného, s ním a zaň vyznávámy ɔc, že smy dlužni pravého a spravedlivého dluhu bez tří kop patdesáte kop gr. dobr. střieb. rázu praž. slovut. Matějovi z Mýta Vysokého řečenému Mýtský, v kterémžto dluhu již jmenovaném postúpili smy i mocí listu tohoto postupujem jemu puol šesty kopy gr. platu ročnieho sečteného ve vsi v Synkově na lidech jmenovitých a osědlých na kmetičích dvořiech i na jich purkrechtiech, a to jmenovitě na Vaňkovi, Ondřejovu synu, čtyřidceti gr. bez dvú groší a tři haléře, na Tuomovi puol kopy a dva groše bez dvú peněz, na témž Tuomovi šest gr., na Ondřejkovi patdesát gr. bez tří gr. a čtyři peniezě, na Ondrovi čtyřidceti grošóv bez groše a devět haléřóv, na mlynářovi pode vsí Synkovem dva groše; to činí puoltřetie kopy a věrdunk úroka jednoho, a druhého tolikéž, tak aby on svrchupsaný Matěj, věřitel náš, ten jistý plat již jmenovaný bral na svrchupsaných lidech jmenovaných bez překážky našie i našich budúcích on i jeho budúcí od tohoto sv. Jiřie, jakož jest nynie najprv minul, až do čtyř let plných pořád zběhlých, to jest na každý sv. Havel puol třetie kopy gr. a patnádcte gr. a na každý svatý Jiří opět

puol třetie kopy gr. a patnádcte gr. dobrých střieb. rázu praž. A když by již ta čtyři léta vyšla a minula pořád počítajíc, tehda my jistec i rukojmě svrchu psaní mámy i slibujem svú dobrú věrú křesťanskú beze všie zlé lsti jemu věřiteli našemu svrchu psané penieze jeho jistinné, to jest patdesát kop grošóv bez tří kop gr. dob. střieb. rázu praž. v jeho moc sazě [sic] dáti a splniti i s úrokem beze všie zlé lsti, odporuov i prodlévánie dalšieho i všelikterakých výmluv, a to jmenovitě na den sv. Jiřie od toho sv. Jiřie nynie najprv pominulého před dáním listu tohoto v plných čtyřech letech.

Pakli bychom toho neučinili a věřiteli našemu že bychom na ten den a čas svrchu psaný vymieněný nedali peněz svrchupsaných jistiny, to jest patdesát kop gr. bez tří kop gr. i s úrokem, tehda ihned dva z nás rukojmí, kteráž bychva napomanuta byla atd. [Ležení ve Vysokém Mýtě neb v Hradci n. Labem.] A jestližeby v tom času kterého z nás rukojmí pán Buoh smrti neuchoval, jehož, pane bože, ostřez, tehda my živí zuostalí slibujem jiného živého tak dobrého atd. A ktož by tento list měl s svrchupsaného věřitele našeho dobrú volí, ten má i mieti bude túž moc a též plné právo k tomu ke všemu, což tento list svědčí, jakožto on sám věřitel náš svrchupsaný.

Toho na potvrzenie a pro lepší jistotu my jistec i rukojmě svrchupsaní své smy vlastnie pečeti k tomuto listu přivěsili. Jenž jest dán na Počštejně léta od naroz. syna bož. tisícieho čtyřstého patdesátého, v neděli před sv. Vítem.

K listu přivěšeno na proužcích pergam. 5 zelen. pečetí.

101.

Johanka ze Zásady a z Navarova postupuje Jiříkovi z Kunštatu a z Poděbrad všecko zboží, jež jí po otci jejím Petrovi Čouchovi ze Zásady a z Navarova náleží. (112)

Bez místa, 13. ledna 1452.

Já Johanka z Zásady a z Navarova vyznávám atd., kterak osiřavši po panu otci svém, panu Petrovi Cúchovi dobré paměti odtudž z Zásady a z Navarova, a znamenajíc záhubu a zpuštěnie zboží všech jeho i svých za jeho živnosti i po jeho smrti, tak že jest již byl pohřiechu z dopuštěnie božieho i hrad Navarov ztratil, kteréhož až do smrti zasě dojíti nemohl pro svá záštie, jeliž urozený pán pan Jiřík z Kunstatu a z Poděbrad ku prosbě jeho i jiných dobrých lidí k tomu sě přičinil a dobyl téhož hradu zasě mocí a výplatú i náklady svými; kteréhož jest byl hned otci mému nadepsanému hotov postúpiti a po jeho smrti i mně pod úmluvami takovými, když by jemu nákladové jeho a dluhové i ta výplata od nás slušně zasě opraveni a dáni byli; ale my jsme toho pro své nedostatky učiniti nemohli. K tomu také spatřivši, kterak dlužníci mnozí otce mého za jeho živnosti jsú napomínali,

kterýmž jest až do smrti odpieral pravě, že jim dlužen a takově vinovat nenie, a po jeho smrti chtěli jsú někteří i k těm zbožím přes to mocí hleděti, ale neprávem, nikdy sě s otcem mým o to vedle řádu a práva nesetřevše a neučetše, kto by komu vinovat a dlužen co pozuostal, kteřížto dluhové i mně také neznámi jsú. Pakli by sě přes to zdálo komu ještě o ně mluviti nebo z nich upomínati, tomu já nejsem povinna odpoviedati za otce svého, ale pan Jiřík svrchupsaný. A též byli-li by kto vinovati co otci mému, má toho moc i právo týž pan Jiřík dobývati jako svých dluhuov vlastních. A by nebylo v tom napřed pomoci božie a obrany nadepsaného pána, pana Jiříka, byla bych snad o to i o jiné bez viny utištěna, neb jsem již byla v své sirobě od jiných přátel téměř ode všech opuštěna.

Proněž znamenajíc a v pravdě k sobě skutečně shledavši pomoc a obranu zvláštní mimo všecky své jiné přátely od svrchupsaného a uroz. pána, pana Jiříka z Kunstatu, a k tomu i to, kterak jest on dluhy mnohé za otce mého zastupoval, i majestáty a listy krále Václava Českého i jiné listy penězi svými hotovými vyplacoval a nákladně jich dobýval, nechtěv rád toho viděti, by nám kterak zahynúti měly, a také otce mého penězi hotovými i jinými potřebami na Navarov i jinam zakládaje, jakož toho pak s otcem mým zvláštnie smlúvy měl jest a má, kterak jemu týž otec muoj dal jest a zapsal listem na pargameně s svú a jiných pánuov i jiných dobrých lidí na svědomie pečetmi visutými práva svá i listy i majestáty královské ɔc. A já svrchupsaná Johanka, jsúc pravá a spravedlivá dědička těch všech zboží a práv i listuov po otci mém svrchupsaném, toho všeho vděčna jsúc od častopsaného pána, pana Jiříka, což jest nám dobrého činil a činí, a těch smluv otce mého rušiti nechtieci ani o takové dluhy ještě nepřisúzené a mně neznámé ani o jiné věci starosti a nesnázi mieti viece chtějíci: i učinila sem s potazem a raddú přátelskú a mocí tohoto listu činím konečnú, plnú dobrovolnú a cělú smlúvu, nic ovšem nevymieňujíc od sebe ani od otce svého, alebrž napřed tvrdiec a dokonce doplňujíc ty všecky smlúvy otcem mým učiněné s nahoře dotčeným pánem, panem Jiříkem z Kunstatu, za to od něho, jakož na mě slušie, jistú sumu peněz již vzemši a mocně jemu i dědicóm jeho a budúcím plnú moc davši a dávajíc k zachování a k vládnutí i k obdržení těch všech zboží, práv i panství otce mého i mých a majestátuov královských a listuov i jiných všech práv a listuov i zboží dědicských nebo nápadních, zemských nebo manských, kdež by kolivěk v kterém položení byly a záležaly, aneb kterýmiž by jmény mohly jmenovány býti a ke mně po otci mém často psaném přislušěti; a jmenovitě majestát a list krále Václava českého na Žitavu a žitavský list, ješto svědčí na plat jistý a spravedlivý na též město Žitavu, i jiné všecky majestáty, listy a práva ɔc; item hrad Navarov a ves Langnov i s hamry ɔc; item Zásadku tvrz ɔc; item Studénku tvrz ɔc; item ves Pojedy ɔc, a plat v Žitovlicích; item tvrz Libiněves i s jich se všemi dvory, poplužími, platy, úroky, robotami, vesnicemi a lidmi kmecími, se všemi právy a zvo-

lemi a panstvím i s příslušenstvími, práva tu sobě dále ani jinému žádnému člověku nepozuostavujíc, tak aby ta všecka zbožie, práva i listy a majestáty otce mého i mé a k nám příslušné častopsaný pán, pan Jiřík, dědicové jeho i budúcí mohl a mohli mieti, držeti a zachovati, jich požívati i je k užitku svému obrátiti a přivésti jako své vlastnie a dědičné zboží úplně a docela, jakž by sě jim najlépe zdálo a líbilo, bez všelikteraké překážky a otporu mého i jiného všelikého člověka, tak jakož jsem to i dskami zemskými i dvorskými šíře jim zapsala a zavázala. A ktož by tento list měl nebo měli s často jmenovaného pána, pana Jiříka dobrú a svobodnú volí, ten atd.

Těch všech věcí na zdrženie a na potvrzenie já napřed psaná Johanka pečeť svú vlastní vědomě a dobrovolně přivěsila sem k tomuto listu. A my Zdeněk z Šternberga, najvyšší purkrabie Pražský, Jan z Valečova seděním tudiež, Aleš z Sútic, Heřman Sirotek ze Zhorce, Vaněk z Odic seděním v Cvrčovicích a Jakub Rozvoda z Stakor, žádáni a prošeni jsúc osobně k svědomí od již jmenované panny Johanky, také jsme pečeti naše vlastnie ku prosbě a žádosti jejie na vyznánie a na svědectvie věcí svrchu psaných vědomě a dobrovolně přivěsili k témužto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřistého padesátého druhého ve čtvrtek v ochtab křtěnie téhož syna božieho.

K listu přivěšeno jest na proužcích pergam. 7 pečetí.

102.

Hašek z Waldšteina odevzdává Jiřímu z Kunštatu všecky privileje a zápisy, které se týkají hradu Velíše, jejž mu byl prodal. (113)

B. m. 31. října 1452.

Já Hašek z Waldštýna vyznávám t. l. ↄc, že jakož jsem prodal hrad muoj Velíš s těmi se všemi právy mými, kteráž jsem měl od urozené panie, panie Machny dobré paměti z Veselé jinak z Wartmberka, i s příslušnostmi a zvolemi k témuž hradu a zboží příslušnými, tak vcele a úplně, jakož já sám od panie Machny svrchu psané měl sem, kromě toho, což sem já s hradem Bradú Markwartovi z Labúně a s tvrzí Veselé řečenú Petrovi z Němičevsi odprodal, i krom toho také což jest Mikulášovi z Pobivazek a Petrovi Šitkovi z Vrchlabí odprodáno, urozenému pánu, panu Jiříkovi z Kunstatu a z Poděbrad, správci královstvie Českého, za jistú sumu peněz mně v celosti zaplacenú, i ve dsky jemu to podle úmluv mezi námi učiněných vložil sem řádně, tak také všecky ty listy a práva, jimižto já od panie Machny výš pravené k hradu Velíši a jeho příslušnostem spravedlnost a právo měl sem.

Z nichžto první jest ten, kterýž mně od též panie Machny svědčí, a podle toho druhý list páně Jindřichuov z Veselé jinak z Wartmberka, jímžto před sím své

právo k Velíši a k jiným zbožím tudiež vypsaným panie Machně svrchupsané tetce své dal jest; item třetí list najosviecenějšieho kniežete a ciesaře Sigmunda, slavné paměti římského ciesaře, vždy rozmnožitele říše a uherského, českého ɔc krále, jímžto JMt dala jest i dává panie Machně napřed jmenované moc plnú, všecka svá zbožie dědičná i věnná, kteráž má nebo mieti by mohla, dáti za zdravého života svého nebo na smrti, komuž by sě jí líbilo nebo zdálo; a čtvrtý list najjasnějšieho kniežete, krále Albrechta, římského, uherského, českého ɔc krále a vévody rakúského, jímžto JMt povolenie své k dání panie Machninu, o němžto svrchu zmienka, dal jest a toho jejieho dánie potvrdil jest i potvrzuje k osobě mé a pana Beneše bratra mého i našich erbuov a dědicuov budúcích, i právo své, kteréž by JMti jakžto králi českému po smrti páně Jindřichově z Veselé k těm zbožím příslušalo, mě [sic] a bratru mému již jmenovanému dal jest a dává dědicsky a k věčnosti; ty všecky listy i jiné také listy staré královské, kteréž od panie Machny měl sem, s těmi všemi právy, což sě hradu Velíše a toho, což k němu přislušie, dotýče, dal sem panu Jiříkovi svrchu psanému a mocí tohoto listu s mú pravú svobodnú a dobrú volí dávám; to však sobě a dědicóm i budúcím mým v' těch listech pozuostavuje všecko, což jiných zboží a práv kromě Velíše s jeho příslušnostmi sě dotýká.

Na potvrzenie toho já nadepsaný Hašek pečet mú vlastní dal sem k listu tomuto přivěsiti dobrovolně; a prosil sem urozených pánuov, pana Jana Zajiece z Hasmburka a z Kosti, pana Hynka z Waldštýna, slovutných panoší Markwarta z Labúně a z Brady a Petra z Nemičevsi, že jsú podle mne pečeti své také dali na svědomie přivěsiti k témužto listu, jenž jest dán v úterý u vigilii Všech svatých léta po narození syna božieho tisícieho čtyřistého padesátého druhého.

K listu přivěšeno jest na proužcích pergam. 5 pečetí.

103.

Ladislav, uher. čes. dalm. a chorvat. ɔc král ɔc stvrzuje zvolení Jiřího z Kunštatu a z Poděbrad za mocného správce země. (114)

Ve Vídni, 1. května 1453.

My Ladislav, z b. m. uh. č. dal. a charv. atd. král, kniežе rakúské a markrabie moravský ɔc, vyznáváme t. l. obecně přede všemi: Jakož všichna země naše Česká uroz. našeho věrného milého Jiříka z Kunstatu a z Poděbrad za mocného správce sobě vyvolila a vyzdvihla, i jemu se zapsala jest zápisem do času určeného, že my to jich volenie i zápis tvrdíme a pevno činíme svrchu psanému Jiříkovi, žádajíce, aby již dále netoliko tej zemi k vuoli tu práci a správu vedl a spravoval, ale již k naší žádosti a vuoli i ke cti a k našemu dobrému a poctivému. Protož přikazujem všem duostojným a nábožným, urozeným, statečným, slovutným, múdrým

a opatrným našim milým věrným, všem prelátóm, pánóm, rytieřóm i panoším, měščanóm i obcím v městech i na zemi svrchu psaného královstvie našeho Českého všem vóbec i každému zvláščе, aby jeho poslušni byli, což by koli jim anebo komu z nich slovem naším králevským anebo vedle vyzdvižení tej správy zemské učiniti rozkázal v tom času, pod vyvarováním hněvu našeho královského. A tomu na svědomie pečeť naši vlastní kázali sme přivěsiti k tomuto listu, jenž jest dán v Viedni léta od naroz. s. b. tisícího čtyrstého padesátého a třetieho, korunovánie králevstvie našeho uh. v třinádctém létě, den svatých Filipa a Jakuba. — Pod ohbem: Commissio domini regis in consilio.

K listu přivěšena jest veliká pečeť Ladislava krále.

104.

Ladislav, král uherský a český ꝯc, jmenuje Jiřího z Poděbrad na dvě léta od obyvatelstva českého za správce českého zvoleného na dalších šest let správcem tohoto království. (115)

Ve Vídni, 2. května 1453.

Wir Lasslaw, von gotes gnaden zu Hungern, zu Beheim, Dalmacien, Croacien etc. kunig, hertzog zu Osterreich, vnd marggraue zu Mêrhern etc., bekennen, als die edelen, strengen, ersamen, weisen, vnser lieben getrewen, die lanntschafft gemainclich vnsers kunigreichs zu Beheim, den edelen vnsern lieben getrewen Görziken von Cunstat vnd Boydyebrad zu ainem gewaltigen gubernator desselben kunigreichs auf zway jar, die sich zu sannd Jörgen tag schiristkünfftig ennden werden, erwelt vnd vurgenomen, vnd wir dieselb erwelung als erbkunig zu Beheim bestêtt vnd beuestnet haben, als die brief von vns auch derselben lanntschafft daruber ausgegangen ausweisent, haben wir nicht vnpillich bedacht, seyd vns got der almêchtig mêchtige kunigkreich, lannd vnd lewt beuolhen hat, zuuerwesen, daz wir sölh stathalter furnemen vnd haben sullen, die vns die burde sölher verwesung ze tragen vnd vnser kunigreich, furstentum, lannd vnd leut helffen zu uersorgen, dadurch den frid vnd gemach desterpas geschafft werd: vnd haben darümb den gemelten Görziken von Cunstat durch seiner redlichkait willen, in die sich die obgemelt lanntschafft am ersten vertrawt hat, nach ausgangk der obberurten zwayr jar noch hinfur auf ander sechs jar, nachst darnach und nacheinander komend, zu vnsern verweser vnd gubernator des egenanten kunigkreichs von kunigklicher macht gesatzt vnd im die verwesung desselben kunigkreichs gênntzlich empholhen; setzen vnd emphelhen im die auch wissentlich in kraft des briefs, vns die vnd dem obgemelten kunigkreich zu eren, nutz vnd frumen ze handelen vnd zu gebrauchen zu vnsern hannden vngeuerlich. Davon so gepieten wir allen vnd yeglichen des benanten vnsers kunigkreichs inwonern ernstlich vnd wellen, daz sy dem vorberurten Görziken die obgenanten sechs jar als vnserm gubernator desselben kunigkreichs zu lanndsrechten, löblichen gewonhaiten, altem herkomen vnd allen anndern zimlichen gepoten vnd geschaefften, so er in vnserm

name tun wirdet, gehorsam vnd gewêrtig sein zu vnsern hannden, im auch zu sölher regierung gutwillig rat, hilf vnd beystannd tun vnd ew darinn nicht anders beweiset bey vermeidung vnserr swêrn vngnad. Daran tut ir gaenntzlich vnser maynung. Mit vrkunt des briefs geben zu Wienn an mittichen nach sannd Philipp vnd sannd Jacobstag, der heiligen zwelifpoten nach Kristi gepurde viertzehenhundert vnd im drewundfunfczigisten jar, vnserr krönung vnsers reichs des hungrischen etc. im drewczehenten jare.

Pod ohbem: Commissio domini regis per dominum Vlricum Cillensem comitem et Vlricum Byczensem conf.

Po pečeti zbyl pouze proužek pergamenový.

105.

Albrecht, markrabě braniborský, a Jiří z Poděbrad, správce král. Českého, uzavírají mezi sebou svazek obapolného přátelství.

V Praze, 6. května 1454.

Wir Albrecht, von g. gn. margraue zu Branndburg vnd burggraue zu Nuremberg, vnd wir Girzick von Cunstat, her zum Bodiebrat, gubernator des konigreichs zu Behaim, bekennen vnd thun kundt offenlich mit disem briue gen allermeniclich: Wanne wir ausz lauterm grunde wol haben gemercket, empfunden vnd betrachtet sulchen guten willen, den wir beiderseyt biszhere in guter maynung zusamen gehabt vnd getragen haben mit erczaigung vnnser beider gutwillickeit, lieb, dienst vnd freuntschaft, die wir auch hinfüro aneinander in kunftig zeitt wol gethunn vnd beweisen mogen, sullen vnd wollen; vnd dorumb das sulch vnnser gut maynung vnuermenget in wesen vnd guter bestenntlichckeyt mit furder erczaigung aller lieb, dinst vnd fruntschafft besteen vnd bleiben moge, so haben wir vns beide vnser lebtag zusammengethan vnd thuun vns auch also zusammen in craft vnd macht dies briues. Gereden vnd versprechen auch mit guten, waren trewen, das wir hinfüro allwegen aneinander mit ganczen, steten trewen treu maynen, furdern, verantwurten vnd einer dem andern lieb, fruntschafft, dinst, furdrung, gunst vnd guten willen beweisen, erczaigen und thuun sullen vnd wollen gleicherweise und in aller masse als im selbst: vnd vor allen dingen so sullen vnd wollen wir auch beide in allen sachen, die unserem gnedigen hern konig Laszlawen etc. vnd der crone zu Behaim zu nutzs, frommen vnd besten gedeihen mag, vnnseren getrewenn fleis suchen thun vnd furnemmen, als wir des danne seinen gnaden vnd der crone wol schuldig sein, getreulich vnd on geuerde. Und ob auch ymants, wer der were, vnnser eynem von dem andern, welchem das were, ichts furbrecht, das zwuschen vnser zu vnwillen dinen mocht, so sol der, dem es gesagt wurde, sulches dem andern zustundan verkunnden, sich des wissen zu verantwurten; vnd so sich der vnder vns, wider den sulch sage ge-

scheen, des wol verantwurt, so sal der verclager furder gehalden werden als fur den, der zwuschen vnnser beider gern vnwillen sehe, alle arglist hierinnen zwuschen vnnser genczlich auszgeslossen.

Vnd des zu warem vrkunde so hat vnnser yglicher sein eigen insigel an disen briue thun hencken. Der geben ist zu Prag am montag nach dem suntag Misericordias Domini nach Cristi vnnsers herrn geburt vierczehenhundert vnd in dem viervndfunffczigstem jaren.

K listu přivěšeny jsou na proužcích pergam. dvě stejně velké pečeti.

106.

Albrecht, markrabí braniborský a purkrabí norimberský, oznamuje, že jakož byl ujednal přátelství a sňatek mezi Fridrichem vévodou břežským, a Zdenou dcerou pana Jiříka z Kunštatu, řečený vévoda Fridrich má si ji za manželku vzíti, a pan Jiřík má mu ji za manželku dáti. (116)

V Praze, 7. května 1454.

Wir Albrecht, von g. gn. marggraue zu Brandburg vnd burggraue zu Nuremberg, bek. vnd thun k. offenlich mit disem brieue. Als wir vndere anderm ein fruntschaft vnd heyrat zwuschen dem hochgebornn furstenn, vnnserm lieben ohaimm herrn Fridrichen, herczogenn zumm Brig ɔc, vnd des edeln vnd wolgebornen Girsicks von Cunstat vnd heren zumm Bodiebrat, gubernators vnd hofmeisters des konigreichs zu Behaimm, eeliche tochter junckfrawenn Zdena genant beteidingt haben, das wir mitsambt herrn Cristoff Dornhaimm, rittir, vnd Bernhartten Dalckemberg anstat vnd von wegem des obgenannten vnsers lieben ohaims, herzog Fridrichs von Brig, vnd fur sein lieb dem genanten vnserem swager herrn Girsicken mit trewen gelobt haben, das dersebe vnnser ohaim herczog Fridrich die obgenannten vnnsers swagers tochter zu dem sacrament der heyligen ee nemen vnd haben, vnd die im auch vnser swager herre Girsick also widerumb geben sal vnd wil, als er vns danne sulchs auch widerumb zugesagt vnd mit trewen gelobt hat on eintrag vnd on alles geuerde. Des zu vrkunde haben wir vnnser insigel an disen briue thun hencken. Der geben ist zu Brag [sic] am Dinstag nach dem sontag Misericordias domini nach Cristi vnnsern herrn geburt vierczehenhundert vnd in dem viervndfunffczigsten jaren.

K listu přivěšena pečeť na proužku pergam.

107.

Král Ladislav kvituje p. Jiřího z Kunstatu a z Poděbrad, správce a hofmistra v království Českém, ze všech příjmů a vydání od středy před sv. Šimonišem a Judou r. 1453 až do pátku před týmiž svatými r. 1454 a vyznává, že mu ještě zůstal dlužen 340 kop a 41½ gr. a 300 rýnských zlatých, jež mu zaplatiti chce úplně a docela penězi aneb zlatými dobrými. (117)

V Praze, 26. října 1454.

Tištěno v Archivě Českém I. str. 297 č. 1.

108.

Ladislav, uherský a český král ꝛc, potvrzuje privilegia kláštera Vyzovického, jež mu dali králové čeští a markrabové moravští Jošt, Karel, Václav, Zikmund a Albrecht, mezi něž též pojat jest list krále Jana, daný témuž klášteru dne 3. dubna 1325, v němž se vsuty nalézají dva listy krále Přemysla Otakara II. (67)

V Praze 12. list. 1454.

Ladislaus d. gr. Hung. Boh. Dalm. Croacie, Rame, Seruie, Gallicie, Lodomerie, Cumanie, Bulgarieque rex, Austrie et Luczemburgensis dux, necnon Morauie et Lusacie marchio ꝛc, ad perpetuam rei memoriam. Regie celsitudini, cuius potestas atque imperium a Deo est, plurimum conuenit ad deuotos Deo religiosos viros pietatis sue intuitum benigne conuertere. Cum enim cerimoniis sacris cultuique diuino feruenter seduloque inuigilent, regius debet eos brachius contueri, ne secularibus destituti auxiliis implicitique perturbacionibus cogantur circa veneranda sacra et sancta Dei sacrificia tepidi atque remissi existere.

Sane religiosi Mathie, abbatis monasterii Zmilenheymensis ordinis Cisterciensis Olomucensis diocesis, suo suique conuentus et monasterii nomine oblata nobis supplex peticio continebat, quatenus regia beneficencia dignaremur confirmare omnes litteras gracias, immunitates, libertates, consuetudines, concesssiones, indulta, priuilegia et iura vniuersa ipsi conuentui et monasterio datas et concessa a serenissimis et illustribus principibus regibus Bohemie et marchionibus Morauie Jodoco, Karolo, Venceslao, Sigismundo, Alberto, patre, auis et antecessoribus nostris carissimis, et presertim quoddam priuilegium serenissimi regis Johannis, abaui nostri carissimi, habens insertum aliud serenissimi antecessoris nostri regis Ottakari, cuius tenor sequitur in hec verba: Nos Johannes, Dei gracia Bohemie etc. (Viz Reg. dipl. nec non epist. Boh. et Mor. IV, str. 837 č. 2149.)

Nos considerata dicti abbatis et conuentus conuersacione et vita laudabili et in regulari obseruancia persistencia iugi, eorum precibus benigne annuentes, non per errorem aut improvide, sed deliberate et cum sano consilio nostrorum procerum et fidelium, de certa nostra sciencia auctoritate regia Bohemie predictum priuilegium regis Johannis cum inserto regis Ottakari, prout supra de verbo ad verbum descriptum est, ac omnes litteras, gracias, immunitates, libertates, laudabiles consuetudines, donaciones, concessiones, priuilegia, indulta et iura vniuersa a prefatis serenissimis antecessoribus nostris concessas et data ipsi abbati, conuentui, monasterio et eorum successoribus approbamus, ratificamus, roboramus ac confirmamus cum omnibus punctis, articulis, clausulis et sentenciis suis, sicut si earum eorumque tenores presentibus nostris litteris inserti particulariter essent, volumusque ea omnia obtinere continuum, plenum, firmum et inuiolabile robur. Supplemus eciam de plenitudine regie potestatis omnem defectum, qui quomodolibet huic nostre confirmacioni obsisteret.

Nulli ergo liceat hanc nostre confirmacionis, decreti et suplecionis paginam infringere aut ei ausu temerario contraire. Si quis autem contrarium fecerit, penas in priuilegiis dicti monasterii contentas et nostram indignacionem se nouerit incursurum. In quorum fidem has nostras litteras fieri et regii sigilli nostri iussimus appensione muniri. Datum Prage die duodecima mensis Nouembris anno dom. mill. quadring. quinquages. quarto, regnorum nostrorum a. Hungarie etc. quinto decimo, Boemie vero secundo. — Na ohbu: Ad relac. d. Johannis de Rabenstein Nicolaus Liscius, legum doctor.

K listu jest přivěšena pečet na hedvábí žlutém a červeném.

109.

Ladislav, uherský a český král ɔc, vysílaje Jiřího z Poděbrad a jiné rady své k uzavření míru s Fridrichem, vévodou saským ɔc, o němž se o sv. Kateřině v Chebu jednati má, dává jim k jednání tomu plnou moc a slibuje vše zachovati a splniti, co by v těch věcech bylo ustanoveno.

V Tulnu, 3. listopadu 1455.

Ladislaus, d. gr. Hung., Boh., Dalm., Croacie etc. rex, Austrie dux marchioque Mor. etc. not. fac. vniuersis, quod volentes, quantum possumus, cum omnibus concordiam et pacem habere, cum sit designata dieta die sancte Caterine in Egra pro tollendis uel componendis dissessionibus, que sunt inter nostram maiestatem vt regem Bohemie et illustrem principem Fridericum, ducem Saxonie, sacri imperii electorem et marchionem Missnensem etc., consanguineum nostrum carissimum, tum propter castra, opida et res, quas detinet ipse dux, spectantes ad coronam prefati regni nostri, quam ob aliam quancumque causam, ad dietam ipsam, siue in Egra siue alibi dicta die uel alia fiat, mittimus magnificum et nobiles Georgium de Cunstat et de Bodiebrad, dicti regni nostri Bohemie gubernatorem et magistrum curie, et alios consiliarios nostros et fideles dilectos, de quorum fide, prudencia et integritate plene confidentes, ipsos facimus et creamus nostros veros et legittimos oratores, procuratores, actores, administratores, siue quouis alio nomine nuncupari melius possunt, damusque eis plenum mandatum cum libera administracione et facultate, omnia nostra negocia agendi ac gerendi tam in iudicio quam extra cum quibuscumque hominibus et de quibuscumque rebus; et specialiter concedimus eis speciale mandatum liberamque auctoritatem et potestatem cum prefato duce uel eius oratoribus et procuratoribus conueniendi, colloquendi, tractandi, transigendi, compromittendi, paciscendi, treugas faciendi, factas prorogandi ac pacem perpetuam componendi, et pro predictis omnibus efficiendis penas promittendi et stipulandi nostram, personam et bona obligandi et omnia alia faciendi, que pro predictarum rerum effectu oportuna aut expediencia fuerint; concedentes ipsis in premissis omnibus et quolibet eorum totaliter potestatem et uices nostras tribuentes eisdem, vt totum illud in prefatis

rebus facere possint, quod posset nostra maiestas, si ibi personaliter adesset. Promittimusque verbo nostro regio ratum et gratum habituros omne, totum et quitquid ab eis in supradictis rebus aut aliquibus earum quomodolibet erit factum.

Presencium sub nostri regalis sigilli appensione testimonio litterarum dat. Tulne die tercia mensis Nouembris a. mill. quadring. quinquag. quinto, regnorum nostr. a. Hungarie etc. sextodecimo, Bohemie vero tercio. — Na ohbu: Ad relacionem domini Procopii de Rabenstein cancell.: Nicolaus Liscius, legum doctor.

Pečeť utržena; visela na proužku pergam.

110.

Pavel probošt, Mikuláš převor a jiní bratří kláštera Zderazského postupují některá zboží kláštera svého Janovi Hochhauserovi z Hochhausu. (121)

Na Zderaze, 28. února 1456.

In nomine domini amen. Nos Paulus, miser. diuina prepos., Nicolaus prior, Andreas, plebanus Pontensis, Wenceslaus sacrista, Henricus prior Swecensis, Michael plebanus et commendator Trutnouiensis, Martinus plebanus Boromensis, totusque conuentus cruciferorum canonicorum sanctissimi dominici sepulcri Jerosolimitani ordinis sancti Augustini domus Zderasiensis Pragensis, tenore presencium notum facimus vniuersis, quod propter ardua negocia monasterii nostri predicti hiis proch bellicosis temporibus in regno Bohemie passim subortis nimium desolati et propter condicionem eiusdem nostri monasterii meliorem faciendi, de vnanimi consensu omnium nostrum et matura deliberacione prehabita, bona nostra et villas nostras infrascriptas cum omnibus et singulis pertinenciis earumdem,

videlicet Wencelsdorff situm prope ciuitatem Pontensem ex vna parte montis Tassenberg et ex alia parte usque ad molendinum fulonum, sicut ab antiquo in suis limitibus est distincta et sicut nostri predecessores tenuerunt, cum uno molendino dicto in wlgari theutonico Steinmiuel, cum aquis, aquarum decursibus, cum montibus, vallibus, planiciebus, pratis, agris, pascuis et cum hominibus censualibus, nec non cum pleno dominio, de qua villa soluitur census pecunialis in festo s. Martini vna cum frumentis, siligine et auena; item de prato, quod olim fuit Letneronis, soluuntur sex quartalia salis; item de prato, quod nunc tenet Ausiger, censuatur vnus grossus et tria quartalia salis; item de qualibet curia debent dare nomine census in festo Natiuitatis domini duos pullos ibidem de villa Vencelsdorf; item liberum iudicium cum omnibus emendis criminalibus uel comunibus quomodolibet nuncupatis; item de ibidem debent soluere bernam in festo Purificacionis sancte Marie. Item vnum laneum in Paredl villa ibidem circa Wencelsdorf cum curiis rusticalibus, de quo quidem laneo censuant quadraginta octo grossos super festo sancti Martini cum si-

giline [sic] et auena, et bernam triginta duos grossos super festo Purificacionis predicto. Item villam Slatienicz prope montem Byzel cum hominibus censualibus et bernis nec non cum libero iudiciatu, de qua eciam census berne soluitur super festo Purificacionis Marie. Item villam Koprcz, in qua sunt tres lanei et curie rusticales cum censibus; item in Komorzan triginta sex funes hereditatum seu agrorum cum omnibus limitibus ab antiquo,

vendidimus et presenti scripti patrocinio vendimus famoso viro Johanni dicto Hochhauser de Hochhausen, heredibus et successoribus suis, cum omni et pleno dominio et libertate, eo omni iure, quo nos tenuimus et predecessores nostri tenuerunt, nichil iuris et proprietatis ibidem nobis, monasterio nostro predicto et successoribus nostris omnino relinquentes. Quos quidem omnes census et bernas predicti censuales tenentur et obligantur, sicut fuit ab antiquo, et hiis temporibus soluere singulis annis perpetue duraturis omnibus difficultatibus et renitenciis secus motis.

Promittentes bona et sincera fide pro nobis et successoribus nostris presentem vendicionem ratam et firmam predicto Johanni Hochhauser ementi et recipienti pro se et suis successoribus inuiolabiliter obseruare et in tabulas regni terre Bohemie imponere et intabulare, quam cito super eo littera consensus serenissimi principis ac magnifici regis Ladislai, domini nostri clementissimi, nobis fuit presentata, ac disbrigare secundum ius et consuetudinem terre regni Bohemie a quolibet iuridice impetente.

Proinde, serenissime princeps, gloriosissime rex et domine noster graciosissime, supplicamus humilime precibus, quibus amplioribus possumus, vestre regie maiestati, quatenus serenitas vestra nobis et monasterio nostro dignetur huiuscemodi consensus litteram graciosius presentare et presentem vendicionem auctoritate regia Boh. ratificare, nec non clemencius confirmare, insuper beneficiariis czude seu tabularum terre regni vestri Bohemie litteraliter precipere et mandare, quatenus bona predicta per nos sic vendita prenominato Johanni Hochhauser et suis heredibus tabulis terre annotent et inscribant, quam primum per nos et ipsum fuerint requisiti.

Pro quibus quidem bonis et villis per nos sic venditis prenominatus Johannes Hochhauser tenetur nobis soluere quadringentas sexag. gross., sui heredes et successores diuisim, puta in festo Natiuitatis sancti Johannis Bapt. ducentas sexag. gr. prag., in festo s. Galli residuas ducentas sexag. gross. similiter prag. terminis proxime venturis et immediate sequentibus, dilacionibus vlterioribus procul motis.

Qua quidem pecunia recepta promittimus et spondemus vestre regie maiestati eandem super uberiore prouisione et euidenciori vtilitate domus nostre Zderasiensis predicte, serenitatis vestre camere, quam primum se facultas obtulerit, vigilancius conuertere, fraude et dolo subtractis, eo nos pro semper pro illustrissime magnificencie vestre sanitate ac fausta incolumitate ad oraciones perpetue obligantes.

In quorum omnium testimonium atque robur perpetue valiturum sigilla nostra propria, videlicet prepositi et conuentus domus nostre predicte, de certa omnium nostrum sciencia et voluntate ac de vnanimi consensu presentibus sunt appensa. Dat. in domo nostra solite residencie die penultima mensis Febr. a. Natiuitatis dom. millesimo quadringentesimo quinquagesimo sexto.

Při listině jsou na proužcích pergam. 2 pečeti.

111.

Arnošt kníže opavské prodává všecko právo své, kteréž měl na knížectví Minstrberském, Jiříkovi z Kunštatu a z Poděbrad za 1000 kop gr. stř. rázu praž. (120)

V Praze, 8. března 1456.

My Arnošt, b. m. knieže opavské etc., vyznáváme t. l. zjevně přede všemi lidmi nynějšími i budúcími, že s dobrým rozmyslem a s radú našich věrných milých všecko své právo, kteréž jsme měli na kniežectví Minstrberském, nic sobě ani dědicóm a budúcím našim nepozuostavujíce, prodali sme a mocí tohoto listu prodáváme uroz. pánu, panu Jiříkovi z Kunstatu a z Poděbrad, správci a hofmistru král. Českého, našemu švagru milému, i jeho dědicům a budúciem za tisíc kop gr. dobrých střiebr. rázu praž. mně od něho v cělosti splněných a zaplacených. A ten list hlavní, kterýž mámy na Minstrberské kniežetstvie, mámy i slibujem naší dobrú věrú kniežetskú a křesťanskú svrchupsanému panu Jiříkovi, švagru našemu, bez všelikého zmatku vydati a dáti a jej na hradě Kladště u Hanuše Welffle, hajtmana kladského, konečně položiti ve čtyřech nedělech pořád zběhlých od dánie listu tohoto počítajíce.

Toho na zdrženie a na potvrzenie pečeť naši vlastní dali jsme dobrovolně s naším jistým vědomiem a s přiznáním přivěsiti k tomuto listu; a snažně prosili sme uroz. pánuov, pana Jindřicha z Michalovic, najvyššieho komorníka královstvie Českého, pana Jindřicha z Stráže a pana Jindřicha z Dubé a z Lipého, že jsú pečeti své k našie prosbě na svědomie věcí svrchupsaných dali přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Praze léta od naroz. syna božieho tisícieho čtyřstého padesátého šestého u pondělí po té neděli, ješto slove Letare u puostě.

Při listině přivěšeno 5 pečeti červ.

112.

Ladislav, uherský a český král ɔc, chtěje urovnati neshody, jež jsou mezi ním a Fridrichem vévodou saským, jmenovitě o jisté hrady, města a jiná zboží ke koruně České příslušející, ustanovuje k tomu Jiřího z Kunštatu a z Poděbrad a dává mu k tomu plnou moc.

V Budíně, 21. prosince 1456.

Ladislaus, d. gr. Hung., Boh., Dalm., Croacie etc. rex, Austrie dux marchioque Mor. etc. Not. fac. vniv. maiestati nostre non parum cordi esse, vt componantur

atque tollantur discordie, que inter serenitatem nostram vt regem Bohemie et illustrem principem dominum Fridericum, Saxonie ducem etc., consanguineum nostri carissimum, intercesserunt pro castris, oppidis et aliis rebus ad coronam regni nostri Bohemie legittime pertinentibus, quas dux ipse de facto et sine iusticia in presenciarum occupando detinet; igitur magnifico Georgio de Cunstat et de Bodiebrat, prefati regni Boh. gubernatori et magistro curie, fideli nostro dilecto, de cuius sincera fide, eximia industria magnaque prudencia plene confidimus, damus et concedimus facultatem, potestatem, auctoritatem, generale cum libera administracione plenum, specificum ac speciale mandatum, vbi et quando sibi placuerit, cum dicto duce vel eius procuratore aut procuratoribus uel aliis aut alio ad infrascripta mandatum sufficiens habentibus siue habente, super discordiis pro predictis causis et aliis quibuscunque inter nos et ipsum ducem intercedentibus loquendi, tractandi, compromittendi, transigendi, quouis alio modo paciscendi, inducias siue treugas et pacem faciendi ac firmandi, coram quocunque iudice spirituali uel temporali arbitro uel arbitratore comparendi, iusticiam petendi, citari faciendi, libellum dandi, recipiendi, iurandi de calumnia et omne aliud iuramentum subeundi, referendi ac deferendi, litem contestandi, articulos et posiciones dandi et super his responderi petendi ac respondendi, testes, interrogatoria et instrumenta producendi, repudiandi, iurare et examinare eorumque dicta et totum processum publicari faciendi, contra testium personas et dicta ac instrumenta opponendi, concludendi in causa, accusandi contumaciam quandocunque et ad ulteriora petendi procedi sentenciamque ferri et execucionem mandari petendi, appellandi a sentencia et a quocunque grauamine appellacionemque prosequendi, procuratorem uel procuratores dandi, substituendi ac reuocandi, penas in iudicio et extra promittendi et stipulandi, personam et bona nostra obligandi, ac generaliter et specialiter omnia faciendi, que causarum processus et merita requirunt et que ipse in premissis aut aliquo eorum utilia aut quouis modo expediencia fore putauerit, eciam si talia essent, in quibus mandato speciali opus esset;

dantes ipsi Georgio in predictis omnibus et quolibet eorum ac committentes in totum potestatem, auctoritatem et uices nostras ac volentes, vt ipse Georgius in prefatis rebus et qualibet ipsarum idem in effectu possit, quod posset maiestas nostra, si ipsis rebus agendis aut alicui earum personaliter interueniret; releuamus eciam eundem Georgium et procuratorem uel procuratores, quos uel quem instituet uel substituet, ab omni onere satisdandi, ac promittimus verbo nostro regio ratum et gratum habituros omne, totum et quicquid ab eo uel procuratoribus ab ipso institutis uel substitutis in premissis, quolibet eorum et circa ea fuerit quomodolibet actum.

Presencium sub nostri regalis sigilli appensione testimonio litterarum dat. Bude die b. Thome apostoli a. d. millesimo quadringentesimo quinquagesimo sexto,

regn. nostrorum anno Hungarie etc. decimo septimo, Boh. vero quarto. — **Na ohbu:** Ad mandatum domini regis in consilio.

Při listině visí pečeť králova.

113.

Transumpt bully papeže Pia II., v níž krále Jiřího, jakož i jiná knížata křesťanská zve do Mantovy neb Videmu k jednání o výpravě proti Turkům, a německý překlad této bully, v níž krále Jiřího jmenuje nejmilejším synem svým a českým králem.

Bulla dána v Římě 15. září 1458, transumpt v Kladsku 12. března 1459.

Nos Nicolaus, abbas monasterii b. Virginis in Camencz Cisterciensis ordinis Wratislauiensis dyocesis, et Michael, prepositus canonicorum regularium monasterii Montis sancte Marie in Glacz Pragensis dyocesis, not. facimus vniuersis, quod constituti coram nobis strennui Johannes de Warnsdorff, capitaneus in Glacz, et dominus Jodocus de Eynsedil, milites Pragensis dyocesis, quandam bullam sanctissimi in Christo patris et domini, domini Pii pape secundi, ut prima facie apparebat, ipsius vera bulla plumbea more ipsius in cordula canapis impendente bullatam, sanam et integram ac illesam, habentem tamen scissuras in quatuor partibus suis, sicut solent habere bulle clause post earum appercionem, exhibuerunt petentes et requirentes nomine et vice serenissimi principis et domini, domini Georgii regis Bohemie, quatenus ipsius bulle sub nostris sigillis transsumptum seu vidimus fieri disponeremus. Quod exequentes predictam litteram cum bulla plumbea, ut premittitur, vidimus et examinauimus diligenter, ipsamque transsumi nichil addendo siue diminuendo, quod sensum mutaret aut variaret intellectum, mandauimus. Cuius quidem littere tenor sequitur et est talis:

Pius episcopus, seruus seruorum Dei, carissimo in Christo filio Georgio, Boh. regi illustri, salutem et apostolicam benediccionem. Vt persolueremus omnipotenti Deo et fideli populo, vim ab infidelibus pacienti, uero cuius causa ad hanc sedem sumus assumpti, de venerabilium fratrum nostrorum sancte Romane ecclesie cardinalium consilio et assensu per certas nostras patentes litteras, quas celsitudini tue cum presentibus mittimus, omnes reges et principes catholicos ad dietam solempnem Mantue vel Vtini in proximis kalendis Junii celebrandam apostolica voce duximus conuocandos, statuentes concedente altissimo eo loci eodemque tempore personaliter ibidem adesse, impedimentis posthabitis, que circumstant nos vndique. Et si ergo ea mente ad tuendum nomen sanctum Dei te esse non ambigamus, ut nullius exhortacione tibi ad hoc ipsum sit opus; tamen, quia hec res non solum nobis est cordi, sed gregi dominico inprimis necessaria, serenitatem tuam hortamur in Domino et per sanctum illud baptisma, in quo in Christo renatus es et nomen christianum geris, requirimus, vt velis per os nostrum vocatus, abiectis respectibus omnibus, qui pro honore Dei non sunt attendendi, ad eadem loca et ad prescriptam diem personaliter interesse. Etenim cum vicarius Jesu Christi in terris hoc agat, quem circavadentem sequi christianus populus debet, non debent principes terre graue sibi ducere laborem ab illo susceptum amplecti.

Habitus es semper, carissime fili, deuotissimus princeps, fidei et religionis cultor precipuus. Accidit potencia singularis, qua ideo omnipotens Deus insignire te voluit, ut esset, qui tempore necessario, quale nunc imminet, illam ad proteccionem gregis sui conferret. Erit, ut in Domino confidimus, aduentus tuus magne ad hoc salutare opus vtilitatis non eo solum, quod sapienti consilio tuo iuuare tantam molem prudentissime poteris, sed quia ceteri intuentes sublimitatem tuam ad agendam communem causam altissimi ad Romanum pontificem se contulisse, mouebuntur et ipsi exemplo tuo ad veniendum feruencius, vt pene ob hoc ipsum plus momenti quam ceteris rebus omnibus allaturus appareas. Pro Deo igitur, carissime fili, pro eterna commendacione nominis tui, pro compassione fidelis populi quottidie feritati Turcorum sanguinem suum crudeliter dantis, exaudire clementer velis pias nostras huiusmodi preces a fletu et lacrimis oppressorum nobis impositas.

Hec enim vera sunt opera regum, hic campus, in quo honeste decertare et triumphum vere salutis reportare cum gloria possint. Cetera fluxa sunt et caduca, nil solide laudis in se habencia, altissimo eciam persepe ingrata. Quod si casu aliquo, quod Deo non placeat, carendum nobis erit presencia tua et per oratores implere hoc munus constitues, requirimus eo casu celsitudinem tuam, ut cum pleno mandato illos transmittere velis non ad decernenda solum ea, quorum causa vocatus es, sed ad componendam pacem, vel ad indicendas treugas cum illis, cum quibus esset tibi forsitan contencio, ut demum pacatis vbique fidelibus concordius prosequi ceptum opus possimus. Speramus tamen concessurum omnipotentem, ut tua serenitas pocius per se ipsam quam per oratores tuos sit affutura. Attento, quod relicta vrbe Roma ad tibi obuiandum loca predicta delegimus, vt vel serenitas tua, quod primum expetimus, uel saltem principes aliquos de latere tuo illuc mittere facilius valeas. Datum Rome apud sanctum Petrum anno incarnacionis dominice millesimo quadringentesimo quinquagesimo octauo, decimo septimo kalendas Octobris, pontificatus nostri anno primo. In plica: Therunda. Ab extra: Carissimo in Christo filio Georgio, Bohemie regi illustri. Inferius: .˙. Ia. Lucensis .˙.

Fuimus insuper requisiti, ut prefatas litteras in wlgare tewtonicum transferremus, quod fecimus in hunc modum:

Pius bysschoff, eyn dyner der dyner gotes, dem allerlybsten sone Jorgen, konig czu Behemen, dem durchlauchten heyl vnd bobistliche gebenedeyunge. Das wir irfulten dem almechtigen gote vnd dem glewbigen volke, das gewalt von den vngelewbigen leydet, durch der vrsachen wir zu dem bobistlichen stule offgenomen sein, vnd durch der irwirdigen vnser liben bruder der heyligen romischen kirchen cardinaln roth vnd vorwillunge, durch vnsere rechte offenbare briffe, dy wir deyner irhounge mit desem briffe senden, dorynne wir alle konige vnd cristenliche ffursten czu eynem lobelichen tage czu Mantue adir czu Vtine des nesten kalendas des monden Junii czu leysten, mit bobistlicher stymme gerufft vnd geleget haben, vnd vorsetczen vns durch vorleyunge des allirhochsten yn denselben steten vnd off dy selbige czeyt personlich do czu sein, alle hindernisze hengeton,

dy vns off alle orter adir of alle seyten vmmevohen. Vnd wywol dein gemuthe ist czu beschotczen den heyligen namen gotis, des wir an dyr nicht zweyfeln, also das keyne vormanunge dyr nicht not wer; doch sintdemmole, das dy sache nicht alleyne vns ym herczen, sunder der hert gotes von ersten notdorfft ist, deyne durchleuchtikeyt wir vormanen in dem herren vnd durch dy heylige tawffe, yn der du yn Cristo newgeborn bist vnd den cristenlichen namen treest, anruffe wir dich, das du durch vnsern munt geruffi wollest vorwerffen sust alle sachen, dy durch der ere gotes nicht noter seyn, yn den steten vnd czu den vorgeschreben tagen personlich sein wollest. Wen sintdemmole der vicarius Jesu Christi off der erden das thut, welchem rechtgeenden das cristenliche volk sal nochvolgen, dy ffursten der erden sullen en nicht swer wegen sulcher muhe von ym vffgenomen.

Allerlybster son, du bist allewege eyn groser andechtiger ffurste des glawbens gemeynet vnd der gey[s]tlichkeyt eyn sundirlicher erer. Dir auch sundirli czugetreten ist macht, domethe dich der almechtige got hot wellen cziren, das do were, der yn den notdorfften, als iczund ofsteen, mit derselbigen macht czu beschirmunge hulfe seyner herthe. Vnd deyne czukunfft wirt, als wir hoffen yn dem herren, groser notcz czu desem zeligen werke nicht alleyne, das du durch deynen weysen rath sulche swerlichkeyt vorsichticlichen mogist richtig machen, sundir dy andern, dy do sehen deyne irhounge, do gehandelt werden gemeyner notcz adir gemeyne sache des allirhochsten, czugefuget dem romischen byschoff, werden beweget mit deynem beyspyl mit groserem fleyse auch dorczu czu komen. Dorumb durch gotis wille, allirlybster son, durch ewiges lobes deynes namen, durch metheleydunge des glewbigen volkes, das alle tage von der Torken hertikeyt ir blut grawsamlich vorgeust, gutwillich irhoren wilt vnsirs deses demutiges gebethe von den weynen vnd czeern, dy also vns vorgelegt werden.

Wen das sint rechte werg der konige, das ist das ffelt, yn dem sie erlich streyten vnd rechte gezegunge irer zelikeyt vnd heyles irkrigen mogen. Alle andir sachen sind vorgenglich vnd vallende, keyn vestikeyt vnd lob yn en haben vnd gar offte dem allirhochsten vnangenemlich. Were ys sache, das got nicht gebe, das wir deyner kegenwortikeyt darben musten vnd das durch deyne boten irvollen wellest, so begere wir durch der sache wille von deyner irhounge, das du sie mit ganczer macht dohen schicken wellest, nicht alleyne czu ordiniren dy sache, durch der wille du geruffen bist, sundir auch czu machen frede vnd czweytracht henczulegen czwischen dyr vnd den, mit welchen dir villeychte wedirwertikeyt were, also das wir dy glewbigen obiral czu frede brechten vnd destir eyntrechticlicher dy sachen handeln mochten. Wir hoffen dach, das der almechtige vorleyen wirt, das deyne durchlauchtikeyt lyber durch sich selbir, wen durch deyne bothen do sein wirst, angesehen, das wir dy stad Rome gelossen haben vnd dir enkegen czu gehen dy obengeschreben stete rwelit haben, also das enczwer deyne durchleuchtikeyt, das wir denne czu dem ersten begeren, adir eczliche ffursten von deyner seyten distir leychter dohen gesenden mogest. Gegebn czu Rome czu sinthe Petir noch Cristi menschwerdunge tawsint virhundirt yn dem achten vnd ffumfczigisten jare in der sebenczenden kalenden des herbistmonden, vnsir bobistlichkeyt des irsten jares.

Vidimus et aliam bullam seu litteram vocacionis eiusdem domini regis Boh. ad terminum primum in civitatem Mantuam, que incipit: Hodie in Dei et domini nostri Jesu Christi etc., cuius datum est Rome apud sanctum Petrum anno incarnacionis dominice millesimo quadringentesimo quinquagesimo octauo, tercio decimo kalendas Februarii, pontificatus nostri anno primo [sic]. In cuius rei testimonium litteras presentes fieri fecimus et sigillis nostris muniri iussimus subappensis. Dat. in Glacz in monasterio canonicorum regularium Montis sancte Marie anno domini millesimo quadringentesimo quinquagesimo nono, dnodecima die mensis Marcii. — Verso: Vidimus pro domino rege.

Při listině visí dvě pečeti na proužcích pergam.

114.

Král Jiří dává své svolení ke směně, jež se stala o listy na rychtářství Kutnohorské mezi jeho syny Viktorinem, Bočkem, Jindřichem a Hynkem a šefmistry i konšely města Hory Kutny. (123)

V Praze, 19. pros. 1459.

Tento list krále Jiřího tištěn jest v Archivě Českém I. str. 298—299 č. 2. Do českého toho listu byl vepsán německý list daný *v Čáslavi 17. září 1420,* kterým král Sigmund oznamuje, že jakož král Václav IV. rychtáři Kutnohorskému vykázal hřivnu grošů týdenního důchodu z mince královské, a král Sigmund jiným listem radě Kutnohorské daroval rychtu, takž nyní král Sigmund přiříká Kutnohorským také onu hřivnu týdenního důchodu z mince, ze kteréhožto platu král po šesti letech může se vyplatiti 500 hřivnami. Tato německá vložka dosud netištěná zní takto:

Wir Sigmund von gotes gnaden romisscher kunigk, zu allen czeiten merer des reichs unnd zu Hungern, zu Behmen, Dalmacien, Croacien ɔc kunig, bekennenn unnd thun kund offenntlich mit disem briewe allen den, die in sehen oder horen lesen: als der allerdurchleuchtigiste furst herr Wenczlaw, kunig zu Behem, unnser lieber bruder seliger gedechtnuss, von sunderlichem gunst unnd gnadenn einem richter uff dem berg zcum Kuthen alle wochen ein letige*) margk grosschen, das sein sechssunndfunffczigk grosschen, uss der muncze unnd uss seiner camer daselbst gegeben hat;

also habenn wir nw umb soliche dinst unnd liebe, die unns der scheppfenmeister, ratt unnd gemeinde daselbst uff dem berge, unnser lieben getrewenn, nuczlich unnd kostlich gethon habenn, inn unnser gericht daselbst uff dem berge zu Chutten genediglich gegebenn, alsz das andere unnser briewe, die wir ine daruber gegeben habenn, klerlicher**) ussweiszen, unnd das sie furbass dester mildiglicher unnser gnadenn empfinden: so vorschreiben wir inn die vorgenant margk inn solcher masse, das sy, ir richter, der yecz ist oder zu czeiten sein wirdet, oder wem sy das an irer stat emphelhen, dieselbe margk alle wochen uss unnser muncze aff dem berge zcu Chutten unnd uss unnser camer daselbist sechs gancze jare nachenander werund, von datum diczs brives anzuheben, habenn, uffhebenn unnd die innemen unnd an irenn nucz wenden sollenn, von unns unnd allermeniglich ungehindert.

Wer auch sache, das wir oder unnser erbenn unnd nachkomen kunige zu Behem die vorgenant margk von denn vorgenantenn scheppffenmeister, rathe unnd gemeinden uber sechs jare widerhabenn wolttenn, als sy denne dieselben margk vor von unns umb funnffhundert schogk behmisscher grosschen zcu inn geleset***) habenn, so sollen wir inn hinwider funffhundert schock behmischer grosschenn dafür gebenn unnd beczalenn, unnd dann so sollen wir derselben margk zcu geben nicht mer pflichtig sein. Unnd dieweil wir oder unnser erbenn unnd nachkommen kunig czu

*) Jinak lotige. ** Jinak klerlichen. ***) Jinak geloset.

Behem nach denn egenantenn sechs jarenn die vorgenant margk mit funffhundert schogk behmisscher grosschen von inn zu unns nicht loszen, so sullen sie, ir richter oder wem sie das emphfelhen, dieselben margk alle wochen uss unnser muncze unnd camer daselbst uff dem berg habenn, hebenn, innehmen und an irenn nucz wendenn, alsz oben stet geschribenn, von unns, unnsernn erbenn unnd nachkhommen kunigenn zu Behem unnd sunst von allermenniglich ungehindert.

Unnd wir gebieten darumb unnsern munczmeister unnd urborschreiber uff dem berge zum Chutten, die yczund sein oder zu czeittenn sein werden, ernnstlich unnd vestiglich mit disem briewe, das sie den egenanttenn scheppfenmeister, rathe unnd gemeine des bergs zcum Chutten, oder irem richter daselbst, der yecz ist oder zu czeiten sein wirdet, oder wem sy das empfelhen, alle wochen, als vorbegriffen ist, die offtgenante margk uss unser muncz unnd camer reichen, gebenn unnd beczalenn, unnd sich auch des nicht widersetczen sollenn inne dheynerley weysze inn solicher masse, als vorgeschriben stet, als lieb inn sey unnser swere ungnad zu vormeyden.

Mit urkund diczs brives versigelt mit unsrem kuniglichen anhangendenn innsigl. Geben zu Czaslaw nach Crists gepurt virczehenhundert jar unnd dornach inn dem czweinczigsten jar, am nechsten dinstag nach des heiligen creuczes tag exaltacionis, unnser reiche des hungerisschen ɔc inn dem virunnddreissigisten, des romisschen inn dem czehenden unnd des behmisschen inn dem ersten jarenn.

V archivě někdy Olešnickém nenachází se originál krále Jiřího s touto vložkou, nýbrž vidimus (C. b. 10.) učiněný radou Vratislavskou 20. května (Freitag nach Pasche) 1502 na list krále Jiřího i s insertem jeho; podle toho přepisu pořízen jest náš otisk. Krom toho v archivě Olešnickém pod sign. E. h. 14 jest jiný transumpt přítomného listu Sigmundova, vidimovaný též r. 1502; z tohoto druhého transumptu vzaty jsou varianty, jež položili jsme pod text.

115.

Papež Pius II. zve krále Jiřího k sjezdu do Norimberka, kde se jednati má o výpravě proti Turkům, a žádá ho, aby tam, kdyby sám nemohl přijíti, za sebe posly vyslal a ochotným byl vše podniknouti, co se na katolického panovníka sluší.

V Mantově, 8. ledna 1460.

Pius episcopus, seruus seruorum Dei, carissimo in Christo filio Georgio, Boemie regi illustri, salutem et apostolicam benedictionem. Scripsimus proximis diebus ad celsitudinem tuam, quemadmodum in conuentu Mantuanensi vnacum oratoribus regum et principum christianorum conclusimus ualidum exercitum quantocius congregandum fore contra Turchum, et ad eius conclusionis execucionem duas dietas in Alamania, vnam videlicet in oppido Nuremburgensi, alteram in curia imperiali ordinauimus, et ad eas reges nonnullos et principes ac potentatus Alamanie conuocauimus. Et quamuis non dubitemus, celsitudinem tuam pro sua erga nos et fidem christianam deuocione esse satis promptam et animatam in exequendo, que requisi-

uimus et que honorem Dei, augmentum et defensionem fidei ac gloriam nominis tui concernunt, volumus tamen continue serenitatem tuam exhortari, ut ad eas dietas et presertim ad Nuremburgensem accedere uelis, quoniam confidimus auctoritatem tuam in illis plurimum presidii et consilii allaturam. Si tamen, quod nollemus, impedimenti aliquid legitimi accideret, quominus personaliter illuc accedere posses, nullo saltem modo desit, quin oratores prestantes cum pleno mandato illuc transmittas et ad omnia te promptum reddas, que ad catholicum regem pertinere noscuntur, ultra eciam premium uite eterne, quod a Deo sperare debes, cedet ad nominis tui commendacionem. Dat. Mantue a. incarn. dominice mill. quadringent. quinquag. nono [sic], sexto idus Jan., pontif. nostri anno secundo. — Níže pod ohbem: D. de Luca. — Verso: Carissimo in Christo filio Georgio, Boemie regi illustri. — Níže in margine. Ja. Lucensis.

Bulla schází.

116.

Císař Fridrich III. píše králi Jiřímu, že jakož byly ustanoveny sjezdy v záležitosti výpravy proti Turkům na neděli Invocavit do Norimberka a na neděli Judica ke dvoru císařskému, tyto sjezdy od legata sv. otce přeloženy byly na neděli Cantate ke dvoru císařskému, a jelikož k žádosti legatově listy kurfirstům a knížatům to oznámil, žádá krále Jiřího, aby se též k tomu dnu odebral anebo místo sebe posly vyslal.

Ve Vídni, 20. dubna 1460.

Wir Fridreich, von gots gnaden römischer kayser, zu allen zeiten merer des reichs, zu Hung., Dalm., Croatien ꝛc kunig, herczog zu Oesterreich, zu Steir, zu Kernden vnd zu Krain ꝛc empieten dem durchleuchtigen Georgien, kvnig ze Beheim vnd marggrafen zu Merhern ꝛc, vnserm lieben swager vnd kurfürsten, vnsern grus vnd freundschafft beuor. Lieber swager vnd kurfürst! Vormals ist ewer lieb geschriben worden von der Tēg wegen, so in den sachen den Türgkischen zug berürend zu yetzuergangen tēgen, nēmlich auf Inuocavit zu Nurmberg vnd darnach Judica in vnserm houe gehalten worden solten sein. Tůn wir ewrer fraeundtschafft zu wissen, daz vns der pēbstlich legat, der dortoben im reich derselben sachen halben von vnsers heiligen vatter des babst wegen ist, verkündet verleungung sölher tēg vntz auf den suntag Cantate schirist kunftigen in vnserm kayserlichen hofe gehalten ze werden. Darauf wir ander vnser vnd des reichs kurfürsten, fürsten vnd stete etc. zu demselben tag zu kömen ꝛc geuordert, vnd an sy vnser brief ausgeen lassen haben. Begern wir an ewr lieb mit sunderm fleiss, daz ir ew zu sölhen tag auch füget; ob des aber persönlich nicht gesein möcht, dest trefflicher ewr botschafft mit gewalt senndet, zu lob got dem allmēchtigen vnd trost kristenlichem gelauben vnd gemainem nutz der ganntzen kristenhait, die sachen zu fürdern vnd in gut bestentlich ordnung verhelffen ze schikchen.

Lieber swager vnd kurfürste! Wie am jüngsten ettlich ewr rēt vnd boten, so ir bey vns gehabt habt, abgeschaiden seinn, sunder der hungrischen sachen halben, mainen wir, hab nu wol an ewr lieb gelanngt. Denn es ye an dem ist, wiewol allerley an vns gelanngt, so haben wir doch ain vnzweyfenlich vertrawn zu ew vnd seinn in ganntzer hoffnung, ir werdet vns in denselben sachen getrewn, frewndtlichen vnd trostlichen beystand tun. So sey wir widerumb auch willig in allem vns gen ew ze halten in massen vnd das durch vns bed verlassen worden ist. Begern auf das an ewrer frewndschafft, daz ir vns ewrs willens derselben sachen lawtter vnderrichten vnd der gelegenhait mitsambt ewrin getrewn rat wissen lasset, damit wir vns zum löblichen zug mitsambt ew destpas vnd fůrderlicher schikchen mügen, nachdem die beredt zeit khurtz vnd langes verziehen nicht für vns noch ewr lieb ist. So sol an vns aller pillikait, fleiss vnd fürdrung nicht abgangs sein. Wir haben vor ewrer lieb die widerwērtikait ettlicher vnserr lanndleüt zu erkennen geben vnd ew gepeten, ob sy vns gen ew verrer vngelimphen vnd ewr lieb wider vns bewegen wolten, als sy dann yetz aber ir botschaft bey ewrer lieb haben, in des nicht zu ueruolgen, nach dem sich warleich ir mutwil untzher vnd alle gnēdige erbietung vnsernhalben gen in erfunden hat, auch vngern vns anders gen in vnd andern halten wolten, dann als gnediger herr vnd landfürst, wo sy gen vns sich auch als gehorsam vnd getrew lanndleut halten. Also begern wir des an ewr lieb noch mit sunderm fleisz bittend, dieselben vngehorsamen, wo das zu schulden kumbt, zu gehorsam ze weisen vnd vns darinn beystand ze tůn. Das wellen wir vmb ewr lieb in solhem vnd mererm frewnlich beschulden vnd des zu gůt nicht vergessen. Vnd begern darauf ewrer antwurt.

Geben zu Wienn an suntag Quasimodogeniti anno domini ↄc sexagesimo, vnsers kaysertumbs im newndten, vnserr reich des römischen in ainsundzwainczigisten vnd des hungrischen im andern jaren. — Verso: Dem durleuchtigen Georgien, kunig zu Beheim vnd marggrauen in Merhern etc., vnserm lieben swager vnd kurfürsten.

Listina zalepena byla pečetí červenou, na níž dosud jest patrný říšský orel.

117.

Král Jiří, který Norimberským potvrdil a obnovil všecka privilegia, jež od králů českých měli, uděluje jim za sebe i své nástupce milost, aby oni i lidé jejich se svými kupectvími skrze země říše jeho do Uher i do Polska po zemi i po vodě bez překážky mohli stejně jako kupci pražští pracovati, ale bez újmy cel, mýt a průvodů, které mají dávati, jako od starodávna bylo.

V Praze, 27. října 1460.

Wir Jorg, von gots gn. kunig zu Beheimen vnd marggraue zu Merhern, hertzog zu Lutzemburg vnd Slesien vnd marggraf zu Lusitz. Wiewol wir von angeboren güte vnd kuniglicher wirdikeit, dartzu wir von gotlicher fursehung gerufft, allczeit geneigt sein, nicht allein vnnsern vnd vnnsers reichs vntertanen vnd getrewen

vnsre kunigliche gnade milticlich zu beweisen, sein wir doch den in sunderheit nit mynnder geneyget, die sich vns vnd vnserm reiche zu Behem in sundern annemen vnd getrewen dinsten allczeit willig vnd gantz vnuerdrossen beweist haben vnd teglich beweisen. Vnd wiewol wir auch den ersamen, fursichtigen vnd weisen burgermeister vnd rate der stat Nuremberg, vnnsern lieben besundern, ir getrew willig dienste angesehen, alle vnd igliche gnade, freyheyt vnd priuilegia, in von den durchleuchtigsten fürsten vnnsern vorfarn kunigen zu Beheim loblicher gedechtnusz gegeben, bestetiget vnd vernewet haben, so das vnnser kuniglich brief doruber ausgangen in iren begreiffungen clerlicher zu erkennen geben; haben wir doch nit allein derselben von Nüremberg loblich herkomen vnd getrew willig dinst, sunder auch ir merclich notdurfft vnd gelegenheit der leufft vnd gestalt der sachen zu vnserm kuniglichem gemüte zu gedechtnüsz genommen, vnd in vnd den iren uber die vorgemelte vnser vorfaren vnd vnser gegebne freiheit dise sunder gnade getan, beweist vnd verschriben, tun, beweisen vnd verschreiben in die auch wissentlich in crafft ditz briefs, also:

daz wir dieselben burgermeister, rate vnd alle vnd igliche ir burger, diener, kaufleute vnd die iren, für vns, vnser erben vnd nachkomen in den gemelten vnserm reiche, furstenthumen vnd herscheffften in vnsern sundern gnad, schirm, sicherheit vnd gleite genommen vnd empfangen haben, also daz sie, ir diener, burger, kauffleut vnd die iren mit iren leiben, guten vnd kauffmannschafft, wie die genant ist, clein vnd gross, in vnd durch dasselb vnser kunigreich auch vnser marggraftum Merhern gen Vngern vnd Polan vnd igliche ander ende, auf lannde vnd zu wasser hin vnd wider sicher vnd on alle irrunge, hindernusz vnd beswernusz kaufslegen, arbeiten vnd hanttiren sullen vnd mugen, gleich vnsern bürgern vnd kaufleuten zu Prage vnd ander vnsers gemelten reichs vnd furstentumb burgern vnd kauffleuten on geuerde; doch onentgelten vnd vnuertzigen der zolle, mawte vnd geleits, die sich denn in denselben vnsern reichen vnd marggraftum nach altem kerkomen zu geben vnd auszurichten gepürn, ongeuerlich. Ob sich auch eincher der iren in dem vorgenannten vnserm reiche, furstenthum, herscheffften vnd gepieten in einchen sachen auff wasser oder auf lannde verhandelte, stosz, krieg oder aufleuffe, wie die genant weren, gegen einander oder eynchen den vnsern erweckten oder fürnemen, darumb sullen noch wollen wir noch die vnsern in ir habe vnd kaufmanschatz nit angreiffen noch nyderlegen in dhein weise, sunder den oder die, dy also miszhandelt, stosz, krieg oder aufleuffe, so vorgemelt ist, erweckten oder vurgenomen hetten, mit recht an den enden vnd in den gerichten, da die verhandlung geschehen were, durch vnser amptleute mit recht furnemen, pussen, straffen vnd rechtuertigen lassen, so sich nach gestalt der verhandlung nach ordnung vnd erkenntnusz des rechten erheischen vnd gepüren wirdet. Vnd sol daruber dheiner der iren fur den andern, der der geschichte nicht ze tun hette, pfunnde sein, vnd des weder an leib noch an gute entgelten oder

einchen schaden nemen, leiden noch empfahen in dhein weise, sunder wir sullen vnd wollen dieselben vnschuldigen gnediclich schutzen vnd schurmen on alle geuerde vnd argliste.

Darumb wir allenn vnd iglichen vnsern hauptleuten, lantherren, grauen, herren, rittern, knechten, pflegern, richtern, amptleuten, maütnern, zollner in vnsern vorgenanten reich, furstenthumb, herschefften vnd gebieten gegenwurtigen vnd kunftigen vnd allen andern vnsern vndertanen ernstlich vnd vestiglich gepieten, daz sie die obgenanten von Nüremberg gemeinlich vnd in sunderheit bei der vorgeschriben vnser gnade vnd sicherheit hanthaben, schutzen vnd schirmen, auch gerüglich vnd an allen eintrag selbs dabei beleiben lassen, als lieb einem iglichen sey vnser swere vngnade zu uermeyden.

Mit vrkunde ditz briefs versigelt mit vnserm kuniglichen anhangenden insigel. Geben zu Prag amm montag sant Symon vnd Judas abent noch Crists gepurt vierzehenhundert vnd darnach im sechtzigisten, vnsers reichs im driten jaren. — Ad mandatum domini regis Procopius de Rabenstein, cancellarius.

Vnd wir Georgius, von gottes gnaden abbt des closters zu sant Egidien zu Nuremburg Bamberger bistums, bekennen ofenlichen mit disem brief, daz wir des durchleuchtigisten fursten vnsers gnedigisten herren, herren Jorgen, kunig zu Behem etc. obgenant brief geschriben auf pargamen, versigelt mit seinem kuniglichem anhangendem insigel, an brief, schrifft vnd insigel gantz vnuersert gesehen vnd gelesen haben. Darumb so haben wir ditz vidimus vnd abschrift von pet wegen dauon geben vnd laütet von wort zu wort, als da oben geschriben stet. Vnd des zu vrkunde vnd gezeugnusz haben wir vnser ebbtey insigel hiran gehangen, doch vns vnd vnserm closter on schaden. Geben am montag nach sant Lucientag nach Crists gepürte viertzehenhundert vnd in dem sechtzigistem jare [15. pros. 1460]. — Verso: Vidimus kunig Jorgen briefs von Behem über vnser kaufleut letzern freiheit im lannde zu Beheim etc.

K listu přivěšena na proužku pergam. podlouhlá pečeť opata.

118.

Soběslav z Miletínka a z Pardubic zastavuje tvrz svou Osice s dvorem poplužním a příslušenstvím Burjanovi, Zdeňkovi a Mikulášovi bratřím Trčkům z Lípy. (36)

Bez místa, 11. listop. 1460.

Já Soběslav z Miletínka a s Pardubic seděním na Kunětické Hoře vyznávám t. l. ɔc: Jakož mám listy, jeden s majestátem a druhý s menší pečetí, kteréž svědčie od najjasnějšieho kniežete a pána, pana Zigmunda, římského ciesaře a českého ɔc krále slavné paměti, jeden dobré paměti panu Divišovi, otci mému, na hrad Kunětickú Horu a na zbožie kláštera Opatovského, kteráž sě v tom majestátě šíře zejména

vypisují, a druhý, kterýž svědčí ot téhož pána a ciesaře dobré paměti panu Alšovi z Štermberka a z Holic a panu Puotovi z Častolovic, jakož ten list také v sobě šíře svědčí, i také ten list, kterýž dřieve psaný pan Aleš a pan Puota měli jsú od opata a konventa kláštera Opatovského; kteréžto listy já mám od dřieve psaného pana Aleše a pana Jana Děčínského s jich dobrými vólemi, kteréž jsú mi od nich dány, jedna od samého pana Alše, druhá od pana Jana Děčínského, třetí, kterúž pan Hlaváč z Donína panu Děčínskému dává, a jiné dvě dobré vuole, kteréž jest pan Hlaváč dřievepsaný od kněžny páně Puotovy mateře měl, jakož ti listové a ty dobré vuole sami v sobě šíře vypisují.

I ty já dřievepsaný Soběslav listy svrchupsané i s těmi dobrými vólemi dal sem s svú dobrú a svobodnú volí uroz. pánóm panu Burianovi z Lípy a z Lipnice, najvyšiemu písaři desk královstvie Českého, panu Zdeňkovi a panu Mikulášovi, bratřím jeho vlastním a nedielným odtudž, pod takovúto úmluvú, že dřívepsaný pan Burian s bratřími svými puojčili jsú mi k mé pilné potřebě pěti tisíc a dvú stú zlatých uher. a osmi set zlatých dukátóv dobrých na zlatě i na váze pravých, a k tomu čtyř set kop gr. peněz dobrých střiebr. rázu pražského a čísla českého v zemi České obecně berných.

A v té sumě již jmenované postúpil sem jim a mocí listu tohoto postupuji tvrze své Osic s dvorem popložním i s poplužím i s tiem se vším, což k tomu od stara dávna dvoru přislušie, a k tomu vsí dole psaných, zejména Osic při té tvrzi a dvoru ležície i s vinnicí u téhož dvoru ležící, Osiček vsi celé, Poli[s] vsi celé, Křičeně vsi celé, v Dobřenicích tři člověky a což já tu mám, Lhotky u Blatníka vsi celé, Blatníka i s přievozem vsi celé i s těmi rybáři, kteříž jsú ve Lhotce a v Blatníce, a Labem, kteréhož oni požívají, i s těmi úroky, kteříž jsú na nich z toho Labe, vsi celé Rokytna, Borku vsi celé, Újezda vsi celé, Bohomilče vsi celé, Dražkova vsi celé, Dřieče vsi celé, Bukoviny vsi celé i s rybáři, kteříž v Bukovině a v Dříči jsú, i s Labem, kteréhož oni užívají, i s poplatky na nich, kteréž z toho Labe platie, s úroky, s poplatky, s robotami, s kury, s uospy, s vajci, s dědinami ornými i neornými, s lukami, s pastvami, s pustinami, s potoky, s lesy, jmenovitě les Trávník a Dehetník, s háji, s chrastinami, i se vším plným panstvím i s kostelními poddacími, i se všemi sumami i se vším příslušenstvím, co k tvrzi, k dvoru a vsem svrchu jmenovaným od staradávna příslušie, tak jakož sem sám držal, sobě ani žádnému nic tu nepozuostavuje, se všemi puožitky a užitky, kterýmiž by koli jmeny mohly jmenovány býti, i s rybníky dole psanými, zejména rybník Oujezdecký, rybník Bohomilecký, rybník Borkovský a rybníček ten pod Osici.

Tak aby svrchupsaný pan Burian s bratřími svými tu tvrz s svrchu jmenovaným zbožím držal a požíval bez vyplacovánie mého i každého jiného člověka až za plných deset let od sv. Jiřie po dání listu tohoto najprv příštieho. A pak po těch

desieti letech, když bych já jim dal dvě létě plně napřed věděti, tak však, chtě sám k svému držení a k své ruce vyplatiti, a žádnému jinému toho nepřeje pro žádná jiná propuojčovánie, než prostě upřiemě pro svuoj vlastní užitek a s svými vlastními penězi, tak aby v tom nižádná lest, chytrost nemohla shledána býti, tehdy svrchu psaný pan Burian s bratřími svými budú povinni svrchupsanú peněz sumu a zlatých ode mne přijieti a tvrze svrchu jmenované i s užitky výšepsanými zasě postúpiti, ozim dobře osejíc, poplatky své na ty časy vyberúce i rybníky vyloviece, a také listy mé svrchu jmenované bez porušenie v mú moc zasě vrátiti mají na týž čas. A též zasě když svrchu jmenovaní bratřie dali by po svrchupsaných desieti letech také mně plně dvě letě napřed věděti, budu jim povinen sumu zlatých a peněz svrchu jmenovaných zasě vrátiti a v tvrz i s zbožím svrchu psaným zasě sě uvázati, a v tom sě zachovati k nim ve všem věrně a pravě též jako oni ke mně.

Také svrchupsaní bratřie těmi svrchupsanými majestáty a zápisy na větčí sumu peněz ani zbožie nemají mně ani mým budúcím výše sahati, leč bych jim já aneb moji budúcí co po této smlúvě viece zastavil aneb prodal. A jestliže by svrchu psaní bratřie pro potřebu svú tvrze a zbožie svrchu jmenovaného odbýti a prodati chtěli prvé, než by svrchu psaná léta vyšla anebo než bychom sobě dali napřed věděti, budú povinni mne anebo mých budúcích najprv na to pobiediti, a jestliže bychom toho my splatiti nechtěli aneb nemohli, tehda budú moci to prodati v témž právě, jako ode mne zapsáno mají. A ten, ktož by u nich kúpil, nebude moci na mé majestáty, listy a zbožie mně ani budúcím mým výše sahati než potud, pokudž jsú sami tiemto listem právo a spravedlnost jměli. A též mám moc mieti od nich vyplatiti tak vedle této smlúvy, jako od svrchu psaného pana Buriana aneb jeho bratří. A jestliže by svrchu jmenovaní bratřie zbožie svrchu jmenovaného tak dlúho v drženi byli, a že by mne pan Buoh v tom neuchoval, tak že bych umřel, a bylo-li by to kdy po mém životě od mých budúcích, od krále českého aneb od těch, jimž by ta výplata spravedlivě příslušala, vyplacováno, svrchu jmenovaní bratřie nebudú povinni žádnému zápisóv vydávati ani zbožie svrchu jmenovaného postúpiti, lečby jim prve suma zlatých a peněz svrchu jmenovaných dána a úplně zaplacena byla, a vedle této smlúvy ve všech kusiech aby zachováni byli.

Také jestliže by mi aneb mým budúcím těch svrchu psaných majestátóv a zápisóv k vokazování aneb k sudóm potřebie bylo anebo k mé jiné potřebě, svrchu psaný pan Burian a bratřie jeho mají mně a mým budúcím k tomu povolni býti a ty listy aneb jeden z nich mně anebo mým budúcím vydati, když však jim aneb jich budúcím to tak ujistíme, aby oni tiem jisti byli, že jim zasě v moc položeni budú aneb položen bez porušenie v čas určený, jakž by smluveno bylo. Také já svrchu jmenovaný Soběslav, pan Burian i s bratřími svými, moji i jich budúcí nemáme na svrchu psané vsi a lidi sumú královskú vánoční sahati ani

z nich bráti dotud, dokudž svrchu psaní bratřie těch vsí a lidí túto smluvú budú v držení, ač jsem jim i to v tomto listu svrchu zapsal. Také já svrchupsaný Soběslav jestliže bych kdy chtěl anebo moji budúcí hrad Kunětickú Horu s tiem zbožím komu prodati, zastaviti nebo směniti, tehdy mám dřieve psaného pana Buriana s bratřími jeho aneb jich budúcích na to najprve pobiediti a s nimi o to uházeti, a jestliže bychom sě sami nemohli smluviti, mámy mezi sebú po dvú přietelí vydati, jim plnú moc dadúc, tak aby oni mezi námi konec a miesto v uosmi nedělech pořád zběhlých konečně učinili.

Také mám svrchu psaným bratřím z rybníku svého velikého, když bych jej koli spúštěl, pět čberóv kapróv kázati vydávati; a téhož rybníka nemám výše držeti, než jakož splavové káží, splavóv nepovyšuje. A lesu k stavení a k opravování té tvrze a dvoru mám jim kázati dáti, což by jim k tomu potřebie bylo, z svých lesuov. A jestliže by svrchu psaní bratřie aneb jich budúcí na stavení té tvrze a dvoru co naložili, mám jim za to dáti dvadceti kop grošóv na sstupování. A ktož by list tento jměl s svrchu psaných bratří dobrú volí, ten má i mieti bude túž plnú moc i též plné právo k tomu ke všemu, což v tomto listu svrchu psáno stojí, jakožto oni sami anebo jich budúcí.

A tomu na potvrzenie a zdrženie věcí svrchupsaných svú vlastní pečet kázal sem přivěsiti k tomuto listu dobrovolně.

A my Vaněk z Miletínka a Jiřík z Miletínka, syn jeho, své povolenie k tomu dáváme, což v tomto listu svrchu psáno jest, a tomu na svědomie své jsme pečeti vedle nadepsaného pana Soběslava k tomuto listu přivěsili. A pro dalšie svědomie já svrchu psaný Soběslav připrosil sem uroz. a stat. a slovut. pana Jana z Miletínka a na Sezemicích, pana Jana z Chlumu a z Košmberka, pana Hertvíka z Rušinova, pana Prokopa z Dohalic, pana Martina z Hrádku a z Boharyně, pana Jana Hrocha z Mezilesic a z Týnce, Ješka z Lípy a Matěje z Brloha, že jsú své pečeti na svědomie vedle mé k tomuto listu přivěsili. Jenž jest dán a psán léta po narození syna božieho tisícieho čtyrstého šedesátého v úterý den svatého Martina biskupa slavného.

Z 11 pečetí na proužcích pergam. zachovaly se 2. 5. 8—11.

119.

Albrecht, arcivévoda rakouský oc, vyznává, že, jakož král Jiří obyvatele Rakous, kteří nyní shromážděni jsou, do své ochrany přijal a je nyní jemu jakožto pánu v Rakousích odevzdal, kdyby zemřel, nezanechav mužských dědiců, mohou se do jeho ochrany dáti, jelikož bratr císař římský nemilostivým pánem jejich jest.

Ve Freinstattě, 30. dubna 1461.

Wir Albrecht, von gottes gnaden erczhertzog ze Österreich, ze Steyr, ze Kernnden vnd ze Krain, graue ze Tyrol etc. bekennen fur vns vnd all vnser erben

offennlich vnd vnuerschaidenlich mit disem brieue. Als der durchleuchtigist furst her Georig, kunnig ze Beheim etc., vnser lieber herr bruder vnd swager, die lanntleut, herren, ritter vnd knecht ze Osterreich, so yetz in den sachen bey einander stend, auf seiner kunigklichen genaden von der kron von Beheim freyhait vnd gulden wull zu dem rechten in seinen scherm genomen hat, also hat vns sein küngklich gnad dieselben lanntlewt in Osterreich obergeanttwurt, nachdem wir ain furst vnd herr desselben vnnsers fürstentumbs Osterreich sein. Doch also, ob beschehe, das wir, obgemelterer erczhertzog Albrecht, mit tod abgienngen, da gott lanng vor sey, vnd nicht leyberben hinder vns liessen, das sunn wären, so süllen vnd mugen sich die egemelten lanntleut in den scherm des benanten vnsers lieben herren bruder vnd swager, herren Georigen, kunig zu Beheim etc. vnd der kron daselbs halten, nachdem vnnser allergnedigister herr vnd bruder der römisch kayser ꝛc ir ungenediger herr ist, damit er sein vngnad durch die gerechtigkaitt irer freyhaitt vnd alts herkomen des lannds vnsers fürstentumbs Osterreich auf sy gewennt hat, das sy daz nicht haben erleyden mugen vnd das auch swerlicher hinfür in vnd iren nachkomen beschehen mocht von im vnd seiner genaden kinder, dadurch sy irer trew vnd aufrechtiger hanndlung engelten möchten, die sy gen vns als ainem rechten natewrlichen erbherrn vnnsers fürstenthumbs Osterreich getan habent, das sy sich zu vns gehallten habent. Darumb so haben wir in vergünnt vnd vergunnen in auch wissentlich in kraft des briefs, ob solher vall mit tod an vns bescheh, da gott lanng vor sey, als oben beruert ist, das sich die obgemelten vnnser lanntleut von Osterreich, auch ir erben vnd nachkomen in den gemelten scherm vnsers herren bruders vnd swager des kunigs zu Beheim vnd der kron daselbs halten. Myt vrkund des briefs.

Geben zu der Freinstatt an pfintztag vor sannt Pilipp vnd Jacobstag nach Cristi gepurd yn viertzehenhundert vnd dem ainsundsechtzigistem jaren.

K listu přivěšena na proužku pergam. velká pečeť Albrechtova.

120.

Císař Fridrich III. píše králi Jiřímu strany jeho spojení s Albrechtem, bratrem císařovým.
Ve Štýrském Hradci, 6. června 1461.

Wir Fridereich, von gottes gn. rom. kayser, zu allen tzeitten merer des reichs, zu Hung., Dalm., Croacien etc. kunig, herczog zu Osterreich vnd zu Steir ꝛc embieten dem durchleuchtigisten Jorrgen, kunigen zu Beheim etc., vnserm lieben swager vnd curfursten, vnser fruntschafft vnd alles gut. Durchleuchtigister lieber swager vnd curfurst! Vns ist offt vnd vil furkumben, wie daz ir mit sambt dem hochgebornnen Albrechten, ertzhertzogen zu Osterreich vnd zu Steyr etc., vnserm lieben brueder vnd fursten, vnd etlichen anndern in betrachtung vnd fürnemen sten

sollet vnd zu uerhelffen sachen wider vns zu suchen vnd darumb vns, vnser lannde vnd leut mit krieg antzulanngen. Solichs aber von ewr lieb vnd fruntschafft biszher, nachdem vnd ir vns gewanndt seyt vnd wir in besonndern fruntlichen vnderreden vnd verstentnüssen gegen eynander verschriben sein, in vnser gemut nit hat kumben mügen; angesehen auch solich besonder ere, wirde vnd fruntlichen willen, die wir euch in menigweg beweiset haben, auch nit sachen wissen, darumb ennthzweyung oder vnwillen zwischen vns vnd ewr sein oder sich begeben solten, noch auch zwischen vns vnd dem vorgenanten vnserm bruder noch andern.

Aber wie dem allen, nach dem wir dann von gotlicher gnad vnd schickung als romischer kayser ein obrist haubt, ordenlicher richter vnd rechter herre des rechtens vnd der gerechtikeit in allen werntlichen sachen sein, geburt vns solich vnser keyserlich oberkeit vnd gewaltsam auch gegen vns selbs vnd einem yedem von vnser vnd des heiligen reichs gemaynes frides vnd der gerechtikeit wegen zu gebrauchen, als sich das nach gestalt vnd gelegenheit einer yeden sache gebüret. Vnd darum, ob ewr lieb vnd fruntschafft icht spruch oder vordrung von ewr selbs wegen zu vns zu haben vermeynte, vmb was sachen das were, so sein wir willig, erbieten vns auch des gegen eüch mit disem vnserm keyserlichem offen brief, wo wir darum miteynander gütlich nit vereynt oder vertragen werden mochten, mit recht auszfündig lassen zu machen, wes yeder teil dem anndern von pillicheit oder rechtens wegen schuldig vnd pflichtig sein, wie das am furderlichisten geschehen mag. Deszgeleichen wir vns gegen dem vorgenantn vnserm bruder vnd fursten, vmb was er zu vns zu sprechen oder zu suchen zu habent vermeynt, auch haben erbotten vnd hoffen, daz ewr lieb vnd fruntschafft vnd meniclich, wo das furkumbt, versteen vnd erkennen solle, daz wir vns damit gegen euch vnd demselben vnserm bruder, vmb das ir vnd er vnd ir yeder besonnder zu vns zu sprechen zu haben vermeynt, volliclich vnd gnugsamklich haben erbotten, inmassen vns das von vnser keyserlicher oberkeit des heiligen romischen reichs vnd des rechtens wegen gepuren mag, vnd nit notdurfftig sey einichs vnwillens oder vnfruntlichs furnemens daruber gegen vns, vnsern lannden vnd leuten zu gebrauchen.

Darumb so begern vnd eruordern wir an euch als romischer kayser von vnser keyserlicher oberkeit, gewaltsam vnd des rechtens wegen, ermanen euch auch damit als vnsern vnd des heiligen romischen reichs geswornnen curfursten aller der pflicht, der ir vns als romischem kayser verpflicht vnd gewanndt seyt, daz ir solich abgemelte vnser vollig erbieten gutlichs vnd rechtlichs ausztrags auffnemet vnd daruber one gutlichen oder rechtlichen ausztrag alles, des ir zu vns zu sprechen zu haben vermeint, vns, vnsern lannden vnd leuten nichts in vngut noch vnwillen zufüget, auch des dem egenanten vnserm bruder noch anndern wider vns, vnser lannd vnd leut nit verhelffet, noch yemands von ewrn wegen zu uerhelfen gestattet, als wir nit

zweifeln, ir nach solichem egemelten vnserm erbieten selbs verstet, des vns vnd euch selbs von vnser, des heiligen reichs vnd der gerechtikeit wegen schuldig vnd pflichtig seyt.

Geben zu Grecz amb samstag nach sannt Erasin tag mit vnserm keyserlichem auffgedruckten insigel besigelt nach Cristi geburde viertzehenhundert vnd im ainsundsechtzigisten, vnser reiche des romischen im zweyundcwaintzigisten, des keyserthumbs im zehennden vnd des hungrischen im dritten jaren. — Níže pod ohbem: Ad mandatum domini imperatoris in consilio Vlricus Weltzli cancellarius.

V zadu listiny přitištěna jest oplatková pečeť císařova.

121.

Císař Fridrich III. píše králi Jiřímu strany odpovědnictví Albrechta Kostky z Postupic proti sobě, a žádá českého krále, aby přiměl ho k zastavení toho.

Ve Štýrském Hradci, 19. června 1461.

Wir Fridreich, von gots gnaden rom. kayser, zu allen tzeiten merer des reichs, ze Hung., Dalm., Croacien etc. kunig, hertzog ze Österreich, ze Steir, ze Kaernden vnd ze Krain etc. Embieten dem durlewtchigen Georgien, kunig zu Beheim vnd margrafen zu Mërhern etc., vnserm lieben swager vnd khurfursten, vnser frewntschafft vnd grûs beuor. Durlewchtiger, lieber swager vnd kurfurst! Als wir yetz mit ewrr frewntschafft in ersuchung vnd furnemen frewntlicher tëg steen, lassen wir ew wissen, daz vns Albrecht Kosko gesessen zu Leuchtmüschl datzwischen mit ettweuil seinen mitgesellen entsagt vnd darumb seinen veintbrief zugesanndt hat. Nûn haben wir vns vormals gen ewrr frewntschafft erpoten, ob ir icht spruch oder vordnung zu vns vermainet ze haben, wo wir vns des gûtlich nicht verainten, daz wir alsdann willig wërn mit recht ausfündig machen ze lassen, wes yeder tail dem anndern von pillichkait oder rechtens wegen schuldig vnd phlichtig wër, wie das am furderlichisten geschehen möcht. Wan aber solhen vnser erbieten vns nicht allain gen ew, sunder auch gen dem benanten Kosko vnd anndern, so ew zu uersprechen stend, gemaint ist, dapey ewr freuntschafft vernemen mag, daz demselben Kosko noch anndern nicht not thut solher mûtwilliger absag vnd veintschaft wider vns vnd die vnsern zu geprauhen, begern wir darauf mit sunderm fleiss, daz ir desselben Kosko vnd annder ew zugehorend vnd gewont dartzu mëchtig seit, daz sy solhen absag vnd veintschafft abtûn vnd sich von vns des vorgemelten vnsers ausrichten vnd völligen erbieten, wo sy vns anuordrung nicht vertragen wellen, benûgen lassen vnd dawider nicht bekriegen, als ir vns dann des nach gelegenhait der sachen schuldig vnd verphlicht seit. Daran tût vns ewr frewntschafft zusambt der pillikait sunder dannk mën geuallen vnd frewntschafft.

Geben zu Grëtz an Freitag nach sannd Veitstag anno domini etc. LXI°, vnsers kaysertumbs im zehenden, vnsr reich des romischen im zwainundzwaintzigisten und

des hungrischen im dritten jaren. — Pod ohbem: [Commissio] domini imperatoris in consilio. Verso: Dem durlewchtigen Georgien, kunig zu Beheim vnd margrafen zu Mêrhêrn etc, vnserm lieben swager vnd kurfûrsten.

Pečeť císařova červená jest nyní odloupnuta.

122.

Papež Pius II. dává poslům krále Jiřího bezpečný gleit na cestu do Říma a zpátky, a žádá knížat a měst, jejichž zeměmi se ubírati budou, aby je taktéž chránili.

V Římě, 30. června 1461.

Pius episcopus, seruus seruorum dei, vniversis et singulis Christi fidelibus salutem et apostolicam benediccionem. Cum carissimus in Christo filius Georgius, Boemie rex illustris, impresenciarum aliquos oratores pro nonnullis arduis nobiscum pertractandis negociis cum centum equitibus ad nostram, sicut accepimus, intendat presenciam destinare, dictique oratores absque nostra licencia et securitate certis de causis uenire formident: idcirco nos, cupientes illos plena ubique securitate gaudere, predictis oratoribus eorumque sociis, familiaribus et seruientibus, equitibus et peditibus, usque ad numerum centum, quorum omnium et singulorum nomina et cognomina hic haberi uolumus pro sufficienter expressis, auctoritate apostolica tenore presencium damus et concedimus plenam licenciam et securitatem ac tutum et liberum saluum conductum ueniendi ad hanc almam vrbem omnesque alias et singulas ciuitates, terras, loca, prouincias et dominia nobis et sancte romane eclesie mediate et immediate subiecta, et eciam ad alia loca et dominia nobis non subiecta, quantum tamen in nobis est, tute, libere et secure, per aquam et per terram, die noctuque, cum armis et sine armis, coniunctim et diuisim, cum omnibus et singulis eorum salvis ualisiis, bulgiis, arnesiis, argentis, clenodiis, pannis, pecuniis, rebus et bonis quibuscunque, ibique standi, morandi et pernoctandi et exinde recedendi et ad loca predicta remeandi semel et pluries, totiens, quotiens eis et cuilibet eorum uidebitur et placebit, absque iniuria, damno, molestia, offensa, noxia aut quouis alio impedimento reali vel personali, eisdem vel alicui eorum in personis vel bonis predictis quomodolibet inferendis.

Ac propterea tam veneralibus fratribus patriarchis, archiepiscopis et episcopis dilectisque filiis abbatibus, prioribus ceterisque prelatis et personis ecclesiasticis exemptis et non exemptis ubique locorum constitutis, quam omnibus aliis et singulis dominis, communitatibus, officialibus et personis, cuiuscunque status, gradus, ordinis vel condicionis existant, nobis et ecclesie predicte mediate vel immediate subiectis, presentibus et futuris, auctoritate et tenore predictis precipimus et mandamus, carissimos uero in Christo filios reges et dilectos filios nobiles viros, duces, principes, mar-

chiones, comites et barones capitaneosque gencium, armorum et quarumcunque prouinciarum, ciuitatum et terrarum magistratus, nobis et ecclesie predicte deuotos, spirituales et temporales dominos, vniuersitates et alias quascunque singulares personas paternis affectibus requirimus, monemus et hortamur in domino, quatinus presentem nostram securitatem ob reuerenciam apostolice sedis debeant et uelint inuiolabiliter obseruare et per alios observari facere, et ab omni dictorum oratorum et suorum ac rerum et bonorum eorum predictorum iniuria, damno, offensione, molestia, lesione et impedimento quocunque ex toto desistant, quin ymo oratores predictos cum omni eorum comitiua benigne recipientes et beniuole pertractantes, eisdem de scorta et securo conductu, si id duxerint requirendum, prouideant, prout fuerit oportunum, ut exinde apud nos et sedem prefatam ualeant non immerito commendari; presentibus ad octo menses et non ultra tantummodo ualituris.

Datum Rome apud sanctum Petrum anno incarnacionis dominice mill. quadring. sexag. primo pridie kalendas Julii pontificatus nostri anno tercio. — Na ohbu: De curia. Níže: D. de Piscia. — Verso. Registrata apud me Ja. Papiensem.

Přivěšena bulla Pia II. na obyčejném provázku.

123.

Král Jiří převádí zástavní právo, jež měl Hanuš z Kolovrat na hradech Žebráku, Točníku a Dobříši, na své syny Viktorina, Bočka, Jindřicha a Hynka z Kunštatu a z Poděbrad. (124)

V Praze, 7. července 1461.

My Jiří, z b. mil. král č. mark. mor., luc. a slez. vévoda a markr. luž., oznamujem t. l. všem: jakož sme zámky naše královské, totižto Žebrák, Točník a Dobřieš s zbožími k nim příslušnými vyplatili od urozeného Hanuše z Kolovrat, věrného našeho milého, z zápisuov a zástav, kteréž otec jeho i on na těch zámciech a zbožích měl zapsány, zejména tyto zápisy:

jeden zápis najjasnějšieho Sigmunda, tehdáž římského a českého krále, kterýmžto urozeným někdy Frydrichovi a Hanušovi bratřím z Kolovrat zapsal hrad Dobřieš se vším příslušenstvím v sedmi tisících a dvú stú zlatých rýnských, zlatý po osmnácti gr. počítajíc, a k tomu patnádcte set kop gr. čes., kteréž prvé měli na Domažliciech, na to zbožie týmž listem převedl;

druhý list téhož Sigmunda, jenž jsa již ciesařem římským témuž Hanušovi z Kolovrat a Jindřichovi, synovci jeho, skrze úmluvu, kterúž jsú učinili s Erkingéřem z Savnszhejnu, postúpil jim hraduov Žebráka a Točníka v sumě štyř tisícuov zl. rýn. jim je zastavil, to přidávaje, jakož jim na berni byl odkázal dva tisíce zlatých, jestliže by co nebylo jim dodáno a počtem řádným a svědomím to okázali by, že jim nenie úplně dvú tisíc dáno, to pozuostánie jim na týchž zámciech připisuje;

třetí list téhož pana Zigmunda ciesaře, předka našeho, kterýmž přirazuje a připisuje již psaným Hanušovi z Kolovrat a Jindřichovi z Kolovrat, synovci jeho, i jich dědicuom na zboží dobřiešském k sumám svrchu psaným dvanádcte set kop gr;

čtvrtý zápis již psaného ciesaře Zigmunda, jimž svrchu řečeným Hanušovi z Kolovrat a Jindřichovi, synovci jeho, i jich dědicuom a budúcím na hradiech Žebráku a Točníku i na zbožích k nim příslušných i také na zbožie dobřiešském k těm svrchupsaným sumám a zápisuom připsal sedm tisíc a dvě stě zlatých rýn. a puol páta sta kop gr. a padesát kop gr. za Zigmunda Mandu;

pátý list téhož Zigmunda ciesaře, kterýmžto svrchu řečenému Hanušovi a dědicuom jeho zapsal jest tisíc kop gr. na vsiech města našeho Berúna, na Vzdiciech, Črníně, Trubíně a na Bavoryni, a v té sumě jim je zastavil, jakož ti zápisové o těch všech sumách svrchu psaných šíře okazují a oznamují;

kteréžto všecky zápisy svrchu psané s majestáty již psaného Zigmunda ciesaře, předka našeho, celé a neporušené svrchu psaný Hanuš z Kolovrat nám jest navrátil a těch zámkuov i s zbožím k těm zámkóm příslušným postúpil, protože sme my v dluziech jeho, kteříž v úmluvě, kterúž s ním o ty zámky sme učinili, napsáni a postaveni sú, jej zastúpili i sumu peněz některú jemu dali.

Že pak osviecený Viktorin, vévoda minstrberský, hrabě kladský, hauptman moravský a pán z Kunštatu a z Poděbrad, syn náš milý, s bratry svými urozenými Bočkem, Jindřichem a Hynkem z Kunštatu a z Poděbrad k žádosti našie k vyplnění těch dluhuov a zastání penězi svými témuž Hanušovi a jeho dědicóm jsú se zavázali a ty dluhy podstúpili a na se přijali, my chtiece je také, jakož slušné jest, v tom opatřiti, aby oni peněz svých, kteréž za ty výplaty zámkuov a zápisuov svrchu psaných dali a budú i mají dávati, žádné škody neměli, poněvadž nám takú vděčnosť okázali sú, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomiem mocí královskú ty všecky zápisy ciesaře Sigmunda svrchupsané se všemi těmi sumami, jenž v těch zápisiech se jmenují a nač ti zápisové svědčie, nic nevymieňujíc, na již psaného syna našeho Viktorina a bratry jeho svrchu psané i jich dědice převedli sme a převodíme a jim je dáváme, tak aby oni k těm listuom a sumám i také k těm zámkóm a zbožím i k tomu ke všemu, což těmi listy již psanému Hanušovi zapsáno jest a zastaveno, plné právo měli a obdrželi, jakož by jim zejména ti zápisové svědčili, tak dlúho, dokavadž od nás neb budúciech králuov českých jim ty všecky sumy těmi zápisy zapsané, tak jakož ti listové svědčie, dány a úplně zaplaceny nebudú.

Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v úterý po sv. Prokopu léta od naroz. b. syna tisícieho čtyřistého šestdesátého prvnieho, královstvie našeho léta čtvrtého. — Ad mand. dom. regis Hilarius, decanus Omnium sanctorum Pragensium. — Registrata. Jacobus de Cadano.

Přivěšena veliká červ. pečeť krále Jiřího.

124.

Císař Fridrich III. vyznává, že Prokopovi z Rabšteina odevzdal list týkající se darování hrabství Katzenellpogenského králi Jiřímu anebo jednomu z jeho synů, kdyby se uprázdnilo.

Ve Štýrském Hradci, 25. srpna 1461.

Kapitola vratislavská vydává vidimus tohoto listu. *Ve Vratislavi, 25. července 1494.*

Rada města Vratislavě vydává též vidimus téhož listu. *Ve Vratislavi, 28. července 1494.*

Wir capittel der kirchen zu Breslaw bekennen offintlich mit disem vnnserm briefe vor allermeniglich, die en sehen ader horen lesen, das wir gesehen, gelesen vnnd yn vnnsern henden gehabt haben eynen gantz vnuorserten brief des allerdurchlauchtigisten fürsten vnd herrn, herrn Friderichs, ettwan romischen kaisers etc, auf pergamen geschriben mit eynem rotunden ingesigil rot wachs in gelis gedruckt mit eynem czwehawptigen adeler an eyner pergamenen pressula angehangen besigilt, eynes sulchen lawtes, wie von worte zu worte hernoch folget:

Wir Fridreich, von gots gnaden rom. kaiser, zu allen czeiten merer des reichs, zu Hung., Dalm., Croacien etc. kunig, herczog zu Osterreich, ze Steir, ze Kernden vnd zu Krain, graue zu Tyrol etc. bekennen: als wir vns vormals gen dem durchleuchtigem Georgien, kunig zu Beheim vnd marggrauen zu Merhern etc, vnnserm lieben swager vnd kurfursten, mit vnnserr handtgeschrifft dem edeln vnnserm lieben getreven Prokopien herren von Rabenstain, vnnserm rat, geantwürt, verwilligt haben, die grafschafft Katzenellpogen, wann die ledig wirdet, ze leihenn, das wir demselben vnnserm swager gelobt haben wissentlich mit dem brief, so es zu schulden kumbt, das wir die obberurte graffstchafft nach innhalt der obbemelten vnnserr hanndtgeschrifft im ader aynem seiner süne, welcher im dartzu geuellet, leihen sullen vnnd wellen trewlich vnd an geuerde. Mit vrkund des briefs geben zu Gretz an Eritag noch sandt Bertlmes tag nach Kristi geburd im vierczehenhundert vnnd ains und sechczigisten, vnnsers kaisertumbs im czehendenn, vnserr reich des romischen im czwayundcwainczigisten vnd des hungrischen im dritten jaren.

Des zu vrkund vnnd waren bekentnüs haben wir capittel obgenant disen vnnsern vidimusbrief darüber bepholhen zu geben vnd mit vnnserem gemeynem ingesigil, des wir zu sachen gebrauchen, versigeln lossen.

Gescheen vnd geben zu Breslaw am freitag noch sandt Margarethen tag in vnnserm wochenlichen capittel noch Cristi geburt thawsent vierhundert vnd ym vier vnnd newnczigisten jaren.

125.

Jan Kužel z Žeravic a z Mořic vyznává, že jest dlužen 500 zl. uherských Zichovi Kuželovi z Žeravic a jeho bratřím Jiříkovi a Václavovi Kuželům z Žeravic a z Kvasic. (62)

V Kroměříži, 5. října 1461.

Já Jan Kužel z Žeravic a z Mořic i s svými erby vyznávám эc, že jsem dlužen pravého a spravedlivého dluhu pět set zlatých dobrých uherských červených se lvy a váhy spravedlivé slovut. panoši Zichovi Kuželovi z Žeravic a jeho erbóm a k věrným jeho rukám slovutným panošiem Jiříkovi a Václavovi Kuželóm bratřiem vlastním z Žeravic a z Quasic, strýcóm mým, i tomu, ktož by tento list měl s jeho Zicha svrchu psaného s dobrú vuolí; v kterýchžto zlatých svrchu psaných postúpil sem, a mocí listu tohoto postupuji ku pravému jmění a držení svých vlastních lidí v Mořiciech, na nichžto ukázal jsem a ukazuji a zapisuji pět set zlatých; a na ty svrchu psané zlaté úroka má jim dáváno býti z té vsi pět a dvadceti hřiven groší čísla moravského do roka, a to rozdielně na svatý Jiří po dání listu tohoto najprv příščí puol třinástý hřivny groší, a na svatý Václav ihned potom příščí také puol třinástý hřivny groší, a to tak dlúho a tak často, dokavadž bych jim, věřitelóm mým svrchupsaným, těch pěti set zlatých zase nedal a úplně i docela nezaplatil. A těch sem jim lidí postúpil v té vsi jmenované na těch lidech jmenovaných i s tiem se všiem právem a panstviem, s platy, s vinami i s poplatky i se všemi požitky, kterýmiž by koli jmény byly jmenovány, s rolí oranú i neoranú, s pastvami i s tú se vší zvuolí, jakož sú ti lidé od staradávna jměli, i se všiem plným panstviem, tak jakož sem to sám držal beze všeho umenšenie i beze všech příkaz, nic tu sobě ani svým erbóm práva na těch lidech i na tom na všem, což k těm lidem přísluší, nezachovávaje ani pozóstavuje.

Pakliby věřitelóm mým svrchu psaným peněz potřebie bylo, anebo mně se nezdálo, aby oni ty lidi drželi a plat brali, tehda mámy sobě obapolně, já jim nebo oni mně, puol leta napřed dáti věděti; a v tom polúletí slibuji jim jejich pět set zlatých svrchu psaných dáti a zaplatiti úplně a docela i s úrokem konec toho polúletí vypovědělého. A protož já svrchu psaný Jan Kužel jistec a my Jan z Popovic, Jan z Vítčic, Prokop z Domamyslic a z Dřínového, Jan z Bielkova, Jan starší Bystřice z Jinic, Jindřich z Tučína, rukojmě a spoluslibce s ním a zaň, slibujem svú dobrú, čistú věrú, rukú společní a nerozdielnú beze všie zlé lsti, že ty všecky věci svrchupsané budú ctně a věrně zdržány úplně a docela tak, jakož se svrchu píše. Pakli bychom toho čeho neučinili, což v tomto listu psáno stojí, jehož buoh nedaj, tehda atd. [Ležení v Olomouci.] A jestliže by z nás rukojmí svrchu psaných pán buoh kterého v tom času neuchoval smrti, jehož buoh ostřez, tehdy my živí atd. Tomu na potvrzenie a pro lepší jistotu my jistec i rukojmie své vlastní pečeti s naším jistým vědomiem dobrovolně přivěsili sme k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Kroměříži

v pondělí v ochtáb svatého Václava po narozenie s. b. tisícieho čtyřstého šedesátého prvého léta počítajíce etc.

K listu přivěšeno sedm pečetí na proužcích pergam.

126.

Císař Fridrich III. píše králi Jiřímu strany rozhodnutí o mír mezi ním a arciknížetem Albrechtem.

Ve Štýrském Hradci, 11. ledna 1462.

Wir Fridreich, von gots gnaden rom. kayser, zu allen tzeiten merer des reichs, ze Hung., Dalm., Croatien etc. kunig, hertzog ze Österreich, ze Steir, ze Kernden vnd ze Krain etc., embieten dem durleuchtigen Georgien, kunig zu Beheim vnd marggrafen zu Mêrhern etc., vnserm lieben swager vnd kůrfůrsten, vnsern grůs vnd frewntschafft beuor. Durleuchtiger, lieber swager vnd kůrfůrst! Ewr schreiben vns yetz getan von hertzog Albrechts vermelter fridspruch wegen vnd seins briefs ew zůgesanndt, des abgeschrifft vns verslossen zůgeschikcht, haben wir vernomen; vnd khumbt vns solh verkunden von ewer frewntschafft zu geuallen vnd dannkh. Vnd vns nymbt solh sein furnemen vnd klag frombde, nachdem vor dem frid, im frid vnd darnach menigerlay verdries, vnrecht, newikait, schatzung, besatzung vnd beswernuss vns vnd den vnsern meniguelticlich beschehen sein vnd noch teglich ergeen. Vnd nemlich befrombdet vns das vngeordent betrachten des egenanten hertzog Albrechts mit Emerstorf, das doch in vnser herrschafft Wertenegk gehöret, dasselb geslos vnd herschaft wir vnd nit er innhaben, dadurch vns zumal gepůrt, des vnd der vnsern ze halten vnd vns die nit entziehen ze lassen, als ewr frewntschaft selbs versteet, vnd gelegenhait der sachen auch vnser mainung ewrr lieb, die, so wir zu dem angestossen tag gen Znoym sennden werden, aigentlich vnderrichten in ganntzer hoffnung, ewr frewntschafft werd mit sambt vns an solhen groben hênndeln missuallen vnd vns vnd vnser sachen, als wir vertrawn, ew beuolhen haben. Das wellen wir frewntlich vmb ew beschulden.

Geben zu Grêtz an montag nach sannd Erhartstag a. d. etc. LXII°, vnsers kaysertumbs in zehenden, vnser reich des römischen im zwayundzwaintzigisten vnd des hungrischen im driten jare. — Pod ohbem: Comissio domini imperatoris in consilio. — Verso: Dem durleuchtigen Georgien, kunig zu Beheim vnd margrafn zu Mêrhêrn etc., vnserm lieben swager vnd kůrfůrsten.

Při listině přitištěná pečet odloupla se.

127.

Christofor Mauro, vévoda benátský, píše králi Jiřímu strany dopomožení Janovi z Rabšteina k věcem, které jemu u městečka Anoli byly odcizeny.

V Benátkách, 18. ledna 1462.

Serenissimo et excellentissimo domino Georgio, dei gr. Boh. regi et Moranie [sic] Lutuburgensis [sic] et Glesie [sic] duci ac Lusacie marchioni illustrissimo. Christoforus Mauro, dei gracia dux Venetiarum et cetera, salutem et prosperorum successuum incrementa. Per reuerendum patrem, dominum Joannem de Rabenstain, prothonotarium et referendarium apostolicum ac se[re]nitatis vestre consiliarium, nobis presentate fuerunt littere ipsius se[re]nitatis vestre, quas profecto, ut continue consueuimus, alacri vultu legimus, et iocundissimo corde ipsum reuerendum dominum Joannem cum contemplacione maiestatis vestre, tum ob singulares eius virtutes vidimus et admissimus. Nam nostre mentis et consta[n]tissime dispositionis nostre est et continue fuit, cunctos suos pro mutua beniuolentia nostra sincerissima prosequi beniuolentia et cuncta semper facere, que maiestatı vestre grata esse intelligamus. Ac quoniam in accessu suo ad urbem, vt asserit, apud opidum nostrum Anoalis furto subtracta fuerunt nonnulla eius bona, molestissime quidem hec sensimus.

Jussimus igitur eficacissime potestati nostro ipsius loci, vt omni cum diligencia, studio et solercia sua, si caram habet graciam nostram, perscruptari debeat et omnia experiri, vt furem inueniat seuerissimeque puniat et bona recuperet, predicto reuerendo domino Joanni uel eius nuncio restituat, et demum in ea agat materia, acsi res ipse nostre proprie essent; quoniam mirum in modum optamus cunctos subditos maiestatis vestre in locis nostris humanissime et amicabiliter pertractari, parati ex corde ad cuncta se[re]nitatis vestre beneplacita. — Pod ohbem: Data in nostro ducali palatio die XVIII Januarii, indiccione XI[a] a. MCCCCLXII. — Verso: Serenissimo et excellentissimo domino Georgio, dei gracia Bohemie regi et Moranie [sic], Lutuborgensis [sic] et Glesie [sic] duci ac Lusacie marchioni illustrissimo.

Při listině na pravé straně jest přivěšena na červeném hedvábí olověná bulla.

128.

Melchior, syn někdy Jana Hochhauzera z Hochhauzu, dává Viktorinovi, vévodovi minstrberskému, a bratřím jeho Bočkovi, Jindřichovi a Hynkovi z Kunštatu a z Poděbrad své dva listy na pergameně, jeden, jímž klášter Zderazský prodal otci jeho a dědicům ves Wencelsdorf u Mostu a mlýn Steinmul s příslušenstvím (viz výše str. 217), a druhý list, kterým král Jiří na tom zboží 906 zl. uherských zapsal. (125)

Bez místa, 27. září 1462.

Já Melchior, syn Januov dobré paměti řečeného Hochauzer někdy z Hochauzu, vyznávám ɔc, že ty dva mé zápisy a listy hlavnie na pargameně, — jeden latině

psaný, jímžto poctiví kněžie, kněz probošt i veškeren konvent najsvětějšieho hrobu Páně jerosolimitanského řádu svatého Augustina domu Zderazského u Praze prodali sú již psanému Janovi Hochauzarovi, otci mému, i jeho dědicóm a tak i mně ves Wencelsdorf blíž města Mostského s mlýnem řečeným Steinmul i s jinými také vesnicemi a věcmi v témž listu zejména položenými, s dvory, lukami, lidmi úročními, berněmi, rychtami i všelikým platem na rozličných věcech záležícím, se všemi také a všelikými týchž vsí a věcí příslušnostmi, jakož ty věci v již dotčeném listu pod visutými téhož probošta a konventu pečetmi šíře jsú vypsány, kterýžto list já po již jmenovaném Janovi, otci mém, jakožto dědic jeho pravý mám vedle jiného a s jiným statkem řádně; a druhý zápis najjasnějšieho kniežete a pána, pana Jiřie, krále českého a markrabie mor. etc., pána mého najmilostivějšieho, jímžto JMt pod visutú pečetí svú devět set zlatých a šest zlatých uherských na zlatě i na váze dobrých mně a mým dědicóm na tom na všem zboží v prvniem listu vypsaném zapsal jest tak a s takovými přímėnkami, jakož týž zápis to všecko plněji v sobě a šíře zaviera, — dal sem dobrovolně a mocí tohoto listu s mú plnú a svobodnú dobrú volí i také se vším a celým právem mým beze všeho pozuostavenie dávám osviecenému kniežeti a pánu, panu Viktorinovi, vévodě minstrberskému, hrabí kladskému a pánu z Kunstatu a z Poděbrad, a urozeným pánóm panu Bočkovi, panu Jindřichovi a panu Hynkovi bratřím z Kunstatu a pánóm z Poděbrad i jich dědicóm a budúcím, moc JMtem podle toho dávaje i právo, to všecko, což svrchu dotčení listové svědčie, držeti, mieti, toho požívati a s tiem se vším společně neb rozdielně, když a což se jim líbí nebo líbiti bude, jakžto s jich vlastním činiti bez všelikého mého a přátel mých i jiných všech lidí otporu a překážky.

Na potvrzenie i budúcí pamět toho já Melchior nadepsaný pečet mú vlastní přivěsil sem k tomuto listu dobrovolně, prosiv urozeného pána, pana Záviše z Waldštejna, statečného rytieře pana Viléma Pětipeského z Krásného Dvoru v Divicích, a slovutného panoše Heřmana ze Zhořce, v ty časy haupthmana na hradě Mostském, že jsú pečeti své také dali podle mne na svědomie přivěsiti k témužto listu. Jenž jest dán l. od narozenie syna b. tisícieho čtyřistého šestdesátého druhého, ten pondělí před sv. Václavem.

K listu přivěšeny na proužcích pergam. 4 pečeti.

129.

Císař Fridrich III. chtěje odměniti služby krále Jiřího proti Vídenským mu prokázané, dává mu nápad na hrabství Katzenellenbogenské po hraběti Filipovi, kdyby bez mužských dědiců zemřel.

V Novém Městě, 22. dubna 1463.

Wir Friderich, von gots gn. rom. kayser, zu allen tczeitin merer des reichs, ze Hüngern, Dallmacien, Croacien etc. kunig, hertczoge ze Osterreich, ze Steir, ze

Kernden vnd ze Krain, herr auff der Wündischen march vnd zu Portenaw, graff zu Habspürg, zu Tirol, ze Phiert vnd ze Kibürg, marggraue ze Burgaw vnd landtgraue in Ellsass, bekennen vnd tůn künd offentlich mit dem brief allermeniclich gegenwürtigen vnd künftigen. Nachdem wir merkchlich haben entphünden, wie aüs grosser trew, lieb vnd freuntschafft sich der dürchleüchtig vnser lieber swagir vnd kürfürst, Jorg, künig zu Beheim vnd marggraff zu Merhern etc., in vnsern anligünden noten vor andern mit seinen getrewn diensten bey vns als romischen kayser gehaltin hat in dem, das vns sein liebe in seiner eygen persone mit hereskrafft in vnsern leibsnoten zu staten vnd rettüng komen ist, dadurch dann wir mitsambt der allerdurchleüchtigisten fursten, vnsir lieben gemahel, frawn Leonara, romischen kayserin ꝛc, auch vnserm sün vnd ettweuil vnserr getrewn ritterschafft aüs dem beleger vnd besess, mit dem wir von vnsern vngetrewn von Wienn vmgeben gewesen, komen vnd entlediget sein, ist vnsrr kayserlich gemůt pillich vnd von schulden genaigt, das mit gnaden vnd gütteten zu widergeltin; zusambt dem, das wir auch dartczu mit hoherr betrachtung nicht wenig zu hertczen nemen, das vns der obgnant vnsir liebir swager vnd kurfürst die pürde vnd den last in dem heiligen reich durch sein vernunft vnd macht mit reten vnd taten wol vnd getrewlich khan vnd mag helffen tragen, als vns dan zu geschehen an seiner lieb gar nicht zweyfelt;

vnd daromb mit wolbedochten můt vnd gütten wissen vnd willen, auch mit zceitigem rat ettlicher vnsir kurfursten vnd fursten des heiligen reichs vnd ander vnser rete vnd getrewn, ausz volkomenheit kayserlichs gewalts haben wir dem obgnanten vnserm lieben swagir vnd kürfürsten Jorgen kunig zu Behem etc. vnd allen seinen mendlichen leibszerben gegeben vnd verliehen den anfal der graffschafft des wolgebornen Philippen, grauen zu Katczenelpogen ꝛc, mit sambt allem dem, das vns vnd dem heiligen reich von demselben von Katczenelpogen, wo er an mendlich leibserbin abgieng, angefallen mag, also das wir das allis ausz obgedochtir volkomenhait kaiserlicher' macht vnd gewalts dem mergenantin vnserm swager vnd kürfürsten Jorgen künig zu Behem etc. vnd allen seinen mendlichen leibserben ytcz ünd alszdan vnd dan als ytczund gegeben vnd verliehen haben, geben vnd verleyhen in auch solhs in krafft ditcz brieues, was wir yn daran von gnaden vnd rechtens wegen, auch vnser vnd des reichs gerechtikait halben verleihen süllen, kunnen vnd mügen; doch das er oder sein mendlich leibserben das allis, so offt vnd dikch es zu schulden kümet oder sich gebüret, von vns oder vnsern nachkomen am reich, so wir nicht wern, halten, nehmen, emphahen vnd dauon lehnsphlicht tun sollen, als lehensrecht ist, getrewlich vnd an geuerde.

Wir haben aüch dem obgemelten vnserm lieben swager vnd kurfursten die sündir gnad getan, vorgonnet vnd gewalt gegeben, das er die obberürten lehenschafft selbs emphahen odir die seiner sune ainem, welhen er will, von ir allir wegin

zu gesampter hant, so werre es zu schulden komet, emphahen lassen, odir das einem seiner süne vor dem andern geben, vnd darinnen handeln mag nach seiner lieb geüallen, wie vorgeschrieben stet. Wir erkennen, erklern, vrtailen, verkünden vnd sprechin auch ausz volkommenhait vnsir kayserlicher macht vnd gewalts mit guttir wissen, das solhs nicht fur mynner noch andirs gehaltin sol werden, dann ob das nach gerichts ordnung erkennt, erklert, erobert vnd gesprochen wer, als es ouch ist vnd sein sol ytczund als dann vnd dan als ytczund. Vnd es werd dawider gehandelt adir nicht, so erkennen, erkleren vnd vrtailen wir ouch in vorgerurter mass, das dannoch nichts dest mynner dieser brieff vnd solh vnser gab, genad vnd leihung bey krefften beleiben vnd von vns vnd vnsern nachkomen am reich vnwiderrufflich auch von meniclich gestrakchts vnd genutczlich gehaltin werdin sol; allis getreülich vnd an geüerde.

Vnd darauff so gebieten wir allen vnd yglichen vnsern vnd des reichs kurfursten vnd fursten geistlichin vnd weltlichin, grauen, freyen herren, rittern, knechten vnd allen andern vnsern des heiligen reichs vndirtanen vnd getrewen ernstlich vnd vestiklich mit diesem brieffe, bey vermeydung vnser sweren vngnad vnd bey ainer peen, nemlichen taüsent phündt lotigs goldes, so offt wissentlichen wider solch obgedacht vnsir gab, gnad, erklerung vnd leihung getan wurde, vnableslich, halb in vnsir kayserliche kamer vnd den andern halben tail vnserm lieben swagir vnd kurfursten dem kunig zu Behem oder den obbenanten seinen sünen zu bezcalen, das sy, szoverr es zü schülden kommet, daweder nicht sein, noch sich des widersessig machen, vnd dem genanten vnserm swager vnd kurfursten oder seinen erben nichts darin tragen, noch furnemen sullen in dhain weg, allis trewlich vnd an alle arglist vnd geüerde. Das ist vnsir gantcze vnd ernstliche maynung.

Des zü warer vrkundt haben wir vnsir kayserliche maiestat ingesiegel an diesen brieff tůn henkchen. Der geben ist zu der Newstadt an freytag vor sand Jorgen tag nach Cristi gepurde ym viertczehenhundirt vnd drewundsechtczigisten, vnsirs kaysertümbs ym zwelfften, vnsir reich des rohmischen ym viründzwayntczigisten vnd des hungarischen ym funften jaren.

Wir Friderich vnd Georg gebrudir, vonn gots gnaden in Slesienn hertczuge vnnd hirren zu Lignitcz vnnd Briegk ɔc, bekennen offintlich vnnd twen kundt allirmenniglich, das wir vff hewte gesehen, vorhorit vnnd yn vnsern henden gehabit haben eynen keyserlichen vffnen brieff aüff pergamen geschreben mit des allerdurchleuchtigsten vnd vnoberwyndlichsten romischen keyszir Fredrichs, zu allen tczeitin mehrers des reichs, zu Vngarn, Dallmacien etc. konige, hertczuge zu Osterreich, zw Steirn, Kerndin vnd Krayn etc. vnsirs allergnedigstenn hirren rotůnden, anhangenden keysilicher maiestadt czwehewptigen adler ingesigeln besiegelt an schriefften, pergamen vnd ingesiegelen gantcz tüchtig vnd vnüorserit von worte zu worte, wie oben

geschreben, lawtende. Czu Vrkunde habin wir beyde ytczbemelte fursten vnnsir furstliche anhangende ingesiegele an diesin vidimusbrieff wissentlich hengin lossen. Gescheen zum Briege freitags vor Purificacionis Marie nach Cristi vnsirs hirrenn geburth fumffczenhundirt vnd im andern jore [28. ledna 1502].

K listině jsou na proužcích pergam. přitištěny dvě dobře zachované pečeti.

130.

Císař Fridrich III. omlouvá se králi Jiřímu z nezaplacení sumy peněz, již mu dáti měl.

V Novém Městě, 23. srpna 1463.

Wir Fridreich, von gots gnaden röm. kaiser, zů allenn tzeiten merer des reichs, zu Hung., Dalmacien, Croacien etc. kunig, hertzog zu Österreich, zu Steyr, zu Kernnden vnd zu Krain etc., embieten dem durleuchtigen Georgien, kunig zu Beheim vnd marggrauen zu Mërhern etc., vnserm lieben swager vnd kůrfürsten, vnsern grüs vnd frewntschafft beuor. Als vns ewr frewntschafft yetz von der summe guldein wegen, so wir ew auf vergangne zeit solten ausgericht vnd betzallt haben, geschriben hat, haben wir vernomen; vnd lassen ewr frewntschafft wissen, daz wir ew solh betzalung derselben summ gern auf die bemelt zeit getan hieten, so wir des stathafft an gelt wern gewesen. Vnd haben ew darumb die herrschafft Newnbůrg auf dem Yn dafur ze geben fürgehalten, die ir aber nicht habt nemen wellen. So sein wir auch in guter hoffnung, als ewr ret am jungisten bey vns hie seinn gewesen, vns solt das gellt von Hungern geuallen sein, dauon wir ew dann an vnderlas betzalt wolten haben. Das aber alsdann auch nicht ist beschehen. Vnd darauf daz wir ewrer frewntschafft mit betzalung der berurten schuld ye gern genug tun wolten, haben wir die vorgenant herschaft Newnburg dem edlen vnserm lieben getrewn Hannsen freyhern daselbs vnd zu Rorbach, vnserm rate, vil vmb ain mynere summ gelts verkaufft, dann die wert ist. Derselb von Rorbach sich verfanngen hat, ew die vorgemelt geltschuld an vnserr stat zu betzallen vnd darumb genügig gemachen, vnd hoffen, er hab sich nu mit ewrer frewntschafft darumb geainet oder werde sich noch gutlich darumb ainen. Vnd bitten darauf dieselb ewr frewntschafft mit sunderm fleiss, ir wellet ew derselben zalung halben mit tag geben vnd in annder weg vmb vnsern willen gütlich vnd gnediklich gen im halten. Daran tut ir vns gut geuallen, das wir gen derselben ewrer lieb frewntlich beschulden wellen.

Geben zu den Newnstat an Eritag vor sannd Batelmeestag des heiligen zwelifboten anno domini etc. LXIII°, vnsers kaysertůmbs im zwelifften, vnserr reich des romischen im vierundtzwaintzigisten vnd des hungrischen im funfften jaren. [Pod ohbem:] Commissio domini imperatoris in consilio. — Verso: Dem durleuchtigen Georgien, kunig zu Beheim vnd marggrauen zu Merhern etc., vnserm lieben swager vnd kurfursten.

Pečeť přitisknutá, kterou listina byla zapečetěna, zachovala se.

131.

Císař Fridrich III. píše králi Jiřímu, že sestra jeho Kateřina, markrabinka badenská, přijevši do Rakous, práci si vzala, aby jeho a bratra jeho vévodu Albrechta a lidi jejich přivedla k jednotě, ku kterémuž konci že svolán od něho do Tulnu sněm stavů dolno- i hornorakouských k sv. Mauriciu; i žádá krále Jiřího, aby některé ze svých rad k tomu sněmu poslal, kteří by s radami císařovými při jednání jeho dobrého nápomocni byli.

V Novém Městě, 31. srpna 1463.

Wir Fridreich, von gots gnaden römischer kayser, zů allen tzeiten merer des reichs, ze Hungern, Dalmacien, Croacien etc. kunig, hertzog ze Osterreich, ze Steir, ze Kernnden vnd ze Krain ꝛc, embieten dem durleuchtigen Georgien, kunig zu Beheim vnd marggrauen zu Merhern etc., vnserm lieben swager vnd kůrfursten, vnsern grus vnd frewntschafft beuor. Wir lassen ew wissen, daz sich die hochgeborn Katherina, marggrafin zu Baden, vnser liebe swester vnd furstinn, herab ze lannd gefügt vnd grossen fleiss, můe vnd arbait gehabt hat, damit wir vnd hertzog Albrecht von Österreich in ainikait vnd vnser lannd vnd leut in frid vnd gemach pracht wurden. Darauf haben wir mit demselben hertzog Albrechten vnd den seinen ainen fridlichen anstannd von sannd Giligentag vntz auf sannd Michelstag negstkunnftigen aufgenomen, vnd ainen gemainen lanndtag auf sannd Mauritzentag auch nagst komend zu Tullnn ze halten furgenomen, vnd darauf zu bederseit vnser lanndtleut niderhalb vnd ob der Enns, gehorsam vnd vngehorsam, geistlich vnd weltlich, auch die von steten auf denselben tag daselbshin gen Tullnn ze komen eruordert, da zu betrachten, land vnd leut in frid vnd gemach ze bringen. Begern vnd bitten wir ewr frewntschafft mit sunderm fleiss, daz ir etllich ewr rět zu demselben tag daselbs hin gen Tullnn ordnet vnd schikchet, die vnsern rěten, so wir da haben werden, beystannd tůn vnd ratsam ze sein, vnser pestes vnd nutzist da furzenemen. Daran tůt vns dieselb ewr frewntschafft sonder gut geuallen, das wir vmb ewr frewntschafft beschulden wellen.

Geben zu der Newnstat am mittichen vor sannd Giligentag anno domini etc. LXIII°, vnsers kaysertůmbs im zwelften, vnserr reich des römischem im vierundzwayntzigisten vnd des hungrischen im funften jaren. [Pod ohbem:] Comissio domini imperatoris in consilio. Verso: Dem durchleuchtigen Georgien, kunig zu Beheim vnd marggrauen zu Merhern etc, vnserm lieben swager vnd kurfursten.

Pečeť, která byla přitištěna, jest odloupnuta.

132.

Christofor Mauro, vévoda benátský, píše králi Jiřímu v záležitosti Terstských, že jim k naléhání papežského legata odpustil a že rozkázal lidem svým od obléhání jich ustati.

V Benátkách, 19. listopadu 1463.

Serenissimo et excellentissimo domino Georgio, dei gr. Boemie regi ac Mor., Lutuburgensis [sic] ac Glesich [sic] duci, ac Lusacie marchioni illustrissimo. Christo-

phorus Mauro, d. gr. dux Venetiarum etc., salutem et prosperos ad vota successus. Preteritis diebus in responsionem litterarum maiestatis vestre scripsimus in iustificacionem cause nostre contra Tergestinos, quantum tunc husque oportere nouimus. Postea, licet forsitan ante has ad noticiam serenitatis vestre peruenerit, que in presenciarum dicturi sumus, statuimus tamen pro singulari affeccione nostra in maiestatem vestram ea sibi his nostris litteris nunciare. Superioribus his diebus Romanus pontifex per medium reuerendissimi domini cardinalis Niceni, legati de latere, hic existentis pro rebus fidei aduersus perfidos Turcos gerendis, instanter nos hortari fecit pro pace Tergestinorum. Nos licet, vt scripsimus maiestati vestre, prouocati et lacessiti ab eis fuerimus maximis violenciis et iniuriis contra subditos et fideles nostros illatis, earum tamen obliuisci decreuimus et per operam reuerendissime dignitatis sue veniam et pacem dedimus Tergestinis, iussimusque gentes omnes nostras ab eorum obsidione ex toto discedere, tenentes eciam rem gratam et placitam fecisse cesaree maiestati. Reliquum est, vt in omne decus et gloriam serenitatis vestre omni tempore paratissimi simus.

Dat. in nostro ducali palatio die XVIIII Nouembris, indiccione XII, MCCCCLXIII. — Verso: Serenissimo et excellentissimo domino Georgio, dei gracia Bohemie regi ac Morauie, Lutuburgensis ac Glesich [sic] duci et Lusacie marchioni illustrissimo.

Pečeť se nezachovala.

133.

Matiáš král uherský činí narovnání s králem Jiřím o neshody, které mezi některými pohraničními poddanými jejich vznikly.

V Budíně, 14. dubna 1464.

Nos Mathias, d. gr. rex Hung., Dalm., Croacie ɔc not. facimus ten. pres., quibus expedit vniuersis, quod licet inter maiestatem nostram ac serenissimum principem dominum Georgium, eadem gracia regem Boh., patrem nostrum, nostrumque Hungarie et suum Bohemie regna occasione quorundam dampnorum et nocumentorum per nostros et eiusdem domini Georgii regis subditos vtrimque illatorum et commissorum quedam differencie et controuersie orte fuerint, tamen, ne occasione premissa in maiora mala accrescant vtque pax inter maiestatem nostram ac ipsum dominum Georgium, regem Bohemie, nostrosque et eiusdem subditos firmiter perduret, premissa quoque iam illata recte reformentur, cum eodem domino Georgio, rege Bohemie, in hanc disposicionem, habitis superinde maturis tractatibus, deuenimus et has iniuimus composiciones:

Primo quod vtraque regna, tam scilicet nostrum Hungarie quam suum Bohemie, inter sese ac subditos et incolas eorundem intra extraque commeantes pacifica sint et secura. Ceterum quod tam nos quam ipse dominus Georgius rex omnes sub-

ditos nostros, qui dampna et alia nocumenta in prefatis regnis inferunt, vicissim de eisdem regnis euocare faciamus diligenciamque adhibeamus, vt tales reuertantur et ab illacione dampnorum et nocumentorum cessent, prouideamus quoque, ne plures malef[a]ctores in auxilium supradictorum de vnius cuiusque nostrum regno exeant aut fauores et subsidia eis faciant, nec paciamur aut permittamus vel faueamus quoscumque spoliatores aut alios malefactores in alterius nostrum et subditorum nostrorum dampnum deinceps procedere aut in ipsis regnis nostris et metis eorundem multiplicari et adunari.

Item si qui ex subditis alicuius nostrum in regno alterius nostrum spolia et alia mala, non petita prius iusticia aut iusta ablacione non acceptata, publice et palam commiserint, tales a regno, de quo scilicet fuerint, prohibeantur et omnibus bonis eorum priuentur sine spe restitucionis. Si qui autem ex ipsis subditis nostris in priuato aliqua spolia, dampna et nocumenta commiserint, contra eos specialiter deferatur querella ad eum, cuius sunt subditi, et petatur iusticia, ex quorum parte idem plenam iusticiam aministrare teneatur. Malefactores eciam, qualescumque et vndecumque existant, ibi, vbi scilicet repperti fuerint super maleficio, iudicentur, fiatque iusticia ex parte eorundem. Malefactores vero profugi, de vnius nostrum regno ad regnum alterius profugientes, de eorum regno reddantur vel saltem inibi non conseruentur. Preterea in cuius nostrum finibus castella vel fortalicia per malefactores in alterius nostrum dampnum et nocumentum erecta fuerint, is principaliter teneatur ad ferendum remedium, vt ea distrahantur et remoueantur, alter vero nostrum, dum requisitus fuerit, auxilium superinde ferre debeat.

Super dampnis quoque ac nocumentis hucusque hincinde illatis fiat conuencio oratorum amborum nostrum plenum mandatum habencium, quos ad hoc deputauerimus, in festo natiuitatis beati Johannis Baptiste proxime venturo in ciuitate nostra Zakolcza alias Skalice nuncupata, vbi et quando premissis omnibus recte et secundum iusticiam discussis vtrimque satisfaccio impendatur, teneamurque subditos nostros, qui premissa commiserunt, ad eam faciendam compellere aut nos ipsi pro eis satisfacere. Que omnia supradicta sine dolo et fraude obseruabimus et in verbo nostro regio obseruare promittimus testimonio presencium litterarum mediante, quas in huius rei memoriam et firmitatem secreto sigillo nostro, quo vt rex Hungarie utimur, fecimus roborari.

Dat. Bude in festo beatorum Thiburcii et Valeriani martirum anno domini millesimo quadringentesimo sexagesimo quarto, regni nostri anno septimo, coronacionis vero primo. — [Pod ohbem:] De comissione propria domini regis.

Na proužku pergam. jest přivěšena pečet Matiášova.

134.

Král Jiří zapisuje a zastavuje Prokopovi Liškovi z Vysoké a bratru jeho Bohunkovi plat 45 kop na dvoře Svítkově ke klášteru Opatovickému náležející. (126)

V Praze, 24. července 1465.

My Jiří, z b. m. král č., markr. mor., lucemb. a slez. vévoda a luž. markr. oznamujem ɔc, že znamenavše mnohé věrné a pilné služby slovut. Prokopa Lišky z Vysoké, věrného našeho milého, kteréž nám činil jest, činí a potom tiem lépe aby činiti mohl a měl, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú témuž Prokopovi Liškovi a bratru jeho Bohunkovi i jich dědicuom ten plat, kterýž jest na dvoře Svietkově, kterýžto dvuor Prokop Liška již psaný drží a s toho dvoru placen jest k klášteru Opatoviciem, i s tuoní k tomu dvoru přislušející, zapsali sme jim a zastavili a tiemto listem zapisujem a zastavujem ve čtyřidcieti a v pěti kopách groších [sic] ke jmění a držení i požívání jich bez našie, budúcích našich, králuov českých, i všech jiných lidí všeliké překážky, tak aby oni toho platu s toho svého dvoru Svietkova nám ani žádnému nedávali tak dlúho, dokudž my neb budúcí naši, králové čeští, nebo ti, jimž by toho platu i tuoně výplata spravedlivě přislušela, již psaným Prokopovi Liškovi a Bohunkovi bratřím nebo jich dědicuom těch čtyřidceti a pět kop grošuov peněz dobrých v zemi našie České obecně berných nedali bychom a nesplnili penězi hotovými. A ktož by tento list měl s již psaných Prokopa a Bohunka neb jednoho z nich nebo jich dědicuov dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu přislušelo plné právo všech věcí svrchu psaných.

Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v středu u vigilii sv. Jakuba Větčieho, apostola božieho, léta od naroz. syna božieho tisícieho čtyřstého šestdesátého pátého, královstvie našeho léta osmého. — Ad mandatum domini regis.

Na proužku pergam. přivěšena pečet krále Jiřího na okraji valně porouchaná.

135.

Milota ze Všejan a z Klamoše dává Zdeňkovi a Jetřichovi bratřím z Chlumu a jich dědicům list na dvůr poplužní ve vsi Všejanech, jejž měl otec jeho Jetřich a po něm on od Půty z Častolovic. (43)

Bez místa, 30. ledna 1466.

Já Milota ze Všejan a z Klamoše vyznávám ɔc, že ten list hlavnie, kterýž svědčí Jetřichovi dobré paměti otci mému, tudiež také i mně po mém otci i našim všem budúcím od uroz. pana Puoty z Častolovic, někdy pána na Kostomlatech, kterýžto list svědčí na forbergk anebo dvór poplužní ve vsi řečené Všejamy [sic] vystavený, se všie dědinú k celému popluží s lukami, s křovinami, s puotůčky i se všemi

příslušnostmi k témuž popluží příslušejícími, kromě poddánie kostelnieho, jakož týž list svrchu psaný jasněji svědčí a v něm sě plněji a šíře vypisuje, se všemi právy v něm položenými a zapsanými, dal sem a mocí listu tohoto dávám jménem mým, dětí a budúciech mých dobrovolně s mú dobrú a s svobodnú volí slovutným panošiem Zdeňkovi a Jindřichovi bratřím z Chlumu, dětem jich a budúcím, v tom listu svrchupsaném sobě nic dále ani dětem mým a budúcím nepozůstavuje, tak aby svrchu psaní bratře, jich děti a budúcí jich mohli a moc měli i právo plné s tiem listem nadepsaným učiniti jakožto svým vlastním, jakžby sě jich vuoli dobré líbilo a zdálo, a to bez překážky všelikteraké mé, mých dětí i budúcích mých. Tomu na potvrzenie a pevnost pečet svú vlastní mým jistým vědomím i přiznáním dobrovolně dal sem přivěsiti k tomuto listu, a pro dalšie svědomí toho prosil sem uroz. pána, pana Hynka z Walšteina seděním na Hradistku, králové české hofmistra, a statečného rytíře Čeňka z Barchova seděním na Vyšehněviciech, a slovutných panošóv Jana z Labúně seděním na Záchrašťanech a Jana z Kasalic, aby své pečeti podle mne na svědomie dali přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán l. po naroz. s. b. tisícieho čtyřistého šedesátého šestého, ten štvrtek před Hromnicemi.

Přivěšeno na proužcích pergam. 5 pečetí.

136.

Král Jiří poroučí Janovi z Cimburka Jičínskému, jenž se ho jakožto krále ustavičně přidržuje, v opravu do živnosti klášter svůj Vyzovický. (68)

V Praze, 9. dubna 1467.

My Jiří, z b. m. král č., markr. mor., lucemb. a slez. vévoda a luž. markr. oznamujem ɔc, že shledavše mnohú věrnost uroz. Jana z Cimburga Jičínského, věrného našeho milého, kterúž jest nám okazoval a okazuje, nás jakožto krále pána svého ustavičně se přidrže, i majíce v něm zvláštnie doufánie, že on klášteru našemu Vyzovskému, kterýž na pomezí a při jeho zbožích leží, móže dobře prospěšen býti, s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich, mocí královskú a jakožto markrabě moravský témuž Janovi z Cimburga poručili sme klášter náš Vyzovský s zbožími k němu příslušnými v opravu, a tiemto listem porúčieme, tak aby on ten klášter s zbožím k němu příslušným do své živnosti v opravě své měl a jej ode všech útiskuov a bezpráví obraňoval. Protož přikazujem podkomořiemu markrabstvie našeho Moravského, kterýž nynie jest neb potom byl by, i všem jiným našim poddaným, aby již řečenému Janovi Jičínskému na té opravě žádných překážek nečinili, ale raději pomoc a přiezeň jemu dávali a okazovali.

Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze ve čtvrtek po sv. Ambroži l. od nar. syna božieho tisícího čtyřstého

šestdesátého sedmého, kralovstvie našeho léta devátého. — Ad mandatum domini regis.

K listu přivěšena pečeť krále Jiřího na proužku pergam.

137.

Král Jiří zastavuje a zapisuje zboží kláštera Vyzovického v 1000 zl. uherských Janovi z Cimburka až do jeho živnosti. (69)

V Praze, 12. března 1468.

My Jiří, z b. m. král č., markr. mor., lucemb. a slez. vévoda a luž. markr. ɔc, oznamujem ɔc, že shledavše mnohé věrné a pilné služby, kteréž uroz. Jan z Cimburka Jičínský, věrný náš milý, nám učinil jest, činí, nás jakožto krále českého, pána svého, se přidrže a nám k obecnému dobrému věrně pomáhaje, a potom tiem lépe aby mohl a měl činiti, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto markrabě moravský témuž Janovi z Cimburka a dědicóm jeho zapsali sme a zastavili a tiemto listem zapisujem a zastavujem zbožie kláštera našeho Vyzovského tuto psané, totižto: městečko Vyzovice a vsi Lutonín, Jesennú, Ublo, Bratřejov, Pozděchov, Polanku, Leskovec, Vysoké Pole, Újezd, Lúčky, Zadvěřice, v Zlechoviciech osm člověkuov a v Nivnici s lidmi kmetcími, dědinami, lukami, lesy, pastvišti i se všemi a všelikými požitky v jednom tisíci zlatých uherských dobrých pod úmluvú takovúto: aby již psaný Jan Jičínský ta zbožie s příslušnostmi a poplatky i puožitky jich všelikými měl, držel a toho požíval bez našie, budúcích našich, králuov českých a markrabí moravských i všech jiných lidí všeliké překážky až do své živnosti a po smrti jeho, dokudž bychom dědicóm neb budúcím jeho my neb budúcí naši králové čeští a markrabie moravští nebo ty osoby, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, těch tisíce zlatých na zlatě i na váze dobrých úplně nedali a nezaplatili. Také svrchu psaný Jan Jičínský, dědicové i budúcí jeho, dokudž toho svrchu psaného zbožie budú v držení, mají tři kněží v klášteře Vyzoviciech toho zákona držeti a chovati, potřebú slušnú je opatřiece, aby mohli tu býti a pánu bohu slúžiti. A ti lidé od svrchu psaného Jana Jičínského, dědicuov i budúcích jeho mají při spravedlnosti byti zuostavenì. A ktož by tento list měl s svrchu psaného Jana Jičínského neb jeho dědicuov dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchu psaných.

Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v sobotu den sv. Řehoře léta od nar. s. b. tisícieho čtyřstého šestdesátého osmého, královstvie našeho léta desátého. — Na ohbu: Ad mandatum domini regis. — Na rubu: Registrata.

K listu přivěšena na proužku pergam. králova pečet.

138.

Jiřík z Miletínka a na Pardubicích vyznává s rukojměmi svými, že jest dlužen 300 zl. uher. na půlletní výpověď a za roční úrok 30 zlatých v půlletních lhůtách splatných Hynkovi z Veselice. (37)

Bez místa, 13. ledna 1469.

Já Jiřík z Miletínka a na Pardubicích jistec a pravý dlužník dluhu dole psaného; a my Martin z Hrádku a na Boharyni, Zdeněk z Lúčeně a na Staré, Petr z Kopidlna a na Třěvači, Stranník z Kopidlna a z Kněžic, Zdeněk z Kopidlna, Václav Homole z Ryzmburka, rukojmie jeho s ním a zaň, vyznávámy ɔc, že jsmy dlužni pravého a spravedlivého dluhu pójčeného tři sta zlatých, dobrých, črvených, uherských, na zlatě a na váze spravedlivých, statečnému rytieři panu Hynkovi z Veselicě i jeho dědicóm. Kteréžto zlaté svrchu psané máme i dlužni sme i dobrú naší věrú slibujem beze lsti všickni jednostajně rukú společnú a ovšem nerozdielnú, tak aby žádný z nás ruko[j]mí v tom slibu a dluhu od druhých sě nedělil ani zaplacením svého dielu kterakkoli děliti se k odbytí mohl, než dáti témuž věřitele [sic] našemu aneb jeho dědicóm a zlatými hotovými, dobrými, červenými, uherskými zaplatiti na váze i zlatě spravedlivými, když by nám náš věřitel svrchu psaný nebo jeho dědici dali puol léta napřed věděti anebo my jim, a to beze všeho dalšieho prodlévánie i beze všeho zmatku. A na těch tři sta zlatých svrchu psaným věřitelóm našim mámy platiti úroka ročnieho třidceti zlatých, a to rozdielně na sv. Jiřie nynie najprv příštieho po dání tohoto listu patnást zlatých a na sv. Havla potom hned příštieho patnáste zlatých, dobrých, červených, uherských na zlatě a na váze spravedlivých, aneb miesto zlatých úročních mámy a slibujem dáti penieze úročnie dobré, střiebrné, rázu pražského a čísla českého, za každú kopu šedesát grošóv počítajíc, po čemž by ty chvíle zlatý platily, a to tak dlúho úroky platiti mámy, dokudž by nám věřitelé naši nedali puol léta napřěd věděti anebo my jim.

A když by nám dali puol léta napřed věděti, tehdy mámy jim dáti těch tři sta zlatých i s úrokem na ty zlaté přišlým od věděti dánie v plném polúletí bez dalšieho prodlévánie. A také když bychom my rukojmě neb jistec dali puol léta napřed věděti svrchu psaným věřitelóm našim a jim zlaté jich dali tři sta zlatých i s úrokem na ty zlaté přišlým, tehdy mají je od nás přijieti a nám list náš mají v moc naši vrátiti beze všeho zmatku i odporu všelikterakého. Pakli bychom toho neučinili atd. [Ležení v Hradci Králové neb v Jaroměři.] A jestliže by z nás rukojmí pán bóh v tom času kterého smrti neuchoval, tak že by umřěl, čehož pane bože rač uchovati, ɔc. A ktož by koli tento list měl nebo mieti bude s našich věřitelóv svrchu psaných dobrú volí a svobodnú, ten má i mieti bude túž plnú moc i též plné právo k tomu ke všemu, což tento list svědčí, jako oni sami věřitelé naši svrchu psaní.

Toho všeho na potvrzenie, pevnosť a jistotu my jistec i rukojmě pečeti našě vlastnie s naším jistým vědomím a cělým i plným přiznáním dali jsme k tomuto listu přivěsiti dobrovolně. Jenž jest dán a psán léta od naroz. syna b. tisícieho čtyřstého šedesátého devátého, v pátek v ochtáb božieho krstěnie.

Po 7 pečetích zbyly proužky pergamenové.

139.

Vratislav z Mitrovic vyznává, že list hlavní na pergameně na 500 kop gr. zlatých uher., svědčící Vratislavovi z Mitrovic, otci jeho, v němž jistec jest Hanuš z Kolovrat a na Zbirově a páni někteří rukojmové, a který po otci na něho spadl, dal Oldřichovi z Drasovic a z Hluboké s právem, tím listem hlavním z jistiny i z úroků upomínati. (16)

Bez místa, 6. listop. 1469.

Já Jan Vratislav z Mitrovic vyznávám ɔc, že ten list hlavní na pargameně s visutými pečetmi, kterýž nebožci Vratislavovi z Mitrovic, otci mému, svědčí, dluhu spravedlivého za pět set kop grošóv zlatých uherských pravých a dobrých, a z nich úroky, v němžto jistec jest pan Hanuš z Kolovrat a na Zbirozě, a rukojmie zaň pan Albrecht z Kolovrat a na Krakovci, pan Beneš z Kolovrat a na Libštýně, pan Zbyněk z Kolovrat a Kornhúza, Přech z Trnové purkrabie na Hrádku, Bušek z Tachlovic, Hynek z Jablanné [sic] a z Svatého Pole, Václav z Svárova, Petr Chlumek [z] Chlumu, Jan z Čejova purkrabie na Zbiroze, a Jindřich Hnát purkrabie na Krašově, tak a v ta zavázánie i pod těmi pokutami plniti se zapsavše, jakož týž list hlavní to všecko plněji a šíře v sobě zavierá a svědčí, kterýžto list již po již psaném otci mém na mě jakožto dědice pravého spadl jest bez zmatku, dal sem jej dobrovolně a mocí tohoto listu s mú plnú a svobodnú dobrú vuolí dávám i s tiem, jakož sem dal puol léta napřed věděti svrchu psaným rukojmiem slovut. panoši Oldřichovi z Drasovic a z Hluboké, moc jemu i právo mé dávaje tiem listem hlavním svrchu dotčeným z jistiny i z úrokuov upomínati a dobývati i s ním a s tiem, nač svědčí, když a což se jemu líbí nebo líbiti bude, jakožto s jeho vlastním učiniti bez všelikého mého i jiných všech lidí odporu a překážky. A ktožkoli dále ten list hlavní s jeho dobrú vuolí měl by nebo mieti bude, ten má i jmieti bude k němu túž moc i též plné právo, jakožto on sám.

Na potvrzenie i budúcí paměť toho pečeť mú vlastní přivěsil sem k tomuto listu dobrovolně, prosiv urozeného pána, pana Jana z Vrtba seděním na Příbrami, slovut. panoší Otíka z Boršic, Jana Čmelinského z Neprochov, že jsú pečeti své dali na svědomie podle mne také přivěsiti k témuž listu. Jenž jest dán léta od naroz. b. tisícieho čtyřistého šestdesátého devátého, v pondělí den sv. Linharta.

Ze čtyr přivěšených pečetí na proužcích pergam. zachovaly se jen první tři.

140.

Král Jiří zapisuje 60.000 kop gr. praž. dluhu královského na důchodech mince Kutnohorské synům svým Viktorinovi, Jindřichovi a Hynkovi, vévodům minstrberským ɔc a Bočkovi, bratřím a pánům z Kunstatu a na Poděbradech. (127)

V Čáslavi, 5. července 1470.

Tištěno v Archivě Českém I. str. 299 č. 3.

141.

Král Jiří připisuje Janovi z Cimburka Jičínskému k prvnímu zápisu na zboží kláštera Vyzovického 2000 zl. uherských. (70)

V Praze, 25. listopadu 1470.

My Jiří z b. m. král č., markr. mor., lucemb. a slez. vévoda a luž. markr. ɔc, oznamujem tiemto listem všem, že shledavše mnohé věrné služby uroz. Jana z Cimburga Jičínského, věrného našeho milého, kteréž jest nám činil, činí a potom tiem lépe aby mohl a měl činiti, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto markrabě moravský tuto milost jemu sme učinili a činíme, že k prvniemu zápisu, kterýž na zbožie kláštera našeho Vyzovského jemu sme dali, připsali sme jemu a tiemto listem připisujem dva tisíce zlatých uher. dobrých, a v té sumě jemu a jeho dědicóm ta zbožie zavazujem, tak aby řečený Jan Jičínský i dědicové jeho zbožie kláštera Vyzovského, tak jakož první zápis náš okazuje, měli, drželi a požívali. A když bychom my neb budúcí naši, králové čeští a markrabie moravští, nebo ty osoby, jimž by ta výplata spravedlivě příslušala, od dědicuov a budúcích řečeného Jana Jičínského zbožie kláštera našeho již psaného vyplacovali, že máme a povinni budem za první zápis tisíc zlatých a za tento nynější dva tisíce vše zlatých uher. dobrých na zlatě i na váze dáti, a oni vezmúce ty tři tisíce zlatých od nás společně mají a povinni budú těch zboží nám neb těm, od nichž ty sumy zlatých přijmú, bez odpornosti postúpiti a tento list i první zápis náš navrátiti. A jestliže by řečený Jičínský již psané zbožie nás se přídrže a pro nás ztratil, a my neb budúcí naši, králové čeští a markrabie moravští, toho zbožie zase došli bychom, tehdy máme jemu neb jeho dědicóm toho zbožie zase postúpiti. A ktož by tento list měl s již psaného Jana Jičínského dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušalo plné právo všech věcí svrchupsaných.

Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v neděli den svaté Kateřiny léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého, královstvie našeho léta třináctého. — [Na ohbu:] Ad mandatum domini regis. — Verso: R(egistra)ta.

Pečeť králova přivěšena.

142.

Aleš z Jistebna dává list hlavní na pergameně, který mu svědčí na dluh 140 kop a z nich úrok, v němž jistec jest Jiřík z Kunštatu a z Poděbrad, správce a hofmistr království Českého, a rukojmové za něj Jan z Brloha, Augustin z Dlouhé Vsi, Jan Horka z Horky a Petřík z Chotětic, Pavlovi ze Skal a z Jenšteina. (128)

B. m. 25. září 1471.

Já Aleš z Jistebna vyznávám ꝛc, že ten list hlavní na pargameně s visutými pečetmi, kterýž mně svědčí, dluhu spravedlivého sto a čtyřidceti kop gr. a z nich úrok, v němžto jistec jest urozený pán, pan Jiřík z Kunstatu a z Poděbrad, v ty časy správce a hofmistr královstvie Českého, a rukojmie zaň jsú Jan z Brloha purgrabie na Poděbradech, Augustin z Dlúhé Vsi purkrabie na Kolíně, Jan Horka z Horky a Petřík z Chotětic, tak a v ta zavazánie i pod těmi pokutami plniti mi se zapsavše, jakož týž list hlavní to všecko plněje a šíře v sobě zavierá, — dal sem dobrovolně a mocí tohoto listu s mú plnú a svobodnú dobrú volí dávám uroz. pánu, panu Pavlovi z Skal a z Jenštejna, moc i právo mé jemu podle toho dávaje, tiem listem hlavním již dotčeným úrokuov všech zadržalých i z škod napomínati a dobývati, i s ním a s tiem, nač svědčí, když a což sě jemu líbí nebo líbiti bude, jakožto s svým vlastním učiniti bez všelikého mého i jiných všech lidí otporu a překážky.

Na potvrzenie i budúcí paměť toho pečet mú vlastní přivěsil sem k tomuto listu dobrovolně, prosiv uroz. pánuov, pana Viléma z Horštejna a z Vilhartic, pana Jana z Walštejna, a slovutného panoši Jana z Dúpova miestokomorníka královstvie Českého, že jsú pečeti své dali na svědomie podle mne také přivěsiti k témužto listu. Jenž jest dán léta od naroz. syna božieho tisícieho čtyřistého sedmdesátého prvnieho, v středu před sv. Václavem, mučedlníkem božiem a dědicem českým.

Ze čtyř pečetí na proužcích pergam. přivěšených zachovaly se 1. 2 a 4.

143.

Král Vladislav dosvědčuje, že chtěje pravdy míti o tom, zdali král Ladislav otrávením sešel s toho světa, kázal u přítomnosti mnohých pánů a rytířstva hrob jeho otevříti, a že s nimi viděl tělo řečeného krále celé nezapadlé a že nemělo znamení toho, žeby tráven byl. (129)

V Praze, 14. února 1472.

My Vladislav, z b. m. král č., markr. mor., lucemb. a slez. knieže a luž. markr. ꝛc oznamujem ꝛc, že slyševšě řeči některých lidí, kteříž pravie, že by najjasnějšie knieže pan Ladislav, uherský a český král, ujec náš milý, skrze otrávenie smrt vzal a s tohoto světa sšel, pokudž najdéle mohli sme, na to sme sě ptali, abychom mohli znamenie některé pravdy té věci mieti a zvěděti. I kázali sme v přítomnosti mnohých pánuov i rytieřstva hrob jeho otevřieti, a tu jsme i s nimi viděli tělo řečeného krále, ujce našeho, celé, nezapadlé ani kterého znamení takového

majíce, ješto by mohlo domněno býti, že by tráven byl. Protož aby tomu věřeno bylo, což tuto píšem, kázali sme pečetí naší kralovskú tento list zapečetiti. Dán v Praze v pátek den sv. Valentina l. od nar. s. b. tisícieho čtyřstého sedmdesátého druhého, královstvie našeho léta prvnieho.

Pečeť přivěšena na proužku pergam.

144.

Viktorin, Jindřich starší a Jindřich mladší jinak Hynek, vévodové minstrberští a hrabí Kladští, páni z Kunštatu a na Poděbradech, a Boček pán z Kunštatu a na Poděbradech, vydávají dílčí list o všecka panství, kteráž mají v koruně České. (130)

V Poděbradech, 9. března 1472.

Tištěno v Archivě Českém I. str. 300—306 č. 4.

145.

Úmluva o splacení dluhův královských knížatům Minstrberským skrze pomoc zemskou. (131)

V Praze, 17. června 1473.

Tištěno v Archivě Českém I. str. 306—308 č. 5.

146.

Král Vladislav činí s ovdovělou královnou Johannou smlouvu strany jejího a služebnictva jejího dalšího vychování a strany zaplacení dluhů. (132)

V Praze, 10. srpna 1474.

My Vladislav, z b. m. král č., markr. mor., lucemb. a slez. knieže a luž. markr. ɔc, oznamujem t. l. všem, že hlediece na obecné dobré koruny našie České, i učinili sme smlúvu dobrovolnú s najjasnější kněžnú paní Johannú královú českú, mateří naší milú, takovúto, že jejie přátelstvo má konečně při nás zuostati a nám jakožto králová česká se všemi svými služebníky a lidmi poddanými, duchovními i světskými, má radna a pomocna býti. A též my zase máme s našimi poddanými a služebníky duchovními i světskými přátelstvu jejiemu i všem jejiemu přátelstvu poddaným radni a pomocni býti. A my také, což sme spravedlivě povinni přátelstvu jejiemu, to také máme přátelstvu jejiemu učiniti.

A také zvláště nynie, což se dotýče služebníkuov již psané králové, mateře naší, kteříž sú byli u přátelstva jejieho v službě až do smrti najjasnějšieho kniežete pana Jiřieho krále českého, předka našeho šťastné paměti, že těm také službu, což jim spravedlivě zuostáno dlužno, zaplatiti máme. Pakli by který z těch služebníkuov jejieho přátelstva na nás toho dluhu přestúpiti nechtěl svévolně, k takovému s radú přátelstva jejieho a naší máme sě mieti, aby k tomu připraven byl. A přátelstvo

jejie abychom z těch dluhuov vyvedli. Slibujíce slovem naším královským, že to všecko, což sě svrchu vypisuje, máme ctně a pravě zdržeti bez všelikého přerušenie.

A při této smlúvě byli sú urození Lev z Rožmitála, najvyšší hofmistr královstvie Českého, Vilém mlazší z Rizmberka a na Rabí, najvyšší komorník královstvie Českého, Aleš Berka z Dubé, podkomořie již psané králové, mateře našie milé, a stateční Samuel z Hrádku a z Valečova, podkomořie královstvie Českého, Bernart Beřka z Násilé, komorník náš, věrní naši milí. Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v středu na den sv. Vavřince léta od nar. s. b. tisícieho čtyřstého sedmdesátého čtvrtého, královstvie našeho léta čtvrtého. — [Na ohbu:] Ad mandatum dom. regis in consilio. — Verso: Registrata.

Pečeť se nezachovala.

147.

Viktorin kníže minstrberské činí s Jindřichem mladším jinak Hynkem, bratrem svým, směnu o Kolín zámek a příslušenství za Blštinu zámek a příslušenství. (133)

V Kolíně, 28. června 1475.

My Viktorin, b. m. kníže minstrb., opavské, hrabě kladský atd. vyznáváme ꝛc: jakož mezi osviecenými kniežaty a pány, knězem Jindřichem staršiem a knězem Jindřichem mladšiem jinak Hynkem kniežaty minstrberskými, hraběmi kladskými ꝛc, a uroz. panem Bočkem z Kunstatu, bratřími našimi milými, a námi stal sě rozdiel o zbožie, kteráž sě nám po otci našem slavné paměti králi Jiřiem dostala, kterýžto rozdiel mezi námi listy a pečetmi našimi utvrzen jest, tak že na náš oddiel zámek a město Kolín nad Labem se všiem k tomu příslušenstviem přišel a dostal sě; že my znamenavše potřebu naši a náchylněni [sic] jsúce lásků k bratřiem našiem dobrovolně, tiem zámkem Kolínem a městem i tiem všiem zbožiem, kteréž k tomu přieslušie, na zámek a město Blštinu i na to na všecko zbožie, kteréž k Blštině přieslušie, s osvíceným kniežetem a pánem knězem Jindřichem mladšiem jinak Hynkem, kniežetem minstrberským, hrabí kladským, pánem z Kunštatu a z Poděbrad, bratrem našiem milým, skrze jednání a prostředek osvieceného kniežete a pána, kněze Jindřicha staršieho, kníže minstrberské, kozelské, hrabě kladské, bratra našeho milého, směnu učinili a sfrajmarčili jsme a takto mezi sebú sjednotili, srovnali a smluvili:

Item najprve my bez meškání zápisy, kteréž na Kolín máme, bratru našemu knězi Hynkovi, dobrú vuoli na ty zápisy udělajíc, máme vydati a zámku postúpiti v moc jeho lásky v tento přieštie čtvrtek.

Item kněz Hynek, bratr náš, má nám také inhed zápis, kterýž má na Blštinu, dobrú vuoli na ten zápis udělaje, vydati a zámku v moc naši postúpiti.

Item zástavy na zbožie blštinském, zvláště zástavu Hostinského, kterúž od kněze Hynka, bratra našeho, držie a zapsánu má, i také jsú-li které jiné, jakož jeho láska o nich nevie, sami sobě našimi penězi budeme povinni vyplatiti.

Item což zástav k Kolínu jest, ty všecky bratr náš sobě sám vyplatiti má.

Zvláště o zástavu Jana Hrabaně z Přerubenic, kteráž na tomto stojí, takto zuostáno: Jakož za nás peníze své Jan Hrabaně dal a dále my na potřeby královské ty peníze obrátili sme, a v těch peněziech Jan Hrabaně zástavu od nás držie a zapsánu má: budú-li nám bratřiem od krále českého dány ty penieze, těmi bude moci bratr náš jeho láska sobě tu zástavu vypraviti; pak-li dány nebudú, teda Jan Hrabaně ty vsi, na kteréž jemu ukázáno, bude moci držeti do výplaty, a jeho láska penězi svými také tu zástavu bude sobě povinen vypraviti.

Item což pak sě dotýče pana Jana Bohumínského, ješto sě táhne, jakož slyšeti, na městečko Mikulov, kteréž k Blštině přieslušie: kněz Hynek bratr náš, ač by mocí neb jiným během nespravedlivým nám on vpadati v to chtěl a uvazovati sě, má nám jeho láska pomocen a raden býti, abychom oboji v tom zmatku neměli.

Item kněz Hynek bratr náš má nám k Blštině přidati čtyři tisíce zlatých uherských od datum listu tohoto v plných šesti nedělech bez pomčení.

Item rybniek Svatojakubský, kterýž bude o svatém Václavě na spuštění, budeme moci a máme neboli úředniek náš, komuž poručieme, bez překážky bratra našeho i jeho lásky úředníkuov sloviti.

Item ač by ktokoli nařekl Kolín neb to zbožie, aneb kto pro dluhy, ač by kteřie byli kromě dluhuov a zástav spravedlivých, bratra našeho aneb jeho lásky poddané hyndrovati a hubiti chtěl, protiv takovému jeho lásce hrdlem statkem do toho všeho, což máme, podle našeho přemožení máme pomoci, tak však, což by s naší ctí bylo, aby sě jeho lásce křivda a moc nestala.

Item taktéž ač by kněžna sestra kněze Václavova aneb ktokoli nařekl Blštinu aneb to zbožie a kým nad ten zápis které právo mieti chtěl, aneb kto pro dluhy, ač by kteřie byli kromě dluhu Hostinského, nás anebo naše poddané hyndrovati a hubiti chtěl, protiv takovému také bratr náš hrdlem statkem do všeho toho, což má, bude a jest povinen nám pomoci podle svého přemožení, tak však, což by s jeho lásky ctí bylo, aby sě nám křivda a moc nestala.

Item ktož by čiem od kněze Hynka, bratra našeho, obdarován byl, neb zápisy nač jeho lásky měl, toho každého při tom zuostaviti máme.

Item též také bratr náš, ktož by naše obdarování aneb nač zápis náš měl, při témž jeho láska zuostaviti a zachovati každého má.

Item úroky zadržalé a peníze zadržalé, což luk zaprodáno jest až do jednání tohoto, týž úředník náš, komuž poručieme, bude moci a muož bez bratra našeho jeho lásky, i jeho lásky úředníkuov přiekazy vybrati.

A to všecko, což sě svrchu píše, ježto sě my Viktorin, kníže nahoře jmenované, zapisujeme, slibujem naší kniežecí věrú zdržeti a v skutku nepohnutě splniti a zachovati beze všech vymyšlených forteluov, jako na ctné kníže přieslušie. A k zdržení věcí svrchupsaných pečeť naši k tomuto listu rozkázali jsme přivěsiti dobrovolně; a k svědomí týchž věcí prosili jsme osvieceného kniežete a pána, kněze Jindřicha staršieho svrchu dotčeného, bratra našeho milého, prostředka a jednatele, že pečeť svú podle naší přivěsiti rozkázal. Jenž jest dán na Kolíně léta od narození syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdes. pátého, v středu u vigilii svatých Petra a Pavla, apoštoluov božiech.

Pečeti se nezachovaly.

148.

Viktorin, kníže minstrberské, opavské, hrabě kladský, pán z Kunštatu a Poděbrad, potvrzuje smlouvy, která ke smíření jeho s knížetem Jindřichem Minstrberským ꝯc od opravcův obapolně volených a v listu jmenovaných učiněna byla. (134)

Na Kladště, 1. listopadu 1476.

Tištěno v archivě Českém I. str. 308 č. 6.

149.

Král Vladislav s knížaty Minstrberskými konečnou smlouvu činí o dluhy zemské jim povinné. (135)

V Praze, 19. října 1479.

Tištěno v Archivě Českém I. str. 309 č. 7.

150.

Viktorin kníže minstrberské činí narovnání s bratřími svými Jindřichem a Hynkem o dluhy a o jiné věci, o něž od dávných časů rozepři měli mezi sebou. (136)

V Poděbradech, 28. října 1479.

My Viktorin, z b. m. knieže minsterberské, opavské, hrabě kladský, pán z Kunstatu a z Poděbrad, vyznáváme ꝯc, že jsme učinili a mocí listu tohoto činíme pravú, celú a dokonalú smlúvu s osviecenými kniežaty a pány, knězem Jindřichem a knězem Hynkem, kniežaty minstrberskými, hraběmi kladskými etc., bratřími našimi milými, o všecky dluhy, o kteréž od dávných časuov ruoznici mezi sebú měli sme, i také o jiné věci, kteréž také mezi námi v ruoznici byly jsú, obyčejem dolepsaným:

Najprve, jakož sme našim bratřím dlužni byli na rozdielech na nás přišlých pět tisíc zlatých a dvě stě zlatých uher., z těch nám jest od našich bratří vyraženo dvanáct set zl. uher. proti těm dluhuom všem, kteréž sme byli na bratře naše

vložili dvořanské, a ty my za to přijali sme a přijímáme; i zuostali sme byli ještě týmž našim bratřím čtyři tisíce zl. uher., a ty máme zastúpiti u dole psaných dlužníkuov: najprve u Střely dva tisíce zl. uher., u Častolora a Rozvody čtyři sta zl. šestdesát a šest zlatých uher. a devatenást gr. č., u Štosuov v šesti stech zl. v šedesáti a šesti zl. uher. a devatenácti gr. českých, u Hraběnky ve třech stech zl., u Třidcátníkové ve dvú stú zlatých šedesáti a šesti zlatých a devatenácti grošiech čes., u Skolastika ve dvú stú zl.; a proti dluhu Moravovu a panie Reginy položeno nám sto zl. uher., i je zaplatiti beze lsti. A čehož bychom z těch svrchu psaných dluhuov nezastúpili neb na se jistotami nepřevedli, z těch již našich bratří nemá býti napomínáno. A jestliže by skrze nesplněnie neb nezastúpenie dluhuov svrchupsaných přišly které škody neb úrokové ode dne dnešnieho, ti nemají býti našich bratří, ale nás samých, a moc tiemto listem našim bratřím dáváme, že ty škody neb úroky budú moci a mohú vzieti z sumy sedmi tisíc zl. uher., kteréž nám králova milost král český na sv. Jiří příští dáti má, aby dlužníkóm těm, jimž by měly placeny býti, zaplatil bez našeho odporu. A neuchoval-li by pán buoh krále JMti dotud, když nám suma čtrnáct tisíc zlatých má dána býti, tak že by dopuštěním jeho svatým z tohoto světa šel, jehož pán buoh rač zachovati, proto my z vlastních peněz našich tomu všemu bratřím našim dosti učiniti máme a ty penieze, úroky i škody zaplatiti. Bratřie naši také zavázali sě nám, ač by JMt z tohoto světa šel prvé, nežli by nám suma čtrnáct tisíc zlatých zaplacena byla, že nám v tom a toho dluhu k dobytí mají radni a pomocni býti, tak aby se nám neb dědicuom našim vždy záplata stala, jako na věrné bratřie přislušie.

Item což sě jiných dotýče dluhuov, zejména dluhu Benedových sirotkuov a dluhu, kterýž pan Ilburgk kupcóm v Praze dal, nebo byly-li by které škody, úroky neb leženie na svrchu jmenované všecky dluhy před srovnáním tiemto, těch máme třetí diel podle našich bratří platiti.

Item o dluhy v Moravě páně Tovačovského neb kteří by koli byli jiní tam neb v Čechách podle registru, o kteréž před králem českým JMtí byla ruoznice, ty všecky my zastúpiti a na se přijieti máme a běřem, neb na to nám má dáno býti od JMKské krále českého čtrnáct tisíc zlatých uherských podle smlúvy s JMtí vzaté úplně a docela, leč by co pro nezaplacenie neb nezastúpenie dluhuov svrchu psaných na tom sešlo, že by bratřie naši z té sumy podle svolenie našeho prvé úroky a škody zaplatiti musili.

Item již my dále ani jiní žádní o žádné dluhy bratří našich dotčených starati ani napomínati nemáme ani komu na jich lásku ukazovati o které. Též zase jich lásky nám jsú se zapsali, neb již túto smlúvú vzali sme o ty [dluhy] konec miestný.

Item bratřie naši nám Polné tu neděli po Všech svatých příštích v moc naši mají postúpiti. A což sě dotýče zápisu ve dckách panu Trčkovi svědčícieho, což by

kolivěk pan Trčka právem a dckami zemskými obdržel, v té věci bratřie naši nám se zavázali podle nás svými dvěma diely jednostajnú škodu nésti potud, pokud by súd zemský přinesl; a toho sobě v nic nemají klásti ani co ku pomoci bráti bratřie naši, že jest před králem českým JMtí ten dluh kladen a jmenován byl, aby nám co na dvú dielech, kteréž by na bratřie naše mohly právem přijíti, vyrážeti měli.

Item jakož v rozdielu dotčeno jest o věno osviecené kněžny a panie, kněžny Kateřiny, manželky kněze Hynka, bratra našeho milého, na tom takto zuostáno jest: Jestliže by kněz Vilém JMt mohl toho býti prázden a ukázati, že by takové věno král JMt, slavné paměti otec náš milý, přijal, a bratr náš milý kněz Hynek nás dva bratřie chtěl viniti, máme jeho lásce před králem českým JMtí zde v Čechách právi býti, a což by JMt za spravedlivé v té věci seznal, toho povinni býti máme bratru našemu knězi Hynkovi učiniti.

Item což sě dotýče těch čtyř tisíc zlatých uher., kteréž nám kněz Hynek, bratr náš, dlužen, ty nám mají tak zaplaceny býti podle srovnánie toho, kteréž sami mezi sebú třie bratřie učinili sme. Kteréžto všecky svrchupsané věci my Viktorin, knieže často psané, pod naším duostojenstvím a naší dobrú věrú kniežecí slibujem sami za nás i dědice naše k témuž zavazujem cele, pevně, věrně a křesťansky zdržeti a v skutku naplniti. Pakli bychom tomu v kterém kusu dosti neučinili, tak jakož se nahoře píše, tehda dáváme plnú moc i právo bratřím našim tiemto listem, že nás k tomu dostiučinění budú moci připraviti vším obyčejem a právem země České pod ležením a tak, jako by na nás neb dědice naše list s rukojměmi pod visutými pečetmi měli.

Tomu na zdrženie a pro pevnost naši vlastní pečet přivěsili sme k tomuto listu, a k svědomí lepšiemu připrosili sme uroz. pánuov, pana Jana Heralta z Kunstatu a na Plumlově, strýce našeho milého, a pana Beneše z Wajtmile, purkrabie na Karlštejně a mincmajstra na Horách Kutnách, pana Mikuláše z Gutštaina, pana Mikuláše z Vladěnína, maršálka dvoru našeho, a slovutných panoší Jana z Dobřenic, hajtmana na Poděbradiech, Jana Horušanského z Roztok, maršálka dvuoru kněze Jindřichova, a Matiáše z Třebska kancléře našeho, že pečeti své podle naší přivěsili k tomuto listu. Dálo sě na Poděbradiech ve čtvrtek den svatých Šimona a Judy, apoštoluov buožiech, léta od naroz. s. b. tisícieho čtyřistého sedmdesátého devátého běžícieho.

K listu přivěšeno 8 pečetí na proužcích pergam.

151.

Hynek kníže minstrberské všecko právo své na rychtě v Hoře Kutné mu příslušející dává Jindřichovi staršímu, bratru svému.

Bez místa, 22. pros. 1479.

My Hynek, b. m. knieže minsterb., hrabě kladský etc. známo činíme oc, že

poznavše k sobě upřiemnost přirozené bratrské lásky osvieceného kniežete a pána, pana Jindřicha staršieho, kniežete minsterberského, hrabě kladského etc., bratra našeho milého, v niež sě jest proti nám bratrsky měl a zachoval, má i zachovává, a nepochybujem mieti a zachovávati sě bude, i chtiece sě jeho lásce též líbiti, všecko naše právo nám na rychtě v Hoře Kutné příslušejície, kteréž rozličné osoby nynie držie, jeho lásce a jeho lásky dědicóm i potomkóm dobrovolně s raddú věrných našich dali a na ně převedli jsme, dáváme a převodíme tiemto listem, tak že jeho láska a jeho lásky dědicové i budúcí duochody od rychty svrchu psané na nás příslušející naším i svým právem mohú a moci budú vyplatiti a na sě převésti a vyplacené držeti a je k svému puožitku obrátiti, jakž sě jim zdáti a líbiti bude, věčně bez našie i našich dědicuov a budúcích všelikteraké překážky.

Tomu na svědomie a pevnost pečeť naši kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán léta od naroz. s. b. tisícieho čtyřstého sedmdesátého devátého, v středu po sv. Tomáši, apoštolu božiem.

K listu přivěšena veliká pečeť Hynkova.

152.

Matiáš, uherský a český král ͻc, Viktorina kníže minsterberské, opavské ͻc, někdy vězně svého, který zavázal a zapsal se sloužiti králi uherskému do jeho živnosti, z toho závazku propouští a zápis příslušný moří, jakož i zápis na zámek Rataje a všecko právo, které mu na tom zámku příslušelo, knížeti Viktorinovi navracuje. (138)

V Budíně, 23. prosince 1479.

Tištěno v Archivě Českém I. str. 310 č. 8.

153.

Jan Tovačovský z Cimburka a na Boleslavi, Vilém z Pernšteina a na Helfenšteině, Heralt z Kunštatu a na Plumlově, Těma z Koldic a na Bílině, Jan Boček z Kunstatu a na Polné a Ludvík z Wajtmile, srovnávají knížata Minsterberská o všecky různice mezi nimi vzniklé. (139)

Na Poděbradech, 22. listopadu 1482.

Tištěno v Archivě Českém I. str. 311 č. 9.

154.

Ctibor z Cimburka a na Tovačově, hejtman markrabství Moravského, čině smlouvu s knížaty Minstrberskými a pány z Kunštatu, přenáší na ně právo, jež měl ke klášteru Vyzovickému. (71)

Na Tovačově, 7. prosince 1483.

Já Ctibor z Cimburgka a z Tovačova, hajtman markrabstvie Moravského, i s svými erby vyznávám ͻc: Jakož uroz. pán, pan Jan z Cimburgka a z Jičína, dobrej paměti strýc muoj milý, maje list a povolenie královské, aby statek svuoj odkázati, dáti, poručiti a rozspósobiti mohl vedle vuole své, komuž by se jemu zdálo,

za zdravého života neb na smrtedlné posteli, dal mi jest tři listy aneb zápisy, kteréž jest jměl od najjasnějšieho knížete a pána pana Jiřího, slavné paměti krále česk. a markrabě morav. ɔc, na klášter a na městečko Vyzovice a na vsi k nim příslušné s jich se vším příslušenstvím k zástavě ve třech tisících zlatých, jakož též listové to v sobě šíře a světleji zavírají a vysvětlují; na kteréžto listy a zápisy mně dané a odkázané dobré paměti panem Janem Jičínským, strýcem mým milým, najjasnější kníže a pán pan Vladislav, král český a markrabě moravský ɔc, pán muoj milostivý, ráčil mi jest dáti potvrzení listem a majestátem svým, přenášeje JMKská na mě to všecko právo nebožtíka pana Jana, strýce mého svrchupsaného, v těch listech zapsané v celosti, tak jako by mně ti zápisové Ctiborovi svrchupsanému a mým erbóm slovo od slova stáli a svědčili, jakož pak ten list JMKské to dále a šíře ukazuje a v sobě zavírá:

A protož já Ctibor svrchupsaný o to své všecko právo a o ty listy a zápisy svrchupsané učinil jsem dobrovolnú smlúvu s osviecenými knížaty a pány, s knězem Viktorinem a knězem Jindřichem a knězem Hynkem JMtmi, knížaty minstrberskými, hrabiemi kladskými, pány z Kunstatu a z Poděbrad ɔc, a s urozenými pány Kunstaty panem Janem Kunú z Kunstatu a na Hodoníně, panem Janem H[e]raltem z Kunstatu na Plumlově, panem Čeňkem Kunú z Kunstatu na Bolehradicích, panem Janem Bočkem z Kunstatu na Polnej a panem Bočkem z Kunstatu na Buzově i s jich erby. A na ty listy a zápisy svrchupsané i na to na všecko právo své, kteréž jsem koli k těm listóm a tomu zboží Vyzovickému jměl, já Ctibor svrchupsaný sám od sebe, od erbuov svých i od toho každého, ktož by k tomu po mně které právo jmíti chtěl, jim nahoře psaným knížatóm a pánóm Kunstatóm i jich erbóm dal jsem a mocí listu tohoto dávám svú plnú dobrú a svobodnú vůli, a to právo své na ně přenáším a na jich erby, tak aby JMt knížata a páni Kunstati svrchupsaní i jich erbové k těm listóm i tomu zboží svrchupsaným jměli túž plnú moc i též plné právo, jako jsem já jměl Ctibor svrchu psaný.

Tomu na svědomí a jistotu já Ctibor svrchu psaný svú jsem vlastní pečeť kázal přivěsiti k této dobré vuole [sic], a pro lepší svědomí připrosil jsem uroz. pánuov, pana Václava z Ludenic, najvyšieho sudieho cúdy brněnské, a pana Přibíka a pana Jana bratří vlastních mládenců z Miličína, a slovutných panoší Jana Císaře z Hlinníka, Jana z Kozojed a Krištofora Sovackého z Halunku, že jsú k tomuto listu a k této dobré vuole [sic] své pečeti vedle mé přivěsili. Jenž jest dán na Tovačově v neděli po sv. Mikuláši léta od naroz. s. b. čtyřstého osmdes. třetího počítajíce.

Přivěšeno na proužcích pergam. 7 pečetí.

155.

Anna z Kovaně a na Hradištku, mocná poručnice sirotků Hynka z Waldšteina manžela svého, vyznává, že Jindřich starší, kníže minstrberský ɔc, zámek Potštein řádně vyplatil, a prohlašuje zápis knížete Jindřicha, jímž se manžel její při zápisu královny Johanny ponechává, jehož však naleznouti nemohla, jakož i všecky jiné zápisy, jež by knížeti Jindřichovi a jeho dědicům co do hradu Potšteina na škodu býti mohly, za neplatné. (140)

Bez místa, 11. února 1484.

Já Anna z Kovaně a na Hradištku, mocná otcovská poručnice i mátie sirotkóv nebožtíka páně Hynkových z Waldšteina, někdy manžela mého milého dobré paměti, známo činím ɔc, že jest osviecené knieže a pán, pan Jindřich starší knieže minsterberské, hrabě kladský etc., ode mne jakožto od mocné otcovské poručnice svých sirotkóv zámek Potštein se všemi jeho příslušnostmi řádně vyplatil a všemu, na čež jsú zápisové králové Johanny slavné paměti i také JMti svědčili, dosti učinil, tak že JMti z nitčehuož neviním. Ale že k [?] zápisu, kterýmž JMt nadepsaného pana Hynka, manžela mého, při zápisu králové Johanny nechati a jim téhož zápisu ve všech jeho kusiech a klauzulech potvrditi ráčil, naleznúti nemohla jsem aniž mohu, a protož já nadepsaná Anna z Kovaně mocí poručenstvie otcovského sama od sebe i od svých a nadepsaného pana Hynka dětí a sirotkuov takový zápis i jiné všecky zápisy, buďte královští aneb jiní, na zámek nadepsaný Potštein svědčící, ač byli-li by kteří zachováni, ješto by nadepsanému kniežeti aneb JMti dědicóm ke škodě byli, kazím, mořím i všelikteraké moci a práva zbavuji a v nic na věky mocí listu tohoto obracuji, tak že mně ani mým nadepsaným sirotkóm k zisku a nadepsanému kniežeti JMti ani JMti dědicuom ke škodě býti nemají.

Tomu na svědomie pečet svú přirozenú dala jsem k tomuto listu přivěsiti, připrosivši uroz. pánóv pana Jana z Šelnberka a na Přerově, kancléře královstvie Českého, pana Jiříka z Kolovrat a z Bez[d]ružic a pana Albrechta z Kolovrat a na Krašově, manžela mého milého, a slovut. panoší Jana z Dobřenic, hejtmana na Poděbradech, Jana z Záp a Jiříka Pšeničku z Jehlice, že jsú své pečeti vedle mé pro širšie svědomie k tomuto listu sobě bez škody přivěsili. A my Jan z Šelnberka, Jiřík a Albrecht z Kolovrat, Jan z Dobřenic, Jan z Záp a Jiřík Pšenička, jsúce od nadepsané panie Anny prošeni, dali jsmy své pečeti k tomuto listu sobě bez škody přivěsiti dobrovolně. Jenž jest dán v středu po sv. Školastice l. páně tisícého čtyřstého osmdesátého čtvrtého.

Přivěšeno na proužcích pergam. 7 pečetí.

156.

Hynek, kníže minstrberský ɔc, kvituje bratra svého Jindřicha staršího z 2000 zl. uherských. (141)

V Kolíně, 16. listopadu 1484.

My Hynek, b. m. kn. minstrberské, hrabě kladský etc. oznamujeme ɔc, že jakož osviecené knieže a pán, kněz Jindřich starší, vévoda minstr., hrabě klad. etc., bratr náš milý, dlužen jest nám dva tisíce zlatých uher., jakož pak láska jeho deskami se jest zapsal plniti je na sv. Havla nynie minulého pod pokutú uvázánie s komorníkem zemským v zámek Náchod s jeho všemi příslušnostmi, jakož desky zemské šíře to v sobě vypisují a zavierají; i dal jest nám nadepsané knieže kněz Jindřich, bratr náš milý jeho láska, tu sumu ostatní svatohavelskú nynie minulú těch dva tisíce zlatých uher. a zlatými hotovými uher. nám jest ji vděk zaplatil, kterúž jsme od jeho lásky přijali. A byli bychme jeho lásce hned z desk tu sumu přijatú propustili a vymazali i všecko, pokudž přileží, učinili, ale že tento čas desky zemské zavřeny jsú a k nim jsme přijíti nemohli, protož listem tiemto jeho lásku i jeho lásky dědice z těch dvú tisíc zl. uher. přijatých propustili jsme i mocně propúštieme i kvittujeme i prázdny činíme, slibujíce z těch dvú tisíc zl. uher. jeho lásku nikdy viece nenapomínati ani lásky jeho dědicóv, my ani dědici naši ani žádný jiný člověk nynie i v časiech budúcích. A kdyžkoli desky zemské zase otevřeny budú, ihned máme, chcem a slibujěm a dědice a budúcie naše k témuž zavazujěm, jeho lásce aneb jeho lásky dědicóm takovú sumu z desk propustiti a vymazati i všecko učiniti, aby jeho láska ani jeho lásky dědicové skrze to žádného zmatku neměli, tiem všiem obyčějem, jakož tato Česká země za právo má.

Na potvrzenie i zdrženie toho pečeť naši větčí dali a kázali jsme přivěsiti k tomuto listu; a pro dalšie svědomie toho prosili jsme uroz. pánuov, pana Jana z Šelnberka, kancléře královstvie Českého, pana Beneše z Wejtmile, purkrabie na Karlšteině a mincmajstra na Horách Kutnách, pana Jiříka Bezdružického z Kolovrat, pana Jana z Rúpova, najjasnějšieho krále českého dvoru hofmistra, a uroz. panoší Jana z Dobřenic, hajtmana našeho na Poděbradech, a Jana z Záp, že jsú také pečeti své na svědomie podle našie dali přivěsiti k tomuto listu. A my nadepsaní Jan z Šelnberka, kancléř královstvie Českého, Beneš z Wajtmile, purkrabě na Ka[r]lštejně a mincmistr na Horách Kutnách, Jiřík Bezdružický z Kolovrat, Jan z Rúpova, najjasnějšieho krále českého dvoru hofmistr, Jan z Dobřenic, hajtman na Poděbradech, a Jan z Záp a na Opočně, jsúce prošeni od nadepsaného osvieceného kniežete a pána, pana Hynka etc., dali jsme pečeti své vlastnie s naším jistým vědomím vedle JMti k tomuto listu na svědomie přivěsiti. Jenž jest dán na Kolíně léta od naroz. s. b. tisícieho čtřstého osmdesátého čtvrtého, v úterý před sv. Alžbětú.

7 pečetí na proužcích pergam.

157.

Smlouva o srovnání mezi Matiášem králem uherským a českým ꝛc, a Viktorinem knížetem minstrberským, opavským ꝛc. (142)

U Vídně, 12. května 1485.

Tištěno v Archivě Českém I. str. 313 č. 10.

158.

Viktorin, kníže minstrberské a opavské ꝛc, vyznává, že dal svolení k tomu, aby strýc jeho, Jan z Kunštatu a na Polné, list jeho s rukojměmi Jindřichovi staršímu a Jindřichovi mladšímu jinak Hynkovi knížatům minstrberským ꝛc s dobrou vůlí vydal.

Bez místa, 15. června 1486.

Viktorin, buoží m. minsterberské, opavské knieže a hrabě kladský etc., vyznáváms ꝛc, že jsmy s dobrým rozmyslem, žádnú lstí nejsúc oklamáni ani podvedeni, ale celého i zdravého rozumu užívajíce, uroz. pánu Janovi z Kunštatu a na Polné, strýci našemu milému, aby list náš s rukojměmi jemu na správu hradu a zbožie Polnicského s jeho příslušenstvím od nás vydaný, osvieceným kniežatóm a pánóm, panu Jindřichovi staršiemu a panu Jindřichovi mladšiemu jinak Hynkovi, kniežatóm minsterberským, hrabiem kladským etc., bratřím našim milým, s dobrú vuolí podle řádu a obyčeje země vydal; a slibujem nadepsanému panu Janovi Bočkovi, jeho dědicóm a potomkóm za nás i za naše dědice, že jemu ani jeho dědicóm takového nadepsaného listu správnieho vydánie od nás ani od dědicóv našich k žádné škodě ani zmatku býti a přijíti nemá ani se kto buď duchovním aneb svěcským žádným vymyšleným obyčejem, právem naším aneb dědicóv našich na to bude moci táhnúti ani navracovati na věky.

Tomu na svědomie pečeť naši vlastní dali jsmy k tomuto listu přivěsiti, prosivše uroz. pánóv, pana Jindřicha z Hradce, najvyšého [sic] komorníka, pana Puoty z Ryzemberka a na Švihově, najvyššého sudí, a pana Jana z Šelnberka a na Přerově, kancléře královstvie Česk., že jsú pečeti své podle našie pro širšie svědomie věcí nahoře psaných k tomuto listu sobě bez škody přivěsili. A my nadepsaní Jindřich z Hradce, Puota z Ryzemberka a Jan z Šelnberka, jsúce od svrchu psaného osvieceného kniežete Viktorina JMti osobně prošeni, pečeti naše vlastnie podle JMti dali jsmy přivěsiti k tomuto listu naším jistým vědomím sobě bez škody. Jenž jest dán den sv. Víta léta od naroz. s. b. tisícého čtyřstého osmdesátého šestého.

Ze čtyř pečetí původně na proužcích pergam. zavěšených zachovaly se 1., 2. a 4.

159.

Král Vladislav činí smlouvu s Hynkem vévodou minstrberským ɔc, strany výplaty zámku a města Kolína s příslušenstvím a strany ponechání některého zboží od tohoto panství k panství Poděbradskému. (144)

Na hradě Pražském, 12. února 1487.

My Vladislav, z b. m. kr. čes., markr. mor., lucemb. a slez. kníže a luž. markrabie, oznamujem ɔc, že jsme učinili celú a dokonulú smlúvu s osviec. Hynkem vévodú minštrberským, hrabí kladským etc., kniežetem a ujcem naším milým, což se zámku a města Kolína dotýče, takovúto:

Jakož jest týž Hynek zastavil zámek a město Kolín před některým časem s vesnicemi, rybníky, lesy, háji, potoky, kury, ospy, vajci, robotami, mlýny i s jinými příslušnostmi, poplatky a puožitky, zejména těmito:

Item se vsí Ovčáry a s rybníkem tudiež a s Žabí Lhotkú, item s dvorem pustým, kterýžto slove Licek, item se vsí Sány i s lesem tudíž Sánským a s hájkem Stařinským, item s Novú Vsí, item se vsí Jestřebí, item se vsí Lžovicemi, item se vsí Radovesicemi, item se vsí Hradištkem, item se vsí Břežany, item se vsí Zábořím, item se vsí Malenovicemi, item se vsí Solopisky, item se vsí Svatým Mikulášem a s rybníkem tudiež, item se vsí Svaté Kateřiny, item se vsí Opatovici, item s městečkem Malínem, s Labem, item s rybníkem velikým Svatojakubským, item se vsí Kobylníky, item se vsí Lišiecemi, item se vsí Sulovici, item se vsí Rohozcem, item s lesy Kačinskými, item s lesy nad Kobylníky na horách Železných, item s lesy Telčickými, kteréž jsme my témuž Hynkovi zápisem zvláštním byli zapsali, jakož jest nám ten zápis vrátil, a s lesy u Morašic, s lesem Borkem a s kusem lesu nad Solopisky, item s dvorem na předměstí Kolínském příslušejícím k hradu tudiež, i se vší jinú zvolí, jakož registra týmž Hynkem na to vydaná ty věci šíře a světleje v sobě držie a zavierají, — najjasnějšiemu kniežeti panu Matiášovi, uher. a česk. králi etc., bratru a přieteli našemu milému, ve dvadcieti tisících zl. uher., jakož pak list udělaný na to od jmenovaného Hynka témuž králi Matiášovi ty věci šíře ukazuje; kteroužto spravedlnost my od již psaného krále Matiáše, bratra našeho milého, dostatečně danú máme.

Že pak již psaný Hynek na tom zámku a městu Kolínu s příslušnostmi svrchu dotčenými výplatu sobě pozuostavil jest pod některými jistými výmienkami, my pak chtiece s týmž Hynkem o ten zámek s městem i o všecko příslušenstvie a o všecky svršky i o ty životy, kteréž na tom zámku zapsány má, konec mieti tak a s tiem se vším, což jest nám postúpeno s týmž zámkem, i také což postúpeno nenie vesnic, rybníkuov, lesuov a dvoruov i jiných příslušností, zejména těchto: item vsi Chrášťan, item vsi Svatého Jakuba, item vsi Chotúchova, item vsi Zibohlav, item vsi Libo-

držic, item vsi Krychnova, item vsí Tynišť, Morašic, Myškovic, item v Nebovidech šest člověkuov, item v Pečkách dva člověky, item v Chvatlině dva člověky, item ve Kbele tři člověky, item dvuor řečený Újezdec, item ve vsi Mančicích jeden člověk, item dvuor Ovčáry, item dvuor v Želči, item mlýn pustý Kravaře s lovišti na Labi, i s jinými zbožími, ježto jsú zastaveny od najjasnějšieho krále Jiřieho, předka našeho šťastné paměti, nebo od téhož Hynka a osvieceného Viktorina vévody minštrberského ↄc, kniežete a ujce našeho milého, bratra téhož Hynka, kteréžto vsi a zbožie, když se nám bude zdáti, budem sobě moci vyplatiti podle znění týchž zápisuov, v kterýchž ta zbožie zapsána jsú. Však to vyplatiti máme našimi vlastními penězi a jinak nic. A to nemá býti k žádné škodě a ujmě těm šesti tisícóm, kteréž máme na květnú neděli najprv příští dáti témuž Hynkovi, jakož se to šíře v dole vypisuje, ale má ta suma šest tisíc zlatých uher. na čas jmenovaný témuž Hynkovi úplně zaplacena býti.

A tak pravým trhem to právo jeho jsme kúpili u téhož Hynka za šest tisíc zl. uher. dobrých, kteréžto zlaté budeme moci zaplatiti groši českými nebolito penězi dobrými v České zemi obecně bernými, po čemž uherský zlatý bude tehdáž platiti obecně, a to konečně na květnú neděli po datum listu tohoto najprve příští beze všeho dalšieho odtahu a prodlévánie. A již psaný Hynek na týž den má nám také ty zápisy, kteréž na Kolín má, navrátiti a v naši moc dáti, a my přijmúc ty zápisy, hned je máme rozkázati zřezati a zkaziti.

A jakož častopsaný Hynek drží k Poděbradóm některé vsi, rybníky, dvory, lesy, pustiny a zbožie, zejména tyto: item ves Osek Veliký, item ves Libici, item ves Kanín, item ves Opolany ležící vedle Podbřežie u řeky Cidliny, item ves Podbřežie, item ves Odřepsy, item ves Vrbici, item ves Podmokly, item ves Velenice, item ves pustú Habrovník s rybníky, item ves pustú Mastnici s lesem řečeným Kruh, item ves pustú Oškobrh s vinnicemi, s poplužím, s lesy, item v Srbcích dvuor s příslušnostmi, item ves Milčice, item ves Hořany, item ves Břežany ležící blíž Brodu Českého, item ves Velím s dvorem poplužním a rybníky, item ves Kly, item v Pátku plat jeptiščí, item u Němčic dvuor, kteréžto vsi a zbožie nejsú zastaveny s Kolínem od téhož Hynka již psanému králi Matiášovi; ta zbožie s jich příslušnostmi mají zuostati při témž Hynkovi, a my jemu máme zapsati na nich jedenácte tisíc zlatých uher., tak aby od něho ani od jeho budúcích vyplaceny nebyly do jeho živnosti, k tomu také do živnosti osviecených Viktorina a Jindřicha vévod minštrberských, hrabí kladských, a uroz. Bočka z Kunštatu a z Poděbrad. A takový zápis máme jemu také v moc jeho dáti a položiti na květnú neděli po dání listu tohoto najprvé příští. A k tomu jsme také znamenitě svolili: jakož svrchupsaný Hynek strouhu jest udělal, kterúžto strúhú vede vodu na rybník svuoj Blata, kterážto strouha jde diel přes ty grunty, což my k Kolínu držíme, ta strouha aby svobodně při témž Hynkovi i jeho budúcích, držitelech

Poděbradských, zuostala, všakž s tú výmienkú, jestliže se jest která škoda stala vedením té vody na těch gruntiech, kteréž my k Kolínu držíme, nenie-li kterým lidem těm oddáno od téhož kněze Hynka, to aby se ještě oddalo a vedle spravedlivosti dosti stalo.

Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali jsme k tomuto listu přivěsiti. Dán na hradě Pražském v pondělí před sv. Valentinem l. b. tisícieho čtyřstého osmdesátého sedmého, královstvie našeho l. šestnáctého. — Na ohbu: Ad mandatum dom. regis. — Verso: Registrata.

Pečet králova přivěšena na proužku pergam.

160.

Viktorin, kníže minstrberské, opavské ꝯc, smlouvu činí s bratrem svým Hynkem o zámek Rataje. (145)

Bez místa, 12. února 1487.

Tištěno v Archivě Českém I. str. 314-315 č. 11.

161.

Petr z Rožďalovic seděním v Přelouči činí narovnání s Jindřichem, knížetem minstrberským. o roboty s pastvami jemu od tohoto knížete etc. s dvorem poplužním u Přelouče zapsané. (148)

Na Hoře Kunětické, 5. března 1487.

Já Petr z Rožďalovic seděniem v Přelúči známo činiem t. l. ꝯc, že jsem s osvieceným kniežetem minstrberským a hrabí kladským etc., pánem mým milostivým, o roboty s pastvami mně od JMti a všech bratří JMti s dvorem poplužním a poplužím u Přelúče zapsané celú a konečnú smlúvu jsem učinil, tak že mi jeho kniežecí milost za ty za všecky roboty a pastvy dvanácte čberóv kapróv na každý rok, tak jakož JMti list mně na to od JMti vyšlý světčí, vydávati má, a já toho vděčen jsa, na tom jsem přestal a přestávám, slibuje za se i za své dědice a budúcé z viece nenapomínati ani se nač vracovati nynie i v časy potomnie.

Tomu na svědomie a jistotu dal sem svú vlastní pečet k tom[u]to listu dobrovolně přivěsiti, prosiv uroz. a slovut. pána Zbyňka Bochovce z Bochova, maršálka v kniežetství Minstrberském, Klimenta z Jakšonova, kancléře kniežete JMti, a Šimona Sudlice z Žernovie, purkrabie na Huoře Kunětické, že jsú své pečeti podle mé pro širšé svědomie k tom[u]to listu přivěsili sobě bez škody. A my Zbyněk z Bochova, Kliment z Jakšonova a Šimon Sudlice z Žernovie, jsúce od nadepsaného Petra z Rožďalovic proseni, dali jsmy naše vlastnie pečeti podle jeho sobě bez škody přivěsiti k tom[u]to listu. Jenž jest dán na Huoře Kuněticské v pondělí po hodu Přenesenie sv. Václava let božiech tisícého čtřstého osmdesátého sedmého.

Přivěšeny na proužcích perg. 4 pečeti.

162.

Blažek provazník z Nymburka bytem v Praze na Malé Straně a Vaňka manželka jeho zapisují se Matějovi Hlinkovi, měšťěnínu Nového Města Pražského, strany užívání nějaké louky, která jim od úředníků Hynka, knížete minstrberkého, zapsána byla v některé sumě peněz za zboží vybrané. (146)

Bez místa, 7. června 1487.

Já Blažek Provazník z Nymburka, bytem v Praze na Malé straně, a já Vanka, napřed psaného Blažka manželka, vyznáváme ɔc: Jakož jsme dobrú vuoli učinili Matějovi Hlinkovi, měšťěnínu Nového města Pražského, na všecken náš statek movitý a nemovitý, kterýmž by koli jménem mohl jmenován býti, i také ten dluh pozuostalý, kteréž potřeby brány jsú osvieceného kniežete a pána pana Hynka kniežete minstrberského, hrabí kladského etc., pána nám přieznivého, za kteréžto věci některá suma peněz nám ostána jest byla dlužna, o kterúžto sumu dluhu učinil jest smlúvu řečený Matěj Hlinka s tú dobrú volí mocně, kterúž jsme učinili s manželkú mú, dokonalú smlúvu učinil jest [sic], tak že za ten za veškeren dluh, kterýžkoli a jakžkoli byl nám pozuostalý, od úředníkuov kniežete JMti přijali jsme a mocí tohoto listu přijímáme lúku, kterúž prve držal jsem; a té lúky požívati máme až do mé smrti, a po mé smrti má jedno sečenie Matěj Hlinka anebo manželka jeho, jestliže by on prvé umřel, sobě vzieti, a potom úředníci poděbradští mají se zase v túž lúku uvázati k ruce kniežete JMti beze všeho našeho zmatku i odporu i jiných všech lidí právem naším. A k tomu přijali jsme za týž dluh deset čberuov kapruov, a ty nám mají dány býti na podzim z rybníka Blata u Poděbrad, kteréž má bráti svrchu psaný Matěj Hlinka, i tu lúku, jakož napřed psána jest; neb já o ty věci nemohu pracovati ani manželka má. A já svrchu psaný Blažek a já Vanka, manželka svrchupsaného Blažka, a já Matěj Hlinka a já Dorota, napřed psaného Matěje Hlinky manželka, všickni jednostajně slibujeme, že se navracovati nemáme my ani žádný jiný právem naším na svrchupsané knieže JMt ani na JMti budúcie ani na JMti úředníky.

Tomu na svědomie a zdrženie i konečnú jistotu, nemajíce pečetí svých přirozených, prosili jsme urozeného pána, pana Marše z Švamberka, v ty časy purkrabie hradu Pražského, a urozených panoší Jana Hlaváče z Třiebřich, hofrychtéře královstvie Českého, a Václava z Brodce, že jsú pečeti své dali přivěsiti k témužto listu sobě bez škody. Jenž jest dán léta od naroz. s. b. tisícieho čtyřistého osmdesátého sedmého ve čtvrtek po sv. Bonifacii.

Z pečetí přivěšených na proužcích perg. zachovaly se jen úlomky.

163.

Viktorin, kníže minsterberské, opavské a hrabě kladský ɔc, bratra svého knížete Jindřicha i jeho všecky syny činí po své smrti poručníkem dětí svých i svého statku. (147)

V Praze, 22. srpna 1487.

Tištěno v Archivě Českém I. str. 316 č. 12.

164.

Jindřich starší, kníže minstrberské ɔc, posílá vladyku Zbyňka Bochovce z Bochova a na Skalách k uherskému králi Matiášovi a dává mu plnou moc, aby s ním jménem jeho o srovnání jednal a vše učinil, pokud by se jemu potřebné a užitečné zdálo, a tak mocně, jako by tu kníže Jindřich sám vlastní osobou přítomen byl. (149)

Ve Výškově, 15. prosince 1488.

My Jindřich Starší, b. milostí knieže minstrb. a hrabě kladský etc., známo činíme ɔc, že k najjasnějšému kniežeti a pánu, panu Matiášovi uher. a česk. etc. králi a markrabí moravskému etc., pánu našemu milostivému, urozeného vladyku Zbyňka Bochovce z Buchova a na Skalách, radu a posla našeho věrného milého, tohoto listu ukazatele, vypravili a poslali jsmy, jemuž plnú a všelikterakú naši moc dali jsmy a dávámy mocí tohoto listu, aby s JKMtí jménem naším a v osobě našie o pokoj a srovnánie podle celého od nás vzatého naučenie mluviti, jednati i na miesto zavřieti mohl a naši plnú moc měl, i všecky věci ku pokoji potřebné puosobiti i jiné všecko učiniti a upevniti, pokadž by se jemu potřebné a užitečné zdálo, tak pevně a tak mocně, jako bychom tu sami naší vlastní osobú přítomni byli; slibujíce slovy našimi kniežecími a dobrú věrú křesťanskú, cožkoli skrze nadepsaného Zbyňka Bochovce s JKMtí u věcech pokoje jednáno, puosobeno, smluveno, zavřeno a utvrzeno bude, věrně, pravě a křesťansky zdržeti a nepohnutě jako ctnému kniežeti zachovati.

Tomu na svědomie, pevnost a jisté zdrženie dali jsmy pečeť naši k tomuto listu přivěsiti. Jenž jest dán v Výškově v pondělí po hodu svaté Lucii let buožích tisícieho čtřiestého [sic] osmdesátého osmého. — Na ohbu: Jindřich, knieže svrchupsané, svú sem vlastní rukú podepsal na svědomie.

Pečeť schází.

165.

Král Matiáš činí smlouvu s Hanušem Zahaňským a Jindřichem Minsterberským knížaty o jich zboží všecka, kteráž drží pod ním v Slezských zemích. (150)

U Vídně, 29. prosince 1488.

Tištěno v Archivě Českém I. str. 317—319 č. 13.

166.

Linhart, opat někdy kláštera Ždárského, s kteréžto hodnosti byl složen pro zcizení zboží kláštera tohoto, vyslovuje lítost nad jednáním svým, a slibuje nikdy pro to ničeho nepodnikati ani sám ani skrze přátele své, nýbrž dle možnosti nápravu učiniti. (151)

Bez místa, 18. srpna 1490.

Ego frater Leonardus, olim abbas monasterii in Sar alias Fontis sancte Marie ordinis Cisterciensis dyocesis Pragensis, publice protestor et vltro presentis scripti patrocinio profiteor proprieque manus exaracione recognosco me reum et culpabilem Deo et ordini regieque maiestati, illustris [sic] principibus, loci dicti fundatoribus, et suo ibidem abbati et conuentui, coram quibus integro et sincero corde, non coactus, non compulsus, non coartatus, sed libere, sponte et voluntarie veniam petendo in spiritu humilitatis me ipsum postremo atque negligenciarum per me com[m]issarum in alienacionibus bonorum immobilium, quorum causa a dignitate semotus et vsque modo detentus, emendacionem promitto, nichilque molestie nichilque confusionis, nil exorbitacionis seu vindicte scriptis, verbis aut factis, quocumque censeantur nomine, nec ordini, nec regie maiestati, nec principibus loci fundatoribus, nec abbati aut conuentui, postremo nec cuiuis persone seculari aut spirituali condicionis cuiuscumque in hac parte quomodolibet suspecte, per se vel per alios, occulte seu manifeste, directe vel indirecte aut quouis quesito colore, sub fide et honore, sub anime mee damnacione ac perpetui carceris pena vmquam inferre volo, sed magis, vt decet virum religiosum, in proprio monasterio aut alio ordinis loco michi vbicumque per superiores deputato pacifice viuere deuoueo.

Promitto denique sub eadem fide, quod neque per me ipsum neque per alium aliquem aliquid tale de iure vel facto attentare volo contra dominos suprascriptos nec monasterium. Et si aliqui ex amicis meis aliquid procurarent, omnino debet esse irritum et nullum ipso iure. Et quia in sacrum ordinem, serenissimum regem, illustrissimos principes et monasterii mei deieccionem deliqui, ideoque vigore presencium me obligo in futurum coram Deo fidelem cooperatorem penes mee parvitatis vires consiliis pariter et auxiliis ad recipiendum bona immobilia per meam, heu dolor! insipienciam tam improuide ac inconsulte vendita ac a prefato monasterio Sarensi quomodolibet alienata, et presertim decimarum vini et bladorum in Lauczano; prouisioni quoque mee per patres ordinis compassiue michi facte libere renuncio integraliterque resigno, eandem nunquam a monasterio aut ordine postulaturus, verum eisdem tantummodo contentus, que ex gracia et benignitate a patre seu ab ordine fuero consecutus. Quare omnia et singula premissa manu mea presentibus inserta rata, grata et inconwlsa sub honestatis tramite ac fidei sinceritate absque fraudis dolique commentis fideliter obseruare promitto. Ex habundancieque affectus [sic] mee satis-

faccionis omnes proscribendi in hac parte suppleo defectus, que ex negligencia, obliuione, ignorancia, simplicitate aut inaduertencia causaliter aut incidentaliter possent immergi, vt si quid in effectu de plenitudine vigoris et virtutis ipsius mee inscripcionis, que de iure vel facto ipsi inesse deberent, ex certissima intencionis mee sciencia intelligi, et ipsis tamquam punctatim forent inserta, expresse censeantur [sic].

In quorum omnium fidem et robur perpetuum has proscripcionis mee litteras patentes manu propria, vt premittitur, presignatas vltro me offero, atque in euidencius testimonium omnium prescriptorum et confirmacionem absens veluti presens humiliter exorando deposco ac instancius postulo generosum dominum, dominum Hynkonem de Dubrawicz et in Osow, reuerendosque in Christo patres et dominos, dominum Johannem in Ossek, dominum Gregorium in Sedlicz monasteriorum abbates, ordinis supradicti per regnum Bohemie marchionatumque Morauie com[m]issarios, nobilemque Venceslaum dictum Hadburk de Sobussicz, quatenus singuli sigillorum suorum ordinaria sub appensione hec prefata mea scripta, sine cuiuslibet eorum preiudicio dumtaxat, velud in signum rate habicionis omnium premissorum faciant communiri. Act. et dat. anno salutis nostre mill. quadringent. nonag. feria IV[a] post Assumcionem Virginis gloriose.

Ze 4 pečetí na proužcích pergam. přivěšených zbyly tři.

167.

Svatební smlouva mezi Jindřichem starším, knížetem minsterberským ͻc, a Jindřichem z Hradce, jemuž prvnější v manželství připovídá neteř svou kněžnu Annu, dceru Hynka z Minstrberka ͻc. (152)

Na hradě Pražském, 1. března 1493.

Z originálu Jindřicho-Hradeckého tištěno v Archivě Českém X. str. 389—391 č. 171. Při originále někdy Olešnickém visí 10 pečetí.

168.

Jan biskup vratislavský dal zapsati svědectví o víře krále Jiřího, pronešené od Beneše z Waitmile, purkrabí karlštejnského a nejvyššího mincmistra král. Českého. (153)

V Nise, 21. srpna 1493.

Johannes, Dei gr. episcopus Wratislauiensis ͻc, vniuersis et singulis, quibus nosse fuerit oportunum, tenore presencium recognoscimus, quod in nostra et illustrium principum et venerabilium virorum dominorum Victorini et Karoli ducum Monsterbergensium et Opauie comitumque Glacensium ͻc, amicorum et fautorum nostrorum, Casparis Marienam archidiaconi, Nicolai Tawchan scolastici, et Johannis Hermanni, decretorum doctorum, canonicorum ecclesie Wratislauiensis, in Christo fratrum nobis sincere dilectorum, in notariorumque et testium infrascriptorum presencia personaliter constitutus magnificus et generosus vir dominus Benedictus de Weytenmul, burg-

grauius in Karlstein, supremus monetarius regni Boh., publice et per expressum recognicionem et confessionem sub consciencia sua fecit in hunc omnino, qui sequitur, modum:

Videlicet quod tempore olim regis Bohemie ꝛc Georgii (vt sese appellabat) illustrissimus princeps dominus Albertus dux Saxonie, landtgrauius Turingie, marchio Misne ꝛc, apud prefatum Georgium Prage constitutus tanquam cum suo socero, quoniam eius gener fuit ex legitima filia, et in presencia quatuor nobilium virorum et prefati Benedicti et cuiusdam nobilis baronis domini Petri Dolinitz, magistri curie memorati Georgii, et cum predicto duce Alberto duorum magne estimacionis nobilium et secretorum ipsius consiliariorum, videlicet Hawbolt de Sleynitz, supremi marschalci, et Nicolai de Gogkeritz, aduocati prouincialis Misne, habiti sint quidam tractatus et sermones inter dictum Georgium et Albertum ducem, quod ipse dux Albertus tanquam gener suus diligenciam et labores deber[et] habere apud sanctissimum dominum nostrum papam, vt grauamina illa et disceptaciones inter eius sanctitatem et Georgium ipsum ad concordiam perduci possent.

Memoratus dux Albertus quam primum in prefatorum virorum presencia dixit: „Charissime domine et pater, si wltis, vt vobis in hac re seruiam, consulam et adiuuem, necesse erit, vt vestra serenitas michi animum vestrum ex parte fidei detegat et manifestet.“ Que verba et sermones predicto Georgio summe placuerunt, quod tam profundam interrogacionem fecit, et statim respondit:

„Dilecte fili! Sencio a principio, quod bonam habes intencionem et voluntatem. Et scias, quod talis est eciam voluntas mea. Sum enim delatus et accusatus apud sanctissimum dominum nostrum papam, et talis rumor longe innotuit, quasi crederem, quod quicumque sanctissimum eucharistie sacramentum acceperit sub vna specie, quod integrum corpus dominicum domini nostri Jesu Christi et ipsum dignissimum sacramentum non sufficienter ad anime sue salutem percipiat, quinymmo qui sub vtraque specie ipsum perceperit, plus et magis sufficienter percipiat ad anime sue salutem, quam sub vna specie. Et ex illo fundamento et causa sanctitas sua me voluit dignitate regia ex iniusta sugestione priuare et illo me grauamine duriter et seuere insectatus est. Ego omnibus diebus vite mee nunquam ita credidi nec deinceps credere volo, quinymo hec est fides mea: quicumque dignissimum sacramentum sub vna specie acceperit, quod sine omni defectu sufficienter ad salutem anime sue percipiat et tantundem et nichil minus, sicut sub vtraque specie; de contrario quicumque sub vtraque specie sub obediencia et tenore compactatorum perceperit, iterum tantundem percipiat, sicut sub vna specie perciperet, et non plus.“

Et ipse Georgius vltra hec dixit verba hec: quod esset sub tenore compactatorum natus, et sub vtraque specie dignissimum sacramentum percepisset, et si adhuc eius sanctitas secundum tenorem compactatorum permitteret, libenter hoc videret; tamen si hec voluntas et intencio sue sanctitatis non esset, velit se ad vo-

luntatem sue sanctitatis accomodare et regere sicut christianus rex, speraretque, quod sua sanctitas comodo cum eo ageret et disponeret sicut cum vno rege.

Et cum tali legacione et ambasiata suprascripti duo viri nobiles Hawbolt de Sleynitz et Nicolaus Gogkeritz Romam sunt missi et Rome negocium ad bonum finem perduxerunt, in eorum autem reditu memoratus Georgius mortuus est.

Supradictus eciam dominus Benedictus ex prioribus baronibus christianis regni Bohemie nos plurimum rogavit, ut huius sue veridice cognicionis litteras nostras testimoniales dare dignaremur; quas eciam ei ex racionabilibus causis nos ad hoc mouentibus dandas ex consilio eciam prudentum putauimus. In quorum omnium et singulorum premissorum fidem et testimonium presentes nostras litteras exinde fieri, per notarios infrascriptos subscribi sigillique nostri iussimus et fecimus appensione communiri. Act. et dat. in castro ciuitatis nostre Nisse sub anno Domini millesimo quadringentesimo nonagesimo tercio, indiccione vndecima, die vero Mercurii vicesima prima mensis Augusti, pontificatus sanctissimi in Christo patris et domini nostri, domini Alexandri diuina prouidencia pape sexti anno secundo; presentibus ibidem discretis, famosis et validis viris domino Blasio, iudice curie nostre, Gabrieli Hundt, capitaneo nostro Grotkouiensi, Conrado Waldstromer de Prackenfels, Nicolao Schellendorff de Domantz, Conrado Hoberyk de Armen Rwhe, Petro Lohenstein de Burkendorff, Jeorgio Rederer de Kemerswald, Jeorgio Reybnitz de Rathen, Ludwico Phintzig de Nurnberga, Georgio Dresko de Mertinsdorff, grate et fidelibus nobis dilectis et quam pluribus aliis testibus ad premissa vocatis pariter et requisitis.

[Signum notarii.] Et ego Jeronimus Johannis Neythart, clericus Wratislauiensis, publicus sacra imperiali auctoritate notarius memoratique in Christo patris ac domini, domini Johannis, episcopi Wratislauiensis, et actus suprascripti coram eo scriba, quia premissis confessioni, recognicioni et omnibus aliis et singulis premissis, dum sic, vt premittitur, fierent et agerentur, vna cum notariis inferius subscriptis et testibus prescriptis presens interfui, eaque omnia et singula sic fieri vidi et audiui ac in notam sumpsi, ex qua presentes litteras siue presens publicum instrumentum huius modi recognicionem et confessionem in se continentes manu alterius me interea aliunde legittime prepedito ingrossatum confeci, subscripsi, publicaui et in hanc formam publicam redegi, signoque et nomine meis solitis et consuetis vnacum appensione sigilli suprascripti domini episcopi signaui et roboraui in fidem et testimonium omnium et singulorum premissorum rogatus et requisitus.

[Signum notarii.] Et ego Johannes Tantzenhewczer, clericus vxoratus Herbipolensis diocesis, publicus imperiali sacra auctoritate notarius, quia premissis confessioni, recognicioni omnibusque aliis et premissis [sic], dum sic .... [ɔc ut in superiore nota mutatis tantummodo: vna cum notariis supra et infra scriptis et testibus prenotatis presens .... audiui ac cum eisdem scribis in notam sumpsi, ex qua presentes littere siue ..... me interea alias legitime ....]

[Signum notarii.] Et ego Johannes Sweytzer de Weinbdingen, clericus Eystetensis diocesis, publicus sacra imperiali auctoritate notarius, quia .... [ɔc vt in nota Johannis Tantzenhewczer mutatis .... vnacum notariis suprascriptis ac testibus ....]

169.

Král Vladislav osvědčuje narovnání své s Jindřichem, knížetem minstrberským, o Poděbrady a příslušenství jejich. (156)

Na Budíně, 29. dubna 1495.

My Vladislav, z b. m. uh., č., dalmatský, charv. ɔc král, markr. mor., lucemb. a slez. kníže a lužický margkrabě atd. oznamujem ɔc.: Jakož jest byla mezi námi s jedné a osvieceným Jindřichem, kniežetem minsterb. a hrabí klad. ɔc, a syny jeho s strany druhé o Poděbrady s příslušenstvím jejich etc. ruoznice a súdové, kterážto ruoznice mezi námi a jimi již k slušnému srovnání přišla jest; a protož, ač jměli-li jsme skrze tu aneb kterú jinú příčinu k nadepsanému Jindřichovi aneb k synóm jeho jakú nechuť neboli nelibosť, tu již všicku mimo se pustili jsme a pouštieme a ničímž zlým jim toho věčně upomínati nemáme ani jich přátelóm, kteříž jsú podle nich v té při proti nám stávali, a máme téhož Jindřicha za dobré, ctné knieže a našeho věrného milého ujce a poddaného.

Tomu na svědomie pečet naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně v středu před sv. Filipem a Jakubem apostoluov božích [sic], léta od naroz. s. b. tisícieho čtyřstého devadesátého pátého a království našich uher. pátého a českého dvadcatého čtvrtého. — [Pod ohbem:] Wladislaus rex manu propria subscripsit. — Verso: Tento majestát ve dsky zemské vložen jest z rozkázánie krále JMti a pánuov a vladyk na plném soudu; posel ke dskám byl jest Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého, z pánuov, vypravuje nadepsané věci, k tomu jsa zvláště vyslaný, l. b. MCCCCLXXXXV, v pondělí na sv. Víta [15. června 1495].

K listu přivěšena jest pečet králova na proužku pergam. valně porouchaná.

170.

Kníže minstrberský Viktorin dává bratru svému Jindřichovi a synům jeho Albertovi, Jiřímu a Karlovi všecka práva svá, jež má po otci svém ke hrabství Katzenellenbogenskému mocí listu od císaře Fridricha otci daného. (157)

Ve Vratislavi, 29. dubna 1497.

In nomine Domini amen. Anno a natiuitate eiusdem mill. quadringent. nonag. septimo, indictione quintadecima, die vero sabathi, que fuit penultima mensis Aprilis, pontificatus sanctissimi in Christo patris ac domini nostri domini Alexandri, diuina prouidencia pape sexti, anno eius quinto, regnante illustrissimo ac inuictissimo principe ac domino, domino Maximiliano, diuina fauente clemencia Romanorum ac Vngarie rege ɔc semper Augusto ɔc, coram reuerendissimo in Christo patre ac domino, dom. Johanne, episcopo Wratislauensi, ac in mei notarii publici testiumque infrascriptorum ad hec specialiter vocatorum atque rogatorum presencia,

personaliter constitutus illustris princeps dominus Victorinus, dux Slezie, Oppauie

et comes Glaczensis, filius legitimus felicis memorie quondam serenissimi domini Georgii, regis Bohemie ɔc, principalis principaliter pro se ipso, non vi, dolo, metu, fraude aut aliqua alia machinacione circumuentus aut seductus, sed ex eius certa sciencia ac spontanea voluntate animoque bene deliberato, vt apparuit, pro se suisque forsitan in hac parte heredibus et successoribus, transtulit et cessit palam, publice et expresse, pure, libere simpliciter et irrevocabiliter omnia et singula iura, priuilegia, munimenta, successiones et actiones reales ac personales, que et quas [obě poslední slova „e. q.“ později přetržena] eidem [jiným inkoustem nadepsáno: sibi] et heredibus eiusdem [rovněž nadepsáno: suis] super comitatu Katzenelpogen Maguntine prouincie compecierunt, competunt seu competere possunt in futurum ɔc, vi cuiusdam donacionis et remuneracionis prefato regi Georgio et omnibus heredibus suis legitimis masculini sexus per illustrissimum ac inuictissimum olim principem et dominum, dominum Fredericum, Romanorum imperatorem, facte iuxta vim, tenorem et continenciam literarum prefati principis et imperatoris Frederici super prenominato comitatu Katzenelpogen emanatarum,

illustri principi ac domino, domino Henrico, duci Slezie, Monsterbergensi, Olsniczensi comitique Glaczensi, germano suo, presenti et acceptanti, ob singularia immensaque beneficia et benemerita sua, quibus idem frater suus germanus, dux Henricus, in euidentissimis necessitatibus suis non fraternis, verum paternis fauoribus, beneficiis et prestimoniis ipsum ducem Victorinum, fratrem suum prenominatum, prosecutus est in diesque prosequitur, vti publice claret, nec non illustribus principibus, dominis Alberto, Georgio et Karolo, eiusdem principis et domini Henrici natis, absentibus tamquam presentibus,

surrogansque idem illustris dominus Victorinus prefatum illustrem dominum Henricnm ducem, vt premittitur, et cum eisdem filiis premissis et heredibus eorundem in locum et ius suum, ita quod idem dominus dux Henricus cum suis liberis virtute litterarum a prefato imperatore Frederico emanatarum et vi cessionis, transactionis et surrogacionis huiusmodi contra quascunque personas tam ecclesiasticas quam seculares quacumque auctoritate fungentes eorumque successores et heredes, quorum nomina et cognomina hic habere volunt pro expressis, pro huiusmodi iure seu dominio comitatus Katzenelpogen seu bonis et rebus ad prefatum comitatum spectantibus et pertinentibus in toto seu in parte agere et experiri, excipere et replicare, petere ac transigere ac in suos suorumque filiorum et heredum vsus beneplacitos conuertere omniaque alia et singula facere et exercere, que prefato domino duci Henrico et filiis suis eorumque heredibus necessaria fuerint seu alias quomodolibet opportuna ɔc, que ipsemet illustris dominus dux Victorinus ante cessionem seu surrogacionem huiusmodi iuris sui facere poterat et debebat, et que verus cessionarius in rem suam propriam facere potest et debet.

Et huiusmodi cessionem, surrogacionem seu concessionem prefatus dominus dux Victorinus dictis dominis Henrico, Alberto, Georgio, Karolo et eorum liberis cum legitimis heredibus et successoribus in manibus mei publici notarii infrascripti, tamquam publice et auctentice persone et legitime stipulanti, pro dictis dominis ducibus eorumque heredibus et imposterum successoribus et pro omnibus, quorum interest, intererit aut interesse poterit quomodolibet in futurum, promisit et tactis ab eo scripturis sacrosanctis ad sancta Dei ewangelia iurauit nuncquam velle aut debere reuocare uel contra ea venire de iure neque [slovo to přetrženo a nadepsáno jiným inkoustem: vel] de facto quibuscunque racionibus uel causis eciam propter ingratitudinem talem, per quam de iure cessionem, renuncciacionem, surrogacionem et donacionem reuocari possent.

(Et nichilominus prefatus illustris dominus dux Victorinus in maiorem cautelam pro se suisque in hac parte forsitan heredibus omnibus melioribus modo, via, iure, causa atque forma, quibus melius et efficacius potuit atque debuit, fecit, constituit, creauit et solemniter in suum verum, certum, legitimum et indubitatum ac irreuocabilem procuratorem, actorem, factorem et negociorum suorum infrascriptorum gestorem ac nunccium specialem et generalem ordinauit, videlicet venerabilem et egregium virum dominum Apicium Colo, in decretis licenciatum, cancellarium et canonicum ecclesie Wratislauiensis, presentem et onus procuracionis huiusmodi in se sponte suscipientem, ad ipsius illustris principis domini Victorini prefati omne ius et acciones tam reales et personales nec non successiones quomodolibet sibi et heredibus suis in et super dicto comitatu Katzenelpogensi et eius dominio in toto uel in parte competentes seu [que] competere possent, in manus dicti illustrissimi ac inuictissimi principis et domini, domini Maxmiliani, diuina fauente clemencia regis Romanorum ɔc, vel alicuius alterius ad hec potestatem habentis, et dumtaxat in fauorem prefati illustris domini, domini Henrici ducis et suorum filiorum ac heredum suorum cedendum, renunctiandum et transigendum ac omnia alia et singula faciendum, dicendum, gerendum et exercendum, que circa premissa necessaria fuerint seu quomodolibet opportuna, eciam si opus fuerit, quodcumque iuramentum licitum et honestum in animam dicti domini Victorini ducis prestandum, et que ipsemet dominus dux Victorinus faceret aut prestaret seu facere posset, si omnibus et singulis premissis personaliter interesset, unum quoque uel plures procuratorem seu procuratores loco sui cum simili aut limitata potestate substituendum et eum uel eos reuocandum tociens, quociens opus fuerit et sibi videbitur expedire, presenti procuratorio nichilominus in suo robore duraturo.) *)

Super quibus omnibus et singulis premissis predicti illustres přicipes et domini, domini Victorinus et Henricus duces pecierunt et quilibet eorum peciit sibi

*) Celý tento odstavec zde v závorkách ( ) postavený jest v originále přetržen.

a me notario publico infrascripto vnum uel plura publicum seu publica fieri atque confici instrumentum et instrumenta. Acta sunt hec Wratislauie in curia episcopali et aula pontificum sub anno, indiccione, die, mense, pontificatu ac regimine, quibus supra, presentibus ibidem generosis, magnificis, venerabilibus et egregio [sic] viris et dominis dominis Conrado de Donyn, Johanne Kawffangk, Ottone Zedlicz de Parchwitz, Johanne de Fullensteyn baronibus, Andrea Hewn, preceptore domus Cruciferorum sancti Mathie, Nicolao Thawchan, decretorum doctore, scolastico et canonico, ac Cristoffero Reybnitz, canonico sancte Crucis Wratislauiensium ecclesiarum, ac aliis multis militibus et nobilibus testibus ad premissa vocatis atque requisitis.

171.

Bohuš Kostka z Postupic a na Litomyšli odevzdává Alexiovi z Honbic list dlužní na 200 kop gr. č. od Zbyňka Bochovce z Bochova jemu vydaný. (167)

Bez místa, 21. února 1502.

Bohuše Kostka z Postupic a na Litomyšli, najvyšší mincmajstr královstvie Českého, vyznávám ɔc, že ten list na papieře pravém listu hlavnieho, jímžto uroz. vladyka pan Zbyněk Bochovec z Bochova i s dědici svými zavázal se dlužen býti dluhu spravedlivého mně a mým dědicóm dvě stě kop gr. českých, širokých, dob. stříebr. rázu praž., tak a pod těmi pokutami, tiem obyčejem i na ten čas plniti se zapsav, jakož týž list pod téhož Zbyňka Bochovce a jiných pánů a jednoho dobrého člověka na svědomie pečetmi přitištěnými to vše plnějie v sobě zavierá, dal jsem dobrovolně i mocí tohoto listu s mú plnú a svobodnú dobrú volí dávám uroz. vladyce Alexiemu z Honbic, moc i plné právo jemu při tom dávaje, tiem listem výš dotčeným ze všeho dluhu v něm zapsaného i ze škod, z proležaného a nákladuov, kteříž jsú pro neplněnie toho dluhu vzešli, napomínati a toho mocně dobývati i s tiem se vším a s týmž listem již dotčeným, když a což se jemu líbí nebo líbiti bude, jakžto s jeho vlastním učiniti bez všelikého mého, dědicuov mých i jiných všech lidí otporu a překážky.

Na potvrzenie i budúcí pamět toho pečet mú vlastní dal jsem přivěsiti k tomuto listu dobrovolně, prosiv uroz. pána pana Pavla z Hrádku, a urozených vladyk Appolona z Ledské a Adama z Vitiněvsi, že jsú také pečeti své dali jim bez škody na svědomie podle mne přivěsiti k témužto listu. Jenž jest dán léta ot naroz. s. b. tisícieho pětistého a druhého, ten pondělí před sv. Matějem apoštolem božím.

K listu byly přivěšeny na proužcích pergam. 4 pečeti, které jsou rozlámány a z části vydroleny; z druhé zachoval se jen proužek pergamenový.

172.

Václav Berka z Dubé a z Lipého a na Šternberce prodává 8 kop gr. českých platu ročního na městě Šternberce a na vsi Újezdě knězi Václavovi Lanclovi, oltářníkovi v kaple sv. Mikuláše na hřbitově u fary sv. Mauricího v Olomouci. (74)

Na Šternberce Moravském, 28. září 1503.

Já Václav Berka z Dubé a z Lipého a na Šternberce s erby a budúcími potomky svými vyznávám t. l. oc, že s dobrým rozmyslem a s radú přátel svých prodal sem a mocí listu tohoto prodávám osm kop gr. česk. širokých platu ročního na městě Šternberce i na svej vlastní vsi Újezdě, lidech svobodných nikomu nezávadných, i na jejich purkrechtiech, rolích, i na téhož města a tej vsi příslušnostech i užitciech poctivému knězi Václavovi Lanclovi, oltářníkovi oltáře v kaple sv. Mikuláše na kerchově u fary kostela sv. Mauricího v Olomúci, i jeho budúcím, oltářníkóm téhož oltáře, a k věrným jejich rukám múdré opatrnosti pánóm purgmistru a radě města Olomúce jakožto pánuom podaciem téhož oltáře, za dvě stě zlatých uher. červených dobr., na zlatě a na váze spravedlivých, kteréžto vzali jsme hotové, odečtené, úplně a docela zaplacené od svrchu psaného oltářníka.

Protož já svrchupsaný Václav s svými erby a budúcími potomky slibujem svú dobrú čistú věrú bez vší zlé lsti svrchu psanému oltářníkovi oltáře svrchu dotčeného i jeho budúcím, téhož oltáře oltářníkóm, těch osm kop gr. širokých svrchu psaných máme [sic] a slibujem [sic] do města Olomúce po úředníku neb služebníku našem posílati do jich obydlí a v jejich moc klásti svým nákladem a svú prací i na naši škodu, a to rozdílně: na svatý Jiří po datum listu tohoto najprv příščího čtyři kopy gr. č. širokých a na svatého Václava ihned potom příščího tolikéž, a to beze všeho obmeškánie, prodlení a omluv všelijakých, a tak na každý rok, dokovadž bych já svrchu psaný Václav, erbové neb potomci moji toho platu svrchu dotčeného od často psaného oltářníka a budúcích jeho oltářníkův nevyplatili a nevykúpili.

Než to já svrchu psaný sobě, erbóm i budúcím potomkóm svým znamenitě pozuostavuji a vymieňuji: když bych já, erbové anebo potomci moji mohli a chtěli ten plat svrchu psaný vyplatiti a vykúpiti, to máme oltářníkovi svrchupsanému anebo budúcím oltářníkóm oznámiti a puol léta napřed dáti věděti listem svým, a v tom polúletí máme a slibujem kúpiteli našemu často psanému i jeho budúcím dvě stě zlatých uher. dobrých, jakž se svrchu píše, zaplatiti a zase jim v jich moc dáti a položiti, jakž sme od nich vzali, bez všeho fortele a zmatků všelijakých, i s úrokem toho polúletie vypověděléh o bez prodlení. A my Albrecht z Šternberka na Holešově, Hynek z Ludanic na Rokytném, Jan Zúbek ze Zdětína na Chudobině, Záviše z Slavíkovic na Lhotě, Jiřík Lhotský ze Lhoty, Havel Chudobný z Bořic na Krakovci, rukojmě a spoluslibce s ním se panem Václavem, zaň i za jeho erby a budúcí po-

tomky, slibujem všichni rukú společní a nerozdílnú, svú dobrú čistú věrú bez vší zlé lsti všichni vespolek svrchu psanému oltářníkovi i jeho budúcím oltářníkóm za těch dvě stě zlatých jistiny i za ten plat osm kop groší širokých, že jemu, kúpiteli našemu, i jeho budúcím má placen, nošen a vydáván býti na ty časy nahoře psané bez meškání a omluv všelijakých.

Pakli bychom toho všeho neučinili a nezdrželi, což svrchu psáno jest, tehda já jistec svrchu psaný, erbové a potomci moji i tudiež my rukojmě svrchu psaní dáváme plnú moc a právo tiemto listem často jmenovanému oltářníkovi a jeho budúcím, aby mohli toho platu zadrželého dobývati na mně jistci i na mých všech lidech a zbožie mého [sic] i na nás všech rukojních [sic] i na lidech našich stavováním v městech, městečkách, ve vsech i na cestách právem duchovním i světským, a to tak dlúho a tak často, dokovadž bychom jim sumy svrchu psanej i s úrokem, ač by kterej zadržán byl, úplně a docela nezaplatili a nedali i s škodami, ač by které pro naše nesplněnie kterak kolvěk vzali, ješto by je bez věrovánie a přísah provésti mohli: ty škody slibujem jim zase úplně zaplatili [sic] pod pokutami svrchu psanými.

A jestli by pán Buoh kterého z nás rukojních [sic] smrti neuchoval, jehož Bože nedaj, tehdy my živí a zuostalí slibujem jim jiného tak mohutného a dostatečného, dobrého člověka miesto toho umrlého v jednom měsíci vedle nás v rukojemství postaviti a zavázati a list tento náš od slov do slova, jakž se tuto nahoře šíře vypisuje, obnoviti tolikrát, kolikrát toho potřebie bude. Tomu na potvrzenie a lepší svědomie já jistec svrchu psaný i my rukojmě svrchupsaní pečeti naše s jistým naším vědomím komuto [sic] listu přivěsili jsme. Jenž jest dán a psán na Šternberce den sv. Václava léta božího tisícího pětistého třetího počítajíc.

K listu nyní proříznutému přivěšeno bylo 7 pečetí na proužcích pergam., z nichž zbyly více méně celé 1—6.

173.

Narovnání mezi Karlem, Albrechtem a Bartolomějem, knížaty minstrberskými, Janem Kunou z Kunštatu a na Polné o fundatorství kláštera Žďárského. (158)

V Nise, 4. září 1507.

Z originálu moravského archivu zemského tištěno v Archivě Českém IX. str. 440—441 č. 82. Při originale archivu někdy Olešnického visí 4 pečeti.

174.

Vilém Kuna z Kunštatu slibuje, že list, jímž Karel a Bartoloměj knížata minstrberská právo své fundatorské na klášteře Vyzovickém na něj převádí, k žádné škodě jim nemá býti. (72)

Na klášteře Vyzovicích, 23. března 1512.

Já Vilém Kuna z Kunstatu ꝯc oznamuji t. l. ꝯc, že jakož osviecená kniežata a páni pan Karel knieže minstrberské, olešnicský a hrabě kladský ꝯc, a pan Barto-

loměj knieže minstrberské, opavské a pán na Kumburce, ráčili jsú mne [sic] dáti list a zápis, kterýmž JMsti na mne převodí právo své fundatorské na klášteře Smilheimu jinak Vyszovským [sic] s jeho příslušenstvím, jakož ten list od JMtí mně daný to v sobě šíře ukazuje a zavírá; protož já svrchu psaný Vilém Kuna tímto listem přiříkám a slibuji, že JMtem ten list a zápis k žádné škodě nynie ani na potomní časy nic býti nemá, a proti JMtem a erbóm JMtí v ničem sobě jeho ku pomoci bráti nemám, neb mi jest toliko z té příčiny dán od JMstí, abych o to zboží k tomu klášteru příslušející poháněti a súditi se mohl.

Tomu na svědomí pečet svú jsem k tomuto listu přivěsiti dal. Jenž jest psán a dán na klášteře Smilhe[i]mu jinak Vyzovice, v úterý po neděli, jenž slove Letare, a léta páně patnádstistého dvanádstého.

K listu přivěšena na proužku pergam. červená pečet se štítem pánů z Kunštatu.

175.

Mikuláš z Dražovic a na Cerhenicích vyznává, že jest dlužen Hedvice rozené kněžně ze Zahaně a po její smrti Zikmundovi z Wartmberka a na Lipém 500 kop gr. č. (168)

Bez místa, 5. října 1515.

Já Mikuláš z Dražovic a na Crhenicích, jistec a první dlužník dluhu dole psaného, a my Vojtěch z Pernšteina a na Lantškrouně, najvyšší hofmistr královstvie Českého, Jaroslav z Šelnbergka a z Kosti, najvyšší komorník královstvie Českého, Ladslav z Šternberka a na Bechyni, najvyšší kancléř královstvie téhož Českého, Šebestian z Wejtmile a na Mostském hradě, a Václav z Lobkovic a na Hasišteině, rukojmie jeho s ním a zaň, vyznáváme t. l. ɔc, že jsme dlužni osvícené kněžně a paní, paní Hedvice, rozené kněžně z Zaganě a z Velikého Hlohova ɔc, paní na Lipém, a po její smrti uroz. pánu, panu Zikmundovi z Wartmberka a na Lipém, najvyššiemu šenku království Českého, manželu jejiemu, věřitelóm našim, nebo jednomu z nich, pravého a spravedlivého dluhu pět set kop gr. vše českých, širokých, dobrých, stříb. rázu pražského.

S kteréžto jistiny a sumy grošuov máme i dobrú naší věrú beze lsti slibujem všichni jednostajně rukú společnú a nerozdielnú, tak aby žádný z nás rukojmí v tom slibu a dluhu ot druhých se nedělil, ani zaplacením dielu svého kterakkoli děliti se k otbytí mohl, úročiti a platiti týmž věřitelóm našim nebo jednomu z nich platu a úroka ročnieho toliko čtyřidceti kop gr. čes. též širokých, dobrých, stříb., rázu praž., každý rok rozdielně, to jest na sv. Jiří po dání listu tohoto najprvé přištieho počnúce dvadceti kop gr. čes. a na sv. Havla ihned potom budúcieho tolikéž, a tak i jiná potomní léta vždy na každý svatý Jiří a svatý Havel po dvadcieti kopách gr. čes. tak dlúho a dotud, dokud bychom my svrchu psaní jistec nebo rukojmě

neb jeden z nás nedali týmž věřitelóm našim svrchu psaným nebo jednomu z nich puol léta napřed věděti před sv. Jiřím nebo před sv. Havlem.

A kdyžbychom koli my jistec aneb rukojmé týmž věřitelóm našim toho puol léta dali napřed věděti, tehdy ihned při vyjití toho polúletí napřed věděti daného máme i též jako svrchu slibujem dáti týmž věřitelóm našim nebo jednomu z nich tu jistinu a sumu svrchu psanú pět set kop gr. čes., a to hotovými groši českými, širokými, dobrými, stříb. rázu praž., i s úrokem na to v ty časy přišlým zaplatiti bez zmatku a otporu i dalšieho prodlení všelikého. Toto při tom znamenitě vymíněno a konečně dobrovolně zuostáno jest z obú stran, že my svrchu psaní jistec aneb rukojmě ten každý úrok při každém času povinný máme posílati svrchupsaným věřitelóm našim nebo jednomu z nich do města Litoměřic a klásti jim bez naší otpornosti. I také přišlo-li by k tomu, sumu a jistinu svrchupsanú plniti, též klásti máme jim věřitelóm našim v Litoměřicích beze vší výmluvnosti. A také nemají svrchupsaní věřitelé naši nikda vuole jmieti dáti nám neb jistci našemu nadepsanému [napřed věděti], nežli my jistec a rukojmě, jakož svrchu psáno jest. Pakli bychom toho neučinili a grošuov dluhu nadepsaného kterýchžkoli, buďto úročních nebo jistinných, věřitelóm našim svrchupsaným nedali a nesplnili tak a na ty časy i tiem spuosobem konečně, jakož se svrchu píše, tehdy atd. [Ležení v Litoměřicích.]

Umřel-li by také v tom času který z nás buďto jistec nebo rukojmě svrchupsaní, jehož pane Bože ostřez, tehdy my živi zuostalí máme i slibujem jiného tak jistého a movitého miesto toho, jenž by umřel, v jednom měsíci, ote dne jeho umření pořád čtúce, k nám v týž slib a v též rukojemství přistaviti, a list tento tolikrát, kolikožkrát pro smrt kterého z nás bylo by toho potřebí, vždy v táž slova obnoviti pod ležením svrchu psaným. A ktožkoli tento list měl by nebo mieti bude atd. Na potvrzení a zdržení toho my všichni, jistec i rukojmě, pečeti naše vlastní jistým naším vědomím a s celým přiznáním dali jsme přivěsiti k tomuto listu dobrovolně. Jenž jest dán léta ot narození božího tisícího pětistého patnádctého, ten pátek po svatém Františku.

Přivěšeno 6 pečetí na proužcích pergam.

176.

Karel kníže minstrberský vyznává se svými rukojměmi, že jest dlužen 350 kop gr. č. Albrechtovi z Gutšteina. (160)

Bez místa, 16. března 1525.

My Karel, z buožie m. knieže minstrberské, v Slezi Olešnické a hrabě kladské etc., najvyšší hajtman krále JMti královstvie Českého, markrabstvie Hornie Lužice lantfoit a hajtman kniežetstvie Velikého Hlohova, první jistec a dlužník dluhu dole psaného, a my Jindřich Berka z Dubé a na Dřevenici etc., Zdeněk Trčka z Lípy

a na Lichtmburce, Jan Trčka z Lípy a na Lipnici, rukojmě JMti a s JMtí a za JMt, vyznáváme ɔc, že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu nám vděk puojčeného puol čtvrta sta kop gr. čes., širokých, dob., střieb., rázu a čísla praž., za každú kopu šedesáte gr. počítajíce, uroz. pánu, panu Albrechtovi Gutštajnovi z Gutštajna a na Mělníce a jeho dědicóm.

Z kteréžto sumy nadepsané máme a naší dobrú věrú křesťanskú beze lsti slibujem všickni jednostajně rukú společní a nerozdielnú, tak aby žádný z nás rukojmí v tom slibu a dluhu od druhých se nedělil ani zaplacením svého dielu kterakkoli k otbytí děliti se mohl, úročiti a platu ročnieho z komory našé vydávati pět a třidceti kop gr. čes., ale však rozdielně, počnúc na [sv.] Jiřie najprve příštieho po dání listu tohoto puol osmnáctý kopy gr. čes. a na sv. Havel hned potom příští tolikéž, a tak na každý sv. Jiří a sv. Havel každého roku máme, povinni jsme a budem vydávati a platiti dotud a tak dlúho, dokudž by nám věřitelé naši neb jeden z nich aneb my jim puol léta napřed věděti nedali. A když bychom koli buď na sv. Jiří aneb na sv. Havel oni nám neb my jim toho puol léta sobě napřed věděti dali, tehdy hned od toho dne věděti dánie v plném polouletí pořád zběhlém my jistec i rukojmě napřed jmenovaní máme, povinni jsme a též, jakž se nahoře vypisuje, slibujem věřitelóm našim nebo jednomu z nich jistinu svrchu psanú i s úrokem na to přišlým dáti a zaplatiti bez zmatku, odtahuov i fortelóv všelijakých. Pakli bychom toho neučinili a úroka kterého neboli jistiny tak a na ten čas, jakož se svrchu píše, věřitelóm našim neb jednomu z nich nedali a nesplnili úplně a docela nezaplatili, a proto od nich neb jednoho z nich ústně, listem neboli poslem napomenuti bychom byli, tehdy hned na zajtřie po napomenutí a obeslání nás, žádný druhého nečakaje atd. [Ležení v některém městě Pražském.]

Umřel-li by také v tom času který z nás rukojmí svrchu psaných, jehož pane Bože uchovaj, tehdy my živí zuostalí po něm máme atd. A ktož by koli tento list měl neb jmieti bude s často psaných věřitelóv našich neb jednoho z nich s dobrú a svobodnú vuolí, atd. Tomu na svědomie my jistec i rukojmě svrchu psaní pečeti vlastnie i přirozené s naším jistým věděním a celým přiznáním dobrovolně dali sme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od naroz. buožieho patnádctistého dvadcátého pátého, ten čtvrtek po sv. Řehoři.

Při listině proříznuté zbyly jen proužky pergamenové; pečeti byly utrhány.

C. XXI.

LISTINY ZVÍKOVSKÉ A ORLICKÉ

z let 1357—1549.

Vydává **Josef Kalousek.**

Z listin chovaných v knížecím Schwarzenberském archivě na zámku Orlíku předešlé díly Archivu Českého neobsahují než několik málo výtahů. Listin jazykem českým psaných z doby před r. 1526 zachoval se v tom archivě ovšem počet nevelký. Zde podávají se všecky; přidal jsem k nim několik listin latinských, obsahem obzvlášť důležitých nebo zajímavých, též několik českých z doby po roce 1526, jež obsahem svým souvisí s dřívějšími kusy. Týkají se vesměs Zvíkova a Orlíka i statkův s těmi hrady spojených, k nimž náležel i někdejší majetek kláštera Milevského. Opsány jsou, pokud možno bylo, z originálů. Některé však kusy zachovaly se toliko v starých opisích.

Kopiářem Zvíkovským, na nějž v nedostatku originálů často se odvoláváme, rozumíme foliový sešit o 16 listech, na jehož předním listě jest nápis: „Sswanberg. Majestátové na některé statky Zvíkovské a Milívské panství.“ Patrně ten kopiář vznikl na hradě Zvíkově, odkudž s jinými zbytky archivu dostal se později na Orlík. V tom kopiáři jest na 24 stranách opsáno 24 listin, z nichž jest 7 latinských a 17 českých. Psány jsou všechny jednou rukou, jak se podobá, asi uprostřed XVI. věku. Nynější signatura kopiáře Zvíkovského v archivě Orlickém jest I. A$^{\alpha}$. 60.

1.

Karel IV. Dětřichovi biskupovi Mindenskému činí milost, aby hrad Orlík a vše, co má v zemi České, držel v ušlechtilé léno od koruny České, i aby on i služebníci a poddaní jeho nebyli povinni stávati k obyčejným soudům, leč před králem nebo jeho zvláštním k tomu zřízencem.

V Praze 1357, 4. července. — Orig. arch. Orlického I. A$^{\alpha}$. 58.

Karolus Quartus diuina fauente clemencia Romanorum imperator semper Augustus et Boemie rex, venerabili Theoderico, Mindensi episcopo, principi, consiliario et deuoto suo dilecto graciam suam et omne bonum. Dum cottidianos deuocionis tue labores, dum immotam fidei tue constanciam, dum grata ac sedula rite pensamus tue fidelitatis obsequia, quibus maiestati nostre studuisti iam hactenus et studes assidue

gratum te et acceptum multipliciter exhibere, meritis tuis iuste poscentibus ad meliorandam status tui condicionem tanto nos amplius fore sentimus obnoxios, quanto magis pro meritorum gratitudine graciam a nobis meruisse dinosceris premiorum, nosque nostris credimus apposuisse thesauris illud, quod tibi a nostra benignitate prestatur, qui nostris et regni nostri curas indefesso studio profectibus vigilare.

Hinc est, quod de fidei tue constancia plenam ab experto fiduciam obtinentes, teque premissorum intuitu de benignitate nobis ingenita singularis gracie munere respicere cupientes, animo deliberato, sano principum et baronum nostrorum accedente consilio, castrum Orlik alias per nos tibi ad tempora vite tue collatum, et vniuersa bona, que impresenciarum in regno nostro Boemie possides et que imposterum ex donacione nostra vel aliis quibuslibet legittimis titulis te adipisci contigerit, et nominatim prouisiones, quas a monasteriis seu religiosis locis aut ab aliis quibuscunque obtines aut iustis modis acquisiueris in futurum, cum vniuersis juribus, proprietatibus, vtilitatibus, pertinenciis et usibus suis et eorum cuiuslibet, tibi in nobile feudum damus ex certa sciencia et concedimus tenore presencium et donamus, teque de eisdem vt de nobili feudo auctoritate regia Boemie presentibus inuestimus.

Volentes et eadem auctoritate regia et certa sciencia decernentes, ut premissa universa titulo, nomine, jure et priuilegio nobilis feudi a nobis et successoribus nostris regibus Boemie, qui pro tempore fuerint, et a corona regni Boemie ad tempora vite tue possideas pacifice et quiete; tuque et vniuersi ac singuli seruitores, familiares, domestici, nec non homines, incole, rustici et quilibet alii in predictis castro, bonis, possessionibus, villis et locis tibi subditis residentes et qui in illis in antea residebunt, quos nunc habes et es imposterum habiturus, ea quiete et graciosa gaudeas et ipsi ad vitam tuam gaudeant libertate, vt ad judicium curie regie et ad judicia terre siue zudam per judicem curie nostre aut aliquos zudarios, burgrauios, judices, justiciarios, prouinciales beneficiarios, officiales seu ipsorum nuncios et ministros, qui nunc sunt uel qui pro tempore fuerint, trahi et citari non possitis, nec coram ipsis citati forte per ignoranciam, maliciam uel errorem comparere et vlli super quacumque causa criminali, ciuili uel mixta teneamini respondere, ipsique nullas sentencias aut processus contra te uel eos aut eorum aliquos uel aliquem fer[r]e uel facere audeant siue possint, nullamque judex curie, vrzednicones, judices et poprawczkones et eorum nuncii in te et castro bonisque et hominibus ac subditis tuis omnibus antedictis jurisdiccionem habeant aut exercere valeant potestatem. Nos quidem vniuersas causas tibi et eisdem seu eorum quibuslibet et cuilibet a quocumque mouendas per tempora regie nostre dumtaxat aut judicis ad talia a nobis specialiter delegandi audiencie ex certa sciencia tenore presencium reseruantes, et ab omni jurisdiccione predictorum judicis, zudariorum, vrzednicorum, justiciariorum, judicum provincialium, beneficiariorum, officialium, poprawczkonum seu ministrorum

et nunciorum ipsorum et cuiuslibet eorundem te et tuos predictos ac tua penitus eximentes, irritum et inane decernimus, si quid contra presentem nostram disposicionem per eos aut eorum aliquos uel aliquem seu alium vel alios cuiuscunque dignitatis, condicionis uel status contigerit attemptari; nostris officialibus et aliis, quibuscumque vocentur nominibus, presentibus et futuris districcius inhibentes, ne contra tenorem premissum et graciosa nostre maiestatis indulta te, tuos et tua molestare, grauare, trahere, uel inuadere audeant seu quomodolibet impedire, sicut grauem nostre indignacionis acrimoniam diligunt euitare.

Presencium sub imperialis maiestatis nostre sigillo testimonio litterarum datum Prage, anno domini millesimo trecentesimo quinquagesimo septimo, decima indiccione, IIII non. Julii, regnorum nostrorum anno vndecimo, imperii vero tercio.

2.

Nejvyšší úředníci království Českého svědčí, že list předešlý byl vydán s jich vědomím a radou.

V Praze 1357, 4. července. — Orig. arch. Orlického I. A^{a}. 58.

Nos Czenko de Lypa, supremus regni Boemie mareschallus et summus camerarius, Jesco de Wezzel burgrauius Pragensis, Andreas de Duba supremus zudarius regni eiusdem, et Stephanus canonicus Pragensis, notarius terre Boemie, notum facimus inspectoribus presencium vniuersis, quod serenissimus ac inuictissimus princeps et dominus, dominus Karolus Qnartus, diuina fauente clemencia Romanorum imperator semper Augustus et Boemie rex, dominus noster graciosus, multis principibus nobisque et multis aliis nostris consortibus et amicis, proceribus et baronibus regni sui Boemie, in sua presencia constitutis, venerabili in Christo patri domino Theodrico Mindensi episcopo, castrum Orlik alias eidem episcopo ad vite ipsius episcopi tempora a se collatum et vniuersa bona, que in eodem regno Boemie nunc possidet et in antea possidebit, et nominatim prouisiones, quas a monasteriis aut ab aliis quibuscumque obtinet et imposterum assequetur, in nobile feudum dedit, contulit et donauit, ipsumque de eisdem ut de nobili feudo inuestiuit sub certis graciis, libertatibus, immunitatibus et exempcionibus, prout in litteris ipsius domini nostri domini imperatoris super eo confectis et dicto domino episcopo traditis plenius continetur; quarum tenor per omnia talis est: [Následuje znění privilegia tištěného zde pod číslem 1.] Nos itaque supradicti summus mareschallus et camerarius, burgrauius, summus zudarius et notarius testificamur et ex certa sciencia profitemur, premissa omnia et singula in litteris prefati serenissimi domini nostri contenta de nostra sciencia et consilio esse facta. In cuius rei testimonium sigilla nostra presentibus sunt appensa. Datum Prage anno domini millesimo trecentesimo quinquagesimo septimo, IIII non. Julii.

Visí čtyři pečeti.

3.

Klášter Milévský svědčí, že poddaní jeho ve dvou vsech mají svou půdu zakoupenou s takovým právem, že krom úroku a královské berně jsou prosti všelikých břemen.

V Milévsku 1359, 17. září. — Orig. arch. Orlického III. Sβ. 1.

Nos Nicolaus diuina paciencia abbas, nec non conuentus nostre ecclesie Mylocensis, tenore presencium recognoscimus vniuersis, quod pauperes nostre ecclesie in Plesczicz et in Kykrow residentes, hereditatem ut dicitur a Jordano et Wankone cum omni dominio et libertate jure emphiteotico, quod wlgariter purchrech [sic] dicitur, emerunt tenendam, tali condicione adiecta, quod dato vero censu, ab omnibus exaccionibus, robotis et quibuscunque aliis grauaminibus sint exempti, berna regia duntaxat exclusa, quam soluere debebunt et tenentur, quemadmodam dudum a retroactis temporibus aput dominos suos Jordanum et Wankonem soluere consueuerunt; super quam emcionem emphiteoticam iidem pauperes, ut asseritur, se fundantes inibi locarunt. In cuius rei testimonium, ad peticiones fratris Protiwe custodis ecclesie Milocensis predicte, sigilla nostra, videlicet nostrum et conuentus, presentibus sunt appensa. Actum et datum in monasterio Mylocensi anno domini millesimo trecentesimo quinquagesimo nono, in die beati Lamberti martiris.

Pečeti scházejí. — Mniši Milévští koupili ty dvě vsi ku klášteru r. 1336 podle listiny, tištěné v Emlerových Regestech IV. 113 č. 284. V této starší listině píší se villa Pleziztsch atque hereditas Kykrob; těmi jmeny rozumí se ves *Plešiště* a snad ves *Skrýšov*, obě mezi Chlumcem a Kamýkem; statky kláštera Milévského skutečně dosahovaly až v ta místa, jmenovitě k němu náležela ves Plešiště a Jedle nyní dvůr u Skrýšova; viz Tylovy Paměti Zvíkovské str. 61, 118. *Jedle* však dostala se ku klášteru Milévskému později, než Plešiště; podle listiny archivu Orlického z dne 20. března 1388 Velislav jinak Václav z Kojetína, supremus regni Boemie camere notarius, koupil 10 kop gr. úroka in bonis in villa Gyedl za 130 kop gr., a s povolením královským vložil ten úrok do desk zemských pro klášter Milévský, vyhradiv si doživotné užívání.

4.

Císař Karel IV. určuje práva a povinnosti rychtáře a obyvatelův ve vsech Letech, Probylově, Lhotě Jestřábí (Královĕ), Ohaři, Minicích, Lučkovicích, Milčicích a Vadkovicích, jež rodiče jeho vysadili právem zákupným.

V Tachově 1378, 1. srpna. — Insert v orig. arch. Orl. V. AU. č. 1.

Karolus Quartus diuina fauente clemencia Romanorum imperator semper Augustus et Bohemie rex, notum facimus tenore presencium vniuersis: quod non improuide, neque per errorem, sed animo deliberato, regia auctoritate Bohemie et de certa nostra sciencia super locacione et emphiteotico siue teutonico jure, libertacione bonorum et villarum infrascriptarum, videlicet Letow, Probilow, Lhota Jastrzab, Oharz, Minitz, Lutzkowitz, Miltzitz et Wadkowitz, per clare memorie quoddam [sic] illustres Johannem Bohemie regem genitorem et Elizabet eius consortem matrem nostros carissimos factis, hanc subscriptam de nouo, ne desuper imposterum inter iudicem et incolas dictarum villarum quecumque dissensio oriatur, distinccionem, limitacionem,

ordinacionem et declaracionem fecimus et statuimus, facimus et tenore presencium ordinamus, volentes et decernentes easdem perpetuis inantea temporibus in villis predictis inviolabiliter obseruari.

Primo quidem, ut in eisdem villis omnibus et singulis vnus solummodo iudex existat, qui in villa Letow predicta quatuor, et alibi secundum continenciam antiquarum literarum datarum desuper vnum laneos liberos, similiter et pro pascuis ac aliis vsibus suis nouem laneos in montibus, vallibus et rubetis pro se, heredibus ac successoribus suis, iudicibus ibidem, libere obtinebit. Habebit eciam idem iudex, qui pro tempore fuerit, ibidem in Letow vnam tabernam, vnum molendinum super aquis nostris, vnam balnealem stubam, vnum pistorem et pistorium panum, vnum macellum carnium, sutorem vnum, fabrum vnum et piscatorem vnum per eum et heredes suos iudices ibidem libere possidendi [sic].

De et super causis, culpis et excessibus omnium dictarum villarum, bonorum et hominum exnunc inantea perpetuo quolibet anno tribus communibus iudiciis, in villa tamen Letow solum et non alibi, presidebit, eaque tenebit et faciet temporibus ab olim debitis et consuetis. Et nichilominus vel iudicium particulare in omnibus villis predictis, dum et quociens se casus obtulerit, ad debitum exercebit et faciet, sicuti fuerit opportunum. De quibus omnibus et singulis iudiciis tam communibus tam [sic] particularibus, tam de casibus minoribus, quam maximis, penam seu mulctam aut sentenciam capitalem tangentibus, iudex prefatus pro se et heredibus suis tertium habere debebit denarium, duobus residuis pro vsibus regiis ad regalem cameram assignandis. Sed et ultra hec iudex, qui est et fuerit pro tempore, perpetuo in rusticos seu incolas predictarum villarum omnium nichil habere seu exercere debebit amplioris penitus potestatis.

Preterea decernimus et presentibus declaramus, vt quotquot lanei fructuosi tam in pascuis, siluis, rubetis, quam in agris culti et inculti vltra premissa supersunt in bonis et pertinenciis predictarum villarum, vel secundum mensuram debitam reperirentur inantea, possessor cuiuslibet lanei nobis, heredibus et successoribus Boemie regibus, seu illi, cui hoc committendum duxerimus, nomine census vnam marcham, sexaginta quatuor grossos pro marcha qualibet computando, singulis annis soluere debeant integraliter et ad plenum, medietatem, videlicet triginta duos grossos, super festo sancti Galli, et aliam medietatem, videlicet triginta duos grossos, super festo sancti Georgii proxime subsequenti; et per solucionem census huiusmodi villani et possessores laneorum predicti perpetuis temporibus ab vniuersis et singulis taliis, seruiciis, robotis, coaccionibus, exaccionibus, stewris, angariis, perangariis et grauaminibus quibuscunque sint liberi totaliter et exempti.

Mandamus igitur et seriose committimus burggrauio regio in Pyeska, qui est et fuerit perpetuo, quatenus iudicem et incolas dictarum villarum penes distincci-

onem, ordinacionem, limitacionem, locacionem, libertacionem, decretum et declaracionem nostras huiusmodi regia potestate Bohemie manuteneat et conseruet, et non permittat eisdem quicquam inferri decetero contra presencia nouitatis, molestie vel iacture, sicut regiam indignacionem voluerit euitare.

Presencium sub imperialis Maiestatis nostre sigillo testimonio literarum datum Tachouie anno Domini millesimo trecentesimo septuagesimo octauo, indiccione prima, kalendi [sic] Augusti, regnorum nostrorum anno Romanorum tricesimo tercio, Bohemie tricesimo secundo, imperii vero vicesimo quarto.

List tento vepsán jest do potvrzení krále Ladislava z dne 12. února 1454, jež viz níže. Vsi zde jmenované roztroušeny jsou na značném prostranství mezi Orlíkem, Březnicí, Blatnou a Pískem; náležely někdy králové Elišce, a bývaly od ní a později od jejího manžela krále Jana zastavovány v dluzích, o čemž viz listy tištěné v Emlerových Regestech III. 23 č. 54, IV. 178 č. 432, 179 č. 433, 867 č. 2220.

5.

Král Václav IV. zdvojnásobňuje Sigmundovi Hulerovi clo z vorů pod Vorlíkem.

Dán v Praze 1400, 24. prosince. — Trans. pap. archivu Vorlického I. Aα. č. 9.

Václav z boží milosti Římský král, po všecky časy rozmnožitel říše, a Český král, známo činíme tímto listem všem vůbec: Jakož jest od dávných časóv Zigmund z Vorlíka, podkomoří království našeho Českého, radda naše věrnej milej, pod zámkem svejm Vorlíkem jisté clo z dříví po řece Vltavě splaveného z každého voru, jakéhož pak koli dříví v hromadu zbitého, kterémuž splav říkají, dva halíře, kterýchž dvanácte jeden groš, aneb jeden bílej peníz, jichž šest jeden groš pražskej platí, měl a vybíral. I vážíce my to, že jez pod týmž zámkem udělaný pro rozvodnění na to clo nebude moci opatrován a v pevnosti zachován býti, leč prostředkem opatření našeho tomu spomoženo bude; a protož s dobrým rozmyslem a raddou věrných našich milých dotčenému Zikmundovi, dědicům a budoucím jeho k témuž zámku Vorlíku, ne z omylu a bez uvážení, nýbrž s dobrým rozmyslem a jistým naším vědomím, tuto milost sme učinili a činíme mocí listu tohoto, aby on, dědicové a potomci jeho k jmenovanému zámku z každého voru celého čtyři haléře, jichž dvanácte jeden groš, aneb dva bílá peníze, kterýchž šest jeden groš pražský platí, brali a napotom jménem cla vybírali bez všelijakých překážek. Však také tomu chceme, aby z každého svazu dříví, kterémuž splav aneb pramen říkají, jakž až posavád bývalo, mlynářům vedle starobylého obyčeje dva groše pražská bez umenšení všelijakého povinnost byla dávati. Protož poroučíme všem vůbec i jednomu každému obzvláštně, pánuom, rytířům, vládykám, služebníkům, úředníkům a jiným našim a království našeho Českého poddaným a věrným milým, nynějším i budoucím, všem přísně, abyšte dotčenému Zikmundovi, dědicům a budoucím jeho při polepšení vejšpsanejch dvou haléřův k vybírání jich, jakž s předu o tom oznámeno, žádným obyčejem nepřekáželi a jiným překážeti nedopouštěli pod uvarováním nemilosti naší těžké. Na svědomí tomu majestát náš k listu tomuto poručili sme přivěsiti. Dán v Praze léta páně tisícího čtyřstého, dvacátého čtvrtého dne měsíce prosince, království našich Českého dvacátého [sic] vosmého a Římského dvacátého pátého.

Jest patrně pozdější překlad. Přepis na papíře psaný snad na počátku 17. věku. Na rubu německý regest o něco pozdější. Rukou snad již z 19. věku připsáno: Aus dem Krummauer Archiv zum Fasc. Lit. H. Nr. 14 gehörig. — Starší Karlovo nařízení z 3. srpna 1366 o clech na řece Vltavě čte se v českém překladě u Pelzela, K. Karl IV., Urkb. II. 341 N. 309.

6.

Bolesud z Petrovic prodává Mikšovi Kustrovi faráři v Milévsku roční plat.

B. m. 1413, 4. dubna. — Orig. perg. arch. Vorlického III. P. č. 1.

Já Bolesud jistec, Petr Předbor, bratřie jistí z Petrovic, Štěpán tudiež seděním v Podčepicích, známo [sic] všem tiemto listem, ktož jej čísti budú neb čtúc slyšeti, nynějším i budúcím, že řečený Bolesud prodal čtyřidceti gr. a puol páta za devět kop a za pět gr. a za tři haléře knězi Mikšovi Custrovi i faráři kláštera a fary Milévské, a ten plat kúpiv, zaplatil penězi hotovými rázu grošuov pražských; a ten plat má býti placen na sv. Jiří berúce jedenmezcétma gr., a na sv. Havel po něm jdúcí opět jedenmezcietma gr. platu, a tré kur k tomu platu na ten rok s tiem platem, a na vánoce dvé kur na člověku řečeném Král v Pleštících i na tom sedlišti i dědinách, ktož tu sedí neb seděti bude, s plným panstvím, nic nezóstavujíce. A my rukojmie jeho napřed psaní i s ním slibujeme všickni jednú rukú nerozdělenú zpraviti řečený plat a z dedcek zemských podle obyčeje a práva zemského ve dvú a do dvú let; a potom také slibujeme znáti (znaty), že má vždyckny bez pochybenie ve dcky vníti řečený plat. Pakli bychom toho neučinili pod tu chvíli, tehdá ihned, kdyby jim ten plat nevyšel, neb řečená smlúva byla kterak proměněna aneb nezdržána, ithned od upo[menutí prvního] dlužni sme i máme ve dvú nedělí počítajíc vléci na leženie u Milévště, u počestného hospodáře, kdež nám bude ukázáno, s jedniem koněm, jeden z nás, ktož bude upomenut, a odtud nevycházeti, jeliž sě ot nás pravd [sic] stane řečenému zapsání na naši škodu. A ktož tento list mieti bude z řečeného faráře volí, tomu neb těm vše právo příslušěti bude, jakšto i jemu. A na lepšie svědomie pečeti našě s naší dobrú volí i s přiznáním jsú přivěšěny pro ujištěnie. Psáno i dáno léta ot narozenie božieho tyssycze cztrz stheho trzetiho nad czet den sv. Ambrožě.

Z 4 přivěšených pečetí první dvě scházejí.

7.

Havel ze Vstic prodává klášteru v Milévsku kopu platu.

B. m. 1419, 1. června. — Orig. perg. arch. Vorlického III. Kβ. č. 13.

Já Havel z Wsticz přiznávám sě tiemto listem všem, ktož jej čísti neb slyšeti budú, že sem svú dobrú volí a s svým dobrým rozmyslem a s přiatelskú radú velebnému knězi Svathomírovi opatovi a jeho konventu kláštera Milévského řádu Premonstratckého prodal kopu plata na tom na všem sboží, což já mám, totižto puol kopy na sv. Jiří a puol kopy na sv. Havla, aby oni dřéve řečení beze vší otpory i beze všeho zmatku brali úrok dřéve řečený. Ale že já Havel dřéve řečený mám otkúpiti kopu plata dobrého a osedlého, kdež bych mohl najblíž ot města Mi-

lévska beze lsti; pakli bych nemohl blíže, ale u míli a nic dál. A když bych otkúpil dobře osedlý plat, tehdy kněz opat a jeho konvent kláštera napřed psaného mají ten plat přijíti a mně mého postúpiti. A to mám učiniti v jednom roce a nic dál. Pakli bych v tom času nemohl otkúpiti, tehdy mám jim na tom na všem, což já mám, ve dcky zemské i v akta věčně, prvé nebo druhé nebo posledně třetí Suché dni ot dánie tohoto listu vložiti. Aby to bylo jisto a pevno, já Havel dřéve řečený a Bohuslav řečený Žáček z Nechvalic a Jíra z Předbořic slibujem dobrú i plnú věrú a rukú nerozdielnú, na tom platu nepřěkážeti, ale ot každého člověka brániti, zpraviti, vysvoboditi, jakož tato země za právo má. Pakli bychom toho neučinili, což tento list svědčí, tehdy kterýž kolivěk z nás rukojmí byl by napomenut, beze všie odmluvy, ani ukazuje jeden na druhého, má vléci s jedním pacholkem a se dvěma koňoma v hospodu ctného hospodáře v Sedlčanech, kdež jemu bylo ukázáno věřiteli napřed psanými anebo jich poslem, v ležení obyčené [sic], a odtud nemá vyjeti ani vyjíti na ižádné právo, dokudž by sě jim úplně neskonalo to všě, což tento list svědčí, i s škodami, kteréž by proto vzeli svědomě. Pakli by, jehož Bůoh nedaj, že by jistec nebo který rukojmě z nás umřěl v tom časě, tehdy my zuostalí máme i slibujem u měsieci list obnoviti, a jiného tak dobrého a urozeného na místě mrtvého postaviti, pod ležením svrchupsaným. A ktož by tento list měl s jich dobrú volí, ten má i mieti bude též právo i túž moc ke všem věcem svrchupsaným, jakožto oni sami. Tomu na pevnost a další paměť i jistotu našě pečeti přivěsili sme k tomuto listu s naším přiznáním. Jenž jest psán i dán léta ot narozenie božieho tisíc čtyři sta devatynádctého ten čtvrtek před Letnicemi.

Na proužcích pergam. 2 pečeti bílé zachovalé.

8.

Sigmund zapisuje Rackovi z Výškova dvůr v Cerhonicích ve 400 kopách gr.

V Kutné Hoře 1420, 14. září. — Kopiář Zvíkovský pag. 3.

Sigismundus Dei gracia Romanorum rex semper Augustus ac Hungarie, Bohemie, Dalmacie, Croacie ↄc rex, notum facimus tenore presencium uniuersis, quod animo deliberato et de certa nostra sciencia famoso Raczkoni de Wysskow, fideli nostro dilecto, curiam nostram regiam in Czirhonicz prope Piesk sitam, racione ueri et legittimi debiti, in quo sibi deliberatione regia attentis suis seruiciis debitores remansimus, in quadringentis sexagenis grossorum Pragensium deputauimus et proscripsimus, graciose deputamus et proscribimus per presentes, ita videlicet, quod prefatus Raczko ipsiusque heredes predictam curiam cum suis annexiis, agris cultis et incultis, pratis, pascuis, aquis aquarum[q]ue decursibus, piscinis, molendinis, siluis, nemoribus et aliis suis pertinenciis uniuersis, tam diu tenere, habere et possidere debeant, quousque ipsis predictas quadringentas sexagenas nos, heredes et successores

nostri, reges Bohemie, non persoluerimus plenarie et in toto. Volumus tamen, ut quandocumque nos, heredes et successores nostri reges Bohemie predictam curiam pro supradicta pecunie summa uolumus [sic] redimere, quod huiusmodi nostre redempcioni absque omni difficultate statim acquiescant. Presencium sub nostri regalis sigilli appensione testimonio litterarum datum in Montibus Cuttnis anno domini millesimo quadringentesimo uicesimo, XIIII. die Septembris, regnorum nostrorum Hungarie tricesimo quarto, Romanorum decimo, Bohemie uero primo.

Ad mandatum domini regis Michael canonicus Pragensis.

9.

Král Sigmund zapisuje Matějovi Brusovi z Kovářova některé vsi kláštera Milévského ve 300 kop gr.

V Plzni 1421, 20. ledna. — Orig. perg. arch. Orl. I. Aa. 10; kopiář Zvíkovský pag. 5.

Nos Sigismundus Dei gracia Romanorum rex semper Augustus, ac Hungarie, Boemie, Dalmacie, Croacie ɔc rex, memorie commendantes tenore presencium significamus, quibus expedit, uniuersis, quod nos quasdam villas Lhota et Dobrossow uocatas, ac curiam allodialem in Kowarzow habitam cum tribus censitis; it. alias uillas Hraykowycz, Gyedl, Wladyczin et Dmysstycz uocatas, monasterii de Mylewsk, simul cum omnibus ipsarum prouentibus ac utilitatibus et pertinenciis quibuslibet iustis utputa et legittimis, ad easdem uillas de iure spectantibus, cum pleno domynio earundem uillarum, nil inde excipiendo, fideli nostro Mathie Brus de Kowarzow, tum causa tutele, proteccionis et conseruacionis huiusmodi bonorum, tum etenim pro tricentis sexagenis grossorum Boemicalium, quibus sibi racione seruiciorum suorum per ipsum nobis in conseruacione castri nostri Karlsteyn, a data presencium usque festum beati Michaelis archangeli nunc uenturi exhibendorum, perhibemur obligari, pignori duximus obligandas, ymmo obligamus et impignoramus per presentes. Ita tamen, quod quandocunque nos aut nostri successores, reges utputa Boemie uel alii, quorum interfuerit, de premissa summa pecunie eidem Mathie uel suis heredibus satis fecerimus uel satisfecerint, extunc ipse aut sui heredes, rehabitis premissis pecuniarum summis, easdem uillas Lhota et Dobrossow ac curiam allodialem in Kowarzow habitam cum tribus censitis, ac alias villas Hraykowycz, Giedl, Wladyczin et Dmysstycz uocatas, simul cum antedictis omnibus ipsarum prouentibus ac utilitatibus et pertinenciis quibuslibet, eidem monasterio de Mylewsk sine omni difficultate remittere et resignare debeat et teneatur. Et quis uel qui presentes literas cum eiusdem Mathie bona uoluntate habuerit seu habuerint, illo [sic] uel illis ius competit omnium premissorum. Harum nostrarum, quibus sigillum nostrum appensum est, testimonio literarum mediante datum in nostra ciuitate Plzna in festo beatorum Fabiani et Seba-

stiani martirum, anno domini millesimo quadringentesimo uicesimo primo, regnorum nostrorum anno Hungarie ɔc XXXIIII^to^, Romanorum vndecimo et Bohemie primo.

Kancelářská poznámka *Commissio propria domini regis* stojí při tomto listě na místě neobvyklém, totiž nahoře v pravém rohu. Písmo jest nepěkné. Pečeť královská jest utržena. Na zadní straně čte se poznámka, oznamující, jak se zdá, poslední pořízení Matěje z Kovářova o tomto zápise: „Mathie Brus a Kowarzow 1421. A buď dán Alexandrovi a Margretě dceři jeho, oběma vespolek, tak jich otec rozkázal. Lhota, Dobrošov, Kovářov. Předbor.“ Viz k tomu dolejší číslo 11. z dne 11. září 1430. — O Kovářově srovnej poznámku v Tylových Pamětech Zvíkovských str. 62.

10.

Kněz Petr Cipín vyrovnává se s Buzkem z Rovného o plat roční z dědin.

B. m. 1422, 17. dubna. — Orig. perg. arch. Vorlického III. Kβ. č. 14.

Já kněz Petr řečený Czypín z Czypína, zákonník kláštera Milevského, vyznávám tiemto listem všem, ktož jej čísti neb čtúce slyšeti budú, že s dobrým rozmyslem a radú přátel mých učinil jsem konečnú smlúvu s slovutným panoší Buzkem z Rovného svagrem svým o tě dvě kopě, kteréž mi na všaký rok vydával rozdielně, na sv. Jiřie jednu kopu a na sv. Havla druhú. A ta úmluva stala se jest před urozeným pánem panem Oldřichem z Rozmberka i před jeho radú takovým obyčejem, že k mé prosbě snažné a k prosbě Ktylově z Velenov a ku prosbě kněze Jana faráře Stropnického tu dobu písaře páně z Rozmberka, předepsaný Buzek zaplatil mi ten jistý plat předepsaný i s tiem se vším příslušenstvím a konečně se vším právem, kteréž sem já měl na těch dědinách, kteréž on Buzek častopsaný drží, tak že věčně sobě na těch dědinách předepsaných ani budúcím svým žádného práva nezuostavuji, penězi svými hotovými. Protož já kněz Petr předepsaný vyznávám, že na těch všech dědinách, což jich tu Buzek častopsaný drží, žádného práva nemám, a slibuji svú dobrú věrú beze všie zlé lsti jemu Buzkovi častopsanému ani budúcím jeho na těch jeho dědinách, na kterých sem dřiev právo měl, ale již nemám, slovy ani skutky věčně nepřekážeti, ani svých přátel kterýchž kolivěk ku překážení jemu aneb budúcím jeho žádnými výmysly zbuzovati ani kterak navoditi. Pakli bych co učinil proti úmluvě předepsané, to bych učinil proti vieře i cti své i proti cti svého zákona. A na dalšie svědomie všech věcí svrchupsaných prosil jsem urozených pánóv, pana Oldřicha z Rozmberka a pana Viléma z Potenštajna, a slovutného panoše Ktyle z Velenov, že jsú své pečeti vlastnie s dobrým vědomím svým přivěsili k tomuto listu, k kterémužto i já pečeť svú vlastní s mým dobrým vědomím jsem přivěsil. Jenž jest dán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého dvamezcietmého léta ten pátek po Veliké noci dd.

Přivěšeny 4 pečeti s opisy: 1. Sigillum Vlrici de Rosenbergh; 2. S. Wilhelmi d. Potnstain; 3. Sigillum Johannis de Welenow; 4. S. Petri de Cipyn. Vosk prvních dvou pečetí (panských) jest červený, druhých dvou (panoších) černý.

11.

Sigmund ruší list, tištěný zde č. 9, kterým Matějovi Brusovi zapsal některé vsi kláštera Milévského.

Ve Feldkirchen (u Štrubiny v Bavořích) 1430, 11. září. — Orig. perg. arch. Orl. I. A^{a}. 10. Kopiář Zvíkovský pag. 6.

Sigismundus Dei gracia Romanorum rex semper Augustus, ac Hungarie, Boemie, Dalmacie, Croacie ɔc rex, notum facimus tenore presencium vniuersis, quod nobilis Vlricus de Rosenberg, fidelis noster dilectus, accersiuit [sic] magestatem nostram et informauit nos, quod dum castrum Clingberg exsoluit cum suis bonis et paratis pecuniis ex mandato nostro, quod propter quandam literam, quam dedimus Mathie Brus, cui obligauimus pro seruiciis suis, quem [sic] fecit nobis in obsidione castri nostri Karlstein, cui proscripcionem fecimus in uillis claustri nostri Milocensis, que uille hic in ista litera nominibus suis sunt descripte, scilicet Lhota et Dobrossow uocatas, ac curiam allodialem in Kowarzow habitam cum tribus censitis; item alias uillas Hraykowicz, Giedl, Wladyczin et Dmyssticz uocatas, monasterii de Miliewsk, simul cum omnibus ipsarum prouentibus et utilitatibus et pertinenciis quibuslibet justis utputa et legittimis, ad easdem uillas de iure spectantibus, cum pleno dominio earundem uillarum, sicut in litera eius desuper confecta lacius continetur. Et informans nos, quod Kunat noluit sibi castrum condescendere, dicens, quod Johannes Przedbor habet literam istam obligacionis nostre, et quod ipse est commissarius Brussonis pie memorie; et isti, quos misit ad eum, sicut Nicolaum de Krchleb et alios de consilio suo, ut intromitterent se de castro, oportebat eos componere cum Johanne Przedbor, ut annuatim darent sibi certam sumam pecuniarum usque ad exsolucionem trecentarum sexagenarum, sicut in litera nostra inpignoratum est.

Et nos audientes ista, fecimus querere in registris nostris, et invenimus, quod Zdeslaus*) purgrauius noster in Karlstein sicut uendidit aliqua clenodia nostra, que habuimus ibi pro solucione dampnorum istorum, qui fuerunt cum eo in obsidione et in seruiciis suis. Et eciam exsoluit ab illo supra dicto Mathia ista bona supra dicta per nos sibi obligata. Et nos considerantes hoc, si ista litera inviolata et obseruata esset, eam cassamus, irritamus et nullius vigoris facimus. In cuius rei testimonium sigillum nostrum medians [?] iussimus apponere. Datum Felkirchen feria secunda post Natiuitatem sancte Marie Virginis, anno domini millesimo quadringentesimo tricesimo, regnorum nostrorum anno Hungarie XLIII°, Romanorum XX, Boemie decimo. — [Na ohybu:] Ad mandatum domini regis Casparus Sligk.

Visí pečeť královská pěkně zachovaná.

*) Zdeslav Tluksa z Buřenic.

12.

Král Zigmund Oldřichovi z Rozmberka dává moc, aby s Kunátem Kaplířem smluvil postoupení hradu Zvíkova.

Dán v Bamberce 1431, 8. června. — Orig. perg. arch. Vorlického I. Aa č. 10.

My Zigmund z božie milosti Římský král, po vše časy rozmnožitel říše, a Uherský, Český, Dalmacký, Charvátský ɔc král, vyznáváme tiemto listem přede všěmi, ktož jej uzřie anebo čtúc uslyšie, že sme plnú moc a svú vuoli dali a tiemto listem našim dáváme urozenému Oldřichovi z Rozemberka, věrnému našěmu milému, tak aby sě smluvil jménem naším s slovutným Kunátem Kaplířem z Sulejovic o sstupenie hradu našěho Zviekova, o vězně, kteréž jest až do sie chvíle zjímal, i o jiné věci, kteréž k tomu hradu příslušejí; a cožkoli v tom svrchupsaný Oldřich s Kunáthem nahořepsaným smluví a zjedná, k tomu je ke všemu naše dobrá vuole, tak pevno to chtiec mieti, jakož bychom sami osobně to jednali. A toho na svědomie pečeť našěho králevského majestátu kázali sme přivěsiti k tomuto listu, jenž jest dán v Bamberce léta po božiem narození tisícieho čtyřstého a potom třidcietého prvnieho, ten pátek po sv. Bonifacii, let královstvie našich Uherského ɔc v XLV, Římského v XXI, a Českého v jedenáctém létě. [Na ohbu:] Ad mandatum domini regis Caspar Sligk. [Na rubu:] „List, aby sě pan Oldřich z Rozmberka smluvil s Kunáthem o Zviekov, královú vuolí“.

Na proužku pergamenovém přivěšen veliký bílý majestát krále Sigmunda. — Vysvětlení k tomu jednání o Zvíkov najde se v Tylových Pamětech Zvíkovských 52—55.

13.

Císař Sigmund potvrzuje Buškovi Sekerkovi ze Sedčic koupi zápisné vsi Královy Lhoty od Přibíka z Jasanic.

V Praze 1437, 4. října. — Kopiář Zvíkovský pag. 20.

Sigismundus Dei gracia Romanorum imperator semper Augustus ac Hungarie, Bohemie, Dalmacie, Croacie ɔc rex, notum facimus tenore presencium uniuersis, quod constitutus coram nostra maiestate famosus Przibiko de Jasanicz, fidelis noster dilectus, nobis exponere curauit, qualiter ipse uillam dictam Cralowa Lhota cum censibus, agris, pratis et pertinenciis uniuersis, quam a nobis impignoratam pro centum sexagenis grossorum usque ad exsolucionem habuit, prout hoc in litera nostra sibi pridem data, iam uero nobis uice uersa restituta, clarius continebatur, fideli nostro dilecto famoso Busskoni dicto Sekerka de Sedczicz pro centum sexagenis grossorum Pragensium uendiderit et dederit, supplicans nobis humiliter et deuote, quatinus ad huiusmodi uendicionis contractum nostrum tamquam rex Bohemie consensum et assensum dare graciosius dignaremur. Nos huiusmodi supplicacioni tamquam racioni

consone benignius inclinati, attendentes nichilominus prefati Busskonis fidelia seruicia, nobis per eum exhibita et futuris temporibus feruencius exhibenda, animo deliberato et ex certa nostra sciencia, ad prefatum uendicionis contractum nostrum consensum pariter et assensum adhibuimus, et tenore presencium adhibemus; decernentes et uolentes, ut prefatus Bussko et heredes sui prefatam uillam Cralowa Lhota cum censibus, agris, pratis, berna ad castrum Hluboka dari solita, et pertinenciis ac utilitatibus uniuersis, pro predictis centum sexagenis grossorum tandiu habeant et teneant, quamdiu nos, heredes aut successores nostri, reges Bohemie, ipsis predictas centum sexagenas grossorum non persoluerimus in parata pecunia aut ipsis satisfecerimus pro eisdem. Insuper eidem Busskoni fauemus et indulgemus et hanc graciam facimus per presentes, ut ipse aquam ibidem fluentem pro vtilitate piscinarum constructarum et de nouo construendarum, per agros rusticorum et uicinorum suorum conducat et conduci faciant, sine tamen damno quorumcumque. Et qui presentem litteram cum prefati Busskonis aut heredum suorum bona uoluntate habuerit, eidem ius competere debebit omnium premissorum. Presencium sub imperialis nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum datum Prage anno domini millesimo quadringentesimo [schází: tricesimo] septimo, feria sexta in die sancti Francisci confessoris, regnorum nostrorum anno Hungarie ɔc quinquagesimo primo, Romanorum uigesimo octauo, Bohemie decimo octauo, imperii uero quinto.

Ad relacionem domini Hasskonis de Waldsstein Johannes Tussek.

List tento zapsán do register královských; viz J. Čelakovského O domácích a cizích registrech ɔc (1890 nákladem Kr. Č. Společnosti Náuk) str. 128 č. 72.

14.

Císař Sigmund zapisuje Oldřichovi z Rozmberka hrad Zvíkov a klášter Milévsko.

V Praze 1437, 19. října. — Orig. arch. Orl. I. Aα. 11.

Sigismundus Dei gracia Romanorum imperator semper Augustus ac Hungarie, Bohemie, Dalmacie, Croacie ɔc rex, notum facimus tenore presencium, quod nos nobili Vlrico de Rosnberg, fideli nostro dilecto, in cuindecim milibus sexagenis grossorum Pragensium debitorie obligamur. Volentes itaque ipsum de huiusmodi summa pecunie certum reddere et contentum, idcirco animo deliberato sanoque nostrorum et regni nostri Bohemie fidelium accedente consilio et ex certa nostra sciencia prefato Vlrico castrum nostrum Clyngenberg et monasterium nostrum Milocensem [sic], bernam nostram et omne ius nostrum, cum pertinenciis et bonis eorum ad cameram nostram regiam pertinens quoquomodo, pro prefatis cuindecim milibus sexagenis grossorum Pragensium obligauimus, proscripsimus et impignorauimus, obligamus, proscribimus et impignoramus auctoritate nostra regia Bohemie per presentes, eosdem census et bernam per ipsum Vlricum et suos heredes legittimos habendum, leuandum et recipiendum

sine omni impedimento nostro et nostrorum successorum seu quorumlibet aliorum tam diu, quousque nos, heredes aut successores nostri reges Bohemie prefatas cuindecim milia sexagenas grossorum Pragensium eidem Vlrico aut suis heredibus persoluerimus pecunia in parata. Qui autem presentem literam cum ipsorum bona uoluntate habuerit, eidem ius competat omnium premissorum. Presencium sub nostre majestatis sigillo testimonio literarum datum Prage anno domini millesimo quadringentesimo tricesimo septimo, sabato post festum sancti Galli, regnorum nostrorum Hungarie quinquagesimo primo, Romanorum uicesimo septimo, Boemie decimo septimo, imperii vero quinto. — [Na ohybu:] Ad mandatum domini imperatoris Caspar Slyck miles cancellarius.

Pečeť královská nyní schází. Na rubu originálu stojí stará poznámka: „List ciesaře Sigmunda na XV M kop na Zviekov a Milévské zbožie.“ Při originále chovají se na Orlíce dva ověřené jeho opisy, a to jeden na pergameně z roku 1487 die Martis ultima mensis Februarii hora tertia vel quasi, v němž jest také zmínka, že při originále visí pečeť s orlem a opisem; druhý vidimus jest na papíře z r. 1529; oba vidimusy mají pečeti opatů Tepelských. Krom toho jest na Orlíku třetí opis v kopiáři Zvíkovském str. 1. — Nepochybuji, že tento zápis na Zvíkov a Milévsko jest pravý, z kanceláře císaře Sigmunda skutečně vyšlý.

Téhož dne 19. října 1437 datován jest list jiný, kterým císař Sigmund Oldřichovi z Rosenberka dává hrad Zvíkov a kláštery Milévský *i Zlatokorunský* k držení na čas života jeho a po smrti jeho mužským dědicům jeho k zástavě v nejmenovaných sumách; tištěn jest z originálu archivu Krumlovského v Pangerlově Urkundenbuch des ehemaligen CisterciENSERstiftes Goldenkron 431 č. 187. Jak dokázal Dr. Valentin Schmidt v Mittheilungen des Vereins für Geschichte der Deutschen in Böhmen, XXXIII. str. 200, list ten jest podvržen, nejspíš od Oldřicha z Rosenberka samého, jenž pomocí toho a jiných podvrhů svých o deset a dvacet let později skutečně uchvátil panství nad klášterem Korunským a jeho rozsáhlými statky.

15.

Podvržený list, kterým císař Sigmund připisuje Oldřichovi z Rozmberka na opevnění Zvíkova 2000 kop.

V Praze 1437, 21. října. — Vidimus arch. Orl. I. A^α. 12 z r. 1456; též kopiář Zvíkovský pag. 1.

Sigismundus Dei gracia Romanorum imperator semper Augustus, ac Hungarie, Bohemie, Dalmacie, Croacie ꝛc rex, notum facimus tenore presencium uniuersis, quod nos nobili Vlrico de Rosenberg, fideli nostro dilecto, damus et concedimus auctoritate nostra regia Bohemie, in castro nostro Climberg [sic] ut posset emendare cum muris et fossatis et diuersis municionibus, qualitercumque possunt nominari, usque ad duo millia sexagenarum impendendo pro firmitate et munimentis castri huius supradicti, quem [sic] exsolutus est et comparauit cum suis bonis et paratis pecuniis ex uoluntate et mandato nostro, ut plenius in litteris nostris super hoc eidem per nos datas [sic] continetur. Ut dum fieret exsolucio huius castri per nos uel successores nostros a supradicto Vlrico uel successores suos [sic] secundum literas a nobis datas et confectas, sicut in literis ipsius lacius continetur, vt illa omnia expensa, que expendet super supradicta edificia, per eum uel successores eius facta, essent sibi soluta et successoribus suis cum exsolucione castri huius. Volentes et expresse decernentes, hanc nostre concessionis graciam firmam et inuiolatam remanere perpetue. Qui autem presentem literam cum ipsorum bona uoluntate habuerit, eidem ius competat omnium premissorum. Presencium sub nostre majestatis sigillo testimonio literarum datum Prage in die undecim

milium uirginum, anno domini millesimo quadringentesimo tricesimo septimo, regnorum nostrorum anno Hungarie ꝏc quinquagesimo primo, Romanorum vigesimo septimo, Bohemie decimo septimo, Imperii vero quinto. Ad mandatum domini imperatoris Caspar Slyck, miles cancellarius.

Vidimus archivu Orlického, v němž tato listina jest vložena, datováno jest na hradě Krumlovském r. 1456 feria V. ipso die Ascensionis d. n. J. Ch. čili 6. května; visí při něm pečeti všech šesti osob, které ten vidimus vydaly; jsou to Pavel opat Vyšebrodský, Gerhard opat Svatokorunský, Vilém mladší z Risenberka a z Rabí, Ondřej z Dubé, Jan Rús z Čemin a Erazim z Michnic purkrabí na hradě Meidšteině; ti jmenují original literam perpulcro stilo et modulo ac proportione confectam, sanam et integram, non rasam aut cancellatam, nec suspectam, sigillo sue maiestatis pendenti munitam.

Vidimus archivu Orlického jest nepochybně pravý, ale listina císaře Sigmunda v něm vepsaná vzbuzuje podezření. Při tom nepadá sice na váhu okolnost, že listina není zapsána v registřích královských z roku 1437, uveřejněných J. Čelakovským (1890 v Kr. Č. Společnosti Náuk), ani v registřích zápisů z r. 1454 (v I. a II. díle Arch. Č.), ježto obojí registra jsou neúplná, a v registřích zápisů 1454 o Zvíkově vůbec nic není poznamenáno. Ale Sigmundovu přítomnou listinu činí podezřelou špatná její latina a pak to, že byla vidimována r. 1456 týmž způsobem, kterým Oldřich z Rosenberka a jeho synové dali si dělati r. 1454 vidimus na několik listin dílem pravých, dílem podvržených, a r. 1460 opět vidimus na smělý falsifikát; viz ty dva vidimusy u Pangerla, Urkb. Goldenkron str. 581 č. 208, str. 499 č. 218. Všecky tyto vidimusy ověřeny jsou vždy od dvou závislých prelátů, od dvou pánů, spřátelených s Rosenberky, a od dvou Rosenberských služebníků z vládyk. Účel těch a jiných vidimusů Rosenberských z posledních let Oldřichových osvětluje se listinou podvrženou k 13. lednu 1334, kterouž prý král Jan Rosenberkům udělil právo, aby na místo originálů mohli s plnou platností ukazovati vidimusy s pečetmi prelátů, pánů a jiných hodnověrných osob, obyvatelů království Českého; tento list domněle Janův jest tištěn a za podvržený označen v Emlerových Regestech IV. str. 3 č. 9. Srovnej rozpravu Schmidtovu o podvrženinách Rosenberských v Mitthlgn. d. Vereins f. Gesch. d. Deutschen in Böhmen XXXII. 330.

Originál listu Sigmundova, datovaný k 21. říjnu 1437, byl dne 28. září 1473 s hradem Zvíkovem odevzdán Bohuslavovi ze Švamberka; viz níže str. 313. Možná, že také písař, jenž asi uprostřed 16. stol. psal kopiář Zvíkovský zde v úvodě str. 286 zmíněný, měl před rukama originál a z něho psal. Palacký v Archivě Českém III. 519 č. 379 uveřejnil krátký výtah ze přítomné listiny Sigmundovy s poznámkou: „Orig. archiv. Worlik“; v tom však jest omyl, neboť repertorium archivu Orlického, zdělané na konci 18. století, neuvádí originál této listiny, než toliko její vidimus z r. 1456. Pan archivář František Mareš k dotazu mému oznámil mi se vzácnou ochotou, že originál přítomné listiny Sigmundovy chová se v knížecím archivě Třeboňském (Historica 397), i že jest to zjevná podvrženina. Též v archivě Třeboňském jest vidimus na tu listinu, datovaný 25. července 1455, tedy rozdílný od Orlického.

16.

Král Ladislav vsem Letům, Probylovu, Lhotě Jestřábí (Královĕ), Ohaři, Minicům, Lučkovicům, Milčicům a Vadkovicům potvrzuje privilegium udělené císařem Karlem IV. dne 1. srpna 1378.

V Praze 1454, 12. února. — Orig. perg. arch. Orl. V. AU. č. 1.

Ladislaus Dei gracia Hungarie, Bohemie, Dalmacie, Croacie, Rame, Seruie, Galicie, Lodomerie, Cumanie Bulgarieque rex, Austrie et Lutzemburgensis dux, Morauie et Lusacie marchio &c notum facimus uniuersis: quod pro parte habitatorum et incolarum villarum Letow, Probilow, Lhota Jastrzab, Oharz, Minitz, Lutzkowitz, Miltzitz et Wadkowitz, nostrorum fidelium dilectorum, fuit nostre Maiestati humiliter supplicatum, quatenus eis dignaremur de solita nostra benignitate confirmare quoddam priuilegium cum omnibus in eo contentis Karoli Romanorum imperatoris et Bohemie regis, serenissimi antecessoris nostri; cuius tenor sequitur et est talis: [Vepsán jest list Karlův, tištěný výše str. 289—291 č. 4.]

Nos eorum precibus annuentes, non per errorem aut improuide, sed deliberate et cum sano consilio nostrorum procerum et fidelium, de certa nostra sciencia, auctoritate regia Bohemie, predictum priuilegium approbamus, ratificamus et confirmamus cum omnibus punctis, clausulis et sentenciis suis, quemadmodum supra de verbo ad verbum expressatur, ac decernimus ipsum priuilegium cum omnibus contentis in eo obtinere perpetuo plenum et inuiolabile robur. Mandamus itaque burggrauio regio in Pyeska, qui in presenti est vel in futurum erit, et aliis regni nostri officialibus, ut prefatos habitatores et incolas in prescriptis concessionibus et iuribus nullatenus turbare aut molestare audeant, sed ipsos tueantur et conseruent, si nostre Maiestati gratos se exibere desiderant et indignacionem nostram cupiunt euitare.

Presencium sub nostri regalis sigilli appensione testimonio literarum datum Prage duodecima die mensis Februarii anno domini millesimo quadringentesimo quinquagesimo quarto, regnorum nostrorum anno Hungarie &c quartodecimo, Bohemie vero primo.

[In dorso:] Ad mandatum domini regis domino Procopio de Rabenstein cancellario referente.

Visela pečeť, kteráž schází.

17.

Král Ladislav potvrzuje převod zápisu na Cerhonice (v. výše str. 293 č. 8) od Racka z Výškova na Oldřicha z Rosenberka.

V Praze 1454, 1. dubna. — Kopiář Zvíkovský pag. 4.

Ladislaus Dei gracia Hungarie, Bohemie, Dalmacie, Croacie ɔc rex, Austrie dux et Morauie marchio ɔc, notum facimus vniuersis, quod serenitati nostre exposuit Raczko de Wysskowa, fidelis noster dilectus, serenissimum Sigismundum, nostrum auum carissimum, sibi obligasse, pignorasse et inscripsisse pro summa quadringentarum sexagenarum gr. curiam Czrhonicze, et quod litteram, quam super predicta obligacione a diuo Sigismundo habuit, bona uoluntate asignauit et tradidit nobili Ulrico de Rozmberg, fideli nostro sincere dilecto, in quem conuencione habita inter eos integre transtulit omne ius obligationis, pignoris et inscripcionis, quod super dicta curia sibi aut suis heredibus competebat; supplicauitque humiliter, quatenus dicte conuencioni et iuris translacioni assentire et eas nostro regio consensu ualidare et roborare dignaremur. Nos eius precibus benigne annuentes, non per errorem aut improuide, sed deliberate et cum sano consilio nostrorum procerum et fidelium, de certa nostra sciencia, auctoritate regia Bohemie, dicte conuencioni et iuris translacioni assentimus, easque nostro regio consensu ualidamus et roboramus, ac concedimus, ut prefatus Vlricus eiusque heredes, et qui presentes eius uel eorum bona uoluntate habuerint, dictam curiam habeant, teneant et possideant eo iure et modo,

quo dictus Raczko habuit, tenuit et possedit. Nec uolumus Vlricum predictum, eius heredes et eos, qui presentes eius uel eorum bona uoluntate habuerint, nobis nostrisque successoribus curiam ipsam restituere et resignare teneri, nisi dictis quandringentis sexagenis gr. ipsi uel eis per nos aut successores nostros realiter et plene solutis. Presencium sub appensione sigilli nostri regalis testimonio litterarum datum Prage die prima mensis Aprilis anno domini millesimo quadringentesimo quinquagesimo quarto, regnorum nostrorum anno Hungarie ɔc quarto decimo, Bohemie uero primo. Ad mandatum domini regis domino Procopio de Rabnstein cancellario referente.

18.

Král Ladislav zapisuje Oldřichovi z Rosenberka některé vsi od Hluboké.

V Praze 1454, 24. srpna. — Kopiář Zvíkovský pag. 2.

My Ladislav z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ɔc král, vévoda Rakúský a markrabie Moravský, vyznáváme tímto listem všem: Jakož urození věrní naši milí Oldřich z Rozmbergka, dědicové jeho a budúcí, zápis mají od předkuo našich, králuov Českých, na Zvíkov zámek náš a jiná zbuoží, jakož pak zápis na to šíře svědčí a vykazuje. I slevili jsú nám a sleviti mají nadepsaní z Rozmbergka té sumy na táž zboží zapsané tři tisíce kop gr. rázu pražského, když bychom my, dědicové naši neb budúcí, svrchupsaný zámek i zboží měli vyplatiti, za něžto své dědičné zboží Zbiroh rozkázáním slavné paměti císaře Zigkmunda, děda našeho milého, dali jsou. My vzpomínajíc a rozvažujíc jich věrné a stálé služby, kteréž jsú předkuom našim také i naší velebnosti činili, vždy činí a potom snažněji činiti mohou, a zvláště pro ten slevek tří tisíc kop gr. týmž Rozenberským, jich dědicuom i budúcím zapsali jsme a tímto listem s raddú našich věrných milých mocí královskú v Čechách zapisujem vsi, kteréž jsú od Hlubockého úřadu prvé ke Zvíkovu a k tomu zboží drželi a ještě drží, aby ty vsi se všemi příslušnostmi, jakož jsuo [sic] do sie chvíle drželi a požívali ke Zvíkovu, též již budúcně mocí listu tohoto bez zmatku držeti a požívati mohli, bez všelijaké překážky naší i našich budúcích do konečné vejplaty podle zápisu jim od předkuov našich daného. Toho na potvrzení pečeť naši královskú k tomuto listu přivěsiti jsme kázali. Dán v Praze den sv. Bartoloměje léta od narození Syna božího tisícieho čtyřstého padesátého čtvrtého, let království našich Uherského ɔc v patnáctém a Českého v prvním létě. Ad mandatum domini regis domino Procopio de Rabenstein cancellario supremo.

19.

Machna z Kovářova postupuje zápis (v. výše str. 294 č. 9) na některé vsi Milévské Předborovi z Radejšína.

B. m. 1455, 23. října. — Kopiář Zvíkovský pag. 7.

Já Machna z Kovářova, dcera Matějova Brusova dobré paměti odtudž z Kovářova, vyznávám tímto listem obecně všudy přede všemi, kdež a před nimiž čten neboli čtúce slyšán bude, že ten zápis najjasnějšího knížete a pána, pana Zikmunda císaře Římského slavné paměti, jímžto JMst, duokudž ještě králem byl, zapsal jest již pověděnému Matějovi otci mému za službu jeho tři sta kop gr. dobrých peněz střiebrných na zboží Milévském, jmenovitě na dole psaných vsech: totiž na Hrejkovicích, na Dmejšticích, na Lhotě, na Dobrošově, na Vládyčíně, na Jedli a na dvoru poplužním v Kovářově, tak a s takovými přímienkami, jakož týž zápis plněji to a šíře v sobě zavírá; kterýžto zápis já nadepsaná Machna po svrchupsaném Matějovi otci mém jakožto dědička jeho pravá majíce, dala sem dobrovolně i mocí tohoto listu s plnú svobodnú a dobrú volí mú dávám se vším a plným právem mým, což mi ho kolivěk v témž zápisu příslušelo jest a přísluší, nebo kterak koli by příslušeti mohlo, nebo mně prvé příslušelo, nic ovšem sobě ani dědicuom mým v něm a k němu nepozuostavujíc, urozenému panoši Janovi Předborovi z Radejšína, strejci mému, seděním na Želči, moc jemu podle toho i právo dávající, toho, což svrchupsaný zápis svědčí, dobývati, to jmíti, držeti, toho požívati a s tím i s zápisem, když a což se jemu líbí nebo líbiti bude, jakžto s jeho vlastním učiniti bez všelikého dědicuo mých i mie [sic] i jiných lidí všech, po mně jakéžkoli právo míti chtějících, odporu a překážky. Na potvrzení i budúcí paměť toho pečeť mú vlastní dala sem k listu tomuto přivěsiti dobrovolně; prosivši urozených pánuov, pana Jana mladšího z Wartmbergka a z Děčína, pana Dětřicha z Janovic a z Chlumce, a slovutných panoší Hynka z Jabloné a z Svatého Pole, a Viléma řečeného Rel [čti Rendl] z Úšavy, že jsú pečeti své také podlie mne dali na svědomí přivěsiti k témužto listu. Jenž jest dán léta od narození syna božího tisícího čtyřstého padesátého pátého, ve čtvrtek po hodu jedenácte tisíc děvic.

20.

Sekerkové z Sedčic prodávají ves Lety Přechovi z Dobrohoště.

B. m. 1455, 2. prosince. — Orig. perg. arch. Vorlického I. A^a^ č. 14.

My Bušek a Beneš Sekerky z Sedčic jistci, a my Jan z Uosečan, Jan z Rakovic a z Čimelic, a Mikuláš z Měšetic, rukojmie a zprávce s nimi a za ně, slibujíce vyznáváme listem tiemto přede všemi, že jsme s dobrým rozmyslem a přátelskú radú prodali a mocně prodáváme Lety se dvory poplužními i kmetskými, s jich dě-

dinami ornými i neornými, s platem, s mlýny, s rybami, i s jinými poplatky, s rybníky, s lukami, s lesy, horami, doly, údolími, pahrbky i se vším, což od staradávna k tomu přislušie, jakož jsú svrchupsaní Bušek a Beneš od Jana z Letuov a z Kunratic měli a drželi, bez umenšení v těch ve všěch mezech, slovutnému Přechovi z Dobrohoště za dvě stě a třidceti a za dvě kopy gr. peněz dobrých střiebrných, pražského rázu; kteréžto vzali jsme od něho všecky hotové úplně a docela, a slibujem všickni dobrú naší vierú křesťanskú beze vší lsti rukú nerozdielnú a beze všeho odvolávánie Přechovi svrchupsanému těch dědin i zbožie v Letech, jakož sě svrchu píše, postúpiti, očistiti, vysvoboditi a zpraviti před každým živým člověkem, což by Bušek a Beneš svrchupsaní zavedli tiem řádem, jakož to zbožie s těmi dědinami k správě záležie od staradávna, a všecky listy, vysazenie a potvrzenie na to zbožie máme vydati Přechovi svrchupsanému.

Pakli by sě kdy zápis který zjevil Buškuov a Benešóv k tomu zbožie ke škodě, toho svým nákladem slibujem dobýti bez Přechovy práce. A sáhl-li by aneb nařekl kto to zbožie pro Buška a Beneše a právem vyvedl, slibujem zastati. A jestliže bychom toho všeho neb kterého z těchto kusuov neučinili, tehdy slibujem našemu věřieciemu tolikéž a třetinu výše na svých svobodných dědinách, kteréž máme aneb mieti budeme, ukázati a postúpiti, a řádně i mocně prvé, druhé neb konečně třetí Suché dni ve dsky zemské vložiti, ač budú-li otevřiny. Pakli by nebyly otevřeny, ale kterýž řád na zpráva [sic] a o zbožie mezi lidmi rytieřskými v České zemi bude, též my Přechovi slibujem učiniti a ty postúpené dědiny očistiti a zpraviti před každým člověkem, ktož by na ně sáhal právem a vyvedl, a zvlášče před věny, před sirotky, před zápisy křesťanskými a židovskými, před duchovním i světským právem i před každým živým člověkem, kterýž by sahal právem na to zbožie a vyvedl. Aneb slibujem třetinú výše hotovými penězi u polúletí pořád zběhlém plniti beze všech omluv a zmatkóv.

Pakli bychom toho všeho, což svrchupsáno stojí, neučinili, tehdá kerý z nás rukojmie svrchupsaných najprv listem nebo poslem od našěho věřícieho napomenuti budem, to všickni máme a slibujem, jeden druhého nečekaje ani se pro nebytí druhého vymlúvaje, každý sám svým životem vjeti nebo miesto sebe panoši dobrého a řádu rytieřského poslati a do městečka pod Zvíkov také s jedním pacholkem a se dvěma koňoma anebo ve dvanácti mílech vzdálí nebo blíže od Zviekova, tu kdež nám ukázáno a jmenováno bude od našěho věřícieho, v duom ctného hospodáře, a tu máme vléhnúti, a pravé a obyčejné země této leženie plniti a tráviti, a z toho leženie nevyjížděti ani vychoditi, ani kterým zámyslem vyniknúti móžem, leč bychme našemu věříciemu svrchupsanému učinili a splnili vše, což jest svrchupsáno v tomto listu. A když by ote dne napomenutí k ležení čtúc pořád minulo dvě neděli, buď nebo nebuď ležán, a m[n]ě svrchupsanému Přechovi Letóv i s tiem se vším, což slušie

k tomu, také jakož svrchupsáno stojí, neočistili a nezpravili, aneb svých dědin třetinú výše postúpených ve dcky zemské nevložili nebo hotových peněz nedali, tehdy dáváme jemu listem tiemto plnú moc i plné právo, aby ty jisté peníze hlavnie s třetinú výše optal a vzal buďto mezi křesťany neb mezi židy, a kdež je koli optá neb vezme ve vší České zemi, tu my slibujem jeho sami sebú svými dobrými a jistými rukojmiemi aneb základy hodnými beze vší jeho škody zastúpiti a vyvaditi. A proto vždy ležeti máme před sě tak dlúho, dokudž bychom ze vší jistiny i ze všech škod, pro našě neplněnie kterak kolivěk přišlých, našeho věřícieho nevypravili aneb jemu nesplnili docela a úplně. Avšak aby takové škody byly, kteréž by náš věřící mohl pokázati svědomím hodným.

Pakli bychom toho všeho neučinili, tehdá náš věřící moci bude nám láti i přimlúvati, jakž sě jemu zdáti bude i líbiti, i my nemáme odmlúvati, než znáti všudy a praviti, že on jest práv a my proti němu křivi. Pakli bychom odmlúvali, učinili bychom proti své cti a víře. Umřel-li by také v tom času z nás který rukojmie, my živi zuostalí slibujem jiného tak dobrého a movitého, čtúc pořád ote dne umrlého, v jednom měsíci pořád zběhlém v též rukojemství k sobě přistaviti na jeho místo, a list tento obnoviti v takovážto slova pod ležením svrchupsaným.

A ktož tento list jmieti bude s dobrú vólí Přecha svrchupsaného, ten mieti bude též právo i túž moc ke všemu, což je psáno v tomto listu, jakožto on sám.

Na potvrzenie tomuto a jistotu my jistec i rukojmie pečeti své vlastní dobrovolně s přiznáním přivěsili sme k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícého čtyřstého padesátého pátého, ten úterý po sv. Ondřeji apoštolu.

Na proužcích perg. přivěšeno bylo 5 pečetí; čtyři scházejí, poslední je poškozená. — Regest Palackého v A. Č. III. 562 č. 689.

21.

Král Ladislav dovoluje pánům z Rozmberka, aby zboží kláštera Milévského od jiných si vyplatili.

B. m. 1455, 4. prosince. — Orig. perg. arch. Vorlického I. A^a č. 13.

My Ladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ꝯc král, vévoda Rakúský a markrabie Moravský ꝯc, známo činíme tiemto listem všem, že urozeným Oldřichovi, Jindřichovi a Janovi z Rosenberga, věrným našim milým, moc jsme dali a listem tiemto dáváme, aby sbožie kláštera našeho Milévského, buďto vsi neb dvory, kterým koli osobám od najjasnějšieho ciesaře Sigmunda, děda našeho milého, zapsané a zastavené, vyplatiti mohli k své ruce, buďto v těch summách od ciesaře zapsaných aneb v nižších. A když bychom my, naši budúcí, králové Čeští, aneb ti, komuž ta výplata z práva příslušie, požádali na svrchupsaných Oldřichovi, Jindřichovi a Janovi

z Rosenberga, aby nám těch sboží jimi vyplacených postúpili, vezmúce svú sumu tu, kterú za vyplacenie těch sbožie by dali, svrchupsaných sboží mají nám beze všie odpornosti postúpiti a jich se zbaviti, a s nimi dále nic činiti nemají. Protož přikazujem všem, kteříž koli ta zbožie kláštera předepsaného v své moci neb zapsána mají, aby když od svrchupsaných Oldřicha, Jindřicha a Jana z Rosenberga aneb jednoho z nich napomenuti budú, k vyplacení jich bez odpornosti povolni byli a je jim vyplatiti dali, a toho nikoli neodpierali, jakož se našeho hněvu uvarovati chtie. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán u vrední [psáno: v vrední] den sv. panny Barbory, léta od narozenie božieho syna tisícieho čtyřistého padesátého pátého, let kralovství našich Uherského ɔc v šestnádctém, a Českého v třetiem létě ɔc. — [Na ohbu:] Ad mandatum domini regis in consilio.

Pečeť vysutá utržena.

22.

Bušek Sekyrka z Sedčic dává Lipoltovi ze Rzavého list na ves Král. Lhotu (v. výše str. 297 č. 13).

Na Zvíkově 1456, 16. června. — Kopiář Zvíkovský pag. 21.

Já Bušek Sekyrka z Sedčic vyznávám tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzří nebo čtúc slyšeti budú, že jakož mám list na pargameně s majestátem slavné paměti císaře Zigmunda na ves řečenú Králova Lhota, jenž svědčí na sto kop gr., a jakož pak šíře ten list vykazuje a svědčí: ten jistý list dávám s mú dobrú a přiznanú volí, nic sobě v něm práva ani svým dědicuom nepozuostavuje, slovutnému panoši Lipoltovi ze Rzavého i tomu každému, kdož by tento list měl s hlavním s jeho dobruo volí, aby on jej měl a požíval tak a v témž plném právě, jakož sem já měl, držel a požíval, bez přiekazy mé i mých dědicuo. Tomu na jistost svú sem vlastní pečeť s jistým mým vědomím dal přivěsiti k tomuto listu. Pro lepší svědomí prosil sem urozeného pana Václava z Švamberka, a slovutných panoší Jana Smetany z Vesce a Beneše z Sedčic syna svého, aby své pečeti přitiskli k tomuto listu bez jich škody. Jenž jest dán a psán na Zvíkově léta po narození syna božího MIIII^{c} LVI^{o} tu středu po sv. Vítě.

23.

Král Ladislav slibuje pánům z Rozmberka, že Zvíková a Protivína do jich životů nevyplatí.

Dán v Budíně 1457, 20. srpna. — Orig. perg. arch. Vorlického I. A$^{\alpha}$ č. 15.

My Ladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ɔc král, vévoda Rakúský a markrabě Moravský ɔc, známo činíme tiemto listem všem, že duostojnému Joštovi z Rosenberga, volenému biskupu Vratislavskému, nábožnému našemu milému, a urozeným Jindřichovi, hauptmanu našemu v Slezí ɔc, a Janovi,

bratřiem z Rosenberga, věrným našim milým, tuto milost učinili sme a mocí královskú českú a tohoto listu činíme, že hraduov našich Zviekova a Protivína s tiem, což jsú k tomu drželi a držie, nechcem my, naši dědicové a budúcí králové Čeští do jich životuov vyplacovati, ani jich s nich splacovati. A když by jich Buoh neuchoval, že by s tohoto světa sešli, tehdy, když bychom my neb naši dědicové a budúcí králové Čeští na jich dědiciech aneb budúciech požádali vyplacenie těch hraduov, mají nám neb našim dědicóm a budúciem, vezmúce ty sumy peněz, v nichž ti hradové zastaveni jsú, s tiem, což jsú k tomu drželi a držie, bez všelikteraké odpornosti postúpiti. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Budíně den sv. Štěpána léta od narozenie božieho syna tisícieho čtyřistého padesátého sedmého, let království našich Uherského ɔc v XVII. a Českého v čtvrtém létě. — [Na ohbu:] Ad mandatum domini regis.

Pečeť královská na proužku pergamenovém přivěšená je červená, s okrajem silně poškozeným. Znaky jsou zřetelné. — Palackého regest v A. Č. III. 566 č. 711.

24.

Lipolt ze Rzavého dává Joštovi z Rozmberka list na Král. Lhotu (v. výše str. 306 č. 22).

B. m. 1460, 16. října. — Kopiář Zvíkovský pag. 21.

Já Lipolt řečený Vítha ze Rzavého vyznávám tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzřie a čísti nebo čtúc slyšeti budú, že jakož mám list na pergameně s majestátem slavné paměti císaře Zikmunda na ves řečenú Králova Lhota, jenž svědčí na sto kop gr., jakož pak šíře ten list vykazuje a svědčí. Ten jistý list dávám s svú dobrú volí najduostojnějšímu u Boze otci a osvícenému knížeti a pánu, panu Joštovi z Rozmberka, z boží milosti biskupu Vratislavskému a českého převorství řádu rytiřujícího zákonu sv. Jana posvátného domu špitálu Jerozolimitánského mistru i také svatého Pražského kostela proboštu, a v tom listu ižádného práva sobě ani svým budúcím nepozuostavuje, ale úplně JMt mocna jeho činím, neb jej s mú dobrú volí s mým přiznáním JMt má. Tomu na jistotu svú sem vlastní pečeť s jistým mým vědomím kázal přivěsiti k tomuto listu; a pro další a širší svědomí prosil sem slovutných panoší Mikuláše Víthy ze Rzavého purkrabie Zvíkovského, Čáslava z Podole, Aleše z Myslikovic a Matěje z Todně, že jsú také své pečeti na svědomí s jich dobruo volí k tomuto listu kázali přivěsiti. Jenž jest dán a psán léta po narození syna božího MIIII^C^LX léta, den sv. Havla.

25.

Jošt z Rozmberka dává Jindřichovi Sádlovi list na Král. Lhotu.

Na Strakonicích 1461, 18. dubna. — Kopiář Zvíkovský pag. 22.

My Jošt z boží milosti biskup Vratislavský a českého převorství mistr i také svatého Pražského kostela probošt, a podlie nás a s námi konvent bratří zákonných

našich domu našeho Strakonického, vyznáváme tímto listem obecně před každým člověkem, kdež a před nímž čten nebo čtúce slyšán bude, že ten zápis najjasnějšího knížete Zikmunda, slavné paměti císaře Římského a Uherského Českého oc krále, na ves Královu Lhotu i se všemi k tomu příslušenstvími, kterýž najprvé svědčí Přibíkovi z Jasanic, a potom Buškovi Sekyrkovi z Sedčic, a od Buška Sekyrky s jeho dobruo volí měl jej Lipolt Vítha ze Rzavého, a my jej máme od Lipolta Víthy ze Rzavého také s jeho dobruo volí listem zapsanú, jakož pak na to zápisové učinění dobře, plně a široce to oznamují, — že jsme ty listy dali, i má je s naší dobrú volí slovutný panoše Jindřich Sádlo z Kladrubec, náš služebník věrný nám milý. A na zdržení a na pevnost i jistotu toho pečeti naše, tocíž větší, jíž požíváme na biskupství našem Vratislavském, a druhá, kteréž požíváme na mistrovství českého převorství, a pečeť konventská domu našeho Strakonického, s naší dobruo volí i s naším jistým vědomím jsú k tomuto listu přivěšeny. A pro další a širší svědomí prosili jsme urozeného pána, pana Jana z Rozmberka, bratra našeho milého, a slovutných panoší Mikuláše Přieška z Češtic a Olbmana z Neznašov, toho času purkrabie našeho Strakonického, že jsú své pečeti také podle našich dali na svědomí přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Strakonicích léta od narození syna božího MIIII^{C} a LXI v sobotu před sv. Jiřím.

26.

Předbor z Radejšína postupuje Janovi z Rozmberka zápis na některé vsi. (tištěný výše str. 294 č. 9, též str. 303 č. 19.)

B. m. 1461, 3. června. — Orig. perg. arch. Vorlického I. A^{a} č. 10.

Já Jan Předbor z Radejšína seděním v Želči vyznávám tiemto listem obecně všude a přede všemi, kdež a před nimiž čten neboli čtúce slyšán bude, že ten zápis najjasnějšieho kniežete a pána, pana Sigmunda slavné paměti Římského ciesaře, jímžto JMt, dokudž ještě králem byl, zapsal jest slovutnému panoši Matějovi Brusovi někdy z Kovářova, strýci mému, za službu jeho vsi Lhotu a Dobrošov, dvuor poplužní v Kovářově se třmi úročníky, a k tomu také Hrajkovice, Jedl, Vládyčín a Dmýštice, vsi kláštera Milevského, se všemi jich požitky a užitky i příslušnostmi všelikými k týmž vsem z práva příslušnými i s plným panstvím, ve třech stech kopách gr. č., tak a s takovými přieminkami, jakož týž zápis pod visutú již psaného ciesaře pečetí menší plněje to a šíře v sobě zavierá. Kterýžto zápis já nadepsaný Jan od již pověděné panie Machny, dcery a dědičky Matějovy Brusovy, s její dobrú i psanú vólí pod její a jistých pánuov i jiných dobrých lidí podle nie na svědomie visutými pečetmi mám řádně. Ten takový zápis i s tú také dobrú vólí, kterúž, jakož již dotčeno jest, od panie Machny mám, dal sem dobrovolně i mocí tohoto

listu s mú plnú a svobodnú dobrú volí dávám vysoceurozenému pánu panu Janovi z Rozemberka i dědicóm jeho a budúcím se vším a celým právem mým, což mi ho jest koli v něm a k němu neboli ke zboží v něm zapsanému příslušalo a příslušie neboli příslušeti by kterak koli mohlo, sobě tu již ani svým dědicóm viece žádného práva ani které vlastnosti nepozuostavuje, moc témuž panu Janovi i JMti dědicóm podle toho i právo dávaje, toho, což častopsaný zápis svědčí, dobývati, to mieti, držeti, toho požívati a s tiem i s zápisem, když a což sě jim líbí nebo líbiti bude, jakžto s jich vlastním učiniti bez všelikého mého a dědicuov mých odporu i překážky. Na potvrzenie i budúcí pamět toho pečeť mú vlastní přivěsil sem k tomuto listu dobrovolně, prosiv urozených pánuov, pana Jindřicha z Stráže, najvyšieho hofmistra královstvie Českého, pana Beneše Libuně z Dubé a s Kožlého, urozených panoší Beneše z Kalenic, Jana Žakavce z Žakavy, Jana Tesa mlazšieho z Hlince, a Petra z Dlúhé Vsi a z Dobeve, že jsú pečeti své také podle mne dali na svědomie jim bez škody přivěsiti k témužto listu. Jenž jest dán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřistého šestdesátého prvého tu středu před hodem Božieho Těla. — [Na rubu:] Dobrá vuole Jana Předbora.

Pozn. Na proužcích pergamenových přivěšeno sedm pečetí; druhá červená, ostatní černé.

27.

Král Jiří slibuje Jindřichovi Sádlovi nevýplatnost Kr. Lhoty do jeho života.

V Praze 1461, 25. září. — Kopiář Zvíkovský pag. 23.

My Jiří z boží milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburský a Sliezský vévoda a markrabie Lužický, oznamujem tímto listem všem, že věrnému našemu milému Jindřichovi Sádlovi z Kladrubec tuto milost učinili jsme a listem tímto mocí královskú činíme, že vsi naší Královské Lhoty, kteráž byla zapsána někdy Buškovi Sekyrkovi v jisté summě peněz, jakož týž zápis plněji a šíře svědčí (kterýžto zápis týž Jindřich Sádlo s dobrými volemi má a té vsi v držení jest); my ani naši budúcí, králové Čeští, nechcem téhož Jindřicha s již psané vsi splacovati, ani komu té vyplaty dáti bez jeho vuole, až do jeho života. Než po smrti svrchu psaného Jindřicha, když bychom my neb budúcí králové Čeští tu ves svrchu jmenovanú vyplatiti chtěli, tehdy dadúc jeho dědicuom aneb budúcím tu summu peněz, jakož týž zápis v sobě drží a zavírá, mají nám neb našim budúcím, králuom Českým, beze vší odpornosti a zmatku postúpiti. Tomu na svědomí pečeť naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v pátek po sv. Mauricii léta od narození božího syna MIIII^C^LXI, království našeho léta čtvrtého.

28.

Předbor z Radejšína postupuje Janu z Rozmberka zápis na některé vsi Milevské.

B. m. 1463, 11. listopadu. — Orig. perg. arch. Vorlického I. Aα č. 16.

Já Jan Předbor z Radejšína seděním na Želči vyznávám tiemto listem přede všemi, kdež a před kýmž koli čten neb čtúci slyšán bude: Jakož sem zápis jměl ot slavné paměti ciesaře Sigmunda za jeho království na vsi kláštera Milevského, jménem Klisín Větší, Klisín Menší se dvorem poplužním, Jetětice a Hostonice, se všemi jich puožitky, duochody a příslušnostmi v čtyřech stech zlatých uherských pro škody, kteréž sem vzal v obležení hradu Karlšteina, pro dvoje vězenie, tak abych ty vsi svrchupsané jměl, držal a jimi vládl i k užitku svému přivedl. Takově však, když by mi koli ciesařova Mt nebo budúcí králové Čeští, nebo ten, komuž by to příslušelo, summu zlatých svrchupsaných zaplatil, tehdy já týchž vsí a dvoru se všemi jich užitky, duochody, příslušnostmi i s panstvím beze všie nesnáze a ottahuov všelikých sstúpiti mám a dlužen budu. A poněvadž urozený pán pan Jan z Rozzmberka sbožie jiná kláštera Milevského v zápisu drží, a mně se ot JMti dosti stalo, a list mi ten, o němž svrchu zmienka, úplně, docela i bez zmatku splněn jest, již já téhož pana Jana, jeho dědice a budúcie tiemto listem qvittuji [z] sumy čtyř set zl. svrchupsaných, a konečně prázdna činím, a jich na věky neupomínati slibuji. Ale že také z neopatrnosti a z božieho dopuštěnie týž list jest ztracen tu v řece, když jest kuoň padl s Jindřichem, kterýž jest jej nesl, ten také již po dnešní den mořím, tak aby po všecky časy budúcie panu Janovi z Rozmberka svrchupsanému a jeho dědicóm, ač zjevil-li by se kdy, ote mne ani mým jménem ot koho jiného k žádné škodě nebyl. Na potvrzenie toho a pro lepší jistost i svědomie svú vlastní pečeť přivěsil sem k tomuto listu; a pro dalšie těch věcí svědomie připrosil sem urozených a slovutných panoší, Víthy ze Rzavého seděním na Dobronicích, Viléma z Kozieho, purkrabie na Chúsnice, Litvína z Remyše seděním v Chotěnicích, a Jana z Dobronic, hajthmana na Soběslavi, že sú své pečeti vedle mne přivěsili k tomuto listu bez jich škody. Jenž jest dán a psán po narození syna božieho léta tisícieho čtyřstého šedesátého třetieho, v pátek den sv. Martina.

Na proužcích pergamenových přivěšeno pět pečetí černých. Regest Palackého v A. Č. III. 572 č. 758.

29.

Jan ze Šternberka klejtuje Oldřicha Aksamita z Liderovic.

V Soběslavi 1469, 12. října. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 77.

Já Jan z Šternbergka známo činím tiemto listem všem vuobec lidem a každému zvláště, že sem klejtoval slovutného panoši Oldřicha Axamita z Liderovic, a mocí toho listu klejtuji sám před sebú i přede všemi zámky, služebníky a lidmi

poddanými pána a otce mého JMti, od datum listu tohoto až na čtrnáste dní pořád zběhlých, i ten den poslední právě celý až do západu slunce během svým přirozeným. Tak že on nadepsaný Oldřich Axamit ode dvú až do pěti koní a v tolikéž osobách anebo v menšiem počtu muože své potřeby bezpečně jednati, avšak bez škody všie strany našie, ty potřeby, co sě dotýče nebožtíka Mikuláše Sádly bratra jeho. Tomu na svědomí, své pečeti při sobě nemaje, přitisknúti kázal sem pečet pana otce mého milého. Ex Soběslaw feria V. ante festum sancti Galli, annorum Domini ɔc LXVIII°.

30.

Král Jiří zapisuje pánům z Janovic některé vsi kláštera Milévského, kteréž byl držel Zdeněk z Šternberka.

Na poli u Rajhradu 1470, 17. července. — Kopiář Zvíkovský pag. 12.

My Jiří z boží milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburský a Slezský vévoda a markrabie Lužický ɔc, oznamujem tímto listem všem, že shledavše mnohé věrné a pilné služby urozených Jence z Janovic a na Petršpurce, nejvyššího purkrabie Pražského, a Jana syna jeho, věrných našich milých, kteréž nám činili, činí a potom tím lépe aby mohli a měli činiti, a zvláště že v této míře, když někteří poddaní naši nám se zprotivili, nás jakožto pána svého věrně se přidrželi a přiedrží, a proti těm zprotivilým nám pomahají; s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich milých, mocí královskú témuž Jencovi a Janovi synu jeho dali jsme a tímto listem dáváme vsi kláštera našeho Milievského, kteréž Zdeněk z Šternberka držel jest: totižto Týnčany, Tisomičku, Mezihoří, Tisemnice a Skoupej, se všemi týchž vsí příslušnostmi, poplatky a puožitky, tak aby již psaný Jenec a Jan syn jeho nadepsané vsi se všemi jich příslušnostmi, poplatky a puožitky měli a drželi a jich požívali, bez naší, budúcích našich, králuov Českých, i všech jiných lidí všeliké překážky, a to až do jich obuo živnosti. A po smrti jich kdož by tento list měl anebo měli s jich obuo anebo jednoho dobruo a svobodnú volí, když bychom my nebo budúcí naši králové Čeští anebo ty osoby, jimž ta výplata spravedlivě příslušeti bude, chtěli ty vsi zase jmieti, tehdy tomu aneb těm máme za výplatu jmenovaných vsí tři sta kop gr. širokých českých dobrých dáti a úplně zaplatiti. A když bychom jim tři sta kop gr. širokých českých dobrých dali a zaplatili, mají nám jmenovaných vsí se všemi jich příslušnostmi bez všeliké odpornosti zase postúpiti a list tento navrátiti. Tomu na svědomí pečeť naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán na poli u Rejhradu v outerý den sv. Alexia, léta od narození syna božího tisícího čtyrstého sedmdesátého, a království našeho léta třináctého. — Ad mandatum domini regis.

Palackého regest v A. C. III. 578 č. 797.

31.

Jindřich Sádlo dává Smilovi z Hodějova list na Král. Lhotu.

B. m. 1472, 25. listopadu. — Kopiář Zvíkovský pag. 22.

Já Jindřich Sádlo z Kladrubec vyznávám tímto listem obecně před každým člověkem, kdež a před nímž čten aneb čtúci slyšán bude, že ten zápis najjasnějšího knížete Zigmunda, slavné paměti císaře Římského, a Uherského, Českého ꝛc krále, na ves Královu Lhotu i se všemi k tomu příslušnostmi, kterýž najprvé svědčí Přibíkovi z Jasanic, a potom Buškovi Sekyrkovi z Sedčic, a od Buška Sekyrky měl jej Lipolt Vítha ze Rzavého, a od Lipolta Víthy měl jej najdůstojnější u Boze otec, najosvícenější kníže a pán pan Jošt, z boží milosti biskup Vratislavský ꝛc, pán muoj milostivý. A již pak já jej mám od JMti s jeho dobrú volí i listem zapsanú, jakož pak v tom JMti listu dobře, plně a široce se to oznamuje. Pak já dále dal sem ten zápis i ty všecky dobré vuole urozenému panoši Smilovi z Hodějova i jeho dědicuom. A také ten list slavné paměti krále a pana Jiřího, krále Českého, markrabie Moravského ꝛc, v kterémžto listu datum stojí, léta božího MIIII^C^LXI ten pátek po sv. Mauricii [25. září 1461]. A oni ten zápis i ty dobré vuole mají ode mne s mú dobrú volí. A tomu na svědomí svú sem pečeť vlastní s mú dobrú vuolí vědomě i přiznáním dal sem přivěsiti k tomuto listu a k této dobré vuoli. A pro další a širší svědomí prosil sem urozeného pána, pana Václava z Svamberka, a urozených panoší Olkmana z Neznašov ty časy purkrabí Strakonického, a Mikuláše z Nebřehovic, že jsú své pečeti na svědomí podlie mé pečeti k tomuto listu dali přivěsiti. Jenž jest dán a psán léta od narození syna božího tisícího IIII^C^LXXII, v středu den sv. panny Kateřiny.

32.

Jindřich z Rozmberka postupuje práv svých na zboží Zvíkovské a Milévské Bohuslavovi z Švamberka.

Na Krumlově 1473, 28. září. — Kopiář Zvíkovský pag. 9.

Dobrá vuole na ty všecky majestáty, zápisy a listy napřed psané.

Já Jindřich z Rozmbergka jménem svým a bratří svých i dědicuov a budúcích našich vyznávám tímto listem obecně přede všemi lidmi, kdož jej uzří anebo čtouc slyšeti budou, že jakož sem měl list hlavní dobrý celý na pargameně najjasnějšího knížete a pána pana Sigmunda, slavné paměti Římského císaře, Uherského, Českého ꝛc krále, s JMti visutým císařským majestátem na zástavu hradu Zvíkova s jeho příslušnostmi a na zboží kláštera Milievského v patnadcti tisících kop groší pražských, svědčící urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, dědu mému milému, a jeho dědicuom, v kterémžto listu datum jest v Praze léta od narození syna božího tisícího čtyřstého třidcátého sedmého, tu sobotu po sv. Havle [1437, 19. října].

Item list druhý téhož císaře Sigmunda na pargameně s visutým majestátem císařským, svědčící témuž panu Oldřichovi z Roznberka a jeho budúcím, aby mohli prodělati na stavení a opravení hradu Zvíkova do dvuo tisíc kop gr., v kterémžto listu datum jest v Praze ten den jedenáct tisíc děvic, léta od narození syna božího tisícího čtyřstého třidcátého sedmého [1437, 21. října].

Item list najjasnějšího knížete a pána pana Ladislava, slavné paměti Uherského, Českého ɔc krále, s visutú královskú pečetí, jímž zapisuje vsi Hlubockého úřadu, kteréž se drží ke Zvíkovu, svědčící témuž panu Oldřichovi z Roznberka, dědicuom a budúcím jeho, v kterémžto listu páni z Rozmberka slevují tři tisíce kop gr. na sumě patnáct tisíc kop gr., kterúž prvé od císaře Sigmunda na Zvíkov a na zboží Milievské mají; v kterémžto listu datum jest v Praze ten den sv. Bartoloměje, léta od narození syna božího tisícího čtyřstého padesátého čtvrtého [1454, 24. srpna].

Item list najjasnějšího krále Sigmunda Římského ɔc s JMti visutú královskú pečetí, kterýmž zapisuje dvuor v Crhonicích ve čtyřech stech kopách gr. pražských Rackovi z Výškova a jeho dědicuom, v kterémžto listu datum jest: v Horách Gutnách léta od narození syna božího tisícího čtyřstého dvatcátého, čtrnáctý den měsíce září [1420, 14. září].

Item list najjasnějšího krále Ladislava svrchupsaného s visutú královskú pečetí, svědčící nadepsanému panu Oldřichovi z Rozmberka a jeho dědicuom na dvuor Crhonice, v kterémžto listu datum jest: v Praze den první měsíce dubna, léta od narození syna božího tisícího čtyřstého padesátého čtvrtého [1454, 1. dubna].

Item list najjasnějšího krále Zigmunda Římského s visutú královskú pečetí na vsi Lhota a Dobrošov, a na dvůr poplužní v Kovářově se třmi člověky; item na jiné vsi: Hrajkovice, Jedl, Vládyčín a Dmýštice kláštera Milievského s jich příslušenstvím, svědčící Matějovi Brusovi z Kovářova, ve třech stech kopách gr. čes.; v kterémžto listu datum jest: v Plzni na den sv. Fabiana a Šebestiana mučedlníkuo božích léta od narození syna božího tisícího čtyřstého jedenmezcietmého [1421, 20. ledna].

Item list předřečeného krále Sigmunda Římského s visutú královskú pečetí na vsi Lhotu, Dobrošov a na dvuor v Kovářově se třmi člověky, a na jiné vsi: Hrajkovice, Jedl, Vládyčín a Dmýštice kláštera Milievského s jich příslušenstvím, svrchu psanému panu Oldřichovi z Rozmberka svědčící, kterýmžto listem JMt potvrzuje smlouvy a trhu, jakož se pan Oldřich z Rozmberka s Janem Předborem smluvil o svrchu psané vsi; v kterémžto listu datum jest: Felkyrchen ten pondělí po narození Matky boží, léta od narození syna božího tisícího čtyřstého třidcátého [1430, 11. září].

Item list a dobruo vóli paní Machny z Kovářova, dcery Matějovy Brusovy, na vsi dole psané: Hrajkovice, Dmýštice, Lhota, Dobrošov, Vládyčín, Jedle a dvuor

poplužní v Kovářově, svědčící Janovi Předborovi z Radejšína, při kterémžto listu jsou pečeti paní Machny z Kovářova jakožto jistce, a na svědomí urozených pánuov, pana Jana mladšího z Wartnberka a z Děčína, pana Jetřicha z Janovic a z Chlumce, Hynkova z Jabloné a z Svatého Pole, a Vilímova řečeného Rel z Úšavy, v kterémžto listu datum jest: léta od narození syna božího tisícího čtyřstého padesátého pátého, ve čtvrtek po hodu jedenáct tisíc děvic [1455, 23. října].

Item list a dobruo vuoli pana Předbora z Radejšína, jímžto ten list najjasnějšího krále Sigmunda Římského ɔc, kterýž svědčil Matějovi Brusovi z Kovářova na vsi Lhota, Dobrošov, dvuor poplužní v Kovářově se třmi člověky, a k tomu také Hrajkovice, Jedl, Vládyčín a Dmýštice, vsi kláštera Milievského, se vším jich příslušenstvím, že ten list a také druhý list, dobruo vuoli od paní Machny z Kovářova na svrchupsaná zboží svědčící, dává urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka otci mému milému a jeho dědicuom; při kterémžto listu jsou pečeti Janova Předborova jakožto jistce, a na svědomí urozených pánuov páně Jindřichova z Stráže, najvyššího hofmistra království Českého, a páně Benešova Libuně z Dubé a z Kožlého, a urozených panoší Beneše z Kalenic, Jana Žakavce z Žakavy, Jana Tossa [sic] mladšího z Hlince, a Petra z Dlúhé Vsi a z Dobeve; v kterémžto listu datum jest: léta od narození syna božího tisícího čtyřstého šedesátého prvního, v tu středu před hodem Božího Těla [1461, 3. června].

Jakož pak ti všichni listové svrchu psaní sami v sobě šíře a světleji vykazují. Ty všecky listy i všecko to právo, kteréž by mně a mým bratřím aneb našim dědicuom a budúcím na těch listech neb těch zboží příslušalo mieti, dal sem a mocí listu tohoto dávám s svú dobrú a svobodnú a ovšem přiznanú plnú volí urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššímu hofmistru království Českého, švagru mému milému, a jeho dědicuom a budúcím, aby již totéž právo všecko k těm listóm a zboží nahoře psaným i se všemi příslušenstvími, jakož sem sám měl a držel, příslušalo mocně, svobodně i úplně svrchu psanému panu Bohuslavovi i jeho dědicuom a budúcím bez zmatku a překážky mé a mých bratří a našich dědicuov a budúcích; v tom jest má dobrá, svobodná i všem přiznaná plná vuole.

A já Jindřich z Rozmberka svrchu psaný ani moji bratří, dědici a budúcí naši, dále a více již po ten den k těm listuom a zbuoží již jmenovaným žádného práva nemáme ani mieti muožem obyčejem nižádným. Na potvrzení toho všeho, což se svrchu píše, a lepší jistotu i pevnost zdržení a zachování v budúcích časech té dobré vuole svú vlastní pečet větší přivěsiti sem rozkázal k tomuto listu dobrovolně. A pro další toho svědomí prosil sem urozeného pána, pana Vácslava z Švambergka, a slovutných panoší Jarohněva z Úsušie, Adama z Drahonic, Kunrata z Petrovic purkrabí Krumlovského, Přibíka Hada z Paběnic, Erazima z Michnic a Jana Súdka z Dlúhé, že jsú své vlastní pečeti vedlie mne a mé pečeti přivěsili k témužto listu,

věcem svrchu psaným na svědomí, sobě však a svým erbuom bez škody. Jenž jest dán a psán na Krumlově léta od narození syna božího tisícího čtyřstého sedmdesátého třetího, ten úterý den svatého Václava mučedlníka božího a dědice Českého.

33.

Král Vladislav připisuje Bohuslavovi z Švamberka 1000 kop na opravu Zvíkova.

V Praze 1475, 6. srpna. — Kopiář Zvíkovský pag. 13.

My Vladislav z boží milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabie ɔc, oznamujem tímto listem všem, že prošeni jsme od některých přátel urozeného Bohuslava z Švamberka, věrných našich milých, abychom témuž Bohuslavovi a dědicuom jeho ráčili připsati na prodělání hradu Zvíkova i také na opravení téhož zboží Zvíkovského některú sumu peněz. My v tom jich slušnú prosbu znamenajíce, a také aby týž Bohuslav i dědicové jeho v budúcích časech tím lépe nám se hoditi a slúžiti mohli, s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich, mocí královskú již psanému Bohuslavovi a dědicuom jeho tuto milost učinili jsme, a tímto listem činíme a dáváme, aby oni a [čti: na] zámku Zvíkovu na opravu téhož zámku i také na dělání rybníkuov na tom zboží Zvíkovském mohli prodělati a naložiti až do tisíci kop gr. peněz dobrých. A což kolivěk na již psaném zámku anebo na rybnících na témž zboží Zvíkovském do sumy již psané prodělají, ješto to registry okáží, to my, když bychom chtěli ten zámek Zvíkov s jeho příslušenstvím vyplatiti nebo budúcí naši králové Čeští, máme a povinni budem jim vcele a úplně s prvními sumami, v kterýchž týž zámek od předkuov našich zapsán jest, dáti a úplně zaplatiti. A oni vezmúc ty všecky sumy vcele a úplně, mají nám neb těm, od kohož ty sumy přijmuo, téhož zámku se všemi jeho příslušnostmi postúpiti a list tento i s jinými listy a zápisy, kteréž mají na svrchu psaný zámek a na jeho příslušnosti, navrátiti bez zmatku i všeliké odpornosti. A kdož by tento list měl s již psaného Bohuslava neb dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušalo plné právo všech věcí svrchu psaných. Tomu na svědomí pečeť naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v neděli před sv. Tiburcím, léta od narození syna božího tisícího čtyřstého sedmdesátého pátého, království našeho léta čtvrtého.

Ad relacionem domini Samuelis de Hradek et Waleczow, succamerarii regni Bohemie.

34.

Jan z Janovic postupuje Bohuslavovi z Švamberka zápis na některé vsi Milévské.

B. m. 1479, 20. prosince. — Orig. perg. arch. Vorlického I. Aª. č. 17.

Jan z Janovic a z Petrspurka, najvyšší purkrabie Pražský, vyznávám tiemto listem obecně přede všěmi, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, žě ten zápis najjas-

nějšieho kniežete a pána, pana Jiřieho slavné paměti krále Českého a markrabě Moravského ɔc, jímžto JMt zapsal jest mně a Janovi synu mému vsi kláštera Milevského, kteréž jest pan Zdeněk z Šternberka držěl, totižto Týnčany, Tisoničku, Mezihořie, Tisomnice a Skaupý se všěmi těch vsí příslušnostmi, poplatky a puožitky, ve třěch stech kopách grošuov širokých českých dobrých, tak a s takovými přímienkami, jakož týž zápis pod JMti pečetí visutú to vše plněje v sobě zavierá, dal sem dobrovolně i mocí tohoto listu s mú plnú a svobodnú dobrú volí dávám urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Ssamberka a dědicóm jeho, moc jim podle toho dávaje i plné právo, to, nač zápis výš dotčený svědčí, jmieti, držěti a toho požívati i s tiem se vším a s týmž zápisem, když a což se jim líbí nebo líbiti bude, jakožto s jich vlastním učiniti bez všelikého mého i dědicuov mých odporu a překážky. Na potvrzenie i budúcí paměť toho pečeť mú vlastní dal sem k tomuto listu přivěsiti dobrovolně, prosiv urozených pánuov, pana Buriana z Gutšteina a na Nečtinách, najvyššieho kamermeistra krále Českého, pana Mikuláše z Landšteina, najvyššieho písaře desk zemských královstvie Českého, a pana Beneše z Waitmille purkrabie na Karlštýně a mincmeistra na Horách Kutnách, že jsú také pečeti své dali na svědomie podle mne přivěsiti k témužto listu. Jenž jest dán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého devátého, v pondělí před sv. Thomášem apoštolem božím.

Na proužcích perg. 4 červené pečeti.

35.

Rous z Hodějova dává Bohuslavovi z Švamberka list na Kr. Lhotu.

B. m. 1481, 27. listopadu. — Kopiář Zvíkovský pag. 24.

Já Rús z Hodějova seděním v Chotejřině vyznávám jménem svým a mladších bratří svých tímto listem před každým živým člověkem, kdež čten anebo čtúce slyšán bude, že ten zápis najjasnějšího knížete Zigmunda, slavné paměti císaře Římského, Uherského a Českého krále ɔc, na ves Královu Lhotu se vším k tomu příslušenstvím, kterýž najprv svědčí Přibíkovi z Jasanic, potom Buškovi Sekyrkovi z Sedčic, a od Buška Sekyrky měl jej Lipolt Vítha ze Rzavého, a od Lipolta Víthy měl jej najdůstojnější u Boze otec a najosvícenější kníže a pán, pan Jošt z boží milosti biskup Vratislavský; a od biskupa Vratislavského měl jej Jindřich Sádlo z Kladrubec, a od Jindřicha Sádly z Kladrubec měl ty listy všecky otec muoj Smil z Hodějova, s jich dobrými volemi, kteráž dobrá vuole svědčí jemu otci mému Smilovi z Hodějova a jeho dědicuom. Protož já nadepsaný Rús z Hodějova jménem svým a bratří svých prodal sem ten majestát i s těmi dobrými volemi urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka a na Zvíkově ɔc, a tu ves Královu Lhotu, jakož na ni ten majestát ukazuje, a tu sobě na té vsi ani na těch majestátích nic nepozuostavuje ani svým dědi-

cuom, v též sumě ve sto kopách gr., jakož majestát svrchupsaný svědčí. A ten zápis i ty dobré vuole má je nadepsaný pán pan Bohuslav z Švanberka a jeho dědicové s naší dobrú, plnú a svobodnú volí. A tomu na svědomí svú pečeť vlastní s mú dobrú volí, vědomím i s přiznáním dal sem k tomuto listu přivěsiti a k této dobré vuoli. A pro další a širší svědomí prosil sem urozených pánuov, pana Dobrohosta z Ronsperka a na Týně, pana Děpolta z Lobkovic a na Chlumci, urozených panoší Jana Čmelinského z Neprochov, Jošta z Pruku, Viléma z Čachrova, že jsú také pečeti své dali jim bez škody podlie mne přivěsiti k témuž listu. Jenž jest dán a psán ten úterý před sv. Ondřejem apoštolem božím, léta božího MIIII^{C}LXXXI.

36.

Vok z Rozmberka postupuje podací kostelní v Sepekovech Zdeslavovi z Šternberka.

Dán na Krumlově 1484, 7. června. — Orig. perg. arch. Vorlického I. Aβ č. 1.

Já Vok z Rozmberka jménem svým a jiných bratří a dědicuov našich vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie anebo čtúce slyšeti budú, že s dobrým rozmyslem a raddú věrných milých prodal sem a mocí listu tohoto prodávám i sstupuji podací své kostelní v Sepekovech se vším příslušenstvím, což k tomu přísluší, tak se vším, jakož sem sám držel, nic ovšem sobě tu na tom ani svým dědicóm a budúcím práva žádného nepozuostavuje ani kterého zvláštenstvie, ku pravému dědictví a plnému panství prodal sem a sstúpil urozenému pánu panu Zdeslavovi z Šternberka ɔc a jeho dědicóm a budúcím, za sto a za pětmezcítma kop gr. peněz dobrých střiebrných, v zemi České obecně berných, kteréžto jsú oni mně splnili a dali úplně a docela hotové. Protož já jistec svrchu psaný mám, dlužen sem a povinen, slibuje tiemto listem dobrú svú věrú křesťanskú nadepsanému panu Zdeslavovi, dědicóm a budúcím jeho, to podacie kostelní se vším příslušenstvím, což k tomu přísluší, po napomenutí věřiteluov mých svrchupsaných hned na první Suché dni neb na druhé beze lsti, a konečně na třetie Suché dni ve dcky zemské vložiti a zaplatiti ku pravému jich dědictví a plnému panství, a zprávce hodné postaviti vedle řádu a obyčeje země České, čistě bez zmatku všelikterakého, tak jakož země Česká za právo má.

A toho všeho pro lepší jistotu a pevnost i utvrzenie zastavil sem jim rukojmie a zprávce urozené panoše Kunáše z Machovic, purkrabí na Maidštajně, Beneše z Kovářic, a Oldřicha ze Dvorce purkrabí na Velešíně. A my již jmenovaní rukojmie za pana jistce svrchupsaného, s ním a zaň, všickni rukú společní a nerozdielnú, dobrú naší věrú křesťanskú, beze všie zlé lsti slibujeme to podací nahoře jmenované i se vším příslušenstvím panu Zdeslavovi, dědicóm a budúcím jeho zpraviti, očistiti a vysvoboditi před věny, před sirotky i před zápisy a závadami všelikte-

kými křesťanskými neb židovskými, a konečně před každým člověkem, kteréhož by kolivěk řádu neb stavu byl, duchovnieho neb světského, a na to podacie kterým kolivěk právem sáhl. Pakli by jistec svrchupsaný neučinil a neosvobodil, aneb očistiti, zpraviti a vysvoboditi nemohl, což se svrchu píše, tehdy my rukojmie a zprávce již psaní máme a slibujem věřitelóm našim svrchupsaným tak dobré puožitečné podacie a [sic] příslušenstvím takovým a zvolí dobrú svobodnú, tak jakož sě svrchu píše, na našich kruntech dědických, svobodných a sbožie vlastním, platným, svobodným a dobře osedlým, a třetinu výše k tomu přičiniece, bez odpornosti postúpiti, a to také ujistiti, zpraviti, očistiti a vysvoboditi a ve dcky zemské vložiti a zapsati ku pravému jich dědictví a plnému panství, a zprávce dobré postaviti, tak jakož se svrchu píše. Pakli bychme i toho všeho tak neučinili [ɔc ležení v Bechyni].

A ktož by tento list měl s dobrú volí a ovšem svobodnú věřiteluov našich svrchupsaných aneb jednoho z nich, ten má i mieti bude též právo i túž moc ke všem věcem svrchupsaným, tak právě, jakožto oni sami aneb jeden z nich sám. Tomu všemu na potvrzenie a lepší jistotu i pevnost my všickni jistec i rukojmie a zprávce svrchupsaní vlastnie své pečeti s dobrým naším vědomím i plným a celým přiznáním dali sme a kázali přivěsiti k tomuto listu dobrovolně. Jenž jest dán a psán na Krumlově léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého čtvrtého, ten pondělí o Letnicích.

Na proužcích pergamenových přivěšeny 4 pečeti úplně zachovalé, první červená, ostatní černé. Na proužcích napsána po sobě tato jména: Vok z Rozmberka, Kunáš z Machovic, Beneš z Komařic, Oldřich ze Dvorce.

37.

Svědectví opata Milévského na desátky v Kovářově.

V Milévsku 1485, 20. srpna. — Orig. perg. arch. Vorlického III. P. č. 2.

Kněz Mikuláš boží milostí opath kláštera Milévského zákona premonstratckého známo činím listem tiemto všem, ktož jej uzřie anebo čtúci slyšeti budú, a zvláště urozeným pánóm panu Bohuslavovi z Švamberka, a panu Hynkovi a panu Henrichovi synóm téhož pána JMti z Švamberka, že předstúpil před mě poctivý kněz Jan farář Kovářovský, žádaje mne, abych jemu dal svědomie, byli-li jsú dáváni desátci jiným farářóm, předkóm téhož kněze Jana v Kovářově, od nebožky panie Machny Kovářovské a od Fraňka z Vepic a se dvora, o který jest svrchupsaný pan Bohuslav JMt směnu učinil s Kovářovskými. Protož já vyznávám, a to mi jest dobře svědomo, když sem byl tu v Kovářově farářem mnohá léta, že paní Machna Kovářovská, Franěk z Vepic vydávali jsú mně desátky, některé léto ukazovali a dávali na poli, a některé léto smlúvali se se mnú vedle vuole mé; též i s svrchupsaného dvoru smlúvali se se mnú o desátek lidé, kteří jsú těch časuov jej drželi. A to bych

chtěl ústně seznati, kde by toho potřebie bylo. Tomu na svědomie svú sem pečet menší dal k tomuto listu přitisknúti. Datum ex monasterio Millocensi sabbato intra octauam Assumpcionis beatissime virginis Marie, annorum domini ɔc LXXXV[to].

Dole přitištěná pečeť jest papírem pokryta.

38.

Třináctero svědectví, že na faře v Kovářově byli vždy kněží katoličtí pod jednou, krom krátkého pobytu dvou kněží podobojích.

B. m. 1491, 10., 11. a 13. dubna. — Orig. perg. arch. Vorlického III. P. č. 3.

a) My Vávra z Ninkovic, Maruš mlynář z Hrajkovic, Jakubec odtudž, Matěj přijmie Macek odtudž, známo činíme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, že jest nám to dobře v paměti, což pomníme přes třidceti let, že v Kovářově v tom kostele nikdy kněz uvedený nebýval, kterýž by rozdával pod obojí zpuosobú. Než kteříž sú tu kněžie byli a slúžili, byli sú kněžie řádní v poslušenství cierkve svaté a kostela svatého Římského. A to nám jest dobře svědomo. A to béřem k své vieře i k své přísaze, že jest to v pravdě tak. A kdež by kolivěk toho potřebie bylo, chtěli bychme to ústně seznati. Toho na svědomie, své pečeti nemajíce, prosili sme urozeného panoše Mikuláše z Hodějova, že jest svú vlastní pečeť přitiskl sobě a svému erbu bez škody k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého devadesátého prvnieho v próvodní neděli [10. dubna].

Přitištěná pečeť černá je zachovalá.

b) Já Štěpán ze Zbylitova známo činím tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej koli uzřie neboli čtúce slyšeti budú, že mi jest to dobře svědomo a v paměti mám viec nežli od padesáti let, že v Kovářově na té faře nikdy jest nebyl žádný farář Tháborské strany, kteříž obyčej mají rozdávati pod obojí spuosobú, než vždycky jsú tu byli faráři a kněžie, kteříž slúžívali v tom kostele, křesťanští, kteříž obyčej mají rozdávati pod jednú spuosobú pána Buoha všemohúcieho. A to mi jest také dobře svědomo, jakž mohu pamatovati, že jest vždycky kněz opat Milevský poddával faráře na tu faru do Kovářova; a to mi jest svrchupsanému Štěpánovi dobře svědomo, a to beru k své vieře a k své přísaze, že jest to v pravdě tak, a to bych chtěl ústně seznati, kdež by toho potřeba byla. A toho na svědomie, sám své pečeti nemaje, prosil sem urozeného panoši Mikuláše Dýma z Střieteže, že jest svú pečeť k tomuto mému svědomie a sobě bez škody přitiskl. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtřstého devadesátého prvnieho v neděli próvodní [10. dubna].

Přitisknutá pečet černá je zachovalá.

c) My Vítek, Vaněk, Kolín a Par, všickni z Veliké, známo činíme tiemto listem vuobec přede všemi, ktož jej koli uzřie neboli čtúce slyšeti budú, že jest nám to dobře svědomo a v paměti máme jednak blízko ode třidceti let, že v Kovářově na té faře nikdy jest nebyl žádný farář Tháborské strany, kteříž obyčej mají rozdávati pod obojí spuosobú, než vždycky jsú tu byli faráři a kněžie, kteříž slúžívali v tom kostele, křesťanští, kteříž obyčej mají rozdávati pod jednú spuosobú našeho pána Ježíše Krista. A to nám jest svrchupsaným Vítkovi, Vaňkovi, Kolínovi a Parovi dobře svědomo, a to béřem každý z nás k své vieře a k své přísaze, že jest to v pravdě tak. A to bychom chtěli ústně seznati, kde by toho potřebie bylo. A toho na svědomie, sami svých pečetí nemajíce, prosili sme urozených panoší Oldřicha Smrčky ze Mnichu a Jana Barchance z Vestce, že jsú své pečeti k tomuto našemu svědomie sobě bez škody přitiskli. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtřstého devadesátého prvnieho v neděli próvodní [10. dubna].

Dole přitištěny dvě černé pečeti.

d) Já Thoman z Kučeře známo činím tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej koli uzřie neboli čtúce slyšeti budú, že mi jest to dobře svědomo a v paměti mám viec nežli od čtyřidceti let, že v Kovářově na té faře nikdy jest nebyl žádný farář Tháborské strany, kteříž obyčej mají rozdávati pod obojí spuosobú, než vždycky jsú tu byli faráři a kněží křesťanští, kteříž obyčej mají rozdávati pod jednú spuosobú tu velebnú svátost pána Krista. A to mi jest svrchupsanému Thomanovi dobře svědomo a to beru k své vieře i k své přísaze, že jest to v pravdě tak; a to bych chtěl ústně seznati, kde by toho koli potřebie bylo. A toho na svědomie, sám své pečeti nemaje, prosil sem urozeného panoši Oldřicha Smrčky ze Mnichu, že jest svú pečeť k tomuto vyznání mému na svědomie sobě bez škody přitiskl. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtřstého devadesátého prvnieho v neděli próvodní [10. dubna].

Přitištěná pečeť černá dole poškozena. — Na rubu rukou starou: „Svědomie neplatná proti Kovářovské Barboře. A zdá mi sě, že pán má jiná platná, aneb jsú u mistra Jana Úterského v Praze."

e) My Ondřej přijmie Koch z Veliké a Jakub přijmie Dub odtudž známo činíme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, že já Ondřej pamatuji od šedesáti let, a já Jakub od padesáti let, a to dobře v paměti máme, že v Kovářově v tom kostele nikdy kněz nebýval, kterýž by rozdával pod obojí spuosobú, než kteříž sú tu kněžie byli a slúžili, byli sú kněžie řádní v poslušenství cierkve svaté a kostela svatého Římského. A za našie paměti tito kněžie: kněz Mikuláš starý, který umřel na Zviekově, a potom kněz Mikuláš, který jest opatem v Milevště, a potom kněz Albrecht, a potom kněz Jan, faráři byli sú. A to jest nám dobře svědomo, a to béřem k své vieře i k své přísaze, že jest to tak

v pravdě. A to bychom chtěli ústně seznati, kdež by koli toho potřebie bylo. Toho na svědomie, své pečeti nemajíce, prosili sme urozeného panoše Paule z Pruku, toho času purkabie na Zviekově, že jest svú pečeť přitiskl sobě i svému erbu bez škody k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtřstého devadesátého prvnieho v próvodní neděli [10. dubna].

Přitištěná černá pečeť nahoře poškozena.

f) Já Martin Losek z Milévska známo činím tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, že se pamatuji od šedesáti let, že v Kovářově v kostele byl jest nějaký kněz Mikuláš Pikna rodem z Předbořic, farář uvedený, kněz řádný pod jednú zpuosobú; a po něm sú byli jiní faráři uvedení řádní v poslušenství cierkve svaté a kostela svatého Římského. A nikdy jsem neslýchal od těch svrchupsaných let až do tohoto času, aby kdy v tom svrchupsaném kostele který kněz slúžil, kterýž by rozdával pod obojí spuosobú. A to mi jest dobře svědomo, a to beru k své vieře i k své cti, že jest to tak v pravdě. A to bych chtěl ústně seznati, kdež by kolivěk toho potřebie bylo. Toho na svědomie, své pečeti nemaje, prosil sem urozeného panoše Paula z Pruku, purkabie na Zviekově, že jest svú pečeť přitiskl sobě i svému erbu bez škody k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtřstého devadesátého prvnieho v próvodní neděli [10. dubna].

Přitištěná černá pečeť je zachovalá.

g) My Mikuláš Šafránek z Slavoňova a Vach z Kovářova známo činíme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, že jest nám to dobře v paměti, což pomníme viec nežli od čtyřidceti let za kněze Mikuláše Pikny, kterýž jest byl farářem uvedeným tu v Kovářově pod jednú spuosobú, a potom po jeho smrti nikdy sme neslýchali, by který jiný kněz, kterýž by rozdával pod obojí spuosobú, v tom kostele slúžil, jsa farářem uvedeným; než kteří jsú tu kněžie byli a slúžili, byli sú kněžie řádní v poslušenstvie cierkve svaté a kostela svatého Římského. Než před třidceti lety pobyli sú dva kněze pod obojí zpuosobú, každý z nich několik neděl, neuvedení. Pak některý z nich vzal knihy kostelnie, mšál, a ženu Vaškovi ulúdivše, utekli sú pryč; a to jest nám dobře svědomo a to běřem k své vieře i k své přísaze, že jest to v pravdě tak. A to bychme chtěli ústně seznati, kdež by koli toho potřebie bylo. Toho na svědomie, své pečeti nemajíce, prosili sme urozeného panoše Ondřeje z Chotejše, že jest svú pečeť přitiskl sobě i svému erbu bez škody k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého devadesátého prvnieho v próvodní neděli [10. dubna].

Přitištěná černá pečeť zachovalá.

h) My Petr hajný z Hrazánek, Jan Bohušuov z Klisince, Havlec z Dobrošova, Pech z Něžovic, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, že jest nám to dobře v paměti, což pomníme viec než od čtyřidceti let za kněze Mikuláše Pikny, kterýž jest byl farářem uvedeným tu v Kovářově pod jednú zpuosobú, a potom po jeho smrti nikdy sme neslýchali, by který jiný kněz, kterýž by rozdával pod obojí zpuosobú, v tom kostele slúžil, jsa farářem uvedeným. Než kteříž sú tu kněžie byli a slúžili, byli sú kněžie řádní v poslušenství cierkve svaté a kostela svatého Římského. Než před třidceti lety pobyli sú dva kněze pod obojí zpuosobú, každý z nich několik neděl, neuvedení. A v tom paní Machna matie panny Barbory s mužem svým dobývala toho jedno[ho] kněze s těch dvú, chtiec jeho zahnati, na farářském domě tu v Kovářově. Pak některý z nich vzel knihy kostelnie, mšál, a ženu Vaškovi vylúdiv, utekl jest pryč. A to jest nám dobře povědomo, a to béřem k své vieře i k své přísaze, že jest to v pravdě tak. A to bychme chtěli ústně seznati, kdež by koli toho potřebie bylo. Toho na svědomie prosili sme urozeného panoše Ondřeje z Chotejše, že jest svú pečeť přitiskl sobě a svému erbu bez škody k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého devadesátého prvnieho v próvodní neděli [10. dubna].

Přitištěná pečeť černá nahoře poškozena.

i) My Ondřej Jarúšek, Jakub Panec, Matěj Váchuov, všickni ze Dmajštic, a Kub z Něžovic, známo činíme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, že jest nám to dobře v paměti, což pomníme viec než od čtyřidceti let za kněze Mikuláše Pikny, kterýž jest byl v Kovářově v tom kostele farářem uvedeným pod jednú zpuosobú; a potom nikdy sme neslýchali, by který jiný kněz, kterýž by rozdával pod obojí zpuosobú, v tom kostele byl farářem uvedeným. Než kteříž sú tu kněžie byli a slúžili, byli sú kněžie řádní v poslušenství cierkve svaté a kostela svatého Římského. A to jest nám dobře svědomo a to béřem k své vieře i k své přísaze, že jest to v pravdě tak. A to bychme chtěli ústně seznati, kdež by kolivěk toho potřebie bylo. Toho na svědomie, své pečeti nemajíce, prosili sme urozeného panoše Paule z Pruku, toho času purkabie na Zviekově, že jest svú pečeť přitiskl sobě i svému erbu bez škody k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého devadesátého prvnieho ten pondělí po próvodní neděli [11. dubna].

Přitištěná černá pečeť je zachovalá.

k) My Kubík z Skoronína, Jíra odtudž, Petr odtudž, Cub [Kub] z Jenišovic, Jan Liška odtudž, známo činíme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, že jest nám dobře to v paměti jest [sic], že se pamatujem přes třidceti let, že v Kovářově v tom kostele nikdy žádný kněz nebýval, kterýž by

rozdával pod obojí zpuosobú. Než za naší paměti tito kněžie sú byli: Nebožtík kněz Jan, který byl opatem na Strahově, a potom kněz Mikuláš, který jest opatem v Milevště, a potom nebožtík kněz Albrecht, a potom kněz Jan, který jest nynie na Zviekově, a ti sú byli faráři uvedení a řádní v poslušenství cierkve svaté a kostela svatého Římského. A to nám jest dobře svědomo a to béřem k své vieře i k své přísaze, že jest to v pravdě tak; a kdež by kolivěk toho potřebie bylo, chtěli bychme to ústně seznati. Toho na svědomie, své pečeti nemajíce, prosili jsme urozeného panoše Rousa z Hodějova, že jest svú pečeť přitiskl sobě bez škody i svému erbu k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého devadesátého prvnieho v pondělí po próvodní neděli [11. dubna].

Pečeť černá přitištěná je zachovalá.

l) My Jan Beran z Skoronína, ješto pamatuji od padesáti let, a Pešice z Mášova, jenž pamatuji viec nežli od čtyřidcěti let, a Havlík kostelník té fary v Kovářově, a Jakub Bohušuov, oba z Dobrošova, jenž pamatujem viec než od čtyřidcěti let, a Machek z Řemkova, jenž pomním také viec než ode čtyřidceti let, a Petr Hlavín, jenž pamatuji blízko ke třidcěti letuom, a Jan Novák z Sobědráže, jenž pamatuji také blízko ke třidceti letuom, známo činieme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, že jest nám to dobře svědomo i v paměti máme každý z nás od svrchupsaných let, že v Kovářově na té faře nikdy nebyl jest farář aneb kněz Táborské strany, než vždycky sú tu bývali kněžie křesťanští, kteříž obyčej měli rozdávati pod jednú zpuosobú pána Boha všemohúcieho. Než některú chvíli před třidcěti lety já Beran a Havlík a Bohuše a Pešice a Machek svrchupsaní pomníme to, že sú tu pobyla dva kněze strany Táborské nedlúhý čas, jednomu řiekali Daniel a druhému Vojtěch; a ten Vojtěch kněz, kterýž tu posléz byl, ulúdiv ženu Vaškovi tu v Kovářově, ukradl knihy kostelnie i utekl s ní pryč. A to nám jest dobře svědomo a to béřem k své vieře i k své přísaze, že jest to v pravdě tak. A to bychme chtěli ústně seznati, kdež by kolivěk toho potřebie bylo. Toho na svědomie, svých pečetí nemajíce, prosili sme urozených panoší Oldřicha Smrčky ze Mnichu a Václava z Čachrova, že sú své pečeti přitiskli sobě a svým erbuom bez škody k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého devadesátého prvnieho v pondělí próvodní [11. dubna].

Pečeti 2 černé zachovalé.

m) My Mašek Pruchuov a Martin Štěpánuov, konšelé ze Lhoty, Mašek kostelník odtudž, Mathúšek odtudž, Bohuň odtudž, Václav odtudž, Petr Čelákuov odtudž, Prokop Šuocha odtudž, Martin Kartyš kovář odtudž, známo číníme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, že jest nám to dobře v paměti, což pomníme přes třidceti let, že v Kovářově v tom kostele nikdy žádný

kněz nebýval, kterýž by rozdával pod obojí zpuosobú; než za našie paměti tito kněžie sú byli: nebožtík kněz Jan, který byl opatem na Strahově, a potom kněz Mikuláš, který je opatem v Milevště, a potom nebožtík kněz Albrecht, a potom kněz Jan, který jest nynie na Zviekově, a ti sú byli faráři uvedení a řádní v poslušenstvie cierkve svaté a kostela svatého Římského. Než před těmito svrchupsanými kněžími před třidceti lety pobyla sta nějaká dva kněze neuvedená několik neděl, a jeden z nich vzel jest knihy kostelnie, mšál, a Vaškovi ženu ulúdiv, utekl jest pryč. A to nám jest dobře svědomo, a to béřem k své vieře i k své přísaze, že jest to v pravdě tak. A to bychme chtěli ústně seznati, kdež by kolivěk toho potřebie bylo. Toho na svědomie, pečeti nemajíce, prosili sme urozeného panoše Rousa z Hodějova, že jest svú pečeť přitiskl sobě a svému erbu bez škody k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého devadesátého prvnieho ten pondělí po próvodní neděli [11. dubna].

Přitištěná černá pečeť je zachovalá.

n) Já Ondrášek přievozník z Podhradie pod Zviekovem, jenž pamatuji od sedmdesáti let, známo činím tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, že mi jest to dobře svědomo od svrchupsaných let, že v Kovářově na té faře nikdy nebyl jest farář ani kněz uvedený, kterýž by měl obyčej rozdávati pod obojí zpuosobú, než vždycky sú tu bývali kněžie, kteříž obyčej měli rozdávati pod jednú zpuosobú pána Ježíše Krista. Než některú chvíli před třidcěti lety pobyla sta tu nějaká dva kněze pod obojí zpuosobú neuvedená nedlúhý čas, a potom jeden z nich ukradl knihy kostelnie, mšál, a ulúdiv Vaškovi z Kovářova ženu, i utekl jest pryč. A to mi jest dobře svědomo a to beru k své vieře i k své přísaze, že jest to v pravdě tak. A to bych chtěl ústně seznati, kdež by kolivěk toho potřebie bylo. Toho na sviedomie prosil sem urozeného panoše Mikuláše Dayma z Střieteže, že jest svú pečeť přitiskl sobě a svému erbu bez škody k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého devadesátého prvnieho tu středu po próvodní neděli [13. dubna].

Přitištěná pečeť černá je zachovalá. — Účel, k němuž tato svědectví byla spisována, vysvítá ze soudobých dopisů, tištěných v tomto svazku str. 54 č. 113, str. 55 č. 114, str. 60 č. 125. Barbora z Jetřichovic a z Kovářova r. 1497 prodala Kovářov s příslušenstvím dvéma měšťanům Táborským; odpíral tomu opat Milévský, jenž počítal si právo k podacímu kostelnímu v Kovářově; viz výpisy z desk zemských v Archivě Českém V. 559—561; Emler, Reliq. II. 483.

39.

Král Vladislav potvrzuje práva manů k Zvíkovu a Hluboké patřících.

Na hradě Pražském 1497, 14. srpna. — Trans. pap. archivu Vorl. II. A[1] č. 2.

My Vladislav, z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ɔc král, a markrabie Moravský, Lucemburský a Slezské kníže a Lužický markrabie ɔc, ozna-

mujem tímto listem všem, že přistúpivše před nás slovutný Jan Čuba z Humňan a Václav Chmelíř z Jehnědna i jiní manové, kteříž k zámkóm Zvíkovu a Hluboké přísluší, věrní naši milí, oznámili sú nám všickni jednostajně, jaká práva svá od starodávna vysazena mají, kterýchž předkové jejich a oni užívali sú a po dnes užívají beze vší překážky. Najprvé, že kdež kolivěk jedou neb jdou, žádného cla neb mejta v městech, v městečkách, ve vsech ani jinde nikdyž nedávají a neplatí. Také že po svém svobodně i na království zajíc, pták s tenetem, s chrtem, s jestřábem honiti a zabiti mohú a jiným nedati. Les syrový i suchý sobě k svým potřebám k stavění i k pálení na království sekati a voziti mohú beze vší překážky. Item statkové jich že vždy s přítele na přítele najbližšího připadají podle kšaftu zřízení a udělání. A vdala-li by se která s raddou přátel, díl svuoj s sebú nese. Pakli by se která svémyslně vdala neb s statku odešla, má za právo desíti kopami odbyta býti bez naříkání všech nápaduo. A při tom sú nás svrchu psaní manové prosili, abychom jim těch práv svrchu psaných potvrditi a je při nich zuostaviti ráčili. K kterýmžto jejich snažným prozbám jsúce nakloněni, s dobrým rozmyslem a raddou věrných našich milých, mocí královskú v Čechách, všech těch napřed dotčených práv a svobod ve všem jejich znění a položení potvrdili sme, a tímto listem naším potvrzujem, a je všelikterakž při těch právích a svobodách zuostavujem milostivě, chtíce tomu, aby oni i budúcí jich ta práva a svobody již psané jměli, drželi a jich požívali a požívati mohli nyní i v časích budúcích, a to bez naší a budúcích našich, králuo Českých, i všech jiných lidí všeliké překážky. Protož přikazujem všem úředníkóm a poddaným našim nynějším i budúcím, abyšte častopsané many k zámkóm svrchupsaným příslušející, nynější i budúcí, při jich právích a svobodách, tak jakož svrchu dotčeno jest, jměli, drželi a zachovali, jim v tom žádných překážek nečinili ani činiti dopouštěli; všakž oni proto ty všecky služby a povinnosti manské, k kterýmž nám zavázáni sú, mají a povinni sú též nyní jako i prvé činiti nám a budúcím našim králuom Českým bez vší odpornosti. Tomu na svědomí pečeť naši královskú k tomuto listu přivěsiti sme kázali. Dán na hradě Pražském v pondělí po sv. Tiburcí léta M°CCCC° devadesátého sedmého, království našich Uherského VII. a Českého XXVI°. léta.

List tento vypsán byl z desk dvorských dne 10. března 1523, spolu s potvrzením krále Ludvíka, daným 29. října 1522, jež vytiskne se níže. — Již Oldřich z Rosenberka, uvázav se v královský hrad Zvíkov, počal many příslušné k tomu hradu skracovati v právích, pročež po jejich stížnosti byl napomenut od císaře Sigmunda listem z dne 19. dubna 1437, tištěným v Archivě Českém I. 47 č. 58. Srv. Tylovy Paměti Zvíkovské str. 57, 58.

40.

Král Vladislav povoluje Henrichovi z Švamberka stavěti most pod Zvíkovem.

Dán na Budíně 1499, 5. dubna. — Orig. pap. arch. Vorlického I. A^a^ č. 18/a.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český ꝯc král a margkrabě Moravský ꝯc, oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od urozeného Petra z Rozm-

berka, hajtmana královstvie Českého, věrného našeho milého, jménem urozeného Henricha z Švamberka na Zviekově, věrného našeho milého, abychme jemu most přes řeku Vltavu udělati k potřebě netoliko jeho samého, ale i jiných, poddaných a cizích lidí, dopustiti ráčili. K jehožto prosbě a přímluvě nakloněni jsúce, pro služby týchž Petra a Henricha, kteréž jsú nám mnohé věrně a pilně činili a činiti nepřestávají, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách dopustili jsme toho nadepsanému Henrichovi a tiemto listem dopúštieme, povolenie naše jisté k tomu dávajíce, aby sobě mohl a moc jměl udělati most přes řeku Vltavu u Zviekova, když se jemu kolivěk zdáti a líbiti bude, přes kterýžto on i jiní lidé potřeby své vézti aneb nésti by mohli nynie i potomně v budúcích časiech, a to bez našie i budúcích našich králuov Českých i jiných všech lidí všelijaké překážky. Však také chcme, aby dělanie mostu toho bylo bez ujmy, škody a překážky každému na jeho spravedlnosti. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně v pátek po sv. Ambroži anno Christi 1499. Regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie uero uicesimo octauo. — Ex commissione propria maiestatis regie.

Na rubu krátký regest. Dole pečeť papírem pokrytá.

41.

Smlouva mezi Henrichem z Švamberka a Václavem Zmrzlíkem o most pod Zvíkovem.

Dán v Praze 1501, 2. října. — Orig. perg. arch. Vorlického I. A[a] č. 18 b.

Léta božieho tisícieho pětistého prvnieho, tu sobotu po sv. Remigi, stala se jest smlúva dobrovolná skrze urozené pány, pana Jana z Šelnberka, najvyššího kancléře královstvie Českého, a pana Zdeňka z Rožmitála, purkrabí Karlstajského, a to mezi urozenými pány, panem Henrichem z Švamberka s jedné, a urozeným pánem Václavem z [S]Vojšína a na Orlíce strany druhé, a to taková, že jest za to prosil urozený pán Henrich z Švamberka urozeného pána Václava Zmrzlíka z Svojšína, a on k prozbě a k žádosti jeho dopustil jest toho, aby byl ten most dělán pod Zviekovem na Vltavě na břeh a na krunty páně Václavovy, a jmenovaný pan Henrich z Švamberka jej mieti a jeho užívati i jeho erbové, duokudž by hrad Zviekov drželi, neb je k tomu svú vuoli dal jmenovaný pan Václav. A toto jest znamenitě vymieněno: když by kolivěk páni z Švamberka nedrželi Zviekovu svrchupsaného zámku, tehdy pan Václav aneb jeho potomní, to již bude při jich vuoli, budú-li chtieti toho mostu tu předse nechati; neb spravedlnost páně Václavova i jeho potomních proti jiným, krom pánuov z Švamberka, nemá zavržěna ani promlčána býti túto smluvú, co se dotýče toho mostu. A tak jest smluveno, kteříž by lidé z městečka pod Zviekovem krunty ujeli páně Václavovy pod plat, ti předse mají platiti bez překážky

a bránění pánuov z Švamberka. A jestliže by pan Václav co chtěl dělati na kruntech svých a potřeboval k tomu kruntuov příslušejících k Zviekovu, tu pan Henrich z Švamberka má se k němu povolně mieti a proň učiniti, což by mu bylo bez škody a puokudž by se zdálo pánuom smlúvciem. Též zase, jestliže by co dělal pan Henrich v kruntiech svých a potřeboval co k tomu kruntuov, kteříž příslušejí k Orlíku, má se v tom pan Václav z Svojšína povolně mieti a proň učiniti, co by mu bylo bez škody, též puokudž by se zdálo pánuom smlúvciem. K kterémžto smlúvě na svědomie a pro budúcie paměť my nadepsaní smlúvce Jan z Šelnberka, najvyššie kancléř královstvie Českého, a Zdeněk z Rožmitála, purkrabie Karlštajnský, a my podle nich Henrich z Švamberka a Václav Zmrzlík z Svojšína, na zdrženie mezi námi toho k tomuto listu pečeti své vlastnie dali jsme přivěsiti. Jenž jest dán v Praze léta a dne, jakož se svrchu píše.

Na rubu krátký regest. Na proužcích pergamenových přivěšeny jsou čtyři červené pečeti, druhá a třetí jsou na okraji poškozeny, druhé dvě (jedna Zmrzlíkova) zachovány.

42.

Král Vladislav pánům z Švamberka potvrzuje nevýplatnost jich zboží od jiných.

Na hradě Pražském 1502, 30. března. — Kopiář Zvíkovský pag. 14.

My Vladislav, z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ɔc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabie ɔc, oznamujem listem tímto všem, že jest před nás přistúpil urozený Krištof z Švambergka, věrný náš milý, prosse nás sám od sebe i na místě bratří svých, jakož mají a drží mnohá zboží, kterýchž díl přísluší k království a díl k některým duchovenstvím, v jistých zápisích předkuo našich králův Českých, abychme jim při držení a požívání takových zboží některú milost naši učiniti ráčili, tak aby taková zboží s dědici a budúcími svými tím volněji a bezpečněji jmíti, držeti a jich požívati mohli. K jichžto prosbě nakloněni jsúce pro služby jejich, kteréž jsú nám činili a činí, s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich, mocí královskú v Čechách tuto jsme zvláštní milost nadepsaným bratřím z Švanbergka, dědicuom a budúcím jejich při držení a požívání zbuoží zápisných duchovních i světských učinili, a tímto listem činíme, aby když bude po vyjití těch životuov, kteṛéž na těch zbožích zapsané mají, což k království přísluší, nebyli vodtud dědici a budúcí jejich bez své vuole od žádného člověka splacováni, leč od nás samých aneb budúcích našich, králuov Českých, však tak, když bychme to sami a k svému vlastnímu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli. Též také což se zbuoží duchovních, kteréž mají a drží, dotýče, po vyji[tí] životuov těch, kteréž na tom zapsány mají, nemají vodtud dědici a budúcí jejich od žádného bez své vuole splacováni býti, leč od těch osob duchovních, k kterýmžto klášteruom aneb záduším přísluší, když by to sami a k svému vlastnímu jmění, držení a poží-

vání vyplatiti chtěli. To my i oni také učiniti muožeme a mocí budeme, a jinak nic, dadúce jim podle znění zápisuov jejich napřed věděti, a po vyjití času vypověděléhо položíce jim summy ty, kteréž na tom zapsány mají, vcele a úplně, tak jakž zápisové jejich svědčí a vokazují; kteréžto přijmúce vod nás a budúcích našich, králuov Českých, aneb od těch osob duchovních, kterýmž by ty výplaty příslušely, vcele a úplně, mají nám i jim také takových zboží s jejich příslušenstvím v moc jejich postúpiti, a list tento s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Pakli bychme komuž kolivěk z nevědění aneb nepaměti, buď my aneb budúcí naši králové Čeští, na těch zbožích které výplaty dali, nemají takové a nebudou jmíti žádné moci ani které pevnosti nyní ani budúcně. Tomu na svědomí pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti sme rozkázali. Dán na Hradě Pražském v středu po velice noci léta božího tisícího pětistého druhého, a království našich Uherského dvanáctého a Českého třidcátého jednoho. — Ad relacionem magnifici domini, domini Johannis de Sselnberk, summi cancellarii regni Boemie.

43.

Král Vladislav připisuje pánům z Švamberka na stavení Zvíkova 1000 kop.

Dán na Budíně 1508, 6. února. — Orig. perg. arch. Vorlického I. A[a] č. 19.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ɔc král, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie ɔc, oznamujem tiemto listem všem, že jsme prošeni od urozených Henrycha a Krystofora strýcuov z Švamberka na Zviekově, věrných našich milých, jakož mají a drží zámek Zviekov s jeho příslušenstviem v jistých sumách a zápisích předkuov našich králuov Českých i v našich, kterýžto zámek, tak jakž zpraveni jsme, na stavenie velmi sešel a pokažen jest, prosíc nás, abychom jim, dědicuom a budúcím jich na stavenie a dělánie jmenovaného zámku Zviekova něakterú sumu připsati ráčili, na kteruož by tý[ž] zámek opraviti a vystavěti mohli. K jichžto prozbě milostivě nakloněni jsúce, pro služby týchž Hendricha a Kristofora, kteréž jsú nám činili, činiti mají a povinni budú, čiem k sobě od nás milost naši náchylnějšie poznají, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách připsali jsme týmž Hendrichovi a Krystoforovi, dědicuom a budúciem jich, na dělánie a stavenie téhož zámku Zviekovu tisíc kop grošuov českých a tiemto listem připisujem, chtiece tomu, aby oni až do té sumy staviece a opravujíce týž zámek, na dělánie a stavenie téhož zámku Zviekovu tisíc kop gr. čes. pronaložiti mohli a moc jměli, však tak, což na stavenie a dělánie toho zámku do té sumy tisíc kop gr. čes. pronaložie a to při vyplacenie zámku registry řádnými aneb svědomiem hodnověrným provedú a vokáží až do těch tisíc kop gr. čes. svrchupsaných, má jim to od nás neb budúciech našich králuov

Českých při jiných zápisných sumách aneb od těch zákonuov duchovních, kterýmžto k výplatě spravedlivě přísluší, zase dáno a konečně zaplaceno býti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Kteruož když od nás přijmú i s jinými sumami, kteréž na tom zapsané mají, ihned mají nám aneb budúciem našim králuom Českým aneb těm osobám duchovniem, kterýmžto k výplatě příslušie, a povinni budú zámku toho Zviekovu se všiem jeho příslušenstviem zase v moc naši postúpiti, a list tento i s jinými zase dáti a navrátiti beze vší odpornosti. A ktož by list tento s nahoře psaných Hendricha a Krystofora dobrú vuolí a svobodnú jměl, chcme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí v něm položených, jako jim samým. Tomu na svědomie pečeť naši královskú přivěsiti jsme k tomuto listu rozkázali. Dán na Budíně den sv. Dorothy panny léta božieho tisícieho pětistého osmého, a královstvie našich Uherského osmnáctého a Českého třitcátého sedmého. — [Na ohbu:] Ad relacionem magnifici domini, domini Alberti de Colowrat et in Liebsstein, supremi cancellarii regni Boemie ≀c.

Na proužku perg. přivěšena veliká pečeť královská, červená.

44.

Král Vladislav přislibuje pánům z Švamberka, že nikomu jinému jich zápisná zboží nebudou zastavena.

Na Budíně 1508, 6. února. — Kopiář Zvíkovský pag. 17.

My Vladislav z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ≀c král, markrabie Moravský, Lucemburské a Sliezské kníže a Lužický markrabie ≀c, oznamujem listem tímto všem, že jsme prošeni od urozených Hendricha, Kristofora, Bohuslava a Jana, bratří a strýcuov z Švamberka, věrných našich milých, abychom jim tuto milost učiniti ráčili: jestliže bychom my neb budúcí naši králové Čeští od nich aneb dědicuov jejich jakáž kolivěk zboží zápisná, kteráž oni po předcích svých v jistých sumách a zápise drží, vyplatili, abychom to k svému vlastnímu držení aneb ty osoby, kterýmž by ta výplata spravedlivě příslušela, vyplatiti mohli, a žádnému jinému jich nezastavovali, než raději jim toho k jich držení a užívání přáli. K jichžto prosbě nakloněni jsúce pro jich věrné služby, kterýmiž se nám zachovati hledí a povinni budúcně i s dědici svými budou, s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách a raddú věrných našich milých, tuto jsme nahoře psaným Hendrichovi, Krištofovi, Bohuslavovi a Janovi, bratřím a strýcuom z Švanberka, milost učiniti ráčili, aby žádný od nich ani dědicuov jejich žádného zboží zápisného vyplacovati nemohl ani moc jměl, leč bychom my to sami aneb budúcí naši, králové Čeští, aneb ty duchovní osoby, kterýmž by ta výplata spravedlivě příslušela, k našemu vlastnímu držení vyplatili. A jestli bychom my neb budúcí naši králové Čeští aneb ty osoby duchovní to vyplatíc, buď z omylu aneb z nepaměti jinému komuž kolivěk zastavili mimo svrchu dotčené bratří aneb dědice jich, tehdy to aby žádné moci

a pevnosti nejmělo, než to zase často psaným bratřím z Švanberka aneb dědicuom jich v těch sumách, v kterýchž bychom to jinému zůstaviti chtěli, zase k jich držení a užívání zastavili [sic]. Tomu na svědomí pečeť naši královskú přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Dán na Budíně den sv. panny Doroty léta božího MV^C^VIII^o^, a království našich Uherského vosmnáctého a Českého třidcátého sedmého. — Ad relacionem magnifici domini, domini Alberti de Colowrat et in Liebsstein, supremi cancellarii regni Bohemie.

45.

Král Vladislav pánům z Švamberka o podmínkách výplaty jich zboží zápisných.

Na hradě Pražském 1509, 11. prosince. — Kopiář Zvíkovský pag. 18.

My Vladislav z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ꝛc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Sliezské kníže a Lužicský markrabie, oznamujem listem tímto všem: Jakož urození Hendrich z Švanberka a na Zvíkově, a Krištofor odtudž z Švanberka s bratřími svými, věrní naši milí, mají a drží některá zboží zapsaná duchovní i světská k království našemu Českému příslušející v jistých sumách a zápisích od předkuov našich, králuov Českých, i také od nás. I prosil jest nás týž Krištofor jménem již psaného Hendricha strejce svého i také jménem svým a bratří svých, abychom jim spolu při držení a požívání nadepsaných zboží nad první zápisy některú další a zvláštní milost učiniti a dáti ráčili, tak aby oni všickni nadepsaná zboží zápisná, kteráž drží, tím volněji a bezpečněji nyní i potomně jmieti, držeti a jich požívati mohli. K kteréžto prosbě a žádosti jakožto k slušné milostivě nakloněni jsúce pro služby jejich věrné a platné, které nám jsú činili, činí a potomně aby činiti nepřestávali, čím milost naši k sobě náchylnější poznají, s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomím a s raddú věrných našich milých mocí naší královskú v Čechách, nadepsaným Hendrichovi z Švanberka a Krištoforovi odtudž z Švanberka bratřím jeho, nad první zápisy a milosti, kteréž od předkuov našich i také od nás mají na ta zboží zápisná duchovní i světská, tuto další milost učinili jsme a listem tímto konečně a mocně činíme, chtíce tomu, když bychom koli buď my aneb budúcí naši králové Čeští, aneb ty osoby duchovní, kterýmž by výplata těch zboží napřed dotčených spravedlivě příslušela, kteréto zboží od týchž z Švanberka, ješto je drží, anebo od jejich dědicuov odtudž z Švanberka vyplatiti chtěli, že my anebo budúcí naši králové Čeští anebo ty osoby duchovní již jmenované vedlie milosti této naší jim na to dané a puojčené máme a povinni budem k takové výplatě jim, kteříž by toho zboží aneb který z nich v drženi byli, puol léta dáti napřed věděti, a to při sv. Jiří aneb při sv. Havle a jindy nic, po vyjití času toho, totižto puol léta napřed věděti daného, když by jim suma jich zúplna a vcele vedlie zápisuov znění, kteréž

od předkuov našich i také od nás na ta zboží mají, kteréž by zboží podlie vědění toho puol lieta k výplatě přišla, položena a dána byla, tehdy hned a prvé nic mají a povinni budou toho aneb těch zboží, kteréž k výplatě, tak jakž se napřed píše, přijdú, s jeho aneb s jich příslušenstviem postúpiti nám aneb budúcím našim, králuom Českým, anebo těm osobám duchovním, kterýmž by to spravedlivě příslušelo. A listy a zápisy, kteréž na to od nás mají, to což by se vyplatilo, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Však když bychom jim anebo budúcí naši, králové Čeští, anebo jich dědicuom aneb ty osoby častopsané toho puol léta dali napřed věděti, tehdy oni strýci a bratří z Švanberka nemají lidí na těch zboží v tom polúletí mimo první zvyklosti obtěžovati; a také v kterých by dvořích bylo potřebí v tom polúletí co osieti, že se v tom mají tak zachovati a to učiniti, tak jakž jsou prvé, toho v držení jsúce, činívali. Tomu na svědomí pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme rozkázali. Dán na hradě Pražském ten úterý po Početí panny Marie, léta božího MV^C^VIIII., království našich Uherského dvatcátého a Českého třidcátého devátého. — Ad relacionem magnifici domini Petri de Rosnbergk et in Crumlow.

46.

Nález soudu zemského mezi Janem Pytlíkem a pány z Těchlovic o vyplatě vsí v penězích bílých místo v českých groších.

B. m. 1510, 15. října. — Trans. pap. archivu Vorl. V. AP. č. 4.

V kvaternu menším zápisném vejpisův léta ɔc XLIIII^0^ v ponděli po sv. Benediktu [1544, 25. března] C. XIII.

Vedle toho obeslání, kdež Jan Pytlík ze Zvoliněvsi obeslal listem ke dni úternímu Jana, Václava a Jindřicha Donáta z Těchlovic a Ofku manželku Jana Vratislava z Mitrovic a děti její, o vejplatu dílův jejich, kteréž mají na vesnicích zejména na těchto: Zlonínu, Hostínu, Veltězích, Zdibích a na Větrušicích, a na dílu Znojic, tak jakž též obeslání plněji svědčí. A na to jest ukázal majestát obdarování královského na vejplatu týchž vesnic. Proti tomu obeslání mluvili, že proti tomu nejsou, kdy jim suma dána jich bude na český groš. Tu páni Jich Mt a vládyky na plném soudu zemském, slyševše strany a jich s obou stran přelíčení i majestát obdarování královského, nalezli: Poněvadž oni pohnaní ukázali list krále Jiřího, v kterémž takto zřetedlně stojí: „Když bychom my neb budúcí králi Čeští aneb ty osoby, jimž by ta výplata příslušela, dali dvamecítma set kop gr. peněz dobrých, kteří v ty časy v zemi České obecně brány budou.“ I poněvadž ta klausule zřetedlně ukazuje na budúcí čas, tak kteréž ty časy peníze brány budou, není v témž majestatu ty časy, kdy datum listu, aby peněz dáno bylo; a poněvadž se nyní peníz bílý dává, i z té příčiny aby za každý groš sedm peněz bílých jim dáno bylo. A protož

kdy jim on Jan Pytlík dvamecítma set gr. čes. aneb za tu sumu peněz bílých dá, aby on těch vesnic jemu Janovi Pytlíkovi postoupili. Relator Jan z Wartmberka a na Děvíně z pánův, a Kunát Pešík z Komárova z vládyk. Stalo se léta M°V^C X° v outerý před sv. Havlem.

Tento vejpis dán jest z desk zemských z rozkázání pánův Jich Mtí a vládyk z plného soudu zemského pod pečetmi Mikuláše Skalského z Dubu a na Sluštících, místosudího království Českého, a Vilíma Malovce z Malovic, místopísaře téhož království Českého, v pondělí po Suchých dnech postních léta ɔc LXXVI" [1576, 19. března]. Vilém Malovec Kosoř z Malovic, místopísař království Českého.

Na rubu: „Tento vejpis dán jest z desk zemských ku potřebě soudu, tu kdež náleží. — Není pasírován že jest před shořením desk učiněn, a cizí věci že se dotejče". — Pečeti přitištěné jsou zachovalé.

47.

Sulkové z Hrádku prodávají dvůr v Letech Krištoforovi z Švamberka.

B. m. 1516, 11. listopadu. — Orig. perg. arch. Vorlického I. A^α č. 20.

My Václav, Jan a Jiřík Sulkové, vlastní bratřie z Hrádku, známo činíme tiemto listem přede všemi, kdež čten nebo čtúci slyšán bude. Jakož sme prodali dvuor v Letech se vším jeho a všelijakým příslušenstvím urozenému pánu panu Kristoforovi z Švamberka a na Boru ɔc JMti i JMti dědicuom a budúcím, nic sobě na tom nepozuostavujíc; kdež pak všecky listy a dobré vuole, kteréž sme na to měli a našli po Otíkovi Sulkovi z Hrádku, otci našem dobré paměti, ty sme [dali?] podle trhu a smlúvy nadepsanému pánu JMti naší dobrú volí na to vydanú. Ale že jest jeden majestát ztracen krále Januov slavné paměti, a protož my nadepsaní bratřie Sulkové přiřiekáme a slibujem sami za se i za bratra svého mladšieho let nemajícího i za své dědice, jestliže by kdo aneb kteří sáhli nahoře dotčenému [sic, čti: dotčeným] majestátem krále Jana slavné paměti na svrchupsaného pana Kristofora aneb JMti dědice a budúcie, že my je v tom zastúpiti máme a povinni budeme, též i dědicové a budúcí naši. Však toto jest zvláště vymieněno mezi svrchupsaným pánem JMtí a námi nadepsanými bratřími Sulky, jestliže by toho potřeba přišla a my již dotčeného pána neb dědice a budúcie jeho v tom zastúpiti měli, že má a povinen bude nám ty majestáty, které sme JMti na ten dvuor vydali, k svědomí položiti beze všech puohonuov, a též dědicové JMti i budúcí povinni učiniti budou. Tomu na zdrženie a jistotu pečeti naše vlastnie k tomuto listu s naším jistým vědomím přivěsiti sme dali, a pro lepšie a širšie svědomie toho prosili sme urozeného pána, pana Gijerzijeho z Šternberka a na Konopišti, a urozených vládyk pana Mikuláše Hodějovského z Hodějova a na Choteřině, pana Jana Karlíka z Nežetic a na Drahkově, pana Václava z Počepic seděním tudiež, že jsú pečeti své podle pečetí našich na svědomie k tomuto listu přivěsiti dali, však sobě a erbuom

svým bez škody. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho pětistého šestnádcstého, v úterý den sv. Martina rytieře božieho.

Na proužcích perg. přivěšeno bylo 7 pečetí. První schází a ostatní silně poškozeny. Čtvrtá je červená (Šternberská).

48.

Dlužní úpis Jindřicha Pešíka z Komárova Vojtěchovi Drábovi z Lestkova na 106 kop.

B. m. 1521, 2. července. — Orig. perg. arch. Vorlického I. Aβ č. 2.

Já Jindřich Pešík z Komárova a na Příbrami, jistec a první dlužník dluhu dolepsaného, a my Václav Pešík z Komárova a na Jincích, Petr Pešík z Komárova, Fridrich Bechyně z Lažan a Jan Pešík mladší z Komarova seděniem tudiež, rukojmie jeho, s ním a zaň vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že jsme dlužni urozenému vládyce panu Vojtěchovi Drábovi z Lestkova a v Mirovicích i jeho dědicóm, věřitelóm našim, pravého a spravedlivého dluhu sto kop a šest kop gr., vše českých dobrých střiebrných rázu pražského; kteréžto sumy a jistiny grošuov máme a dobrú naší věrú beze lsti slibujem všickni jednostajně rukú společní a nerozdílnú, tak aby žádný z nás rukojmí v tom slibu a dluhu ot druhých se nedělil ani zaplaceniem svého dielu kterak koli děliti se k otbytie mohl. V kteréžto svrchupsané sumě dluhu já svrchupsaný Jindřich Pešík a jistec téhož dluhu postúpil jsem šesti člověkuov svých v Živuticích, Jiříka, Starce, Miku, Blažka, Leksu a Švehlu, a v Rastelích tři, Bohuslava, Vojtěcha a Hodíka, ve vsech zápisných; na kterýchžto lidech postupuji jemu platu ročnieho sedm kop a šest gr. vše českých, tak jakž jsem sám jich užíval s plným panstviem i příslušenstviem, nic sobě na nich napozuostavuje; kterýchžto svrchupsaných lidí a gruntuov on Vojtěch Dráb aneb dědicové jeho, anebo ktož by tento list jměl s jich dobrú a svobodnú volí, bude moci užívati jako svého vlastnieho.

A byl-li by nadepsaný Vojtěch Dráb aneb dědicové jeho v čemž kolivěk z statku svrchupsaného kterým koli právem duchovniem nebo světským vyveden, tehdy my svrchupsaní rukojmie jeho týž jako i prvé slibujem za svrchupsaného jistce, s ním a zaň, naší dobrú věrú křesťanskú, hned od vyvedenie [z] statku nadepsaného všecky škody, kteréž by týž Vojtěch Dráb aneb dědicové jeho vzeli, podstúpiti a je zaplatiti a vyplniti pod leženiem dolepsaným hned po napomenutie jich. A jestliže bych já svrchupsaný Jindřich Pešík anebo dědicové moji chtěl své zboží zase mieti, tehdy mám dáti nadepsanému Vojtěchovi Drábovi nebo dědicóm jeho při sv. Jiří nebo při sv. Havle puol léta napřed věděti, a on Vojtěch Dráb aneb dědicové jeho sumu nadepsanú má ote mne aneb dědicuov mých přijíti, a vyberúc platy svatojirské nebo svatohavelské, zboží mého postúpiti. Pakli by on Vojtěch Dráb aneb dědicové jeho svú sumu mieti chtěli, totiž sto kop a šest kop gr. vše čes., jako svrchu psáno

stojí, tehdy má týž dáti puol léta napřed věděti mně nadepsanému Jindřichovi aneb dědicóm mým anebo rukojmiem spolu mým, týž při některým sv. Jiří nebo při sv. Havle. Kterúžto sumu on Vojtěch Dráb aneb dědicové jeho přijmúc, mají hned zboží svrchupsaného postúpiti. A jestliže by v tom my jistec i rukojmie po vyjití puol létha na sv. Jiří aneb na sv. Havel aneb dvě neděli hned potom sumy svrchupsané věřiteli našemu aneb dědicóm jeho nedali a nesplnili, tehdy my všickni rukojmie výš jmenovaní máme i slibujem po napomenutí a obeslání atd. [Ležení v městečku Mirovicích].

A ktožkoli tento list jměl by anebo mieti bude z častopsaných věřitelóv našich nebo jednoho z nich dobrú volí a svobodnú, ten má i jmieti bude túž moc i též plné právo ke všem věcem položeným a zapsaným, jakožto oni sami. Na potvrzenie a zdrženie toho my všickni jistec i rukojmie svrchupsaní pečeti naše vlastní jistým naším vědomiem a s celým i plným přiznániem dali jsme přivěsiti k tomuto listu dobrovolně. Jenž jest dán léta ot narozenie syna božieho tisícieho pětistého jedenmezdcietmého, v úterý den Navštievení panny Marie svatú Alžběthú.

Z pěti pečetí visutých zbyla jen třetí, a ta je poškozena.

49.

Král Ludvík potvrzuje práva manů k Zvíkovu a Hluboké patřících.

Na hradě Pražském 1522, 29. října. — Trans. archivu Vorl. II. A^e č. 2.

My Ludvík, z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ꝯc král, a markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabie, oznamujem tímto listem všem, že sú přistoupili před osobu naši slovutní Jan Trkal ze Vráže, Václav Koželský, Vít Straževský, jménem svým a na místě všech jiných manuov a služebných, kteříž k zámkóm Zvíkovu a Hluboké přísluší, věrní naši milí, a ukázali sú nám majestát a obdarování najjasnějšího knížete pana Vladislava Uherského, Českého ꝯc krále, otce našeho najmilejšího slavné paměti, kterýž práv jich, kteréž od starodávna jim dána sú, potvrditi ráčil, a zvláště v některých artikulích vyslovených totiž: Kdež by koli oni šli neb jeli, že žádného cla neb mýta v městech [atd. jako v listě ze 14. srpna 1497, tištěném výše str. 325, až po slova: všech nápaduov], jakož pak týž list otce našeho najmilejšího to všecko v sobě šíře zavírá. Prosíc nás při tom jmenovaní Jan, Václav a Vít jménem svým a všech jiných manuo k svrchupsaným zámkóm Zvíkovu a Hluboké příslušejících, abychom jim všech těch práv, milostí a obdarování potvrditi a je při tom zuostaviti ráčili.

K kteréžto prozbě sme nakloněni s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomím a raddou věrných našich milých, mocí královskú v Čechách, všecka ta nahoře dotčená práva, obdarování a svobody svolili sme a jich potvrdili, a tímto listem ve všech jejich znění, položení, punktách, klausulích a artikulích svolujeme a potvrzujem, a je při tom všem zuostavujem milostivě, chtíce tomu, aby oni i budúcí jich při těch

právích, svobodách a obdarování od každého člověka zachováni byli, je při tom měli, drželi a neporušitedlně zachovali, a to bez naší, budúcích našich králuov Českých i všech jiných lidí všelijakých překážek a odporností. Protož přikazujem všem úředníkóm a poddaným našim, kteréhož by koli stavu a řádu nebo povahy byli, a zvláště purgmistru, konšelóm i vší obci města Písku, nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte častopsané many k zámkóm svrchupsaným příslušející, nynější i budúcí, při těch jich právích a svobodách dotčených beze všeho přerušení skutečně zachovali, žádných jim v tom zmatkuov a překážek nečiníce ani komu činiti dopouštějíce pod uvarováním hněvu a nemilosti naší. Však oni proto všecky ty služby a povinnosti manské, kterýmiž nám k těm zámkóm zavázáni sú, též nyní jako i prvé činiti mají beze vší odpornosti a všelijakých výmluv. Tomu na svědomí pečeť naši královskú k tomuto listu přivěsiti sme kázali. Dán na hradě Pražském v středu po sv. Šimoniši a Judovi léta ꝯc XXII.

Dole stojí tato poznámka: „Vejpisové majestátuov těchto z desk dvorských vydáni sú s povolením urozeného pána, pana Václava Bezdružického z Kolovrat a na Košátkách, najvyššího sudího dvorského království Českého ꝯc, léta božího ꝯc XXIII°, v úterý před sv. Řehořem, pod pečetí úřadu“ (10. března 1523). — Vztahuje se zároveň k listině, kterážto byla dána 14. srpna 1497 a jest tištěna výše. Archiv Orlický má toliko opis tohoto výpisu z desk dvorských, učiněný r. 1545, k němuž vztahuje se dopis z dne 12. července 1545, tištěný níže str. 341.

50.

Obec Milévská dává klášteru na služby boží místo ročního platu peníze na rybník ꝯc.

B. m. 1524. — Orig. perg. arch. Vorlického III. Sv č. 1.

My kněz Ondřej z božím spůsobem opat i veškeren konvent kláštera Milevského zákona premonstratenského známo činíme tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten anebo čtúci slyšán bude: Jakož urozený pán pan Hendrich z Švamberka dobré paměti dal udělati kostel v městečku Milevště na rynku ke cti a chvále pánu Bohu a svatému Bartoloměji, kdež jsme se podvolili v tom kostele každý týden budoucně tři mše svaté slúžiti, jmenovitě v úterý, ve čtvrtek a v sobotu, a rychtář, konšelé i všecka obec téhož městečka dávali a měli nám dávati nyní i budoucně za to platu ročnieho dědičného a věčného půl druhé kopy gr. čes., a to rozdielně, při sv. Jiří čtyřidceti pět gr. čes. a při sv. Havle tolikéž. I prošeni jsme od rychtáře, konšeluov i obce téhož městečka, abychme od nich za ten plat vzali pětmezcítma kop gr. čes., a těmi penězi abychme rybník udělali v Roudném nad prvním rybníkem, a to proto, aby majíc větší plat a užitek, ty svaté mše a služba boží nesešla neb umenšena nebyla.

A my vzhlédnúc na jich upřímnú prozbu, to jsme učinili, že jsme od nich těch pětmezcítma kop gr. čes. vzali a hotové přijali, a z platu nahořepsaného propustili a tiemto listem mocně propouštieme; a miesto toho platu máme věčně uží-

vati, jakž se nám zdá, toho rybníka v Roudném, kterýž těmi penězi udělán bude. A my svrchupsaný opat i vešken konvent sami za se i za své budoucí a potomky přiříkáme a tiemto listem slibujeme neporušitedlně, aby ty tři mše svaté svrchupsané, totiž v outerý, ve čtvrtek a v sobotu, věčně a budoucně slouženy byly v tom kostele, a prozba každú sobotu aby se při sv. mši dála za duši urozeného vládyky pana Bohuslava z Oujezdce, za urozeného pána pana Hendricha z Švamberka dobré paměti, i za vešken rod, a za ty všecky věrné duše, kteří jsú ty svaté mše nadali ɔc.

A jestliže bychom kdy pozvolně a bez hodné a slušné příčiny kterú mši obmeškali aneb prozby nečinili vedle znění tohoto listu, a my byli napomenuti aneb naši budúcí jednú, podruhé, potřetí od rychtáře neb konšeluov téhož městečka, a toho neučinili a nenapravili, tehdá jim dáváme tiemto listem plnú moc, aby se bez našeho všeho odporu i našich budoucích mocně uvázali v rybník, kterýž jest v Roudném nad tiem rybníkem nad cestou na ty penieze udělán, a jeho užívali k své ruce. A kdyby potom ty svaté mše obmeškané napraveny a nahrazeny byly, tehdy nám zase povinni budou postúpiti beze všeho odporu toho rybníka k našemu držení, vyloviec z něho k své ruce ryby. A tak potomně kolikrát by kolivěk ty svaté mše obmeškány byly, tak jakož se svrchu píše, dáváme jim moc, aby se vždy v ten rybník uvázali spůsobem nahoře psaným. Také přišlo-li by kdy k tomu, abychme v držení kdy přišli tohoto městečka aneb naši budoucí a potomci, a obmeškali kterú mši tiem obyčejem, jakož se nahoře píše, a rychtář, konšelé i obec Milevská nemohli se mocí v ten rybník nahořepsaný uvázati, tehdá jim spouštieme ouroky i poplatky všecky, aby nám i našim budoucím a potomkóm nebyli povinni platiti dotad, dokavadž by ty svaté mše nebyly nahrazeny. Také jestliže by kdy tento kostel na rynku v Milevště v zkázu přišel jakž kolivěk, tehdá máme a povinni budeme slúžiti u fary Milevské ty tři svaté mše a tak se zachovati, jakž se nahoře píše, dotad, dokavadž by ten kostel zase ustaven [sic] aneb k nápravě nepřišel. A což se v tomto listu píše, to slibujeme za sebe i za své budoucí a potomky věrně a právě křesťansky a neporušitedlně zdržeti a zachovati.

Toho na pravé zdržení a jistotu pečeti opatstvie a konventskú kláštera našeho s naším jistým vědomím dali sme k tomuto listu dobrovolně přivěsiti; a pro lepší toho zdržení a na svědomie prosili jsme urozeného pána, pana Kristofora z Švamberka a na Zviekově, a urozených vládyk pana Václava Kekuli z Stradonic, pana Mikuláše Smrčky ze Mnichu, pana Václava Předbora z Radejšína, že sú pečeti své k tomuto listu dali přivěsiti dobrovolně, však sobě i svým erbóm bez škody. Jenž jest dán a psán léta od narození syna božieho tisícieho pětistého dvadcátéh[o] čtvrtého.

Z přivěšených šesti pečetí schází 2., 4., 5. a 6. První je dole poškozena, třetí velmi otlučena; obě červené.

51.

Krištofor z Švamberka kupuje rybníček od poddaného z Královy Lhoty.

B. m. 1528, 9. ledna. — Orig. perg. arch. Vorlického I. Aª č. 21.

Léta páně tisícého pětistého dvatcátého osmého, ve čtvrtek po božím křtění, stala se jest smlúva a dokonalý trh skrze mne Mikuláše Deyma z Stříteže, mezi urozeným pánem panem Kristoforem z Švamberka oc JMtí s strany jedné, a robotným člověkem Janem příjmím Jakubovým ze vsi Královee Lhoty s strany druhé, a to taková, že týž Jan jmenovaný žádal jest mne a prosil za přímluvu k svrchu jmenovanému pánu JMti, aby od něho ráčil kúpiti rybníček jeho, kterýž leží pod rybníkem Lipezij [Lipčí?]. Předkládaje týž Jan na tom prodaji své dobré a užitečné, a to takto, že maje peníze za prodaj téhož rybníčka, že jimi sobě bude moci vyplatiti dědiny i lúky, kteréž před dávnými a mnohými léty od jeho gruntů jiným súsedům v též vsi rozzastavovány jsú. I na takovú jeho žádost a předložení přimlúval jsem se k častodotčenému pánu JMti, aby to kúpiti ráčil. Kdež pak na žádost mú a přímluvu tak jest ráčil učiniti. A já jmenovaný Mikuláš ten jsem trh jednal a dokonal mezi JMtí pánem a týmž Janem, tak že jest pán JMt ten rybníček ujíti ráčil za šestnácte kop, kteréžto peníze témuž Janovi od JMti dány a vyplněny jsú. A týž Jan toho rybníčku také jest postúpil JMti pánu a JMti dědicům i budúcím, sobě na tom dálie žádného práva ani budúcím svým nepozůstavuje. Než týž pán aby mohl a moc měl, a též i dědicové a budúcí JMti, s tím učiniti, jako s svým dědičným a vlastním, což by se jim líbilo a zdálo, bez překážky téhož Jana prodávajícího i jeho dědicův a budúcích i všech jiných lidí. Tomu na svědomí já nadepsaný Mikuláš Deym jakožto smlúvce trhu svrchupsaného pečeť svú vlastní s mým jistým vědomím přivěsiti jsem k tomuto listu dal. Jenž jest dán a psán léta a dne nahořepsaného.

Pečeť je utržena.

52.

Pře Václava z Velhartic s Krištoforem z Švamberka o výplatu Karlsperku v groších českých.

B. m. 1531, 19. června. — Trans. pap. V. BPᵝ č. 3.

V kvaternu památném léta 1531 v pondělí po sv. Vítu.

Jakož jsú se na Jejich Mti pány a vládyky na plný soud zemský k rozeznání spravedlivému o výplatu zámku Karlsperku poddali doktor Václav z Velhartic s jedné, a Krištofor z Švamberka s strany druhé; kdež týž doktor Václav mluviti jest dal, že není povinen jemu panu Krištoforovi téhož zámku vyplacovati, nežli na groš míšenský, a ne na český, jakž by on chtěl míti. A na to ukázal majestát krále Vladislava JMti slavné paměti, kterýmžto majestátem jeho královská Mt ráčí stvrzo-

vati smlúvu trhovou, kteráž se jest stala mezi někdy Zdeňkem z Šternberka a mezi Petrem Zmrzlíkem z Svejšína o prodaj téhož zámku Karlsperku, a že JKMt sobě v témž majestátu té výmienky pozuostaviti ráčil, aby tejž zámek mohl vyplatiti třími tisíci a pěti sty kopami gr. Také ukázal dobrou vůli na tejž majestát, erby a zřízení zemské, a podle toho všeho ukázání svého že Jejich Mt žádá za opatření a rozeznání spravedlivé.

Proti tomu zase od Krištofora z Švamberka jest mluveno, že jemu není povinen toho zámku Karlsperku postúpit, leč jemu na českej groš zaplaceno bude, a na to že má majestát krále Václava slavné paměti, kterýž se vztahuje na groš pražský; a na to týž majestát ukázal; a poněvadž se ten majestát na groš pražský vztahuje, že jeho při tom Jejich Mt zuostaviti ráčí.

Tu páni Jejich Mti a vládyky na plném soudu zemském, slyševše strany a jejich s obú stran pře líčení, majestáty, erby, zřízení zemské, toho všeho s pilností považivše, takto o tom vypoviedati ráčí: Poněvadž jest se to z majestátu krále Václava slavné paměti našlo, že týž zámek Karlsperk má býti vyplacen groši pražské mince, a král Ladislav potvrzení po někdy Zdeňkovi z Štermberka a Petrovi Zmrzlíkovi z Svejšína na smlúvu trhovú o tejž zámek Karlsperk dávati ráčí, tak jakž tejž majestát krále Václava slavné paměti světleji a plněji v sobě zavírá: i z té příčiny on doktor Václav z Velhartic jest povinen tu výplatu jeho Krištofora z Švamberka splatiti groši českými. Poslové na to sú Jindřich Berka z Dubé a na Dřevninicích [sic] z pánův, a Jan Litoborský z Chlumu a na Jeřicích z vládyk. Stalo se jakož se svrchu píše.

Tento vejpis dán jest z desk zemských z rozkázání urozeného pána, pana Zdislava Bergky z Dubé a na Zákupí, nejvyššího sudího království Českého, pod pečetmi Buriana Medka z Waldeku místokomorníka, a Jana Piesnice místopísaře království Českého, léta božího 1531 v outerý po sv. Vítu. Jan z Piesnice místopísař království Českého.

Opis archivu Orlického psán byl okolo r. 1800, a má poznámku: Collationirt K. Battista Just(iciarius)

53.

Dlužní úpis Pešíka z Komárova Václavovi Strakovi na 120 kop.

B. m. 1533, 3. listopadu. — Orig. perg. arch. Vorlického I. Aβ č. 3.

Já Petr Pešík z Komárova, jistec a první dlužník dluhu dolepsaného, a my Jan Pešík z Komárova a na Waldeku, a Jan Pešík též z Komárova a na Jiřicích, rukojmie jeho, s ním a zaň vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že jsme dlužni slovutnému panu Václavovi Strakovi rychtáři Mirovskému i jeho dědicuom, věřitelóm našim, pravého a spravedlivého dluhu sto kop gr. a dvadcet kop gr. vše českých dobr. střiebr. rázu pražs.; kterúžto summu a jistinu grošuov máme a dobrú naší věrú beze lsti slibujem všickni jednostejně.. V kteréžto svrchu-

psané summě já svrchupsaný Petr Pešík a jistec téhož dluhu postoupil sem lidí svých platných ve vsi zápisné Krsiciech, kterýchžto lidí postupuji jemu s platem ročním, tak jakž sem sám jich užíval, s plným panstviem, nic sobě na nich nepozůstavujíc. [Ležení v Březnici]. A ktož koli tento list měl by aneb mieti bude s častopsaných věřitelóv našich nebo jednoho z nich dobrú volí a svobodnú, ten má a mieti bude túž moc i též plné právo ke všem věcem v něm položeným. Jenž jest dán léta od narozenie syna božieho tisícieho pětistého třidcátého třetieho, v pondělí po všech svatých.

Přivěšeny byly 3 pečeti, ty všechny jsou utrženy.

54.

Svědectví poddaných z Kozárovic, že potok v Kozárovicích není svobodný.

Dán v Mirovicích 1535, 12. července. — Orig. pap. arch. Vorlického V. AU č. 2.

My purgmistr a rada městečka Mirovic známo činíme tímto listem obecně přede všemi, a zvláště tu, kdež náležeti bude, že sou před nás předstúpili opatrní muži ze vsi zejména z Kozárovic, zejména Petr Halama, Mareš Kudrna, Jan Útrata, Jan ševců, lidé ti sou pana Václava Straky; a Vávra kovář, Mach Šturem, Jan Prahovic, Petr Jan Tetiva, ti lidé jsou urozeného pána pana Strakonického JMti ty časy na Strakonicích; a Jan Tomkuov, Mathúš Vaniečkovic, urozeného pána pana Hendricha z Švamberka JMti a na Bechyni; a Vaněk Klimentů, Mikeš Kulasů, Václav Vávra, [k] Karštajnu zámku příslušejících.

Před námi předkem vyznal Petr Halama svrchupsaný, že potoční ta voda, kteráž v gruntích a lukách Kozárovských všech pánuov JMtí svrchupsaných jinému žádnému člověku svobodna není, nežli obci Kozárovské, a že nějaký Prha nedal sobě té vody svésti pánóm Šicóm v ty časy seděním na Zalužanech. Než prosili nějakého Jiříka a Jana, lidi v ty časy Příbramských, že jí z dobré své vůle půjčili, a všech jiných soused jednostajné vůle. A kterýž by koli pán v držení býti jměl na Zalužanech, s našich všech jednostajné vůle na ten rybník na Žďárský vésti půjčujeme ne ze zlé, než z dobré naší vůle; by jednoho vůle nebyla, kto by ji vyžádati chtěl, a von k tomu vůli nedal, tedy proti tomu jednomu všichni vůli dávati nemohú; a tak praví, že tak slyšel od otce svého týž Halama a přátel svých. A jest ten člověk při zdravém rozumu v letech ve sto a ještě k tomu některé léto. A týž Halama před námi vyznal, že pány, pana Lysu, pana Hrůzu, pana Mikuláše, pana Jana a urozeného pána pana Krištofora z Švamberka ɔc Jeho Mti dobré paměti nás žádati ráčil všech jednostajné dobré vůle [sic], abychme přáli vésti tu vodu na týž jmenovaný rybník, a za to nám ráčil o každé zpuštěnie dávati 1 t. [1 džber] ryb kaprů, to jsme své jednostajné vůle přáli a půjčili, žádné překážky nám nečinil. Tudíž také i urozený pán Vilém Laubský seděním na Zalužanech žádal jest vší obce

Kozárovské, aby jemu půjčena táž voda na týž rybník s dobrú vůlí naší byla do naší všech vůle. To jsme na žádost jeho učinili a půjčili z výmienkú tou, kdyby příval přišel, máme zhraditi, komu by se škoda dála. A té vody žádný nemá hraditi dřívím ani kamenem, jedno hnojem. Ta voda dělí grunthy, louky sousedóm všem, pokud každý užívati mají po straně každého páně Strakonicského, pana Švamberkově až k řece, že se tím potokem každý spravují, a žádné překážky nám na tom nečinili aniž ji trpěti můžeme dopustiti do našich všech společní zdraví [sic].

A my nadepsaní všech pánův lidé podle svrchupsaného Petra Halamy, tak se též pamatujíc, táž slova pravíme, jakožto on svrchupsaný Petr, že ta voda svobodná není, než s prosby, žádnému, neb [čti: než] komuž ji pustiti obec svrchupsaná s dobrú vůlí chtí, neb té vůle jeden bez druhého míti nemůž, než společně všech. A to, cožkoli nahoře i dole se v tomto listu píše, béřeme to k své duši, cti a víře. Tomu na svědomí a pro lepší jistotu prosili sme svrchupsaných múdrých a opatrných pánův my všickni svrchupsaní lidé jednostajně, pana purkmistra a konšel v ty časy usazených svrchupsaného městečka Mirovic, že svú pečeť k tomuto našemu vyznání dali přitisknúti, však sobě bez škody. Jenž je dán a psán v Mirovicích v pondělí před sv. pannú Marketú léta ɔc XXXV°.

Přitištěna černá pečeť města Mirovic.

55.

Seznam povinností manů Zvíkovských.

B. m. b. d. (okolo 1540). — Koncept pap. arch. Vorlického II. A¹ č. 1.

Povinnost manská.

Sokol z Křesic, ten má tuto službu činiti: Když se jemu od JMti pána neb od úředníka Zvíkovského oznámí, aby s námi dole psanými, kteréž má pod svú správú, se všemi nahoře byl pro jakúž koli potřebu, hned má všecky objeti, každému obzvláště oznámiti, aby nahoru jeli na den jemu shuory oznámený; a přijeda s nimi, ukáže je aneb postavě před JMt pánem neb před úředníkem, bude moci zase do domu svého odjeti.

Kdo pod jeho zprávu náležejí:

Hřímota a Mareš z Nepodřic, ti mají míti spolu kuoň za XV ſſ, přední, zadní kus, šorc, rukávy, plechovice, vobůjček, peklmhaub, kuši s střelbú, hever.

Kovářík z Mladotic též s koněm za XIV ſſ, a zbroje takové tolikéž, jakž nahoře psáno.

Sulek z Mladotic též s koněm za XV ſſ, a zbroje tolikýž.

Svojše z Bošovic též s koněm za XII ſſ, a zbroje tolikýž.

A Zobal z Nepodřic, ten se poddal za službu v plat, kteréhož platí do roka neb každý rok III ſſ gr. čes.; v duochodních registrech zapsán s tím platem.

Tito pod Víta z Stražovic správu náležejí:

Kouba z Stražovic s jedním koněm za XV ſſ, a zbroje tolikýž, jak nahoře psáno.

Jan Kyselice z Kožlí s koněm za XV ſſ, zbroje tolikýž.

Havel z Draheniček s Maršovici jeden kuoň spolu za XV ſſ, zbroje tolikýž.

Pěší manové:

Pruoša z Stražovic, přední, zadní kus, vobojčěk, peklmhaub, kuši, šavli, hever.

Šavel z Stražovic tolikýž, Jan z Nierčě tolikýž, Vondra Trkal z Crhonic tolikýž, Vaněk Bílous [či Kalous] z Crhonic tolikýž, Tuoma z Crhonic tolikýž, Jieřík rychtář z Crhonic tolikýž, Matěj Petříkuov z Crhonic tolikýž.

Služebničí manové:

Zobal z Nepodřic	sv. Jiřského	1½ ſſ,	sv. Havelskýho	1½ ſſ,
Hrdlo z Radobytec	„	XV gr.	„	XV gr.
Duchoň odtudž	„	XX gr.	„	XX gr.
Kříž [z] Nierčě	„	XX gr.	„	XX gr.

Seznam tento psán jest rukou velice nedbalou. Many Zvíkovské sestavil z tohoto a z jiných pramenů Tyl v Pamětech Zvíkovských str. 58, 105-6. O povinnostech manů Zvíkovských psáno tamže, též Kořánem v Památkách archeol. VI. 194. Václav Březan opsal seznam týchž 6 manů rytířských, jejž Tyl v Pamětech Zvíkovských str. 105-6 otiskuje a k roku 1566 klade; Březan poznamenal na tom opise: „Ex quadam charta descripsi, quam tradidi magnifico 1613 anno 19. Julii“; a na rubu: „Již manové ti jsou v dědictví uvedeni“.

56.

Fridrich z Fridberku posílá Jindřichovi z Švamberka výpisy manských práv ꝛc.

Na Kestřanech 1545, 12. července. — Orig. pap. archivu Vorl. II. A[1] ad. č. 2.

Urozenému pánu, panu Hendrychovi staršímu z Švanberka a na Zvíkově, najvyššímu sudímu dvorskému království Českého ꝛc, JMti pánu mému milostivému. — Urozený pane, pane muoj milostivý! Všemohúcí pán Buoh rač dáti VMti dlúhé zdraví i jiné všecko dobré, čehož bych VMti přál rád věrně. Tak podle rozkázání VMti teď posílám vejpis majestatuov na svobody a obdarování manuov, kterěžto přečtúc, nač se stahují, ráčíte jim dále vyrozuměti. Při tom také VMti posílám nemnoho hrušek; dajž všemohúcí pán Buoh, abyšte je ráčili ve zdraví snísti. Dán na Kestřanech v neděli před sv. pannú Markétú léta ꝛc XLV.

Frydrych Kotlínský z Frydberku.

K dopisu tomu přiložen byl opis výpisu z desk dvorských, o němž viz výše str. 335 poznámku k listině krále Ludvíka z dne 29. října 1522.

57.

Nález soudu komorního mezi Bohuslavem z Lobkovic a Janem Hrzaněm o výplatě vsí zápisných a v jakých groších.

B. m. 1549, 21. listopadu. — Trans. pap. archivu Vorl. V. AP. č. 5.

Jakož jest pan Bohuslav Felix Hasišteinský z Lobkovic na Líčkově, hejtman krále JMti na Jochmstale, obeslal Jana Hrzaně z Harasova, aby položil majestáty, listy a jiné své, ač má-li které, pořádné spravedlnosti na vesnice tyto zápisné: Chorušice ves celou, Choroušky ves celou, Zamachy ves celou, Vtelno, což tu má; pravě se týž pan Bohuslav Felix k těm vsem s jich vším a všelijakým příslušenstvím, vejplatou i jinak dáním krále JMti právo a spravedlnost jmíti, jakž obeslání též dále i pře vedení to v sobě šíře obsahuje a zavírá. Tu JMt pán, pan Zdislav Berka z Dubé a na Lipém a Zákupí, nejvyšší hofmistr království Českého, s pány a vládykami krále JMti raddami, slyšíce obeslání, majestáty, dobré vuole, zřízení zemské, předešlé rozsudky a svědomí a jich s obou stran přelíčení, toho všeho pilně považivše, takto o tom nalézati ráčí:

Poněvadž jest se to z majestatuov krále Jana i také krále Václava zřetedlně našlo, že sou dotčení králové JMti někdy Heřmanovi a Markvartovi ze Zvířetic vsi Zamachy a Vtelen s jich příslušenstvím všelijakým v XV^C kopách gr. čes. pražského rázu zastavili; a dále král Vladislav majestátem svým někdy Jindřichovi z Smiřic vsi Chorušice a Choroušky i jeho dědicuom v osmi stech kopách gr. čes. dobrých stříbrných rázu pražského, s lidmi kmecími, s dědinami, lukami, lesy, potoky, rybníky i s jinými všemi a všelijakými příslušnostmi, poplatky a požitky zapsati a zastaviti jest ráčil; kdežto nadepsaní JMti králové Čeští sobě a budoucím králuom Českým vejplatu na svrchu psaných vsech sou pozůstaviti ráčili. Kteréžto listové a majestátové jsou na někdy Václava Hrzaně otce téhož Jana pořádně převedeny. A on Jan Hrzaň toho jest ničímž podle práva, aby jaké další životy na ty svrchu psané vsi míti měl, aneb aby ty vsi k vejplatě nenáležely, nepokázal. A JMt královská jemu Bohuslavovi Felixovi z Lobkovic na nadepsaných vsech zápisných a zástavních: Zamachy, Vtelnu, Churušicích a Chorouškách, se vším a všelijakým těch vsí příslušenstvím, vejplatu jest dáti ráčil:

Z těch příčin dává se v tom jemu panu Bohuslavovi Felixovi původu proti němu Janovi Chrzaňovi obeslanému za právo tak: Poněvadž v těch majestátích krále Jana a krále Václava slavné paměti datum se nachází před zaražením groše českého, v jednom tisícího třístého dvatcátého prvního, a v druhým I^M IIII^C V^O léta, že jest on Jan Hrzaň po něm [čti: povinen] takovú summu svú zápisnú i zástavnú, to jest XV^C kop míš., podle týchž majestátů přijíti. A což se majestátu krále Vladislava dotýče, poněvadž se v něm datum po zaražení groše českého nachází, a vejplata na

VIII^c kop gr. čes. se vztahuje, povinen jest on pan Bohuslav Felix takovú summu na český groš jemu Janovi Hrzaňovi dáti, a to konečně od dnešního dne ve čtyřech nedělích pořád zběhlých. A přijma on Jan Hrzaň summy své podle dotčených majestátů zapsané, to jest XVj sta kop gr. čes., od téhož pana Bohuslava Felixa, povinen jest jemu těch nadepsaných vesnic s jich příslušnostmi ihned postoupiti, též listy a majestáty s dobrými volemi na dotčené vsi svědčící navrátiti. Dal památné. Stalo se ve čtvrtek po sv. Alžbětě, léta tisícího pětistého čtyřidcátého devátého.

Tento vejpis tohoto nálezu vydán jest z rejstr soudu komorního království Českého s povolením urozeného pána, pana Ladislava Staršího z Lobkovic na Chlumci a Jistebnici, nejvyššího hofmistra téhož království Českého, pod pečetí JMti. Stalo se v úterý po početí panny Marie lét ɔc LXXV° [1575, 13. prosince]. Vít Flawa z Rottenfeldu, písař při soudu komorním královstvie Českého.

Přitištěná pečeť papírem přelepená je úplně zachovalá. — Soud zemský r. 1531 rozhodl opačně, totiž že groše pražské z doby krále Václava IV. mají se spláceti groši českými, nikoli míšenskými; viz ten nález zde str. 337 č. 52.

D. XV.

TRUTNOVSKÉ DESKY MANSKÉ

z let 1455—1539.

K vydání upravil **V. J. Nováček.**

V hornaté severní části kraje Hradeckého při trhové vsi Úpě založil král Přemysl Otakar II. hrad Trutnov, z jehož podhradí povstalo na počátku věku čtrnáctého město téhož jména. Statky v okolí toho hradu a v okolí města Dvoru vysazeny jsou větším dílem na právě manském, a jich držitelům udělena stejná práva s many sousedních krajin Kladské a Budyšínské; měli totiž svůj vlastní soud manský, jehož předsedou byl královský purkrabí na hradě Trutnově, který vedl správu celé krajiny, jež byla vyjmuta z právomoci úředníků zemských i krajských.

Ve století čtrnáctém úřad purkrabský býval často zastavován, ve kterémžto případě zástavní páni soudu manskému předsedali.

Roku 1399 král Václav IV. zapsal manželce své Žofii Bavorské požitky z měst Trutnova i Dvora; od té doby počítala se obě města k městům věnným a byla pod správou podkomořího věnných měst, kraj pak Trutnovský spravoval purkrabí královnou dosazený.

Od roku 1421 do konce válek husitských spravován kraj Trutnovský hejtmanem Táborským od Žižky usazeným. Ale r. 1437 města Trutnov a Dvůr s okolím zapsána u věně císařem Zikmundem manželce jeho Barboře, která r. 1441 zastavila zámek Trutnovský Hanušovi z Warnsdorfu, manu v té krajině usedlému, který zámek opravil a soud manský obnovil.

Král Jiří potvrdil r. 1463 manům, měšťanům Trutnovským a Dvorským a obyvatelům území těch měst staré jich výsady. Roku 1480 král Vladislav vyložil je v ten spůsob, že žaloba na kteréhokoli mana, ať ve věci civilní neb trestní, má podána býti hejtmanu Trutnovskému, který s jistým počtem manů nález vynese dle práva manského. Strana, která by s nálezem nebyla spokojena, mohla odvolati se ke králi, ale jen tenkráte, nevzali-li přísežní manové soudu Trutnovského před svou výpovědí naučení na dvoře královském.

Hanuš z Warnsdorfu r. 1484 prodal své zástavní právo k zámku a městu Trutnovu Fridrichovi ze Šumburka, kterýžto prodej dne 17. února 1484 král Vladislav novému hejtmanu manství Trutnovského potvrdil.

Fridrich ze Šumburka, nový zástavní pán, dostal se záhy do sporu s many Trutnovskými, od nichž vymáhal nové dávky a jimž popíral mnohá práva, jichž od válek husitských užívali. Král Vladislav na soudě komorním rozhodl mezi ním a many dvěma nálezy z let 1487 a 1490, a z rozkazu králova sepsal r. 1487 královský prokurator Bohuslav z Litovic zvláštní zřízení manství Trutnovského (č. 38).

Po Fridrichovi ze Šumburka přešlo purkrabství Trutnovské r. 1493 na syna jeho Bernarda, jemuž král Vladislav dne 30. září r. 1500 povolil, aby pokud bude ve službě královské, místo sebe směl posaditi úředníka v kraji Trutnovském. Po něm r. 1504 dědili Trutnov synové jeho Heřman a Karel, kteří r. 1515 rozdělili se o všecko zboží Trutnovské tím způsobem, že každý z nich obdržel půl zámku a půl města Trutnova a k tomu některé vesnice. O město Trutnov dělili se tak, jako by bylo poddaným jich městem, a ne městem královským jen v zástavu daným.

Heřman ze Šumburka prodal r. 1521 (č. 214) bez svolení krále před přísežnými manství Trutnovského svou polovici panství Trutnovského Vilémovi a Janovi bratřím z Lichtemburka. Následkem toho rozdělení panství stalo se, že nebylo hejtmana, který by předsedal Trutnovskému soudu manskému; proto povolil král Ludvík r. 1523 (č. 221), aby změny v držení manství zapisovány byly před dvěma many Trutnovskými, „poněvadž hejtmana toho manství Trutnovského nyní nemají". Soud manský zcela přestal, a manům nezbývalo, než utíkati se se stížnostmi svými přímo před krále, který pře jejich obyčejně asi soudu dvorskému k rozsouzení přikazoval.

Protože rozdělení zámku a města Trutnova stalo se bez svolení krále, donutil Ferdinand I. r. 1539 držitele, aby postoupili zámku i města Trutnova manželce jeho královně Anně. Trutnov stal se zase městem věnným, avšak k obnovení purkrabství a manského soudu v Trutnově více nedošlo, poněvadž již za krále Ludvíka veliká část držitelů statků manských ze závazku manského byla propuštěna.

Již 7. října 1539 (č. 258) desky manství Trutnovského z rozkazu krále položeny jsou ke dskám dvorským a přijaty od nejv. sudího dvorského Jana staršího z Lobkovic. Trutnovsko pozbylo politické a soudní autonomie; v politickém ohledu počítalo se potom ke kraji Hradeckému, v soudních věcech stáli manové jeho pod soudem dvorským.

Poslední desky manství Trutnovského zachovaly se podnes, a uloženy jsou při c. k. úřadě desk zemských v oddělení desk dvorských. Je to kniha o 100 arších čili 200 listech papíru malého formatu ve foliu, vázaná ve dřevě, železem kovaná, a opatřená třemi silnými železnými sponami, jež zavírány býti mohly zámečky. Hřbet knihy označen nápisem novějším: „Desky Trutnovské de anno 1445. Nro 24". Označení folií provedeno jen částečně: A. 1 až A. 69 (= str. 1—126), pak B. 1 a B. 2 (= str. 368—370); proto při zápisech citujeme strany, ač paginace: pag. 1—398 pochází teprv z doby novější. Kniha byla založena r. 1480, a první zápis z toho roku položen na str. 3; za ním nacházejí se zápisy celkem v chronologickém pořádku, ač mezi ně vtroušeno i 8 starších (z let 1455—1477) (č. 1—8), které byly převzaty buď z nějaké starší knihy manství Trutnovského aneb z listin stranami přinešených k soudu manskému. Počínaje r. 1487 začato zároveň psáti na konci knihy (str. 368), kamž kladeny za sebou zápisy týkající se zřízení manství Trutnovského.

Tak při soudě manském v Trutnově popsány str. 3—10, 12—137, 352—354 (kde položeny některé zápisy z doby starší), 306—315, 352—354 a 368—372, a bezpochyby i oba nedatované zápisy na str. 1. Ostatní listy ostaly prázdny. Po odevzdání knihy k deskám

dvorským užito k zápisům tam učiněným prázdných stran 306 a 315. Z téže doby pochází poznámka o přenešení desk manských na str. 2 (č. 258) a lístek přilepený na přední desce (č. 259). Roku pak 1543 kancellovány mnohé zápisy učiněné při soudě manském, a opatřeny poznámkou, jak ji čteme při č. 6, 22, 34, 55 a mnohých násl.

Dle písma lze rozeznati ruk nejméně pět, ač neumíme jmenovati písařů více, než nejvýše čtyry. Při zápise ze dne 14. pros. 1482 (č. 25) uvádí se mezi přísežnými many: *Řehoř písař zemský,* což lze snad vyložiti tak, že byl písařem manství Trutnovského a že zápisy z té doby byly učiněny rukou jeho; určitěji uvádí se dne 16. února 1510 (č. 156): *„Pavel, písař přísežný soudu nadepsaného"*; r. 1530 (č. 245) je zmínka o starším zápise v deskách manských, který učiněn jest „rukou *Mikuláše Rožňovského ze Křtěnova"*; a konečně dne 7. října 1539 (č. 258) odvádí vedle Jana Zilvara desky manství Trutnovského ke dskám dvorským *„Jan Vodička syn, městský písař ve Dvoře"* a také snad poslední písař manského soudu Trutnovského.

Celý obsah desk manství Trutnovského, vyjma ovšem kusy na jiném místě již správně otištěné, podávám v plném znění spůsobem v Archivě Českém obvyklým.

Konečně nemohu mlčením pominouti, že pan prof. dr. Jaromír Čelakovský před lety již pojal do programmu svých prací vydání této pro právní historii důležité památky; jsa však na dlouhou dobu zaměstnán pracemi jinými, vybídl mne, bych ve vydání desk Trutnovských se uvázal. Učinil jsem to tím raději, že zároveň poskytl mně k použití akademické své přednášky, pokud předmětu toho se týkají, jichž užil jsem částečně k sepsání tohoto úvodu a měrou hojnější užiti hodlám při obšírnějším pojednání o manství Trutnovském, které uveřejněno bude svým časem na místě jiném. Za nevšední tu laskavost činím panu professoru své nejvřelejší díky.

1.

Mikuláš Zilvar z Pilnikova a na Břecšteině a Hanuš Zilvar z Pilnikova seděním v Starých Bucích smlouvají se o poměr vsi Hertvikovic ke vsi Mladým Bukům.

1455, 25. září.

Zápis páně Zilvaruov.

Já Nykl Zilvar seděniem na Břečtajně, a Hanuš Zilvar seděniem v Starých Buciech, známo činíme tiemto listem přede všemi, ktožby toto psanie viděli nebo čtúce slyšeli, že jsme my strejcové z jednostajné vuole a dobrú volí i myslí beze všeho přinucenie, s radú přátel svých tu krčmu v Mladých Buciech se vším příslušenstvím, tak jakož jest od staradávna vysazeno, ty obě obce v Hertvikovicích a v Mladých Buciech do toho práva k Mladým Bukuom [pojali], že ve všech věcech má rychtář třetie peniez, a k tomu všecka řemesla, kteráž vymysliti muože, zejména řezníka, pekaře, zedníka, ševce, kováře, na všecko. Také mají Hertvikovští čtyři konšely z své obce saditi každý rok, Mladobuckým konšelóm na pomoc. Také Hertvikovští mají pomoci k mostu a k mlýnu, kdyžby toho potřebie bylo nynie i potomně. Také což by předse bráti chtěli a purkrechtnie penieze kladli, to se má státi v právě tom v Mladých Buciech; a ve všech věcech mají za jeden člověk

státi. Také což by tu nedostatkuov bylo na božiem domu v Mladých Buciech, má rychtář s kostelníky a s vobcemi pomocen býti k tomu, a jich pilnost k tomu přičiniti a vopravu činiti, což by potřebie bylo. A jedni bez druhých nic nemají učiniti ani předse bráti. Také každý rychtář v Mladých Buciech na nové leto má dáti tele, sele, a na velikú noc dva tetřevy aneb jeden hluchý. A jestliže by se udála královská vojna v koruně České anebo přikázánie, tehdy má rychtář v Mladých Buciech našeho vojenského vozu hlédati a opatrovati, aneb jednoho miesto sebe bude moci na své miesto vypraviti, kterýžby dostatečně to mohl spósobiti. Také má rychtář v Mladých Buciech úroky rozkázati dáti a věrně přijímati a bráti slovem naším od našich chudých lidí tak často, kdyžby toho potřebie bylo.

A toho jsme my nahořepsané kusy a artykule [stanovili. A] já Nykl Zilvar a Hanuš Zilvar všecky tyto zápisy slibujem my tomuto rychtáři i každému potomniemu nynie a potomně i budúcně i jich budúcím a potomním bez proměny zdržeti. Toho jsme svrchupsaní Nykl Zilvar a Hanuš Zilvar naše přirozené pečeti dali jsme k tomuto listu přivěsiti; a k tomu jsme připrosili urozeného a statečného rytieře pána Hanuše z Warnštorfa, hajtmana na Trutnově, Hence Temryce z Rokytníka, Kunáška z Pavlova a [v] Vlčicích, že z nich každý svú přirozenú pečeť k tomuto listu dali přivěsiti, po božiem narození čtrnácte set let v pátém a v L[tém] letě, ten čtvrtek před sv. Václavem.

Zapsáno na str. 46.

2.

Martin z Kocléřova ve 34 kopách gr. č. dává v zástavu 3 lány v Bukovině Tomáši Prostředkovi.

1461.

Martinova Kocléřovského zástava Prostředkovi.

Anno Domini milesimo quadringentesimo sexagesimo primo, Martin z Kocléřova zastavil Tuomovi Prostředkovi tři lány bez tří prutuov v Bukovině ve třidceti kopách a ve čtyřech kopách grošuov, na tom sobě i svým dědicóm, kto by k tomu právo měl, zachovávaje panstvie, výplatu. A když by Prostředkovi ta suma peněz svrchupsaná dána byla,- má bez zmatku jemu zase postúpiti anebo jeho budúcím.

Str. 352.

3.

Dvoršti vyznávají, že nebožtík Prostředek vyplatil Viktorinovi, synu Martina Kocléřovského, summu peněz, za kterou byl dal v zástavu ves Bukovinu.

(Po r. 1461.)

Item Jan Litický, kterýž nynie purgmistrem jest v městě Dvoře, a Prokop Ezavz et Filip súkenník známy tiemto zápisem, že kteréž jest měl záp[isy] Martin

Kocléřovský s nebožtíkem Prostředkem o ves Bukovinu, že jest jemu též Prostředek tu sumu všicku, v čemž jest byla zastavena Bukovina, synu jeho Viktorinovi dal a splnil docela. A protož již tento zápis, kterýž sú mezi sebú měli, zrušen a zkažen jest s povolením pána JMti i pánóv manóv.

Str. 352.

4.

Čeněk z Vrchlabí odevzdává dědictví své bratřím svým Petrovi a Václavovi.

1472, 21. září.

1472 anno.

Item leta buožieho tisícého čtyrstého sedmdesátého druhého, na den sv. Matúše, předstúpil jest před úřad na Trutnově Čeněk z Vrchlabí a odevzdal jest dědictví své a svuoj díl bratřím svým Petrovi a Václavovi z Vrchlabí, všecko, což jest v manstvie jměl. A to odevzdání se jest stalo před Štefanem z Mnichova, kterýž jest seděl na miestě urozeného a statečného pana Hanuše z War[n]storfa, té chvíle hetmana hrabstvie Kladského, a před pány many: Hencem z Rokytníka, Kunáškem z Pavlova, Hanušem Zilvarem, Janem z Lovčic, Janem z Kozojed.

Str. 4; po straně: Odevzdání.

5.

Protiva z Rožmitálu a na Pecce úředníkovi svému Janovi z Habru dvůr Borky s příslušenstvím za 80 kop gr. č. prodává na dva životy.

Na Pecce 1473, 5. srpna.

List páně Protivuov panu Janovi Podstránskému svědčící.

Já Protiva z Rožmitála a na Pecce známo činím tiemto listem všem, ktož jej uzřie aneb čtúc slyšeti bude, že poznavše službu věrnú slovutného panoše Jana z Habru, úředníka svého, prodal jsem jemu i synuom jeho dvuor Borky s platem, s poplužím, s lukami, s Labí [sic], s lesem, s pastvami, s pastvišti, s vrbinami okolo rybníka, pokud které léto rybník topí, i se vším plným panstvím a právem, tu sobě ani svým budúcím nic nepozuostavuje, a tak do dvú životuov jemu a synóm jeho, a to za osmdesát kop grošuov dobrých střiebrných rázu Pražského. A tak jestliže by Buoh neuchoval svrchupsaného Jana a syny jeho, tehda má zase na mne a na mé dědice spadnúti, a já aneb dědici moji budúcní máme zase navrátiti a dáti těch LXXX kop gr. těm, komuž by kolivěk v těch svrchupsaných dvú životú rozkázáno bylo; a také manželka jeho nemá odtud hnuta býti až do stavu změněnie.

A tak odevzdávám mocně jemu i synóm jeho s dobrým rozmyslem a s přátelskú radú; a teď posielám k vám slovutného panoši Václava z Třezemiřic, služebníka

mého, s svú plnú mocí, jakož bych já sám osobně byl a tak, aby ode mne odevzdal svrchupsanému Janovi a synóm jeho, tak jakž obyčej a řád v svém právě máte. A tomu na svědomie svú jsem vlastní a přirozenú pečet k tomuto listu přitiskl. Jenž jest dán a psán na Pecce, léta [od] narozenie Syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého třetieho, ve čtvrtek na Matku boží sněžnú.

Str. 352.

6.

Hanuš Zilvar ze Starých Bukův prodává tvrz s popluţím ve Vlčicích strýci svému Janovi Zilvarovi z Pilnikova a na Břecštýně.

1476, 29. června.

Item leta buožieho tisícého čtyrstého sedmdesátého šestého, v sobotu den svatého Petra a Pavla apoštoluov božích, stalo se jest odevzdánie před urozeným a statečným panem Hanušem z Warnstorfa, hetmanem manstvie Trutnovského, a před pány many, zjemna [sic] před Heincem Temricem z Mosazného, před Kunášek [sic] z Pavlova, před Janem z Kozojed seděniem v Chotobici, před Matějem z Habru seděním v Starých Bucích, tak že předstúpil Hanuš Zilvar z Starých Bukuov před již jmenovaného pána a nadepsané many a vyznal, že jest prodal Janovi Zilvarovi z Pilnikova a na Břecštýně, strýci svému, tvrz s popluţím, a se dvíma zahradníkoma tu ve vsi Vlčicích, a to, což jest ku tvrzi příslušalo od staradávna, jakož jest otec nadepsaného Hanuše držel, a k tomu dva člověky v též vsi Vlčicích, jmenovitě Lorenc Fikara a Hanzl Naymana, kteříž na té straně přísedie podle dolnie branky jdúc k Pilnikov[u], a to s purkrechtmi i se vším plným právem a panstviem ku pravému dědictvie, sobě tu nic nepozustavujíc ani svým budúcím.

A dále jakož je studnice v Hertviekovicích a na Gaycově roli v končinách, jakož odtud nadepsaný Jan Zilvar vodu vede k hradu Břecštýnu, i ten palúček, kterýž u studnice jest, i ty cesty k té vodě, kteréž jsú k té studnici a vodě, i tu cestu k Mladým Bukuom, kteráž jde přes roli Pacoltovu a Gaycovu, i také tu cestu, kteráž jde přes ten palúček na role přes Hencovu roli, že z těch všech věcí nahoře psaných má požívati Jan Zilvar budúcně a dědičně i jeho budúcí a potomní bez překážky vší a všelikteraké svrchupsaného Hanuše Zilvara i jeho budúcích a potommních.

Zápis ten je přetržen a nad ním poznamenáno:

Z této příčiny tento prodaj jest přetržen podle nového zřízení a vyzdvižení desk zemských pohořelých, neb tvrz a dvuor a ves Vlčice majestátem krále Ludvíka slavné paměti JMti jest z manství osvobozeno, jakž majestát ten ve dsky dvorské památné slovo od slova vepsaný v sobě to obsahuje a zavírá. Stalo se 1543 léta, tu středu po sv. Diviši [1543, 10. října].

Str. 5; po straně: Prodaj.

7.

Jan Zilvar z Pilnikova a na Břecšteině odevzdává člověka poddaného v Oblanově a jiná práva svá strýci svému Hanušovi Zilvarovi ze Starých Bukův.

1476, 29. června.

Item leta božieho tisícého čtyrstého sedmdesátého šestého, v sobotu den svatého Petra a Pavla apoštoluov božích, předstúpil Jan Zilvar z Pilnikova a na Břečtýně [a] odevzdal jest před urozeným pánem panem Hanušem z Warnštorfa, hetmanem manstvie Trutnovského, a před pány many, jmenovitě: před Hencem Temricem z Mosazného, před Kunáškem z Pavlova, před Janem z Kozojed seděním v Chotobici, před Matějem z Habru seděním v Starých Bucích, Hanušovi Zilvarovi z Starých Bukuov, strýci svému, Matysa Opeka z Ublanova, kterýž sedie podle branky jedúce k Trutnovu, dědičně a budúcně se vším plným právem a panstviem, sobě tu nic nepozůstavuje ani svým budúcím a potomním.

Také tu vodu pod forštem podle Javorničieho rybníka též dědičně a budúcně tak a podtud, jakož sám držel, též ku pravému dědictvie jemu a jeho budúcím, sobě tu nic nepozůstavuje ani svým budúcím a potomním. A také v Úpě, té vodě v Mladých Bucích, tu má Hanuš Zilvar sobě loviti do své živnosti bez překážky svrchupsaného Jana Zilvar[a] i jeho budúcích a potomních.

A také kteráž by žena ve vsi Hertviekovicích v šesti nedělech ležela, má sobě pivo bráti k své potřebě, což jí potřebie v šesti nedělech; i v tom času muož jeho za haléře dáti do těch šesti neděl a dále nic. A to má jim trvati budúcně beze vší překážky Jana Zilvara a jeho budúcích.

Str. 5; po straně: Odevzdání.

8.

Jan z Kozojed s povolením krále Vladislava zapisuje 140 kop gr. č. věna na Chotobici manželce své Markétě z Kněžiček.

1477, 7. března.

Věno panie Markéty Kozojedské.

Léta božieho tisícieho CCCCLXXVII, v pátek před tú nedělí postní, v kteréž zpievá se Oculi, před urozeným a statečným rytieřem panem Hanušem z Warnštorfu ɔc, hejtmanem manstvie Trutnovského, Hencem Temryc[em] z Mosazného, Kunáškem z Pavlova, Janem z Javorníka, Janem Zilberem z Bře[č]týna, Jiříkem z Třemešné, Janem z Habru, slovutný panoše Jan z Kozojed přinesl před nás list Královy Mti krále Vladislava ɔc, pána našeho milostivého. JKMt rozkazuje z milosti své královské, na manstvie aby mohl manželce své, panie Markétě z Kněžiček, věno ukázati na zboží svém obyčejem a právem svobodným, když by jeho přebyla, aby s tiem

věnem svým mohla učiniti i nechati, dáti pryč i zastaviti, prodati k svému užitku, pokudž by se jie zdálo a líbilo; jakož již jmenovaný Jan z Kozojed svrchupsané panie Markétě, manželce své, jmenoval a zapsal s svú dobrú svobodnú volí v Chotobici, což tu jmá a drží na lidech kmecích, na platech, na mlýnu o dvú kolú múčných a na pile prkenné, na lukách, na lesiech, na řece a na potociech, na všech požitciech a dóchodech, kteréž tu jmá, sto kop a čtyřidceti kop grošuov dobrých českých rázu Pražského, sobě ani svým dědicóm tunic nepozuostavuje po smrti své, než výplatu dědicóm a budúcím svým zachovávaje hotovú pospolnú sumú, jakož se svrchu jmenují groši čeští, splatiti již jmenovanú paní Margrétu; avšak všecko bez pohoršenie a ujmy služby Královské Mti k úřadu Trutnovskému příslušející.

Str. 353.

9.

Vilém Krušina z Lichtemburka a z Kolmburka na místě paní Anny Zajícové odevzdává popluží Bezovské v Lanově Zdislavovi z Lučic.

1480, 10. února.

1480 anno.

Item leta buožieho tisícího čtyrstého osmdesátého, ve čtvrtek po svaté Apoloni, pře[d]stúpil jest urozený pán pan Vilém Krušina z Lichtmburka a z Kolmburka, purkrabie kraje Hradeckého, před súd manský zahájený [a] odevzdal jest od paní Anny Zajícové, od ní moc maje, Zdeslavovi z Lučic popluží v Langnově, kteréž slove Bezovské. A to před urozeným a statečným panem Hanušem z Warnstorfu a na Trutnově, hetmanem manstvie Trutnovského, před Alšem z Šanova, před Hencem z Mosazného, před Kunášek [sic] z Pavlova, před Janem z Kozojed, před Petrem z Vrchlabí, před Horšínem ze Dvuoru.

Str. 3; po straně: Odevzdání na moc danou.

10.

Holič za sebe i bratra svého odevzdává své právo Jankovi z Javorníka a Přechovým synům z Třemešné.

1481, v lednu.

Item leta buožieho tisícého čtyrstého osmdesátého prvého, před sv. Pavlem na víru obrácení, předstúpil jest Holič před pány many při zahájeným súdu manským i odevzdal jest Jankovi z Javorníka a Přechovým synuom z Třemišné své právo, kterýmž jest nařikal Janka z Javorníka a Přechovy syny z Třemešné po své mateři, a to maje moc od bratra svého. A tu sobě, bratru svému ani sestře, budúcím svým nic nepozuostavuje. A to sě jest [stalo] před urozeným a statečným panem Hanušem z Warnštorfa na Trutnově, hetmanem manstvie Trutnovského, před

Alšem z Šanova, před Hencem z Mosazného, před Kunášek [sic] z Pavlova, před Petrem z Vrchlabí, před Horšínem ze Dvuora.

Str. 3; po straně: Odevzdání moc od bratra majícího.

11.

Václav a Jiří bratří z Žirče postupují tvrz Žireč Žibřidovi Kordulovi ze Sloupna a na Dubenci.

1481, 12. června.

Item leta buožieho tisícého čtyrstého osmdesátého prvého stalo se jest odevzdání v úterý po svatým Duše před urozeným a statečným panem Hanušem z Warnstorfa, hetmanem na Trutnově, a před panem Hencem z Mosazného, před panem Kunášek [sic] z Pavlova, před panem Matějem z Habru a v Bucích, od slovutných panoší Václava a Jiříka z Žierče bratří slovutnému panoši panu Žibřidovi z Slúpna a na Dubenci, [kteří odevzdali] tvrz svú Žireč, tak jakž jsú sami drželi, nic sobě tu nepozůstavujíc ani svým budúcím, se vším panstvím, jakž jsú oni sami drželi.

Str. 3; zápis ten přetržen.

12.

Janek z Javorníka dávaje synu svému Janovi 150 zlatých uherských, odděluje ho ode všeho statku svého.

1481, 10. července.

Item leta buožieho tisícého čtyrstého osmdesatého prvého, ten úterý před svatú Markletú, předstúpil jest slovutný panoše Janek z Javorníka zdravým životem před urozeného pana Hanuše z Warnštorfa a pány many [a] zjevil a vyznal, že jest Janovi, synu svému nejstaršímu, dal a vydal z statku svého puoldruhého sta zlatých uherských, a tak že jest žádal tohoto zápisu a paměti k budúcímu času pro své jiné děti po sobě zůstalé, že tu sumu svrchupsaných puoldruhého sta zlatých za oddiel svrchudotčenému Janovi synu svému dal, a tiem ho od[d]ěluje ze všeho statku svého.

Str. 6; po straně: Oddíl synu od otce.

13.

Janek z Javorníka odevzdává dvůr a popluží v Chotobici Budivojovi z Třemešné a jeho bratřím.

1481, 10. července.

Item leta buožieho tisícého čtyrstého osmdesátého prvého stalo se jest odevzdání před urozeným a statečným panem Hanušem z Warnstorfa, hetmanem na Trutnově, a před Hencem z Mosazného, před Kunáškem z Pavlova, před Žibřidem z Slúpna, ten úterý před svatú Markletú, od Janka z Javorníka Budivojovi a jeho bratruom a jich dědicuom z Třemišné. [Odevzdává] dvuor a popluží, tak jakož sám držel v Cho-

tobici, tu sobě ani svým nic nepozůstavuje dědicuom; a to spravuje napředřečený Janek Budivojovi a jeho bratřím [tím], což má nebo jmieti bude.

Str. 4: po straně: Odevzdání.

14.

Václav a Jiří bratří Temricové z Mosazného dělí se o peníze, které byli vzali za dědictví své Žireč od Žibřida Kordule ze Sloupna.

1482, 17. ledna.

Leta božieho tisícieho CCCC°LXXXII° co se jednalo.

Leta božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého druhého, ve čtvrtek den svatého Antonii, před urozeným pánem statečným rytieřem panem Hanušem z Warnstorfu etc, hejtmanem manstvie Trutnovského, Hencem Temricem z Mosazného, Kunáškem z Pavlova, Štefanem z Mnichova slovutní panoše Václav a Jiřík bratřie Temricové z Mosazného vyznali jsú, že jsú se rozdělili o dědictvie své Žireč hotovými penězi, zač jsú to dali a prodali slovutnému panoši Žibřidovi Kordulovi z Slúpna, mocně dobrým rozmyslem, každý z nich aby mohl učiniti [s] svým dielem, jakž by se jemu najlépe zdálo, bez navracovánie.

Str. 7; po straně: Rozdíl bratrský.

15.

Hanuš Zilvar ze Starých Bukův zastavuje 1 kopu platu na poddaném svém v Oblanově Zdislavovi z Lovčic.

1482, 14. února.

Starý Zilber Zdislavovi.

Leta božieho tisícieho čtyřstého omdesátého druhého, ve čtvrtek den svatého Valentina, před urozeným a statečným rytieřem panem Hanušem z Warnstorfu etc, hejtmanem na Trutnově od královské jasnosti, a pány many Hencem Temricem z Mosazného, Kunáškem z Pavlova, Janem z Kozojed, Budivojem z Železna a v Třemešné, Hrabiší z Nové Vsi před zahájeném súdem držaným den svrchupsaný přistúpil Hanuš Zilber z Starých Bukuov a odevzdal kopu platu na Matysovi v Oblanově, kterýž sedí vedle silnice, a to rozdielně na svatého Jiřie $^1/_2$ kopy a na svatého Havla $^1/_2$ kopy, Zdislavovi z Lovčic a jeho dědicuom budúcím k zástavě. Panstvie sobě zuostavil na tom člověku.

Str. 8; po straně: Odevzdání k zástavě.

16.

Matěj Bucký prodává svůj statek v Starých Bucích Kristině z Camru.

1482, 14. února.

Téhož leta svrchupsaného osmdesátého druhého odevzdánie v Buciech Starých panie Kristině, ve čtvrtek den svatého Valentina. Před urozeným a statečným rytieřem

panem Hanušem z Warnštorfu etc, hejtmanem na Trutnově, a pány many: Hencem Temricem z Mosazného, Kunáškem z Pavlova, Janem z Kozojed, Budivojem z Železna a v Třemešné, Hrabiší z Nové Vsi, před zahájeným súdem přistúpil Matěj Bucký, a vyznal dobrovolně a svobodně, že jest prodal statek svuoj v Starých Buciech, kterýž jest jměl a držel dědičným právem po ženě své, dceři Václava odtudž z Bukuov. I odevzdal slovutné panie Krystině z Camru a její budúcím, zejména puol tvrze a s puol poplužím a s druhým poplužím, kterýž jest jměl od Hanuše Zilbera, s platem na těch lidech a s dvory kmecími tu v Buciech, s kury, s ovsem, s robotami, se dvěma rybníky, s polovicí kostelného podánie, s polovicí rychty, s polovicí lesuov, s polovicí luk i s potokem, pokudž sám držal a požíval, se vším panstvím a právem, tu sobě nic nepozuostavuje ani svým budúcím.

A k tomu také 4 lány ve Žďárné, vosedlé i pusté, též se vším panstvím a právem; a na Kozojedského lidech v Buciech Starých na Pavl[u] G[e]baurovi o svatém Havle VII věrtel ovsa a dvě slepice, na Urban[u] Núzovi sedm věrtel ovsa a jednu slepici, na Matys[ovi] Rytnerovi 1½ korce ovsa a jednu slepici, na Martin[u] Ottovi jeden kořec ovsa a jednu slepici.

Str. 8; po straně: Prodaj.

17.

Hanuš z Warnsdorfu odevzdává polovici statku svého Kristině z Camru, nevěstě své.

1482, 14. února.

Pan Hanuš panie Kristině.

Item leta svrchupsaného ɔc LXXX° druhého předstúpil urozený a statečný rytieř pan Hanuš z Warnštorfu, hejtman na Trutnově od královské jasnosti, před slovutného panoši Petra Vrchlabského, kterýž seděl na miestě jeho, a před pány many svrchupsanými v zahájeném súdě držaném den svrchupsaný, den svatého Valentina, a vyzval dobrovolně a svobodně a odevzdal slovutné panie Kristině z Camru, nevěstě své, a jejie budúcím druhú polovici tvrze s polovicí poplužím, s polovicí luk, s polovicí lesuov, s polovicí kostelného podánie, s polovicí rychty a s tú zahradú, kteráž leží za tvrzí, s potokem, s plným panstvím a právem, to což se svrchu jmenuje, sobě ani svým budúcím tu nic nepozuostavuje.

Str. 9; po straně: Odevzdání.

18.

Jan Karlík z Nežetic prodává čtyry pustiny ve Starých Bucích Kunáškovi z Pavlova.

1482, 14. února.

Jan Karlík Kunáškovi.

Item téhož leta i týž den, jakož svrchu psáno stojí, LXXX druhého, ve čtvrtek den sv. Valentina, před urozeným a statečným rytieřem panem Hanušem

z Warnštorfa etc., hejtmanem na Trutnově od královské jasnosti, a slovutnými panošemi Hencem Temricem z Mosazného, Petrem z Vrchlabie, Janem z Kozojed, Budivojem z Železna a v Třemešné, Hrabiší z Nové Vsi, před zahájeným súdem předstúpil slovutný panoše Jan Karlík z Nežetic s plnú mocí bratří svých a vyznal dobrovolně a svobodně, že jest prodal čtyři pustiny v Starých Buciech slovutnému panoši Kunáškovi z Pavlova a jeho budúcím, kteréžto pustiny ležie vedle toho svobodného poplužie, kteréž leží vedle silnice k Trutnovu jedúc dole, krom tří prutóv kostelních, kteréž ležie mezi těmi dědinami, se vším právem a panstvím, jakž jsú sami drželi po otci svém, tu sobě nic nepozuostavujíc ani svým budúcím.

Str. 9; po straně: Prodaj.

19.

Výpověď mezi Alšem z Šanova a Janem z Kozojed.

1482, 30. října.

Výpověď mezi Alšem a Kozojedským.

Leta božieho tisícieho CCCC° LXXXII, v středu před hodem Všech svatých, v zahájeném súdě pan hejtman se všemi pány many k úřadu příslušejícími z jedné vuole a rady srovnánie učinili jsme mezi stranami Alšem a Kozojedským o puotku, kteráž jest mezi nimi povstala před úřadem svrchu dotčeným řečí, což se tkne Geršdorfa a vsi Čermné. Jakož pan Aleš vinil jest pana Kozojedského, že by jemu na jeho čest sáhl v těch sloviech, že by Aleš proti Kozojedskému neprávě učinil o Čermnú a to proti právu a bez práva uvázánie Čermné. Item takto vypoviedáme, že jest pan Aleš nic proti své cti neučinil, jakžkolivěk se jest stalo o té Čermné, kterúž Mikeš drží do Hostinného, ač to uvázánie stalo se bez práva a úřadu vědomie.

Str. 9.

20.

Alexander Temric z Mosazného odkazuje statek svůj manželce své Hedvice z Golu a dcerám svým Kateřině, Hedvice, Barboře a Dorotě.

1482, 30. října.

Poručenstvie a kšaft páně Alexandruov Temricuov.

Leta božieho tisícieho CCCCLXXXII, v středu pře[d ho]dem všech svatých, před urozeného a statečného rytieře pana Hanuše z Warnstorfa, hejtmana manstvie Trutnovského, a pány many, totižto Kunáška z Pavlova, Jana z Kozojed v Chotobici, Petra z Vrchlabie, Hanuše Zilbera z Starých Bukuov, Jana z Javorníka, Jana Stoše z Targovic, předstúpil jest urozený panoše Alexander Temric z Mosazného zdravým životem, s dobrým rozmyslem a svú dobrú svobodnú volí a přátelskú radú a vyznal jest dobrovolně a svobodně, že odevzdává Rokytník, dědičné zbožie své, s dvorem,

s poplužím, s lúkami, s zahradami, s rybníky, s palúky, s řekú Úpú k témuž Rokytníku příslušející jedniem břehem, s potoky, s pastvištěmi, s lesy, luhy, chrastinami, s platem, s úroky, s lidmi všemi i s tiem se vším, což k té tvrzi svrchupsané od staradávna příslušalo, také i těch osm lánuov a pět prutuov v Pilnikově, na kterýchžto tito lidé sedie: Michel Talman, Jokel Hylbrant, Štefan Štyller, Thomas Plesnar, Merten Hylbrant, Jakob Michelin, Nikel Trker, Nikel Honige, Jakob Bort, Štefan Schmid, Jakob Syroček, Lorenc Kerner, s úroky, s poctami, s kury, s pleči, s svrchním právem i se vším panstvím, jakož od staradávna jeho předci i otec jeho držal, měl a požíval a on po otci svém, slovutné panie Hedvice z Golu, manželce své, k jejiemu držení, toto užívati a požívati do jejie živnosti. A kdyžby jie pán Buoh neuchoval smrti, tehdy týž Alexander nahořepsaný odevdává dětem svým pannám Kateřině, Hedvice, Barboře a Dorotě, těm aneb kteréžby jemu ještě pán Buoh ráčil dáti, osm set. zlatých uherských na těch zbožiech a lidech svrchujmenovaných v Rokytníce a v Pilnikově. A jestližeby které z nich pán Buoh neuchoval smrti, aby s jedné na druhú spadlo.

A svrchupsaných zboží mocné poručníky učinil jest Kunáška z Pavlova, Mladotu z Veselice, švagry své, Baltazara z Močidlnic a na Frevaldě a Jana Karlíka z Nežetic, manželce své a dětem svým.

A odevzdal v mé ruce to všecko, jakž se svrchu píše, a prosil, abych toto podal a puojčil slovutné panie Hedvice z Golu. To jsem já dle práva úřadu učinil a svrchupsané panie a dětem jeho toho zbožie svrchupsaného podal a puojčil a mocí úřadu mého puojčuji a podávám manským právem.

A přes to přese všecko týž Alexander zuostavuje sobě a zachovává plnú moc a právo ty všecky věci svrchujmenované změniti a s tiem se vším učiniti, jakž by se jemu najlépe zdálo a líbilo; a to bez pohoršenie služby králi JMti.

Str. 10.

21.

Hanuš z Warnsdorfu zapisuje ves Staré Město Václavovi vnuku svému, synovi Jiříka Šoffa.

1482, 25. listopadu.

Leta božieho tisícieho CCCCLXXX druhého, v pondělí den svaté panny Kateřiny, předstúpil urozený a statečný rytieř pan Hanuš z Warnštorfu, od královy Mti hejtman na Trutnově, před slovutného Petra z Vrchlabie a many tudiež Kunáška z Pavlova, Jana Zilbera z Pilnikova a na Břečtýně, Jana z Habru, Tómu Prostředka z Boharyně, Maška od města Dvoru Králova nad Labem, a oznámil jest: Jakož jest kúpil od slovutného Matěje z Habru, jehož duši pan Buoh rač milostiv býti, v Starých Buciech puol tvrze s tiem se vším, což jest k té puol tvrzi držel, měl a požíval, jakož list od úřadu jeho odevzdánie to v sobě drží, svědčí a zavierá,

urozené panie Kristině z Camru za tři sta kop a za XV kop grošuov míšenského počtu, a svrchupsaný pan Hanuš vyznal jest před námi, že těch tři sta kop a XV kop gr. míš. vzal a přijal na hotových peněziech od urozené panie Kristiny k zaplacenie té puol tvrze v Starých Buciech se vším tiem, jakž odevzdána jest.

A tú sumú peněz, totižto tři sta kop a XV kop gr. míšenského počtu, již menovaný pan Hanuš mocí tohoto zápisu zapisuje dobrovolně a svobodně s dobým rozmyslem ves svú vlastní, ježto slove Staré Město, což tu kolivěk má lidí s platem, s úroky, s kmecími dvory a se všemi duochody a puožitky i s platem z řeky, Václavovi jeho vnuku a synu Jiříka Šoffa. A kdyžby ten Václav k letóm přišel rozumným a dospělým, tehdy v ves svrchupsanú aby moc měl se uvázati právem úřadu Trutnovského, a té vsi aby držal a požíval se vším panstvím v spravedlivých úrociech a poplatciech bez všelikého obtieženie kromě robot, dokudž bych jemu a nebo moji budúcí, ktožby mé právo k tomu měl, nedal a nezaplatil hotovými penězi těch tři sta kop a XV kop gr. m. A kdyžby zaplaceno bylo, tehdy hned tento zápis aby zrušen byl a moci žádné aby více neměl.

A ku pomoci Václavovi, ač by toho která potřeba byla, k jeho uvázání a držení přidávám urozeného pána pana Fridricha z Šumburku a z Peršteyna, a slovutné panoše Budivoje z Železna a v Třemešné a Jana z Habru, Jiříka Šoffa otce jeho, vedle žádosti samého nebošťíka Matěje Budského [sic].

Str. 12; na straně: Staré Město. — Zápis ten přetržen.

22.

Žibřid Kordule ze Sloupna a na Dubenci odevzdává tvrz svou Žireč Janovi Kordulovi ze Sloupna.

1482, 25. listopadu.

Odevzdánie páně Žibřidovo panu Janovi Kordulovi.

Leta svrchupsaného LXXXII°, den svrchupsaný, den svaté panny Kateřiny, před urozeného a statečného rytieře pana Hanuše z Warnstorfa, od královy Mti hejtmana na Trutnově, Kunáška z Pavlova, Jana Zilbera z Pilnikova, Jana z Habru, Tómu Prostředka z Boharyně, Maška ot města Dvoru Králova nad Labem, předstúpil urozený panoše Žibřid z Slúpna a na Dubenci, slovutnému panoši Janovi Kordulovi z Slúpna tvrz svú Žireč se vším panstvím a příslušenstvím, tak jakž sám držal a požíval, sobě tu nic nepozuostavuje ani svým budúcím, mocně odevzdal.

Zápis ten přetržen a za ním poznamenáno:

Z manstvie propuštěno a protož vymazáno. Vide nouum [librum] omagialium M. XVII.

Str. 13.

23.

Hanuš Zilvar ze Starých Bukův odevzdává lán pole v Mladých Bucích Janovi Stošovi z Targovic.

1482, 25. listopadu.

Odevzdánie Hanuše Zilbera Janovi Stošovi.

Leta božieho tisícieho CCCCLXXX druhého, den svrchupsaný svaté panny Kateřiny, před urozeného a statečného rytieře pana Hanuše z Warnštorfa, od královy Mti hejtmana na Trutnově, a svrchupsané pány many předstúpil Hanuš Zilber z Starých Bukuov a odevzdal lán role v Mladých Buciech i s tvrzicí, což sám držal, v těch meziech a hranicích, což ten lán v sobě drží, Janovi Stošovi z Targovic i jeho budúcím v pravém dědictví a k manskému právu, sobě tu nic nepozuostavuje ani svým budúcím.

Str. 13.

24.

Hanuš z Warnsdorfu odevzdává popluží v Mladých Bucích Janovi Stošovi z Targovic.

1482, 25. listopadu.

Odevzdánie páně Hanušovo Janovi Stošovi z Targovic.

Téhož leta i týž den svaté panny Kateřiny předstúpil urozený a statečný rytieř pan Hanuš z Warnstorfu, od královy Mti hejtman na Trutnově, před urozeného panoši Petra z Vrchlabie a nahoře psané pány many, a odevzdal to poplužie Meznarovské v Mladých Buciech ležície v těch mezech a hranicích, což to poplužie v sobě drží, i s tiem člověkem k tomu popluží příslušejícím i s tvrzištěm, Janovi Stošovi z Targovic i jeho budúcím ku pravému dědictví a k manskému právu, sobě tu nic nepozuostavuje ani svým budúcím.

Str. 13.

25.

Hanuš z Warnsdorfu zapisuje 315 kop grošů míš. Kristině z Camru na vsi řečené Staré Město.

1482, 14. prosince.

Leta božieho tisícieho CCCCLXXXII°, v sobotu po svaté Lucie [sic], před pány many, Kunáškem z Pavlova, Janem z Kozojed, Janem Zilberem z Pilnikova a na Břečtejně, Řehořem písařem zemským, urozený a statečný rytieř pan Hanuš z Warnstorfu, hejtman manstvie Trutnovského, vyznal jest dobrovolně a svobodně, [že] těch tři sta kop grošuov míšenského počtu a XV kop vše míšenských, kteréž vzal od panie Kristiny z Camru k zaplacení té puol tvrze v Starých Buciech, jakž list od úřadu daný v sobě drží, svědčí a zavierá, již jmenované panie Kristině tu sumu svrchupsanú, totižto tři sta kop míšenského počtu a XV kop gr. vše míšenských,

mocí tohoto zápisu zapisuje na své vlastnie vsi, kteráž slove Staré Město, na lidech, na kmecích dvořích, na popložiech, na duochodech spravedlivých, ktož k té sumě právo mieti bude etc. A při tomto zápisu svrchupsaném byli jsú urozený pan Fridrich z Šumburka a z Peršisteyna [sic], Budivoj z Železna a v Třemešné, Jan z Habru, a z jednostajné vuole ten zápis svrchu psaný sepsati kázali a sepsaný přijali.

Str. 14; zápis ten přetržen.

26.

Kristina z Camru poroučí statek svůj v Starých Bucích po smrti své dětem svým Jiříkovi, Václavovi, Kateřině, Háze a Regině.

1483, 10. listopadu.

Kšaft panie Úlibické anni MCCCCLXXXIII.

V pondělí před sv. Martinem urozená paní Kristina z Camru a v Starých Buciech předstúpila jest před urozeného a statečného rytieře pana Hanuše z Warnstorfu, hejtmana na Trutnově, Kunáška z Pavlova, Jana z Kozojed a v Chotobici, Jana Zilbera z Pilnikova a na Břečtýně, Hanuše Zilbera z Starých Bukuov, Jana Stoše z Targovic, s dobrým rozmyslem, s svobodnú volí, radú přátel, zdráva jsúc tuto zřiezenost a zpuosob učinila o statku v Starých Buciech, což tu má a drží aneb ještě by mieti mohla, buď kdež buď, jakožto tvrz s dvory kmecími, s platem, s plným panstvím i s jediném [sic] člověkem a se dvěma pustinoma ve Žďárné, a s listem na pergameně s visutými pečetmi, kterýž mám na Jiříka Tricka z Harasova na dvě stě kop grošuov míšenského počtu a na sto kop hotových také grošuov míšenských, kterýchž jest puojčila mně, hejtmanu svrchudotčenému, na potřebu synuov svých Čéčovi, Janovi, kteréž jsú dány, tak ačby pán Buoh smrti jie neuchoval, jehož Bože ostřez, tehdy ten svrchu dotčený statek aby přišel a připad, jakož dole psáno stojí, na syny a dcery její, jakožto na Jiříka, na Václava, na paní Kateřinu, Hazu, Reginu tiemto zpuosobem: na dcery svrchujmenované svrchek a což k svrchniemu svrchku slušie, to aby napřed braly před svými bratřími ony svrchujmenované dcery i manželé jich, i dědici každé dcery sto kop rozkazuje dáti. A sama sobě paní pozuostavuje sto kop a ty obrátiti, kamž by se jie zdálo; a sic s ostatkem toho zbožie svrchudotčení synové s sestrami svými na rovný diel rozděliti se mají věrně a právě.

A toho všeho mého zápisu svrchudotčená paní Kristina sobě za své živnosti plnú moc a právo zachovávám, tento zápis změniti a s ním učiniti, jakžby se jie najlépe zdálo a líbilo, beze všie překážky každého.

A k tomu tohoto mého zapsánie zvolila jsem poručníky urozeného a statečného rytieře pana Mikuláše mladšého z Hořic a na Pecce, pana Jana Sulka z Kozojed a v Chotobici, kmotra svého milého.

Str. 14; zápis ten přetržen.

27.

Kunášek z Pavlova stanoví poručníky statku svého.

1483, 12. listopadu.

Kšaft a poručenstvie Kunáškovo z Pavlova.

Leta božieho tisícieho CCCC°LXXX třetieho, středu tu den svatých Pěti bratruov, před Štefanem z Mnichova, purkrabí na Trutnově, kterýž seděl na miestě urozeného a statečného rytieře pana Hanuše z Warnštorfu, od královy milosti hejtmana na Trutnově, Janem z Kozojed a v Chotobici, Janem Zilberem z Pilnikova na Bře[č]týně, Hanušem Zilberem z Starých Bukuov, Janem Stošem z Targovic, předstúpil Kunášek z Pavlova a učinil mocné poručníky, najvýš paní Kateřinu manželku svú, jie přidávaje Hanuše Zilbera z Starých Bukuov, Jana Karlíka z Nežetic, Alexandra Temrice z Mosazného, nad svým statkem od pána Boha pojčeným, kterýž jmám neb jmieti budu, i svých dětí. A to sobě plnú moc zuostavuje to změniti i s tiem učiniti, jakžby se mi zdálo a líbilo.

Str. 15.

28.

Jan Zilvar z Pilnikova stanoví poručníky statku svého.

1483, 12. listopadu.

Kšaft a poručenstvie Janovo Zilberovo z Pilnikova.

Leta svrchupsaného i den svatých Pěti bratruov před svrchupsaným Štefanem z Mnichova a svrchupsanými pány many stál jest Jan Zilber z Pilnikova a na Břečtýně, a učinil jest mocné poručníky urozeného a statečného rytieře pana Beneše z Ostromiře, otce svého, pana Salavu z Lippy, ujce svého, Hanuše Zilbera z Starých Bukuov, stryjce svého, paní Annu z Vyhnánie, mateř svú, najvýš všeho, cožkolivěk má neb ještě mieti bude. A toho sobě moc plnú zuostavuje to změniti i s tiem učiniti, jakž by se jemu nejlépe zdálo a líbilo. A na smrtedlné posteli moc sobě zvláště zuostavuje čtyři sta kop dáti, komužby chtěl, a sestře své panně Femě tři sta kop grošů míšenského počtu.

Str. 15; zápis ten přetržen.

29.

Jan Sulek z Kozojed stanoví poručníky statku svého.

1483, 12. listopadu.

Kšaft a poručenstvie Jana Sulka z Kozojed.

Leta svrchupsaného LXXXIII°, den svatých Pěti bratruov, před týmž úředníkem a svrchupsanými pány many předstúpil Jan z Kozojed a v Chotobici a učinil

mocné poručníky Mikuláše z Kozojed strejce svého, a Diviše z Kněžiček švagra svého, a manželku svú paní mámu najvýš všeho statku svého, kterýž mám neb mieti budu. A toho sobě plnú moc zuostavuje to změniti i s tiem učiniti, jakžby mu se zdálo a líbilo.

Str. 15; zápis ten přetržen.

30.

Jan Stoš z Targovic stanoví poručníka statku svého.

1483, 12. listopadu.

Leta ɔc LXXXIII, den svatý[ch] Pěti bratruov, pře[d]stúpil jest před předepsané pány many Jan Stoš z Targovic a učinil mocného poručníka Šimka z Bořic všeho statku svého, ženy i dětí svých, kterýž statek nynie má neb ještě mieti bude.

Str. 16.

31.

Hanuš z Warnsdorfu před soudem manským vypovídá, co mu známo o výpovědi téhož soudu ve při mezi Vaňkem Vyzdvihačem z Miletínka a Janem z Vrchlabí o 6 lánův v Lanově.

1484, 29. ledna.

Súd manský. Pamět a vyznánie pana H[anuše] z W[arnštorfu].

Leta od narozenie syna božieho MCCCCLXXXIIII°, ve čtvrtek před slavným hodem Matky boží hromnic, před úřadem a pány many zejména těmito: Alšem z Šanova a na Hostinném, Kunáškem z Pavlova, Petrem z Vrchlabie, Janem Zilberem z Pilnikova a na Břečtýně, Janem z Kozojed a v Chotobici, Heršem z Železna a v Třemešné, v súdu zahájeném předstúpil jest urozený a statečný rytieř pan Hanuš z Warnštorfu a na Skalách a pamět svú jest pověděl, což se [dotýče] rozsudku mezi panem Vaňkem Vyzdvihačem z Miletínka a na Pardubiciech s jedné a Janem z Vrchlabie s strany druhé o šest lánuov dolejních v Langnově, z kterýchžto šesti lánuov jest byl pohnal týž pan Vaněk Jana Vrchlabského před úřad na Trutnov. I tak jest pověděl svrchujmenovaný pan Hanuš pamět svú, že jest pan Vaněk Vyzdvihač odsúzen těch šesti lanuov na Trutnově manským súdem a Janovi Vrchlabskému jest přisúzeno. A to se stalo před týmž svrchujmenovaným panem Hanušem a Kunáškem z Pavlova a Tómú Prostředkem z Boharyně, ježto jsú též také vyznali jednostajnú pamětí.

Str. 16.

32.

Štěpán z Mnichova odevzdává půl mlýna v Starých Bucích Kristině z Camru.

1484, 29. ledna.

Leta svrchupsaného i den. Odevzdánie Štefanovo Úlibické.

Před urozeným pánem panem Fridrichem z Šumburku, z Peršteynu a na

Trutnově, hejtmanem téhož manstvie, a pány many svrchupsanými předstúpil jest Štefan z Mnichova, purkrabie na Trutnově, a odevzdal jest puol mlýnu v Starých Buciech o jednom kolu, tak jakž sám držal a požíval, sobě ani svým tu nic nepozuostavuje, panu Janovi Kozojedskému na miestě panie Kristiny Úlibické k ruce jejie.

Str. 16.

33.

Jan Zilvar z Pilnikova stanoví poručníky statku svého.

1485, 24. srpna.

Kšaft a poručenstvie Jana Zilbera z Pilnikova etc.

Leta božieho tisícieho osmdesátého pátého, v středu den svatého Bartoloměje, před urozeným pánem panem Fridrichem z Šumburka z Peršteyna a na Trutnově, hejtmanem téhož manstvie, Kunáškem z Pavlova, Janem z Kozojed a v Chotobici, Petrem z Vrchlabie, Kunšem z Železna a v Třemešné, Tuomú Prostředkem z Boharyně a od města Dvoru Králova nad Labem, předstúpil Jan Zilber z Pilnikova a na Břečtýně a tyto poručníky jest učinil: najprve pana Salavu z Lípy, pana Jeníka z Mečkova a na Uhersku, pana Jana Karlíka z Nežetic, Hanuše Zilbera z Starých Bukuov, dětí svých a všeho statku svého jemu od pána Boha puojčeného, kterýž má nebo mieti bude. A toho sobě plnú moc zuostavuje to změniti i s tiem učiniti, jakžby se jemu najlépe zdálo a líbilo.

Str. 16; zápis ten přetržen.

34.

Jan Zilvar z Pilnikova s povolením krále Vladislava 1000 zl. uherských věna zapisuje na statku svém Johanně z Mečkova, manželce své.

1486, 1. srpna.

Leta božieho tisícieho CCCCLXXXVI°, v úterý den svatého Petra v okovách, před urozeným pánem panem Fridrichem z Šumburka a z Peršteyna na Trutnově, na miestě královské milosti, Janem z Kozojed, Janem Karlíkem z Nežetic, Kunšem z Železna a Třemešné, Alexandrem Temricem z Mosazného, Hanušem Zilberem starým z Starých Bukuov, Hanušem mladším z Warnšdorfu a v Starých Buciech, Janem Stošem z Targovic, urozený Jan Zilber z Pilnikova na Břečteně přinesl před nás list královy Mti krále Vladislava JMti ɔc, pána našeho milostivého. JMKská rozkazuje z milosti své královské, na manství aby mohl manželce své panie Johanně z Mečkova, dceři páně Jeníkově z Mečkova a na Uherště, ukázati věno na zboží svém obyčejem a právem svobodným, kdyžby jeho přebyla, aby s tiem věnem svým mohla učiniti i nechati, pryč dáti, prodati, zastaviti, k svému užitku přivésti, pokudž by se jie najlép zdálo a líbilo. Jakož již jmenovaný Jan Zilber z Pilnikova svrchupsané panie Johanně, manželce své a dceři páně Jeníkově, jmenoval a zapsal s svú dobrú svo-

bodnú volí na hradě Břečténě, na tvrzi Vlčicech i s poplužím, na vsi Vlčiciech, na kmecích dvořiech, na všem což tu má, na vsi Pilnikově, na kmecích dvořiech, na mlýnu múčném, na lesiech, na potociech, na rybníciech, na lukách, na pastvištiech, se vším plným panstvím a právem, jakž jsem držal a požíval, tisíc zlatých uherských a polovici nábytkuov a svrzškuov, sobě ani svým dědicóm tu nic nepozuostavuje po smrti své. Než výplatu dědicóm a budúcím svým zachovávaje hotovú pospolní summú, jakož se svrchu jmenuje, zlatým uherským splatiti již jmenovanú paní Johannu. Avšak všecko bez pohoršenie a újmy KMti k úřadu Trutnovskému příslušejície.

Zápis ten přetržen a za ním poznamenáno:

Leta MV^C^XLIII°, v středu po svatém Diviši [1543, 11. října]. Z této příčiny nad první přirčení stalo se jest přirčení nové neb vymazání tohoto věna podle nového zřízení a vyzdvižení desk zemských pohořelých, neb zámek Břečtayn s dvorem popluhním majestátem krále Ludvíka slavné paměti jest z manství osvobozeno, jakž majestát ten ve dsky dvorské památné slovo od slova vepsaný v sobě to obsahuje a zavierá; kdež první přirčení se stalo podle zprávy Adama Zilvara, že ten věnný zápis jest minul.

Str. 17.

35.

Jan Zilvar z Pilnikova stanoví poručníky statku svého.

1486, 1. srpna.

Panie Silvarové víno.

Léta božieho tisícieho CCCCLXXXVI, ten úterý den svatého Petra v okovách, před urozeným pánem panem Fridrichem z Šumburka a z Peršteyna na Trutnově, na miestě královské Mti, Janem z Kozojed, Janem Karlíkem z Nežetic, Alexandrem Temricem z Mosazného, Hanušem Zilberem z Starých Bukuov, Hanušem mladším z Warnsdorfu a v Starých Buciech, Janem Stošem z Targovic předstúpil pan Zilber z Pilnikova na Břečténě a tyto poručníky jest učinil: najprve pana Jeníka z Mečkova a na Uherště, tchána svého, Hanuše Zilbera z Starých Bukuov, stryjce svého, a paní Johanku manželku svú, dceru páně Jeníkovu, všeho statku svého a dědictvie, což v manství nynie má anebo jmieti bude, movitého i nemovitého, kterýmžby koli [jménem] mohl jmenován býti, po své smrti, a to takto: aby z mrtvého na živého spadlo. A toho sobě moc plnú zuostavuje to změniti i s tiem učiniti, jakžby se jemu nejlépe zdálo a líbilo.

Str. 17; zápis ten přetržen.

36.

Hanuš Zilvar ze Starých Bukův stanoví poručníky statku svého.

1486, 14. září.

Leta božieho tisícieho čtyrstého osmdesátého šestého, ve čtvrtek den svatého Kříže povýšenie, předstúpil jest Hanuš Zilvar z Starých Bukuov před pány many,

zejména tyto: Alše z Šanova a na Hostiném, Jana Karlíka z Nežetic, Petra z Vrchlabie, Kunše z Železna, Hanuše mladšieho z Warnstorfu, Jana z Slúpna a v Žirči, a zapsal jest právo své Janu Zilvarovi z Pilnikova a na Břečtejně, strýci svému, Janovi Sulkovi z Kozojed a v Chotobici, Heršovi z Železna a v Třemešné, kteréž má na statku páně Kunáškovu. A miesto sobě toho pozuostavuje to změniti a s tiem učiniti, jakž by se jemu zdálo a líbilo.

Str. 18.

37.

Král Vladislav na soudu komorním vypovídá mezi Fridrichem z Šumburka a many Trutnovskými a stanoví při tom některé články zřízení soudu manství Trutnovského.

1487, 9. února.

Str. 370, s nápisem: Zřiezenie druhé. Otištěno v Archivě Českém VIII, č. 483 na str. 447.

38.

Bohuslav z Litovic, prokurator království Českého, z rozkazu krále Vladislava stanoví zřízení soudu manství Trutnovského.

1487, 17. srpna.

Nařízení soudu.

Ve jméno Trojice svaté amen. Léta božieho tisícího čtyřstého osmdesátého sedmého, v pátek po slavném hodu Matky božie Nanebevzetie, toto zřiezenie manstvie Trutnovského stalo se z rozkázánie pána pana krále JMti i rady rad JMti úrozeným pánem panem Bohuslavem*) panem prokuratorem královstvie Českého, i s vuolí pána pana Šumburka, hejtmana JMti, i všech pánuov s plnú volí:

Item najprve súd má osazen býti a na tom soudě pán JMt pan Šumburgk má seděti, potom pět manuov a šestý konšel z rady od města Dvoru.

Item ti všichni svrchupsaní mají učiniti přísahu podle obyčeje země této.

Item ti všichni mají seděti do celého roku; a potom, když rok mine, mají dva z staré rady zuostati, na kteréž by pan hejtman ukázal a utekl s jinými many, kteříž by v laviciech ten rok neseděli. A potom ta dva třetie léto máta vyjíti, a jiná z toho úřadu toho roku prvním obyčejem mají zuostati k létu jinému. A tak i potomnie léta aby se řiedilo.

Item ti, kteříž v laviciech sedie, nemají k žádné při z lavic vstávati, leč by se samého kterého z nich co dotýkalo.

Item soud ten má držán býti čtyřikrát do roka z práva. A při každém tom soudě má provolán býti před tiem na dvě neděli listem pana hejtmana vedle starodávnieho obyčeje. Pakli by byla znamenitá potřeba neb rozkázánie pana krále

JMti, aneb že by požádal své spravedlnosti který host neb cizozemec, soud má osazen býti najméň ve dvú nedělí.

Item soud ten manský má držán býti plné tři dny, by potřeba byla toho.

Item ten soud má zaseden býti vždy před polednem najméně na tři hodiny.

Item ten soud když by měl zaseden býti, má prvé zahájen býti tiem obyčejem, jakož země Česká řiedí a spravuje.

Item k tomu soudu když by kto koho chtěl z čeho viniti jeden z manuov druhého, ten má listem páně hajtmanovým po třikrát pohnati ke třem soudóm. A ktož pohoní jiného, sám má státi k každému súdu osobně. A ten, kohož pohoní, zmeškal-li by třetí soud k vysvědčení, že by nestál, tehdy dva z manóv vedle starého práva budú se moci v statek toho uvázati a tomu, kterýž onoho jest pohnal, za právo dáti. A zase ktož by pana hejtmana z manuov chtěl pohnati a jej viniti před právem, ten má tiemto obyčejem učiniti, aby dvěma z manuov, kteříž sedie v laviciech, buď zústně neb listem s jich pečetmi týmž obyčejem a řádem svrchupsaným aby pohnal JMti.

Item soud manský má držán býti dvě neděli před suchými dny; a to proto, neuměl-li by věc trefiti, aby králem JMtí a pány naučeni byli. Při tom soudu komorníka mají mieti. Ktož by pohnati koho chtěl, má mieti list pod pečetí páně hejtmanovú. Od toho listu písaři má dáno býti dva groše bielá; a od listu od úřadu má dáno býti od pečeti bielý groš.

Item jestliže by kto přes přikázánie pánuov manuov neopatrně mluvil, ten jednu kopu míšenského počtu aby dal, a páni súdce aby ji obrátili na komorníka neb na potřebu k tomu soudu příslušnú.

Pakli by kto pány soudce haněl anebo soud jich, ten aby byl v kázeň páně vzat a nebyl puštěn, leč by jim napravil podle všie potřeby. A na jich súdu mají každý přestati. Než oni neuměli[-li] by več trefiti, mají při i odpor JKMti ukázati a vedle JMKské a pánuov mají ortel vynésti. A chtěl-li by jeden druhého bez súduov z čeho viniti, má jeho přede pána pohnati, a nemohl-li by jich pán srovnati, má moc oběma stranoma rozkázati, aby sobě právi byli vedle práva. A ktož by jeden druhého pohnati chtěl, to se má státi dvě neděli před súdem a posléz nic. A jestliže by jeden na druhém právem obdržal z těch škod, které by proň vzal, muož jeho pohnati ku prvniemu súdu; a tu se jemu má konec státi, což by svědomím vedle práva provedl; a což by provésti nemohl, učiň za to správu vedle práva. A na kteréhož by z manuov ukázáno bylo do lavic sednúti, a on toho odpieral, ten aby pětmezcétma kop bielých grošuov položil králi JMti, a ten rok aby toho prázden byl, a to proto, aby řád zachován byl. A když by k králi JMti jeli s odporem aneb žalobú, tehdy těm jedna kopa g. má dána býti od žalobníka a druhá kopa od toho, kto odpierá.

Tito kusové panem Hanušem jsú sepsáni a srchupsaném [sic] prokuratorem jsú přijati a potvrzeni z rozkázánie KMti.

Item ktož by poslušenstvie úřadu poslúchati nechtěl a do třetieho obeslánie od úřadu státi nechtěl pro kterúžkoli potřebu manstvie, bez póhonu má fendován býti do deseti hřiven gr. českých a výš nic.

Item druhý kus, ktož by byl pohnán vedle práva od úřadu, až do třetieho póhonu nestál, po třetiem póhonu má jeho komorník při súdě sedě zavolati, byl-li by tu, aby předstúpil. Pakli by nebyl, tehdy tomu komorníku má dán býti man neb dva, a ti mají téhož komorníka dovésti k tomu pohnanému a dáti jemu za hřebík, aby ten statek opanován byl vedle práva úřadu. Pakli by se odboj stal, o to pan hejtman se pány many mají všichni vzhuoru býti proti takovému neposlušnému.

Item dále kdyby král JMt chtěl co jednati, co by se toho manstvie dotýkalo, buď cožkoli buď, tehdy JMt nemá jednati jinak, než aby k sobě ráčil přijieti hejtmana téhož manstvie a těch šest kmetuov, kteříž by tu chvíli v laviciech seděli.

Item ktož by vinu propadl před zahájeným súdem neohrazením, přistúpením nebo řečí, vina jedna kopa gr. míšenského počtu. A tu polož hned a veď při svú před se; než dokud kopy nepoloží, dotud pře stuoj. A pakli by kto dáti a položiti nechtěl, toho má pán dopomoci; a ta kopa na pana hejtmana a na pány many přislušie.

Str. 368. *) Bohuslav z Litovic.

39.

Král Vladislav na soudu komorním vypovídá mezi Fridrichem z Šumburka a many Trutnovskými.

1487, 25. září.

Str. 370, s nápisem: Zřiezenie třetie. Otištěno v Archivě Českém VIII. č. 514 na str. 463.

40.

Svědomí o poslední vůli Václava Vrchlabského.

1489, 15. ledna.

Leta Božieho tisícého čtyrstého osmdesátého devátého, ten čtvrtek před svatým Antonínem, vyznánie tato dolepsaná stala sú se před many zejména těmito: Alšem z Šanova a na Hostiném, Janem z Kozojed a v Chotobici, Kunšem z Železna a v Třemešné, Janem z Habru a v Nové Vsi, Philipem od města Dvoru.

Item najprve Vilém ze Vzhoře, člověk dobrý rytieřský, vyznal jest před svrchupsanými, že Václav Vrchlabský poslal poň a pověděl jemu, že by chtěl na službu jieti k kniežeti k JMti. A Vilém jest otázku učinil: Komuž chceš statek svój poručiti, jestliže by tebe pán Buoh neuchoval? A Václav řekl: Bratru svému Čeňkovi a synu jeho Haškovi.

Item David Černý, úředník nebožtíka Václava Vrchlabského, vyznal jest před many svrchupsanými, že, když službu zjednal u kniežete JMti, přijěv domóv zavolal téhož Čirného, úředníka svého, a rychtáře Vrchlabského k sobě, stoje s bratrem svým Čeňkem, a tu jest Črnému rozkázal, aby přijma k sobě rychtáře i vybral úroky s lidí jeho a dal je Čeňkovi: vie, kam je má dáti; a potom řekl, žeť to zvláště poroučiem, jestližeby mne pán Buoh neuchoval, aby žádnému nepostupoval, nežli Čeňkovi bratru mému; neb žádnému neporúčiem, než jemu a synu jeho Haškovi.

Item Matúš, rychtář z Vrchlabie, člověk téhož Václava Vrchlabského, vyznal jest před svrchupsanými, že, když se chystal Václav Vrchlabský na službu k JMti kniežeti, sa u něho v krčmě s bratrem svým Čeňkem, poslav pro Črného úředníka svého, i poručil nám, úrok abychom vyberúce od lidí i dali Čenkovi: a Čeněk vie, komu je má dáti. A potom řekl k Črnému: Črný, totoť zvláště poroučiem, jestli žeby mne pán Buoh neuchoval, aby žádnému nepostupoval, nežli Čeňkovi bratru mému, neb žádnému neporúčiem, než jemu a synu jeho Haškovi.

Item Thóma, nebožtíka Václava služebník Vrchlabského, kterýž byl s niem u kniežete JMti v té službě, vyznal jest před svrchupsanými, že Václav Vrchlabský leže na smrtedlné posteli v Gladště toto mluvili: Co se koní, zbrojí a peněz týče, že to všecko poroučie Čeňkovi bratru svému. A Thóma otázal se jeho: Komuž pak Vrchlabie? A on jest řekl: Však Čeněk dobře vie i úředníci moji, že sem jemu to poručil a synu jeho Haškovi.

A tato svrchupsaná vyznánie stala sú se v městě Dvoře na rathause pod přísahú, jakož obyčej a právo jest.

Item Jan z Kozojed a v Chotobici před těmito many, zejména Alšem z Šanova a na Hostiném, Kunšem z Železna a Janem z Habru a v Nové Vsi, Philipem od města Dvoru, vyznal jest: Když Václav Vrchlabský měl činiti s Tvochem v Praze, tu Petr bratr jeho vedle něho nestál. I řekl Václav: Poněvadž Petir bratr mój vedle mne nestál, by mne Buoh neuchoval, Čeňkovi všecko porúčím a Haškovi synu jeho. A potom k témuž Janovi přijev do Chotobice, táž slova mluvil jest a želel jest, že soud nenie.

Item Aleš z Šanova a na Hostiném před těmito many, zejména Janem z Kozuojed a v Chotobici, Kunšem z Železna, Janem z Habru a [v] Nové Vsi, Filipem od města Dvora, vyznal jest, že Václav Vrchlabský přijev do města Hostiného, za raddu jeho žádal, kterak by měl učiniti, žeby rád bratru svému Čeňkovi všecko poručil, což má, a synu jeho Haškovi. A on řekl: Milý pane Václave, neviem, kterak raditi, neb to máme skrze pana Šumburka, že sobě nic řiediti nemóžem. I řekl Václav: Poněvadž býti nemóže, věřím, byloliby toho potřeba, že to v paměti budeš mieti a vyznáš. Actum anno, loco, die ut supra.

Str. 21.

41.

Soud manský vypovídá ve při mezi Janem Zilvarem z Pilnikova a Fridrichem z Šumburka.

1489, 3. prosince.

Pře mezi Janem Zilvarem a panem Fridrichem z Šumburka.

Leta božieho tisícého čtyrstého osmdesátého devátého, ve čtvrtek před svatú pannú Barború. Item v té při a róznici, kteráž jest mezi urozeným pánem panem Fridrichem z Šumburka a z Peršteyna strany jedné a mezi urozeným panoší Janem Zilvarem z Pilnikova a na Břečsteyně strany druhé, tak že jest přišel urozený panoše Jan Zilber před nás v zahájený soud s přietelem svým a učinil tuto žalobu před námi skrze přietele svého, že jest člověka svého dědičného jménem Prokopa Kebawra propustil pánu panu Fridrichovi skrze přímluvy pánóv manóv, a to takto: a že ten jistý Prokop Kebawer měl přijíti na to právo do Vilčic a prodati svój statek a očistiti, jakož pak obyčej a úřad jest. A oč by se dělili pan Zilvar a Prokop Kebawr, toho jest měl pan Jeník najvyší rozdielce býti mezi nimi. A k tomu jest byla svolka s obú stranú, od pana Zilvara i od toho sedláka. Dále jest žaloval Zilvar tuto žalobu skrze přietele svého: a že jest toho nesčakal ten jistej Prokop Kebawr. Jsa páně Šumburkuov, z jeho miesta jest odpoviedal, jakož pak jeho listové Kebawrovi ukazují — dánie těch listóv v městě Trutnově; — v tom jeho pálil, mordoval, k tomu jemu i lidi jeho jímal a velikú škodu jemu čině. A vedle té žaloby ukázal list pánóv Dvorských i jiné listy, kteréž teď před očima jsú.

Item proti páně Zilvarově žalobě odpor páně páně Fridrichóv pověděl takto pan Šumburg před námi, že ten Gebawr jeho nenie; a ukázal listy před námi páně Jirkóv z Steynu a úředníka jeho, a pravě: teď uzříte v těchto listech, žeť mój nenie. Také proti těm listóm Prokop[a] Gebawrovým, v kterých dánie svědčí v městě jeho Trutnově, pán pan Šumburk takto jest pověděl: a že o tom nevie. Také dále pověděl pán pan Šumburk, že nevie, bylali by ta žena jeho, čili nebyla. Také pověděl jest pán pan Šumburg: a že se tomu člověku veliká křivda stala od pana Zilvara, a že se on vdycky k tomu jměl, že chtěl statek jeho očistiti. Také odpor byl páně páně Fridrichóv od Prokopa Kebawra, a že jest s ním poslal lidi své i některé konšely z města Trutnova. A ti jistí měšťané vyznali před námi, a že sú s ním šli do Vilčic a tu sú předstúpili před některé konšely, ale právo že tu neseďalo ani pan Jeník také. A tu jest před některými oznámil ten Prokop Kebawr: a že teď statek svój odevzdávám mocně a poroučiem, ty penieze, kteréž mám na tom statku, aby dány byly synu mému anebo ženě jeho nic, jestliže by sám po ně přijíti nemohl. A na to jest koupil za gr. piva památného. Také vedle toho odporu tyto listy pán pan Šumburk jest položil, kteréž ještě před očima jsú.

Item proti tomu pan Zilvar pověděl takto skrze přietele: Kéž jest přišel, když jest měl přijíti podle smlúvy, kteráž se stala před pány many; a by byl přišel, bylo by se té smlúvě dosti stalo; a v tom volaje se na pány many, aby pověděli, co jest jim svědomo. I pověděli sme takto před panem Hořickým i před panem Haškem, že se jě ta smlúva tak stala, že jest měl ten Prokop Kebawr přijíti na jeho právo do Vilčic, na páně Zilvarovo, a měl ten statek odevzdati a očistiti a penieze své bráti; a jestliže by oč mezi nimi róznice byla, toho jest měl pan Jeník mezi nimi mocný rozdielce mezi nimi býti.

Nález v dotčené při z naučení JMKské.

A my Aleš z Šanova a na Hostiném, Jan z Kozojed a v Chotovici, Hanuš z Warnstorfu a v Starých Buciech, Kuneš z Železna, Jan z Habru a z Podstrání, Filip od Dvora sediece v zahájeném plném soudu i vážili sme ty všecky pře i listy jich, kteréž sú před námi položili s obú stranú, i naučenie vzavše od JMKské pána pana našeho najmilostivějšího, i nalezli sme za právo: Ponivadž pán pan Šumburk proti jeho žalobám jiného odporu nemá, než ten, že o tom nic nevie, i jestli že to pán pan Fridrich k své cti a vieře vezme slovy svými, že o té škodě, kteráž se dála od Prokopa Kebawra mordem, pálením i lidí jímáním Janovi Zilvarovi, žádnú příčinú skutkem ani radú nevie, má se to pánu věřiti a při tom zachován má býti. A pan Fridrich jest tomu dosti učinil nálezu.

Str. 18.

42.

Soud manský vypovídá ve při Fridricha z Šumburka s Janem z Kozojed a Janem Zilvarem z Pilnikova.

1489, 3. prosince.

Item pře mezi p. Fridrichem z Šumburka s jedné, Janem z Kozojed a Janem Zilvarem z strany druhé.

Leta božieho tisícieho čtyrstého osmdesátého devátého, ten čtvrtek před svatú pannú Barború, v té při a róznici, kteráž jest mezi urozeným pánem panem Fridrichem z Šumburka a z Peršteyna na Trutnově jedné strany, a urozenými Janem z Kozojed a v Chotobici, Janem Zilvarem z Pilnikova a na Břečštejně strany druhé, tak že je pán JMt vinil před námi v zahájeném soudu, že sú se voni v odúmrt nebožtíka Hanuše Zilvara starého mocí a bez práva uvázali, nemajíc k tomu žádného práva, než jest ta odúmrt na krále JMt spadla. A vedle toho pán pan Šumburk ukázal jest list JMKské.

Item odpor jich Jana z Kozojed a Jana Zilvara, že sú oni pravili před námi, což sú kolivěk učinili, že sú ne z moci učinili, ale z práva. A ukázali toho cedule,

že jest jim strejc a přietel jich to poručil a dal, tak jakož jest dáti směl vedle zřiezenie JMKské, kteréž jest nám JMt dal a zřiedil.

A my majíce napřed pána Buoha a spravedlnost jeho před sebú podle zřiezenie nynějšieho JMti obdarovánie, i nalezli sme za právo, že sú toho moc měli skrze dánie Hanuše Zilvara, přietele svého, jakož pak sú to dánie okázali vedle zřiezenie JMKské. A my nalezli sme za právo, co sě jim nedokonalo, aby se jim dokonalo před panem hejtmanem a před námi. A to sme za právo nalezli, že oni mají k tomu lepšie právo podle příbuznosti přietele svého k tomu statku a dánie jeho, nežli král JMt.

Str. 19.

43.

Soud manský vypovídá ve při Fridricha z Šumburka s Janem z Kozojed.

1489, 3. prosince.

Pře mezi Fridrichem z Šumburka a Janem z Kozojed.

L. b. tisícého čtyrstého osmdesátého devátého, ten čtvrtek před svatú pannú Barború, v té při a róznici, kteráž jest mezi urozeným pánem panem Fridrichem z Šumburka strany jedné, a Janem z Kozojed strany druhé. Jakož jest žaloval pan Šumburg před zahájeném soudu [sic], kterak by Jan Kozojedský svévolně a z pychu bránil se dáti kury a oves k tomuto zámku, kteréž z práva dávati mají jeho chudí lidé.

I proti tomu jest pověděl Jan Kozojedský, poněvadž se jemu právo jeho zavierá i lidem jeho, a že jich proto dáti nechtěl; a na to jest ukázal majestát krále Jana Slepého i jiné listy, kteréž má po kmenu svém.

I páni manové sediece na soudě kázali sobě ten majestát čísti, a tu sú v něm nalezli obdarovánie veliké kmenu jeho; a tak stojí: kdyby mu kolivěk královstvie zavřeno bylo, a že hned nenie povinen dáti kur ani ovsa k řečenému zámku.

I proti tomu jest pán pan Šumburk pověděl, uslyšav majestát: že sem já tobě spravedlnosti tvé nezavřel ani zavierám; a toho se poddávaje na pana Kunše z Železna a na pana Jana Podstránského, že když sú byli posláni od Kozojedského ku pánu, proč by se jemu spravedlnost zavierala jeho lidem, a pán jest po nich pověděl, že jemu spravedlnosti jeho nezavierá, kterúž má a pokázati móže.

I protož páni manové nalezli za právo, aby pan z Šumburka zachoval Jana z Kozojed při jeho spravedlnosti, a Kuozuojedský také aby kázal lidem svým platiti, což platiti mají; a což jest ovsa zadržalého lonského, aby se prominul, a letošní aby dán byl.

Str. 20; srovnej: Srv. Hüttels Chronik der Stadt Trautenau (vydal dr. L. Schlesinger v Praze 1881), str. 9.

44.

Viktorin z Kocléřova zastavuje měšťanům Dvorským ves svou Bukovinu ve 200 kopách gr. míš.

1489, 4. prosince.

Leta božieho tisícého čtyrstého osmdesátého devátého, ten pátek den svaté panny Barbory, před tyto pány many, zejména Alše z Šanova a na Hostinném, Jana z Kozojed a v Chotobici, Hanuše mlazšieho z Warnštorfa, Kunše z Železna a z Třemešné, Jana z Habru a z Podstrání a Filipa od Dvora, předstúpil Viktorin z Kocléřova a pověděl, [že] z své dobré svobodné vuole a s přátelskú radú zastavil jest ves svú Bukovinu múdrým opatrným pánóm purgmistru a raddě města Dvora Králova nad Labem i všie obci, nynějšiem i budúcím, za dvě stě kop grošóv míšenského počtu, se vším plným panstvím, nic tu sobě nepozuostavujéc než výplatu, a to tiemto obyčejem, že již jmenovaný Viktorin aneb dědici jeho životní anebo bratr jeho, neb dědicové bratra jeho, aneb ktož by koli již psaného Viktorina právo měl, ten moci bude, polože pánóm Dvorským dvě stě kop gr. míš. počtu, bude moci tu ves zase vyplatiti.

A to se znamenitě vymieňuje: rybník, kterýž jest v Bukovině, ten má Viktorin držeti do své živnosti; a tiem rybníkem nemá nic výš topiti, aniž hrází neb stavu povyšovati, než má ostati vedle prvnieho udělánie. A když by chtěl ten rybník spustiti při slušných časiech, tehdy má dáti prve lidem věděti dvě neděli napřed, aby sklidili, aby se jim škoda nedála od toku vod. A jestliže by nevyplatil za své živnosti, tehdy má ten rybník přijíti v tu zástavu pánuom Dvorským hned po jeho smrti. A kdyžby ten [nebo ti], kteřížby měli spravedlnost k výplatě svrchu psané vsi vedle nahoře psaného zřiezenie, tu ves chtěli vyplatiti, tehdy dadúc těch dvě stě kop grošů míšenského počtu panuom Dvorským, páni Dvorští mají jemu neb jim propustiti ves Bukovinu i s tiem rybníkem.

Také pan Viktorin má pánóm tu zástavu kniehami manskými zapsati a utvrditi při najprvnějšiem soudu manském, když držán bude na Trutnově, i list toho zpuosobiti vedle práv a zřiezenie toho manstvie.

Str. 20; zápis ten přetržen.

45.

Zdislav z Lovčic odevzdává, což měl v Lanově, Čeňkovi Vrchlabskému.

1489, 4. prosince.

Leta božieho tisícého čtyrstého osmdesátého devátého, ten pátek den svaté panny Barbory. Jakož se odevzdánie stalo před úřadem manstvie Trutnovského od Zdislava z Lovčic panu Čeňkovi i dědicóm jeho [manstvie], kteréž jest měl tu v Lanově, jmenovitě se dvorem, s poplužiem, s lukami a s rybníky, s potoky, s lesy i lidmi purgrechtními, dva lány platná, s kterýchž platí 2 kopy úroku, [z] jednoho 1 kopu

a [z] druhého druhú kopu, s robotami, s kury, s plecmi i s pastvištěmi se všemi dóchody, sobě tu nic nepozuostavuje ani svým budúcím. A ktož [sic] k tomu přísluší i to poplužie, kteréž sem od páně Zajiecova koupil, též tu sobě nic nepozuostavuje ani svým budúcím.
Str. 21.

46.

Jan z Kozojed pouští své právo v Lanově Čeňkovi z Vrchlabí.

1489, 4. prosince.

Leta božieho tisícého čtyrstého osmdesátého devátého, ten pátek den svaté panny Barbory, předstúpil před zahájený soud před pány many, jménem Alše z Šanova a na Hostiném, Jana z Kozojed a v Chotobici, Hanuše mlazšieho z Warnsdorfu, Kunše z Železna a z Třemešné, Jana z Habru a [v] Nové Vsi, Filipa od Dvora, Jan z Kozuojed a v Chotobici a propouštie ustalé právo, kteréž jest měl na tom popluží v Lanově, kteréž drží pan Čeněk Vrchlabský, i ty všecky odpory, kteréž sem proti tomu učinil.
Str. 21.

47.

Jan Zilvar z Pilnikova stanoví poručníky statku svého.

1489, 4. prosince.

Leta božieho tisícého čtrstého osmdesátého devátého, ten pátek den svaté panny Barbory, před urozeným pánem panem Fridrichem z Šumburka a z Perštejna na Trutnově, na miestě krále JMti, Alšem z Šanova a na Hostiném, Janem z Kozuojed a v Chotobici, Hanušem mlazšiem z Warnstorfu, Kunšem z Železna a z Třemešné, Janem z Habru a v Nové Vsi, Philippem od města Dvora, předstúpil před nás v zahájeném soudě Jan Zilvar z Pilnikova a na Břecšteině a tyto poručníky jest učinil: najprve pana Salavu z Lipé a v Světi, pana Jeníka z Mečkova a na Uherště, Jana Karlíka z Nežetic a na Veselí, Jana z Kozojed a v Chotobici a paní Johanku z Mečkova, páně Jeníkovu dceru z Mečkova a na Uherště, manželku svú milú do stavu změněného, všeho svého statku a dědictvie, což v manství nynie má nebo ještě mieti bude, movitého i nemovitého, kterýmžbykoli [jménem] mohl jmenován býti, po své smrti a to takto: aby z mrtvého na živého spadlo. A toho sobě moc plnú pozuostavuje to změniti i s tiem učiniti, jakž by se jemu nejlépe zdálo a líbilo.
Str. 22.

48.

Aleš z Šanova na místě Kristiny z Camru odevzdal statek její v Starých Bucích Fridrichovi z Šumburka, hejtmanu manství Trutnovského, kterýž jej hned propůjčil Hanušovi z Warnsdorfu a bratřím jeho.

1489, 4. prosince.

Téhož leta svrchupsaného osmdesátého devátého, ten pátek den svaté panny

Barbory, urozený panoše Aleš [z Šanova] a na Hostinném, maje plnú moc listem od urozené panie Kristiny z Camru k odevzdání statku jejieho, kterýž jest měla v Starých Buciech, i přistúpil jest před urozeného pána pana Fridricha z Šumburka a z Perštejna, hejtmana na Trutnově, a před pány many se pánem sediecí v zahájeném soudě, panem Janem z Kozojed a v Chotobici, Kunšem z Železna, Janem z Habru a v Nové Vsi a Filipem od města Dvora, i odevzdal jest panu Fridrichovi z Šumburka etc.

A pán sedě na miestě jeho milosti královské hned podal jest a pójčil urozenému panoši Hanušovi z Warnštorfu a bratřím jeho i dědicuom jich toho všeho statku, kterýž jest paní Kristina měla tu v Starých Buciech, sobě tu nic nepozuostavujíc ani svým budúcím, tak jakž za právo jest v manství Trutnovském.

Str. 23.

49.

Jan z Kozojed na místě Hanuše z Warnsdorfu odevzdává poddané v Starých Bucích Fridrichovi z Šumburka, hejtmanu manství Trutnovského, který je hned půjčuje Hanušovi mladšímu z Warnsdorfu.

1489, 4. prosince.

Téhož leta ↄc LXXXIX, ten pátek den svaté panny Barbory, urozený panoše Jan z Kozojed a v Chotobici, maje plnú moc listem od urozeného a statečného rytieřę pana Hanuše z Warnštorfu etc. k udevzdání co sě dotýče těch lidí, kteréž jest sobě byl pozuostavil v Starých Buciech, jakož smlúva ukazuje, předstúpil jest před urozeného pána pana Fridricha z Šumburka etc., hejtmana na Trutnově, a před pány many se pánem sediecí v zahájeném soudě, Alšem z Šanova a na Hostiném, Kunšem z Železna, Janem z Habru a v Nové Vsi, Filipem od města Dvora, i odevzdal jest pánu panu Fridrichovi z Šumburka etc. na miestě páně Hanušově ty jisté sedláky svrchupsané se vším plným panstvím, tak jakž jest sám je držal. A on pan Šumburg na miestě královském sedě, s tiem se vším právem a panstvím, jakož svrchu psáno stojí, pójčil jest panu Hanušovi mlazšiemu z Warnštorfu a bratřím jeho dědicsky, jim i jich dědicóm, tak jakož Trutnovské právo za právo má, a sobě tu nic nepozuostavuje, ani svým budúcím.

Str. 23.

50.

Kristina z Camru propouští zápis, jímž poručníky učinila Mikuláše mladšího z Hořic a Jana z Kozojed.

1489, 4. prosince.

Item já Kristina z Camru jakož sem list dala mocný ten zápis propustiti, kterýmž sem učinila p[rve], jakož sú, poručníky pana Mikuláše mlazšieho z Hořic etc., Jana z Kozojed a v Chotobici; i dala sem plnú moc listem svým urozenému panu

Alšovi z Šanova a na Hostinném, aby ten zápis propustil. A on jest tak učinil v pátek den svaté panny Barbory, leta ɔc LXXXIX.

Str. 14; srovnej č. 26.

51.

Hanuš Zilvar ze Starých Bukův odevzdává soudu manskému ves Hertvikovice, a ten ji propůjčuje Fridrichovi z Šumburka, hejtmanu manství Trutnovského.

1489, 4. prosince.

Téhož leta božieho tisícého čtyrstého osmdesátého devátého, v pátek den svaté panny Barbory, urozený Jan z Kozojed a v Chotobici, Jan Zilvar z Pilnikova a na Břečstejně, majíce plnú moc po Hanušovi Zilvarovi z Starých Bukóv, po přieteli svém, co sě Hertvikovic dotýče odevzdati i ujistiti urozenému pánu panu Fridrichovi z Šumburka a z Perštejna na Trutnově, i předstúpili sú svrchupsaní před urozeného panoši Alše z Šanova a na Hostiném, kterýž je seděl na JMti miestě královské, a s ním sedieci v zahájeném soudu Hanuš z Warnštorfa, Kuneš z Železna, Jan z Habru a Filip od města Dvora, i odevzdali jsú ves Hertvikovice svrchupsanému Alšovi děditcky se vším právem, tak jakž jest pan Hanuš Zilvar držal, nic tu sobě nepozuostavujíce. A svrchupsaný Aleš sedě na JMti miestě, maje toho plnú moc, i podal jest i půjčil urozenému pánu panu Fridrichovi z Šumburkovi a z Perštejna, hejtmanu na Trutnově etc, se vším právem té vsi svrchupsané Hertvikovic, jemu i jeho dědicóm, tak jakž Trutnovské právo za právo má.

Str. 24; srovn.: S. Hüttels Chron. d. Stadt Trautenau str. 10.

52.

Viktorinovi z Kocléřova zapsáno povolení královské k zajištění věna manželce.

1489.

Povolenie královské Viktorinovi z Kocléřova k věna zapsání.

Item [za]znamenává se, že Viktorin z Kocléřova má již povolenie krále JMti, aby též věno zapsal panie své týmž obyčejem, jako Silvar a pan Kozuojedský. A relator toho pán pan Fridrich z Šumburka etc. a pan Mikuláš Hořický, purgrabie kraje Hradeckého, leta osmdesátého deváteho.

Str. 25.

53.

Viktorin z Kocléřova zapisuje manželce své Markétě z Barchova věno na zboží svém v Kocléřově.

1489.

Věno panie Kocléřovské.

Item leta božieho tisícého štyrstého osmdesátého devatdesátého [sic] před urozeným a statečným rytieřem panem Alšem z Šanova a na Hostiném, kterýž jest

seděl na miestě pána pana Fridricha Šumburka pana hajtmana, a před pány many, jménem Jana z Kozuojed a v Chotobici, Hanuše z Warnstorfu a v Starých Buciech, Kunšem z Železna, Janem z Habru a v Nové Vsi, Filippem od města Dvoru, slovutný panoše Viktorin z Kocléřova, maje již to povolenie, aby mohl manželce své, panie Markletě z Barchova, věno ukázati na zboží svém obyčejem a právem svobodným, kdyžby jeho přebyla, aby s tiem věnem svým mohla učiniti i nechati, dáti i zastaviti, prodati k svému užitku, pokudž by se jie nalépe zdálo a líbilo; jakož již jmenovaný Viktorin z Kocléřova svrchupsané Markletě, manželce své, jmenoval a zapsal s svú dobrú svobodnú vuolí v Kocléřově, na vsi, na dvoře, na lidech kmetciech, na platech, na rybníciech, na lukách, na lesiech, na řece a na všech požitciech a duochodiech, kteréž tu má, (polovici nábytkuov má vzieti, jestliže by jeho přebyla), sto kuop grošóv českých dobrých střiebrných rázu Praž[s]kého, sobě ani svým dědicuom tu nic nepozuostavuje po smrti své, než výplatu dědicuom a budúcím svým zachovávaje hotovú pospolnú summú, jakož sě svrchu píše a jmenuje groši čeští, splatiti již jmenovanú paní Markletu. Avšak všecko bez pohoršenie a újmy služby královské Mti k úřadu Trutnovskému příslušijící.

Str. 25.

54.

Král Vladislav vypovídá na soudě komorním mezi Fridrichem z Šumburka a many Trutnovskými.

1490, 14. března.

Str. 371 s nápisem: „Zřiezenie čtvrté“. Otištěno v Archivě Českém IX, č. 698, na str. 514.

55.

Jan Karlík z Nežetic odevzdává vsi Vyhnanov a Prorub Janovi Zilvarovi z Pilnikova.

1491, 2. července.

Odevzdánie Jana Karlíka Janovi Zilvarovi.

Item leta božieho tisícého čtyrstého devadesátého prvnieho, v suobotu den Matky Božie přes hory jitie, stalo se jest odevzdánie před pány many, jménem urozeného a statečného rytieře Alše z Šanova a na Hostiném, urozeného Jana z Kozojed a v Chotobici, urozeného Hanuše z Warnštorfa a v Starých Buciech, urozeného panoši Kunše z Železna, a urozeného pana Jana z Habru a v Nové Vsi, a Filipem od města Dvoru. Tu jest předstúpil urozený panoše Jan Karlík z Nežetic a odevzdal urozenému panoši Janovi Zilvarovi z Pilnikova a na Břecštěně i jeho dědicuom Vyhnanov a Prorub, tak jak sú předci jeho drželi a požívali od stara dávna, s všiem plným panstviem a právem, tak jakž jest sám držal, nic tu sobě nepozuostavuje ani svým budúcím;

a kuopu jed[n]u v Bukovině platu, a to též se vším plným právem a panstvím, tak jakž jest sám držal a požíval.

Za tím zápis novější:

Leta M°V^CXLIII, v středu po sv. Diviši [1543, 10. října]. Z této příčiny toto přetržení Bukoviny se stalo podle nového zřízení a vyzdvižení desk zemských pohořalých, neb v Bukovině jeden člověk se čtrnácti pruty dědin majestátem krále Ludvíka slavné paměti jest z manství osvobozen, jakž majestát ten slovo od slova ve ďsky dvorské památné vepsaný v sobě to zavierá.

Str. 24.

56.

Jan z Habru prodává statek svůj Podstrání Vaňkovi Hrabišovi z města Dvoru.

1491, 2. července.

Úmluva mezi urozeným Janem z Habru a Vančkem Hrabišem od města Dvora.

Item leta božieho tisícého čtyrstého devadesátého prvnieho, tu suobotu den Matky božie přes hory jitie, stala se jest smlúva a trh dobrovolný s obú stranú mezi panem Janem z Habru a Vančkem Hrabišem o dvór o poplužie, co se k Stráni dotýče za rybníkem a proti rybníku s té strany se všiem tiem příslušenstvím, jakož sám pan Jan měl a v držení užíval, a pak s této strany rybníka k Borkuom, pokudž sobě mez udělají, proto pan Jan nebo jeho budúcí budú moci s té strany dobytek pásti i vodě a ostřieže požívati až do vody. A když by Vaněk Hrabiše nebo jeho budúcí rybník spustili neb osušoval, v tom pan Jan nebo jeho budúcí nemají jemu překážky žádné činiti, kdyžby v rybníku co sul. Item co [se] cesty dotýče, Vaněk Hrabiše neb jeho budúcí mají cesty mieti k své potřebě vedle meze v rybníce.

Str. 24.

57.

Jan z Habru odevzdává statek Podstrání Vaňkovi Hrabišovi z města Dvoru.

1491, 2. července.

Odevzdánie Jana Podstránského Hrabiši Vaňkovi.

Item leta božieho devadesátého prvnieho, v suobotu den Matky Božie přes hory jitie, stalo se jest odevzdánie v městě Dvoře před pány many, jménem Alše[m] z Šanova a na Hostinném, Janem z Kozuojed a v Chotobici, Hanušem z Warnsdorfa v Starých Buciech, Kunšem z Železna a Filippem od města Dvoru. Tu jest předstúpil před nás slovutný panoše Jan z Habru a odevzdal Vaňkovi Hrabišovi dvór a poplužie, co se k Stráni dotýče za rybníkem se všiem příslušenstvím, tak jakž jest sám jmĕl a držal. A sobě tu nic nepozuostavuje ani svým budúcím.

Str. 25.

58.

Hanuš z Warnsdorfu spravuje statek v Chotobici, jejž byl prodal Janovi z Kozojed, vším svým statkem manským.

1491, 28. listopadu.

Item leta božieho tisícého čtyrstého devadesátého prvnieho, ten pondělí před sv. Ondřejem, já Hanuš z Warnštorfa a v Starých Bucích spravuji sám od sebe i od svých bratří i dědicóv svých ten statek, který sem jemu prodal tu v Chotobici, panu Janovi z Kozojed i jeho dědicuom tiem vším statkem svým, kterýž mám v manství nebo mieti budu. A kdyby bratřie moji přijeli, mají jemu též odevzdati, a když jemu odevzdadie, má ten zápis umořen býti. A před těmito se ten zápis dál: jmenem Alše[m] z Šanova, Kunšem z Železna, Čausem od města Dvoru.

Str. 4: po straně: Správa.

59.

Jan a Kuneš bratří z Habru bratra svého Mikuláše splátkou peněz oddělují od dědictví po otci.

1493, 11. února.

Rozdiel mezi bratřími Mikulášem a Kunšem a Janem bratřie z Habru a na Podstrání.

Item leta božieho tisícého čtyrstého devatdesátého třetieho, ten pondělí před svatém Valentinu [sic], předstúpili před nás urození panoše Mikuláš a Kuneš bratřie z Habru a na Podstrání, před urozeného a statečného rytieře Alše z Šanova a na Hostiném, urozeného Jana z Kozojed a [v] Chotobici, urozeného Jana Zilvara z Pilnikova a na Břecštýně, urozeného Herše z Železna a na Třemešné, a [oznámili], že Mikuláš bratr jich vzal rozdiel ode dvú bratrú, od Kunše a Jana, a to ze všeho toho statku, kterýž po svém otci mají, a že sú jeho odbyli hotovými penězi a jinými svršky, jakožto toho cedule mezi sebú mají. A to jest jim odevzdal a odsvědčil sě dobrovolně s dobrú myslí. A tu sobě nic nepozuostavuje ani svým budúcím.

Str. 25.

60.

Mikuláš z Hořic a na Pecce, purkrabí kraje Hradeckého, vypovídá mezi Bernartem z Šumburka a many kraje Trutnovského.

1493, 15. července.

Ve jmeno božie amen. Leta božieho tisícého čtyrstého a devadesátého třetieho, v pondělí na rozeslánie svatých apoštolóv, stalo se toto zřiezenie z rozkázánie krále JMti skrze urozeného pana Mikuláše z Hořic a na Pecce, purkrabí kraje Hradeckého, mezi urozeným pánem panem Bernhartem z Šumburka a na Trutnově s jedné, a urozenými pány many k Trutnovu příslušijícími strany druhé, takovéto: že

páni manové přijali jsú z rozkázánie krále JMti pána pana Bernharta za heytmana tak vedle svých práv, svých starodávních, i všech zřiezení králem JMtí učiněných i panem Bohuslavem*) prokuratorem krále JMti sepsaných. A týž pán pan Bernhart slíbil je zachovati při týchž práviech starodávných i při těch všech artikulích v nich sepsaných.

A já svrchupsaný Mikuláš vedle jich mocného na mně přestánie toto mezi nimi mocně rozkazuji a vypoviedám:

Item. Najprve co se dotýče osazenie soudu, aby ten pondělí před sv. Bartolomějem konečně soud zasedli, a tito zejména aby v soudě seděli a vedle práva přísahy učinili: Najprve pan Kozojedský, pan Hanuš Bucký, pan Čeněk Vrchlabský, pan Hereš a pan Silvar, a z města Dvoru jeden; a při tom též pán pan Šumburk, pan Bernhart, prve nežliby v soudu seděli, aby přísahu učinil k úřadu vedle práva.

Item. Což se práv a majestátů dotýče chovánie, to aby chovali u Dvora až do příjezdu krále JMti; a kdyžby [se] král JMt šťastně do Čech vrátil, večež to JMt ráčí obrátiti, tak aby se zachovali. A což se týče zamkánie truhlice a práv, v tom aby se vedle práva a obyčeje starého zachovali.

Str. 372. *) Bohuslav z Litovic; srv. zde str. 364—366 č. 38.

61.

Jan z Kozojed a Jan Zilvar z Pilnikova dělí se o to, což spolu měli ve Vlčicích.

1494, 23. května.

List společní Zilvaróv s panem Kozojedským.

Item leta syna božieho tisícého čtyřstého devadesátého čtvrtého, ten pátek před sv. Trojicí, stala se smlouva mezi urozenými panošěmi panem Janem z Kozojed a v Chotobici z strany jedné, a panem Janem Zilvarem z Pilnikova a na Břectajně z strany druhé, což se dotýče lidí těch u Vlčicích a rybníčkuov, kteréž sú spolu měli po nebožčíku panu Zilvarovi starém. A takto sou se jimi rozdělili, že se každému dostalo sedm těch lidí.

Item pan Jan Kozojedskej prodal panu Zilvarovi svuoj diel na mlýnu a na dvoře, jmenovitě za 50 kop gr. a za $2^1/_2$ kop míš.

A tito se lidé zejména dostali panu Kozojedskému: Petr Feyt, Nikel Koller, Hanus Pheil, Hanus Hylbrant, Prokel Phigar, Hanus Pheyl, Tomeš Zeydl, Nykl Kerner.

Item a ten rybníček, kterýž jest na vsi tu [v] Vlčicích, ten se jest panu Zilvarovi dostal, i kovář. Item a panu Kozojedskému ten rybníček, kterýž jest za proti Fikaróm za humny proti brance.

It. a což se řemesla týče tu na rychtě [ve] Vlčicích, to ještě spolu mají. Item a ten les, kterýž jest byl nebožčíka pana Zilvara starého, kterýž leží k Starému Městu, ten ještě spolu mají.

Item tento se jest plat zejmena panu Kozojedskému z Oblanova dostal: It. plat při sv. Jiří, plat panu Kozojedskému úroka 16 gr., a při sv. Havle tolikéž, robotnieho $4^1/_2$ gr., tři slepice, $1^1/_2$ korce ovsa a plece. Item a na té zahradě, na kteréž Knajsniklová, jestliže by tu řemeslník byl, tehdy aby dával 5 gr., to mezi sebú ještě mají. Item a ta dva člověky z Voblanova, Šturm a Besermichl, ti jsou se dostali panu Kozojedskému napřed.

Str. 39.

62.

Jan z Kozojed a Jan Zilvar z Pilnikova dělí se o poddané ve Vlčicích.

1494, 30. května.

Smlúva Jana Zilvara s panem Kozojedským.

Leta božieho tisícého čtyrstého devadesátého čtvrtého, ten pátek po sv. Trojici, stala se smlúva a rozdiel mezi urozenými panošemi panem Janem z Kozojed z jedné a Zilvarem z strany druhé, což se dotýče těch lidí Vlčických a rybníčkuov, kteréž sú spolu měli po nebožtíku panu Zilvarovi starém, že se každému z nich dostalo sedm těch lidí.

Item pan Jan Kozojedský prodal panu Zilvarovi svuoj diel na mlýnu a na dvoře, jmenovitě za 50 kop a za $2^1/_2$ kop míšenských.

A tito se lidé zejména dostali panu Zilvarovi: Kunce Phayl, Hanus Phigar, Lorenc Hylbrant, kovárnie popložie, kterak od starodávna ležalo, zahradnice stará Skydlová, Gorge Keller, Nykl Worps, Mat. Pheyl, Hanus Phigaruov syn, a mlejn Holcmúl, tak jakž za staradávna ležal a leží.

A ten rybníček, kterýž jest nad kostelem na vsi Vlčicích, panu Zilvarovi se jest dostal a kovárně.

Item a což se řemesla dotýče tu na rychtě, to spolu mezi sebú mají. Item a panu Kozojedskému ten rybníček, kterýž jest za proti Fygaróm za humny proti brance. Item a ten les, kterýž jest byl nebožtíka Zilvara starého, kterýž leží k Starému Městu, ten spolu mají.

Item od těchto lidí z Oblanova panu Zilvarovi plat se jest dostal: It. Cympl platí panu Zilvarovi při svatém Jiří ouroka 24 gr. a plece, a při sv. Havle tolikéž, robotnieho $4^1/_2$ gr., dva korce ovsa a puol páty slepice. Phalter při svatém Jiří platí ouroka 16 gr. a při sv. Havle tolikéž, robotnieho $4^1/_2$ gr., 3 slepice, korec ovsa a puol věrtele. Od Thyma z Oblanova panu Zilvarovi plat všicek. Item a na té zahradě, na kteréž Knasnyklová, jestliže by tu řemeslník byl, tehdy aby dával pět grošuov, to ještě mezi sebú mají. Item a ta dva člověky, kteříž sú se z Oblanova napřed panu Kozojedskému dostali, Šturm a Besermichl, . . .

Str. 42.

63.

Jan z Kocléřova odevzdává svůj díl bratru svému Viktorinovi.

1495, 5. února.

Odevzdánie Jana Kocléřovského bratru etc.

Item leta božieho tisícého čtrstého a devadesátého pátého, ve čtvrtek den svaté Agate, stalo se odevzdánie před úřadem, když jsú seděli ve čtyřech laviciech v volaném a zahájeném soudě, tu kdež všecky věci moc, právomocnost mají a berú. Tu jest předstúpil před urozeného pána pana Bernharta z Šumburka a z Perštejna, Jana z Kozojd a v Chotobici, Hanuše z Warnsdorfa a na Starých Buciech, Čeňkem [sic] z Vrchlabie, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Zilvarem z Pilnikova a na Břečšteině, Ezavsem od města Dvora, urozený panoše Jan z Kocléřova zdravým životem a s dobrým rozmyslem a s přátelskú raddú a svú dobrú svobodnú volí, a tu před námi odevzdal svój diel, kterýž jest měl s svým bratrem Viktorinem, tu sobě nic nepozuostavuje ani vymieňuje, ani svým budúcím.

Str. 26.

64.

Viktorin z Kocléřova dědictví své v Kocléřově zapisuje Markétě z Barchova manželce své, a po její smrti bratru svému Janovi.

1495, 6. února.

Zápis páně Kocléřovského.

Item leta božieho tisícého čtyrstého devadesátého pátého, ten pátek den svaté panny Doroty, že jest předstúpil před zahájený a volaný soud, tu kdež všecky věc[i] moc, právomocnost mají a berú, když sme seděli ve čtyřech laviciech, před urozeného pána pana Šumburka, pana Bernharta, Jana z Kozojed a v Chotobici, Hanušem [sic!] z Warnztorfa a na Starých Buciech, Čeňkem z Vrchlabie, Heršem z Železna a na Střemešné, Janem Zilvarem z Pilnikova a na Břečšténě, Prokopem Ezavsem od města Dvoru, urozený panoše Viktorin z Kocléřova [a] vyznal jest dobrovolně a s přátelskú radú zapsal a zapisuje urozené paní Markletě z Barchova, manželce své, dědictvie své Kocléřov s tvrzí, s platem, s robotami, s rybníky, s řekami, s lesy, s lúkami, se vším plným panstvím a právem i s nábytky zapisuji jie do stavu změněnie a tako rozkazuji, což se dotýče bratra mého Jana i dětem jeho, aby paní Markléta manželka má, kdyžkolivěk ten rybník u kostela spustí, pokadžby v držení byla, aby jemu i dětem jeho vydávala na každé spuštinie patnácte kop gr. míšenských a to bez [z]matku.

A jestliže by mne pán Buoh smrti neuchoval a paní manželky mé, tehdá ten statek zavazuji bratru svému a jeho dětem, aby oni toho praví dědicové byli.

A co se toho zápisu dotýče, který sem učinil manželce své a bratru svému a jeho dětem, v tom já sobě pozuostavuji plné miesto a svobodu beze všie překážky ženy mé i bratra mého i jeho dětech [sic], abych já mohl ten zápis zrušiti, [a] kterak mně se zdáti a líbiti bude najlépe, s tiem učiniti a nechati.

A což se Bukoviny dotýče, že já též tiem během zapisuji, jakož nahoře psáno stojí; a výplatu nechám manželce své, paní Markletě, i bratru svému i jeho dětem.

Str. 27; zápis ten přetržen.

65.

Kuneš z Habru prodává kus role Janovi Peřinovi.

1495, 26. května.

Item pan Kuneš jest prodal kus role a palúček Janovi Peřinovi, pokud jsú sobě meze ukázali, a to pod úrok na každého svatého Jiřie, aby z toho dával Janek Peřina V gr. bielých a na svatého Havla opět V gr. bielých. A s jinými všemi věcmi nic nemá činiti, a dále pan Kuneš k manství všeho dostávati má. A to tak se stalo bez újmy služby králi JMti.

A to se stalo zapisovánie na Trutnově před pány many, zejména Janek [sic] z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnzdorfa a v Starých Buciech, Čeňkem z Vrchlabie, Heršem z Střemešné, Janem Zilvarem z Pilnikova, Prokopem Ezavsem od města Dvora, let božích tisícého čtrstého devadesátého pátého, ten úterý před božím vstúpením.

Str. 14; zápis ten přetržen.

66.

Soud manský vypovídá ve při mezi Mikulášem z Hořic a na Pecce, purkrabím kraje Hradeckého, a Kunšem z Habru.

1495, 26. května.

Nález páně Hořického.

V té při a róznici, kteráž jesti byla mezi panem Hořickým, panem purgrabí kraje Hradeckého, strany jedné, a Kunšem z Habru strany druhé. Jakož jest pohnal pan Hořický Kunše z Habru z děditstvie dvoru Borkóv a ze všeho toho, což k tomu přísluší, a praviec, že jest to děditstvie jeho; a na to jest vokázal vejpis z desk, kdežto klade najjasnějšie královna Johanna ve dsky urozenému pánu panu Lvovi a panu Protivovi bratřím z Rožmitálu, kladla jest se všemi dóchody a jakož týž vejpis z desk vokazuje; potom pan Lev maje to od králové Její Mti s bratrem svým, pak po smrti bratra svého, pana Protivy, prodal to panu Hořickému, jeho dědicuom a budúcím se všiem plným právem, jakož sú dcky svědčily od králové Johanny, nic sobě tu nepozuostavujíc, ani svým budúcím.

Proti témuž jest takto pan Kuneš odpieral a pravě, že jest jeho pan Hořický pohnal na zmatky, poněvadž to jest dēditstvie, a že by to soud manský nebyl. Dále o[d]pieral také, kdež jest pan Hořický ukázal vejpis z desk, kdežto králová JíMt kladla a klade panu Lvovi a Protivovi, a že se jemu zdá, že jemu ten zápis nic ke škodě nenie, a to z té příčiny, že se nikdež neklade Borky panu Hořickému v zápisu prvniem ani druhém. Než že pan Protiva jakožto mocný pán statku svého zastavil jest Janovi z Habru Borky do dvú životóv, jakož dále knihy manské šíře okazují. Dále také jest Kuneš odpieral tiemto kusem, že jsú práva šla, a že jest toho nenařiekal vedle práva manského ani svobodného, že jest to pan Protiva dříve prodal panu Janovi z Habru, nežli pan Lev panu Hořickému; a žádajíce pan Kuneš, aby při právu a řádu zachován byl.

I protož páni manové slyšejíce žalobu a odpor, vážili sú to vedle všie potřeby, a na to vzali sú naučenie od pánóv zemských Jich Mtí z plného soudu. A nalezli sme a nalezáme za právo: Poněvadž jest pan Lev prodal panu Hořickému Pecku se všiem právem, jakož jemu dcky šíře okazují od králové Johanny, sobě tu nic nepozuostavuje ani svým budúcím, i protož pan Hořický má na tom výplatu anebo jeho dědicové po smrti Kunšově, položiece tu summu osmdesáte kop grošóv dobrých střiebrných rázu pra[ž]ského, a to po smrti Kunšově v měsieci pořád zběhlém, aneb komuž by Kuneš poručil po smrti své; a Kuneš aby toho užíval Borkóv i s tiem, což k tomu přísluší, beze všie překážky do toho života, jakož pak knihy manské šíře okazují. Stal se ten nález leta božieho tisícého čtyrstého devadesátého pátého, ten úterý před Božím vstúpení[m].

Str. 28.

67.

Markus odevzdává prut role synu svému Jiříkovi.

(1495, 26. května.)

Odevzdánie Markusa synu svému.

Item stalo se odevzdánie v městě Dvoře před pány many, zejména panem Hanušem z Warnzstorfa a Heršem z Střemešné a Prokopem Ezavsem od města Dvora. Učinil Markus odevzdánie synu svému Jiříkovi i jeho dědicuom, a to jmenovitě roli s puol Labem s břehem i s lukami, aby on toho mocně užíval a s tiem učinil, pokud se jemu líbiti a zdáti bude, jako [s] svým vlastním. A toho jest také jediný prut.

Item a to já svrchupsaný Jiřík sobě to zapisuji a manželce své a dětem svým; ale přes to sobě toho miesto zóstavuji.

Str. 29.

68.

Kříž Kofanec zapisuje manželce své statek svůj manský.

(1495, 26. května.)

Zápis Kofancuov.

Item tito zejména páni manové: Jan z Kozojed a v Chotobici, Hanuš z Warnstorfa a v Starých Buciech, Čeněk z Vrchlabie, Hereš z Střemešné [s] Janem Zilvarem z Pilnikova, Prokopem Ezavsem od města Dvoru, když sú seděli ve čtyřech laviciech, tu kdež všecky věci moc, právomocnost mají a berú, tu sú dali vóli k tomu, aby Kříž Kofanec poručenstvie učinil, a aby zapsal manželce své a dědicuom svým statek svój, který má v manství: role, lúky s polou Labem. A sobě toho miesta pozuostavuje. A toho jest jedinej prut.

Str. 29; zápis ten přetržen.

69.

Petr Kocour prodává manství své v Záboři Janovi z Kocléřova.

1495, 26. května.

Odevzdanie Petra Kocórka.

Item před úřadem na Trutnově, před pány many, zejména Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnstorfa, Čeňkem z Vrchlabie, Heršem z Střemešné, Janem Zilvarem z Pilnikova, Prokopem Ezavsem od města Dvoru, předstúpil před úřad jménem Petr Kocór a přiznal se jest, [že] prodal to manství, kteréž v držení jměl v Záboři, se všiem plným právem, tak jakž jest měl on a držal, nic sobě tu nic nepozuostavuje ani svým budúcím, a to jmenovitě v Záboři roli s lukami, s lesy, s potoky, i s lovy, se vším plným panstvím, tak jakž jest svrchupsaný Petr sám držal a měl, sobě tu nic nepozuostavuje. A to jest jmenovitě v sedm prutóv položeno. A jestliže by kdy jaká potřeba kázala, že by b[e]rně šla, aby věďal, kterak co vedle jiných v manství co dávati. A to jest jmenovitě prodal urozenému panoši Janovi z Kocléřova. A to se stalo téhož leta nahoře psaného v úterý před božím vstúpení.

Str. 29; zápis ten přetržen.

70.

Jan z Kozojed propouští Čermnou Hanušovi Cikánovi.

1495, 26. května.

Item před pány many, zejména Hanuše z Warnstorfa, Čeňka z Vrchlabie, Heršem [sic] z Střemešné, Janem Zilvarem z Pilnikova, Prokopem Ezavsem od města Dvoru, že jest předstúpil urozený pan Jan z Kozojed a v Chotobici před úřad: jakož

jsú v póhonech a v soudě spolu byli o Čermnou, a že pan Kozojedský již propouštie z toho póhonu a soudu Hanuše Cikána, i své dědice a budúcie zavazuje též k tomu; Než to[ho], což jest prve v držení, aby pan Kozojedský v držení byl i jeho dědicové a budúcí. A to se stalo ten úterý před božím vstúpení leta božích etc devadesátého pátého. A s tiem aby Hanuš i bratr jeho a budúcie jeho v držení byli a s tiem učinili, jakž by se jim zdálo a líbilo vedle své dobré vóle.

Str. 30.

71.

Jan ze Strachova a ze Sloupna stanoví poručníky statku svého Žibřida Korduli ze Sloupna a manželku svou Annu z Rismburka.

1495, 12. listopadu.

Poručenstvie Jana z Strachova.

Item leta Božieho tisícého čtrstého devadesátého pátého, ten čtvrtek po svatém Martině, stalo se poručenstvie před urozeným pánem panem Bernhartem z Šumburka a z Peršteina, hajtmanem na Trutnově, a pány many, zejména: Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnstorfem [sic] a na Starých Buciech, Čeňkem z Vrchlabie, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Zilvarem z Pilnikova a na Břecštaině, Ezavsem Prokopem od města Dvora. Když jsme seděli v zahájeném soudě, tu kdež všecky věci právomocnost mají a berú, tu jest předstúpil před nás urozený panoše Jan z Strachova a z Slúpna a učinil poručenstvie, a udělal poručníka urozeného pana Řibřida Kordule z Lupna [sic] a na Dubenci, a manželku svú urozenú paní Annu z Rismberka též poručnici vedle něho dietek svých i svého statku všeho, což k tomu přísluší, jakž sám toho v držení jest, a to tak, jestližeby jeho pán Buoh neuchoval, tehdá aby manželkú jeho z toho statku hnuto nebylo do stavu změněnie.

A jestliže by mne Buoh neuchoval neb dietek mých dřievě nežli poručníkóv, tehda aby to dědičně spadlo na poručníky od jednoho na druhého. Ale proto sobě toho miesta pozuostavuje, [to] změniti, [a s tiem] učiniti, jakž se líbiti a zdáti bude.

Str. 30; zápis ten přetržen.

72.

Soud manský stanoví doplněk ke zřízením manství Trutnovského.

1495, 13. listopadu.

Item leta božieho tisícieho čtrstého devadesátého pátého, ten pátek po svatém Martinu, stal se zápis s volí urozeného pána pana Bernharta z Šumburka z Peršte[i]n[a] haytmanem [sic] na Trutnově, a s jinými JMti many, kteréž s ním sedie, a všech jiných pánóv manóv, kdož již k manství přislušejí k úřadu Trutnovskému, tak jestli že by chtěl sáhnúti na statek jeho a jeho nařéci, aby naň sáhl vedle [z]řiezenie a práva

toho manství, a to jmenovitě od [sic] osmnácte nedělech a v roce, tak jakž práva držie v tom manství, a to ten, [ktož by v zemi byl]; ktož by v zemi nebyl, tomu nemá ke škodě nic býti do tří let a osmnácte nedělí; a tak aby se každý zachoval. A ktožby na koho přes to sáhl přes toto zřízenie, aby naň sáhl na zmatek. A ten aby trestán byl a v věži aby dvě neděle seděl, a panu haytmanu aby dal pětmezcitma kop grošóv českých.

Str. 372.

73.

Jan z Kozojed stanoví poručníky statku svého Jana Hrádka z Hrádku a Diviše z Kněžiček.

1495, 13. listopadu.

Kšaft a poručenstvie Jana z Kozojed.

Leta Božieho tisícého čtrstého devadesátého šestého, ten pátek po svatém Matěji apoštolu božiemu [sic], předstúpil urozený pan Jan z Kozojed a v Chotobici před zahájený soud, před urozeného pána pana Bernharta, hejtmana manstvie tohoto, a pány many zejména Hanuše z Warnstorfa, Čeňka z Vrchlabie, Heršem [sic] z Železna a na Třemešné, Alexanderem z Temric, Jetřicha z Šanova, Václavem Sochorem od města Dvoru, a učinil mocné poručníky pana Jana Hrádka a z Hrádku a pana Diviše [z] Kněžiček, švakra svého, dietek svých a všeho statku svého, kterýž mám neb jmieti budu. A toho sobě plnú moc pozuostavuji to změniti, učiniti, jakžby mi se líbilo a zdálo.

Str. 30; zápis ten přetržen.

74.

Králové-Dvorským potvrzeno držení manství ve Zboží.

1496, 26. února.

Item leta božieho tisícého čtyřistého devadesátého šestého, v druhý pátek v postě, předstúpili opatrní páni Dvorští, zejména Vaněk Sochor a Prokop Ezevs, před urozeného pána pana Bernharta z Šumburka, hejtmana na Trutnově, a pány many, zejména Jana z Kozojed a v Chotobici, Hanuše z Warnstorfa a v Starých Buciech, Čeňka z Vrchlabie, Alexandra Temrice, Jetřicha z Šanova a na Hostiném, Vaňkem [sic] Sochorem od města Dvoru, a tu žádali od purgmistra i rady i všé obcě, aby se jim potvrzenie obnovilo, co [se] tkne manstvie Karlíkovského, kteréž jsú koupili u pánóv Karlíkóv, kteréž jsú úplně a docela zaplatili, což sú drželi ve vsi ve Zboží, dvór s poplužím, s lukami, s potoky a s polou Labem, s břehem, což jest proti tomu, tak jakž jsú oni sami držali od starodávna, a tu sobě nic nepozuostavili ani svým budúcím, jakož první zápis okazoval, a to jsú jim odevzdali vedle práva a řádu manstvie tohoto. A tehdáž jest byla správa uručena v témž prvním zápisu do dne a do roka, kterýž se seznal ještě svrchupsaný Jan z Kozojed, kterýž jest stál za správu ty časy; a v tom času jest toho žádný nenařiekal až dosavad.

Str. 31.

75.

Leupolt žádá za obnovení manství od Jana Horšína koupeného.

1496, 26. února.

Item v tejž den před úřad vstúpil jmen [sic] Mat. Leupold s sestřenci svými s staršími Matějem a Jakubem, a tu jsú též žádali za obnovenie manstvie toho kusu, kterýž mají od pana Jana Horšína, a že jest jemu zaplaceno úplně a docela. A on jim odevzdal vedle práva manského starším i mladším synóm a dědicóm Martina Bezie.

Str. 31.

76.

Mikulášovi Hrabišovi zapsáno poručenství nad statkem Vaňka Hrabiše z Nové Vsi, bratra jeho.

1496, 26. února.

Poručenstvie a kšaft Vaňka Hrabiše z Nové Vsi.

Item v týž den před úřadem na Trutnově vstúpil Mikuláš Hrabiše, bratr nadepsaného Vaňka, a žádal jest, aby se jemu zapsalo poručenstvie bratra jeho, kteréž jest učinil témuž Mikulášovi a dědicuom jeho. A to poručenstvie stalo se jest před panem Kunšem z Železna a z Třemešné a Prokopem Ezavsem, konšelem v manství, a před purgmistrem města Dvoru: jestliže by svrchupsaného Vaňka dědicuov Buoh neuchoval, aby to všecko spadlo na svrchupsaného Mikuláše a dědice jeho.

Str. 32.

77.

Šimonovi Prostředkovi potvrzeno držení manství, které byl otec jeho koupil od Hrabišův.

1496, 26. února.

Item v týž den svrchupsaný předstúpil před úřad na Trutnově jmenem Šimon Prodstředek a žadal jest, aby se jemu potvrzenie obnovilo co se tkne manstvie, kteréž jest otec jeho koupil od Hrabišóv, a to jest jim všecko zaplatil a oni jsú jemu odevzdánie učinili.

Str. 32.

78.

Šimon Prostředek poroučí statek svůj ženě a dítkám.

1496, 26. února.

Item já Šimon Prostředek poroučiem ženě své Anně a dietkám svým statek ten nahořepsaný v manství, a činí[m] poručníka nad jimi tchána svého Jana Vidláře. A to se stalo téhož leta, jakož nahoře psáno stojí. A toho sobě miesto pozůstavuje, učiniti, jakž se jemu líbiti a zdáti bude.

Str. 32; zápis ten přetržen.

79.

Narovnání mezi Mikulášem, Jiříkem, Krištofem a Zikmundem bratřími z Javorníka.

1496, 4. března.

Výpověď ubrmanská mezi bratřími z Javorníka o díly.

V té při a róznici, kteráž jest byla mezi bratřími z Javorníka, co se dotýče toho rozdielu a vo všecky jiné ruoznice, tak jakož jsú prosili pana hajtmana a pánuov manóv, aby jim byli dva vydáni z lavic, a že chtějí mocně na nich přestati.

I kázal jest pan hajtman se pány many, abychme jeli jmenovaní Hanuš z Warnzstorfa a Čeněk z Vrchlabie.

I to se jest tak stalo. Když sme k nim přijeli do Javorníka, tu jsú oni pohotově byli [s] svými přátely z obú strany, a my sme jim to podali jakožto mocní ubrmané, aby o to byli srovnáni přátely svými. Pakliby je přátelé jich o to nesrovnali, že my chcemy vás o to srovnati spravedlivým rozeznáním. I nemohli jich o to přátelé jich smluviti; i přišla ta věc zase na nás na ubrmany. I ohledali sme mezi nimi ty rozdiely, i sepsali ten diel, který je Mikuláš z Javorníka dal za rozdiel bratřím svým Jiříkovi a Krištofovi a Sigmundovi, a také jsme ten diel sepsali, co je Mikuláš sobě nechal v Javorníce. I tu sme ty všecky věci vážili i se vší pilností; a k tomu jsme žádali, aby své přátely k tomu k nám vydali, jakož pak sú učinili, že jest [s] své strany Mikuláš vydal urozeného pána pana Hynka z Wal[d]steina a na Jílemnici a urozeného panoši Jetřicha z Šanova a na Hostiném, a Jiřík, Kristof a Sigmund vydali jsú [s] své strany k nám pana Stoše z Starkovitc a Viktorina z Kocléřova. I pověděli jsme jim ty všecky věci, které sú byly před očima, a toho všeho povážili vedle všie potřebnosti. A jináče jsmy toho nenalezli my svrchupsaní ubrmanové i s přátely, kteréž jsú k nám vydali, [než] že jest Mikuláš z Javorníka pravý rozdiel dal bratřím svým, jakož pak ten list rozdielný široce sám v sobě ukazuje a zavierá. A při tom rozdielu my jich zuostavujem mocně a nerušitedlně.

I tak jsmy najprve mezi nimi vypověděli, aby Mikuláš z Javorníka při nejprvnějšiem soudě aby položil před pana hejtmana i před pány many bratróm svým list hlavní na LXXX kuop míšenských i s úroky zadržalými, a oni Javorničští všichni tři bratřie vezmúc ten list, mají hned tu před soudem statek ten odevzdati, co se dotýče v Javorníce, bratru svému Mikuláš[i] vedle práva a řádu manského.

Item co se sestry jeho dotýče, poněvadž ji vzal Mikuláš na svú práci vedle všie potřebnosti a mocnosti jeho, aby ji neopouštěl.

A co se dotýče toho sedláka v Chotobici, jakož jest Mikuláš z Javorníka od něho vzal kuopu gr., tu také vrátiti má bratřím svým, jestliže bez toho býti nechtie.

Item čvrtý kus co se dluhu dotýče, jakož je Mikuláš ty všecky dluhy na sě vzal tehdáž, když sú se dělili, to on má opatřiti, aby bratři jeho skrze to žádnú škodu nevzěli.

Item také [co] se Podstranského dotýče, jakož pověděl Jiřík bratr jeho, že by mu pójčil 2 kopy před rozdielem, a Mikuláš jemu toho odpieral jest, že by on ty peníze byl vypójčil po rozdielu, i tak jsmy nalezli: co se těch 2 kop dotýče, aby Jiřík sobě zjednal svědomie od Podstranského zústné neboli slovnie, aby to před námi okázal, před rozdielem-li to pójčeno nebo po rozdielu; jestli pójčeno před rozdielem, tehdy má Mikuláš ty 2 kopy dáti bratřím svým, pakli jest pójčeno po rozdielem [sic], tehdy Mikuláš Javornický bratřím svým nic povinovat nenie.

A co se toho piléře dotýče, kdež ti tři bratřie z Javorníka sobě pokládají, že by tu veliké penieze byly, vo to jsme také mezi nimi vypověděli a nalezli, aby sobě zjednali zedníka z jednostajné vuole, aby ten piléř odevřeli; a najdúli co, aby se o to věrně právě dělili jako bratřie, pakli nenajdú, tehdy každý bratr má svój diel dáti, což by naň přišlo, a ten piléř aby zasě zadělán byl.

A ty smlúvy se tak v pravdě staly ten pátek přenešenie sv. Václava, leta ɔc 96.

Str. 33.

80.

Soud manský vypovídá mezi Janem a Hanušem Zilvary z Pilnikova.

1496, 9. května.

Nález Silvaróv a Hanušóv anno domini ɔc 96 ten pondělí po svatém Stanislavu.

Item v té při a róznici, kteráž mezi panem Hanušem s jedné a panem Janem Zilvarem strany druhé, co se tkne ospu, desátku a té zahrady, a že to nalezámy, že pan Zilvar má dáti ten desátek, jménem každý rok II korce žita a II korce ovsa a z zahrady X gr. v roce, a z halteřě, jestliže by jeho požíval, aby z něho dal II gr. též v roce; pakli jeho nebude požívati, tehdá aby nic nedával.

A co se té pastvy dotýče, jakož jsú vyznávali páně Hanušovi lidé, a že by neměl pásti nežli drobný dobytek a hřiebata: i pan Zilvar se ještě k tomu volá, a že by to chtěl i provésti, a že se má krávy i koně i všecek dobytek pásti. I ta cesta se panu Zilvarovi nezavierá až do prvnějšieho soudu, aby to pokázal, že k tomu právo má.

A co se z poustech dotýče, jestliže v jiných obciech dávají z poustech, aby v Pilnikově, v Vilčiciech a Buciech aby též dávali.

A co se dotýče zadržalé[ho] desátku, to aby bylo polovici dáno desátku při svatém Havle najprv příštieho a druhý [sic] polovici v roce též při svatém Havle.

A co se dotýče z škod, aby pan Hanuš Zilvara nepoháněl, že ta věc duchovnie.

Str. 32.

81.

Výpověď soudní lidem Hanuše Zilvara v Starých Bucích o plat z pustin Janovi Zilvarovi.

(1496, 9. května.)

Nález pán[ě] Hanušóv a Zilvaróv.

Item, kteráž jest pře byla mezi panem Hanušem a panem Zilvarem o ty pustiny, kteréž držie páně Hanušovi lidé v Starých Buciech od dvora páně Zilvarova, tu kdež jest mezi nimi róznice byla vo úroky a braní, kdež jest chtěl pan Zilvar, z těch pustin aby jemu groš v groši placen byl. I přestali sta z uobú stranú na nás; a my sme se na to radili i tak mezi nimi vypoviedámy, aby páně Hanušovi lidé ty zaseďalé úroky na míšenský groš zaplatili, a to ve dvú nedělí od dnešnieho dne. A jestliže se jim dále zdá držeti [ty pustiny], při svatém Jiří najprve příštím[m] aby úrok na bielý groš dali. Paklif to mohú na něm jmieti, aby od nich bral, tak my jim rádi přejem, a jiné daně, voves, kury, což sú za pana Kunáška a za pana Karlíka dávali. A jestliže sú za pana Karlíka robotovali anebo peněz dávali aneb za pana Kunáška, aby též ještě dávali.

Str. 1.

82.

Soud manský vypovídá mezi Janem a Hanušem Zilvary.

1496 (9. května).

Anno domini etc nonagesimo sexto ipsa die. Jakož se je nález stal, že jest jměl pan Zilvar pět kuop položiti páně Hanušovu člověku, a on jemu sud piva má kúpiti, jakož v registrách psáno stojí vedle svědomie; i pan Hanuš jest jeho z toho vinil, že jest tomu dosti neučinil. I poněvadž jest penieze na právo položil, jemu to ke škodě nebuď.

A jakož se jest pan Zilvar táhl na svědomie, že by on to provésti chtěl, i to se jemu nezavierá. A pan Hanuš aby toho člověka k tomu držal, aby jemu ty penieze zase položeny byly, jestliže by to provedl a tak prvniemu soudu . . .

Str. 33.

83.

Soud manský vypovídá mezi Zilvarem a lidmi jeho.

1496 (9. května).

Anno domini etc 96. Item Bok Hanuša, Jokel Gebawra, Jokel Austana, Nickle Austana, Hanuše Markle a Vyhana, aby tyto svrchupsané lidi pan Zilvar u pokoji nechal a oni jeho, co se té pře dotýče, jakož jsú s obú strany pověděli, že smlúvu mají; a to aby se v tom zachovali.

Str. 33.

84.

Jiřík, Krištof a Zikmund z Javorníka odevzdávají bratru svému Mikulášovi tvrz v Javorníce s příslušenstvím.

1496, 9. května.

Odevzdánie Javornických Jiříka, Krištofa, Sigmunda.

Item leta božieho tisícého čtyrstého a devadesátého šestého, ten pondělí po svatém Stanislavu, stalo se odevzdánie před urozeným pánem panem Bernhartem, hajtmanem na Trutnově od JKMti, a před pány many, zejména Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnštorfa, Čeňkem z Vrchlabie, Alexandrem Temricem, Jetřichem z Šanova, Václavem Sochorem od města Dvoru, když jsú seděli v zahájeném soudě, tu kdež všecky věci moc, právo a mocnost mají a berú. Tu jsú předstúpili urození panoše z Javorníka bratřie Jiřík, Krištof a Sigmund, a tu jsú odevzdali bratru svému Mikulášovi tu tvrz i s lidmi v Javorníce i se všiem panstvím a právem i příslušenstvím, sobě nic nevymieňujíc ani pozuostavujíce, ani svým budúcím vedle té smlúvy, kterúž mezi sebú mají a v knihách zapsánu.

Str. 34.

85.

Mikuláš z Javorníka odevzdává bratřím svým Jiříkovi, Krištofovi a Zikmundovi lidi poddané v Chotobici.

(1496, 9. května.)

Odevzdánie Mikuláše Javornické[ho] bratřím svým.

Item téhož léta a týž den nahořepsaný předstúpil urozený panošě Mikuláš z Javorníka před úřad a zahájený soud, a tu jest odevzdal bratřím svým Jiříkovi, Krištofovi a Sigmundovi ty lidi, kteréž jsú spolu měli ve vsi Chotobici, se všiem panstvím, právem a příslušenstvím a duochody, sobě tu nic nepozuostavujíc ani vymieňujíce, ani svým budúcím.

Str. 35.

86.

Jan z Kozojed zapisuje 250 kop gr. č. dluhu na Chotobici Jitce z Chotče, manželce své.

1498, 13. července.

Dluh urozený pan Jan z Kozojed zapisuje urozené paní Jitce z Chodče, manželce své.

Léta božieho M°CCCC°XCVIII°, v pátek na svatú panu Margaretu, před nás, Jetřicha z Šanova, Václava Sochora, ty chvíle sedie v úřadu manství Trutnovského, Jana Zilvara z Pilnikova, Petra z Brůny, přistúpil urozený pan Jan z Kozojed na

Chotobici a přiznal se jest, že jest dlužen urozené paní Jitce z Chodče, manželce své, puol třetího sta kop grošóv českých rázu Pražského aneb pět set kop na míšenský počet. A ten dluh svrchupsaný prvé jmenovaný pan Jan Kozojedský zapisuje paní Jitce, manželce své, na svém zboží v manstvie tu v Chotobici, což tu má a drží na lidech kmecích, dvořiech, na platiech, na mlýnu na dvú kolú múčných, na lukách, na lesích, na řece, na potocích, na rybnících, na všech požitcích a duochodech, kteréž kde má tu v Chotobici, na svršcích, na nábytcích. A ten dluh nadepsaný již častopsaný pan Jan z Kozojed zapisuje po své smrti, výplatu zachovávaje budúcím svým a hotovú pospolní sumú, jakož se svrchu jmenuje, groši českými zaplatiti paní Jitce z Chodče manželce své, aby ona ten dluh svój po smrti pana Jana z Kozojed manžela svého mohla dáti, zapsati a s ním učiniti jako vlastně svým, komuž by se jí zdálo a líbilo, avšak všecko bez pohoršenie i jiné služby Královy Mti úřadu Trutnovskému příslušejiecie.

Str. 353.

87.

Soud manský vypovídá mezi Janem z Kozojed a Václavem a Janem bratřími z Vrchlabí.

1498, 27. listopadu.

Leta božieho tisícího čtyrstého devadesátého osmého, v úterý po svaté Kateřině, stala sě jest konečná smlouva mezi urozenými vladykami Janem Kozojedským a na Chotobici s jedné, a Václavem a Janem bratřími z Vrchlabí strany druhé, a to taková: Což sě dotýče statku nebožtíka Čeňka Vrchlabského, ten má ostati při Kozojedském, tak jakž jest jej prodal a ty penieze za páně Čeňkovy dluhy dal, a muož-li sě kde co po Čenkovi doptati kterého statku, ten má při něm zuostati.

Item co sě dotýče Václava Vrchlabského dielu na Vrchlabí i v Lanově, v kterýž sě byl nebožtík Čeněk uvázal, toho dielu všeho má Kozojedský postúpiti Václavovi a Janovi nahořepsaným konečně od dnešnieho dne ve dvú nedělích; a oni Jan a Václav mají panu Kozojedskému L ſſ. g. dáti na den sv. Jiří najprv příštieho. A Kozojedský což jest koli toho dielu v svém držení požil, to má minúti, a z toho Jan a Václav žádného viniti nemají.

Item jestliže jest co Kozojedský v svém držení pobral, buď zbroje, pancířuov aneb koní, a sirotci by to provedli, má jim to navrátiti.

Item které jest grunty lidské Kozojedský, ješto jsú odumřely, prodal, ty penieze mají obráceny býti na to, co jest Čeněk lidem pobral, to aby jim nahraženo bylo, jakž na kom věděti budú.

Item které jest lidi v svém držení Kozojedský propúštěl a nezávadné lidi miesto nich na grunt přijímal, to má při tom zuostati. Než jestliže by které lidi

závadné přijal, tehdy sirotci budú zase motci na toho člověka sáhnúti, kterýž jest z toho gruntu propuštěn.

Tato smlúva vepsána v knihy tyto sabbato in vigilia Omnium sanctorum anno Domini XV^C^VII°. [1507, 31. října]

Str. 60; po straně: Vrchlabí. Lanov.

88.

Jan z Kozojed řídí o statku svém.

1499, 21. ledna.

Zápis pana Jana z Kozojed a v Chotobici: poručníka činí.

Léta božieho M°CCCC°XCVIIII, v pondělí před Obrácením na vieru svatého Pavla, před nás, Herše z Železna a z Třemešné, Jana Korduli z Slúpna na Žírči, Václava Sochora ode Dvora, v ty časy sedie v úřadu manství Trutnovského, přistúpil urozený pan Jan z Kozojed a v Chotobici a přiznal se před námi, že urozeného pana Haška Kuli z Chodče, svého švagra, činí a dělá mocného poručníka všeho statku svého, který[m]ž muož jménem jmenován býti, kterýž statek má neb mieti bude v držení tu v Chotobici neb kdežkoli jinde, a to tiemto zpuosobem dolepsaným: Najprve jestliže by pán Bóh pana Jana Kozojedského smrti neuchoval, jehož pán Bóh zachovaj, dříve nežli by zřídil a spravil řádem a právem věna puoltřetieho sta kop grošóv českých bielých urozené paní Jitce z Chodče manželce své milé, a to řádem a právem manství Trutnovského, tehdy všichen statek jeho, kterýž jméno móž mieti, spadni na paní Jitku manželku jeho; tak však, jestliže by dědicóv po sobě týž pan Jan Kozojedský nezuostavil.

A dále, když by koli najprve pan Jan Kozojedský nadepsanú sumu puol třetího sta kop grošóv českých věna jejieho řádem a právem manství Trutnovského zřídil a spravil a ukázal za své živnosti, tehdy tento zápis a zřízenie svrchu i dole zapsané moc ztratí a v nic se obrátí.

Také toto dále buď známo: Jestliže by pán Bóh dal dědice neb dědičku panu Janovi před zřízením aneb potom, a v tom jej pana Jana smrt zašla, aby pan Hašek Kule mocný jsa poručník z statku páně Janova i ze všech svrškóv, kteříž by mohli jmenováni býti, dědicuom a paní Jitce sestře své věrně a právě učinil.

Také toho buď znamenitě známo: Jestliže by pán Bóh dědicóv panu Janovi nedal a jestliže by zhynul a zřízenie vedle práva se nestalo, tehdy aby všichen statek jeho, kterýž móž jmenován býti, i všichni svrškové, kteříž by jméno mohli jmieti, aby statek i svrškové všichni spadli a dáni byli mocně paní Jitce, a žádnému jinému.

Dále buď známo: Také jestliže by který dluh [byl], malý neb veliký buď na listech neb jinak, kterýž by hodným svědomím byl pokázán a proveden, najprve pan Hašek poručník má spraviti a zaplatiti; a potom dědicuom, ač je pán Bóh dá, a paní Jitce

staň se věrně a právě, jakož se svrchu píše, z statku pana Kozojedského. Potud jest zřízenie nadepsaného pana Jana z Kozojed.

Str. 354.

89.

Jan z Vrchlabí prohlašuje, že ke statku, jejž byl koupil od bratra svého Václava, má lepší právo než Jan Krupý z Probluze.

1500, 5. února.

Item leta pětistého, ten čtvrtek po sv. Blažeji, předstoupil jest před pana hejtmana, pány many, kteřížto v soudu sedají, Jan Vrchlabský a čině tomu odpor, že k tomu statku lepší spravedlnost mieti chce, kterýž sem koupil od bratra svého, od Václava, nežli Jan Krupý.

Str. 39.

90.

Jan z Kozojed zapisuje Jitce z Chotče, manželce své, 250 kop gr. č. věna na statku svém v Chotobici.

1500, 29. května.

Pan Kozojedský věno zapisuje.

Leta božieho tisícého pětistého, v pátek po božiem vstúpení, my Hanuš z Warnštorpha v Starých Buciech, Hereš z Železna na Třemešné, Jan Kordule z Sloupna a na Žírči, Václav Sochor od Dvora, ty časy přísežní soudu manského, vyznáváme zápisem tiemto: Předstúpil jest před nás urozený pan Jan z Kozojed a v Chotobici a přinesl list mocný královy milosti, krále Vladislava etc., pána našeho milostivého: JKMt rozkazuje z milosti své královské, aby mohl na manství manželce své panie Jitce z Chodče puoltřetieho sta kop grošuov českých věna na zboží svém obyčejem a právem svobodným ukázati a zapsati, když by jeho přebyla, aby s tiem věnem svým mohla učiniti i nechati, pryč dáti, zastaviti, prodati, k svému užitku přivésti, pokudž by se jí najlépe zdálo a líbilo.

Jakož již jmenovaný pan Jan z Kozojed svrchupsané panie Jitce, manželce své, jmenoval a zápisem tiemto zapsal svú dobrú svobodnú volí v Chotobici na tvrzi a na dvoře, což tu má a drží na lidech kmetciech, na platech, na mlýnu o dvú kolú múčných, a na pile prkenné, na lukách, na lesech, na řece a na potocéch, na všěch požitcéch a duochodiech, kdež to má, puoltřetieho sta kop grošuov českých dobrých střiebrných rázu pražského a polovici nábytkuov a svrchkuov, sobě ani svým dědicuom tu nic nepozuostavuje po smrti své, než výplatu dědicuom mým a budúcím zachovaje hotovú pospolní summú, jakož se svrchu jmenuje, groši českými splatiti

již jmenované panie Jitce, avšak všecko bez pohoršenie a újmy služby KMti k úřadu Trutnovskému příslušející.

Str. 35; srovnej č. 88.

91.

Jan z Kozojed stanoví poručníky statku svého v Chotobici.

1500, 29. května.

Pan Kozojedský poručníky činí.

Item leta božieho tisícého pětistého, v pátek po božiem vstúpení, urozený pan Jan z Kozojed a v Chotobici učinil poručenstvie před námi Hanušem z Warnstorpha v Starých Bucech, Heršem z Železna na Třemešné, Janem Kordulí z Sloupna a na Žírči, Václavem Sochorem od Dvora, ty časy soudu manstvie Trutnovského přísežnými. A udělal poručníky tyto: urozenú paní Jitku z Chodče manželku svú, a urozeného pana Mikuláše Kozojedského strýce svého, a urozeného pana Haška z Chodče švagra svého, dietek svých i statku svého v Chotobici i jinde, což kde má koli, jakož sám toho v držení jest. A to tak: jestliže by jeho pán Buoh neuchoval, tehdy aby manželka jeho, paní Jitka, z toho statku, dokudž by stavu nezměnila, hnuta nebyla. Také neuchoval-li by Buoh jeho i dietek, prve nežli poručníkuov, tehdy aby to dědičně spadlo na poručníky svrchupsané od jednoho do druhého. A proto sobě toho místa pozůstavuje změniti, učiniti, jakž se líbiti a zdáti bude.

Str. 35; zápis ten přetržen.

92.

Jan Kordule ze Sloupna zapisuje manželce své Kateřině ze Zásmuk 100 kop gr. č. věna na statku svém v Žírči.

1500, 29. května.

Item téhož leta i týž den svrchupsaný, v pátek po božím vstúpení, my Jan z Kozojed v Chotobici, Hanuš z Warnstorpha a v Starých Bucích, Hereš z Železna a na Třemešné, Václav Sochor od Dvora, ty časy přísežní soudu manstvie Trutnovského, známe zápisem tiemto, [že] předstúpil jest před nás urozený pan Jan Kordule z Sloupna na Žírči, maje list mocný královy Mti krále Vladislava etc., pána našeho milostivého; JKMt rozkazuje z milosti své královské, aby mohl na manství manželce své, panie Kateřině z Zásmuk, sto kop grošuov českých věna na zboží svém obyčejem a právem svobodným zapsati a ukázati; kdyžby jeho přebyla, aby s tiem věnem svým mohla učiniti i nechati, pryč dáti, zastaviti, prodati, k svému užitku přivésti, pokudž by se jí najlépe zdálo a líbilo. Jakož pak jmenovaný pan Jan svrchupsané panie Kateřině manželce své jmenoval a zápisem tiemto zapsal s svú dobrú svobodnú volí v Žírči na tvrzi a na dvoře, což tu má a drží na lidech kmetciech, na

platech, na rybnícech, na lukách, na lesiech, na Labi a na potocech, na všech požitcech a duochodiech, kdež to má, sto kop grošuov českých dobrých střiebrných rázu pražského, a polovici nábytkuov a svrchkuov, tu sobě ani svým budúcím nic nepozuostavuje žádným vymyšleným obyčejem, než toliko výplatu dědicuom svým a budúcím zachovávaje hotovú pospolní summú, jakož se svrchu píše, groši českými zaplatiti již jmenované panie Kateřině. Avšak všecko bez pohoršenie a újmy služby královské milosti k úřadu Trutnovskému přislušející.

Str. 36; zápis ten přetržen.

93.

Jan Kordule ze Sloupna a na Žírči stanoví poručníkem statku svého strýce svého Jana Korduli ze Sloupna a na Vřešťově.

1500, 29. května.

Item leta svrchupsaného, týž den v pátek po božím vstúpení, urozený pan Jan Kordule z Sloupna na Žírči učinil poručenstvie před námi: Janem z Kozojed v Chotobici, Hanušem z Warnstorpha v Starých Bucích, Heršem z Železna a na Třemešné, Václavem Sochorem od Dvora, ty časy soudu manstvie Trutnovského přísežnými. A udělal poručníka urozeného pana Jana Korduli z Sloupna na Břešťově strýce svého, poručiv jemu dietky své a statek svój v Žírči neb jinde, kdežkoli má neb mieti bude, jakož sám toho v držení jest; to tak, jestliže by jeho pán Buoh smrti neuchoval, tehdy statek ten spadni dědičně na děti jeho; pakliby děti zemřely, spadni to na poručníka svrchupsaného. A proto sobě moci a toho místa pozůstavuje učiniti, nechati, změniti, jakžby se jemu najlépe zdálo a líbilo.

Str. 36; zápis ten přetržen.

94.

Jan Stoš z Targovic, hejtman Trutnovský, a Jiřík Pacolt a Martin Kryznar z Trutnova ručí Kateřině Kunáškové z Mosazného a Barboře sestře její za 80 zl. uh.

1500, 29. května.

Item leta božieho tisícého pětistého, ten pátek po božiem vstúpení. My Jan z Kozojed v Chotobici, Hanuš z Warnštorpha v Starých Bucech, Hereš z Železna a na Třemešné, Jan Kordule z Sloupna a na Žírči, Václav Sochor od Dvora známe zápisem tiemto, že jsú před námi slíbili pan Stoš, hajtman z Trutnova, Jiřík Pacolt z Trutnova, Martin Kryznar též z Trutnova za LXXX zlatých uherských ku panie Kateřině Kunáškové z Mosazného a ku panie Barboře sestřě jejie. Plněnie na svatý Havel najprv příštie aneb dvě neděli potom. Pakliby se nestalo, tehdy právem listovním věřitelé mají se spraviti.

Str. 37; zápis ten přetržen.

95.

Poručníci neb. Alexandra z Temric odevzdávají plat z Pilnikova Hanušovi z Warnsdorfu.

1500, 29. května.

Item leta božieho tisícého pětistého, v pátek po božiem vstúpení, stalo se odevzdánie před námi: Janem z Kozojed na Chotobici, Hanušem z Warnstorpha v Starých Bucech, Heršem z Železna na Třemešné, Janem Kordulí z Sloupna a na Žírči, Václavem Sochorem od Dvora. Petr Kryt z Vanvic, poručník sirotkuov nebožtíka pana Alexandra z Temric, paní Kateřina, panna Dorota, dcery pana Alexandra z Temric, odevzdali mocně od sebe i od svých jiných sirotkuov plat v Pilnikově se vším příslušenstvím, tu sobě ani svým budúcím nic nepozuostavujíc.

Což se pak týče syna pana Alexandrova Hanuše, kterýž let nemá, za toho jsú uručili správu do roka. A pan Hanuš z Warnstorpha a v Starých Bucech za to jest slíbil statkem svým. A jestliže by se tomu v tom času dosti nestalo, tehdy má vedeno býti na statek svrchupsaného pana Hanuše třetinú výše vedle práva manského, a menovitě na Staré Buky.

Zápis tento přetržen a za ním zapsáno:

Leta $M^{o}V^{C}XLIII^{o}$, v středu po sv. Diviši [1543, 10. října], z této příčiny stalo se přirčení a vymazání tohoto odevzdání podle nového zřízení a vyzdvižení desk zemských pohořelých, neb městečko Pilnikov majestátem krále Ludvíka slavné paměti jest z manstvie propuštěno, jakž majestát ten ve dsky dvorské památné slovo od slova vepsaný v sobě to obsahuje a zavírá. Str. 37.

96.

Hanuš z Temric odevzdává statek svůj Janovi Zilvarovi z Pilnikova.

1500, 10. prosince.

Odevzdanie Hanuše z Temric panu Zilvarovi.

Item leta božieho tisícého pětistého, ve čtvrtek před sv. Lucií, stalo se jest odevzdánie před pány many na Trutnově: Janem z Kozojed a v Chotobici, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Strachovským z Sloupna a na Žierči, Václavem Sochorem od města Dvoru, tak že jest Hanuš z Temric odevzdal [statek], kterýž jemu zuostal po otci jeho, kteréž jest lidi držal v Pilnikově, Janovi Zilvarovi z Pilnikova a na Břečtayně, maje leta daná od pánuov JichMtí plného soudu. Tu sobě žádného práva nepozuostavuje, což se těch lidí týče v Pilnikově, ani svým budúcím.

Str. 37; zápis ten přetržen.

97.

Jan z Kozojed odevzdává, což měl v Lanově, Petrovi z Brůny.

1500, 10. prosince.

Odevzdánie Jana Kozojedského Petrovi z Bruony.

Item leta božieho tisícého pětistého, ve čtvrtek před sv. Lucií, stalo se jest

odevzdánie před pány many na Trutnově: Hanušem z Warnstorfa a na Starých Buciech, Heršem z Železna a na Třěmešné, Janem Strachovským z Sloupna a na Žierči, Václavem Sochorem od města Dvoru, tak že Jan z Kozojed a v Chotobici odevzdal ten statek svuoj, kterýž jest měl po nebožtíku Čeňkovi Vrchlabském tu v Lanově, Petrovi z Bruony, jemu i jeho dědicuom. Tu sobě žádného práva ani zvláštnosti nepozuostavuje, ani svým dědicuom. A ten statek jemu spraviti má Jan z Kozojed Petrovi Bruonovi [tím], který statek má v manství neb mieti bude.

Str. 37.

98.

Jan Krupý z Probluze připovídá se k dílu statku Václava Vrchlabského.

1500, 10. prosince.

Odpor Jana Krupého.

Leta tisícého pětistého, ten čtvrtek před svatú Lucií, předstoupil Jan Krupý před pány many, kteříž v soudě sedají, a připoviedaje se na diel Václava Vrchlabského, cožby na jeho diel přišlo v manství k Trutnovu přislušející[m], a čině tomu odpor před námi, jestliže by jej komu chtěl odevzdati, že on proti tomu chce lepšie právo pokázati nežli ten, ktožby to kupoval. A na to že mu jest také ňákú sumu dal peněz. Tak Jan Krupý před námi pověděl.

Str. 38.

99.

Jan Stoš z Targovic odevzdává, což má v Mladých Bucích, Janovi Zilvarovi z Pilnikova.

1500, 10. prosince.

Odevzdánie Jana Stoše Janovi Zilvarovi.

Item leta božieho tisícého pětistého, ve čtvrtek před svatú Lucií, stalo se jest odevzdánie před pány many na Trutnově Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnstorfa a na Starých Buciech, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Strachovským z Sloupna a na Žierči, Ezavsem od města Dvoru, tak že Stoš z Starkovic [sic] odevzdal jest Janovi Zilvarovi statek svuoj, kterýž jest měl tu v Mladých Buciech. Sobě ani svým budúcím tu nic nepozuostavuje; a k tomu má spraviti, čímž má aneb mieti bude.

Zápis ten přetržen a nad ním připsáno:

Leta M°V^C^XLIII°, v středu po sv. Diviši [1543, 10. října], z této příčiny toto odevzdání jest přetrženo a vymazáno podle nového zřízení a vyzdvižení desk zemských pohořelých, neb ves Mladé Buky, co tu Adam Zilvar má, majestátem krále Ludvíka slavné paměti jest z manství propuštěna, jakž majestát ten ve dsky dvorské památné slovo od slova vepsaný to v sobě obsahuje a zavírá.

Str. 38.

100.

Jiřík a Zikmund bratří Javorničtí spolčují se statkem s sirotkem po zemřelém jich bratru Mikulášovi.

1500, 10. prosince.

Spolčenie Javornických s sirotky. Item leta Buožieho tisícého pětistého, v pátek před sv. Lucií, stalo se jest spolčenie před pány many na Trutnově, Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnštorfa a na Starých Buciech, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Strachovským z Sloupna a na Žierči, Václavem Sochorem od města Dvora, tak co se sirotka toho dotýče, kteréhož jest nebožtík Javornický Mikuláš po sobě nechal, že Jiřík a Zikmund, bratřie nedielní, přijali sou sirotka a strejce svého krevnieho na pravý spolek, což se dotýče statku jich, kterýž mají nebo mieti budou.

Zase též ten sirotek, strejc jich, přijal jest oba dva strejce své v pravý spolek, což se statku jeho dotýče, kterýž má nebo mieti bude.

A takové spolčenie mají páni manové starší znésti tu, kdež ta věc z práva příslušie, aby takové spolčenie, kteréž se před námi stalo, mocnost mělo; a to konečně mají učiniti v těchto suchých dnech najprv příštích postních.

Dál, což se dotýče manželky neboščíka Mikuláše Javornického, tak že Jiřík a Zikmund mají jí list udělati hlavní na sto kop gr. m.; a ten list má znieti s poloulětím a s hodnými rukojměmi; a v tom listu má ihned státi ouroků počětí placenie při sv. Jiří najprv příštiem; a ten list má býti dokonán od dnešnieho dne v šesti nedělech pořád úplně zběhlých.

Také paní Javornická má ještě zuostati v tom statku VI neděl zúplna, a voni se k ní mají mieti ve vší slušnosti; a po těch šesti nedělech mají ji dáti dovézti na svuoj groš k bratruom jejím. A což se toho sirotka dotýče, strejce jich, ten má při paní Javornické zuostati do sedmi let; a ten jí nemá vzat bejti do těch let bez jejie vuole.

Dále, což se dotýče panie Javornické, což jest koli přinesla do toho statku, což se jejich klejnotuov a šatctva dotýče, to zase má vzieti, kdy pojede preč, beze všie překážky od Jiřka a od Zikmunda z Javorníka.

Item což se sestry jejich dotýče, o tom sou takto ráčili rozkázati páni manové, že panna Salomena má při svých bratřiech zóstati, a bratřie její mají se k ní zachovati ve vší slušnosti jakožto k sestře své, a jie tak chovati, pokudž možnost jich muož stačiti. Pakliby se to nestalo a voni se k ní tak nezachovali, jakož svrchu psáno stojí, a vona panna Salomena s nimi zbýti nemohla, tehdy jí mají dáti konečně v šesti nedělech pořád zběhlých tu summu a vejpravu, což sou po jiné sestře dávali.

Str. 38.

101.

Soud manský ukládá Janovi Zilvarovi, aby dosti učinil rozsudku mezi ním a Hanušem Zilvarem vynešenému.

1501, 4. února.

Nález páně Hanušóv od pana Zilvara. Item leta pětistého prvnieho, ten čtvrtek po svatém Blažeji, rozkázánie stalo se při soudu zahájeném od pana hejtmana a od pánóv manuov, aby pan Zilvar tomu nálezu, který se jest stal panu Hanušovi, dosti učinil i lidé jeho o ten desátek, kterýž v nálezu stojí, na sv. Václava najprve příští konečně beze všech odtahuov.

A také kdež jest pan Zilvar se volal, což se obce dotýče, že to má pokázati, jaké právo k tomu má, k prvniemu soudu.

Str. 39.

102.

Salomena z Javorníka vzavši za díl svůj 10 kop gr. č., odděluje se od bratří svých Jiříka a Zikmunda z Javorníka.

1501, 5. února.

Odevzdánie sestry Javornické bratróm. Item leta božieho tisícého pětistého prvnieho, v pátek před svatú pannú Dorotú, stalo se jest odevzdánie před pány many na Trutnově: Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnštorfu a na Starých Buciech, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Strachovským z Sloupna a na Žérči, Václavem z Šanova a na Hostinném, Václavem Sochorem od města Dvoru, takové, že jest předstoupila před nás panna Salomena z Javorníka sestra Javornických, a vyznala dobrovolně před námi, že jest vzala za svuoj otcovský oddiel od bratruov svých Jiříka a Zikmunda 10 kop gr. českých, že jest je od nich vzala zouplna. A hned tu před námi odřekla se a odevzdala, že věčně budúcně jim v ten statek sáhati nechce i jich budúcím nižádným právem ani jinou věcí. A jestli že se co bude moci doptati, že by sestře její které viece co dáno bylo, to jí ma[jí] napraviti a dáti nad těch 20 kop.

Str. 39. Srv. čís. 100.

103.

Jan z Kozojed odevzdává poddané v Oblanově Janovi Zilvarovi z Pilnikova.

1501, 5. února.

Odevzdánie páně Kozojedského panu Zilvarovi. Item leta bož. tisícého pětistého prvnieho, v pátek před sv. pannú Dorotú, stalo se jest odevzdánie před pány many na Trutnově: Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnštorfa a na Starých Bucech, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Strachovským

z Sloupna a na Žierči, Václavem z Šonova a na Hostinném, Václavem Sochorem od města Dvoru, tak že pan Jan Kozojedský lidi ty z Oblanova, kteréž jest měl spolu s panem Zilvarem, Cimple a Tyma, odevzdává se vším právem a panstvím, jakž jest sám držal, sobě ani svým budúcím tu nic nepozuostavuje.

Zápis tento přetržen a za ním připsáno:

Leta M°V^C^XLIII°, v středu po sv. Diviši [1543, 10. října], z této příčiny toto odevzdání jest přetržené a vymazané podle nového zřízení o pohořelých dskách zemských vyzdvižení, neb ves Voblanov, což tu má Adam Zilvar, majestátem krále Ludvíka slavné paměti jest z manství propuštěno, jakž majestát ve dsky dvorské památné slovo od slova vepsaný to v sobě obsahuje a zavírá.

Str. 40.

104.

Petr z Brůny odevzdává, což měl v Lanově, Václavovi z Radče.

1501, 10. května.

Odevzdánie. Petr z Bruony s Janem z Kozojed. Item leta Božieho tisícého pětistého prvnieho, v pondělí po svatém Stanislavu, stalo se jest odevzdánie před pány many na Trutnově: Janem z Kozojed a v Chotobici, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Strachovským z Sloupna a na Žírči, Václavem Sochorem od města Dvoru, tak že Petr z Bruony odevzdal ten statek svuoj, kterýž jest měl v Lanově, Václavovi z Radče i jeho dědicóm a budúcím, tu sobě nic nepozuostavuje ani vymieňuje ani svým budúcím, se vším plným právem a panstvím, tak jakž to sám držel a požíval. A to spravuje, čímž mám neb mieti bude. Stalo se leta a dne svrchupsaného.

Str. 40.

105.

Jan Strachovský ze Sloupna prodává Žíreč s příslušenstvím Janovi Litoborskému z Chlumu.

1501, 21. října.

Pan Jan Kordule z Vřešťova stojí za správu panu Litoborskému. Leta božieho tisícého pětistého prvnieho, ten čtvrtek na den jedenácti tisíc panen, předstoupil před zahájený soud pan Jan Strachovský a přiznal se jest, že jest prodal statek svuoj Žíreč se vším plným panstvím, jakž jest sám držal a požíval. A ten jest jemu odevzdal při soudu zahájeném tak, pokudž jest za právo v tom manství, panu Janovi Litoborskému z Chlumu. Při tom pan Strachovský správu zaručil den a rok.

A za to sú slíbili pan Jan Kordule z Slúpna z Vřešťova a pan Jan Krupý z Probluze, i za to věno, aby z toho statku svedeno bylo. Pakliby toho neučinili, tehdy třetienú výše pan Jan Kordule a pan Jan Krupý mají jemu to napraviti, tak jakož v zemi za právo jest, panu Janovi Litoborskému aneb jeho dědicóm.

Str. 41; zápis ten přetržen.

106.

Soud manský dává Janovi Krupému z Probluze stané právo proti Václavovi Vrchlabskému.

1501, 21. října.

Krupého stané právo. Leta Božieho tisícého prvnieho, ten čtvrtek na den jedenácti tisíc panen. Kdež jest Jan Krupý pohnal Václava z Vrchlabie třmi puohony vedle práva k soudu manskému do Trutnova, chtěje jej před námi viniti z jeho dielu a z nezdrženie smlúvy, že jest diel jeho kúpil. A Krupý jest stál ku právu a Václav Vrchlabský nestál.

A páni manové soudili stánie i nestánie; i dali sú Janovi Krupému stané právo na Václavovi Vrchlabském, což se jeho statku dotýče v manství, poněvadž jest Vrchlabský Václav nestál.

Str. 41.

107.

Soud manský Janovi Vrchlabskému dává hojemství ve při proti Janovi Krupému z Probluze.

(1501, 21. října.)

Hojemstvie. Item. A jakož jest Jan Vrchlabský učinil odpor proti Janovi Krupému pravě, že chce spravedlnost lepší mieti po bratru svém Václavovi, kdež pak Jan Krupý zase pohnal Jana Vrchlabského k odporu. Při tom stoje hned Jan Vrchlabský před soudem, žádaje na paniech manech, aby mu hojemstvie dali. I dáno jest jemu hojemstvie od pánuov manuov do nejprvnějšieho soudu, kterýž držán bude na Trutnově, a tu aby Jan Vrchlabský se všemi potřebami stál, ničímž se nezaneprázuuje. A tu páni manové o to spravedlivý nález učiniti chtie, což na nich záležie.

Str. 41.

108.

Jiřík a Zikmund z Javorníka poddané v Chotobici prodávají Krištofovi a Wolfgangovi bratřím z Hermsdorfu a sestře jich Alžbětě.

1501, 21. října.

Odevzdánie pánuov Javornických panu Wolfangovi. Item leta Božieho tisícého pětistého prvnieho, ve čtvrtek na den jedenácte tisic panen, stalo se jest odevzdánie před pány many v Trutnově při soudu zahájeném, před panem Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnštorfa a na Starých Bucích, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Strachovským z Sloupna a na Žie[r]či, Václavem z Šonova a na Hostinném, Václavem Sochorem od města Dvoru, tak že páni Javorničtí lidi ty v Chotobici prodali panu Krištofovi z Hermštorfa a panu Wolfangovi bratru, a sestře jich Alžbětě i jich dědicóm, s tiem se vším právem, jakž sú oni

sami držali a požívali, nic sobě tu nepozóstavujíc žádné zvláštnosti, ani svým dědicóm a budúcím.

A ten statek jemu Krištofovi spravují oba dva bratři z Javorníka Jiřík a Zigmund tiem statkem, kterýž mají v manství neb mieti budú, tak vedle práva manského.

A já svrchupsaný Krištof z Hermstorfu ten statek zase vypisuji na takový zpósob, jestliže by mne pán Buoh neuchoval, aby tepruo přišel na bratra na mého ten statek, na Wolfganga [a] na sestru mú Alžbětu. A což se toho zápisu dotýče, v tom sobě místa pozuostavuji, abych to mohl změniti za zdravého života, když mi se zdá[ti] neb líbiti bude.

Str. 42; zápis ten přetržen.

109.

Soud manský dosvědčuje, že Michal Pek a Tomáš, oba ze Dvoru, stáli k obeslání, a Hilbrant z Vratislavi že nestál.

1502, 3. ledna.

Pánů Dvorských. Leta Božieho tisícého pětistého druhého, ten pondělí po novém letě, kdež sú obesláni z rozkázánie páně hajtmana JMti k obeslání na Trutnov při soudu zahájeném Michal Pek a Tomáš, i oni sú stáli k obeslání a Hylbrant z Vratislavi nestál.

Str. 43.

110.

Jan Krupý z Probluze toho, což ustál na Václavovi Vrchlabském, poručníkem činí Jana Korduli ze Sloupna.

1502, 3. ledna.

Leta Božieho tisícého pětistého druhého, ten pondělí po novém letu, předstúpil před zahájený soud Jan Krupý z Probluze a přiznal se před pány many, že to právo stané, kteréž jest ustál na Václavovi Vrchlabském na jeho diel, kdež se komorníkem Jan Krupý v to uvésti má pro tu summu, kterúž Jan Krupý pokázati má před pány many na jich schválenie: a toho jeho dielu Václava Vrchlabského svěřuje panu Janovi Kordulovi z Slúpna a na Vřešťově dotud, pokud se komorníkem neuváže.

Str. 42; srovn. č. 106.

111.

Jan Vrchlabský odevzdává, což měl na Vrchlabí, Janovi Kordulovi ze Sloupna a na Vřešťově.

1502, 5. května.

Odevzdánie pana Jana Vrchlabského panu Kordulovi. Leta božieho tisícého pětistého druhého, ve čtvrtek den božieho stúpenie, stalo se jest

odevzdánie před pány many na Trutnově, zejména: Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnštorfa a na Starých Buciech, Heršem z Železna a na Třemešné, Václavem z Šanova a na Hostiném, Janem Litoborským z Chlumu a na Žierči, Václavem Sochorem od města Dvoru, tak že pan Jan Vrchlabský odevzdal jest diel svuoj, kterýž jest měl v manství na Vrchlabí, se všemi svršky a nábytky i s tiem se vším, s čímž má neb mieti bude v tom manství, urozeným vládykám panu Janovi Kordulovi z Slúpna a na Vřešťově, a panu Hynkovi bratru jeho, i jich dědicóm, tak jakž jest sám držal a požíval po otci a po strýci. Tu sobě na tom nic nepozóstavuje ani vymieňuje, ani svým budúcím. A ten statek jemu spraviti má pan Jan Vrchlabský panu Janovi Kordulovi a panu Hynkovi bratru jeho do dne a do roka vedle práva manského.

Str. 43.

112.

Kuneš z Habru odevzdává popluží Janovi Litoborskému z Chlumu.

1502, 5. května.

Odevzdánie Kunše z Habru Janovi Litoborskému. Leta božieho tisícého pětistého druhého, ve čtvrtek den božieho vstoupenie, stalo se jest odevzdánie před pány many na Trutnově zejména: Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnštorfa a na Starých Buciech, Heršem z Železna a na Třemešné, Václavem z Šonova a na Hostiném, Janem Litoborským z Chlumu a na Žierči, Václavem Sochorem od města Dvoru, tak [že] pan Kuneš z Habru a u Dvora odevzdal jest poplužie, kteréž jest držal v dielu svém dědičně po otci svém i k silnici [?], krom peřiny sobě vymieňuje v tom, což jest v tom kuse, a toho požívati má až do rybníka v těch mezech a gruntiech, jakž jest sám držal a požíval, tu sobě nic nepozuostavuje ani vymieňuje ani svým budúcím, urozenému pánu Janovi Litoborskému z Chlumu i jeho dědicóm a budúcím.

Str. 43.

113.

Soud manský dává Kvačalovi a Troskovci, lidem poddaným, právo stané proti Václavovi z Vrchlabí.

1502, 6. května.

Stané právo Troskovce a Kvačaly. Leta božieho tisícého pětistého druhého, v pátek po božím vstoupení. Kdež jsú Kvačala a Troskovec, lidé páně Petrovi, pohnali Václava z Vrchlabie třmi puohony vedle práva k soudu manskému do Trutnova, chtějíc jej před námi viniti z dluhu spravedlivě povinného, Troskovec z 10 kop míšenských a Kvačala z 12 kop míšenských. I oni sú stáli oba dva ku právu, Troskovec i Kvačala, a Václav Vrchlabský nestál. A páni manové soudili stánie i nestánie: i dali sú Troskovcovi i Kvačalovi stané právo na Václavovi Vrch-

labském, což se dotýče po jeho dielu v manství, poněvadž jest Václav Vrchlabský nestál, což pokáží na schválenie pánuov manuov.

Str. 44.

114.

Janovi Krupému z Probluze dán komorník k uvedení ve statek Václava Vrchlabského pro 200 kop gr

1502, 6. května.

Jana Krupého ouvoz komorníka. Leta Božieho tisícého pětistého druhého, ten pátek po Božím vstúpení, předstúpil Jan Krupý z Probluze před zahájený súd a žádal jest, aby mu byl dán komorník vedle zněnie staného prava. I jest mu dán od pánuov manuov na ten zpósob, aby byl uveden pro dvě stě kop grošuov a vejš nic.

A což se dotýče Troskovce a Kvačaly, tu jest Jan Krupý na se přijel, jestli že sobě to vyvedú na páně [sic] manuov schválenie. A ten statek aby držel v té sumě. A v tom se žádnému právo nezavírá, bude-li kto mieti lepší spravedlnost.

Str. 44; srovn. č. 106 a 110.

115.

Soud manský vypovídá ve při mezi Janem Zilvarem z Pilnikova a Cikánem.

(1502, 6. května.)

Nález pánóm Zilvaróm s Cikánem. V té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi Zilvarem z strany jedné a mezi Cikánem strany druhé, tu kdež jest Cikán vinil Zilvara z pychu pravě, že sú lidé jeho přišli a vzali člověka jeho z jeho čtyř koluov pychem, jemu naň nic nežalovavše.

Proti tomu jest Zilvar odpieral a pravě, žeby člověku jeho pokradl, a že sú šli po šlaku až do jeho domu, a tu že sú jeho vzali a vedli jej k Zilvarovi a prosili jeho, aby jim jej vsadil a vazby pójčil. A na to také jest Zilvar některé svědomie vedl.

Proti tomu jest Cikán zase odpieral a mluvě, že jest přijel k Zilvarovi do jeho domu prose jeho, aby mu člověka jeho vydal, a že se chce jím ujistiti a postaviti jeho, kdežbykoli pan hajtman rozkázal aneb před pány many. A na to také některé svědomie vedl Cikán. A také jest ukázal list, kterýž jest psal pan Štěpánický Zilvarovi žádaje jeho, aby jemu člověka jeho vydal, Cikánovi, a on jest toho všeho Zilvar učiniti nechtěl, než v tom jest podávání člověka jeho o zdravie připravil.

I tu páni manové nalezli za právo, Jan z Kozojed a v Chotobici, Hanuš z Warnštorfa a na Starých Bucích, Hereš z Železna a na Třemešné, Václav z Šanova a na Hostinném, Jan Litoborský z Chlumu a na Žierči, Václav Sochor od

města Dvoru: Poněvadž jest Jan Zilvar nechtěl člověka jeho Cikánovi vydati přes jeho rovné podávánie, že jest jemu v tom pych učinil Cikánovi, i protož aby Jan Zilvar dal tu pokutu Cikánovi, kteráž jest uložena ode vší země, od dnešnieho dne ve čtyřech nedělech pořád zběhlých, vedle prvnějšieho svolenie předešlých věcí. Než to Zilvarovi pozuostavujem, móže-li se obrániti té předešlé pokutě, má jeho Cikán při tom nechati, a nemá jemu Zilvar pokuty jiné dáti nežli tu, při kteréž se jest nález stal v ten pátek po božiem vstúpení. A což se škod dotýče s obú stran, ty páni manové vyzdvihují, a strana strany z nich nemá viniti.

Str. 44.

116.

Jan z Kozojed a v Chotobici, což měl ve Starých Bucích, odevzdává Janovi Zilvarovi z Pilnikova.

1502, 6. května.

Leta Božieho tisícého pětistého druhého, ten pátek po božiem vstúpení, předstúpil jest před soud zahájený Jan z Kozojed a v Chotobici, před panem Janem Kordulí z Slúpna na Vrešťově, před panem Hanušem z Warnštorfa a na Starých Bucích, před panem Heršem z Železna a na Třemešné, před panem Václavem z Šonova a na Hostinném, před panem Janem Litoborským z Chlumu a na Žerči a před Václavem Sochorem od města Dvoru, a vyznal, že jest odevzdal polovici svú, kterúž jest měl na dvoře tu v Starých Buciech, s pustinami k témuž dvoru příslušejícími, se vším plným právem a panstvím, jakž jest od starodávna leželo a leží, sobě na tom nic nepozóstavuje ani svým budúcím, urozenému vládyce Janovi Zilvarovi i jeho budúcím. A to mu spraviti [má], čímž má neb mieti bude.

Zápis tento přetržen; nad ním zapsáno:

Leta MV^C^XLIII°, v středu po svatém Diviši [1543, 10. října], z té příčiny toto odevzdání jest přetrženo a vymazáno podle nového zřízení o vyzdvižení desk zemských pohořelých, neb v Starých Bucích, cožkoli tu Adam Zilvar má, majestátem krále Ludvíka slavné paměti jest z manství propuštěno, jakž týž majestát ve dsky dvorské památné slovo od slova vepsaný to v sobě obsahuje a zavírá.

Str. 45.

117.

Jan Kordule ze Sloupna a na Vřešťově převádí věno Kateřiny Strachovské ze Žírče na Vrchlabí.

1502, 6. května.

Převedenie věna panu Janovi Kordulovi. Leta Božieho tisícého pětistého druhého, ten pátek po božiem vstúpení, předstoupil před zahájený soud pan Jan Kordule z Slúpna a na Vřešťově a přiznal se jest, kdež jest příjemce od panie Kateřiny Strachovské, kteréž jest věno bylo na Žierči, jako k sobě přijal, že

to věno převodím na Vrchlab na svuoj diel na manstvie i s svým bratrem nedielným, což přísluší k Vrchlabí.

Str. 45; zápis ten přetržen.

118.

Václav Vrchlabský činí odpor proti vedení komorníka se strany Jana Krupého z Probluze.

1502, 19. září.

Odpor Václava Vrchlabského. Item leta Božieho tisícého pětistého druhého předstúpil jest Václav Vrchlabský před pány many, ten pondělí před sv. Matúšem, před pana Jana z Kozojed a v Chotobici, před pana Hanuše z Warnstorfa a na Starých Bucech, před pana Václava z Šonova a na Hostinném, před panem Janem Litoborským z Chlumu a na Žierči, před Václavem Sochorem od města Dvoru, a učinil jest odpor proti Janovi Krupému z Probluze proti vedení komorníka, kde jest vedl na jeho diel, což se dotýče Václava Vrchlabského; a že k tomu lepšie právo mieti chce a pokázati před pány many, nežli Jan Krupý.

Str. 45; srovn. č. 114.

119.

Hanuš z Warnsdorfu a na Starých Bucích činí odpor proti prodeji Rokytníka.

1502, 19. září.

Odpor páně Hanušuov proti panu Šumburkovi. Item leta Božieho tisícého pětistého druhého, ten pondělí před sv. Matúšem, předstúpil jest Hanuš z Warnštorfa a na Starých Buciech před pány many na Trutnově, před Jana z Kozojed a na Chotobici, před Václava z Šonova a na Hostiném, před Jana Litoborského z Chlumu a na Žierči, před Václava Sochora od města Dvoru, a čině odpor proti tomu trhu, tu kdež poručníci prodali sú (páně Alexandrovi i dcery jeho) prodali sú panu Šumburkovi, hajtmanu kraje toho Trutnovského, i bratróm jeho Rokytník. A že toho trhu pustiti nechce ani dopřieti; a to z té příčiny, že jest veškeren statek svuoj zavadil správú toho sirotka, kterýž má v manství, a oni sú jemu též zase slíbili tiem statkem, kterýž mají v manství i v Slízště, očistiti jeho statek i jeho dědicóm. A když se jemu dosti stane, tehdy ten zápis propustiti chce zase.

Str. 45.

120.

Kvačala prohlašuje, že chce dluh sčekati Václavovi Vrchlabskému, dokud se neskoncuje pře jeho o statek s Janem Krupým z Probluze.

1502, 19. září.

Kdež má čakati Kvačala Vrchlabskému sumy peněz, před námi many, leta B. MV^{C}II^{o}, ten pondělí před sv. Matúšem, přiznal se jest Kvačala, že Václavovi Vrch-

labskému těch peněz, kteréž jemu jest povinen, čakati chce, doniž Václav Vrchlabský miesta a konce s Krupým nevezme o svuoj statek, před Janem z Kozojed a v Chotobici, před Hanušem z Warnstorfa a na Starých Buciech, před Václavem z Šonova a na Hostinném, před Janem Litoborským z Chlumu a v Žierči.

Str. 45.

121.

Soud manský maří kšaft Vaňka Hrabiše.

1503, 5. ledna.

Nález Hanušóv o rozdíl a kšaft. Leta Božieho tisícého pětistého třetieho, ve čtvrtek před božím křtěním, stala se vejpověď zahájeného soudu, což se Hrabiše týče, kdež jest položil list před pány many na pargameně s visutými pečetmi neporušený, žádaje pánuov, aby mu pověděli, jest-li to pravý rozdiel a podiel.

Páni manové vážiece tu věc, nemohúce toho rozeznati, vzavše o to naučenie, i vypověděli sú vedle listu zněnie a let, že jest to pravý rozdiel, jakož pak ten list sám v sobě to šíře ukazuje a zavierá.

A dále jakož jest Vaněk Hrabiše kšaft učinil, což se manstvie dotýče, poněvadž jest byl člověk rytieřský, že jest toho kšaftu nemohl učiniti jinde nežli tu, kdež toho miesto jest, kterémuž přislušie; i protož páni manové jemu ten kšaft mařie i kazie a mocnosti žádné neostavují. Než k čemu spravedlnost má Mikuláš Hrabiše, právo mu se nezavierá.

Str. 46.

122.

Spor mezi Janem Zilvarem a Trutnovskými, Dvorskými i Hostinskými o provozování živností městských.

1503, 5. ledna.

Nález měšťanóm Trutnovským proti Janovi Zilvarovi o piva vaření v Mladých Bucích. Leta Božieho tisícého pětistého třetieho, ten čtvrtek před Božím křtěním. Což se té ruoznice dotýče mezi Janem Zilvarem s strany jedné a měšťany Trutnovskými strany druhé, tu kdež sú žalobu vedli Trutnovští na Jana Zilvara, že by jim sáhal v jich spravedlnosti, což se piva branie dotýče do Mladých Bukuov a mieru [?] na pivo, a že on žádného práva k tomu nemá Jan Zilvar, by měl pivo vařiti v Mladých Bucích v té rychtě.

Proti tomu jest Jan Zilvar odpieral, žeby neby[l] povinnovat piva od nich bráti ani miery; a na to jest okázal list na pargameně s visutými pečetmi, kdež v tom listu rozomně jest znáti, že oni strajcové vlastní Nykl Zilvar a Jan Zilvar učinili sú sobě dobrovolně vejsadu tu v Mladých Bucích v té krčmě, jakož ten list sám v sobě šíře ukazuje a zavierá.

Proti tomu zase Trutnovští sú odpierali, že ten list jich spravedlnosti nic ke škodě nenie, a že sú oni té moci neměli; a praviece, že sú to pivo od nich brali i tu mieru vod LX[ti] let; a na to sú vedli svědky vedle práva.

Tu páni manové slyšéce žalobu i odpor, vážili sú tu věc, i nalezli za právo Jan z Kozojed a v Chotobici, Hanuš z Warnstorfa a na Starých Buciech, Hereš z Železna a na Třemešné, Václav z Šonova a na Hostinném, Jan Litoborský z Chlumu a v Žierči, Václav Sochor od města Dvoru: Poněvádž jest Jan Zilvar širšie spravedlnosti neokázal proti těm kusóm, z kterých sú jej vinili, nežli toliko tu výsadu, kteruž sú strejcové sami mezi sebú učinili, že ta vejsada Trutnovským jich spravedlnosti nic ke škodě nenie. I protož aby se pan Zilvar tak k nim zachoval anebo ten, ktož jest v té krčmě v Mladých Buciech, jakož jest bylo od staradávna; a piva aby nevařil v té krčmě proti nim.

A dále což se toho dotýče, kdež sú žalobu učinili na Jana Zilvara Dvorští, Hostinští i Trutnovští, což se dotýče sukna krájenie, soli sypánie a ladovánie, jakožto v těch vsech Vlčicích, v Mladých Buciech i v Pilnikově, a na to sú přinesli list od JKMti, pána pana našeho najmilostivějšieho, kdež JMt rozkazuje, aby oni v tom zachováni byli: proti tomu jest Zilvar žádného práva nepokázal. I protož páni manové nalezli za právo, aby po dnešní den Jan Zilvar ladovánie zapověděl a nechal v těch vsech svrchupsaných, i soli sypánie, sukna krájenie lidem svým. Dali památné.

Str. 45; srv. Simon Hüttels Chronik d. Stadt Trautenau str. 27.

123.

Mikuláš Hrabiše z Nové Vsi prodává Novou Ves s příslušenstvím Janovi Litobořskému z Chlumu.

1504, 4. května.

Panu Litobořskému trh zapsán. Leta Božieho MV[C]IIII[o], ten den na svatého Gotharda v sobotu, předstúpil jest před nás Jana z Kozojed a v Chotobici, Herše z Železna a na Třemešné, Václava Sochora z města Dvoru, přísežné soudu manstvie Trutnovského, urozený vládyka Mikuláš Hrabiše z Nové Vsi a od Dvoru a seznal se před námi, že s dobrým rozmyslem a s povolením JMti pana hajtmana a pánuov manuov z soudu manského prodal jest ku pravému dědičnému držení ten statek sirotčí po nebožtíkovi Václavovi, vlastniem bratru svém, Podstránie, kteréž slove Nováves, jmenovitě dvuor, roli, lúky, s rybníkem, s potokem i s jinými vodotečmi, s lesem i s tú se vší zvolí, jakož jest toho sám po bratru svém v držení byl, v těch mezech a hranicích tu z dávna vyměřených, beze všeho pozuostavenie a bez umenšenie služby králi JMti z téhož manstvie položené od staradávna, urozenému vládyce Janovi Litobořskému z Chlumu a v Žírči za puol druhého sta kop grošů a za XII$^1/_2$ty kopy grošů českých. Kterúžto summu gr. již dotčenú Jan Litobořský témuž Mikulášovi Hrabišovi má dáti a hotovými penězi dobrými vyplniti na časy

nížepsané: Item najprv má jemu dáti ve třech nedělech od tohoto sv. Marka nynie minulého L kop gr. č., a potom na sv. Jiří najprv příštieho sto kop gr. českých, a od toho sv. Jiřie v plném roce ostatek, puol třinácty kopy gr. českých.

Item svrchupsaný Jan Litobořský má Mikulášovi Hrabišovi na těch sto kop gr. českých a na XII½ty kopy gr. českých, kteréž pozuostane, jistotu obyčejnú listovní udělati bez úrokuov.

A nadepsaný Hrabiše má to výšepsané Podstránie se vším tiem příslušenstvím svrchupsanému Janovi Litobořskému při najprvnějšiem soudu manském v kniehy manské vložiti, a co v manství za právo jest, má učiniti.

A což se správy do dne a do roka dotýče, nadepsaný Hrabiše má a slibuje to častopsané Podstránie svrchupsanému Janovi Litobořskému spraviti a před každým člověkem kterakkoli k tomu právo jmieti chtějícím osvoboditi vedle manského práva tiem, čímž má anebo jmieti bude.

A k tomu ten list, kterýž Jan Litobořský jemu Hrabišovi na těch sto kop gr. a na XII½ty kopy gr. českých udělati má, mají spolu dáti k věrné ruce schovati pánuom Dvorským, purgmistru a konšelóm, aby u nich také v té správě ležal, a dokudž ta správa nevyjde, aby vydáván nebyl.

Item svrchupsaný Hrabiše ty, kteréž má listy na svobodu nadepsaného statku, ty má vydati svrchupsanému Janovi Litobořskému a před pány many při tomto nynějšiem soudu položiti. A to jsú sobě všecko slíbili jako dobří lidé držeti.

Str. 48.

124.

Výpověď soudu manského mezi Jiříkem Fišarem a manželkou Hanuše Krofa.

(R. 1504 nebo později.)

N á l e z F i š a r ó v a H a n u š o v é K r o f o v é. V té při a róznici, kteráž jest mezi Girkem Fišařem a Hanuš Groffovú, jakož jesti prosila pánóv manóv Hanuš Krofová, aby byla zuostavena při svém statku, a pravíce sama, že by pan Bernhart z Šumburk[a]*) takovú smlúvu mezi nimi učinil a řekl: poněvadž jemu prodala Fišarovi a jemu trhu držeti nechce se, tehdá aby jemu vrátila jeho penieze, kteréž od něho vzala, konečně ve dvú nedělí; a co se dotýče o ostatek, jestliže by Fišar co opravil anebo siel, aby o to vydali lidi: což by nalezli vedle spravedlnosti, aby ta žena jemu opravila.

K té smlúvě jest Fišař přistúpil takovú měrú: jestliže mi se dosti stane, že já chci zase přijieti v těch dvú nedělech. A to jest také Fišar provedl svědomím hodným, že je se jemu na ten den vedle smlúvy páně dosti nestalo.

I protož z té příčiny nalezli jsú páni manové za právo: Poněvadž je ta Kroffová té smlúvě dosti neučinila, aby jemu Fišarovi držala ten trh, který jsú mezi

sebú učinili. A jestliže by jemu Kroffová nechtěla věřiti těch peněz, které Fišar dáti má za to zbožie, aby jie to Fišar ujistil. A Fišar jsa na tom statku, hned aby se stavěl. A jestliže by se potom nahodil dobrý člověk rytieřský, aby Fišar jemu aby ten statek zase prodal za též penieze, jakž jest u té ženy koupil; a což by výše na to opravil, to aby jemu bylo opraveno vedle nálezu dobrých lidí; a Fišar aby se zachoval ve všie slušnosti.

A přitom známo buď, že pan Čeněk, dědičný pán Fišara Jiříka, jej i jeho dědice se vší jich spravedlností z poddanosti a z člověčenství propustil sám od sebe i od svých dědicû a budúcích.

Str. 1. — *) Protože pan Bernard z Šumburka byl hejtmanem manství Trutnovského v l. 1495—1504, klademe zápis ten za rok 1504, ač pocházeti může také z doby novější.

125.

Jan z Kozojed poroučí statek svůj Haškovi z Chotče a Otíkovi z Holovous.

1505, 12. června.

Poručenstvie pan[a] Kozojedského. Leta Božieho XV^{C}V^{o}, v čtvrtek před svatým Vítem, před pánem panem Janem z Šumburka z Piršinsteina a na Trutnově, panem hajtmanem manstvie kraje Trutnovského, před Hanušem z Warnstorfa na Starých Bucích, Janem Zilvarem z Pilnikova na Břečtýně, Janem Litobořským z Chlumu a na Žírči, Heršem z Železna na Třemešné, Simeonem Prostředkem ode Dvora, přísežnými manstvie Trutnovského, urozený pan Jan z Kozojed a v Chotobici zapsal jest a dal mocně všecek statek svuoj, kterýžkoli má v Chotobici i jinde kdežkoli, tak jakož sám toho v držení byl, a však miesta sobě pozuostavuje, aby to mohl změniti a s tiem učiniti, jakžby se jemu zdálo, a to urozeným vládykám panu Haškovi z Chodče a panu Votíkovi z Holovús a na Cerkvici, švagruom svým. A umřel-li by jeden z nich, spadni na druhého.

Str. 48; zápis tento je přetržen.

126.

Albrecht a Heřman z Šumburka bratru svému Janovi dávají na tři leta plnou moc k zastupování jich při všech právních jednáních.

1505, 12. června.

Zápis pánuov Šumburkuov JichMtí. Leta Božieho XV^{C}V^{o}, ve čtvrtek před svatým Vítem, urození páni pan Albrecht a pan Heřman z Šumburka z Piršinštýna a na Trutnově, s povolením všech pánuov manuov manstvie Trutnovského, svolili jsú se k tomu dobrovolně a zapsali i dali plnú moc urozenému pánu panu Janovi z Šumburka z Peršinšteyna a na Trutnově, panu bratru svému, aby on mohl sám od nich o každú věc, kdyžby toho potřebie bylo, poháněti i také póhony přijímati a při nebo

pře vésti na zisk i na ztrátu, tak mocně a právě, jakoby to všickni společně učiniti mohli, a to za plná tři leta od zápisu tohoto pořád zběhlá. Act. ut s.

Str. 49.

127.

Mikuláš Hrabiše z Nové Vsi prodává statek sirotčí po bratru svém Václavovi Novou Ves s příslušenstvím Janovi Litobořskému z Chlumu.

1505, 12. června.

P a n u L i t o b o ř s k é m u t r h. Leta Božieho XV^{C}V^{0}, ten čtvrtek před svatým Vítem, Jan z Šumburka z Piršinšteyna a na Trutnově, hajtman manstvie kraje Trutnovského, Jan z Kozojed a v Chotobici, Hanuš z Warnštorfa a na Starých Bucích, Hereš z Železna a na Třemešné, Jan Zilvar z Pilnikova a na Břečtýně, Jan Simeon Prostředek ode Dvora, známe tiemto zápisem, že jsme povolili a rozkázali urozenému Mikuláši Hrabišovi z Nové Vsi a ode Dvora pro dobré společné a proto, že pro dluhy a závady otce téhož sirotka nemohlo obdrženo býti, prodati ten statek sirotčí po nebožtíkovi Václavovi Hrabišovi, vlastniem bratru nadepsaného Mikuláše Hrabiše, totižto Podstránie, kteréž slove Nová Ves, jmenovitě dvuor, roli, lúky, s rybníkem, s potokem i s jinými vodotečmi, s lesem, to všecko, což toho sirotka k manství příslušie.

Z kteréhožto povolenie a rozkázánie našeho z plného soudu svrchupsaný Mikuláš Hrabiše prodal jest ku pravému dědičnému držení a panství ten nadepsaný statek, tak jakož svrchu psáno stojí, urozenému panu Janovi Litobořskému z Chlumu a v Žírči. A tu hned před námi týž den a na témž zahájeném súdu výšepsaný Mikuláš Hrabiše odevzdal jest nadepsaný statek podle práva manstvie Trutnovského jemu, panu Janovi Litobořskému, i dědicuom jeho, tu sobě ani tomu sirotku ani žádnému jinému nic nepozuostavuje.

Str. 49.

128.

Jiřík Števus z města Dvora odevzdává roli Janovi Litobořskému z Chlumu.

1505, 12. června.

P a n u L i t o b o r s k é m u t r h. Téhož leta a týž den, jako svrchu psáno stojí, před námi Janem z Šumburka z Piršinšteyna a na Trutnově, hajtmanem manstvie Trutnovského, Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnstorfu a na Starých Bucích, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Zilvarem z Pilnikova a na Břečtýně, Simeonem Prostředkem ode Dvora, když jsme seděli v soudu zahájeném, tu před námi Jan Peřina z Jaro[miř]e odevzdal jest dobrovolně tu roli a palúček, co jest byl držal a koupil od urozeného Kunše z Habru a u Dvora, Jiříkovi Števusovi ode Dvora.

A týž Jiřík tuž roli a palúček odevzdal jest dobrovolně urozenému panu Janovi Litobořskému z Chlumu a v Žierči i dědicuom jeho. A obadva v tom se tak zachovala, což v manství za právo drží se, tu sobě ani žádnému svému nic nepozuostavujíc.

A pan Jan Litobořský má tu roli a ty lúky držeti a jich ku pravému dědicství užívati beze všeho platu, toliko bez újmy služby krále JMti.

Str. 49.

129.

Jan Litobořský z Chlumu činí poručníkem statku svého bratra svého Arnošta.

1505, 12. června.

Pan Litobořský poručníka činí. Leta božieho XV[c] pátého, ten čtvrtek před svatým Vítem, předstúpil jest před nás Jana z Šumburka z Piršinšteyna a na Trutnově, hajtmana manstvie Trutnovského, Jana z Kozojed a v Chotobici, Hanuše z Warnstorfa a na Starých Bucích, Herše z Železna a na Třemešné, Jana Zilvara z Pilnikova a na Břečtýně, Simeona Prostředka ode Dvora, urozený pan Jan Litobořský, [a] učinil jest dobrovolně mocného poručníka všeho statku svého, kterýž má neb mieti bude, urozeného pana Arnošta z Chlumu bratra svého. Avšak pan Litobořský miesta a moci sobě pozuostavuje, aby mohl to změniti a učiniti s tiem, jakž by se jemu zdálo a líbilo, beze všie otpornosti.

Str. 50.

130.

Jiřík z Doubravice a v Heřmanicích odevzdává statek svůj v Chotobici Janovi z Kozojed.

1505, 30. června.

Odevzdánie panu Kozojedskému. Leta Božieho XV[c]V[o], v pondělí po svatém Petru a Pavlu, před námi Hanušem z Warnštorfu a na Starých Bucích, Janem Zilvarem z Pilnikova a na Břečtýně, Janem Litobořským z Chlumu a na Žírči, Simeonem Prostředkem od města Dvora, přísežnými soudu kraje manstvie Trutnovského, vyznáváme těmito knichami, [že] urozený Jiřík z Doubravice a v Heřmanicích odevzdal jest dobrovolně od sebe i od svých budúcích ty lidi své, kteréž jest dědicky držal v Chotobici, i s tú pustinú, kterú drží Vicenc Jiřík, člověk páně Zilvaruov z Pilnikova, s platy i s tiem se vším právem a panstvím, kterak jest to sám držal, tu sobě ani žádnému budúcému svému nic nepozuostavuje, a to urozenému Janovi z Kozojed a v Chotobici i dědicuom jeho budúcím.

Str. 50.

131.

Hynek Kordule ze Sloupna odevzdává spravedlnost svou na zboží Vrchlabském bratru svému Janovi.

1505, 11. prosince.

Pan Hynek zapisuje spravedlnost svú a odevzdává, kterúž měl na zboží Vrchlabském. Leta Božieho XV^{C}V^{o}, ve čtvrtek před svatú Lucijí, předstúpil před nás: Jana z Kozojed a v Chotobici, Hanuše z Warnstorfa na Starých Bucích, Herše z Železna a na Třemešné, Jana Zilvara z Pilnikova a na Břečtýně, Jana Litobořského z Chlumu a v Žírči, Simeona Prostředka od města Dvora, před soud zahájený, urozený vládyka Hynek Kordule z Sloupna a na Vřešťově, a zapsal i odevzdal mocně a dobrovolně všicku svú spravedlnost a všecko své právo, kterúž a kteréž jest měl na manství zbožie Vrchlabského, tu sobě ani svým budúcím nic nepozuostavuje, urozenému vládyce Janovi Kordulovi z Sloupna a na Vřešťově bratru svému, i dědicuom jeho.

Str. 50.

132.

Soud manský dává Janovi z Kozojed právo stané proti Václavovi a Janovi bratřím z Šanova a na Hostinném.

1505, 11. prosince.

Právo stané panu Kozojedskému proti panuom Hostinským. Leta Božieho XV^{C}V^{o}, ve čtvrtek před svatú Lucijí. Kdež urozený Jan z Kozojed a v Chotobici pohnal jest třmi póhony podle práva urozených vládyk Václava a Jana z Šanova a na Hostinném, bratří nedielných, že nějaká Barbora, která jest na jeho zboží umřela, poručila jest jemu k jeho záduší VII zlatých a 1 kopu gr. starých a II½ kopy gr. na míšensko, a oni jemu toho vydati nechtěli. Tu pan Jan Kozojedský stál jest ku právu, a bratr páně Václavuov pan Jan nestál a jsa v zemi, jakož jest pan Václav sám pověděl, že jest s ním v Praze mluvil.

Tu páni manové sediece v zahájeném soudu, soudili jsú stánie i nestánie; a poněvadž jest pan Václav Hostinský nezachoval se podle práva a s bratrem nestál, dali jsú a dávají panu Kozojedskému právo stané.

Str. 50.

133.

Soud manský dává Hanušovi z Warnstorfa právo stané proti Václavovi, Hanušovi a Divišovi z Hustiřan.

1505, 11. prosince.

Právo stané panu Hanušovi Bucskému. Léta ɔc XV^{C}V^{o}, ve čtvrtek před svatú Lucijí. Kdež urozený vládyka Václav Záruba z Hustieřan a na Třebo-

věticích, Bavor z Hustieřan a na Neznášově, Diviš z Hustieřan, pohnavše třmi póhony pana Hanuše z Warnstorfa a na Starých Bucích ze rčenie, kdež že by týž Hanuš panu Zdenkovi Chvalkovskému, strýci jich, řekl nad smlúvu, kterú jsú mezi sebú měli, jej v tom zastati, co jest proležal u Václava Čecha v Hradci, a jakož ti póhonové to v sobě šíře ukazují; a měvše státi k každému póhonu podle práva, i nestáli jsú k póhonu třetiemu.

Páni manové sediece v zahájeném soudu a soudiece stánie i nestanie, dali jsú panu Hanušovi právo stané, protože jest stál.

Str. 51.

134.

Kříž Kofanec z města Dvora prodává louku Jiřikovi Štejvusovi.

1505, 11. prosince.

Jiříkovi Štejvusovi trh o louku ɔc. Leta ɔc XV^{C}V^{o}, ve čtvrtek před svatú Lucijí, předstúpil před nás: Jana z Kozojed a v Chotobici, Hanuše z Warnstorfa a na Starých Bucích, Herše z Železna a na Třemešné, Jana Zilvara z Pilnikova na Břečtýně, Jana Litobořského z Chlumu a na Žírči, Simeona Prostředka od města Dvoru, do soudu zahájeného opatrný Kříž Kofanec, měštěnín města Dvoru, a seznal se před námi, že jest prodal dobrovolně pravým trhem a k pravému dědičnému držení louku svú, kteráž leží při Labi nad Borkami u města Dvoru mezi Markusovú a Matúšovú lúkami, kteráž k manství přislušie, s vrbinami, s puol Labem proti též louce i se vším příslušenstvím, v těch mezech a v tom položení i s tiem právem, jakož jest to sám držal, beze všeho pozuostavenie; a to jest prodal opatrnému Jiřikovi Štejvusovi, též obyvateli města Dvoru, za jmenovitú summu peněz, o kterúž miesto před purgmistrem a konšely Dvorskými mají.

A tu hned téhož leta a týž den nahořepsaný na témž soudu nadepsaný Kříž Kofanec odevzdal jest mocně a dobrovolně tu nadepsanú louku a to manstvie i všecko své právo a svú spravedlnost, kterúž jest měl na tom, Jiřikovi častopsanému, tu sobě ani manželce své ani žádnému budúcímu svému nic nepozuostavuje.

Item dále svrchupsaný Jiřík s povolením nadepsaných pánuov manuov učinil jest a činí poručníka téhož manstvie předepsaného Jana Jonáše bratra svého, a Vaňka syna jeho, však tak, že sobě miesta pozuostavuje, aby s tiem mohl učiniti a to změniti, když by a pokudž by se jemu zdálo, bez všeliakého otporu.

Str. 51.

135.

Kuneš z Habru prodává louku Janovi Litoborskému z Chlumu.

1505, 11. prosince.

Trh panu Litoborskému. Leta a dne, jakož se svrchu píše, předstúpil před nás: Jana z Kozojed a v Chotobici, Hanuše z Warnstorfa a na Starých Bucích,

Herše z Železna a na Třemešné, Jana Zilvara z Pilnikova a na Břečtýně, Simeona Prostředka od města Dvoru, do soudu zahájeného urozený vládyka Kuneš z Habru a seznal se před námi, že jest prodal dobrovolně ku pravému panství a dědičnému držení louku s stránkou a Labe i to všecko, co jest byl sobě pozuostavil od toho poplužie, kteréž jest někdy v dielu svém po svém otci držal, urozenému vládyce Janovi Litoborskému z Chlumu a na Žírči a dědicuom jeho.

A tu hned před námi nadepsaný Kuneš odevzdal jest mocně tu louku a stránku i Labe, jakož se svrchu píše, jemu Janovi Litoborskému a dědicuom jeho v těch mezech a v tom položení i s tiem se vším právem, jakož jest to sám držal, tu sobě ani svým dědicuom ani žádnému z přátel svých nic nepozuostavuje.

Str. 52.

136.

Jan Litoborský z Chlumu prodává statek svůj Jindřichovi Berkovi z Dubé.

1506, 27. února.

Trh. Leta božieho XV^{C}VI^{o}, v první pátek v postě, před urozeným pánem panem Janem z Šumburka a z Piršinšteyna a na Trutnově, hajtmanem manstvie kraje Trutnovského, a urozenými vládykami Janem Kozojedským z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnstorfu a na Starých Bucích, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Zilvarem z Pilnikova a na Břečtýně, Václavem z Šanova a na Hostiném, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, při zahájeném soudu stoje urozený vládyka Jan Litobořský z Chlumu, vyznal jest dobrovolně a svobodně, že jest prodal pravým trhem ku pravému panství a k dědičnému držení Žireč tvrz, dvuor s poplužím, ves s dvory kmecími, s platy, s robotami, se vším panstvím, s rybníky, s lesy, s lúkami, s Labem, s potoky, s chrastinami i se všemi příslušnostmi, jakž jest toho sám v držení byl, s lovy, s hony, s horami i s doly, nad zemí i pod zemí, tu sobě ani svým budúcím práva nepozuostavuje žádného ani žádné zvláštnosti.

Též také že jest prodal Podstránie, kteréž slove Nováves, jmenovitě tvrz, dvuor s rolí, s lukami, s rybníkem, s potokem i s jinými vodotečmi, s lesem, s chrastinami i s tú se vší zvolí a se všemi příslušnostmi, tak jakož jest to sám držal, též beze všeho pozuostavenie.

Item také že jest prodal ty dědiny s lúkami, s Labem, s chrastinami, s stráněmi, s potoky, s vodotečmi a v těch mezech a s tiem právem, jakž jest to sám od pana Kunše Podstranského měl a držal.

Item též také seznal se dobrovolně nadepsaný Jan Litobořský, že jest prodal i ten kus role, kterýž jest koupil od Jiříka Šteyvusa, kterýžto kus též příslušie k manství Trutnovskému, podle toho, co jest od pana Kunše držal.

A to všecko, což svrchu psáno stojí, prodal jest urozenému pánu panu

Jindřichovi Berkovi z Dubé a dědicuom jeho za děvet set kop grošů českých. Placenie rozdielně, jakž mezi sebú trh a smlúvu mají. Na kterúžto summu pan Berka nadepsaný list udělati má na penieze obyčejný bez úrokuov jemu Janovi Litoborskému a dědicuom jeho. A on Litoborský i s dědici svými to nadepsané manství všecko spolu i každé zvláště spravuje a spraviti má do dne a do roka, čímž má aneb mieti bude. A slíbil jest rukú dáním tomu všemu dosti učiniti, jako na dobrého slušie, beze všie škody pana Jindřicha svrchupsaného i dědicuov jeho, a jej v tom ve všem zastati, jestliže by kto sáhl na ten statek. A pan Jindřich na tom jest přestal.

A týž den, jakož se svrchu píše, při témž zahájeném soudu častopsaný Jan Litobořský to všecko nadepsané manstvie a zbožie odevzdal jest mocně, svobodně a dobrovolně od sebe i ode všech svých budúcích podle práva a řádu manstvie Trutnovského jemu, nadepsanému pánu panu Jindřichovi častopsanému i dědicuom jeho budúcím. A to všecko stalo jest se a má býti bez umenšenie služby JKMti.

Str. 52.

137.

Jan z Kozojed odevzdává statek svůj Mikulášovi z Kozojed strýci svému, a Haškovi z Chotče a Otíkovi z Holovous švakrům svým.

1506, 27. února.

Pan Kozojedský statek svuoj dává. Leta a dne, jakož se svrchu píše, před námi: Janem z Šumburka z Pirštinšteyna a na Trutnově, hajtmanem manstvie Trutnovského, Hanušem z Warnstorfu na Starých Bucích, Heršem z Železna a na Třemešné i jinými many soudu manskému přísežnými, jakož se v nadepsaném zápisu jmenují, když jsme seděli v zahájeném soudu, tu kdež každá věc miesto a konec béře; tu urozený vládyka Jan z Kozojed a v Chotobici oznámil a seznal se dobrovolně, že zapisuje a mocně dává všicek statek svuoj, kterýž má neb mieti bude, buď v Chotobici aneb kdežkoliv jinde, urozeným vládykám Mikulášovi Kozojedskému z Kozojed strýci svému, a Haškovi z Chodče a Votíkovi z Holovús švagruom svým. A umřel-li by který z nich, spadni s jednoho na druhého. A při tom nadepsaný Jan Kozojedský moci a miesta sobě pozuostavuje s tiem učiniti a to změniti, kdy, pokud a kterak by se jemu zdálo, bez otporu všelikterakého.

Str. 53; zápis tento je přetržen.

138.

Jindřich Berka z Dubé zapisuje manželce své Heleně z Šumburka 500 kop gr. č. věna na statku svém.

1506, 5. května.

Leta Božieho XV^{C}VI^{o}, v úterý den sv. Floriana, my Jan z Šumburka z Pirštinšteyna a na Trutnově, hajtman manstvie kraje Trutnovského, Jan z Kozojed

a v Chotobici, Hanuš z Warnstorphu na Starých Buciech, Hereš z Železna na Třemešné, Simeon Prostředek od města Dvoru, tiemto zápisem známo činíme, [že] předstúpil jest před nás urozený pán pan Jindřich Berka z Dubé a seznal se i oznámil před námi dobrovolně, že s povolením JMti pana hajtmana svrchupsaného, podle majestátu a obdarovánie královské Mti zapsal jest a mocně zapisuje pravým svobodným právem urozené panie Heleně z Šumburka, manželce své milé, pět set kop grošů českých širokých dobrých střiebrných rázu a počtu pražského věna jejieho pravého v Žírči, na dvuoru, na tvrzi, na popluží, na vsi, na dvořiech kmecích, na platech, na robotách i na všem panství, na rybníciech, na lesiech, na lukách i na Labi, na potociech, na chrastinách i na všech příslušnostech, jakož sám drží, s lovy, s hony, s horami i s doly, nad zemí i pod zemí, tu sobě ani svým budúcím nic nepozuostavuje, kromě výplaty, jakož níže psáno stojie.

Též také na Podstrání, kteréž slove Nová Ves, menovitě na tvrzi, na dvoru, na roli, na lukách, na rybníku, na potociech i na jiných vodotečiech, na lesiech i na té své zvóli i na všech příslušnostech, jakož jest toho sám v držení, též beze všeho pozuostavenie, krom výplaty nížepsané.

Item také na těch dědinách, na lukách, na Labi, na chrastinách, na stráníech na potocích, tak a v těch mezech i s týmž pravým [sic], jakž to sám od pana Litobořského drží.

Též také i na tom kusu role, kterýž někdy od Jiříka Šteyvusa od města Dvoru držán byl, kterýž k manství slušie.

Tak aby ona, jestliže by nadepsaného pana Jindřicha přebyla, s tiem se vším zbožím, pokudž se koli napřed jmenuje, mohla učiniti, prodati, zastaviti, dáti, změniti a k svému užitku, pokudžby se jie najlépe zdálo a líbilo, přivésti bez otporu všelikterakého.

Toliko pan Jindřich zachovává a vymieňuje dědicuom svým budúcím výplatu na tom na všem zboží svrchupsaném hotovú summou grošuov pěti sty kopami groši českými širokými dobrými střiebrnými, jie panie Heleně konečně a bez zmatku danými a splněnými.

Item toto pak znamenitě se při tom vymieňuje, že tohoto věna zapsánie a nadepsaného zbožie drženie má býti bez újmy služby královské Mti z toho od staradávna činěné.

Str. 54; zápis tento je přetržen.

139.

Viktorin z Kocléřova zastavuje ve 200 kopách míš. Burjanovi ze Švamberka ves Bukovinu

1506, 2. června.

Leta Božieho XV^{C}VI^{o}, v svatodušní úterý, před Janem z Kozojed a v Chotobici, Heršem z Železna na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, pří-

sežnými manstvie kraje Trutnovského, urozený pán pan Burjan z Švamberka na Hradišti nad Labem a urozený vládyka pan Viktorin z Kocléřova seznali se dobrovolně, že jsú učinili mezi sebú celú konečnú a dobrovolnú smlúvu takovú:

Pan Viktorin nadepsaný zastavil ves svú Bukovinu se vším panstvím a příslušenstvím beze všeho pozuostavenie kromě výplaty, jakož se níže píše, a kromě rybníčku Komárovského, to má pan Kocleřovský sám držeti bez překážky. A to jest zastavil nadepsanému pánu panu Burjanovi ve dvú stú kopách groších míšenského počtu, tak že pan Burjan svrchupsaný má toho požívati a to držeti potud a tak dlúho, dokudžby jemu panu Burjanovi aneb tomu, komuž by to právo příleželo, ta svrchupsaná summa dvě stě kop grošuov míšenského počtu dána a vyplněna nebyla.

A při tom jest tato a taková výmienka: Kdyžby koliv pan Kocleřovský svrchupsaný aneb ten, ktožby jeho právo měl, dáti mohl při kterémž koli svatém Jiří neb svatém Havlem [sic] na ten den konečně panu Burjanovi častopsanému aneb jeho právo držiecému padesáte kop gr. na míšenský počet, tehdy má jemu hned čtvrt části nadepsané zástavy postúpeno býti; a kdyžby dal sto kop grošuov miešenského počtu, tehdy polovici. A po každém dání má pan Viktorin řádně kvitován býti. A kdyžby dal všecko, tehdy také má bez otporu všeho postúpeno býti a tento zápis má zrušen býti.

Item také pan Kocléřovský má tuto zástavu spraviti před věnem, před sirotky i před každú závadú, čím má aneb mieti bude. A když penieze vezme, má lidi pánu hned postúpiti.

Item jestliže by pan Kocléřovský lovy a hony držeti chtěl, má v tom bez otporu vuoli mieti, a kdyžby držal, má pánu polovici dáti. Stalo se leta a dne nahořepsaného.

Str. 55; zápis tento je přetržen.

140.

Burjan ze Švamberka činí poručníkem zástavní vsi Bukoviny Fridricha Šalndorfa z Hornsperku.

1506, 2. června.

Leta ꝯc XV^C^VI, v svatodušní úterý, před urozeným panem Janem z Kozojed a v Chotobici, panem Heršem z Železna a na Třemešně, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, ty časy přísežnými manstvie kraje Trutnovského, urozený pán pan Burjan z Švamberka na Hradišti nad Labem učinil mocného poručníka všeho toho statku, což se zástavy od pana Kocléřovského Bukoviny dotýče, jakož svrchní zápis ukazuje, urozeného pana Fridricha Šalndorfa z Hornsperku, hofrychtéře na Bunclavi, a dědice jeho, kteréž má s urozenú paní Appolenú z Nakla manželkú svú; tak

však, že podepsaný pán moci a miesta sobě pozuostavil jest s tiem učiniti i nechati, pokudž se JMti zdáti bude.

Str. 56; zápis tento je přetržen.

141.

Soud manský Janovi z Šumburka dává právo stané proti Hanušovi z Warnsdorfu.

1506, 22. července.

Leta páně XV^C^VI soud manský držán a provolán byl podle práva na den svaté Mařie Magdaleny. Tu jakož jest urozený pán pan Jan z Šumburka a z Piršinštejna a na Trutnově, hajtman manstvie kraje Trutnovského, od sebe a od pánuov bratří svých poháněl urozeného vládyky Hanuše z Warnstorfu na Starých Bucích z nevydánie zločince Zvorníka, který v Starých Bucích postižen byl, a vedle práva trojí póhon vyšel jest. Tu pan Hanuš maje státi k nadepsané při podle položenie pánuov manuov na den svrchupsaný, i nestál jest, a pán JMt stál. Páni mané, soudiece stánie i nestánie, dali jsú pánu JMti právo stané.

Str. 56.

142.

Jan Kordule ze Sloupna zapisuje na zboží Vrchlabském 1500 kop míš. manželce své Majdaleně z Šanova.

1506, 24. srpna.

Leta od narozenie syna božieho XV^C^VI°, v pondělí den sv. Bartoloměje, Jan z Šumburka z Pirnšinšteyna a na Trutnově, hajtman manstvie kraje Trutnovského, a my Jan z Kozojed a v Chotobici, Hereš z Železna a na Třemešné, Jan Zilvar z Pilnikova a na Břečtýně, Zigmund z Javorníka seděním tudiež, Simeon Prostředek od města Dvoru, přísežní soudu manstvie Trutnovského, vyznáváme tiemto zápisem, že když jsme seděli v zahájeném a v volaném soudě, předstúpil jest před nás urozený vládyka Jan Kordule z Sloupna a na Vřešťově, a zapsal jest dobrovolně a dal urozené panie Magdaleně z Šanova, manželce své, patnáste set kop grošů na miešenský počet na tom na všem zboží Vrchlabském, co k manství přislušie; takž však, že nadepsaný pan Jan Kordule miesta a moci sobě pozuostavuje, s tiem učiniti i nechati, pokudž se jemu zdáti a líbiti bude.

Str. 57.

143.

Šimon Prostředek z města Dvora stanoví poručníky statku svého.

1507, 7. ledna.

P o r u č e n s t v í S i m e o n a P r o s t ř e d k a. Item. Já Simeon Prostředek poroučím ženě své Anně a dietkám svým statek ten prvepsaný v manství; a činím

poručníky nad nimi Bartoně kožišníka, tchána svého, a Jiříka Markusa. Stalo se leta božieho tisícího pětistého sedmého, ten čtvrtek po Božím křtění.

Str. 57; zápis tento je přetržen.

144.

Jiřík z Javorníka za sebe i strýce svého Václava let nemajícího odevzdává dědictví své v Javorníce Zikmundovi z Javorníka.

1507, 7. ledna.

Odevzdání Zigmundovi z Javorníka. Leta božieho XV^C^VII, v čtvrtek po Božím křtění. Před námi Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnštorfu a na Starých Bucích, Janem Zilvarem z Pilnikova a na Břečtayně, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými soudu kraje manství Trutnovského, vyznáváme těmito knihami, [že] urozený Jiřík z Javorníka odevzdal jest od sebe i od strýce svého od Václava též z Javorníka tu všicku spravedlnost i všecko dědictví, kteréž jest jměl i s strýcem svým po otci tu v Javorníce.

A svrchupsaný pan Jiřík slíbil jest Václava strýce svého, když by let došel, před panem hajtmanem JMtí a před pány many postaviti. Také již jmenovaný Jiřík i s strýcem svým tu sobě ani svým budúcím nic nepozůstavuje. A pan Jiřík spraviti má i s strýcem svým, čímž mají neb mieti budú. A pan Václav již jmenovaný, když let duojde, k tomuto zápisu má sě přiznati.

Str. 57.

145.

Šimon Prostředek z města Dvora stanoví poručníky statku svého.

1507, 7. ledna.

Simeon Prostředek poručníky činí. Leta božieho XV^C^VII^o^, ten čtvrtek po Božím křtění, předstúpil jest před nás Jana z Šumburka z Pirštnšteyna a na Trutnově, hajtmana manství Trutnovského, Jana z Kozojed a v Chotobici, Hanuše z Warnštorfa a na Starých Bucích, Herše z Železna a na Třemešné, Jana Zilvara z Pilnikova a na Břečtayně, Simeon Prostředek a učinil jest dobrovolně mocné poručníky všeho statku svého, kterýž má neb mieti bude v manství, opatrné Bartoně kožišníka z K. Dvora a Jiříka Markusa též z K. Dvora. Avšak již jmenovaný Simeon miesta a moci sobě pozuostavuje, aby mohl to změniti a učiniti s tiem, jakž by sě jemu zdálo a líbilo, bez vší otpornosti.

Str. 58.

146.

Viktorin z Kocléřova vyznává, že jest dlužen $112^1/_2$ kopy gr. č. sirotkům Jana Předlíka z města Dvora.

1507, 9. ledna.

Zápis páně Kocleřovského pánóm Dvorským. Leta Božieho tisícého pětistého sedmého, v sobotu po Božiem křtění, předstúpil jest před nás Jana z Kozojed a v Chotobici, Herše z Železna a na Třemešné, Simeona Prostředka od města Dvoru, urozený vládyka Viktorin z Kocléřova a vyznal jest před námi, jakož jest dlužen dluhu spravedlivého sirotkuom nebožtíka Jana Předlíka C kop gr. českých a $XII^1/_2$ kopy gr. též českých, kterýžto dluh má a slíbil jest pan Kocléřovský vyplniti purgmistru a konšeluom města Dvoru, a to takovým zpuosobem: najprv počnúc na svatého Havla najprv příštieho v letu páně patnastistém sedmém dáti má XX^ti^ kop grošuov českých, a potom na každý svatý Havel pořád vždycky platiti má též po XX^ti^ kopách grošů vše českých až do vyplnění sta kop grošuov českých, a naposledy ihned v roce po vyplnění sta kop grošuov českých dáti má $XII^1/_2$ kop grošuov českých. A neučinil-liby tomu pan Kocleřovský dosti a kterých peněz na ty časy a svrchupsané roky jestliže by nedal, tehdy purgmistr a konšelé města Dvoru mají sě v jeho všicek statek uvázati, totiž v Kocleřov s rybníkem i s tím se vším příslušenstvím bez otporu a překážky všelikteraké každého člověka.

A paní Markletě manželce jeho věna odtud vydati mají z toho statku purgmistr a konšelé jmenovaného města L kop grošuov českých. Pakliby chtěla paní Markleta, manželka páně Kocleřovského, toho statku užívati, tehdy má svrchupsaným purgmistru a konšeluom prvepsaného města ten dluh, totiž C kop grošuov a $XII^1/_2$ kop vše českých, vyplniti, a to vše penězi hotovými na též roky a na ty časy, jakož se předpisuje. A ta summa na ty časy má kladena býti na rathúze před purgmistrem a konšely nahořepsaného města.

Jestliže by pak pan Kocleřovský v tom času, prve nežli by svrchupsaná summa vyplněna byla, purgmistru a konšeluom města prvedotčeného ten statek prodal, tehdy ihned bez prodlévání ta častopsaná summa, anebo což by jí pozuostáno bylo, má vyplněna býti nadepsaným purgmistru a konšeluom již jmenovaného města, a to takovým zpuosobem a na takovéž roky, jakož nahoře psáno stojí.

A ta všicka nadepsaná summa vybrána má býti od nadepsaných purgmistra a konšel města Dvoru k ruce sirotčí podle poručenství a zřiezení nebožtíka Jana Předlíka, otce jich.

A což sě rukojmí dotýče, kteříž jsú za věno slíbili manželce páně Janovy, bratra páně Kocleřovského, že pan Kocleřovský jest jim za to podporou.

Str. 58; zápis tento je přetržen.

147.

Viktorin z Kocléřova zapisuje statek svůj bratrancům svým.

1507, 9. ledna.

Zápis páně Kocleřovského. Leta Božieho XV^C^VII°, v sobotu po Božím křtění, před námi Janem z Kozojed a v Chotobici, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, pan Viktorin Kocleřovský zapsal jest všicek statek svuoj, kterýž po zaplacení dluhuov pozůstane, bratrancuom svým, dětem páně Janovým. A pan Kocléřovský moc sobě pozuostavuje tento zápis zrušiti a učiniti, jak sě jemu líbiti bude.

Str. 59; zápis tento je přetržen.

148.

Soud manský odsuzuje Hanuše z Warnsdorfu a na Starých Bucích k placení 135 kop gr. č. Václavovi, Bavorovi a Divišovi Zárubům.

1507, 21. října.

Nález páně Zárubuov, páně Bavoruov oc proti panu Hanušovi Buckému o slib. V té při, kteráž jest mezi urozenými vládykami, panem Václavem Zárubou, panem Bavorem Neznašovským, panem Divišem, poručníky sirotkuov a statku nebožtíka pana Zdenka Chvalkovského, puovody s jedné, a urozeným vládykú panem Hanušem Buckým pohnaným s strany druhé. Jakož jsú jeho pan Václav Záruba, pan Bavor a pan Diviš pohnali ze C ß gr. a z XXXV ß gr., vše českých, kdež jest týž pan Hanuš Bucký slíbil zastati nebožtíka pana Zdenka Chvalkovského k Václavovi Čechovi za tu sumu, tomu že jest dosti neučinil, a oni svrchupsaní puovodové jsúc poručníci sirotkuov a statku svrchupsaného pana Zdenka Chvalkovského, Václavovi Čechovi tu sumu, kdež jest to na nich soud obdržal, dáti jsú musili.

Pan Hanuš Bucký tomu, že jest řekl zastati nadepsaného pana Zdenka v té sumě k Václavovi Čechovi, neodpieral jest, ale pověděl: což jsem slíbil panu Zdenkovi, tomu jsem dosti učinil. Na to svědomie kniežete JMti kněze Karla, a Jiříka Bečovského, JMti sekretáře, okázal jest, kdež knieže JMt, čehož jest svědom, vyznávati ráčí v psaní svém, též i Jiřík JMti sekretář, že pan Zdeněk pověděl před kniežetem JMtí, že s tú věcí já nemám nic činiti, a že jest mne v tom pan Hanuš Bucký ujec muoj zastal.

Tu pán JMt pan Jan z Šumburka z Pirštnštejna na Trutnově, hejtman manstvie kraje Trutnovského, Jan z Kozojed v Chotobici, Hereš z Železna na Třemešné, Jan Zilvar z Pilnikova na Břečtajně, Zigmund z Javorníka seděním tudiež, Václav z Šanova na Hostinném, Simeon Prostředek od města Dvoru, pilně tohoováživše a svě-

domie s obú stran přelíč[e]nie dostatečně rozvažujíce, kdež puovodové celým a plným svědomiem to, z čehož nadepsaného pana Hanuše vinie, provedli jsú podle práva dostatečně, nalézají, že pan Hanuš Bucký panu Václavovi Zárubovi, panu Bavorovi a panu Divišovi tu sumu nadepsanú, totiž C ſſ gr. a XXXV ſſ gr. českých, dáti jest povinen konečně ve II nedělích pořád zběhlých. Stalo sě v čtvrtek, den XI tisíc panen léta božieho XV^c^VII^o^.

Str. 59.

149.

Jiřík Štejvus z města Dvoru prodává louku Duchkovi Hadovi.

1507, 21. října.

Duchkovi Hadovi trh o louku. Léta XV^c^VII, teu čtvrtek den XI tisíc panen, předstúpil před nás: Jana z Kozojed a v Chotobici, Herše z Železna na Třemešné, Jana Zilvara z Pilnikova na Břečtajně, Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, Václava z Šanova na Hostinném, Simeona Prostředka od města Dvoru, do soudu zahájeného opatrný Jiřík Štejvousuov, obyvatel města Dvoru nad Labem, a oznámil, že jest prodal dobrovolně pravým trhem ku pravému dědičnému držení louku svú, kteráž leží při Labi nad Borkami u města Dvoru mezi Markusovú a Matúšovú lúkami, kteráž k manství přísluší, s vrbinami, s puol Labem proti též louce, i se vším příslušenstvím, v těch mezech a v tom položení i s tiem právem, jakož jest to sám držal, beze všeho pozuostavenie. A to jest prodal opatrnému Duchkovi Hadovu, obyvateli města Dvoru, za jmenovitú sumu peněz, o kterúž miesto před purgmistrem a konšely Dvorskými mají.

A tu hned týž den na témž soudu nadepsaný Jiřík odevzdal jest mocně a dobrovolně tu nadepsanú louku a to manstvie i všecko své právo a spravedlnost, kterúž jest měl na tom, Duchkovi nahořepsanému, tu sobě ani žádnému budúcému svému nic nepozuostavuje.

Item svrchupsaný Duchek s povolením nadepsaných pánuov manuov učinil jest a činí mocného poručníka téhož manstvie předepsaného Simeona Prostředka; však tak, že sobě miesto pozuostavuje, aby s tiem mohl učiniti a to změniti, když by a pokudž by sě jemu zdálo, bez všelikterakého odporu.

Str. 60.

150.

Jan Kozojedský z Kozojed poroučí dceru svou Kateřinu manželce své Jitce z Chodče.

1508, 29. června.

Poručenství páně Kozojedského. Léta Páně patnástistého osmého, ve čtvrtek na den svatých apoštoluov Petra a Pavla, před námi Heršem z Železna a na

Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, s povolením pana hejtmana JMti urozený vládyka pan Jan Kozojedský z Kozojed a v Chotobici poroučí mocně Kateřinu, dceru svú, paní Jitce manželce své z Chodče, aby jí vládla a ji spravovala do změněnie stavu svého. A od poručníkuov, kteříž zejména v předešlém zápisu zapsáni jsú, aby jí vydáváno bylo každý rok XV ß míšenského počtu ku potřebám a k živnosti její.

A toto zřiezenie a zápis tento z příčiny té pan Jan nadepsaný činí, aby ani strejc ani prvépsaní poručníci nemohli ji z moci svrchupsané paní Jitce vzéti do změněnie stavu jejieho.

A v tom byla-li by vuole boží, že by se svrchupsané Kateřině, dceři páně Kozojedského, vdánie nahodilo, téhož častopsaná paní Jitka aby moci neměla ji vdávati bez vuole v předešlém zápisu položených poručníkuov.

Také pan Jan Kozojedský moc sobě pozuostavuje, aby to, což svrchu psáno jest, měniti a s siem, což by sě jemu zdálo a líbilo, učiniti mohl.

Str. 61.

151.

Václav z Šanova prodává spravedlnost svou na Mikulášovi Brtevníku Viktorinovi z Kocléřova.

1508.

Pan Václav Hostinský s panem Viktorinem trh. Léta božieho tisícého pětistého osmého, před námi: Janem z Kozojed a v Chotobici, Heršem z Železna na Třemešné, Janem Zilvarem z Pilnikova na Břečtajně, Zigmundem z Javorníka seděním tudiež, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, urozený vládyka pan Václav z Šanova na Hostinném oznámil, že jest prodal tu všicku spravedlnost, kterúž měl na Mikulášovi Brtevníku. A to prodal urozenému vládyce panu Viktorinovi z Kocléřova seděním tudiež, s tiem právem i se vším příslušenstvím, jakž jest jeho sám od staradávna držal.

Při tom ihned nadepsaný pan Václav odevzdal jest tu všicku spravedlnost, kterúž jest na témž člověku měl, od sebe i od svých budúcích, tu sobě ani svým budúcím žádné zvláštnosti ani žádného práva nepozuostavujíc.

A to odevzdal prvépsanému Viktorinovi Kocleřovskému i jeho budúcím. Actum die et anno ut supra.

Str. 61; na straně: Jeden člověk.

152.

Jindřich Berka z Dubé prodává kus manství Šimonovi Prostředkovi z města Dvora.

1509, 5. března.

Pan Jindřich Berka, Simeon Prostředek: Trh o kus manství. Léta božieho tisícého pětistého devátého, v pondělí po Přenesení svatého Václava,

před nás: Jana z Šumburka z Pirštnštejna a na Trutnově, Jana z Kozojed a v Chotobici, Herše z Železna a na Třemešné, Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, předstúpili jsú urozený pán pan Jindřich Berka z Dubé a na Žirči, Simeon Prostředek od města Dvoru, oznamujíc, že jsú mezi sebú trh a smlúvu učinili o kus manství tak a potud, pokudž jsú sobě vyměřili. A ten kus nadepsaný pan Jindřich prodati jest ráčil témuž Simeonovi za XV ſſ gr. českých s těmito podepsanými vymienkami:

Item jestliže by pan Jindřich aneb jeho potomní rybníkem tiem Hrabišovským toho miesta přes mez dotopili, to až na stav budú motci učiniti a rybníkem tiem topiti; ale což by sě koli vytopilo, to má rovnou měrou Simeonovi zase oddáno býti neb jeho potomním.

Item což sě příhonuov dotýče, když by pro vodu nemohlo honěno býti, tehdy, kudyž svrchupsaný Simeon silnici obrátí, tudy pan Jindřich neb jeho budúcí těch gruntuov držitelé mají svobodný příhon mieti, a zvlášť pod tiem rybníčkem na tom kusu udělaným aneb svrchu po stavě většieho rybníka.

Item strúhy, kteréž by Simeon pod tiem rybníčkem dělal, mají držány býti od něho i od jeho potomních budúcích. A ty strúhy z té příčiny dělány mají býti, aby tu voda nestála pro zbahněnie luk. A všecka voda zbytečná z toho rybníčka nemá jinam púštěna býti než do páně rybníka, kterýž jest pod týmž rybníčkem.

Item pan Jindřich JMt ten častopsaný kus odevzdal a mocně od sebe i od svých budúcích odevzdává prvé jmenovanému Simeonovi i jeho potomním budúcím.

Což sě pak věna na tom kusu dotýče, pán JMt pan hejtman jsa příjemčí věna od paní Eleny, sestry své a manželky nadepsaného pana Jindřicha, mocně ten kus z věna propustiti jest ráčil témuž Simeonovi i jeho budúcím.

Pozdější rukou:

Item toto buď vědomo: Jakož jest svrchu v tomto zápisu položeno, což by pan Jindřich rybníkem tiem dále přes první vyměřenie Simeonovi vytopil, aby jemu rovnou měrou oddal, totiž což by nynější hrází dotopiti mohl, již o to o všecko mezi sebú narovnali jsú, tak že již pan Jindřich Simeonovi oddal a odměřil, a to jest od něho Simeon přijal.

Str. 62; po straně: Kus manství. Rybník Hrabišovský.

153.

Král Vladislav II. Jindřichovi Berkovi z Dubé dává v manství mlýn v městě Dvoře

Na hradě Pražském 1509, 29. května.

My Vladislav, z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvatský ɔc král, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie ɔc, oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od urozeného Jindřicha Berky z Dubé a v Žirči, věrného našeho milého, jakož má a drží při městě našem Dvoru mlýn,

z kteréhož platu ročnieho témuž městu kopu miešenskú dávati a platiti povinen jest, abychom jeho z takového platu vysvoboditi a ten mlýn jemu, dědicuom a budúcím jeho k dědičnému manstvie milostivě dáti ráčili. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby téhož Jindřicha, kterýmiž sě nám zachovati a líbiti hledí a povinen bude, s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomím a radú věrných našich milých, mocí královskú v Čechách ten nahořepsaný mlýn při městě Dvoru témuž Jindřichovi, dědicóm a budúcím jeho, k dědičnému manství jsme dali a tiemto listem dáváme, chtiece tomu, aby oni ten mlýn tak pod manství drželi a z něho s dědici a budúcími svými té kopy miešenské platu ročnieho k témuž městu nedávali ani dávati povinni byli nynie ani po věčné budúcí časy. Při tom častopsanému Jindřichovi s dědici a budúcími jeho tyto další milosti činiece, aby oni strúhu tu, kteráž na ten mlýn jde, když by koli toho potřeba kázala a na tom mlýně nětco sě opravovati mělo, spustiti za dva nebo za tři dni mohli, aby v tom času, což by sě pokazilo, napraveno býti mohlo; však před spuštěním té strúhy bude on Jindřich s dědici a budúcími svými povinen obyvateluom města Dvoru týden před tiem napřed dáti věděti, aby sobě časně lidé potřeb nachystali, a to, což by potřebí bylo, namleti dali.

K tomu také most ten přes řeku, kterýž jest nad mlýnem proti pivnici, poněvadž tudy od mnoha let jezdieno a voženo bylo a silnice jest, aby jemu Jindřichovi, dědicuom ani budúcím jeho, hájen nebyl; a oni také jej na svuoj náklad, když by sešel aneb zkažen byl, opravovati mají a povinni budú.

Také tomu chcme pro lepší obecní, aby obyvatelé města našeho Dvoru nynější i budúcí žádnému obilé neb sladu z města toho do mlýna téhož Jindřicha voziti a dávati nebránili, ani toho v uobci aneb jinde zapoviedati směli; než každý, ktož by pro své lepší do toho mlýna co dáti chtěl, aby jemu to hájeno nebylo.

Pakli by tíž měšťané v uobci aneb jinde to zapoviedali a do toho mlýna obilé aneb sladuov voziti nedopúštěli, tehdy na ně tuto pokutu ustanovujem, aby hejtmanu našemu kraje Trutnovského nynějšiemu i budúcímu deset kop grošuov českých propadli a dáti povinni byli beze vší odpornosti.

A jakož nadepsaný Jindřich pro lepší prostranství jakús zahradu za dvě kopě grošuov českých k témuž mlýnu přikoupil, z kteréžto platu ročnieho dva groše česká k městu Dvoru dávány jsú: z těch také téhož Jindřicha, dědice a budúcí jeho, vysvobozujem a prázdna činíme, aby jich oni žádnému viece platiti a dávati povinni nebyli. A oni také měšťané naši Dvorští nynější i budúcí sobě tu nahoře dotčenú kopu miešenskú s těmi dvěma groši českými od té zahrady již napotom v časích budúcích při placení sumy, kterúž nám do komory naší platí, každý rok srážeti mají a po věčné časy nám ani budúcím našim králuom českým viece do komory naší nedávati.

Přikazujíc opatrným purgmistru a konšeluom i vší obci častojmenovaného města našeho Dvoru, nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte nahoře psa-

ného Jindřicha s dědici a budúcími jeho při těch při všech milostech jměli, drželi a neporušitedlně zachovali, žádných jim v tom překážek nečiniec, pod uvarováním hněvu a nemilosti naší; poroučejíce při tom urozenému Janovi z Šumburgku, hejtmanu na Trutnově, i jiným manuom kraje Trutnovského nynějším i budúcím, věrným našim milým, kdyžkoli pospolu shromážděni budete a častopsaný Jindřich, dědicové neb budúcí jeho, vás by za to požádali, abyšte jim tento list náš v kniehy vaše manské vložiti a vepsati rozkázali be[z] zmatku a všelijaké odpornosti.

Tomu na svědomie pečet naši královskú k tomuto listu přivěsiti jsme rozkázali. Dán na hradě našem Pražském ten úterý po hodu slavném Ducha svatého léta božieho tisícého pětistého devátého, a království našich Uherského devatenáctého a Českého třidcátého vosmého.

Str. 64; zápis tento je přetržen

154.

Jan Kocléřovský prodává manství v Záboři Matoušovi Ječmenkovi z města Dvora.

1509, 23. června.

Pan Jan Kocleřovský prodal manství své v Záboří Matoušovi Ječmenkovi ze Dvora. Před nás: Jana z Šumburka z Pirštnštejna a na Trutnově, hejtmana manstvie téhož kraje, Jana z Kozojed a v Chotobici, Herše z Železna a na Třemešné, Adama Zilvara z Pilnikova a na Břečtayně, Simeona Prostředka od města Dvoru, předstúpil jest urozený panoše Jan Kocleřovský a oznámil, že jest prodal pravým trhem to manství v Záboří, kteréž byl od Petra Kocúrka koupil, Matoušovi Ječmenkovi ze Dvora; a to s lesy, s lukami, s rolí, s potoky, s lovy i se vším plným panstvím, tak jakž jest to nadepsaný pan Jan sám držal.

Také toto známo buď, že jest toho manství VII prutuov položeno. Jestliže by kdy jaká berně neb jiná potřebnost přišla, z toho všecko, což činiti sě má, svrchupsaný Matouš k tomu sě svolil a řekl podstúpiti, aby v ničem jím neb skrze něho nic nescházelo.

Při tom ihned pan Jan Kocleřovský odevzdal jest Matoušovi to svrchujmenované manství od sebe i od svých budúcích, sobě na tom žádné zvláštnosti a práva ani svým budúcím nepozůstavuje. Stalo sě v sobotu u vigiljí svatého Jana léta božieho tisícího pětistého devátého.

Str. 63; po straně: Záboří.

155.

Kateřině dceři Jana z Kozojed povoleno od krále, aby děditi mohla po otci statek manský.

1509, 27. října.

Dánie královské panu Janovi Kozojedskému, aby dcera jeho Kateřina děditi mohla tiem vším manstvím, což k Trutnovu pří-

sluší, což nynie nadepsaný pan Jan nynie má neb potom mieti bude. Léta Páně tisícého pětistého devátého, v sobotu před svatými apoštoly Šimonem a Judú, urozený pán pan Jan z Šumb[ur]ka s Pirštnštejna, hejtman manství kraje Trutnovského, vyznal toto: že pan Zdislav Dobřenský předstoupil před krále JMt a JMti prosil, aby panu Janovi Kozojedskému milost učiniti ráčil takovú, aby dcera jeho Kateřina pravá dědička byla toho všeho statku, což pan Jan nadepsaný v manství má a mieti bude. Na to výš král JMt rozkázati ráčil panu hejtmanu kraje nadepsaného, aby jemu to obdarovánie a dání v kniehy manské zapsati rozkázal.

Při tom také vyznánie páně hejtmanovu byli jsú urozený pán pan Jindřich Berka z Dubé a na Žirči, urozený a statečný rytieř pan Hanuš z Warnštorfu a na Starých Bucích, pan Viktorin z Kocleřova seděním tudiež, pan Petr z Železna a Simeon Prostředek, přísežní soudu Trutnovského.

A při tom královském obdarovánie byli jsú urozený pán pan Vilém z Walštejna a na Štěpanicích, urozený vládyka pan Jan Rašín z Rismburka na Staré, a pan Hašek Kule z Chotče seděním tudiež.

Zápis tento vepsán jest v tyto manské knihy před panem Heršem z Železné a na Třemešné, panem Zigmundem z Javorníka seděním tudiež, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými soudu manství kraje Trutnovského.

Str. 63.

156.

Jan z Kozojed stanoví poručníky dcery své Kateřiny a statku svého Haška Kuli z Chotče a Otíka z Holovous.

1510, 16. února.

Pan Jan Kozojedský poručníky činí. Před námi: Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými soudu manství kraje Trutnovského, urozený vládyka pan Jan z Kozojed a na Chotobici poručníky tyto činí po své smrti nad Kateřinou, dceří svou, a nad statkem, kterýž po něm zuostane, jakož podle obdarovánie krále JMti nadepsaná Kateřina dědička pravá jest toho statku, zápis předepsaný o tom šíř ukazuje, urozeného vládyku pana Haška Kuli z Chotče a pana Votíka z Holovús a na Cirekvici. A moc za své živnosti sobě pozuostavuje, aby to mohl změniti a jakž sě jemu zdáti a líbiti bude, zjinačiti.

Také při tomto poručenství páně Kozojedského byl jest Pavel, písař přísežný soudu nadepsaného. Stalo sě léta božieho tisícého pětistého desátého, v sobotu po svatém Valentinu.

Také pan Jan Kozojedský toto zapsati rozkázal, aby paní Jitka, manželka jeho, dceři vládla a jí, totiž paní Jitce, aby žádný z moci nadepsané Kateřiny nemohl vyníti. Než poručníci aby každý rok po XV[ti] kopách paní Jitce vydávali na

potřeby dcery nadepsané. A když by sě častopsaná Kateřina vdáti chtěla, paní Jitka bez vědomie pánuov poručníkuov ji vdáti aby moci neměla. Stalo sě léta a dne napředpsaného před osobami v předešlém a v této stránce položeném zápisu popsanými.

Str. 65.

157.

Viktorin z Kocléřova prodává ves Kocléřov s příslušenstvím Wolfgangovi z Hermsdorfu.

1510, 3. června.

Trh panu Wolfkangovi s panem Kocleřovským. Léta patnáctistého desátého, v pondělí mezi ochtábem Těla božieho, před nás: Herše z Železna a na Třemešné, Zigmuuda z Javorníka seděním tudiež, Václava z Šanova a na Hostinném, Simeona Prostředka od města Dvoru, předstúpil jest urozený vládyka pan Viktorin z Kocleřova a oznámil, že jest prodal dobrovolně pravým trhem ku pravému panství a dědičnému držení ves Kocleřov, dvuor s popluží s [dvory] kmetcími, s platy, s robotami, se vším panstvím, s rybníky, s lesy, s lukami, s potoky, se všemi vodotečmi, i se všemi chrastinami i se všemi příslušnostmi, jakž jest toho sám v držení byl, s lovy s hony, s horami i s doly, na zemi i pod zemí, tu sobě ani svým budúcím žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavuje. A to všecko prodal jest urozenému vládyce panu Wolfkangovi z Hermstorfu a dědicuom jeho.

A k tomu sě jest nadepsaný pan Viktorin dobrovolně svolil: jestliže by ktožkoli z přátel neb z příbuzných jeho panu Wolfkangovi na ten statek sáhl a kterakžkoli jej nařěkati chtěl, že v tom za správu jemu stojí a ve všem jej zastati slíbil, tak aby pan Wolfkang žádné škody skrze to nebral.

Také při najprvnějším soudu manském pan Viktorin panu Wolfkangovi odevzdati má ten statek podle práva manského.

Item toto při tom buď známo, že pan Viktorin Kocleřovský vymienil jest a vymieňuje sobě polovici poddacího kostelnieho tu v Kocleřově.

Str. 66; po straně: Kocléřov.

158.

Krištof z Hermsdorfu postupuje plat v Chotobici bratru svému Wolfgangovi.

1510, 3. června.

Dání panu Wolfkangovi, právo bratra jeho v Chotobici. Tajž den a v tu hodinu, jakož svrchu psáno na této stránce stojí, před nás nadepsané přísežné soudu manství kraje Trutnovského předstúpil urozený vládyka pan Wolfkang z Hermstorfu, a ukázal list s pečetí bratra svého a podle toho na svědomie pečet pana Petra z Kbelska a pečet pana Pertolta z Mělnic, kterýžto list v sobě to za-

vieral, že pan Krištof z Hermstorfu kteréžkoli právo má ve vsi v Chotobici a jakýžkoli plat, to všecko poroučí a dává mocně panu Wolfkangovi nadepsanému a jeho dědicuom, na tom sobě ani svým budúcím žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavuje.

A týmž listem pan Krištof rozkázal jest vymazati zápis ten, kterýž jemu svědčil v těchto knihách na ten plat v Chotobici.

Str 66; po straně: Chotobice.

159.

Viktorin z Kocleřova zapisuje bratrancům svým právo své na vsi Bukovině.

1510, 3. června.

Pan Viktorin Kocleřovský bratrancuom zapisuje. Léta patnástistého desátého, v pondělí mezi ochtábem Těla božieho, před nás Herše z Železna a na Třemešné, Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, Václava z Šanova a na Hostinném, Simeona Prostředka od města Dvoru, předstúpil jest urozený vládyka pan Viktorin z Kocleřova a rozkázal zapsati bratrancuom svým právo na Bukovině po té sumě, v čem Bukovina zastavena jest, tak aby oni po smrti jeho to vyplatiti aneb doprodati a s tiem, což by sě jim zdálo a líbilo, učiniti mohli. Moci sobě za své živnosti pan Viktorin v tom pozuostavuje.

Str. 67; po straně: Bukovina.

160.

Král Vladislav svoluje, aby Kateřina dcera Jana z Kozojed po otci děditi mohla statek manský, a činí nápadníky téhož statku po ní Haška Kuli z Chotče a Otíka z Holovous.

V Tatě 1510, 22. července.

Majestát paní Kateřině z Kozojed náležející. Před nás: Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, Adama Zilvara z Pilnikova a na Vlčicích, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manství Trutnovského, urozená paní Kateřina z Kozojed s přátely některými svými předstúpivše požádala jest nás, abychom jí majestát a dání královské jí svědčící v kniehy tyto manské vepsati rozkázali. Jejížto žádosti, poněvad[ž] slušná viděla sě býti, neodepřevši, to jsmy učinili. A ten majestát slovo od slova takto zní:

My Vladislav, z božie milosti uherský, český, dalmatský, charvatský ɔc král, margkrabie moravský, lucemburské a slezské knieže a lužicský margkrabie ɔc, oznamujem tiemto listem všem: Jakož jest slovutný někdy Jan Kozojedský, věrný náš milý, to na nás před časy minulými obdržel, aby dcera jeho Kateřina mohla po smrti jeho v statku, kterýž v kraji Trutnovském leží, pravú dědičkú býti; i prošeni jsmy jménem téhož sirotka, poněvadž to všeckno v kniehy manské jest zapsáno,

abychom ještě takové povolenie naše listem naším potvrditi ráčili, aby potom týž sirotek v tom žádných zmatkuov neměl. K takovéžto prosbě nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomím a radú věrných našich milých, mocí královskú v Čechách, jakož jsmy prvé k tomu svoliti ráčili, ještě tiemto listem svolujemy a toho vědomě potvrzujemy, nahořepsanú Kateřinu, dceru někdy Jana Kozojedského, toho manského statku v kraji Trutnovském pravú dědičkú činiece, a to beze všech lidí všelijaké překážky.

Při tom pro lepší téhož sirotka slovutným Haškovi Kulovi z Chotče a Votíkovi z Holovús, věrným našim milým, toho povolujemy a pravú moc dávámy, poněvadž oni řádně nahořepsaným Kozojedským dcery jeho za poručníky dáni jsú, aby oni mohli tím statkem hýbati potud, pokudž by k lepšiemu sirotčiemu sloužiti mohlo.

Dále také, poněvadž nahořepsaní Hašek a Votík jakožto poručníci o lepší sirotčí státi a o to pracovati mají, nechtiece, aby oni toho také škodni býti měli, takto jim zvláštní milost činímy: Jestliže by pán Buoh častopsaného sirotka Kateřinu smrti uchovati do let rozumných neráčil, tehdy chceme, aby nahoře jmenovaní Hašek a Votík všeho a všelikterakého toho statku manského v kraji Trutnovském ležícího po témž sirotku praví nápadníci byli a s tím statkem všeckno učiniti mohli, jako by jich vlastní byl, však službám a povinnostem manským nám a budúcím králuom Českým bez škody.

Přikazujíce všem úředníkuom i jiným poddaným našim království Českého nynějším i budúcím, a zvláště hejtmanu kraje Trutnovského, věrným našim milým, abyšte nahoře psanú Kateřinu, Haška a Votíka při těch všech milostech a obdarování měli, drželi a neporušitedlně zachovali, žádných jim v tom překážek a obtiežností nečiniece ani komu činiti dopouštějíce, a to pod uvarováním hněvu a nemilosti naší.

Tomu na svědomie pečet naši královskú k listu tomuto kázali jsmy přivěsiti. Dán v Tatě, ten pondělí na svatú Maří Magdalenu, léta božieho tisícého pětistého desátého, království našich Uherského dvadcátého, Českého třidcátého devátého.

Str. 92. Srv. čís. 155, 156.

161.

Johanka z Mečkova čtyrem dcerám svým zapisuje po 50 kopách gr. č. z věna svého.

1510, 15. srpna.

Zápis paní Johanky z Mečkova: dcerám svým po padesáti kopách groších zapisuje. Léta božieho patnástistého desátého, v čtvrtek den Nanebevzetí Matky Boží, před nás: Herše z Železna a na Třemešné, Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné soudu manství Trutnovského, předstúpila jest urozená paní Johanka z Mečkova a s dobrým rozmyslem toto zapsati rozkázala:

Což sě věna jejieho [dotýče], kteréž zapsané v těchto kniehách má na zboží a na vsech v témž zápisu jmenovaných: aby z toho věna jejieho vydáno bylo dcerám čtyřem, když let dojdou, po padesáti kopách groších českých, a to po její smrti.

A jestliže by která z nich prvé, než by let došla, umřela, s jednej na druhú spadnúti má. Pakli by všecky zemřely, tehdy těch II^C ſſ g. na její syny aby spadlo.

A což viec toho věna podle zápisu prvnieho nadepsané paní Johance nad tuto sumu, totiž nad těch II^C ſſ g., svědčí, to poroučí mocně synuom svým.

Item nadepsaná paní Johanka moc sobě za své živnosti zuostavuje, aby to, což v tomto zápisu položeno jest, změniti a s tím jakožto s svým vlastním, což sě jí zdáti a líbiti bude, učiniti mohla.

Str. 67; zápis tento je přetržen.

162.

Viktorin z Kocléřova odevzdává ves Kocléřov Wolfgangovi z Hermsdorfu.

1512, 5. února.

Odevzdánie panu Wolfkangovi od pana Kocleřovského. Před nás: Heřmana z Šumburka z Pirštnšteyna, hejtmana manství kraje Trutnovského, Hanuše z Warnštorfu, Herše z Železna, Zigmunda z Javorníka, Václava z Šanova, Adama Zilvara z Pilnikova, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné soudu manství Trutnovského, předstúpil jest urozený vládyka Viktorin z Kocléřova a dobrovolně podle práva manského odevzdal jest ves Kocléřov se vším příslušenstvím, jakž zápis prodaje šíř ukazuje. A to odevzdal urozenému též vládyce panu Wolfkangovi z Hermštorfu a v Kocléřově i jeho dědicuom neb budúcím, sobě tu nadepsaný pan Viktorin i žádnému z budúcích svých žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavuje. Stalo sě léta božieho tisícého pětistého dvanástého, ve čtvrtek po Hromnicích.

Str. 68; po straně: Kocléřov.

163.

Wolfgang z Hermsdorfu zapisuje bratru svému Kristofovi 310 kop gr. č. na Kocléřově.

1512, 5. února.

Pan Wolfkang z Hermštorfu a v Kocleřově zapisuje bratru svému. Před nás: Heřmana z Šumburka ꝛc, hejtmana manství kraje Trutnovského, Hanuše z Warnštorfu, Herše z Železna, Zigmunda z Javorníka, Václava z Šanova, Adama Zilvara z Pilnikova, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné soudu manství kraje Trutnovského, předstúpil jest urozený vládyka Wolfkang z Hermstorfu a v Kocleřově, snažně žádaje a prose, abychom jemu ceduli v knihy tyto naše manské vepsati rozkázali, kterážto zní v tato slova: Já Wolfkang z Hermstorfu přiznávám sě, že jsem dlužen pravého a spravedlivého dluhu tři sta kop grošuov českých a X ſſ

gr. českých bratru mému Krištofovi z Hermstorfu, a tu sumu já svrchupsaný Wolfkang ujišťuji na svém zboží v Kocleřově se všemi duochody i také na Chotobici takovým obyčejem, když já Kocleřov doplatím panu Viktorinovi ujci svému, tehdy bratru mému Krištofovi z Hermstorfu mám mu vydávati všech duochoduov polovici ze všeho zboží, nic sobě nepozuostavuje.

A když by sumy na tom zboží mieti nechtěl, dada mi rok napřed věděti, tehdy já jemu budu povinovat bez otporu tu sumu dáti a položiti v moc jeho.

Pakli bych tomu všemu zapsání dosti nedělal, tehda má mieti moc a právo na to zboží sě vésti a to držeti a užívati tak dlúho, dokudž bych mu dosti neudělal vedle zapsání tohoto, beze vší překážky mé i dědicuov mých.

A také na tom zboží žádnému nemám zapisovati ani zavazovati bez vuole a vědomí bratra mého Krištofa z Hermstorfu. Stalo sě léta božieho tisícého pětistého dvanástého, ve čtvrtek po Hromnicích.

Plnú vuoli pan Krištof k vymazánie zápisu tohoto dal jest.

Str 68; po straně: Kocléřov. Chotobice. — Zápis tento je přetržen.

164.

Jindřich Berka z Dubé prodává tvrz Žireč s příslušenstvím Burjanovi Labutovi ze Švamberka.

1512, 26. dubna.

Panu Labutovi JMti trh o Žireč. Leta božieho tisícého pětistého dvanáctého, v pondělí po svatém Jiří, před urozeným a statečným rytieřem Hanušem z Warnštorfu a na Starých Bucích, Heršem z Železna a na Třemešné, Adamem Zilvarem z Pilnikova a na Břečtajně, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými soudu manství kraje Trutnovského, stoje urozený pán pan Jindřich Berka z Dubé a na Heřmanicích dobrovolně vyznal jest, že prodal pravým trhem k pravému panství a dědičnému držení Žireč tvrz, dvuor s poplužím, ves s dvory kmecími, s platy, s robotami, se vším panstvím, s rybníky, s lesy, s lúkami, s Labem, s potoky, s chrastinami i se všemi příslušnostmi, jakž jest toho sám v držení byl, s lovy, s hony, s horami i s doly, nad zemí i pod zemí, tu sobě ani svým budúcím práva nepozuostavuje žádného ani žádné zvláštnosti. A to prodal jest urozenému pánu panu Burianovi Labutovi z Švamberku a na Hradišti nad Labem i dědicuom jeho za puol páta sta kop grošuov českých na placenie rozdielné, jakž mezi sebú trh a smlúvu mají.

A pan Jindřich nadepsaný i s dědici svými to svrchudotčené manství, což jest panu Burianovi prodal, spravuje do dne a do roka, čímž má a mieti bude vedle práva manského. Stalo se leta a dne svrchupsaného.

Str. 69; po straně: Žireč.

165.

Adam Zilvar z Pilnikova prodává ves osazenou Vyhnanov a ves pustou Prorub Jindřichovi Berkovi z Dubé.

1512, 26. dubna.

Panu Jindřichovi Berkovi trh. Léta božieho tisícého pětistého XII°. v pondělí po svatém Jiří, před námi: Hanušem z Warnštorfu a na Starých Bucích, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, urozený vládyka pan Adam Zilvar z Pilnikova a na Břečtajně oznámil, že jest prodal ves Vyhnanov k pravému panství a dědičnému držení, s dvory, s mlajnem, s platy, s robotami, s lesy, s potoky, s hony, s horami i s doly, na zemi i pod zemí. A to jest prodal urozenému pánu panu Jindřichovi Berkovi z Dubé a na Heřmanicích i dědicuom jeho za jmenovitú sumu šedesát kop grošuov. A k tomu také prodal jest ves pustou, kteráž Prorub sloula. To vše prodáno jest v sumě svrchupsané.

Item tato při tom výmienka jest: jestliže pan Adam tu nadepsanú ves osedlú i pustú zase v držení bude chtieti ujíti, tehdy od tohoto svatého Jiří nynie minulého v plném roce při svatém Jiří má dáti napřed panu Jindřichovi puol léta věděti; a když toho puol léta vyjde, tehdy při svatém Havle, když jeho sumu pan Adam položí, má jemu ihned to zbožie zase pustiti bez otporu.

Když pak ten čas podle té výmienky pomine, totiž nebude-li panu Jindřichovi při svatém Havle, jakož sě napřed jmenuje, jeho suma dána a položena, tehdy k takové výplatě pan Adam i jeho budúcí mocnosti ani práva mieti nebudou.

Item pan Adam to, což jest prodal, spravuje a spraviti má panu Jindřichovi a jeho budúcím do dne a do roka, čímž má a mieti bude, a to podle práva manského.

Tento zápis svrchupsaný oznámen byl v zahájeném soudu. K kterémuž pan hejtman JMt i jiní páni manové přísežní povolenie dali.

Str. 69; po straně: Vyhnanov. Prorub.

166.

Jindřich Berka z Dubé směňuje s Dvorskými grunty manské za šosovní.

1512, 1. června.

Zápis pana Jindřicha Berky s pány Dvorskými o gruntuov směněnie, totiž městských za manské. Před nás, Heřmana z Šumburka a na Trutnově, hejtmana téhož kraje, Hanuše z Warnštorfu a na Starých Bučicích [sic!], Herše z Železna a na Třemešné, Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, Václava z Šanova a na Hostinném, Adama Zilvara z Pilnikova a na Vlčicích, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manskému, předstúpil jest urozený pán pan Jindřich Berka z Dubé a na Heřmanicích, podle něho páni Dvorští s plnú

mocí jsúc od purgmistra, konšel i ode vší obce vysláni. Obojí společně žádali jsú, aby jim smlouva tato nížepsaná dopuštěna byla v kniehy tyto naše vepsati, kterážto sě stala o změněnie gruntuov městských k městu Dvoru příležejících za grunty manské. Kdež my uznavše žádost jich býti slušnú, zvlášť porozuměvše, že větší diel městských gruntuov za manské odděluje sě, jim k tomu povolenie, aby sě zápisem utvrdilo, dali jsme a mocně dávámy. A ta smlouva zní v tato slova:

Léta božieho tisícého pětistého XII, v úterý po slavném hodu Ducha svatého, stala sě celá, dokonalá a dobrovolná smlouva mezi urozeným pánem panem Jindřichem Berkú z Dubé a na Heřmanicích s jedné, a opatrnými purgmistrem, konšely i vší obcí města Dvoru nad Labem s strany druhé, a to taková:

Jakož jest nadepsaný pan Jindřich některé grunty městské pod šos příslušející držal a drží, totiž Peřinovský kus rolí, lúky, což k tomu přísluší, od Jelena kus louky i rolí, od Jana Bielého Janka syna hony jedny i s tiem kusem louky, od Jana Chodečka kus louky i rolí, od Simeona Prostředka kus rolí a louky, pokud sobě vymezili a sfrajmarčili zvlášť s takovou výmienkou, že pán i jeho budúcí povinni budú s této strany od rolí Simeona Prostředka plot držeti, aby tam dobytek nedocházel; pakli by nedělali, tehdy žádnou škodou jim povinen nebude, totiž Simeon Prostředek i jeho budúcí. Na kterýchžto také gruntích městských hráz k rybníku Hrabišovskému pán dělal jest a tajmž rybníkem topí, a silnice, kteréž by sě tiem rybníkem kazily, opravovati jměl, totiž nad rybníkem i pod rybníkem. Za kteréžto grunty i za nadepsané šosovní platy, kteréž jest pán z těch kusuov platil a platiti měl, i za to, že budúcně purgmistr a konšelé nadepsaní na obecní náklad ty silnice opravovati mají, tak aby pán s těmi opravami těch silnic nic činiti neměl ani jeho budúcí, oddal jest tu louku pod Stránkou i s Labem i s tiem kusem, kterýž by jim pán prodal, i také s Labem, což jeho k tomu kusu přísluší, k tomu také i všicku Stránku až po silnici zhuoru, a pokudž ta louka sama v sobě leží, potud mez Labe i Stránky až k silnici jíti má.

Což sě pak vedenie vody do toho rybníku dotýče, tu pán i jeho budúcí počna od Zález a gruntuov městských starou silnicí vésti má, on neb jeho budúcí. Pakli sě pánu zdáti a líbiti bude, muož ta voda pod novou silnicí vedena býti, i jiné vodoteči po gruntích městských, tak však bez škody silnice. Také ta jmenovaná voda má vpuštěna býti do toho údolí těch rybníčkuov.

A což sě Simeona Prostředka dotýče, on té vší vody polovici do svých rybníkuov požívati má i jeho budúcí beze vší překážky, a s pánem polovici nákladu na strúhy čině povinen bude i jeho budúcí, a obojí to opatrovati mají, aby ta voda nadepsaná budúcně jim k užitku jíti mohla. Což sě pak toho rybníka Hrabišovského u té hráze blíž k městu nad silnicí dotýče, tu pán i jeho budúcí strúhy slušné držeti mají, tak jakž slušné jest.

A když by ten rybník pán neb jeho budúcí spustiti chtěli, před spuštěním mají dáti znáti purgmistru a konšeluom napředpsaným čtyři neděle, a to ku podzimku o svatém Jakubě a k jaru o středopostí.

A jestliže by kdy svrchupsaný purgmistr a konšelé i všecka obec rybník na těch lukách a gruntích pod páně rybníkem dělali a té vody potřebovali, tehdy pán i jeho budúcí splav u této hráze udělati mají a tak, aby voda do starého toku padala. Ale dokavadž rybník neudělají, v tom pán i jeho budúcí vuoli budou mieti s této strany hráze nové aneb s oné strany hráze druhé, kdež sě jim zdáti a líbiti bude, udělati.

A též když by napřed jmenované vody potřebovali, jakž oněmi trúbami puštěno bude, takéž touto s této strany vší aby puštěno bylo; a podtrubí pod tajmž rybníkem a hrází novou pán i jeho budúcí svobodné mieti mají beze vší překážky.

Str. 71.

167.

Hanuš z Warnsdorfu připovídá se k statku Jana z Šanova a na Hostinném.

1512, 2. června.

Před námi: Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství kraje Trutnovského, urozený a statečný rytieř Hanuš z Warnštorfu a na Starých Bucích oznámil jest, kterak jsa rukojmí za nějakou sumu peněz za pana Jana Hostinského, z toho rukojemství vypraven nenie. Při tom také okázal psanie, kteréž jemu pan Jan o tuž věc učinil, žádaje, aby sě o svuoj diel umlouval. Žádal jest nás nadepsaný pan Hanuš, abychom jemu připovědi na statek jeho páně Januov, kterýž k manství Trutnovskému přísluší, přáli, buď jeho málo neb mnoho.

Čehož my odepřieti slušně nemohúce, tohoto zápisu dopustili jsme tak: Jestliže k tomu přijde, že pan Hanuš za pana Jana své dadúc, toho zase dosétci nebude motci, aby sě statku nadepsaného přede všemi jinými držeti a jím sě hojiti mohl. Stalo sě léta božieho tisícého pětistého dvanástého, v středu před svatú Trojicí.

Toto při tom věděno býti má, že pan Hanuš z té příčiny připověděl sě jest na statek nadepsaný, jestliže by pan Jan týž statek prodati chtěl, prvé než by jej vypravil aneb to, což by zaň dal, zase navrátil, aby k takovému prodaji dopuštěn nebyl, neb jemu toho pan Hanuš brániti chce právem.

Při tom ihned tajž den a tu hodinu pan Prokop Poličanský, úředník na Trutnově, na miestě pána pana hejtmana manství kraje toho Trutnovského, připověděl sě jest týmž vším zpuosobem k statku svrchupsanému po panu Hanušovi svrchupsaném.

Str. 70.

168.

Jitka z Chotče právo své na Chotobici zapisuje Jiříkovi z Koloděj manželu svému.

1512, 14. října.

Paní Jitka z Chotče panu Jiříkovi z Koloděj, panu manželu svému, právo své na Chotobici zapisuje. Před nás Heřmana z Šumburka a na Trutnově, hejtmana manstvie téhož kraje, Hanuše z Warnštorfu a na Starých Bucích, Herše z Železna a na Třemešné, Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, Václava z Šanova a na Hostinném, Adama Zilvara z Pilnikova a na Vlčicích, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manstvie téhož, předstúpila jest paní Jitka z Chotče a dobrovolně s dobrým rozmyslem a raddú přátel svých dala jest a mocně dává všecko právo své na Chotobici, kteréž má řádně zapsané napřed v kniehách těchto, jakož týž zápis to v sobě zavierá a šiř ukazuje, na tom sobě ani svým budúcím žádné mocnosti i žádného práva nepozuostavuje, a to Jiříkovi z Koloděj, panu manželu svému, i jeho dědicuom neb budúcím, tak aby on s tou sumou v témž zápisu napřed jmenovaném položenú mohl učiniti, což by sě jemu zdálo a líbilo, též i jeho budúcí. Stalo sě leta božieho tisícého pětistého dvanástého, ve čtvrtek před svatým Havlem.

Item toto při tom má věděno býti, že pan Jiřík nadepsaný, když jemu suma v témž napřed psaném zápisu jmenovaná dána a položena bude, tak jakž týž zápis ukazuje, tehdy povinen bude ten statek zase pustiti, komuž náležeti bude, beze vší otpornosti.

Také i toto známo býti má, že paní Jitka i ten list věnní, kterýž měla, mocně dala jest nadepsanému panu Jiříkovi manželu svému, tak aby on s tím listem mohl učiniti, což by sě jemu zdálo a líbilo, jako by jemu slovo od slova svědčil.

A pan Jiřík to držeti má, což sě v tomto zápisu zavierá a zapisuje, bez újmy služby krále JMti, pána našeho milostivého.

Str. 70; po straně: Chotobice. — Zápis tento je přetržen. Srov. č. 90.

169.

Zikmund z Javorníka zavazuje statek svůj Hanušovi z Warnsdorfu.

1513, 7. března.

Panu Hanušovi zápis na pana Javornického. Leta božieho tisícého pětistého třináctého, v pondělí před svatými mučedlníky Crhou a Strachotou, před nás Herše z Železna a na Třemešné, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné manstvie kraje Trutnovského, předstúpiv před nás urozený vládyka pan Zigmund z Javorníka a oznámil:

Jakož jest zaň rukojmie urozený a statečný rytieř pan Hanuš z Warnštorfu v listu hlavniem za věno ku paní Anně, manželce téhož pana Zigmunda, kteréhožto

věna příjemce jest urozený vládyka pan Bavor z Hustiřan ɔc; i poněvadž již psaný pan Hanuš v témž rukojemství státi nechce a toho žádá, aby z něho vypraven byl konečně do svatého Jiří najprv příštieho, k čemuž sě jest pan Zigmund dobrovolně svolil a slíbil do toho času panu Hanušovi jeho pečeť navrátiti. Pakli by toho neučinil, tehdy tiemto zápisem zavazuje statek svuoj, totiž Javorník se vším jeho příslušenstvím, tak aby on pan Hanuš ihned nazajtřie po svatém Jiří komorníkem, tak jakž v tomto manství za právo drží sě, na týž statek uveden byl a jeho užíval dotud, dokudž by pečeti panu Hanušovi, tak jakž svrchu psáno stojí, pan Zigmund nenavrátil.

A když by pečet svú pan Hanuš z listu prvé psaného vyvazenou měl, ihned tento zápis v nic obrácen býti má.

Str. 72; po straně: Javorník.

170.

Viktorin z Kocléřova zapisuje 100 kop gr. č. věna na vsi Bukovině Anně z Bořic manželce své.

1513, 13. června.

Pan Viktorin Kocléřovský věno zapisuje paní Anně manželce své. Leta božieho tisícého pětistého třináctého, v pondělí před svatým Vítem, před nás Hanuše z Warnštorfu a na Starých Bucích, Herše z Železna a na Třemešné, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpil jest urozený vládyka pan Viktorin z Kocléřova a dobrovolně zapsati jest rozkázal C ſſ gr. českých paní Anně z Bořic, manželce své, věna jejieho spravedlivého na své vsi Bukovině i na všem, což k té vsi přísluší, na lidech na kmetcích, na požitcích jiných, na rybnících, na potocích, na mlýně, na lesích tak, jestliže by jeho přebyla, aby s tiem věnem jako s svým vlastním, což by sě [jí] zdálo a líbilo, učiniti mohla.

Tu pan Viktorin nic [sobě] nepozuostavuje, než výplatu sobě a svým budúcím zachovávaje hotovú pospolnú sumú, jakož sě svrchu jmenuje, groši českými zaplatiti již jmenované paní Anně; avšak všecko bez pohoršenie a újmy služby KMti k Trutnovu příslušející.

Toto pak vědomo býti má: Jestliže by pan Viktorin tu svrchupsanú ves prodati chtěl, aby to bylo bez újmy věna jejieho; totiž aby ihned po prodaji list obyčejnaj na těch C ſſ gr. českých s dobrajmi a hodnajmi rukojmiemi pan Viktorin neb jeho budoucí položili; a ten list k věrné ruce aby dán byl schovati tu, kdež by paní Anna dobře svajm jista byla.

Při tom také toto má vědomo býti, že pan Viktorin nadepsaný po smrti své výplatu na té vsi svrchujmenované pozuostavuje a dává strýcuom svým, synuom pana Jana z Kocléřova bratra svého, neb jednomu znich, takovým zpuosobem vším,

aby jim ta výplata vyjíti mohla, jakž svrchu psáno stojí. Moc sobě pan Viktorin za své živnosti pozuostavuje při tomto dání té výplaty.

Str. 74; po straně: Bukovina. — Zápis tento je přetržen.

171.

Hašek Kule z Chotče a Otík z Holovous, poručníci sirotka a statku nebožtíka Jana z Kozojed, dávají týž statek ve 100 kopách gr. č. v zástavu Jiříkovi z Koloděj.

(1513.)

Pan Hašek Kule z Chotče, pan Votík z Holovús, poručníci statku po nebožtíkovi panu Kozojedském pozuostalého. Před nás Hanuše z Warnštorfu a na Starých Bucích, Herše z Železna a na Třemešné, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpivše před nás urození vládyky pan Hašek Kule z Chotče seděním tudiež, pan Votík z Holovús a na Cirekvici, poručníci mocní panny Kateřiny, dcery nebožtíka pana Jana Kozojedského, a statku po něm pozuostalého, oznámili před námi, že jsú postúpili a mocně v drženie pustili všecek statek ten sirotka nadepsaného, což jeho koli pozuostává nad věno paní Jitky, někdy manželky pana Jana napřed jmenovaného a matky téhož sirotka. A to zpuosobem tiemto takové drženie statku téhož pouštějí urozenému vládyce panu Jiříkovi z Koloděj a na Skalici, tak aby on toho statku požívati a jím vládnúti mohl dotud, dokudž by jemu sto kop grošuov českých dáno a splněno nebylo, kterýžto dluh a sumu nebožtíkem panem Janem Kozojedským zadluženú pan Jiřík na sebe jest přijal.

Když by pak koli jemu těch C ſſ g. dáno a položeno bylo, tehdy bez otporu a všelijaké výmluvy téhož statku všeho, což přes věno svrchupsané paní Jitky jeho, totiž statku, přebývá, má postúpiti poručníkuom nadepsaným.

Při tom také toto má vědomo býti, že pan Jiřík častopsaného statku v držeenie jsúc, má a povinen bude to tak spravovati, aby naň žádného zadluženie přes těch C ſſ gr. nedopouštěl.

A jestliže by poručníkuov nadepsaných v tom času pán Buoh smrti neuchoval, tehdy pan Jiřík po vyzdvižení a přijetí sumy těch C ſſ g. českých má a povinen bude týž statek pustiti panně Kateřině svrchupsané.

Také pan Jiřík častopsaný, jakž ten statek v drženie přijímá, tak jeho zase postúpiti povinen bude, aby od něho nic odcizeno nebylo, leč by sě co skrze války neb jinak k tomu podobně z dopuštěnie božieho přihodilo; tiem pan Jiřík povinen býti nemá.

Str. 73; zápis tento je přetržen. Srov. č. 125.

172.

Duchek Had prodává louku Josefovi krejčímu z města Dvora.

1515, 29. ledna.

Prodánie louky, kteráž při městě Dvoře ležiec, k manství Trutnovskému přílеží. — Duchek Had. Před námi Heršem z Železna a na Třemešné, Zigmundem z Javorníka seděniem tudiež, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, v pondělí před slavností Hromnic léta božieho XV^C^XV^o^, Duchek Had dobrovolně a rozmyslně prodal jest louku svú, kterúž byl od Jiříka Števausova koupil, jakož zápis předešlý s tým Jiříkem šíř ukazuje. A to jest prodal s týmž vším příslušenstvím a právem, jakž toho sám v držení byl, opatrnému Josephovi krajčiemu, města Dvoru obyvateli, k pravému a dědičnému drženie za sumu, jakž jsú mezi sebú smlúvu učinili.

Item k té louce přísluší proti nie puol Labe a vrbiny, kteréž jí přileží; těch též svrchupsaný Joseph užívati má, jakož nadepsaný Duchek toho všeho v držеnie jsa užíval i jeho předkové, toho gruntu držitelé. Nic sobě častopsaný Duchek ani svým budúcím na té louce a na témž gruntu nepozuostavuje.

A jestliže by při tomto prodaji louky svrchupsaný taková potřebnost náležala, aby před panem hajtmanem JMtí a pány many v soudu zahájeném na Trutnově trh ten oznámen byl, to prvé psaný Duchek učiniti má a řádem tiem všechno podniknouti.

A jestliže by v tom času pán Buoh smrtí jeho zachvátiti ráčil, tehdy na miestě svém mocně poručil opatrnému Jiříkovi Markusovi, aby on mocnost jměl odevzdati tu louku a všeckno učiniti, jako by sám Duchek osobně to puosobil, což by při témž prodaji jaké potřebnosti náležalo.

Zápis nadepsaný oznámen byl v soudu zahájeném ve čtvrtek před Navštievením panny Marije; kterémuž zápisu pan hejtman JMt i jiní páni manové přísežní povolenie dali.

Str. 74; po straně: Louka. Kus Labe.

173.

Anna z Bořic 100 kop gr. č. věna svého zapsaného na vsi Bukovině odkazuje Šimkovi z Bořic, otci svému.

1515, 29. ledna.

Paní Anna z Bořic. Před námi Heršem z Železna a na Třemešné, Zigmundem z Javorníka seděním tudiež, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství kraje Trutnovského, paní Anna z Bořic osobně stojéci dobrovolně a rozmyslně s radú přátel svých zapsati rozkázala věno své, kteréž má na Bukovině, jehož jest suma sto kop grošuov českých, jakož předešlý zápis ukazuje

a gruntovně oznamuje. A to zapisuje a odkazuje mocně urozenému vládyce panu Šimkovi z Bořic, otci svému, tiemto zpuosobem: Jestliže by jí paní Anny prvé než pana Šimka pán Buoh smrtí zachvátiti ráčil, aby on pan Šimek s tiem věnem svrchupsaným učiniti mohl jako s svým vlastním, což by sě jemu zdálo a líbilo.

Moc sobě paní Anna za své živnosti pozuostavuje při tomto zápisu [to] změniti aneb tak při tom zuostaviti. Stalo sě léta božieho tisícého pětistého patnástého, v pondělí před slavností Hromnic.

Str. 74; zápis tento je přetržen.

174.

Král Vladislav dává své svolení, aby Anna a Jitka, dcery Šimka z Bořic, po otci svém směly dědíti statek manský.

V Prešpurce 1515, 19. dubna.

My Vladislav, z božie milosti uherský, český ꝛc král a margkrabie moravský ꝛc, oznamujem tiemto listem všem, že jsmy prošeni od urozeného Jana z Šumburgka a na Lanchutě, věrného našeho milého, abychom slovutnému Šimkovi z Bořic, věrnému našemu milému, tu milost, co sě manstvie aneb statku manského, kterýž k Trutnovskému manství přísluší, jmenovitě rybníku a Podstránie se vším jeho příslušenstvím, a kterýž položenie má blízko u města našeho Dvoru nad Labem, tak jakož to od urozeného Jindřicha Berky z Dubé a na Heřmanicích, věrného našeho milého, koupil, dotýče, učiniti a ten statek jmenovaný po smrti téhož Šimka na Annu a Jitku, dcery jeho, převésti ráčili.

K kteréžto prosbě pro služby téhož Jana nakloněni jsúce, přivolili jsmy k tomu a tiemto listem mocně jakožto král český přivolujeme a jmenovaný statek, jakž sě svrchu píše, na již psané Annu a Jitku převozujeme, chtiece tomu konečně, aby ony týž statek po smrti téhož Šimka, otce svého, jakožto pravé dědičky toho statku jměly, držely, jím vládly a jeho užívaly bez našie, dědicuov našich i jiných všech lidí všelijaké překážky.

A protož přikazujem urozenému Heřmanovi z Šumburgka, hajtmanu kraje Trutnovského, věrnému našemu milému, i jiným hejtmanuom budúcím, aby svrchupsané Annu a Jitku při tomto našem obdarovánie jměli, drželi a neporušitedlně zachovali a toto dánie a obdarování naše v kniehy manské, jimiž sobě tíž manové Trutnovští statky své řiedí a spravují, vložiti a vepsati dali bez zmatku a všelijaké otpornosti.

Tomu na svědomie pečet naši královskú k listu tomuto rozkázali jsmy přitisknúti. Dat. Posonii f. V. post dominicam Quasimodogeniti, anno Domini ꝛc XV., regnorum autem nostrorum Vngarie XXV., Boemie vero XLIIII°.

Ex commissione propria Regie Maiestatis.

Str. 78.

175.

Jindřich Berka z Dubé prodává statek Hrabišovský Šimkovi z Bořic.

1515, 2. května.

Pan Jindřich Berka z Dubé. Prodánie rybníka Hrabišovského, a což k němu přísluší. Před námi: Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, urozený pán pan Jindřich Berka z Dubé a na Heřmanicích a urozený vládyka Šimek z Bořic a u města Dvoru oznámili, že jsú mezi sebú učinili pravý a dokonalý trh, tak že jmenovaný pán prodal jest témuž panu Šimkovi statek ten, kterýž Hrabišovský slove, Podstránie, rybník, rybníček malý a všechno, což k tomu přísluší, se všemi vodotečmi i jiným vším právem, tak jakž toho sám v drženie byl.

Též také prodal jest ten plat, kterýž jměl na tom popluží, na lukách a lesích okolo téhož rybníka, na osobách některých, města Dvoru obyvatelech, kterýmž jest to pán nadepsaný pod týž plat prodal, tak jakž jednomu každému, co kto platiti má, uloženo jest.

Na tom gruntu a jmenovaném statku nadepsaný pán sobě ani svým budúcím nižádného práva i vzláštnosti žádné nepozuostavuje. Stalo sě v středu na den svatého Zigmunda, léta božieho tisícého pětistého patnástého.

Str. 75.

176.

Krištof z Švamberka a na Boru k vyhlášení nálezu mezi ním a Heřmanem z Šumburka stanoví plnomocníky.

1515, 10. května.

Urozený pán pan Kristofor z Švambergka a na Boru, jsa pohnán od urozeného pána pana Heřmana z Šumburgka a na Trutnově podle svolenie pánuov manuov přísežných k vyhlášenie nálezu, k rozsudku, poručiti jest ráčil na miestě svém přijíti ten nález a rozsudek k zisku i k ztrátě urozeným vládykám panu Zdenkovi z Bošína, purgkrabí na Ratajích, Albrechtovi Kekulovi z Stradonic, a opatrnému Johannesovi písaři Toušovskému, všem spolu nebo jednomu z nich.

Stalo sě zapsánie toto v zahájeném soudu f. V. post festum Stanislai anno ꝯc XV.

K třetiemu puohonu pán JMt osobně státi jest ráčil.

Str. 76.

177.

Adam, Mikuláš a Hynek Zilvarové z Pilnikova prodávají zámek Břecštein s příslušenstvím Karlovi z Šumburka.

1515, 10. května.

Panu Karlovi Šumburkovi JMti trh o Vlčice a o ten statek, což páni Zilvarové po svém otci drželi. Před urozeným pánem panem

Heřmanem z Šumburgka a na Trutnově, hejtmanem manstvie kraje téhož, Hanušem z Warnštorfu a na Starých Bucích, Heršem z Železna a na Třemešné, Zigmundem z Javorníka seděním tudiež, Václavem z Šanova a na Hostinném, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, stojíc urození vládyky Adam Zilvar, Mikuláš a Hynek bratří vlastní z Pilnikova, vyznali dobrovolně a svobodně, že jsú prodali pravým trhem ku pravému panství a dědičnému drženie zámek Břečtajn a tvrz Vlčice s poplužími ornými i neornými, s lesy, s lukami, dědinami, s rybníky, potoky i se vším tiem, cožkoli k témuž zámku a tvrzi nadepsané přísluší, jmenovitě tyto vsi: Vlčice ves, ves Pilnikov, ves Mladé Buky, ves Záboří, ves Punkundorf, ves Voblanov, ves Lhota Pustá, v Starých Bucích dvuor i což k tomu přísluší, item v Bukovině ve vsi člověk jeden. A v těch vsech již výš psaných nadepsaní bratří prodali jsú ty lidi s platy, kteréž jsú na nich jměli a užívali, se vším příslušenstvím, tak jakož jsú sami drželi, i s plným panstvím, nic sobě tu ani svým budúcím které zvláštnosti nepozuostavujíc, též také i s poddacím kostelním, což k tomu zbožie nadepsanému přísluší, a to prodali jsú urozenému pánu panu Karlovi z Šumburgka i jeho dědicuom a budúcím.

Což sě pak mladších bratří Petra a Jana z Pilnikova dotýče, svrchupsaní Adam, Mikuláš a Hynek pánu JMti za správu stojí a spravují tiem, což mají neb jmieti budou. A za to slibují, když svrchupsaní Petr a Jan let duojdou, aby před panem hejtmanem JMtí a pány many před soudem zde na Trutnově stáli a k tomu trhu povolenie dadúc, sě přiznali.

Při tom ihned svrchupsaní bratří Adam, Mikuláš a Hynek odevzdali jsú statek nadepsaný od sebe i od svých dědicuov a budúcích panu Karlovi a jeho dědicuom [a] budúcím, na tom sobě, dědicuom a budúcím svým častopsaní bratří nic nepozuostavujíc. Stal sě zápis tento léta božieho XV^{C}XV^{o} ve čtvrtek po svatém Stanislavu.

Item svrchupsaní Adam, Mikuláš a Hynek bratří stojíce před zahájeným soudem přiznali jsú sě všickni i jeden každý z nich, že jsú své diely po otci svém přijali; a nemají žádný z nich pro týž otcovský statek jeden na druhého navracovati sě na časy budoucí.

A jakož diel mladšiech bratří Petra a Jana při najstarším bratru zuostati má do rozeznánie pánuov soudcí soudu zemského, buďto pak že by týmž rozeznáním až do těch let dospělých jich dielové při najstarším bratru, totiž při panu Adamovi, trvati jměli, tehdy pan Adam povinen bude jim oběma aneb každému z nich diel ten ujistiti, aby oni Petr a Jan bez omylu takovúž a rovnou sumu jako který z svrchupsaných starších bratří dielu svého z statku otcovského najíti mohli. A kterakú sumu jeden z týchž bratří starší na svuoj diel přijal jest, tolikéž jednomu každému z mladších jeho dielu dostati sě má, jakož cedule řezaná smluvní, kterúž pečetěnú mají, to šíř zavierá a ukazuje. Stalo sě léta a dne svrchupsaného.

Ten všicek trh nadepsaný pan Karel pustiti ráčil urozenému vládyce Adamovi Zilvarovi z Pilnikova, kterýžto plnú moctnost má a mieti bude i plné právo k tomu ke všemu, což ten svrchupsaný zápis v sobě zavierá a ukazuje, tak jako by jemu slovo od slova svědčil, též i jeho dědicové a budúcí. Stalo sě v sobotu před svatými apoštoly Petrem a Pavlem, léta Božieho XV^C^XVIII^o^ [1518, 26. června], a to v přítomnosti pana Herše z Železna a na Třemešné a Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežných k soudu manství Trutnovského.

Str. 76. Zápis ten přetržen. Nad ním poznamenáno:

Léta M^o^V^C^XLIII^o^, v středu po svatém Diviši [1543, 10. října], mimo předešlé přetržení a propuštění tohoto trhu jest týž trh přetržen a vymazán podle nového zřízení o vyzdvižení desk zemských pohořelých, neb zboží v něm obsažené majestátem krále Ludvíka slavné paměti jest k manství propuštěno, jak majestát ten ve dsky dvorské památné slovo od slova vepsaný to v sobě zavírá.

178.

Hanuš z Warnsdorfu zapisuje Jiříkovi Gersdorfovi z Gerštorfu 40 kop gr. č. na lidech svých.

1515, 10. května.

Pan Hanuš Bucský zapisuje a zapsati rozkázal panu Jiříkovi z Kerstorfu plat na lidech níže jmenovaných v sumě dole položené. Před námi Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, urozený a statečný rytieř pan Hanuš z Warnštorphu a na Starých Bucích oznámil a přiznal sě, že jest dlužen pravého a spravedlivého dluhu urozenému vládyce panu Jiříkovi Kerstorfovi z Kerstorfu čtyřidceti kop grošuov českých; v kterémžto dluhu a sumě té zapisuje svrchupsaný pan Hanuš jmenovanému panu Jiříkovi plat do čtyř kop grošuov českých na těchto zejména lidech poddaných svých: na Urbanovi Malém, na Václavovi Vítkovi, na Vaňkovi, na Lorencovi Kalnarovi, na Andrysovi Brayr[ovi], na Hanušovi Vítkovi, na Bartlovi Povlic[ovi], na Bartlovi Kalnarovi, na Prokopovi Gbaurovi, na Tomášovi Hylbrantovi.

A to na takový zpuosob prvé psaný pan Hanuš ten plat a lidi jmenované zavazuje: Jestliže panu Jiříkovi sumy jeho, totiž těch XL ß gr., na svatého Havla aneb konečně ve dvú nedělích po témž svatém Havle najprv příštím pořád zběhlých i s úrokem nedá, tehdy ihned postúpiti má těch nadepsaných lidí panu Jiříkovi se vším právem svým, sobě na nich ini svým budúcím nic nepozuostavujíc, než toliko vajplatu pospolní a hromadní sumou sobě zachovávaje. A on pan Jiřík ty lidi držeti má dotud, dokudž by jemu od pana Hanuše ta častopsaná suma dána a splněna nebyla.

Také pan Hanuš dobrovolně k tomu sě svolil, jestliže na čas jmenovaný té

jistiny i s úrokem nesplní, aby komorníkem tak, jakž práva manská dokazují, na ty lidi a v drženie jich uveden byl na zpuosob svrchupsaný.

Item pan Jiřík častopsaný bude motci tohoto zápisu jinému postúpiti a právo své zapsati. A ten, ktož by to zapsánie měl aneb mieti bude, všecknu mocnost obdrží, jako by jemu zápis tento slovo od slova svědčil. Item toto má vědieno býti, že dědicové pana Jiříka, aneb jeden z nich, budou jmieti plnú moctnost k tomuto zápisu jako on sám pan Jiřík, jestliže zpuosobem nadepsaným jinému téhož zápisu nepostoupí. Actum f. V. post festum sancti Stanislai, anno ɔc XV°.

Str. 77.

179.

Soud manský v knihy své klade zápis, jímž král Vladislav II. svoluje, aby Šimek z Bořic mohl odkázati statek manský dcerám svým.

1515, 10. května.

P a n u Š i m k o v i z B o ř i c d á n i e k r á l o v s k é, a b y d c e r y j e h o d ě d i l y v m a n s t v í, k t e r é ž s ě v t é m ž d á n i e j m e n u j e. Před nás, Heřmana z Šumburgka a na Trutnově, hejtmana manstvie téhož kraje, Hanuše z Warnštorfu a na Starých Bucích, Herše z Železna a na Třemešné, Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, Václava z Šanova a na Hostinném, Adama Zilvara z Pilnikova a na Vlčicích, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manstvie téhož, předstúpil jest urozený vládyka Šimek z Bořic a u města Dvoru, a žádal za to, aby obdarovánie krále JMti, kterýmž JKMt téhož pana Šimka obdařiti ráčil, aby dcery jeho dědičky pravé byly v manství níže jmenovaném, jakž list od JKMti dolepsaný v sobě zavierá a ukazuje, v kniehy tyto napsáno bylo.

Žádosti takové nadepsaného pana Šimka nejsúc odporni, povolenie k tomu, aby týž list v tyto naše kniehy vložen a vepsán byl, dali jsmy, kterýž v tato slova zní: My Vladislav ɔc . . . [následuje list krále Vladislava ze dne 19. dubna 1515, otištěný pod č. 174.].

Při žádosti svrchupsané pan Šimek oznámil, že moci sobě pozuostavuje, aby tento zápis změniti a zjinačiti mohl na tento zpuosob: co sě toho statku, kteréhož podle obdarovánie KMti dcery jeho Anna a Jitka dědičky po smrti téhož pana Šimka dotýče, aby ten statek za živnosti své prodati, dáti, změniti a s ním, což by sě jemu zdálo a líbilo, učiniti mohl, a dcery jeho nadepsané aby moci žádné neměly jemu toho zbraňovati. Než jestliže by toho neprodal a toho statku před smrtí svú nezměnil, tehdy moctnost zpuosobem svrchupsaným aby obdržaly.

A my hejtman a manové svrchupsaní za stálou a pevnou i jistou věc častojmenovanému panu Šimkovi, cožkoli v tomto zápisu jmenuje sě, položili jsmy. Stalo

sě zapsánie toto na Trutnově v zahájeném soudu léta božieho XV^C^XV^o^, f. V. post festum sancti Stanislai.

Str. 78.

180.

Václavovi z Šanova zapsáno 19 kop gr. č. dluhu na statku Václava z Radče v Lanově.

1515, 14. června.

Zápis panu Václavovi z Šanova na statku pana Václava Langnovského. Před námi: Adamem Zilvarem z Pilnikova a na Vlčicích, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, stoje urozený vládyka pan Václav z Radče a v Langnově, kterýž podle staného práva a vedenie na statek jeho měl jest postúpiti statku téhož urozenému vládyce panu Václavovi z Šanova a na Hostinném v dluhu, kterýmž jest povinen Janovi rychtáři Langnovskému, jmenovitě v osmnácti ſſ^β^ gr. českých, při tom také počteno jest dluhu, kterýmž jmenovaný pan Václav Langnovský povinen jest lidem pana Václava Hostinského poddaným Jarošovi z Hostiného XCVIIj g. českého, Vanclovi Šivlovi XXVIII g. českých. Kdež nadepsaný pan Václav Hostinský podle téhož práva staného a vedenie komorníka mohl a měl sě jest uvázati v statek pana Václava Langnovského, i k žádosti pana Adama Zilvara a pana Zigmunda Javornického prodlenie tomu dluhu učiniti svolil sě jest do svatého Havla najprv příštieho, tak a na ten zpuosob, jestliže pan Václav Langnovský dluhu nadepsaného nesplní, aby pan Václav Hostinský uveden byl na všecek statek, což jeho koli má a drží pan Václav Langnovský tu v Langnově, a to aby sě komorníkem, tak jakž práva manská ukazují, uvésti mohl, a pan Václav Langnovský tomu nižádného otporu nemá a nebude motci činiti.

Item pan Václav Hostinský, jestliže k tomu připuštěno bude a skrze neplněnie pana Langnovského statek jeho v drženie ujme, tehdy toho všeho statku požívati bude motci a jej držeti dotud a tak dlúho, dokudž by dluh nadepsaný od pana Václava Langnovského zúplna zaplacen nebyl. Stalo sě leta božieho XV^C^XV^o^, ve čtvrtek před svatým Vítem.

Item toto má také věděno býti: která ſſ^β^ g. od úvodu komorníku jměla dána býti, tu pan Václav Langnovský, maje ihned dáti, připsati rozkázal k dluhu svrchupsanému. A nižádným obyčejem zápis tento svrchupsaný rušen býti nemuož, leč i ta ſſ^β^. g. od pana Václava splněna bude. A tak sejde sě dluhu XIX ſſ^β^ g. českých, kromě Jaroše a Vencle. Stalo sě léta a dne svrchupsaného.

Item s povoleniem pana hejtmana JMti a pánuov manuov propustil jest ten svrchupsaný zápis pan Václav Hostinský panu Janovi Tetaurovi, aby on pan Jan všicknu moc měl v témž zápisu, tak jako by jemu slovo od slova svědčil.

Str. 80; zápis tento je přetržen.

181.

Krištof z Hermsdorfu jmenuje plnomocníky k soudu.

1515, 5. července.

Poručníky urozený vládyka Krištoph z Hermštorfu činí. Jakož pan Václav Hostinský podle práva staného žádal uveden býti v statek pana Wolfkanga z Hermstorfu, a pan Krištof podle zápisu v kniehách těchto, kterýž na týž statek má, také úvodu téhož žádal: pan hejtman se pány many odložiti toho ráčili do soudu, kterýž jmenován jest a držán bude ten čtvrtek před svatými apoštoly Šimonem ꝛc [25. října], a [za]tiem raddu a naučenie v soudu zemském umienili jsú vzéti.

K témuž pak soudu pan Krištof, nebude-li motci osobně státi, poručníky tyto k přijetí rozsudku, zisku i ztráty zvolil jest urozené vládyky pana Zigmunda z Javorníka, pana Václava Donata z Těchlovic a Hanuše Mošvice z Robsau, aby oni neb jeden z nich měli neb měl plnú moc a právo přijíti rozsudek a jemu tak dosti učiniti, jako by sám pan Krištof tomu přítomen byl. Stalo sě anno ꝛc XV°. f. V. post Procopii.

Str. 80.

182.

Král Vladislav dává své svolení, aby Šimon Prostředek, měštěnín města Dvoru, o statku svém manském mohl kšaftovati, a kdyby bez kšaftu zemřel, aby statek ten spadl na dceru jeho Lidmilu.

Ve Vídni 1515, 30. července.

Majestát panu Simeonovi svědčící. My Vladislav z božie milosti uherský, český, dalmatský, charvatský ꝛc král, margkrabie moravský, lucemburské a slezské knieže a lužicský margkrabie ꝛc, oznamujem tiemto listem všem, že jsmy prošeni jménem slovutného Simeona Prostředka, měštěnína města našeho Dvoru nad Labem, věrného našeho milého, abychom jemu tu milost učiniti ráčili, což sě statku jeho, kterýž k manství našemu Trutnovskému příleží, dotýče, jmenovitě Podhořie se vším příslušenstvím, s rolí, s lukami, s palouky, s lesem, s rybníčky, i s tím gruntem, na kterémž rybník udělán jest, kterýžto statek položenie má blízko u města našeho Dvoru, aby on svrchudotčený Simeon Prostředek tý[ž] statek a to manství zřéditi, kšaftovati i poručiti mohl, komuž by sě jemu zdálo a líbilo, buďto za zdravého života aneb na smrtedlné posteli; a to poručenie a zřiezenie aby plnú mocnost mělo, tak jako by kniehami manskými stvrzeno a zapsáno bylo. A jestliže by pak toho před smrtí svú nezřiedil, tehdy po smrti jeho aby Lidmile, dceři jeho vlastní, to manství v drženie a v moc přijíti mohlo, a ona aby práva dědická toho všeho předepsaného statku a manstvie byla.

Protož z milosti naší a mocí královskú v Čechách svolili jsmy k tomu a tiemto listem svolujemy, a téhož Simeona Prostředka tím obdařiti ráčili jsmy a obdařujemy,

totiž aby on ten svrchujmenovaný statek manský Podhoří se vším příslušenstvím, jakož sě svrchu píše, mohl zřéditi, kšaftovati a poručiti za své živnosti, komuž by sě jemu zdálo a líbilo; a to zřiezenie aby plnú mocnost mělo, jako by kniehami manstvie Trutnovského stvrzeno a zapsáno bylo. Pakli by toho před smrtí svú nezřiedil, tehdy po smrti téhož Simeona Prostředka Lidmila dcera jeho tím vším statkem a manstvím aby vládla, jeho užívala a toho pravou dědičkou aby zuostala beze vší otpornosti.

Přikazujíce nynějšiemu i budúcímu hejtmanu našemu Trutnovskému, aby téhož Simeona Prostředka a Lidmilu dceru jeho při této milosti naší jměl, držel a obhajoval. Kdež také tato jest vuole a rozkázánie naše, aby tento list a toto dání naše vepsáno a vloženo bylo v kniehy manské, jimiž sobě manové naši Trutnovští statky své řiedí a zpravují.

Tomu na svědomie pečet naši královskú k listu tomuto rozkázali jsmy přivěsiti. Dán v Vídni v pondělí den svatého Petra*) v uokovách l. b. tisícého pětistého patnáctého, král. n. Uherského pětmezcítmého, Českého čtyřidcátého čtvrtého.

Str. 87; zápis ten přetržen. *) Nejspíš má státi v pondělí *před* sv. Petrem v okovech = 30. července, kdy král Vladislav ve Vídni byl; neboť Petra v okovích bylo ve středu, a toho dne 1. srpna Vladislav byl v Novém Městě za Vídní; viz Palackého Děj. IV. 1. 298.

183.

Matěj, Jan a Ondřej, synové Martina Velhradského, prodávají louku Matějovi a Janovi, synům Jakuba Semilova.

(1515, 10. srpna.)

Matějovi, synuom Jakuba Semilova z Lipnice, trh o lúky k manství Trutnovskému příslušející. Před námi Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, opatrní Matěj, Jan a Vondřej, synové Martina Velhradského, osobně stojíce oznámili jsú, že prodali pravým trhem k pravému a dědičnému drženie lúky k manství Trutnovskému příslušející, kteréž leží v Polabí u města Dvoru nad Labem. A to prodali Matějovi a Janovi, synuom Jakuba Semile, se vším těch luk a gruntuov těch příslušenstvím s puol Labem, jakž toho sami po otci svém v držení byli, na tom sobě ani svým budúcím žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavujíc.

Str. 81; zápis ten přetržen.

184.

Matěj, Jan a Ondřej, synové Martina Velhradského, prodávají louku Janovi, synovi nebožtíka Jakuba Semile.

1515, 10. srpna.

Janovi, synu Jakuba Semile z Lipnice, trh. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu

manství Trutnovského, Matěj, Jan a Vondřej, synové Martina Velhradského, osobně stojíce oznámili, že jsú prodali pravým trhem k pravému a dědičnému držerie a užívánie lúky k manství Trutnovskému příslušející, kteréž leží při městě Dvoře nad Labem. A to prodali Janovi, synu nebožtíka Jakuba Semile, se vším luk a gruntuov těch příslušenstvím s puol Labem, tak jakž toho sami v držění jsúc užívali, na tom sobě ani svým budúcím žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavujíc. Stalo sě léta božieho tisícého pětistého patnástého, v pátek na den svatého Vavřince.

Str. 81; zápis ten přetržen.

185.

Jiřík z Gersdorfu postupuje Adamovi Zilvarovi z Pilnikova zápis, který má od Hanuše Buckého.

1515, 15. září.

Pan Jiřík z Keřštorfu panu Adamovi Zilvarovi zápisu, kterýž má na lidi pana Hanuše Buckého, postupuje. Před nás, Herše z Železna a na Třemešné, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpiv urozený vládyka Jiřík z Keřštorfu, oznámil, že zápisu toho, kterýž v kniehách těchto málo napřed jemu svědčí, na plat na lidech v témž zápisu jmenovaných, — kterýž plat, jakž týž zápis v sobě zavierá a ukazuje, kterakým zpuosobem, jestliže pan Hanuš sumy té, v kteréž ty lidi zavázal, na čas jmenovaný a napřed zapsaný panu Jiříkovi nesplní, má vycházeti, — mocně postoupil jest a postupuje toho všeho platu a zápisu od sebe i od svých budúcích panu Adamovi Zilvarovi z Pilnikova, aby on pan Adam plnú moctnost jměl v tom dluhu v předešlém zápisu jmenovaném s lidí těch platu užívati a jeho dosahovati právem tím, jakož týž zápis ukazuje a jako by jemu slovo od slova svědčil. Stalo sě léta božieho XV^C^XV^o^ v sobotu před svatú Lidmilú.

Str. 82.

186.

Jiřík z Koloděj propouští zápis, který má od manželky své Jitky z Chotče, Janovi Otmarovi z Holohlav.

1515, 20. září.

Pan Jiřík z Koloděj zápis ten, kterýž od paní Jitky jeho manželky jemu náleží, propustil a propouští panu Janovi Otmarovi. Před námi Heršem z Železna a na Třemešné, Adamem Zilvarem z Pilnikova a na Vlčicích, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, urozený vládyka Jiřík z Koloděj a na Skalici seznal sě, že propustil jest a mocně sám od sebe i od svých dědicuov a budúcích propouští ten zápis, kterýž v kniehách těchto jemu vzdáním od paní Jitky, manželky jeho, jemu svědčí, kterýžto zápis vztahoval sě na věno jmenované paní Jitky, ten propustil a propouští a jeho

mocně, jakž napřed dotčeno jest, postupuje urozenému vládyce Janovi Otmarovi mladšiemu z Holohlav. A časy budúcími on pan Jiřík i jeho budúcí na týž zápis navracovati sě nemá. Stalo sě léta božieho XV°XV°, f. V. ante festum Mathei evangeliste.

Str. 82.

187.

Kateřina z Kozojed zapisuje manželu svému Janovi Otmarovi mladšímu z Holohlav všecku spravedlnost, která na ni po otci jejím Janovi z Kozojed připadla.

1515, 20. září.

Paní Kateřina z Kozojed panu Janovi z Holohlav manželu svému statek svuoj a všicknu spravedlnost i nápad otcovský zapisuje. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Adamem Zilvarem z Pilnikova a na Vlčicích, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, paní Kateřina z Kozojed oznámila a toho zápisem tiemto aby se potvrdilo, žádala, že dobrovolně a rozmyslně dala jest a mocně dává všeckno právo své a spravedlnost všicknu svú, kteráž na ni po nebožtíkovi panu Janovi z Kozojed připadla, jmenovitě na vsi Chotobici, na tvrzi, na popluží, na lidech, na platiech na kmecích, na řece na lukách, na lesích, na rybnících, na mlýnu o dvú kolú múčních i na všech svršcích a nábytcích, kteříž by jí po jmenovaném otci jejím náleželi. A to dala jest a dává panu Janovi Otmarovi mladšiemu z Holohlav i jeho dědicuom, tak aby on s tím statkem a s tou, kteráž jí paní Kateřině náležela, spravedlností učiniti mohl, což by sě jemu zdálo a líbilo: prodati, směniti, zastaviti, pryč dáti, neb sobě na tom paní Kateřina nižádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavuje. Act. f. V. ante festum Mathei ewangeliste, anno ꝛc XV°.

Str. 83; zápis ten přetržen.

188.

Jan Otmar z Holohlav se svolením manželky své Kateřiny z Kozojed zapisuje 1100 kop míš. na statku svém v Chotobici otci svému Prokopovi.

1515, 20. září.

Pan Jan Otmar zapisuje na statku v Chotobici panu Prokopovi, otci svému, sumu níže položenú. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Adamem Zilvarem z Pilnikova a na Vlčicích, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, urozený vládyka pan Prokop Otmar z Holohlav oznámil, že dluhu svého spravedlivého má Vj^C ſſ gr. českých na tom statku v Chotobici zpuosobem tiemto: kdež věna paní Jitce, manželce někdy pana Jana z Kozojed, IIj^C ſſ gr. českých vydal, dluhu po témž panu Janovi Kozojedském sto ſſ gr. českých, a věna od paní Kateřiny, kteréž panu Janovi synu jeho

po nie jmenováno bylo, dvě stě ſſ gr. českých; a tak suma jedenáct set na miešenský počet sešla sě jest, kterúžto sumu a dluh ten pan Jan Otmar panu Prokopovi, otci svému, zapisuje na tom statku v Chotobici na tvrzi, na popluží, na vsi, na lidech, na platiech na kmecích, na rybnících, na řekách, na mlýnu o dvú kolích múčních, na lukách, na lesích i na všech puožitcích a duochodích tak, jestliže by pana Jana Otmara pán Buoh smrti neuchoval, tehdy aby pan Prokop, otec jeho, tiem statkem vším vládnúti a jeho užívati mohl dotud a tak dlúho, dokudž by jemu suma těch XI set splněna a zaplacena pospolně nebyla.

A při dokonánie tohoto zápisu paní Kateřina, manželka pana Jana Otmara, osobně stojíc dala jest dobrú vuoli k zápisu tomuto. Actum f. V. ante festum Mathei ewangeliste, anno ͻc XV°.

Str. 83; zápis ten přetržen.

189.

Anna z Bořic propouští strýcům manžela svého nebožtíka Viktorina z Kocléřova zápis, kterýmž má věno své pojištěno na vsi Bukovině.

1515, 3. listopadu.

Paní Anna z Bořic věno aneb zápis, kterýmž též věno utvrzené má, propouští. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství kraje Trutnovského, paní Anna z Bořic oznámila, že propouští zápis ten, kterýmž od nebožtíka pana Viktorina, někdy manžela svého, věno stvrzené má, a té vsi, totiž Bukoviny, s jejím příslušenstvím, jakož zápis ukazuje, když by jí C ſſ g. českých položeno bylo, že strajcuom jmenovaného manžela svého, synuom pana Jana Kocleřovského, postúpiti má.

I před námi svrchupsanými, Heršem a Simeonem, urozený vládyka pan Voldřich Čech z Prostiboře ukázal jest celú a dokonalú smlúvu, v kteréž zavierá sě to, že Václav, najstarší strajc nadepsaného pana Viktorina, na miestě mladších bratří svých plnú moc dal jest k výplatě té vsi témuž panu Voldřichovi na zpuosob ten, jakož táž smlúva v sobě zavierá a ukazuje. A té výplaty žádný jiný od pana Voldřicha užiti nemá a v držení vsi nadepsané uvázati sě nemuož, než strajci jmenovaného pana Viktorina aneb jeden z nich, tak jakž i od paní Anny jměla ta vajplata vyjíti a táž ves puštěna býti. Stalo sě léta božieho patnástistého patnástého, v sobotu po slavném hodu Všech Svatých.

Str. 84.

190.

Matouš Ječmének prodává statek svůj v Záboří Adamovi Zilvarovi z Pilnikova.

1515, 17. prosince.

Panu Adamovi Zilvarovi s Matoušem Ječmenkem trh. Před námi, Heřmanem Šumburkem z Šumburka a na Trutnově, hejtmanem manství téhož

kraje, Hanušem z Warnštorfu a na Starých Bucích, Zigmundem z Javorníka seděním tudiež, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství toho, opatrný Matouš Ječmenek oznámil, že jest prodal pravým trhem statek ten svuoj v Záboří, kterýž byl od pana Jana Kocléřovského koupil. A to prodal urozenému vládyce panu Adamovi Zilvarovi s tím se vším příslušenstvím, jakž toho sám v držení jsúc požíval, za jmenovitú sumu bez jedné za XC ſſ.

Zavdal pan Adam VIII ſſ, a potom od svatého Ducha v roce IIII ſſ dáti má; potomní pak léta vždy na svatý Duch po V ſſ. bude povinen platiti až do vyplněnie sumy nadepsané.

Stal sě tento trh léta božieho XV^c^XV^o^., v pondělí před svatým Tomášem; a v kniehy tyto vepsán ve čtvrtek po svatém Vítě [17. června] léta ɔc XVIII^o^.

Str. 88; zápis ten přetržen.

191.

Heřman z Šumburka dal Heřmanovi Krušinovi z Lichtemburka dobrou vůli na list hlavní od Jindřicha Hložka z Žampachu vydaný.

1516, 15. července.

Zápis pana Heřmana JMti, hejtmana kraje Trutnovského. Před námi, Hanušem z Warnštorfu a na Starých Bucích, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, urozený pán pan Heřman z Šumburgka, hejtman kraje téhož, oznámil a plnú moc k tomu dáti ráčil, aby ta dobrá vuole, kteráž jest od něho dána urozenému pánu panu Heřmanovi Grušinovi z Lichtmburgka a na Miletíně na lis[t], kterýž má na urozeného vládyku pana Jindřicha Hložka z Žampachu, mocnost celú a nepohnutedlnú jměla, tak aby jmenovaný pan Heřman dluhu v témž listu hlavním zapsaného dobývati a z něho upomínati mohl, jako by JMti samému slovo od slova svědčil.

Což sě pak pana Karla JMti, bratra vlastnieho páně Heřmanova, dotýče, jakož z dluhu v témž listu položeného a zapsaného nějaká suma jemu vydána a vyplněna býti má, v tom taková vuole a jisté poručenie pana hejtmana nadepsaného jest: cožkoli pan Karel odtud sumy přijme, to aby zase vydal z dielu páně Heřmanova, jmenovitě z města Trutnova, a to v moc panu Heřmanovi JMti.

Item kterýž list zapečetěný v kniehy tyto pan hejtman vložiti jest ráčil, komu co podle v témž listu zapsánie náležeti bude, aby to pan Heřman tak vyplniti ráčil, ta jest celá vuole a žádost jeho. Stalo sě léta božieho XV^c^XVI^o^, v outeraj na den Rozeslánie svatých apoštoluov.

Str. 85.

192.

Václav z Javorníka kvituje strýce svého Zikmunda z Javorníka z nápadu po otci.

1516, 4. října.

Odevzdánie panu Zigmundovi od pana Václava, strýce jeho. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství kraje Trutnovského, urozený vládyka Václav z Javorníka odevzdal jest dobrovolně všicek nápad otcovský, kterýž naň spravedlivě připadl, a toho sě sám od sebe i od svých budúcích odsvědčil, přiznavši sě k tomu, že diel a nápad, kterýž jemu po otci spravedlivě náležal, zúplna jest jemu splněn. A to odevzdal jest urozenému vládyce Zigmundovi z Javorníka, strýci svému, i jeho budúcím. Stalo sě léta božieho XV^C^XVI° v sobotu na den svatého Františka.

Str. 85.

193.

Martin, syn nebožtíka Josefa, dává louku někdy Duchkovu Hadovu strýci svému Pavlovi, synu nebožtíka Eliáše.

1517, 31. srpna.

Dání louky od Martina Josefova Pavlovi Eliášovu, strýci svému. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství kraje Trutnovského, Martin, nebožtíka Josefa syn, poručil jest a dal mocně tu louku, kterúž byl otec jeho od Duchka Hada někdy koupil, a to Pavlovi nebožtíka Eliáše synu, sobě na tom ani svému žádnému nic nepozuostavujíc ani potomním a budúcím svým. Stalo sě v pondělí před svatým Jiljím léta božieho XV^C^XVII°.

Str. 86; zápis ten přetržen.

194.

Adam Zilvar z Pilnikova poručníky statku svého činí Karla z Šumburka a sestru jeho Beatrici, manželku svou.

1518, 26. června.

Pan Adam Zilvar poručníky nad svým statkem činí. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, urozený vládyka Adam Zilvar z Pilnikova a na Vlčicích porúčí mocně všicek statek svuoj se vším jeho příslušenstvím urozenému pánu panu Karlovi z Šumburgka a na Trutnově a paní Beatrix, manželce své a sestře pána nadepsaného. A to na takový zpuosob: jestliže by téhož pana Adama pán Buoh smrti neuchoval, aby pán jmenovaný s paní sestrou svou tím statkem

vládli a jej spravovali do let dědicuov téhož pana Adama. A jim svrchupsaným poručníkuom zúplna toho věří, že to spravovati ráčí podle té dóvěrnosti.

Toto pak známo býti má, že paní Beatrix to poručenství držeti má do změněnie stavu svého. A jestliže by proměnila stav, tehdy samému panu Karlovi to poručenství státi má do sirotčích let.

Miesta a moci pan Adam sobě pozuostavuje ɔc. Stalo sě v sobotu den svatého Jan̄a a Pavla, leta ɔc XVIII°.

Str. 88; zápis ten přetržen.

195.

Kordula dcera nebožtíka Jana Kordule ze Sloupna dává nápad po otci svém manželu svému Janovi Tetaurovi z Tetova.

1518, 22. července.

Paní Kordule právo a nápad svuoj dala ɔc. Před urozeným pánem panem Heřmanem z Šumburgka a na Trutnově, hejtmanem manství téhož kraje, a před pány many, zejména: Hanušem z Warnštorfu a na Starých Bucích, Heršem z Železna a na Třemešné, Zigmundem z Javorníka seděním tudiež, Adamem Zilvarem z Pilnikova a na Vlčicích, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, v plném a zahájeném soudu stojéci urozená vládyka paní Kordula, manželka pana Jana Tetaura, a tu s zdravým rozmyslem a dobrovolně oznámila, že dává mocně všicek nápad po otci svém, dobré paměti panu Janovi Kordulovi z Sloupna, kterýž na ni v statku k manství příslušejícímu jakožto na pravú dědičku připadl, zvlášť podle zřiezenie téhož pana otce jejieho, kteréž na ten čas nám oznámeno bylo. A ten nápad svrchupsaná paní Kordula dala jest nadepsanému panu Janovi Tetaurovi manželu svému, a to na takový zpuosob: jestliže by jí pán Buoh smrti neuchoval, aby on pan Jan s dětmi, kteréž by s paní Kordulí měl, tím statkem v manství vládnúti a jeho užívati mohl bez překážky velikteraké.

Pakli by paní Kordula pana Jana přebyla, tehdy týž statek zase v moc její připadnúti a vjíti má. Stalo sě leta božieho XV^C^XVIII°, ve čtvrtek den svaté Maří Magdaleny.

Toto také má při tom věděno býti, že paní Kordula moci sobě při tomto dání nápadu svrchupsaného za své živnosti pozuostavuje, aby to změniti neb nechati mohla, když by sě jí zdálo a líbilo.

Str. 87; zápis ten přetržen.

196.

Wolfgang z Hermsdorfu postupuje statek svůj věřitelům svým.

1518, 22. července.

Wolfkang z Hermstorfu v plném a zahájeném soudu, kterýž držán byl ve čtvrtek den svaté Maří Magdaleny, pustil mocně statek svuoj, jmenovitě Kocleřov

s jeho příslušenstvím i také jiný všicek, kterýžby koli kde nalezen a uptán býti mohl, kromě domku, kterýž v Hostinném má, na kterémžto statku nadepsaný Wolfkang žádného práva i žádné vzláštnosti sobě ani svým dědicuom a budúcím nepozuostavuje.

Téhož pak jmenovaného statku těmto zejména postupuje prvotně rukojmiem, kteříž za týž statek slíbili panu Václavovi Hostinskému, panu Zigmundovi Javornickému na miestě pana Václava Langnovského, osobám tiemto: panu Řehořovi a panu Jiříkovi, měšťanuom Hradeckým.

Item panu Adamovi Zilvarovi a panu Zigmundovi Javornickému, kteříž ob[z]vláštně za téhož pana Wolfkanga slíbili jsú; však to též k tomu statku sě jest ztahovalo a vztahuje.

Item na miestě paní Kordule panu Janovi Tetaurovi manželu jejiemu, a to takovým právem, kteréž jest nebožtík pan Jan Kordule na témž statku pana Wolfkanga měl.

A ti všickni nadepsaní mají dluhuov svých na tom statku dosahovati, tak jakž zřiezenie zemské ukazuje. Stalo sě dne svrchupsaného s povolením pana hejtmana JMti i pánuov manuov, kteříž v soudu sedají [a] v předešlém zápisu zejména položeni jsú. Kterýžto zápis v tajž den a hodinu v kniehy tyto vepsán a vložen jest.

Str. 89.

197.

Heřman z Šumburka propouští poddaného v Oblanově Jiříkovi z Javorníka.

1518, 25. července.

Pana Heřmana JMti, hejtmana manství tohoto, dání člověka panu Jiříkovi Javornickému. Léta božieho tisícého pětistého osmnástého, v neděli před svatým Petrem, urozený pán pan Heřman z Šumburgka a na Trutnově, hejtman téhož kraje, před nami Hanušem z Warnštorfu a na Starých Bucích, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manstvie toho, oznámiti ráčil, že jest propustil a mocně propouští beze všeho pozuostavenie člověka poddaného svého Fraybolta ze vsi, kteráž Voblanov slove, a to urozenému vládyce panu Jiříkovi z Javorníka i jeho dědicuom. A téhož propustiti pán ráčil s tím se vším právem, kteréž na něm měl, nic sobě ani svým budúcím nic nepozuostavujíc.

Str. 86.

198.

Wolfgang z Hermsdorfa prodává poddané své v Chotobici Hanušovi z Warnsdorfu.

1518, 25. července.

Pana Hanuše z Warnštorfu s panem Wolfkangem trh o lidi, kteréž v Chotobici měl. Léta božieho XV^C^XVIII^o^, v neděli před svatým Petrem,

před námi, Heřmanem z Šumburka a na Trutnové, hejtmanem kraje téhož, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežným k soudu manství Trutnovského, urozený vládyka pan Wolfkang z Hermistorfu oznámil, že jest prodal pravým trhem lidi ty, kteréž v Chotobici měl, se vším právem i příslušenstvím, jakož jest jich sám v držení byl, nic sobě ani svým dědicuom a budúcím na týchž lidech nepozuostavujíc. A to prodal urozenému a statečnému rytieři panu Hanušovi z Warnštorfu a na Starých Bucích i jeho dědicuom a budúcím.

Toto také při tom má věděno býti, že pan Hanuš neb jeho budúcí právo má neb mieti mají v té řece v Chotobici dva dni ryby loviti, a s tenety neb jinak zvěř honiti též dva dni po všech lesích, kteříž k Chotobici příslušejí.

Item pan Hanuš pozuostalú sumu, kterúž za ty lidi doložiti má, jmenovitě LXVIIII ſß na miešensko, splniti svolil sě konečně ve dvú nedělích po svatém Jiří najprv příštím pořád zběhlých. A za to pan hejtman nadepsaný slíbiti jest ráčil, že sě tomu tak podle tohoto zapsánie, což se té pozuostalé sumy dotýče, dosti stane.

Str. 86.

199.

Jiřík sladovník a Řehoř písař z Hradce Králové pouštějí právo své ke statku Wolfganga z Hermsdorfu Petrovi Haléřovi z Jičíněvsi.

1518, 27. prosince.

Jiřík sladovník z Hradce, maje moc od Řehoře, města téhož obyvatele, pustil právo své i jeho, kteréž jim podle předešlého zápisu pospolně náležalo na statku pana Wolfganga, jmenovitě na Kocléřově, jakož týž zápis ukazuje. Na kterémžto statku nadepsaní Jiřík a Řehoř sobě ani svým budúcím nic nepozuostavují, neb to všeckno právo pustili jsú mocně a pouštějí urozenému vládyce panu Petrovi Haléřovi z Jitčíněvsi, tak jako by jemu týž předešlý zápis, což na osoby nadepsané ukazuje, v dielu tom slovo od slova svědčil. Stalo sě v přítomnosti přísežných k soudu manství Trutnovského: Herše z Železna a na Třemešné, Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, Adamem Zilvarem z Pilnikova na Vlčicích, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, a to léta božieho XV^C^XVIII°, v pondělí na den svatého Jana apoštola a evangelisty.

Str. 90.

200.

Zikmund z Javorníka pouští právo své k statku Wolfganga z Hermsdorfu Petrovi Haléřovi z Jičíněvsi.

1518, 27. prosince.

Zigmund z Javorníka pustil své též všeckno právo, kteréž měl na témž statku v Kocléřově, tím vším zpuosobem, jako Jiřík a Řehoř, sobě na tom nic nepozuo-

stavujíc. A to pustil panu Petrovi Haléřovi. On pak pan Petr při spuštěnie rybníka Velikého má panu Zigmundovi vydati ryb X dčberuov.

Při tom toto má věděno býti, že pan Zigmund v správě do dne a do roka takto sě jest zavázal: jestliže by kto pana Petra právem z toho vyvedl, což jemu tuto postupuje, tehdy on pan Petr bude motci navrátiti sě na pana Zigmunda těmi spravedlnostmi, kteréž nynie má, a jemu zasě ten zápis propustiti na zpuosob, jakž pan Wolfkang jemu statek svuoj v dielu jemu náležejícím zapsal. A tento zápis v nic aby obrácen byl, k tomu jsú sě dobrovolně svolili. Stalo sě léta a dne nadepsaného v přítomnosti osob v předešlém zápisu položených.

Str. 90.

201.

Adam Zilvar z Pilnikova zapisuje na statku svém manželce své Beatrici z Šumburka věna 1450 kop míš.

1519, 7. ledna.

Pan Adam Zilvar z Pilnikova zapisuje věno paní Beatrix, paní manželce své. V přítomnosti pana hejtmana, v ty časy pana Heřmana [z] Šumburka z Pirštnštejna a na Trutnově, pana Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, a Simeona Prostředka od města Dvoru, urozený vládyka pan Adam Zilvar z Pilnikova na Vlčicích oznámil, že s svú dobrú a svobodnú volí zapisuje a odkazuje XIIIIj̷^c ſſ gr. míšenského počtu urozené paní Beatrix, paní manželce své z Pirštnšteina, totiž věna jejieho XIIj̷^c ſſ a zvlášť od ní přijatých II^c ſſ míšenských. A to všechno zapisuje na vsi, jenž Pilnikov slove, na kmecích na platích, na řece, na mlýně o dvú kolú, na rybníce, Velikém rybníce, kterýž mezi Vlčici a Pilnikovem položenie má, a na jiných rybníčcích i na všem, což jiného od staradávna k Pilnikovu příležejícého jest; též také na dvoru v Starých Bucích a na poplužı́ i na všem, což k tomu přísluší; a na vsi, kteráž Záboří slove, se vším jejím příslušenstvím; a to na takový zpuosob, jestliže by nadepsaného pana Adama svrchupsaná paní Beatrix přebyla, aby s tím jmenovaným věnem svým a tak s tou se vší sumou, kteráž sě rozdielně napřed jmenuje, učiniti mohla, což by sě jie zdálo a líbilo, beze všelikteraké překážky každého člověka, neb on pan Adam na tom na všem jmenovaném statku sobě nic nepozuostavuje, než vajplatu pospolně hotovými penězi rázu Pražského v České zemi bernými dědicuom svým zachovávaje. Jiným pak žádným vymyšleným zpuosobem paní Beatrix z držení statku nadepsaného nemá vyvedena býti, leč jí těch XIIIIj̷^c ſſ gr. míšenského počtu pospolně dáno a hromadně splněno bude.

Toto pak při tom má věděno býti, že urozený pán pan Heřman Šumburk z Pirštnšteina, příjemčí věna nadepsaného, postaviti sě jest ráčil.

Item toto též buď známo, že ona paní Beatrix tím častopsaným statkem vládnúti motci bude jako s svým vlastním, činiec, což by sě jie zdálo a líbilo, jej

k užitku svému přivodíc; a byla-li by toho potřeba, i zastaviti jej motci bude do sumy svrchu zapsané; však to všeckno činiti motci bude po smrti pana manžela svého častopsaného. Stalo sě v pátek po božím křtěnie léta Páně XV^C^XIX^o^. Přítomni tomu byli svrchupsaní páni přísežní k soudu manství Trutnovského.

Item svrchupsaný pan Adam z své vlastní dobré vuole a lásky manželské poručil a k věnu napřed jmenovanému zapsati rozkázal polovici všech svrškuov po jeho smrti pozuostalých, tak aby jí to vyšlo a vydáno bylo beze vší též odpornosti a překážky každého člověka.

Stalo sě dne a hodiny svrchupsané, v přítomnosti osob napřed jmenovaných.

Pod tím novější rukou:

Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem z Podhoří, přísežnými k soudu manství Trutnovského, pan Karel Šumburgk, pan Adam Zilvar a paní Beatrix oznámili, že tento zápis svrchupsaný věnní převeden a zapsán jest do desk zemských na témž statku svrchupsaném a táž suma, s volí paní Beatrix a pana Karla Šumburgka i jiných přátel jejích. A protož, ktož by chtěl koli v kterékoli potřebnosti k tomu věnu zřenie mieti, toho má hledati při dckách zemských v těchto knihách: v kvaternu trhovém leta ꝛc XXVI^o^ v pátek po svatém Antonínu [19. ledna 1526]: Adam Zilvar z Pilnikova věnuje ženě své ꝛc.

Zápis ten mřežován a nad ním zaznamenáno:

Léta M^o^V^C^XLIII", v středu po svatém Diviši [10. října], z této příčiny zápis tento věnní jest přetržen a vymazán podle nového zřízení a vyzdvižení desk zemských pohořelých, neb zboží v něm obsažená jsou majestátem krále Ludvíka slavné paměti z manství propuštěna, jakž majestát ten slovo od slova vepsaný ve dsky dvorské památné to v sobě obsahuje a zavírá.

Str. 91.

202.

Jindřich Berka z Dubé prodává ves osedlou Vyhnanov a ves pustou Prorub Jiříkovi z Gersdorfu.

1519, 30. dubna.

Od pana Jindřicha Berky JMti panu Jiříkovi Kerštorfovi trh o ves Vyhnanov ꝛc. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství kraje Trutnovského, pan Jindřich nadepsaný oznámiti ráčil, že jest prodal pravým trhem ku pravému a dědičnému držhenie Vyhnanov ves se vším jejím příslušenstvím a právem tím, jakž jest toho sám od pana Adama Zilvara v držhenie jsúc užíval, na tom také sobě ini svým budúcím nepozuostavujíc. A to prodati ráčil urozenému vládyce panu Jiříkovi Kerštorfovi i jeho dědicuom a budúcím.

Též také týmž zpuosobem nadepsaný pán prodati ráčil ves pustou, kteráž Prorub slove, a to jmenovanému panu Jiříkovi i jeho dědicuom, na tom sobě žád-

ného práva též nepozuostavujíc ini budúcím svým. Stalo sě v sobotu u vigiljí svatých apoštoluov Filipa a Jakuba, léta ↄc XIX°.

Str. 92.

203.

Adam Zilvar z Pilnikova pouští právo své ke statku Wolfganga z Hermsdorfu Petrovi Haléřovi z Jičíněvsi.

1519.

Pan Adam Zilvar z Pilnikova též, jako předepsaných osob, totiž pana Zigmunda Javornického, Řehoře písaře a Jiříka z Hradce zápisuové ukazují, pustil jest všeckno právo své, kteréž měl na tom statku v Kocléřově odkázáním urozeného vládyky pana Wolfkanga z Hermstorfu. A to jest pustil mocně urozenému vládyce panu Petrovi Haléřovi z Jitčíněvsi, sobě na tom ini svým budúcím nic nepozuostavujíc. Též také i téhož pana Petra dědicuom právo to od pana Adama puštěno jest. Stalo sě v přítomnosti pana Herše z Železna a na Třemešné a pana Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežných k soudu manství Trutnovského, léta božieho XVCXIX.

Str. 90.

204.

Kateřina z Kozojed prodává ves Chotobici s příslušenstvím Janovi z Wartemberka.

1520, 21. února.

Panu Janovi Watmberskému JMti trh v Chotobici. Před nás, Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, Adama Zilvara z Pilnikova a na Vlčicích, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpivši urozená vládyka paní Kateřina z Kozojed tu oznámila, že jest prodala dobrovolně k pravému a dědičnému držení ves Chotobici s tvrzí, s dvory, platy, s mlýny, s lukami, lesy, s rybníky, s potoky, řekami i se vším, což k té vsi od staradávna přísluší, kromě jediné toho, což na Kocléřově měla. A to prodala urozenému pánu panu Janovi Watmberskému z Watmberka a na Hostinném, sobě svrchupsaná paní Kateřina na tom všem statku žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavujíc ini svým budúcím, neb jest to prodala s tím se vším právem svým, tak jakž jest toho sama po otci svém v držení byla.

Kdež my předepsaní přísežní soudu jmenovaného jistotně seznavše to, že nadepsaná paní Kateřina podle mocného krále JMti obdarovánie i také podle relací pana Jana [z] Šumburka, někdy hejtmana kraje toho Trutnovského, málo napřed v těchto kniehách zapsané, maje celú a dokonalú moc, ten statek prodati neb jinak, což by sě jí zdálo a líbilo, učiniti, zápisu tohoto k budúcí trvalosti dopustili jsmy. Kterýžto mocný a nepohnutedlný býti má a jest. Stalo sě v outerý před svatého Petra na stolici vsazenie, léta božieho XV^C^XX°.

A což sě správy do dne a do roka dotýče, nadepsaná paní Kateřina svrchupsaný statek pánu JMti za správu státi a JMti to spraviti svolila sě jest tím, čímž má neb mieti bude.

Str. 93.

205.

Dědici Duchka Hada odevzdávají louku Martinovi, synu neb. Josefa krejčího.

1520, 19. dubna.

Odevzdánie louky Martinovi Jozefovi. Před nás, Heřmana [z] Šumburka z Pirštnštejna a na Trutnově, hejtmana manství téhož kraje, Hanuše z Warnštorfu a na Starých Bucích, Herše z Železna a na Třemešné, Zigmunda z Javorníka seděniem tudiež, Adama Zilvara z Pilnikova a na Vlčicích, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manství nadepsaného, předstúpili jsú sirotci a nápadníci k statku po nebožtíkovi Duchkovi Hadovi pozuostalému i s manželkou téhož Duchka, a tu odevzdali dobrovolně sami od sebe i od svých budúcích tu louku, kteráž byla od Kříže Koffance koupena. A to odevzdali jsú Martinovi, synu nebožtíka Jozefa krajčieho, i jeho budúcím, na tom sobě ini svým potomkuom nic nepozuostavujíc, neb jest jim to úplně a docela zaplaceno. Stalo sě léta božieho XV^CXX, f. V. ante Georgi.

Str. 94.

206.

Zikmund Javornický z Javorníka poroučí po smrti své statek svůj Václavovi z Javorníka strýci svému, a Janovi a Kateřině sirotkům po Janovi Chudém z Velošic.

1520, 10. července.

Pan Zigmund Javornický statek svuoj poroučí. Před nás, Herše z Železna a na Třemešné, Adama Zilvara z Pilnikova a na Vlčicích, Simeona Prostředka od města Dvoru, předstúpil jest urozený vládyka pan Zigmund Javornický z Javorníka a oznámil, že statek svuoj všicken, kterýž po něm, totiž po jeho smrti, zuostane, i také po zplacenie dluhuov, kteříž by řádně provedeni býti mohli a byli, [poroučí] Václavovi strajci svému, synu pana Mikuláše nebožtíka bratra jeho, Janovi a Kateřině, dětem nebožtíka Jana Chudého z Velošic, tak aby oni nadepsaní po jeho smrti statkem tím vším, což jeho po zplacenie spravedlivých dluhuov zuostane, jako svým vlastním vládnúti a s ním, což by sě jim zdálo a líbilo, učiniti mohli bez otporu každého člověka. Moc sobě za své živnosti toto změniti aneb tak zanechati pozuostavuje. Stalo sě léta božieho XV^CXX⁰, v outeraj před svatú pannú Margaretú.

Str. 94; zápis ten přetržen.

207.

Heřman z Šumburka pouští právo, které měl nebožtík Václav z Šanova ke statku Wolfganga z Hermsdorfu, Petrovi Haléřovi z Jičíněvsi.

1520, 23. července.

Pan Heřman Šumburgk JMt, jsa pravý poručník statku po nebožtíkovi panu Václavovi z Šanova na jeho mocnaj královskaj list, pustil jest též všeckno právo a nápad, kterýž JMti podle téhož poručenství spravedlivě náležal jest. A to urozenému vládyce panu Petrovi Haléřovi puštěno jest tím vším zpuosobem, aby k tomu právo měl, jako by jemu ten od pana Wolfkanga napřed položený zápis slovo od slova svědčil. Stalo sě na Trutnově, v pondělí před sv. Jakubem léta Páně XV^C^XX^o^.

Str. 90.

208.

Šimek z Bořic právo své v Kocléřově dává v zástavu v 27½ kopách gr. č. Petrovi Haléřovi z Jičíněvsi.

1520, 23. července.

Prodánie spravedlnosti panu Petrovi Haléřovi od pana Šimka, kterúž měl na Kocléřovském gruntu. Před nás, Heřmana Šumburgka z Pirštnstejna a na Trutnově, hejtmana manství téhož kraje, Hanuše z Warnštorfu a na Starých Bucích, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manstvie téhož, předstúpil jest urozený vládyka pan Šimek z Bořic a seznal sě před námi, že jest prodal dobrovolně právo své a spravedlnost tu všicknu, kterúž měl na těch lidech a na tom gruntu v Kocléřově zástavou od urozeného vládyky pana Herše z Železna a na Třemešné, jakož list na takovú zástavu stvrzený to v sobě šíř zavierá i ukazuje. To pak prodal jest urozenému též vládyce panu Petrovi Haléřovi z Jitčíněvsi a na Kocléřově na ten všicken zpuosob, jakž jest toho sám v držení jsúc požíval, aby on též pan Petr Haléř právo všechno měl požívati lidí těch a platuov, rybníčkuov, luk, lesuov i toho všeho gruntu bez otporu všelikterakého každého člověka, a to dotud a tak dlúho, dokudž by jemu panu Petrovi Haléřovi suma v listu jmenovaném zapsaná dána a položena nebyla.

Toto pak ještě při tom vymieněno jest: Jestliže pan Hereš bude chtieti pana Šimka z takového prodaje viniti před kteréžkoli právo jeho pohánějíc, že pan Petr v tom ve všem jej zastúpiti má a povinen bude, neb jest sě k tomu dobrovolně svolil. A bylo-li by to panu Heršovi právem přisouzeno a nalezeno, aby jemu pan Petr Haléř ten grunt pustil a jeho zase ustúpil, tehdy pan Petr takovú věc bez otporu učiniti má; a pan Šimek penieze od něho přijaté, jmenovitě XXVIIĵ ſſ^e^ g. českých, zase navrátiti povinen bude. Stalo sě léta božieho XV^C^XX^o^, v pondělí před svatým Jakubem apoštolem božím.

Str. 95.

209.

Petr Haléř z Jičíněvsi prodává Kocléřov s příslušenstvím Martinovi Maušvicovi z Maušvic.

1520, 11. prosince.

Trh panu Martinovi Maušvicovi s panem Petrem Haléřem z Jitčíněvsi. Léta buožího XV^C^XX^o^, ten úterý před svatú Lucií, před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Zigmundem z Javorníka, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, urozený vládyka pan Petr Haléř oznámil, že jest prodal urozenému panu Martinovi z Maušvic tvrz svú Kocléřov s dvorem poplužním, se vsí Kocléřovem, se vsí Bukovinou, s rybníky, s lukami, s lesy, s horami, s potoky a se vším a všelikým příslušenstviem, jakýmižto koli jmény muože jmenováno býti, to všicko, což jest a s čímkoli pan Petr držal a měl od jakýchžkoli lidí, buď dáním nebo prodajem anebo puojčkou, bez umenšenie, nic sobě na tom statku ani dědicuom svým nepuozuostavujíc. A to pan Petr Haléř má spravovati panu Martinovi podle práva a obyčeje manského; a nad to výše dckami zemskými jemu panu Martinovi a dědicuom jeho spravovati, čímž má a mieti bude, třetinou výše, jakož země za právo má, a to konečně o suchých dnech postních nejprv příštích.

A to, což od nebožtíka pana Šimka má pan Petr k Kocléřovu, ježto na tom výplatu má pan Hereš v devadesáti kopách míšenských, to své právo má pan Petr na té zástavě na pana Martina knihami manskými převésti při tom vkládánie.

Item toto jest znamenitě vymíněno: Chtěl-li by pan Petr anebo ten, ktož by právo páně Petrovo měl, zasě Kocléřov odkúpiti se vším jeho příslušenstviem, jakož se svrchu píše, od pana Martina anebo jeho právo majících, to bude moci učiniti na den svatého Havla nejprv příštího anebo v čtyřech nedělích po svatém Havle, kterýžkoli den v těch čtyřech nedělích, dadúc puol čtvrta sta kop g. českých a pětkop mecítma g. českých panu Martinovi, v městě Hostinném jemu je zúplna vyčtúc a v moc jeho dada. A on pan Martin tu sumu má a povinen bude přijíti, a zasě Kocléřova panu Petrovi anebo jeho právo majícím postúpiti bez otpornosti, a knihami manskými jemu své právo zasě zapsati beze všech odtahuov.

Item pakli by tím chtěl prodlévati, tehdy pan Petr anebo ten, ktož by právo páně Petrovo měl, bude se moci v Kocléřov s jeho příslušenstviem uvázati mocí svou a s jakýchžkoli lidí pomocí; a on pan Martin ani žádný jiný tomu nemá a nebude moci nikterakž odpierati.

A pakli by pan Petr anebo jeho právo mající v čtyřech nedělích po svatém Havle nejprve příštím neodkoupili, a sumy nadepsané puol čtvrta sta kop a pětmecítma kop vše grošuov českých panu Martinovi v moc jeho, takž jakž se svrchu píše, nevyčetli a nedali, tehdy po vyjití těch čtyř nedělí ten statek Kocléřovský se vším příslušenstviem má panu Martinovi dědicky zuostati. A pan Martin má dáti

a dodati panu Petrovi anebo jeho právo majícím list hlavní svědčící na puol druhého sta kop gr. českých jistiny někdy panu Jindřichovi Čejkovi z Volbramovic, na kterýž list týž pan Jindřich Čejka dal s dobrou vuolí paní Dorotě z Milhostic, manželce své na ten čas, v věně jejím. A ten list též s dobrú vuolí má od paní Doroty panu Petrovi vydán býti od pana Martina.

Než což by úrokuov zadržalých v týmž hlavním listu paní Dorotě nedodaných bylo, ty zadržané úroky tiem listem hlavním má sobě a manželce své pan Martin vyupomínati.

Item jakož pan Martin má ještě dodati panu Petrovi na konec masopustu padesát kop gr. českých, tu sumu má pan Martin panu Petrovi i jeho právo majícím ujistiti na vsi Bukovině knihami manskými. Nedal-li by jemu té sumy na ten čas, aby se mohl v Bukovinu uvázati a držeti i svý právo zastaviti dotud, dokudž by jemu těch L ſſ g. českých zúplna nedal.

Item co se svrškuov a nábytkuov dotýče, o to se mají k sobě zachovati, jakž cedule řezané mezi nimi učiněné ukazují. Ten zápis stal se dne a léta svrchupsaného ɔc.

Str. 96; zápis ten přetržen.

210.

Martin z Maušvic zapisuje 50 kop gr. č. na své vsi Bukovině Petrovi Haléřovi z Jičíněvsi.

1520, 11. prosince.

Item v tejž den a před týmiž pány many pan Martin z Maušvic zapsal jest ves svou Bukovinu panu Petrovi Haléřovi se vším příslušenstviem, jakž toho sám v drženie měl, a to jmenovitě v L ſſ g. českých na ten zpuosob, jakož svrchu v zápisu stojí.

Jestliže by nedal na ten čas svrchupsaný na konec masopustu, tehdy pan Petr, anebo ktož by jeho právo měl, bude se moci v touž ves svrchupsanú uvázati a ji držeti, dokavadž by svrchupsaný pan Martin anebo dědicové jeho těch L ſſ g. českých nepoložili nebo v moc jich nedali.

A když by koli položil, tehdy pan Petr, anebo ktož by jeho právo měl, nadepsanému panu Martinovi postúpiti povinen bude beze vší odpornosti i zápis propustiti ɔc.

Str. 97; zápis ten přetržen.

211.

Petr Haléř z Jičíněvsi postupuje právo své na Kocléřov Hynkovi Špetlovi z Janovic a na Skalách.

1520, 13. prosince.

Postoupenie práva svého. Pan Petr Haléř urozenému pánu panu Hynkovi Špetlovi z Janovic a na Skalách i dědicóm jeho.

Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Zigmundem z Javorníka, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými manstvie Trutnovského, urozený vládyka pan Petr Haléř mocně postoupil jest všeho svýho práva, kteréž jest měl a má na vsi Kocléřově se vším jeho příslušenstviem, jakož předešlí zápisové o tom šíře okazují. A to jmenovitě postoupil jest urozenému pánu panu Hynkovi Špetlovi z Janovic a na Skalách i dědicuom a budúcím jeho, na tom sobě ani dědicuom a budúcím nic nepozuostavuje. Stal se zápis léta XV^c^XX^o^, v čtvrtek na den svaté panny Lucie ꝛc.

Str. 98.

212.

Anna z Bořic odkazuje statek svůj Benešovi z Targovic synu svému.

1521, 5. března.

Dánie spravedlnosti své. Paní Anna z Bořic urozenému panu Benešovi z Stargovic, synu svému. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné a slovutným Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými manstvie Trutnovského, urozená paní Anna z Bořic, dcera nebožtíka pana Šimka z Bořic, oznámila před námi: Jakož jest na ni ten statek, kterýž někdy nebožtík pan Šimek u urozeného pána pana Berky z Dubé koupil, připadl podlé mocného obdarovánie JMti krále slavné paměti pána a pana Vladislava, tu nadepsaná paní Anna tejž všicken statek, kterýž k manstvie přísluší, se vším svým právem, které jest měla, totiž polovici rybníka též i s polovicí všech platuov, kteří k tomu příslušejí, s lesy i se všemi duochody urozenému pánu Benešovi z Stargovic, synu svému, mocně porúčí, aby on toho pravý dědic byl.

A pakli by pán Buoh pana Beneše svrchupsaného smrti neuchoval, tehdy po jeho smrti sobě moci pozuostavuje podle téhož obdarovánie krále JMti, tak jakž napřed v těchto knihách položeno jest. Stalo sě v úterý po Přenesenie svatého Václava, léta buožího tisícého pětistého dvadcátého prvního.

Str. 98.

213.

Jitka z Bořic poroučí spravedlnost svou Václavovi ze Sloupna manželu svému

1521, 5. března.

Dánie spravedlivosti své. Paní Jitka z Bořic urozenému panu Václavovi z Sloupna a na Bukovině manželu svému tudíž i dědicuom jich. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné a slovutným Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými manstvie Trutnovského, urozená paní Jitka z Bořic, dcera nebožtíka pana Šimka též z Bořic, oznámila před námi: Jakož jest na ni ten statek, kterýž někdy nebožtík pan Šimek u urozeného pána

pana Berky z Dubé koupil, připadl podle mocného obdarovánie JMti krále slavné paměti pána a pana Vladislava, i tu nadepsaná paní Jitka tejž všicken statek, kterýž k manstvie příslušie, se vším svým právem, které jest měla, totiž polovicí rybníka, též i s polovicí všech platuov, kteří k tomu příslušejí, s lesy i se všemi duochody urozenému panu Václavovi z Sloupna a na Bukovině manželu svému, tudíž i dědicuom jeho mocně porúčí, aby on toho pravý dědic byl.

A pakli by pán Buoh pana Václava svrchupsaného smrti neuchoval, tudíž i dědicuov jeho, aby zase na paní Jitku svrchupsanú ten statek připadl podle téhož obdarovánie krále JMti, tak jakž napřed v těchto knihách položeno jest. Stalo sě ten den v úterý po Přenesenie svatého Václava, léta XV[C]XXI[o].

Str. 98.

214.

Heřman z Šumburka prodává statek svůj Vilémovi a Janovi bratřím Krušinům z Lichtemburka.

1521, 6. března.

Trh panu Vilémovi Grušinovi a panu Janovi bratru jeho z Lichtmburka. Před námi, Hanušem z Warnštorfu a na Starých Bucích, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými manstvie Trutnovského, urozený pán pan Heřman Šumburgk z Piršnstejna ͻc oznámil jest, že jest prodal pravým trhem urozeným pánuom panu Vilímovi a panu Janovi bratřím vlastním z Lichtmburka statek svuoj se vším panstviem, s lidmi, s poplatky i se vším příslušenstviem, jakýmžkoli jménem jmenováno býti muož, a se vším svým právem, kteréhož jest koli v držení byl a v užívánie dielem svým po otci svým, tak jakž dielčí cedule, kterúž se jest dělil s bratrem svým, šíře ukazují [sic] a vyměřují, nic sobě tu ani svým nepozuostavujíc, za třinácte set kop grošuov českých.

Item puol zámku Trutnova s mlýnem, s papírnou, s valchovnou, s dvorem, s poplužím, s lukami, s řekami, s potoky, s rybníky, s lesy, s horami i všelijakým jeho příslušenstviem,

item puol města Trutnova s platem, s polovicí cla, s poplužím, s robotami, s lukami, s řekami, s potoky, s lesy, s horami i s pustinami i se vším jeho příslušenstviem,

item ves Starý Město,

item ves Hertvíkovice, ves Trautunbach, ves Volešnici, ves Petříkovice, ves Humbergk, ves Voblanov, ves Lampertice, ves Střítež, ves Stklenarčice, ves Poříčí, ves Kryblice, a to všecko s platem, s robotami, s poplužím, s lukami, s řekami, s potoky, s lesy, s pustinami, s horami i se všelijakým jich příslušenstviem,

item hamr v Starém Městě, i pusté vsi, kteréž spolu s bratrem svým, s panem Karlem, v držení a v užívánie [má], zejména tyto: ves Krymštorf, ves Kvalč, ves Kynykshayn, ves Bezděkov, ves Slavětín.

A takto páni Grušinové zaplatiti mají, že jej pana Heřmana Šumburgka do té sumy svrchujmenované v dluzích jeho zastati mají:

Item prvotně a jmenovitě u židuov v puol čtvrtě sta kop grošuov českých. kdež jest on pan Heřman na sebe zápis udělal jim židuom registry purgkrabskými; a týž také u pana Zdislava Bukovského v čtyřech stech a dvatcíti kopách groších českých v tom dluhu zastati a prázdna jej učiniti mají, a potom v uostatním dluhu jeho pana Heřmana do té sumy svrchujmenované, aby se vyplnila, zastati mají, a to konečně do svatého Jiří najprv příštieho vyplniti mají.

A když by to páni Grušinové vyplnili, nic více v tom panu Heřmanovi povinovati nejsú.

A také tato jest znamenitá výmienka, že pan Heřman Šumburgk od svatého Jiří najprv příštího počítajíc, v tom plném roce muože a bude moci ten svuoj statek zase odkúpiti, polože pánuom Grušinuom tu sumu svrchujmenovanú třinácte set kop grošuov českých, a oni povinni jsú jemu toho statku se všemi svršky, tak jakž oni k sobě přijmou, postúpiti. Pakli by pan Heřman Šumburgk v tom roce toho statku neodkúpil od týchž pánuov Grušinuov, tehdy nebudou jemu panu Heřmanovi ani žádnému povinni postupovati, nébrž podlé svého koupenie dědičně týmž trhem to držeti a užívati bez překážky všelijakých lidí.

Item toto jest sobě také pan Heřman Šumburgk vymínil, aby Šaclíř zámek k uobydlí svému v drženie měl. A jestliže by jeho pán Buoh smrti neuchoval, dříve nežli by ten statek zase odkoupil, má to na pány Grušiny připadnúti, a oni toho statku týmž trhem jako jiný statek v drženie a v užívánie mají býti. Stalo se léta buožího tisícího pětistého dvatcátého prvnieho, tu středu po Přenesenie svatého Václava.

Str. 99.

215.

Beneš Stoš z Targovic prodává polovici rybníka Hrabišovského s příslušenstvím obci města Dvoru.

1521, 13. března.

Purgmistru, konšeluom i vší obci města Dvoru o puol rybníka trh. Před nás, Herše z Železna a na Třemešné, Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, Adama Zilvara z Pilnikova a na Vlčicích, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manství kraje Trutnovského, předstúpili jsú urozený pan Beneš Štos z Stargovic a opatrní purkmistr a konšelé na miestě vší obce města Dvoru nad Labem, oznámivše, že jest sě stala celá nepohnutedlná smlouva, pravý a dokonalý trh, takže týž pan Beneš Štos maje mocné dání od paní Anny z Bořic, matky své, polovici rybníka toho Hrabišovského s tím příslušenstvím, jakž jest to řádně na touž

paní Annu po otci jejím, někdy po urozeném vládyce po panu Šimkovi z Bořic, připadlo a jakž i zápis napřed v těchto kniehách ukazuje, prodal jest tu polovici rybníka toho se vším týmž příslušenstvím, totiž s platem, což jeho na těch lidech a držitelech gruntuov okolo téhož rybníku jest a k té polovici přísluší, s potoky i se všemi vodotečmi, lesy, lukami, palouky, s polovicí malého rybníčka, za IIIj^{c} ß míšenského počtu na tento a takový zpuosob: Purgmistr, konšelé a ta obec jemu panu Benešovi ihned Ij^{c} ß na míšensko dali jsú, a pozuostalú sumu, jmenovitě II^{c} ß míšenských, na svatý Jan najprv příští dáti svolili jsú sě.

Při tom pan Beneš když tu sumu přijímati a v moc bráti bude, tu hned jim pánuom Dvorským týž statek má i povinen bude spraviti, tak jakž za právo v manství tomto drží sě, aby při tom trhu a prodaji i jich pánuov Dvorských drženie žádného omylu shledáno nebylo.

Nynie pak při vyzdviženie toho Ij^{c} ß pan Beneš jim pánuom Dvorským do času svatého Jana spravuje, čímž má a mieti bude. A jestliže by v tom času, prvé nežli by těch dvě stě kop pan Beneš vyzdvihl, pán Buoh smrti jeho neuchoval, tehdy paní Anně nadepsané matce jeho ta suma dodána a doplněna býti má na zpuosob svrchupsaný, což sě správy statku toho dotýče. Stalo sě léta božieho tisícého pětistého jedenmezcétmého, v středu po svatém Řehoři.

Str. 100.

216.

Oldřich Čech z Prostiboře prodává ves Bukovinu za 120 kop gr. č. Petrovi Haléřovi z Jičíněvsi.

1521, 22. července.

Zápis pana Petra Haléře o Bukovinu tak řečenú ves. Léta božieho XV^{c}XXI^{o}, v pondělí před svatým Jakubem, před námi, Heřmanem Šumburkem z Pirštnštejna a na Trutnově, hejtmanem manství téhož kraje, Hanušem z Warnštorfu a na Starých Bucích, opatrný pan Simeon Prostředek od města Dvoru, spolupřísežný k soudu manstvie téhož, maje list mocný od urozeného vládyky pana Voldřicha Čecha z Prostiboře, na miestě téhož oznámil, že jest týž pan Voldřich prodal ves svú Bukovinu se vším jejím příslušenstvím, tak jakž jest toho sám od paní Anny z Bořic, manželky někdy pana Viktorina Kocléřovského, v držení byl, a jakž od staradávna ta ves v svých gruntiech položenie má. To jmenovaný pan Voldřich prodal jest k pravému dědičně budúcému drženie urozenému vládyce panu Petrovi Haléřovi z Jitčíněvsi a na Kocléřově.

A my svrchupsaní takového svrchupsaného pana Simeona v tom trhu zmocněnie, kteréž ne omylné, ale jisté seznáno jest, dali jsmy a dávámy tomuto zápisu k budúcí trvalosti celú i dokonalú moc.

Toto také buď známo, že Václav z Kocléřova, strýc nebožtíka pana Viktorina

Kocléřovského, kterýž na tom gruntu spravedlnost poručenstvím téhož strýce svého měl jest, k tomuto trhu a zápisu dokonalú a celú vuoli dal jest jakožto najstarší bratr jiných k témuž statku nápadníkuov. A když oni bratří jeho let dojdú, tehdy povinni budou k tomuto zápisu též přiznati sě a k němu dokonalú vuoli dáti beze vší odpornosti.

Ta svrchu jmenovaná ves prodána jest panu Petru Haléřovi za C ſſ g. a XX ſſ g., vše českých, od pana Václava z Kocléřova, i úplně zaplacena jest.

Str. 96.

217.

Martin, syn neb. Josefa krejčího, louku postupuje tchánu svému Pavlovi Trubačovi.

1521, 16. srpna.

Dánie louky: Martin, syn nebožtíka Jozefa krajčího, Pavlovi příjmím Trubačovi tchánu svému. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, slovutným Simeonem Prostředkem od města Dvoru, Martin syn nebožtíka Jozefa krajčího, tu louku, kteráž na něj po nebožtíkovi otci jeho připadla, kteráž k manstvie přísluší, se vším právem i se všemi puožitky mocně poroučí a dává Pavlovi Trubačovi tchánu svému, aby on toho pravý držitel a dědic byl a s tím, jakžkoli se jemu líbiti bude, uči[ni]ti [mohl], buď prodati aneb jakžkoli; v tom žádné překážky od žádného mieti nemá. Stalo se v pátek po Nanebevzetí blahoslavené panny Marie, před námi svrchu postavenými přísežnými manstvie kraje Trutnovského, léta tisícého pětistého 21.

Str. 101; zápis ten přetržen.

218.

Jan Zilvar z Pilnikova kvituje z dílu otcovského bratra svého Adama.

1521, 23. srpna.

Odevzdánie pana Jana Zilvara panu Adamovi, bratru jeho. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství kraje Trutnovského, urozený vládyka pan Jan Zilvar přiznal se, že jest přijal a vzal zúplna svuoj diel otcovský za ten statek, kterýž prodán byl panu Karlovi Šumburkovi, celú i dokonalú dobrú vuoli dávajíc k tomu trhu, odevzdal jest od toho všeho statku. A pro ten svuoj diel na pana Adama Zilvara bratra svého, kterýž nynie držitelem statku téhož jest, ini na jeho dědice a budúcí, navracovati sě nemá od něho podle práva manství Trutnovského, odevzdávajíc sám od sebe i od svých dědicuov a budúcích.

Což sě také dluhuov, kteréž byl pan Adam Zilvar na se přijal, dotýče, o všeckno s panem Janem, bratrem svým nadepsaným, miesto má, a o žádný dluh

ini o žádnú věc k témuž panu Adamovi ini k statku svrchupsanému zřenie mieti nemá, neb o dluhy jiným zpuosobem, jakž jistota listovní ukazuje, smlouvu mezi sebú mají. Actum f. VI. in vigilia Bartholomei, anno Domini 1521.

Str. 102; zápis ten přetržen.

219.

Václav, Bernart a Jiří bratří z Warnsdorfu i na místě Tobiáše, bratra svého let nemajícího, prodávají poddané v Chotobici Zdenkovi z Waldšteina.

1522, 4. listopadu.

Panu Zdeňkovi z Walšteina JMti trh od pánuov Buckých. Před nás, Zigmunda z Javorníka, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpili jsú urození vládyky pan Václav, pan Bernart a pan Jiřík bratří vlastní z Warnštorfu a oznámili, že jsú prodali pravým trhem k pravému a dědičnému držení ty lidi v Chotobici, kteréž byl někdy otec jich pan Hanuš Bucký od pana Wolfkanga z Walšteina z Štěpanic a na Hostinném [koupil], s platy kmecími i se vším příslušenstvím, jakž toho otec jich i jiní předkové v drženie byli jsú, na tom svrchupsaní bratří žádného práva i žádné zvláštnosti sobě ani svým budúcím nepozuostavujíc.

Což sě pak najmladšieho bratra, pana Tobiáše, dotýče, poněvadž tomu přítomen jest nebyl, i také ještě let dospělých nemá, při tom takové a toto nadepsaných bratří jest svolenie, že jemu miesto pozuostavují, když by koli týž bratr jich k letuom dospělým přišel, že k tomu přiveden býti má od týchž bratruov jeho, aby sě k tomuto zápisu a trhu přiznal. A dokudž by toho neučinili, v tom zavazují v správě panu Zdenkovi statky své, kteréž mají neb mieti budou. Zvláště pak tito dva bratři: pan Václav a pan Jiřík, tuto povinnost podnikají, jsúce v společnosti; pan Bernart pak jsúc od nich oddělen, toho prázden býti má. A oni, totiž pan Václav a pan Jiřík, v té správě zavázané statky mají dotud, dokudž by sě od najmladšieho bratra pana Tobiáše přiznánie zpuosobem nadepsaným nestalo.

Item toto při tom vědomo býti má, že statek aneb ti lidé svrchupsaní prodáni jsú pánu svrchupsanému za C ſſ g. českých.

A správa svrchudotčená vztahuje sě na Staré Buky. Actum f. III. post Omnium sanctorum, anno Domini XV^c^XXII.

Str. 107.

220.

Jan z Wartemberka prodává ves Chotobici s příslušenstvím Zdenkovi z Waldšteina.

1522, 4. listopadu.

Od pána JMti pana Jana Watmberského z Watmberka panu Zdenkovi z Walšteina trh o Chotobici. Před námi, Zigmundem z Javor-

níka seděním tudiež, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, svrchupsaní páni Jich Mt oznámili jsú mezi Jich Mtmi učiněný trh, a to takový, že pan Jan Watmberský prodati jest ráčil k pravému a dědičnému drženie ves Chotobici se vším jejím příslušenstvím, s tvrzí, poplužím, s dvory, lesy, lukami, s mlajny, potoky, se všemi platy a duochody, za puol druhého tisíce ſſ gr. miešenského počtu urozenému pánu panu Zdenkovi svrchupsanému, na tom na všem jmenovaném statku nadepsaný pan Jan Watmberský JMt sobě ani svým budúcím žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavujíc. Actum f. III. Omnium sanctorum, anno Domini XV^{C}XXII^{0}.

Str. 103.

221.

Král Ludvík Dvorským povoluje, aby mohli po 3 leta držeti manství bez přijetí léna, protože toho času není hejtmana manství Trutnovského.

Na hradě Pražském 1523, 12. března.

My Ludvík, z božie milosti uherský, český ꝛc král a margkrabie moravský ꝛc, oznamujem tiemto listem všem, že jsú nám oznámili opatrní purgmistr a konšelé města Dvoru nad Labem, věrní naši milí, kterak mají a drží některé kusy a zbožie pod léno a manství k Trutnovu přislušející; ale poněvadž hejtmana toho kraje Trutnovského nynie nemají, prosili jsú nás, abychom je v tom, že léna na ty kusy nemají od koho přijíti, opatřili a některý čas jim k tomu dáti ráčili.

Kdež znajíce my jich slušnú žádost, dopustili jsmy jim toho a tiemto listem s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách dopouštiemy, aby oni Dvorští z těch kusuov a manství, kteréž pod léno drží, za tři leta od datum listu tohoto pořád zběhlá léna nepřijímali a přijímati povinni nebyli. A jestli by který co z těch statkuov a kusuov prodal, to má sě kniehami manskými v přítomnosti dvou neb tří dobrých lidí, manuov toho kraje, naznamenati a zapsáno býti. Než po vyjití těch let mají sě tak v tom zachovati, jakž za řád a právo jest, beze vší odpornosti. Tomu na svědomie pečet naši královskú rozkázali jsmy přitisknúti k tomuto listu. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek den svatého Řehoře, léta ꝛc XXIII, království našich uherského a českého sedmého.

Ad relacionem magnifici domini Ade de Noua Domo,
supremi regni Boemie cancellarii ꝛc.

Str. 104.

222.

Václav ze Sloupna prodává půl rybníka s příslušenstvím obci města Dvoru.

1523, 6. srpna.

Pánuom Dvorským trh o puol rybníka. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Zigmundem z Javorníka seděním tudiež, Simeonem Prostředkem

z Podhoří a bytem u města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, urozený vládyka pan Václav z Sloupna a na Bukovině prodal jest pravým trhem k pravému a budúcně dědičnému drženie puol rybníka toho, kterýž odkázáním a dáním od paní Jitky, manželky jeho, v moc a v držení jemu jest přišel. A to prodal se vším příslušenstvím k témuž rybníku náležejícím, tak jakž toho v držení jsúc on i předkové jeho užívali jsú, opatrným purgmistru, konšeluom i vší obci města Dvoru nad Labem za III½^{C} ꝟ. g. miešenského počtu. Zavdáno ihned aneb zavdati sě má panu Václavovi aneb jeho dědicuom na svatý Jiří najprv příští L ꝟ g. českých, a potom vždy na každý svatý Jiří po L^{ti} ꝟ míšenských do vyplněnie sumy nadepsané platiti sě má.

A tu a na tom gruntu pan Václav nadepsaný sobě ani svým budúcím nic nepozuostavuje nad sumu svrchupsanú, dokudž jemu vyplněna by nebyla, k tomu samému dluhu a k ničememu jinému právo a spravedlnost majíc.

Pan Václav také v správě statek svuoj, kterýž má neb mieti bude, zavazuje potud, pokudž v tomto manství za právo drží sě. Actum. f. V. ipso die Sixti, anno Domini XV^{C}XXIII^{0}.

Str. 103.

223.

Šimon Prostředek z Podhoří prodává statek svůj Podhoří strýci svému Ondřejovi z Podhoří za 400 kop míšenských.

1524, 9. května.

Panu Ondřejovi od pana Simeona Prostředka trh o Podhoří.

Před nás, Herše z Železna a na Třemešné, Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpiv urozený vládyka pan Simeon Prostředek z Podhoří oznámil, že jest prodal pravým trhem k pravému budúcně dědičnému držení a užívání statek svuoj, kterýž Podhoří slove, s rybníky všemi, většími i menšími, s dědinami všemi, s lukami, s lesy a se všemi vodotečmi, a tak beze všeho pozuostavenie se vším příslušenstvím, jakž jest toho sám po otci svém v držení jsúc užíval, i také s tím kusem, kterýž jest od JMti pana Jindřicha Berky koupil, na kterémž ten rybníček pod največším udělán jest. A to prodal urozenému vládyce panu Ondřejovi strajci svému z Podhoří, za puol páta sta kop g. míšenského počtu. Zavdal ihned pan Ondřej LXX ꝟ míšenských; platiti má po XXXV též míšenských každý rok vždyckny ve třech nedělích po svatém Jiří, a to beze všeho dalšieho prodlévánie i všelikteraké výmluvy. Kterémužto placenie počátek býti má léta božieho XV^{C}XXV^{0}, a tak za osm let po závdavku pořád zběhlých po XXXV míšenských platiti má. Potom pak po vyjití těch osmi let, když sě bude

psáti léta božieho ɔc XXXIII°, má dáti L ſſ míšenských, a v plném roce, když sě bude psáti léta XV^C^XXXIIII°, též L ſſ míšenských dodati a doplniti povinen bude.

Toto také při tom má věděno býti, že pozuostalú sumu po závdavku, kteréž zuostává IIIj^C^ ſſ g. a XXX ſſ g. míšenských, pan Ondřej uručil jest panu Simeonovi, za kteréhož tito jsú slíbili: pan Martin Bakkalář, pan Jiřík Ro[z]sypal, pan Petr Machuov, pan Jan Voldan, pan Petr Cajp, Václav Zub, Pavel Hattavuoz, Matúš Ječmenek, Jan Pichláček, Jiřík Pilař, všickni města Dvoru obyvatelé, a Vaněk Beneškuov z Jaromiře. Na ten a takový zpuosob slíbili jsú: kterýchž by koli peněz na čas svrchupsaný, a jmenovitě na den svatého Jiří aneb konečně po tom ve třech nedělích, pan Ondřej nepoložil a nedal, tehdy oni rukojmové povinovati jsú a budú tu každú sumu napředpsanú splniti a dáti, žádnú jinú vymyšlenú věcí nemohúc toho odbyti, jediné penězi hotovými. A jestliže by skrze neplněnie a kterýchžkoli peněz nepoloženie pan Simeon neb jeho budúcí jakú škodu vzal neb vzali, tehdy podle té sumy jistinné, kteráž by na ten čas byla zadržána, povinni jsú a budú ty všecky škody splniti, kteréž by on pan Simeon slušně ukázal neb jeho budúcí, v tom sobě nadepsaní rukojmové nic ku pomoci neberúc, než skrze neplněnie, kteréž by koli přišlo, právo všelikteraké podle zpuosobu městského podniknúti mají.

Item pan Ondřej častopsaný rukojmím jmenovaným statek ten všicken nedoplacený, v moc jich zápisem tímto zavazuje, aby oni, jestliže by které penieze zaň dáti musili aneb dali, týž statek v moci majíc, aby jej drželi, jím vládli a jeho užívali dotud, dokudž by jim jich suma všickna zúplna zase dána a navrácena nebyla i se všemi škodami, kteréž by skrze to vzali a je slušně ukázali.

Item což sě svrchupsaných rukojmí dotýče, jestliže by který z nich v tom času zhynul, tehdy v čtyřech nedělích pořád zběhlých jiný na to miesto postaven býti má, aby vždy počet nadepsaný rukojmí nalezen býti mohl.

Item pan Ondřej nad tím vším napřed psaným statkem nadepsané rukojmie poručníky pravé otcovské učinil jest a činí, jestliže by jeho pán Buoh prvé, nežli by týž statek doplacen byl, smrti uchovati neráčil, aby oni předepsaní rukojmové po jeho smrti jej drželi, jim také [jako] svým vlastním vládli a jeho užívali, bez překážky a odporu dědicuov a budúcích jeho i všech lidí kterakkoli k tomu právo mieti chtějících. Moc sobě při tom pan Ondřej a svým dědicuom neb budúcím pozuostavuje; však ta mocnost pruochod mieti má po zaplacenie častopsaného statku.

A jestliže by pan Ondřej ten statek komu dal anebo nad tím častopsaným a nade vším jiným svým statkem v tom času poručníka jednoho aneb dva učinil, kteřížto aneb kterýž by tomu placenie podle zpuosobu trhu svrchupsaného dosti činiti mohl neb mohli, tehdy tomu odporu žádného činěno býti nemá. Pakli by tomu ti anebo ten poručník dosti nečinili neb nečinil, při tom při všem zachováno buď, jakž o tom napřed položeno a zapsáno stojí.

Item v ten den a v tu hodinu pan Simeon sám od sebe i od svých dědicuov a budoucích odevzdal jest ten všicken svrchupsaný statek podle práva manského, sobě ani svým dědicuom a budúcím na tom sobě nic nepozuostavujíc. A to odevzdal jest panu panu Ondřejovi častopsanému i jeho dědicuom a budúcím.

Při tom ještě i toto vědomo buď: Jestliže by pán Buoh pana Simeona smrti uchovati neráčil, prvé než by jemu ta suma v zápisu nadepsaném podle rokuov jmenovaných vyplněna nebyla, tehdy po jeho smrti Lidmila dcera jeho podle obdarovánie krále JMti, jakž toho statku pravú dědičkú vyhlášena jest, bude mieti a má k tomu ke všemu dluhu plné právo, tak jako on sám pan Simeon častopsaný, bez odporu a překážky všelikteraké lidí všech. Moci sobě při tom pan Simeon pozuostavuje.

Item pan Simeon statek ten panu Ondřejovi prodaný spravuje vším svým statkem, kterýž má neb mieti bude, podle práva na to vyměřeného, a to do času, jakž za právo od staradávna v manství Trutnovském drží sě. Stalo sě léta božieho XV^C^XXIIII^o^., v pondělí po svatém Stanislavu.

Str 105; odstavec 5, 6 a 8 tohoto zápisu jsou přetrženy.

224.

Zikmund z Javorníka zapisuje statek svůj rukojmím za věno manželky své Anny z Hustiřan.

1524, 9. května.

Zapsání statku páně Zigmundova z Javorníka. Před nás, Herše z Železna a na Třemešné, Simeona Prostředka z Podhoří a bytem u města Dvoru, urozený vládyka pan Zigmund z Javorníka seděním tudiež předstúpiv oznámil jest, že pánuom rukojmím, kteří zaň ku paní Anně, manželce jeho, za III^C^ ſſ^o^ gr. českých věna jejieho slíbili jsú, zavazuje všicek statek svuoj, kterýž v tomto manství Trutnovském má, na ten a taký zpuosob: jestliže by pana Zigmunda nadepsaného pán Buoh smrti uchovati neráčil, aby oni páni rukojmové statkem tím jeho vypraviti sě mohli a vypravili, bez překážky všech přátel jeho i jiných lidí kterakkoli k tomu právo mieti chtějících.

Tito zejména slíbili jsú, v listu hlavním zapsáni jsúc: pan Jindřich Berka JMt, pan Hereš, pan Jan starší Kruppay, pan Václav a pan Zdeněk bratří vlastní Šárovcové, tak jakž o tom v témž listu hlavním šíř a ovšem plněji sě zavierá a ukazuje.

Item což by koli po témž věnu a nad to věno statku jeho zuostalo po jeho smrti, to všecko poručil jest a mocně tiemto zápisem poroučí Václavovi strajci svému z Javorníka, Janovi a Kateřině, dětem nebožtíka Jana Chudého z Velošic, tak aby oni společně statkem tiem vládli a jeho jako svého vlastnieho užívali, což

by ho koli pozuostalo nad svrchupsané věno; avšak to býti má po smrti téhož pana Zigmunda z Javorníka.

Moc v tomto zapsání přáteluom nadepsaným svědčící pan Zigmund sobě pozuostavuje, což nad svrchupsané věno zapsáno stojí. Stalo sě f. II. post Stanislai, anno Domini XV^C^XXIIII^o^.

Pan Jan svrchupsaný oznámil jest před panem hejtmanem JMtí a pány many na Trutnově, že plnú moc dal a dává k tomu, aby pan Václav nadepsaný z Javorníka tu a takovú mocnost měl, kterak a jakým zpuosobem osvědčí sě nápadu a práva k statku po nebožtíkovi panu Zigmundovi Javornickém pozuostalého, aby týmž obyčejem a zpuosobem na místě jeho a od něho statku téhož a k němu nápadu i práva odsvědčiti sě mohl. Actum f. II. post Letare anno Domini XV^C^XXVIII^o^ [23. března 1528].

Str. 107; zápis ten přetržen.

225.

Hynek Špetle z Janovic zapisuje v dluhu zboží své Kocléřovské Jakubovi z Poršic.

1524, 26. května.

O Kocléřov smlúva. Před nás, Herše z Železna a na Třemešné, Simeona Prostředka z Podhoří, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpili jsú urozený pán pan Hynek Špetle z Janovic a na Skalách a urozený vládyka pan Jakub z Poršic, žádajíce, abychom podle manského práva dopustili jim smlúvu, kterúž o Kocléřov s jeho příslušenstvím mezi sebú sepsanú nám ukázali, do kněh manských vložiti nebo vepsati dopustili. Kteréžto věci slušně odepřieti nemohúce, na žádost jich to jsmy učinili. A ta smlouva slovo od slova takto zní:

Léta Páně XV^C^XXIIII^o^, ve čtvrtek na den božieho Těla, stala sě smlúva mezi urozeným pánem panem Hynkem Špetlí z Janovic a na Skalách s jedné, a mezi urozeným vládykú panem Jakubem z Poršis s strany druhé, skrze urozeného vládyku pana Jana staršieho Kruppého z Probluze a na Hradišti, a to taková: Jakož pan Jan starší Sudlice z Žernovie jsa rukojmie za JMt pána pana Hynka Špetli, a na téhož pana Jana Sudlici přišlo dielu jeho s úroky zadržalými i s škodami dvě stě kop gr. českých, a k tomu pan Jakub má připuojčiti pánu JMti tři sta kop g. českých, nynie hned při postúpení IIj sta kop g. českých, a při postupování mají sě srovnati o L ff g. českých přátelsky, kdy je má pánu dáti.

A při tom pán JMt má hned Kocléřova a Bukoviny s lidmi i s tím se vším, což k tomu přísluší, tak jakž pán JMt to zbožie od pana Petra Haléře ujal a v držení toho byl, na něm sobě nic nepozuostavujíc, dědičně panu Jakubovi z Poršic postúpiti, a člověčenství lidé slíbiti mají, ale však na ten zpuosob: že pan Jakub maje to zbožie Kocléřovské od pána kniehami manskými zapsané a utvrzené, má při tom týž pan Jakub panu Hynkovi JMti lidi ty, kteří k Kocléřovu s Bukovinú i s tím

se vším, což k tomu přileží, pustiti k užívání, však na ten zpuosob, že panu Jakubovi pán JMt má do tří let pořad zběhlých anebo dědicóm a budúcím jeho vydávati z těch pěti set kop g. českých po XLti ſſ g. českých, a to rozdielně, počna na svatý Havel najprv příští XX ſſ g. českých a na svatý Jiří též XX ſſ g. českých, a tak pořád na každý svatý Havel a svatý Jiří má pán JMt aneb JMti budúcí panu Jakubovi neb jeho budúcím vydávati po XX ſſ g. českých; a po třech letech pořad zběhlých bude povinen pán JMt aneb jeho budúcí panu Jakubovi neb jeho budúcím vydávati po Lti ſſ g. českých též rozdielně, na svatý Havel XXV ſſ g. a na svatý Jiří též XXV ſſ g. vše českých, a to dotud, dokudž by pán JMt aneb jeho budúcí panu Jakubovi neb jeho budúcím rok napřed, anebo též zase pan Jakub neb jeho budúcí, sobě věděti nedali.

A když by koli strana straně dadúc rok napřed věděti, tehdy bude povinna jedna strana druhé tomu dosti učiniti: pan Jakub vezmúc sumu svú i úroky pánu JMti neb dědicuom a budúcím jeho toho zbožie postúpiti; a též zase kdyby pan Jakub dal pánu JMti aneb budúcím jeho rok věděti, a pán neb jeho budúcí sumy nadepsané panu Jakubovi neb jeho budúcím nedal, tehdy panu Jakubovi neb jeho budúcím dědičně to zbožie Kocléřovské zuostati má s tím se vším příslušenstvím.

Toto pak při tom znamenitě vymieněno jest: Jestliže by panu Jakubovi neb jeho budúcím který úrok zadržán byl, buď při svatým Havlu neb při svatém Jiří, jakž o tom napřed dotčeno jest, tehdy má v tom vuoli, v ten veškeren statek i v lidi, tak jakž jemu od pána JMti postúpeno, vkročiti i s užíváním a požitky držeti dotud a tak dlúho, dokudž by panu Jakubovi aneb jeho budúcím takoví zadržalí úrokové, buď jeden nebo viec, dáni a spraveni nebyli i se všemi škodami a náklady pro tu příčinu vzatými, v jeho páně Jakubovu aneb jeho budúcích moc.

Zápis tento stal sě a v kniehy tyto manské tato smlouva vepsána a vložena jest f. II. post Bonifacii [6. června], anno XV^{c}XXIIII.

Str. 108.

226.

Václav a Tobiáš bratří z Warnsdorfu v dluhu 30 kop gr. č. dávají Majdaleně z Peryce v zástavu své poddané v Starých Bucích.

1524, 7. června.

Zástava lidí od pana Václava a Tobiáše bratří z Warnštorfu. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem z Podhoří, přísežnými k soudu manství Trutnovského, urozený vládyka pan Václav z Warnštorfu a na Starých Bucích oznámil, že jest dlužen s panem Tobiášem, bratrem svým, XXX ſſ g. českých urozené vládyce paní Magdaleně z Peryce a jejím budúcím. V kterémžto dluhu a sumě jmenované on pan Václav s povolením téhož pana Tobiáše

bratra svého postupil jest a mocně postupuje lidí, zejména těchto z Starých Bukuov: Kleyn Urbana, Vencl Vítka, Vaňka kostelníka, Jiříka Kalnara, Hans Vítka, na ten a takový zpuosob, aby jmenovaná paní Magdalena lidí těch v držení jsúc, beze vší odpornosti platu s nich ročnieho III ſſ g. k svému požitku vzíti a bráti mohla rozdielně, na svatý Havel I½ ſſ g. a na svatý Jiří též I½ ſſ g. českých, dotud a tak dlúho, dokudž by jí suma nadepsaná těch XXX ſſ g. úplně dána a zaplacena nebyla. A nikterakž z držení těch lidí nižádným právem vyvedena býti nemá, než splněním té jmenované sumy.

A když by koli při kterémžkoli svatém Jiří neb svatém Havle paní Magdaleně její suma dána a splněna byla, tehdy ihned lidí jmenovaných zase bratřím nadepsaným bez odporu postúpiti a je propustiti má, však prvé úrok ten při postoupení i jiné úroky vyberúc.

Toto pak při tom vědomo býti má, že pan Tobiáš, mladší bratr, tomuto zápisu přítomen jest nebyl, ale list pod svú pečetí poslal jest, k tomu dobrú vuoli dávajíc. Kteréžto věci miesto a stálost dává sě podle práva manského. Stalo sě léta božieho XV^C^XXIIII^o^, v outeraj po svatém Bonifácí.

Str. 109; zápis ten přetržen.

227.

Jakub z Poršic činí poručníkem zápisu od Hynka Špetle mu daného Nathanaela Černína z Černína.

1525, 26. ledna.

Pan Jakub z Poršic poručníka činí zápisu nadepsaného a toho všeho, což sě v něm zavierá. Před nás, Herše z Železna a na Třemešné, Simeona Prostředka z Podhoří, přísežné k soudu manství kraje Trutnovského, předstúpivši urozený vládyka pan Jakub z Poršic, oznámil jest, že poručníka mocného činí urozeného a statečného rytieře pana Nathanaele Černína z Černína toho všeho zápisu nadepsaného i toho, což v něm zapsáno a položeno stojí, tak aby on pan Nathanael plnú moc a plné právo měl k tomu, jestliže by pan Hynek Špetle kterého úroku tak, jakž zápis ukazuje, nepoložil a nedal, aneb jiného, což v něm zapsáno jest, všeho tak nesplnil, aby sě v statek ten Kocléřovský podle práva uvázati a všeckno podle téhož zápisu puosobiti a činiti mohl, jako by jemu panu Nathanaelovi slovo od slova svědčil. Při tomto poručení pan Jakub moc a miesto sobě pozuostavuje. Stalo sě léta božieho XV^C^XXV^o^, ve čtvrtek po Obrácení na víru s. Pavla.

Str. 110; zápis ten přetržen.

228.

Tobiáš z Warnsdorfu dává některé poddané své v Starých Bucích v zástavu švakru svému Benešovi Stošovi z Targovic u věně sestry své.

1525, 29. července.

Zástava lidí od pana Tobiáše Buckého panu Benešovi Sto-

šovi. Před nás, Herše z Železna a na Třemešné, Simeona Prostředka z Podhoří, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpil jest urozený vládyka pan Tobiáš z Warnštorfu a na Starých Bucích a oznámil: Jakož jest dobré paměti pan Hanuš Bucký věnoval a po své dceři jmenoval panu Benešovi Štosovi věna puol třetieho sta kop miešenského počtu, a tomu týž pan Beneš, švagr muoj, prodlenie až do času nynějšieho jest činil, ale již svého užívati umienivši, mne jakožto držitele statku otcovského z toho věna napomenul jest. Kdež pak já nadepsaný Tobiáš, nemaje dostatku toho a penězi hotovými odbyti téhož pana Beneše nemohúc, zastavil jsem a zastavuji dobrovolně a mocně lidi své z Starých Bukuov zejména tyto: Hanuš Austu, Brykl, Bartoš Povlič, Matouš Vítek, Šimon Oth, Jiřík Vítek, Michal Taslar, Czankar, Michal Austu, Dlouhý Matys, na ten a takový zpuosob, aby on pan Beneš Štos s lidí těch a od těch lidí úroku a platu ročnieho najíti a vybrati i k svému užitku přijíti mohl pětmezcítma kop počtu míšenského, rozdielně takto: na svatého Havla puoltřinácty kopy a na svatý Jiří též puoltřinácty kopy na míšensko.

A ten jmenovaný plat panu Benešovi vycházeti a vyplňovati sě má od lidí nadepsaných bez odporu a překážky mé i mých budúcích dotud a tak dlúho, dokudž by jemu ta nadepsaná suma, totiž IIj^{C} ß míšenských, dána úplně a zaplacena nebyla. A když by koli ta suma zpravena a splněna jemu panu Benešovi byla, tehdy ihned platu toho ustúpiti a tento zápis propustiti a zrušiti má.

Toto pak při tom jest mé dobrovolné svolenie a k tomu svú dobrú vuoli dal jsem a dávám, aby panu Benešovi ode mne aneb od budúcích a potomkuov mých nadepsaná suma dána a splněna byla od svatého Havla najprv příštieho v plném roce.

Jestliže by pak témuž panu Benešovi na ten čas suma častopsaná dána a splněna nebyla, aneb jestli by který úrok jemu zadržán byl, tehdy dávám k tomu plnú moc i dokonalé právo, aby sě pan Beneš Štos podle práva manského a právem manským v ty lidi uvázati a je držeti mohl bez otporu a všelikteraké překážky mé i mých budúcích.

A tento zápis netoliko sě na lidi jmenované vztahuje, ale i na jich dědice a budúcí i jiné potomky, kteříž by po nich míst a gruntuov těch v držení byli.

Pakli by panu Benešovi při tom, když by sě v držení lidí těch uvésti umienil a toho žádal, nějaký nedostatek od toho práva manského [se] býti viděl, a v držeenie týchž lidí vstúpiti a vkročiti by nemohl, tehdy dávám k tomu svú svobodnú a dobrú vuoli, aby v to vstúpil a vkročil, kterýmž by koli právem v zemi této umienil aneb jakýmžkoli zpuosobem slušným podle mocnosti a své možnosti v takové držeenie mohl by vjíti a vstúpiti. Ke všemu tomu moc a dobrú vuoli jemu dávám, a v ničemž jemu odporu při tom činiti nebudu a nemám já i moji budúcí a potomní. Stalo sě v sobotu na den svaté Marty, léta božieho XV^{C}XXV^{o}.

V ten den a v tu hodinu pan Beneš Štos zápisu nadepsaného, ač by jeho pán Buoh smrti uchovati neráčil, postúpil jest a mocně postupuje paní Barboře manželce své, tak aby ona po smrti jeho ke všemu tomu, což ten zápis ukazuje, právo a mocnost měla, jako by jí slovo od slova svědčil. A když by k tomu přišlo, že by zápis ten vypraven byl splněním sumy v něm položené, tehdy pan Beneš moci mieti nemá, té a takový sumy vyzdvihnúti, dokudž jí toho jiným zpuosobem dostatečně neujistí.

Item toto také při tom vědomo býti má, že pan Beneš Štos paní Barboře z Warnštorfu, manželce své, list věnní do dvú set kop g. udělati má aneb dobrú vuoli na listy, kteréž má, do té sumy, však tak, aby na jistém dluhu to ukázáno bylo. A dokudž toho neučiní, tehdy dotud práva a moci k témuž svrchupsanému zápisu a k věcem v něm zapsaným mieti nemá. Ale kdykoli to vyplní a takové ujištění zpuosobem nadepsaným učiní, tehdy ihned dokonalú mocnost k tomu ke všemu mieti má.

Tomu všemu pan Beneš Štos dosti učinil, a podle povinnosti v nadepsaném artikuli zapsané, kterýž vymazán jest, paní manželce své II^C ſſ^I g. jest ujistil; protož zápis svrchu psaný dokonalú mocnost mieti má.

Na tu sumu napřed v tomto svrchupsaném zápisu jmenovanú pan Tobiáš Bucký splnil a dal jest panu Benešovi Štosovi XXV ſſ^I g. českých; a pan Beneš v tom propouští a jemu ustupuje lidí těchto zejména: Michala Austu a Dlouhého Matysa. Stalo sě f. VI. post Diuisionis apostolorum, anno Domini XV^CXXVIII [17. července 1528].

Str. 111; zápis ten přetržen.

229.

Jan Krušina z Lichtemburka uvazuje se v úřad hejtmana manství Trutnovského.

1527, 4. listopadu.

Léta Páně XV^CXXVII v pondělí po Všech Svatých, k obeslání pana hejtmana JMti pana Jana Grušiny páni manové učinili jsú první sjezd a sjití společní na Trutnov.

A tu pan hejtman, jakž z rozkázánie krále JMti úřad ten přijal, ihned při tom času a na ten den svrchupsaný poručení JMKské ukázal; a tu právo manské otevřieno jest. Sjití také pánuov manuov podle starodávnieho manského práva bylo jest na zámku Trutnově v světnici soudné.

Potom po středopostí léta Páně XV^CXXVIII^o [23. března 1528] za téhož pana hejtmana první soud manský zaseden a držán byl v pondělí.

Str. 114.

230.

Václav z Javorníka a Jan z Velošic žádají za poznamenání, že k soudu manskému stáli a pan Martin nestál.

1528, 23. března.

Pan Václav z Javorníka a pan Jan z Velošic před panem hejtmanem JMtí a pány many na Trutnově ohlásili sě osobně stojíc, a oznámili, že tomu všemu, což sě pana Martina Radikovského dotýče, podle smlouvy a trhu o Javorník učiněného dosti učiniti chtěli jsú, což koli povinnost jich ukazuje. Ale že on pan Martin, majíc o té věci vědomost, tak jakž od krále JMti listem, a JMti psaním, tudíž také pana hejtmana JMti dne položením k příjezdu na Trutnov jemu oznámeno jest bylo, k tomu sě jest nepostavil a nenalezl; za pamět nadepsaní pan Václav a pan Jan žádajíce, že osobami jich při tom nic jest neсešlo. Actum f. II. post Letare, anno Domini XV^CXXVIII^o.

Str. 113.

231.

Tobiáš z Warnsdorfu prodává poddané své ve Žďárné Benešovi Stošovi z Targovic.

1528, 17. července.

Panu Benešovi Štosovi trh s panem Tobiášem Buckým, švagrem jeho. Před nás, Herše z Železna a na Třemešné, Simeona Prostředka z Podhoří, Martina Bakkaláře od města Dvoru, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpil jest urozený vládyka pan Tobiáš Bucký z Warnštorfu a na Starých Bucích oznamujíc, že jest prodal pravým trhem k pravému a dědičnému držení lidi své zejména tyto: Jiříka Hortle, Brath Hanusa, Zaydle, Matouše Rythnara, a poustku, kterúž Brath Hanus drží ve Žďárné. A to jest prodal urozenému vládyce panu Benešovi Štosovi z Starkovic za LX ſſ g. českých s platy, s robotami i se všemi povinnostmi, tak jakž jest toho sám po svém otci v držení byl.

Což sě pak gruntu toho v Starých Bucích, kdež Jiřík Hortl obýval a na kterýž pan Beneš dosedl a své obydlé má, dotýče, ten grunt se vším jeho příslušenstvím pan Tobiáš jemu osvobozuje, tak aby on pan Beneš i jeho budúcí žádnú povinností a naprosto žádnou vymyšlenou věcí k té tvrzi k Starým Bukuom nepříslušel a nepřiležal, ale právě za svobodný jej držeti a jeho užívati má on i jeho dědicové a budúcí bez všelikteraké překážky pana Tobiáše nadepsaného i jeho dědicuov a budúcích.

Což sě pak svrchujmenovaných lidí ve vsi, jenž Žďárná slove, obydlé majících dotýče, ty jest pan Tobiáš panu Benešovi prodal s platy, s robotami i se všemi povinnostmi, jakž o tom registra jemu vydaná ukazují, sobě na tom nic nepozuostavujíc

ani svým dědicuom a budúcím, prodal jest to také i s panstvím plným ty lidi jmenované.

Tato toliko při tom výmienka jest a páně Benešovo dobrovolné svolenie: Když by koli jemu ti gruntové buďto společně aneb rozdielně na prodaji byli, tehdy prvotně a předkem pana Tobiáše aneb jeho dědice na to pobiediti má, a za tu sumu, totiž za LX ſß g. pustiti. Však žádný jiný mimo pana Tobiáše a dědice jeho té výmienky užiti nemá. Actum f. VI. post Diuisionis apostolorum, anno ɔc XXVIII°.

Str. 115.

232.

Václav Javornický z Javorníka prodává tvrz Javorník s příslušenstvím Martinovi Radikovskému z Hrádku a Anně z Hustiřan, manželce jeho.

1528, 18. července.

Prodání statku panu Martinovi Radikovskému. Před nás, Herše z Železna a na Třemešné, Simeona z Podhoří, Martina Bakkaláře od města Dvoru, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpiv urozený vládyka pan Václav Javornický z Javorníka, oznámil jest, že s povolením pánuov rukojmí dolepsaných, kteříž za nebožtíka pana Zigmunda Javornického za III^C ſß g. českých ku paní Anně z Hustiřan, někdy manželce jeho, věna jejieho slíbili, jakž o tom list hlavní ukazuje, prodal jest statek ten, totiž Javorník tvrz se vším příslušenstvím, s rolí, s lukami, s lesy, s rybníky, s potoky i se všemi vodotečmi, s mlajnem, s pilú, s lidmi, platy s kmecími i se všemi puožitky a duochody i se vší zvolí, jakž toho sám po svrchupsaném panu Zigmundovi v držení byl. A to jest prodal urozenému vládyce panu Martinu Radikovskému z Hrádku a paní Anně z Hustiřan, manželce jeho, oběma z mrtvého na živého, za IIII^C ſß g. českých.

Při tom ihned týž pan Václav odevzdal jest a odsvědčil sě toho všeho statku podle práva manského. A to jest odevzdal panu Martinovi nadepsanému a paní Anně manželce jeho, od sebe i od svých budúcích, majíc k tomu povolení od pánuov rukojmí.

A tito zejména páni rukojmové jsú za věno svrchupsané: pan Jindřich Berka, pan Hereš, pan Jan starší Kruppay, pan Václav a pan Zdeněk bratří vlastní Šárovcové.

Což sě pak správy o tom svrchupsaném statku dotýče, páni rukojmové dopustili jsú a k tomu povolení dali, aby ten list věnní v správě ležel do dne a do roka podle práva manského při knihách. Po vyjití pak a vyplnění času toho ten list hlavní žádné moci mieti nemá, ale má zrušen býti, a pánuom rukojmím pečeti jich navrátiti sě mají.

On také pan Václav do těch sta kop gr. jemu náležejících a panu Janovi i paní Kateřině z Velešic, přáteluom jeho, zavázal jest v správě do dne a do roka

všicek statek svuoj, kterýž má neb mieti bude. Po vyjití pak toho času již všeho prázden býti má.

Což sě také dílu paní Kateřiny nadepsané dotýče, pan Václav Javornický udělal jest list na XL ſß g., svědčící panu Martinovi Radikovskému na ten a takový zpuosob: když jí paní Kateřině díl její při knihách manských položen bude, tehdy ten list panu Václavovi zase v moc jeho má navrácen býti.

Item toto má vědomo býti, že prodajem statku nadepsaného list ten svrchupsaný věnní má vyvazen a vypraven býti a mocnosti ižádné jiné viec mieti nemá; než toliko v správě, jakž napřed dotčeno jest, ležeti má na ten zpuosob, jestliže by na pana Martina o ten statek jakážkoli závada přišla, aby o to k listu témuž zřenie mieti mohl a měl do sumy, ač by která na něm obdržána byla. Actum sabbato post Diuisionis apostolorum, anno Domini XV^C^XXVIII^o^.

Str. 116.

233.

Janovi Krušinovi z Lichtemburka dává soud manský stané právo na Heřmana z Šumburka.

1528, 9. září.

Stané právo panu Janovi Grušinovi, panu hejtmanu JMti, dáno jest podle zpuosobu toho, kdež jest pohnati ráčil pana Heřmana Šumburgka, což sě zámku Šacléře s jeho příslušenstvím dotýče, a po třetím puohonu poněvadž jest pan Heřman státi neráčil, protož podle práva manského do dvú neděl panu hejtmanu k dovedení práva prótah dán jest od dne tohoto. Actum f. IIII. post Natiuitatis Marie, anno ꝯc XXVIII^o^.

Potom po vyjití těch dvú neděl pan hejtman nadepsaný řádně podle práva manského uveden jest v statek ten svrchupsaný dvěma many přísežnými a komorníkem. V tom také času a mezi tím žádné poselství i psaní a vodvolání před krále JMt ini před žádného jest nezašlo.

Str. 114.

234.

Václav Javornický kvituje Jiříka Javornického strýce svého z nápadu po otci.

1528, 9. září.

Pan Václav Javornický quituje pana Jiříka Javornického, strajce svého. Léta božieho XV^C^XXVIII^o^., v středu po Narození panny Marie pan Václav Javornický z Javorníka přiznal sě jest k tomu, že od pana Jiříka Javornického, strajce svého, všicken díl otcovský a nápad svuoj zúplna a docela přijal jest a vyzdvihl, a při témž panu Jiříkovi že jemu již žádná spravedlnost ini povinnost nenáleží. Protož jej tímto zápisem ze všeho quituje a podle práva propouštějíc, všeho

prázdna činí, slibujíc sám za se i za své dědice a budúcí, pro tu věc nenavracovati sě nižádným obyčejem a právem' naň na pana Jiříka svrchupsaného i na jeho dědice a budúcí. Stalo sě na Trutnově s vědomím pana hejtmana a pánuov manuov přísežných léta ɔc ut supra.

Též také zase pan Jiřík Javornický jakož sě jest pravil spravedlnost mieti k statku po panu Zigmundovi Javornickém, bratru jeho, pozuostalému, a z toho jest právem viniti chtěl pana Václava Javornického, strajce svého, kdež i puohony na něho vzal jest, o to i o jiné všeckno přátelsky jsú smluveni, a o všeckny nesnáze a ruoznice, kteréž mezi jimi vznikly, srovnali jsú sě.

A při tom pan Jiřík odřekl sě jest a odsvědčil toho všeho statku a nápadu po nebožtíkovi panu Zigmundovi Javornickém pozuostalého, a to podle práva manského, slibujíc sám za se i za své dědice a budúcí, pro tu věc i pro žádnú, což sě nadepsaného nápadu dotýče, nenavracovati sě na pana Václava svrchupsaného i na žádného na potomní a budúcí časy. Stalo sě na Trutnově v přítomnosti pana hejtmana JMti a pánuov manuov přísežných, zejména: Herše z Železna, Jakuba z Poršic ɔc, Beneše Stoše z Starkovic, Simeona Prostředka z Podhoří, Martina Bakkaláře od města Dvoru, léta vt antea.

Pan Václav Javornický penieze ty a díl paní Kateřině z Velešic náležející položil při knihách manských podle zapsání svého. A tak tomu všemu dosti učinil, protož z toho propuštěn jest.

Item jestliže by sě paní Kateřina živa jsúc nalezla a k své spravedlnosti ohlásila, chtějíc jí užiti, tehdy pan Václav chtěl-li by ji z čeho viniti, z nákladuov a škod, má jemu při právě manském ze všeho práva býti.

Penieze ty, kteréž pan Václav Javornický položil při knihách těchto paní Kateřině z Velešic náležité, pan Jan Rodovský starší z Hustiřan přijal jest k sobě pod úrok s povolením téhož pana Václava. Úrok pak ten z těch peněz přicházející má při kniehách kladen býti. A ta jistina aneb list, kterýž pan Jan Rodovský udělati má a při knihách položí, nemá žádnému vydán býti bez vuole pana Václava Javornického i pana Jana a paní Kateřiny z Velešic do tří let a XVIII[ti] neděl. Umřel-li by pak který z nich, tehdy s mrtvého na živého ta spravedlnost připadnúti má. Stalo sě v pondělí po svatém Bonifací, leta ɔc XXIX.

Str. 117.

235.

Jiřík z Gersdorfu prodává ves Vyhnanov a ves pustou Prorub obci města Jaroměře.

1528, 28. září.

Pánuom Jaromiřským trh o Vyhnanov ɔc. Léta božieho XV[c]XXVIII[o], ve čtvrtek po narození panny Marije, předstúpili jsú před pána JMt pana hejtmana manství kraje Trutnovského, a před pány many přísežné k soudu manství téhož ně-

které osoby od pánuov Jaromiřských, žádajíc na místě pana purgmistra a konšel, starších obecních i vší obce města téhož, aby jim zápisem kniehami manskými trh ten, kterýž jsú s panem Jiříkem z Gerzštorfu o Vyhnanov ves a druhú ves pustú, kteráž Prorub jmenuje sě, podle práva manského [učinili], stvrzen byl, poněvadž ti gruntové od starodávna k manství témuž Trutnovskému přiležejí.

A pan Jiřík Gerzštorf přiznavši sě k takovému trhu, a že jest nadepsané vsi prodal svrchupsaným purgmistru a obci města nadepsaného ku pravému a budúcně dědičnému držení a užívání se vším právem svým a se vším k těm vesnicím přislušenstvím, sobě na tom ani svým dědicuom a budúcím nic nepozuostavujíc, za též také jako i páni Jaromiřští jest žádal.

Protož pan hejtman JMt a páni manové dopustili jsú a rozkázali trh svrchupsaný v kniehy tyto manské vložiti a vepsati, jemu celú a dokonalú moc podle práva manského dávajíce. Stalo sě f. II. Wenceslai anno vt supra.

Stal sě zápis tento z vuole JMti a pana hejtmana, pana Jana Grušiny z Lichtmburgku, i také z vuole všech pánuov přísežných k soudu manství tohoto.

Str. 118.

236.

Tobiáš z Warnsdorfu v 50 kopách gr. č. zastavuje tři rybníky Johance z Rizemburka.

1528, 14. prosince.

Zápis paní Johanky z Rizmburgku. Před námi, Janem Grušinou z Lichtmburgku, hejtmanem kraje Trutnovského, Heršem z Železna a na Třemešné, Jakubem z Poršic a na Kocléřově, a před jinými pány many přísežnými v plném zahájeném soudem [sic], urozený vládyka pan Tobiáš z Warnštorfu a na Starých Bucích oznámil jest, že dlužen jsa urozené paní Johance z Rizmburgka spravedlivého dluhu L ſſ g. českých, v tom zastavil jest a dobrovolně zastavuje tři rybníčky, kteříž pořádkem od Trutnova k Starým Bukuom položení mají.

A to zastavil na ten a takový zpuosob: jestliže by té sumy nadepsané na svatý Jiří najprv příští aneb konečně ve dvú nedělích po témž svatém Jiří paní Johance nadepsané sumy svrchupsané nedal a nesplnil, aby těch rybníčkuov nadepsaných v držení a užívání byla, uvedena jsúc v to podle práva manského, dotud a tak dlúho, dokudž by těch L ſſ g. českých paní nadepsané dáno a splněno nebylo.

A když by koli paní svou sumu splněnu měla a ji přijala, tehdy ihned bez odporu rybníčkuov nadepsaných panu Tobiášovi neb jeho budúcím zase postúpiti má a povinna bude; však jestliže by paní Johanka svrchupsaná jaký náklad na násadu a osazení těch rybníčkuov učinila, to předkem zase odtud vzéti má a panu Tobiášovi postúpiti zpuosobem nadepsaným. Stalo se léta božieho XV^{C}XXVIII^{o}, f. II. post Lucie.

Str. 120; zápis ten přetržen.

237.

Jakub z Poršic v dluhu 60 kop gr. č. dává obci města Dvoru v zástavu ves Bukovinu.

(1528.)

Zástava pánuom Dvorským vsi Bukoviny. Před nás, Jana Grušinu z Lichtmburgku, hejtmana manství kraje Trutnovského, a přísežné k soudu manství téhož, předstúpil jest urozený vládyka pan Jakub z Poršic a oznámil, že jest dlužen pravého a spravedlivého vděk puojčeného dluhu LX ſſ gr. českých opatrným purgmistru, konšeluom i vší obci města Dvoru, v kterémžto dluhu zastavil jest a zavadil ves svú Bukovinu, a zápisem tímto lidí těch v té vsi postupuje, však panství vrchní k spravování na týchž lidech pan Jakub sobě pozuostavuje.

A ta zástava v tom zpuosobu má státi a trvati až do svatého Havla najprv příštího aneb konečně do dvú neděl po svatém Havlu. Tu pan Jakub povinen bude zase pánuom Dvorským dotčenú sumu složiti a v jich moc dáti, a oni vyberúc s těch lidí aneb jich náměstkuov poplatky a duochody toho času přišlé, a příjmúc svú puojčenú sumu, zase panu Jakubovi tento zápis i lidi propustiti mají a povinni budou.

Pakli by pan Jakub na ten uložený čas té prvé dotčené sumy pánuom Dvorským nesplnil a v jich moc nedal, tehdy páni Dvorští mají panu Jakubovi aneb jeho dědicuom položiti a v jeho neb jich moc dáti k té prvé psané sumě XL ſſ gr. českých, aby té vší sumy sě zběhlo C ſſ gr. českých; a ta suma sě položiti má při kniehách manských; a to doložení panu Jakubovi od pánuov Dvorských, totiž těch XL ſſ gr. českých, má sě státi a vykonati po vyjití dvú neděl, kdež on pan Jakub měl by jim pánuom Dvorským podle zpuosobu svrchupsaného jich puojčenou sumu zase dáti a oplatiti.

A to páni Dvorští učiníc, pan Jakub aneb dědici jeho budou povinni a mají tu prvé dotčenú ves Bukovinu se vším jejím příslušenstvím s lidmi, dvory kmecími, s platy, s rybníčkem, kterýž nad Houdkovými jest, i s gruntem, kterýž Komárov slove, též s tím se vším, což k tomu přileží od staradávna, k pravému držení a užívání se vší zvolí a se vším panstvím a právem svým, tak jakž jest toho sám v držení a užívání byl, hned postúpiti, a to beze všeho odporu, sobě v tom a při tom nic ku pomoci neberúc.

Pakli by sě pan Jakub aneb jeho dědicové tím postoupením tak nezachoval, tehdy páni Dvorští budú sě motci komorníkem manství kraje Trutnovského v tu ves, v lidi, platy, ve všecky duochody a zvóle, což k tomu přísluší, uvázati, toho v držení a užívání i v mocném spravování býti dotud a tak dlúho, dokudž by on pan Jakub aneb dědicové a budúcí jeho těch C ſſ gr. českých zase nesplnili a jim v jich moc nedali, však ta a taková vajplata aby sě dála buď na čas sv. Havla aneb sv. Jiří. A tu páni Dvorští příjmúce svoji sumu a vyberúc duochody v ty časy přišlé, mají

i povinni budou panu Jakubovi aneb jeho dědicuom při vyzdvižení sumy puojčené té vsi s lidmi, poplatky, tak jakž jim od pana Jakuba postoupeno, propustiti, a toho všeho též zase postúpiti.

Jestliže by sě pak přihodilo, že by kto pánuom Dvorským za jich držení té vsi nadepsané a gruntuov těch na to sáhl a z čeho právem byli by vyvedeni, to jim pan Jakub z Kocléřova s jeho příslušenstvím spravuje a spraviti má, pokudž v tomto manství za právo jest.

Item jestli by také kdy panu Jakubovi ta ves Bukovina i Kocléřov na prodaji byla, tehdy předkem přede všemi jinými lidmi pánuov Dvorských na to pobiediti má. K tomu jest se dobrovolně svolil.

Pozdější rukou:

K té svrchupsané sumě páni Dvorští připuojčili jsú panu Jakubovi nadepsanému na jeho žádost XVti ſſ gr. českých, kterúžto sumu pan Jakub jim pánuom Dvorským zase dáti a splniti má na svatý Jiří najprv příští. Pakli by toho neučinil, tehdy podle zpuosobu svrchupsaného podle oněch nadepsaných C ſſ gr. mají páni Dvorští zachováni býti, což sě nynější puojčky dotýče. Stalo se f. II. post festum Valentini, anno ꝯc XXXIIII [16. února 1534], v přítomnosti pana Jakuba, jehož sě dotýče, pana Martina Radikovského z Hrádku, pana Jiříka Bucského z Warnsdorfu a Pavla Hattavuoza, přísežných k soudu manství Trutnovského.

Str. 119; zápis ten přetržen.

238.

Václav Javornický z Javorníka vyznává, že jest dlužen poddaným Martina Radikovského z Hrádku 34 kop míš. a 21 grošů bílých.

1529, 4. února.

Zápis panu Martinovi Radikovskému na místě lidí některých jeho a sirotkuov. Léta božieho XV^{C}XXIX, ve čtvrtek po Hromnicích, před panem hejtmanem a pány many přísežnými na Trutnově pan Václav Javornický z Javorníka oznámil, že jest dlužen lidem a sirotkuom pana Martina Radikovského v Javorníce XXXIIII ſſ míšenských a XXI g. alb. A to splniti a položiti má na zámku Trutnově před panem hejtmanem JMtí v hody svatodušní najprv příští konečně bez odporu.

Pakli by toho neučinil, tehdy v to sě zavázal a dobrovolně poddal, aby pan Martin aneb jeho budúcí k ruce lidem a sirotkuom těm mohl toho dluhu dobývati právem, kterýmž se jemu zdáti a líbiti bude, jakž pro dluhy v zemi této za právo upomínati vyměřeno jest, a pan Václav dobrovolně svolil sě jest, právo takové podniknúti.

Neuchoval-li by pak v tom času pán Buoh smrti pana Václava, tehdy k plnění dluhu nadepsaného zavazuje budúcí své držitele statku jeho tou vší povinností svrchupsanú.

Str. 121; zápis ten přetržen.

239.

Hereš z Železna a na Třemešné Nemojovice s příslušenstvím dává strýci svému Petrovi z Železna a na Borkách.

1529, 11. února.

Dání od pana Herše z Železna panu Petrovi odtudž statku dolepsaného. Před námi, Jakubem z Poršic a na Kocléřově, Martinem Bakkalářem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství kraje Trutnovského, urozený vládyka pan Hereš z Železna a na Třemešné oznámil, že jest dal a mocně dává statek svuoj, kterýž manský měl a držel, jmenovitě Nemojovice s tím se vším, což k tomu přísluší, s lesy, s lukami, s rybníkem, s potoky, se všemi vodotečmi, s kusem Labe, s pustinami všemi a se vším příslušenstvím, což k tomu od starodávna příslušelo jest a přísluší, a jakž jest toho sám v držení byl a toho užíval. To jest pak dal urozenému vládyce panu Petrovi z Železna a na Borkách, strajci svému, na tom sobě ani svým budúcím žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavujíc.

To a takové dání tolikéž sě vztahuje a má vztáhnouti na dědice a budúcí pana Petra nadepsaného. Stalo sě léta božieho XV^{C}XXVIIII^{o}, ve čtvrtek před svatým Valentinem.

Str. 122.

240.

Jitka z Bořic odevzdává půl rybníka prodaného obci města Dvoru.

1529, 5. května.

Doplacení rybníka paní Jitce z Bořic a panu Václavovi z Sloupna. Před námi, Jakubem z Poršic a na Kocléřově, Martinem Bakkalářem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, paní Jitka z Bořic jakožto pravá dědička statku po nebožtíkovi panu Šimkovi z Bořic, otci svém, oznámila jest, že rybníku toho polovice, kterýž prodán jest opatrným purgmistru, konšeluom i vší obci města Dvoru nad Labem, úplně a docela zaplaceno jest. A protož jim, totiž pánuom Dvorským, mocně sama od sebe i od svých dědicuov a budúcích, též také na místě pana Václava, manžela svého, odevzdala jest tu polovici rybníka nadepsaného podle práva manského, sobě ini svým dědicuom a budúcím nic nepozuostavujíc.

Nad to pak nade všeckno paní Jitka svrchupsaná připověděla jest, že pan Václav, manžel její, osobně k tomu také přiznati sě má. Stalo sě v středu u vigiljí božieho Vstoupení.

Item v sobotu po božím Vstoupení pan Václav svrchupsaný k tomuto zápisu přiznal sě jest, a ke všemu, což v témž zápisu položeno, dobrú vuoli dal jest.

Str. 123.

241.

Pavel Trubač dává louku zeti svému Viktorinovi a vnuku svému Martinovi.

1529, 17. května.

Dání louky od Pavla Trubače Viktorinovi zeti, a Martinovi vnuku svému. Před námi, Jakubem z Poršic a na Kocléřově, Martinem Bakkalářem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství kraje Trutnovského, Pavel Trubač louku tu, kterúž měl dáním od Martina Jozefova syna, jakž o tom zápis napřed v kniehách těchto ukazoval, dal jest mocně Viktorinovi zeti, a Martinovi vnuku svému, společně s tím se vším příslušenstvím, jakž jest toho sám v držení a užívání byl, sobě na tom svrchupsaný Pavel Trubač ini svým budúcím žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavujíc. Stalo sě v pondělí po sv. Bonifací, léta božieho XV^C^XXIX^o^.

Toto dání louky svrchupsané oznámeno jest před panem hejtmanem JMtí a pány many na Trutnově f. IIII. post festum Petri et Pauli [30. června] anno vt supra. A tomu zápisu moc plná dána jest.

Str. 123.

242.

Václav z Javorníka splácí dluh poddaným Martina Radikovského z Hrádku.

1529, 17. května.

Pan Václav Javornický položil a dal sirotkuom penieze podle zapsání svého napřed v knihách těchto, jmenovitě XXXIIII ſſ^β^ na miešensko a XXI g. alb.

Ty penieze tito jsú brali a přijali: Bartl Šormanuov syn; Jeronymus starší stál na místě všech mladších bratruov a sestr svých; Hanuš Šorman sám od sebe i také na místě dcery své Anny; Václav Celar, Bernart Ledr, Petr Amlar.

A ti všickni svrchupsaní přijavše společně ty penieze od pana Václava, proten dluh nemá sě žádný navracovati na něho i na jeho dědice a budúcí.

Item Vondráčkovi Maysnarovi z Javorníka pan Václav I ſſ^β^ míšensku dal.

Item Blažkovi Chlupatému ze Dvora XX g. alb. Ten všicken dluh byl jest nebožtíka pana Zigmunda Javornického.

Stalo sě v pondělí po svatém Bonifací, léta božieho XV^C^XXIX^o^, v přítomnosti pana Jakuba z Poršic a na Kocléřově a pana Martina Bakkaláře od města Dvoru, přísežných k soudu manství Trutnovského. Při tom také byli pan Hereš, pan Jan Rodovský starší, pan Mikuláš Zilvar, pan Petr Borecký, pan Simeon Prostředek, pan Ondřej.

Str. 123.

243.

Jan Krušina z Lichtemburka prodává dům v Trutnově a ves Babí Trautenbach s clem a jiným příslušenstvím Jiříkovi z Warnsdorfu za 300 kop gr. míš.

1529, 30. června.

Trh panu Jiříkovi Buckému z Warnštorfu. Před námi, Jakubem z Poršic a na Kocléřově, Martinem Radikovským z Hrádku a na Javorníce, Benešem Štosem z Starkovic, Martinem Bakkalářem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství kraje Trutnovského, urozený pán pan Jan Grušina z Lichtmburgku, hejtman téhož manství, oznámiti ráčil, že jest prodal pravým trhem k pravému dědičnému držení a užívání duom v městě Trutnově proti Slezské bráně a ves řečenou Babí Trautmbach s lidmi, platy kmecími, s clem, kteréž v té vsi od staradávna jest vybieráno, i se vším k té vsi příslušenstvím a se vší zvolí, urozenému vládyce pánu Jiříkovi Buckému z Warnštorfu a paní Johance z Rizmburgka, manželce jeho, za tři sta kop g. na míšensko. Stalo sě na Trutnově, v středu po svatém Petru a Pavlu, léta božieho XV^C^XXIX^o^.

Str. 124.

244.

Bernart Krušina z Lichtemburka nápad svůj po otci postupuje Janovi bratru svému.

1530, 22. srpna.

Dání svého dílu pana Bernharta Grušiny panu Janovi Grušinovi, panu hejtmanu JMti. Před námi, Jakubem z Poršic, Jiříkem Buckým z Warnštorfu, Pavlem Hattavuozem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, urozený pán pan Hynek Grušina z Lichtmburgku, a urození vládyky pan Beneš Štos z Starkovic, pan Martin Radikovský z Hrádku ꝛc, obadva spolupřísežní k soudu manství téhož, oznámili jsú, že pan Bernart Grušina před nimi poručil jest a mocně odkázal i dal všicknu spravedlnost svú i všicek díl a nápad svuoj, kterýž jest koli měl po svém panu otci dobré paměti, někdy pánu panu hejtmanovi Grušinovi z Lichtmburgka. A to urozenému pánu Janovi Grušinovi, hejtmanu manství nadepsaného, tak aby on pan Jan Grušina s tím jako svým vlastním, což by sě jemu zdálo a líbilo, učiniti mohl.

A byla-li by kdy při panu Bernartovi nějaká seznána potřebnost, tehdy dóvěrnost o tom má, že od pana Jana, pana bratra svého, slušně opatrován bude.

A takové dání oznámeno jest před svrchupsanými pány soudci přísežnými a zapsáno v knihy tyto f. II. Timothei et Simphoriani, anno Domini XV^C^XXX^o^.

Str. 124.

245.

Soud manský dává své svolení, aby Jakub Poršic z Poršic uvázal se ve statek Kocléřovský Hynka Špetle z Janovic.

(1530.)

Mikuláš Rožňovský z Křtěnova učinil přiznání o tom, že jest poslán byl podle pana Václava Taurka z Rokytníka ku panu Hynkovi Špetlovi JMti od pana Jakuba Poršice z Poršic, což sě zástavy Kocléřova s jeho příslušenstvím dotýče. Kdež on pan Jakub dával jest listem pod svú pečetí po osobách jich pánu nadepsanému věděti, zápisu tomu napřed v těchto knihách položenému dosti činiec, jakž listu toho přípis, kterýž jest rukou jmenovaného Mikuláše, totiž list i přípis psaný tuto v těchto knihách položený ukazuje.

Kdež pak on Mikuláš osobně stojíc přiznal sě jest, že to poselství podle pana Václava Taurka podle pana Jakuba žádosti pořádně jest vykonal, i toto také připověděl, že pan Hynek Špetle JMt list ten od pana Jakuba poslaný a od nich dodaný před nimi, totiž v přítomnosti jich přečísti jest ráčil, a oni s tím že jsú odešli. To poselství svrchupsané dálo sě léta božieho XV^C^XXVII^o^ v pátek po svatém Petru v okovách [2. srpna 1527].

Potom po vyjití a vyplnění roku a některého téhodne, když pan Jakub z Poršic požádal jest pana Jana Grušiny JMti, pana hejtmana manství kraje Trutnovského, i pánuov manuov přísežných, aby v statek ten Kocléřovský uveden byl podle manského práva, tu pan hejtman JMt a páni manové pořádek při tom starobylý zachovavše, obeslati jsú ráčili pana Hynka Špetli JMt, všicknu tu věc JMti oznámivše, čeho pan Jakub žádá.

Potom pak, když jest sě pan Hynek podle toho obeslání a oznámení postaviti ini ohlásiti neráčil, pan hejtman JMt a páni manové dopustili jsú toho, aby on pan Jakub v statek ten Kocléřov se vším jeho příslušenstvím podle práva manského komorníkem uveden byl v držení dědičné, poněvadž pan Hynek podle svého zapsání i také obeslání jeho jest splatiti neráčil.

Str. 125.

246.

Tobiáš z Warnsdorfu v 50 kopách gr. č. dává v zástavu poddané své Adamovi Zilvarovi z Pilnikova.

1531, 5. srpna.

Panu Adamovi Zilvarovi z Pilnikova od pana Tobiáše z Warnštorfu zástava lidí. Před námi, Jakubem z Poršic a na Kocléřově, Benešem Štossem z Starkovic, Pavlem Hattavuozem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství kraje Trutnovského, urozený vládyka pan Tobiáš Bucký z Warn-

štorfa a na Starých Bucích osobně stoje přiznal sě, že jest dlužen urozenému též vládyce panu Adamovi Zilvarovi z Pilnikova a na Břečtajně padesát ſſ. g. českých.

A v tom zastavuje témuž panu Adamovi lidi tyto: Hanuš Vítka, kterýž platí platu ročnieho I ſſ. g. a VIII g. českých, plece II, slepic X, ovsa V kor., vorného IIII dni, seno hrabati II dni, drva sekati I den, seno vézti dva vozy, žíti IIII dni; Andrli Brayr, a ten platí I ſſ. g. IIII g. české, plece I, slepic VI, ovsa III kor., vorného IIII dni, drva sekati I den, seno hrabati II dni, sena přivézti II vozy, dva dni žíti; Petr Knerycha, kterýž platí puol ſſ. g. II g. českých, plece I, vajec I ſſ., slepice III, ovsa I½ kor., vorného IIII dni, drva sekati I den, hrabati II dni, sena přivézti II vozy, žíti II dni.

A ty nadepsané lidi pan Tobiáš zastavil jest panu Adamovi s plným panstvím, jemu i jeho budúcím, na tom sobě ini svým potomním dědicuom a budúcím nic nepozuostavujíc kromě vajplaty, kterážto vajplata tímto obyčejem státi sě má: Když by strana jedna druhé obapolně, buďto pan Tobiáš panu Adamovi, aneb pan Adam panu Tobiášovi, rok napřed věděti dal, tehdy pan Adam po vyjití toho roku a po dání věděti povinen bude panu Tobiášovi lidí těch postúpiti, a pan Tobiáš ihned také sumu nadepsanú panu Adamovi při knihách manských beze všeho prodlení položiti má.

A jestliže by pan Adam podle zpuosobu dotčeného lidí těch nepostoupil, tehdy panu Tobiášovi pokuťy dáti XX ſſ. g. českých bude povinen.

Též také pan Tobiáš nepoložil-li by těch L ſſ g. a jich tak, jakž nahoře psáno stojí, nedal, tolikéž, totiž XX ſſ. g. českých, pokuty panu Adamovi splniti má.

V tom žádná strana sobě ku pomoci za odpor nic bráti nemá. A to dání věděti má býti při svatém Havlu.

Item pan Tobiáš panu Adamovi v tom za správu stojí a spravuje, čím má neb mieti bude, podle práva manského. Stalo sě v sobotu na den matky boží sněžné, léta božieho XV^C XXXI°.

Item toto má věděno býti, že od pana Tobiáše předjíti má položení peněz panu Adamovi, nežli od pana Adama panu Tobiášovi postoupení lidí.

Str. 125; zápis ten přetržen.

247.

Martin Radikovský z Hrádku a manželka jeho Anna z Hustiřan v 50 kopách gr. č. dávají v zástavu louku a rybník Adamovi Zilvarovi z Pilnikova.

1531, 30. října.

Zástava gruntu od pana Martina Radikovského panu Adamovi Zilvarovi. Léta b. XV^C XXXI°., ve čtvrtek před s. Havlem [11. října], stala sě celá dokonalá přátelská smlouva mezi urozenými panem Adamem Zilvarem z Pilnikova

a na Břečtajně s jedné, a panem Martinem Radikovským z Hrádku a paní Annou z Hustiřan s strany druhé. A to taková, že pan Martin a paní Anna zastavili jsú grunty své od Javorníka panu Adamovi, zejména tyto: Louku, kteráž slove Vobec, i s břehem potoka v tu stranu k Javorníku náležející, rybník, kterýž slove Prostřední, pokudž týž rybník co topí a topiti muož tou hrází, když sě upraví od pana Adama a jakž lidmi uvedeno a v jakých mezech. A to zastavili v jisté sumě peněz, v padesáti ſſ g. českých k držení a užívání beze vší překážky jmenovitě od tohoto s. Havla najprv přištieho za dvě letě pořád zběhlé.

A tu při tom [čase] a na ten čas, dal-li by pan Martin a paní Anna aneb jich potomníci panu Adamovi aneb jeho dědicuom těch L ſſ g. českých v moc jich i s tím, což by na opravu nadepsaného rybníka vynaloženo bylo, tehdy zase v ty dotčené grunty a rybník uvázati sě mohou; a pan Adam více v to nižádným obyčejem vymyšleným sáhnúti nemá.

Pakli by při vyjití dvú let pan Martin též i paní Anna, oba aneb jeden z nich, panu Adamovi aneb jeho dědicuom takových L ſſ g. českých neoplatili a v moc jeho nedali, i toho, což by sě na ten rybník vynaložilo, tehdy taková puojčka a zástava trvati má, pokudž [by] strana straně rok při svatém Havlu napřed věděti nedala.

A když by která strana druhé rok napřed věděti dala, buď pan Adam panu Martinovi a paní Anně aneb jejich budúcím, a oni sumy jmenované jemu nedali při vyjití roku, a to konečně na sv. Havla aneb dvě neděle potom: tehdy podle sumy hlavní propadnúti mají aneb má XX ſſ gr. českých, a ty panu Adamovi a jeho dědicuom při vajplatě gruntu společně s sumou puojčenou i nákladnou na ty grunty dáti mají.

Též jestliže by pan Martin aneb paní Anna neb jich budúcí dali panu Adamovi takovýž čas napřed věděti, že jemu těch L ſſ g. českých dáti chtějí, i což by na dotčený rybník vynaložil, a že sě v své grunty uvázati chtějí, tu jestliže by oni panu Adamovi takovú sumu položili a v moc jeho dali, a on ji nechtěl přijíti a jim zase ty grunty zastavené v jich moc pustiti, též jim propadnúti má XX ſſ g. českých. Avšak proto bude povinen jim ty grunty postúpiti a svú sumu přijíti; a dopustí-li sě pokuty, to na sumě hlavní vyraženo býti má.

A tato smlúva v knihy manské vepsána býti má. A při tom pan Martin a paní Anna ty grunty zastavené jiným statkem, kterýž ještě v Javorníce mají, spravují a spravovati podle zřiezení zemského povinni jsú a budou, tak jakž za právo jest.

Tato smlouva k snažné žádosti obojích stran vepsána a vložena jest v tyto knihy manské v přítomnosti pánuov manuov přísežných k soudu manství kraje Trutnovského, zejména těchto: pana Jakuba z Poršic a na Kocléřově, a pana Beneše Štose z Starkovic, a pana Pavla Hattavuoza od města Dvoru, kteřížto dokonalú

a plnú vuoli k tomuto zapsání a té smlouvy do těchto kněh vložení dali jsú. Actum f. II. ante Omnium sanctorum ɔc XXXI°.

Str. 126; zápis ten přetržen.

248.

Václav Javornický z Javorníka vyzdvihl list, který položil při prodeji Javorníka (1528, 18. července).

1531, 24. listopadu.

Pan Václav Javornický které jest penieze položil v správě při kniehách manských podle širšieho o tom poznamenání při zápisu, kterýž sě jest o Javorník málo napřed stal, a potom list na tu sumu svědčící při týchž kniehách položen byl; a tak to trvalo jest do tří let a XVIII^ti^ neděl podle práva manského. Po vyjití pak a vyplnění toho času pan Václav Javornický s povolením pánuov manuov, pana Jakuba z Poršic a na Kocléřově, pana Beneše Štose z Starkovic a pana Pavla Hattavuoza od města Dvoru, vyzdvihl jest ten list f. VI. ante festum Katherine, anno Domini XV^C^XXXI°.

Str. 127.

249.

Jakub z Poršic na statku svém Kocléřově zapisuje 300 kop gr. č. věna Barboře z Veselice, manželce své.

1532, 7. srpna.

Urozený pan Jakub z Poršic paní Barboře z Veselice, manželce své, věno zapsati vyžádal. Před nás, Beneše Štose z Starkovic a v Starých Bucích, Pavla Hattavuoza od města Dvoru, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpil jest urozený pan Jakub z Poršic a na Kocléřově a dobrovolně zapsati rozkázal tři sta kop g. českých širokých dobrých střiebrných, rázu a počtu Pražského, paní Barboře z Veselice manželce své, věna jejieho spravedlivého na vsi Kocléřově, totiž na tvrzi s dvorem, s rolí, s lukami, s lesy, s dvory kmetcími, s platy, s rybníkem aneb s rybníky většími i menšími, s potoky a se všemi vodotečmi i s tím se vším, což k tomu statku od staradávna přísluší, tak a na ten zpuosob: Jestliže by jeho táž paní Barbora přebyla, aby s tím věnem jako s svým vlastním, což by se jí zdálo a líbilo, učiniti mohla bez překážky všelikteraké každého člověka. Tu a na tom statku nadepsaný pan Jakub nic sobě nepozuostavujíc, než toliko vajplatu sobě a svým budúcím zachovávajíc, a to hotovú a pospolní sumou, jakž napřed psáno stojí.

Toto pak při tom má věděno býti: Jestliže by pan Jakub neb jeho budúcí tu ves s jejím příslušenstvím prodati chtěli, to sě státi muož, však bez ujmy věna jejieho, totiž aby ihned jí paní Barboře list obyčejný na těch III^C^ ß gr. českých

na pargameně s hodnými rukojmiemi dělán byl, a ten list aby dán byl k věrné ruce schovati tu, kdež by paní Barbora tím dostatečně jista byla. A dokudž by ten list tak spraven nebyl, dotud takový trh mocnosti mieti nemá. Stalo sě léta božieho XV^C^XXXII°, v středu před svatým Vavřincem.

Str. 128; zápis ten přetržen.

250.

Martin Radikovský z Hrádku a manželka jeho Anna z Hustiřan prodávají Javorník s příslušenstvím Adamovi Zilvarovi z Pilnikova za 315 kop gr. č.

1533, 12. července.

Panu Adamovi Zilvarovi od pana Martina Radikovského a paní Anny manželky jeho trh. Před nás, Jakuba z Poršic a na Kocléřově, Pavla Hattavuoza od města Dvoru, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpili jsú urozený vládyka pan Martin Radikovský z Hrádku a paní Anna z Hustiřan, manželka jeho ͻc, a oznámili, že jsú prodali pravým trhem k pravému i dědičnému držení Javorník tvrz, dvuor s rybníky, lukami, rolí, s lesy, s potoky, se všemi vodotečmi i se vší zvolí, ves též Javorník s lidmi, platy kmecími, s robotami i se vším tím, což k tomu přísluší, tak jakž jest toho sám nadepsaný pan Martin, od pana Václava Javornického koupivši ten statek a jeho v držení jsúc, toho všeho užíval, a jakož o tom zápis v těchto knihách napřed okazuje.

Při tom ihned pan Martin Radikovský z Hrádku a paní Anna z Hustiřan manželka jeho, kteráž tomu všemu přítomna byla a k tomu trhu dobrú svobodnú vuoli jest dala, i odevzdali jsú podle práva manského ten všecken nadepsaný statek od sebe i od svých budúcích panu Adamovi svrchupsanému i jeho dědicuom a budúcím, na tom sobě pan Martin i paní Anna manželka jeho, ini svým dědicuom a budúcím žádného práva ini žádné zvláštnosti nepozuostavujíc. Ten pak jmenovaný statek prodán jest za III^C^ ſſ. a XV ſſ. g. vše českých na zpuosob placení, jakž smlouva pečetěná o tom o všem šíř a dostatečněji ukazuje.

Item ten dvuor, kterýž jest nadepsaná paní Anna od Tynysa, Šormanova syna, koupila v Javorníku, jí paní Anně vymieněn jest do tří let pořád zběhlých v těch mezech a s tím se vším, o čemž smlouva svrchupsaná též ukazuje. A to s těmi lukami a s rolí, což k tomu dvoru přísluší, vymieněno jest paní Anně do těch tří let od svatého Jiří minulého pořad zběhlých. A dvuor ten paní Anně za svobodný býti má, bude-li jej do těch tří let sama držeti. Stalo sě v sobotu před svatú pannú Margketou, léta ͻc XXXIII°.

Str. 129.

251.

Anna z Hustiřan, manželka Martina Radikovského z Hrádku, postupuje dvůr v Javorníce Adamovi Zilvarovi z Pilnikova.

1533, 18. listopadu.

Paní Anna z Hustiřan odstoupila jest toho dvoru v Javorníku v předešlém zápisu zapsaného, kterýž byla sobě vymienila. A to jest odstoupila panu Adamovi Zilvarovi i jeho budúcím, na tom sobě ini žádnému z budúcích svých nic nepozuostavujíc.

A on pan Adam Zilvar splnil a dal jest jí paní Anně XV ſſ. g. českých podle smlouvy, kterúž jsú mezi sebú měli, a tak všemu dosti jest učinil. Protož z toho mocně od nadepsané paní Anny tímto zápisem propuštěn a quittován jest.

A jakož jsú za to rukojmové byli pan Jiřík Gerzštorf a pan Mikuláš Zilvar, z toho slibu od paní Anny propuštěni jsú. Stalo sě f. III. ante Elizabet, anno Domini XV^C^XXXIII^o^, v přítomnosti pana Jakuba z Poršic a na Kocléřově a Pavla Hattavuoza od města Dvoru, přísežných k soudu manství Trutnovského.

Str. 130.

252.

Jan, Jindřich, Martin a Jakub, synové nebožtíka Jiříka Markusa z města Dvoru, prodávají louku Petrovi Šarounovi, švakru svému.

1536, 28. března.

O louku při městě Dvoře synuov nebožtíka Jiříka Markusa s Petrem Šaraunem trh. Před námi, Jakubem z Poršic a na Kocléřově, Pavlem Hattavuozem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, slovutní Jan, Jindřich, Martin a Jakub, bratří vlastní a synové nebožtíka Jiříka Markusa, jakožto praví dědicové po něm pozuostalí prodali jsú pravým trhem k pravému a dědičnému držení a užívání louku tu, kteráž k manství Trutnovskému přísluší a pod horou Žižkovou u města Dvoru položení má, v těch mezech a s tím příslušenstvím a s puol Labem proti té louce, jakž toho gruntu nadepsaný Jiřík jich otec v držení a užívání byl. A to jsú prodali slovutnému Petrovi Šaraunovi švagru svému, města Dvoru obyvateli, a Regině manželce jeho, i dědicuom jich neb jednomu z nich, za puol druhého sta kop míšenského počtu. Kterúžto sumu od vánoc najprv příštích v plném roce Petr vyplniti má nadepsaným bratřím a švagruom svým.

Při tom ihned všickni jmenovaní bratří odevzdali jsú podle práva manského ten grunt a tu louku sami od sebe i od svých dědicuov a budúcích Petrovi nadepsanému, Regině manželce jeho, i dědicuom a budúcím jich. Tento zápis v kniehy tyto manské vložen a vepsán jest v úterý po Družebné neděli, léta božieho XV^C^XXXVI^o^.

Oznámeno také, že Petr častopsaný tu louku a ten grunt úplně a docela jest zaplatil.

Str. 130.

253.

Jakub z Poršic ve 100 kopách gr. č. dává v zástavu ves Bukovinu Výškovi Veselickému z Veselice.

1536, 22. května.

Zástava vsi Bukoviny od pana Jakuba panu Vyškovi. Léta božieho XV^C^XXXVI°, v pondělí křižových dnuov, stala sě celá a dokonalá smlúva mezi urozenými panem Jakubem z Poršic a na Kocléřově a panem Vyškem Veselickým z Veselice ɔc. A to taková, že jest pan Vyšek panu Jakubovi puojčil I^C^ ſſ g. českých pod úrok, a v té sumě zastavil jest pan Jakub panu Vyškovi i jeho dědicuom ves Bukovinu se vším jejím příslušenstvím, tak jakž jest té vsi v držení a užívání byl. A to na takový zpuosob: Když by pan Jakub panu Vyškovi dal puol leta napřed při svatém Jiří neb při svatém Havlu věděti, a po vyjití toho puol léta pan Jakub panu Vyškovi neb dědicuom v moc jich dal by a splnil, tehdy pan Vyšek bude povinen jemu panu Jakubovi tento zápis z kněh těchto manských propustiti. A též zase, když by koli pan Vyšek aneb jeho dědicové a budúcí panu Jakubovi aneb jeho budúcím při svatém Jiří neb při svatém Havlu puol léta napřed věděti dal, tehdy pan Jakub neb jeho budúcí po vyjití toho puol leta napřed psanú sumu, totiž sto kop g. českých i s úrokem, v moc panu Vyškovi neb jeho dědicuom a budúcím dáti má.

Pakli by toho pan Jakub neučinil aneb jeho budúcí, tehdy pan Vyšek neb jeho budúcí mají a motci budou uvázati sě mocí svou a přátel svých v touž ves nadepsanú a ji držeti a užívati dotud a tak dlúho, dokudž by jemu suma svrchupsaná i s úrokem dána a zúplna zaplacena nebyla, bez všelijaké překážky pana Jakuba i budúcích jeho i jiných všech lidí, kterakkoli k tomu právo mieti chtějících.

A též také mezi nimi jest smluveno, že pan Jakub i jeho budúcí povinni jsú panu Vyškovi i jeho dědicuom neb budúcím platiti a vydávati úroku s té sumy svrchupsané při každém svatém Jiří V ſſ g. českých a při svatém Havle též V ſſ g. českých dotud a tak dlúho, dokudž by jemu panu Vyškovi neb jeho dědicuom a budúcím dána a docela splněna nebyla. Pakli by toho neučinil, tehdy pan Vyšek neb jeho budúcí bude sě motci pro každý úrok, ač by který zadržán byl, tak a při tom času, jakož se svrchu píše, mocí svou a přátel svých v touž ves Bukovinu uvázati a ji držeti i užívati dotud a tak dlúho, dokudž by jemu panu Vyškovi neb jeho budúcím ten úrok, pro kterýž by sě uvázal, dán a zúplna splněn nebyl.

A když by pan Vyšek neb jeho budúcí ten úrok přijal, bude povinen zase vsi postúpiti.

Stalo se léta a dne svrchupsaného, v přítomnosti urozených pana Petra Boreckého z Železna a na Třemešné, pana Voldřicha Rodovského z Hustiřan, pana Bořka Hamzy z Zabídovic, pana Ondřeje Podhorského z Podhoří a pana Pavla Hattavuoza od města Dvoru, přísežného v manství Trutnovském.

Str. 131; zápis ten přetržen.

254.

Jakub Poršic z Poršic prodává Kocléřov s příslušenstvím obci města Dvoru.

1538, 22. ledna.

O Kocléřov s jeho příslušenstvím trh. Léta od narození syna božieho XV^{C}XXXVIII^{0}, v úterý den svatého Vincencia, stala sě jest smlúva celá jistá i dokonalá mezi urozeným panem Jakubem Poršicem z Poršic s jedné a opatrnými purgmistrem, konšely, staršími obecními a vší obcí města Dvoru nad Labem strany druhé. A to taková, že pan Jakub Poršic prodal jest pravým trhem k pravému a dědičnému držení a užívání jim nadepsaným pánuom Dvorským tvrz svú Kocléřov, se vsí při též tvrzi a tím jménem jmenovanou a se vsí Bukovinou, což tu má, s lidmi, kmetcí[mi], platy, robotami, s ospy, kury, plecmi, s dědinami ornými i neornými, s lukami, pastvami, pastvištěmi, s lesy, háji, palouky, porostlinami, pustinami, s lovy, hony, mlýny, mlýništěmi a místy, s rybníky, řekami, potoky, a podacím kostelním i se vší a všelijakú zvolí, kteráž k témuž Kocléřovu od starodávna přileží a kterak jsem sám držal a užíval, beze všeho sobě a svým dědicuom i budúcím pozuostavení.

Kromě těchto výmienek, kdež sobě vymieňuji sirotky dva Kuchařovská, jsou děvčata, a šestero Brožovských, totiž pacholat čtvero a dvé děvčat, a Markétu dceru neboha Vacka z Bukoviny; a obilé, kteréž jsem sel s lidmi na poli, a to jsem prodal za puoldesáta sta kop grošuov českých, kteréž mi páni Dvorští vyplniti mají s povinni jsú tak a tím zpuosobem, jakž cedule řezané a pečetěné, kteréž mezi námi učiněny jsú, o tom šíř ukazují a vysvědčují.

Též i o tom, kterak se páni Dvorští ku panu Jakubovi podle svého dobrovolného svolení chovati a jaké pohodlé jemu činiti mají a povinni jsú.

Byly-li by také na tom svrchupsaném statku které závady, ty pan Jakub svésti má a spravuje, čímž má aneb mieti bude, podle práva manského.

Stalo se toto zapsání v pondělí po svatém Matěji, léta svrchupsaného v tyto knihy u přítomnosti pánuov manuov přísežných, pana Martina Radikovského z Hrádku a Pavla Hattavuoza od města Dvoru. Tomu také přítomni byli pan Mikuláš Zilvar z Pilnikova a pan Ondřej z Podhoří.

Str. 133.

255.

Ondřej Podhorský z Podhoří prodává Podhoří s příslušenstvím Mikulášovi Zilvarovi z Pilnikova.

1538, 4. února.

Panu Mikulášovi Zilvarovi s panem Ondřejem Podhořským trh. Léta božieho XV^{C}XXXVIII^{o}, v pondělí po hromnicích, stal sě trh, celá i dokonalá smlúva mezi urozenými panem Mikulášem Zilvarem z Pilnikova s jedné a panem Ondřejem Podhořským z Podhoří strany druhé. A to taková, že jest pan Ondřej prodal statek svuoj manský v Podhoří s rybníky, lukami, s lesy, dědinami, s platem a tak se vší zvolí i se vším příslušenstvím, tak jakž jest toho sám v držení a užívání byl, sobě ini svým dědicuom a budúcím tu a na tom nic nepozuostavujíc. A to jest prodal nadepsanému panu Mikulášovi Zilvarovi z Pilnikova za sumu, jakž o tom smlouvu mezi sebou učinili jsú.

Závady byly-li by které na tom svrchupsaným statku, v tom pan Ondřej staré správy pana Simeona nebožtíka Prostředka panu Mikulášovi postupuje; a podle toho jemu sám svú závadu spravuje a za správu stojí podle práva manského.

Při tom hned v týž den a v tu hodinu pan Mikuláš nadepsaný paní Marketě, manželce své z Habru, ukazuje a zapisuje na svrchupsaným statku věna jejieho puol třetího sta kop míšenského počtu na ten a takový zpuosob: Jestliže by jeho přebyla, aby toho dluhu a věna na tom statku dosahovala a jeho [v držení] jsúc užívala, dokudž by jí toho IIj^{C} ß míšenských dáno a splněno nebylo.

Pakli by paní Markety nadepsané prvé nežli pana Mikuláše, manžela jejieho, pán Buoh smrti uchovati neráčil, tehdy toto zapsání věna napředjmenovaného v nic obráceno má býti a moci žádné mieti nemá.

Tento zápis stal sě v přítomnosti pana Jakuba z Poršic, pana Martina Radikovského z Hrádku a Pavla Hattavuoza od města Dvoru, přísežných k soudu manství Trutnovského.

Str. 134.

256.

Jan a Hynek bratří Radečtí z Radče odevzdávají, co měli po otci svém Václavovi ve vsi Lanově, Adamovi Zilvarovi z Pilnikova.

1538, 25. února.

Odevzdání panu Adamovi Zilvarovi. Léta božieho XV^{C}XXXVIII^{o}, v pondělí po svatém Matěji, Jan Radecký z Radče přiznal sě, že mocně odevzdává i odevzdal jest svuoj díl otcovský všecek, kterýž jemu koli náleží neb náležel jest ve vsi Langnově po otci jeho, někdy Václavovi z Radče, a který prodal urozenému a statečnému rytíři panu Adamovi Zilvarovi z Pilnikova a na Břečtajně a dědicuom jeho, tu a na tom sobě ini svým dědicuom jeho i budúcím nic nepozuostavujíc.

A zejména odevzdává, což jemu koli přísluší a náleží na tom dvoře, kteréhož Aleš Radecký z Radče bratr jeho v držení a užívání jest a v něm bydlí, po otci svém, s dědinami, s lukami, s rybníčky, potoky, s lesy, svršky, s nábytky i se vší zvolí, i také jiné dvory kmecí s platem, dědinami, s potoky, s lukami, s lesy, s rybníčky, což by jemu koli na nich příslušeti mělo, totiž na kterých dvořích sedí Hanuš Baudyš, Austn Myler, Girg Merle, kterýchž lidí pan Adam Zilvar prvé v držení a užívání jest, i také na kterých sedí Andrle Eksnar, Hanuš Forberk, kterýchž lidí pan Jan Radecký z Radče a synové jeho v držení a užívání jsú, tu sobě na tom na všem ini svým dědicuom a budúcím žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavujíc.

A také ten svrchupsaný statek Jan nadepsaný panu Adamovi Zilvarovi a jeho dědicuom odevzdávajíc spravuje, čímž má neb mieti bude, podle práva manského.

Též také Hynek Radecký, bratr srvchupsanýho Jana z Radče, svuoj všicek otcovský nápad, kterýmž by koli jménem mohl jmenován býti, tím vším zpuosobem beze všeho umenšení jako on nadepsaný Jan, bratr jeho, odevzdal jest panu Adamovi Zilvarovi z Pilnikova i jeho dědicuom sám od sebe i od svých dědicuov a budúcích, na tom sobě a potomníkuom svým žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavujíc.

Stalo sè v přítomnosti pana Jakuba z Poršic, pana Martina Radikovského z Hrádku a Pavla Hattavuoza od města Dvoru, přísežných k soudu manství Trutnovského.

Nadepsaný Hynck k zápisu a odevzdání nadepsanému přiznal sě a vuoli konečnú dobrú k tomu, jakž prvé, tak i nynie oznámil. A to z příčiny této stalo sě přiznání: bylo-li by praveno, že jest na onen čas let neměl, nynie to obnovil, léta majíc i dobrého rozumu s pamětí užívajíc. Stalo sě v neděli po pruovodní neděli, léta ɔc XXXIX°.

Str. 135.

257.

Václav Pacolt prodává dvůr při městě Trutnově za 178½ kopy a 7 gr. českých obci téhož města.

1539, 30. ledna.

Trh o dvuor a roli od Václava Pacolta městu Trutnovu a té obci. Léta božieho XV^C^XXXVIIII°, ve čtvrtek před slavností Hromnic, oznámen jest trh, kterýž sě stal mezi Václavem Pacoltem, města Trutnova spoluobyvatelem, a purgkmistrem, konšely téhož města. A to takový, že on Václav prodal jest jim Trutnovským dvuor, kterýž při témž městě položení má a slove Kryblicz pod Šolspergrem [sic], a k tomu lán rolí s tím vším příslušenstvím, jakž jest toho po svém otci, nebožtíkovi Jiříkovi Pacoltovi, v držení a užívání byl, za Iȷ^C^ ſſ g. XXVIIIȷ ſſ g. a VII g. vše českých, jemu Václavovi Pacoltovi úplně a docela zaplacených.

Při tom ihned častojmenovaný Václav odevzdal jest od toho všeho gruntu podle práva manského sám od sebe i od svých dědicuov a budúcích jim Trutnovským i jich potomníkuom, na tom sobě i žádnému z budúcích nic nepozuostavujíc.

Stalo sě v přítomnosti pana Jakuba z Poršic a bytem u města Dvoru, Pavla Hattavuoza, přísežných k soudu manství Trutnovského, a Ondřeje Smíška, hospodáře města nadepsaného.

Str. 136.

258.

Zpráva o přenešení desk manství Trutnovského ke dskám dvorským.

1539, 7. října.

Léta Božieho tisícieho pětistého třidcátého devátého, v úterý po sv. Františku, dsky tyto manství Trutnovského z rozkázání krále JMti položeny jsou ke dskám dvorským a přijaty od urozeného pána pana Jana staršieho z Lobkovic a na Zbiroze, najvyšieho sudieho dvorského královstvie Českého JMti, od Bartoně Zubova a Jana Vodičky syna, městského písaře ve Dvoře.

Str. 2.

259.

Aleš Radecký z Radče a v Lanově dává zprávu o některých manstvích a manech Trutnovských.

(Okolo r. 1540.)

Toto jest zpráva Alše z Lanova, mana Trutnovského: V Čermý, ve vsi Cikánově, byl dvuor svobodný, Tomkův dvuor; toliko dal VIII slepic na Trutnov v uopravu. A pan Adam Zilvar zvedl jej na úrok.

V Javornici dvuor nebožtíka Zigmunda Javornického; přivedl jej pan Adam Zilvar pod plat. A ten Zigmund zabit v Trutnově a neměl žádného dědice. A zapsal jej byl Václavovi strýci svému z Javorníka a ujci Janovi Pelešickému.

V Lanově forberk dvuor; držela jej Henzrychtová, muž její slou[l] Honzgruff.

Item pan Karel Šumburk umřel bez dědice, maje nemálo statkův manských; i nevím kterak to zřídil.

Item Hynek Zilvar voběsil se; měl na listech vokolo tří tisíc a neměl dědicuov; než bratři dílní Adam, Mikuláš a Jan Zilvarové v ten statek se uvázali.

Na přední desce přilepeno na lístku.

260.

Soud dvorský vydává přísahu manům kraje Trutnovského.

(1540.)

Za času najjasnějšího knížete a pána pana Ferdinanda, římského, uherského a českého oc krále, infanta v Hispanii, arciknížete rakouského a markrabie morav-

ského, lucemburského a slezského knížete a lužického markrabie ɔc JMti, a ouřadu urozeného pána pana Jana staršího z Lobkovic a na Zbiroze, najvyššího sudího dvorského, a Jana Kolského z Kolovsi místosudího, a Jiříka Jeleckého z Jelče, úředníkuov desk dvorských královských království Českého, tato přísaha vydávána jest manuom k Trutnovu příslušejícím níže položeným:

Přísahám pánu Bohu, najjasnějšímu knížeti a pánu panu Ferdinandovi, římskému, uherskému a českému ɔc králi, infantu v Hispanii, arciknížeti rakouskému a markrabí moravskému, lucemburskému a slezskému knížeti a markrabí lužickému ɔc, pánu mému milostivému, i JMti dědicóm a vší koruně České věrnost a poddanost manskú se všemi dědinami a zbožím svým manským N; a přiřikám touž věrnost i poddanost manskú zdržeti a zachovati, jako dobrému a věrnému manu přísluší, tak a tím vším zpuosobem, pokudž řád a právo manské dvoru krále JMti ukazuje. A kdež bych jaká manství neb léna zvěděl promlčená, toho nemám pro žádnú věc zatajiti, než v tom se ve všem věrně a právě k JMti Kské i k koruně České tak, jak na věrného mana přísluší, zachovati, a toho jinak nečiniti ani pro přízeň, ani pro nepřízeň, ani pro kterú jinú věc. Tak mi pán Buoh pomáhaj i všickni světí.

Str. 306.

261.

Adam Zilvar z Pilnikova činí přísahu manskou a přijímá léno od Jana st. z Lobkovic a na Zbiroze, nejvyššího sudího dvorského.

1540.

Adam Zilvar z Pilnikova a na Břečtajně přiznal se před úředníky dvorskými, že jest učinil přísahu na věrnost a poddanost manskú najjasnějšímu knížeti a pánu panu Ferdinandovi, římskému, uherskému a českému ɔc králi ɔc, pánu svému milostivému, jakožto králi českému i vší koruně České se všemi dědinami a zbožím svým manským, totižto se vsí celou Střítežií, se čtyrmi dvory v Humbrycích, na kterých sedí Georgii Vejsek, Nykel Kynig, Nykl Kyntr, Michal Kneynrych, a s těmi lidmi v Ovlanově [sic], kterých Vilím Krušina v držení a užívání byl, s dvory kmetcími, s platy, dědinami, lukami, s robotami, se vší zvolí a se vším k tomu manství příslušenstvím, a přiřekl touž věrnost a poddanost manskú zdržeti a zachovati, jako dobrému manu přísluší, tak a tím vším spuosobem, pokudž řád a právo manské dvoru krále JMti a přísaha svrchupsaná ukazuje.

A tak jest nadepsaný Adam Zilvar léno přijal na místě krále JMti a koruny České od Jana staršího z Lobkovic a na Zbiroze, najvyššího sudího dvorského království Českého.

Str. 307.

262.

Mikuláš Zilvar z Pilnikova hlásí se u soudu dvorského o přijetí léna na Podhoří.

1540, 20. prosince.

Mikuláš Zilvar z Pilníkova ohlásil se před úředníky dvorskými, že by léno přijíti chtěl, a to na statek, jenž slove Podhoří.

I jest jemu toho odloženo až do suchých dní najprv příštích pro nepřítomnost najvyššího sudího dvorského. Super hoc dedit memoriales. Actum anno 1540, f. II. in vigilia sancti Thome.

Str. 307.

263.

Krištof Jandorfar z Jandorfu učiniv přísahu manskou, přijímá léno.

1542, 13. května.

Krištof Jandorfar z Jandorfu na Vrchlabí přiznal se před úředníky dvorskými, že jest učinil přísahu na věrnost a poddanost manskú najjasnějšímu knížeti a pánu panu Ferdinandovi, římskému, uherskému, českému ɔc králi ɔc, pánu svému milostivému, jakožto králi českému i vší koruně České se všemi dědinami a zbožím svým manským, totižto s zámkem Šacléřem [a] se vším k tomu příslušenstvím, zejména se vsí Staré Město, Kalnú Vodú, Lampersdorf, Mladé Buky, Babí Trautenpach, Sklenařovice, Lisečiny, Voletiny, Vermířovice, Býchory, Valbeřice, Maršov se dvěma hamry pustými, Bechartice, Olešnice a Bečkov, jakž majestát JKMti krále Ferdinanda šíře ukazuje, též i s vesnicemi k manství Trutnovskému příslušejícími, totižto s vsí Ždáry, Hertvíkovice, Petříkovice, Humburk, Vovlanov, Střítež, Poršice, Kynigshan, Krynstorf, Kvalič, Slavatín, Bezděkov a Bryblice, se vším a všelijakým k tomu příslušenstvím, jakž druhý majestát krále JMti Ferdinanda též šíře ukazuje.

A přiřekl touž věrnost a poddanost manskú zdržeti a zachovati, jako dobrému a věrnému manu přísluší, tak a tím vším zpuosobem, pokudž řád a právo manské dvoru krále JMti a přísaha svrchupsaná ukazuje.

A tak jest nadepsaný Krištof Jandorfar léno přijal na místě krále JMti a koruny České od Jana staršího z Lobkovic a na Zbiroze, najvyššího sudího království Českého jakožto místodržícího najvyššího sudího dvorského téhož království, který jemu Krištofovi Jandorfarovi léna na to jest podati ráčil. Stalo se v sobotu po svatém Stanislavu, léta božieho tisícého pětistého čtyřidcátého druhého.

Str. 313.

264.

Adam Zilvar z Pilnikova činí přísahu manskou a přijímá léno.

1542, 16. května.

Adam Zilvar z Pilnikova a na Trutnově přiznal se před úředníky dvorskými,

že jest učinil přísahu na věrnost a poddanost manství najjasnějšímu knížeti a pánu panu Ferdinandovi, římskému, uherskému a českému ɔc králi, ɔc, pánu svému milostivému, jakožto králi českému i vší koruně České, s vesnicemi k manství Trutnovskému příslušejícími totižto: s Žďárem, což tu má, s vsí celou Hertvíkovice, s vsí celú Střítež, se čtyřmi dvory v Humburcích, ve vsi Vuoblanově se třmi dvory a na dvú dvořích něco platu bez panství tu také v Uoblanově, a s Poříčí se dvú dvorú, a na Kryblici, což tu manského jest, se vsí celú Petříkovice i s hamrem, se vsí celú Chvaleč, se vsí celú Slavětín, s Bezděkovem, s lesy, horami, řekami, potoky se vším k tomu příslušenstvím, tak jakž jsou toho všeho někdy Heřman a Karel Šumburci v držení a užívání byli před rozdílem společným, a po rozdílu což těch statkuov svrchupsaných na každý díl jeho přišlo.

A přiřekl jest touž věrnost manskú zdržeti a zachovati, jako dobrému a věrnému manu přísluší, tak a tím vším zpuosobem, pokudž řád a právo manské dvoru krále JMti a přísaha svrchupsaná ukazuje.

A tak jest nadepsaný Adam Zilvar léno přijal na místě krále JMti a koruny České od Jana staršího z Lobkovic a na Zbiroze, najvyššího sudího dvorského království Českého. Stalo se léta božího tisícého pětistého čtyřidcátého druhého, v úterý po svaté Žofiji.

Str. 308.

265.

Mikuláš Zilvar z Pilnikova činí přísahu manskou a přijímá v léno statek Podhoří.

1543, 6. března.

Mikuláš Zilvar z Pilnikova přiznal se před úředníky dvorskými, že jest učinil přísahu na věrnost a poddanost manskú najjasnějšímu knížeti a pánu panu Ferdinandovi, římskému, uherskému, českému ɔc králi ɔc, pánu svému milostivému, jakožto králi českému i vší koruně České, [s] zbožím a statkem svým manským Podhoří k manství Trutnovskému příslušející[m] s dědinami, s rybníky, lukami, s lesy, s platem a se vší zvolí i se vším příslušenstvím.

A přiřekl touž věrnost a poddanost manskú zdržeti a zachovati, jako dobrému a věrnému manu přísluší, tak a tím vším zpuosobem, pokudž řád a právo manské dvoru krále JMti a přísaha svrchupsaná ukazuje.

A tak jest nadepsaný Mikuláš Zilvar léno přijal na místě krále JMti a koruny České od Jana staršího z Lobkovic a na Zbiroze, najvyššího sudího dvorského království Českého. Stalo se léta božího M^{o}V^{C}XLIII^{o}, v úterý po Přenesení svatého Václava.

Str. 307.

266.

Petr z Železna činí přísahu manskou a přijímá léno.

1543, 5. května.

Petr z Železna na Třemešné přiznal se před úředníky dvorskými, že jest učinil přísahu, věrnost a poddanost manskú najjasnějšiemu knížeti a pánu, panu Ferdinandovi, římskému, uherskému, českému ɔc králi, pánu svému milostivému, i vší koruně České, se všemi dědinami a zbožím svým manským, totižto s Nemojovici vsí pustou k Trutnovu zámku příslušející, se čtyřmi lidmi osedlými, dvory kmetcími s platem, s dědinami, lukami, s lesy, s rybníkem, s potokem, se všemi vodotočinami, s kusem Labe, s pustinami všemi a se vším příslušenstvím, což k tomu od starodávna příslušelo a přísluší, jakž jest toho někdy Hereš z Železna, strejc jeho, a on po něm v držení byl a toho užíval.

A to jest slíbil svrchupsaný Petr zdržeti a zachovati, jako dobrému a věrnému manu přísluší, tak a tím vším zpuosobem, jakž řád práva dvoru krále JMti manského ukazuje.

A tak jest nadepsanej Petr z Železna již to léno přijal na místě krále JMti i koruny České od najvyššieho sudího království Českého Jana staršieho z Lobkovic a na Zbiroze, jakožto místodržícího najvyššího sudího dvorského téhož království, kterémužto na to manství léna podati ráčil. Stalo se léta božieho M°V$^{C°}$XLIII°, v sobotu po s. Zikmundu.

A tohoto léna podání stalo se jest z zvláštní milosti JMKské, poněvadž jest nepřijetím léna na JMKskú bylo přišlo a připadlo. Relator ke dskám Jan starší z Lobkovic na Zbiroze, najvyšší sudí království Českého z pánuov, jsa k tomu od JMKské zvláště vyslaný. Actum ut supra.

Str. 309.

267.

Aleš Radecký z Radče činí přísahu manskou a přijímá léno.

1543, 26. května.

Aleš Radecký z Radče v Lanově přiznal se před úředníky dvorskými, že jest učinil přísahu na věrnost a poddanost manskú najjasnějšiemu knížeti a pánu panu Ferdinandovi, římskému, uherskému, českému ɔc králi ɔc, pánu svému milostivému, jakožto králi českému, i vší koruně České, s dědinami svými manskými v Lanově ležícími, totižto dvorem poplužním s poplužím, s dědinami, lukami, lesy, porostlinami, potoky, rybníčky i se vším k témuž dvoru příslušenstvím, tak jakž dsky manské Trutnovské někdy Václavovi z Radče, otci téhož Alše, odevzdáním od Petra z Brumy svědčí.

A přiřekl touž věrnost a poddanost manskú zdržeti a zachovati, jako dobrému

a věrnému manu přísluší, tak a tím vším zpuosobem, pokudž řád a právo manské dvoru krále JMti a přísaha svrchupsaná ukazuje.

A tak jest nadepsaný Aleš Radecský léno přijal na místě krále JMti a koruny České od Jana staršího z Lobkovic a na Zbiroze, najvyššího sudího království Českého jakožto místodržícího najvyššího sudího dvorského téhož království.

A tohoto léna podání stalo se jest z zvláštné milosti JMKské, poněvadž jest nepřijetím léna na JMKskú bylo přišlo a připadlo. Relator ke dskám Jan starší z Lobkovic na Zbiroze, najvyšší sudí království Českého, z pánuov, jsa k tomu od JMKské zvláště vyslaný. Stalo se léta božího M°V^C^XLIII°, v sobotu po svatém Urbanu.

Při zápisu tomto poznamenáno juxtou.

L. M°V^C^LVIIII°, v sob. před s. Jiřím [22. dub. 1559], Jan Radecký z Radče, syn a dědic Václava Radeckého z Radče a bratr vlastní a nedílný někdy Alše Radeckého odtudž z Radče, uvázal se Šimeonem Karasem, komorníkem desk dvorských, v dědiny manské v Lanově ležící, totiž na dvůr poplužní s poplužím, v dědiny, lúky, lesy, porostliny, potoky, rybníčky i se vším k témuž dvoru příslušenstvím, čehož týž někdy Aleš Radecký v držení a užívání byl, a v nákladích plným právem. Vyznání téhož komorníka. Dáno ouřadu I ſß XV g. na komorníka; XV g. č. outrata téhož komorníka.

Str. 310.

268.

Obec města Dvoru svými zástupci činí přísahu manskou a přijímá léno.

1543, 8. prosince.

Viktorin soukenník z rady větší a Petr Šaroun na místě vší obce města Dvoru nad Labem přiznali se před úředníky dvorskými, že jsú učinili přísahu na věrnost a poddanost manskú najjasnějšímu knížeti a pánu panu Ferdinandovi, římskému, uherskému, českému ꝛc králi, ꝛc, pánu svému milostivému, jakožto králi českému i vší koruně České s dědinami svými, totiž se třmi člověky v Záboří, s rybníkem Hrabišovským, s rolí, lukami, též s loukú, kteráž pod Stránkú s puol Labem leží.

A přiřkli touž věrnost a poddanost manskú zdržeti a zachovati, jako věrným a poddaným manóm přísluší, tak a tím vším zpuosobem, pokudž řád a právo manské dvoru krále JMti a přísaha svrchupsaná ukazuje.

A tak jsou nadepsaní Viktorin soukenník a Petr Šaroun léno přijali na místě krále JMti a koruny České od Jana staršího z Lobkovic a na Zbiroze, najvyššího sudího království Českého, jakožto místodržícího najvyššího sudího dvorského téhož království. Stalo se v sobotu dne početí panny Marije, léta M°V^C^XLIII°.

Str. 310.

269.

Viktorin soukenník z města Dvoru činí přísahu manskou a přijímá léno.

1543, 8. prosince.

Viktorin soukenník z města Dvoru přiznal se před úředníky dvorskými, že jest učinil přísahu na věrnost a poddanost manskú najjasnějšímu knížeti a pánu panu Ferdinandovi, římskému, uherskému, českému ɔc králi ɔc, pánu svému milostivému, jakožto králi Českému i vší koruně České, s dědinami a zbožím svým manským, totiž lúkou řečenou Trubačovskou.

A přiřekl touž věrnost a poddanost manskú zdržeti a zachovati jako dobrému a věrnému manu přísluší, tak a tím vším zpuosobem, pokudž řád a právo manské dvoru krále JMti a přísaha svrchupsaná ukazuje.

A tak jest nadepsaný Viktorin soukenník léno přijal na místě krále JMti a koruny České od Jana staršího z Lobkovic a na Zbiroze, najvyššího sudího království Českého jakožto místodržícího nejvyššího sudího dvorského téhož království. Stalo se léta božího tisícého pětistého čtyřidcátého třetího, v sobotu dne Početí Panny Marije.

Str. 311.

270.

Petr Šaroun z města Dvoru učiniv přísahu manskou, přijímá léno.

1543, 8. prosince.

Petr Šaroun z města Dvoru přiznal se před úředníky dvorskými, že jest učinil přísahu na věrnost a poddanost manskú najjasnějšímu knížeti a pánu panu Ferdinandovi, římskému, uherskému, českému ɔc králi ɔc, pánu svému milostivému, jakožto králi českému i vší koruně České, s dědinami a zbožím svým manským, totižto s lúkou řečenou Markuskovskou.

A přiřekl touž věrnost a poddanost manskú zdržeti a zachovati jako dobrému a věrnému manu přísluší, tak a tím vším zpuosobem, pokudž řád a právo manské dvoru krále JMti a přísaha svrchupsaná ukazuje.

A tak jest nadepsaný Petr Šaroun léno přijal na místě krále JMti a koruny České od Jana staršího z Lobkovic a na Zbiroze, najvyššího sudího království Českého jakožto místodržícího najvyššího sudího dvorského téhož království. Stalo se léta božího tisícého pětistého čtyřidcátého třetího, v sobotu dne Početí panny Marije.

A trojího svrchupsaného léna podání stalo [se] jest z zvláštné milosti JMKské, poněvadž jest nepřijetím léna na JMKskú bylo přišlo a připadlo. Relator ke dskám Jan starší z Lobkovic na Zbiroze, najvyšší sudí království Českého, z pánův, jsa k tomu od JMKské zvláště vyslané [sic]. Actum ut supra.

Str. 311.

271.

Adam Zilvar z Pilnikova slibuje králové české poslušnost.

1544, 22. listopadu.

Adam Zilvar z Pilnikova na Vlčicích přiznal se před úředníky dvorskými, že statečkem svým Rokytníkem a Javorníkem, což tu má, Lanovem, což tu má, a v Čermý dvorem manským a se vším jeho příslušenstvím, kteréž má v manství Trutnovském, poněvadž králová Její Mt ráčila jest Trutnov vysúditi, a protož jestliže by jemu náleželo z toho statečku Její Mti spravedlivě jakou povinnost učiniti mimo předešlú povinnost, kterúž jest JMKské pánu svému milostivému učinil, tehdy se k tomu podává, všecku tu povinnost, kteráž by jemu spravedlivě náležita byla, králový Její Mti, paní své milostivý, poddaně a poslušně vykonati a učiniti.

A na to žádal jest paměti úředníkuov, kterážto pamět z povolení Hendrycha staršího z Švamberka a na Zvíkově, najvyššího sudího dvorského království Českého, ve dsky manské Trutnovské jest vlo[žena]. Stalo se léta M°V^C^XLIIII°, v sobotu dne svaté Cecilie.

Str. 313.

272.

Tobiáš z Warnsdorfu slibuje králové české poslušnost.

1544, 22. listopadu.

Tobiáš z Warnstorfu a na Starých Budcích [sic] přiznal se před úředníky dvorskými, že [s] statečkem svým Starý[mi] Buky i se vším jeho příslušenstvím, kterýž má v manství Trutnovském, poněvadž králová Její Mt ráčila jest Trutnov vysúditi, a protož jestliže by jemu náleželo z toho statku Její Mti spravedlivě jakou povinnost učiniti mimo předešlú povinnost, kterúž jest JMKské pánu svému milostivému učinil, tehdy se k tomu poddává všecku povinnost tu, kteráž by jemu spravedlivě náležita byla, králový Její Mti, paní své milostivé, poddaně a poslušně vykonati a učiniti.

A na to jest žádal paměti úředníkuov, kterážto pamět z povolení Hendrycha staršího z Švamberka a na Zvíkově, najvyššího sudího dvorského království Českého, ve dsky manské Trutnovské jest vložena. Stalo se léta božího M°V^C^XLIIII, v sobotu dne svaté Cecilie.

Str. 313; za tím místo prázdné pro dva zápisy, jejichž první slova „Jiřík“ a „Budivoj“ napsána.

273.

Jan Zilvar z Pilnikova činí přísahu manskou a přijímá v léno statek Podhoří.

1549, 18. listopadu.

Jan Zilvar z Pilnikova, syn a dědic Mikuláše Zilvara, na statek Podhoří učinil přísahu manskú. Stalo se léta M°V^C^XLIX°, v pondělí po s. Martinu.

Však prvé to svědomím, že jest od smrti otce svého roku a dni vedle práva manského projíti nedal a toho nepromlčal, provésti musil.

Str. 307.

274.

Krištof Zilvar z Pilnikova zavazuje se, že dá Janovi staršímu Radeckému z Radče 20 kop gr. č. v náhradu za právo, kteréž má na vsi Lanově.

1562, 13. července.

Léta ɔc LXII°, v pondělí den svaté panny Markéty, z poručení JMCské stala se smlouva celá a dokonalá urozeným pánem panem Albrechtem Smiřickým z Smiřic a na Náchodě, urozeným panem Mikulášem starším Bořkem z Dohalic a na Veselí, hejtmany kraje Hradeckého a radami JMti, kteréž na ten čas při sobě míti ráčili, a to mezi urozeným a statečným rytířem panem Krištofem Zilvarem z Pilnikova a na Vlčicích z strany jedné a urozeným vládykou panem Janem starším Radeckým z Radče a pod Šaclířem z strany druhé, a to taková: Jakož jest on pan Jan Radecký suplikací JMCské podal, stěžujíci sobě do pana Krištofa Zilvara, že by jemu dědictví jeho ve vsi Lanově ležící, kteréž on pan Jan Radecký i s bratrem svým panem Hynkem urozenému a statečnému rytíři panu Adamovi Zilvarovi z Pilnikova a na Břečtejně, tak jakž smlouva mezi stranami učiněná v sobě obsahuje a zavírá, prodali, kterážto smlouva vztahuje se na urozeného a statečného rytíře pana Jana Litoborského z Chlumu a na Petce, již nebožtíka dobré paměti, že jest on mezi stranami, totižto mezi panem Adamem Zilvarem a pány Radeckými porovnání o tejž statček, co by za něj povinno dáti bylo, učiniti měl, čehož pro smrt, (nebo dřív, nežli to k vykonání svému přišlo, tejž pan Litoborský umřel), pominuto jest ɔc: i takto sme je o to smluvili, od obou stran plnomocného na nás přestání dožádavše se, takto o tom vypovídáme: že pan Krištof Zilvar panu Janovi Radeckému ne z povinnosti, nežli nám k vuoli, dáti má za tu spravedlnost, ač byla-li jest jaká, XX ſſ g. českých, však rozdílně, totižto na svatého Havla nejprve příštího X ſſ g. č. a druhých X ſſ g. č. o svatém Jiří též nejprve příštím.

A kdež on pan Jan Radecký panu Krištofovi Zilvarovi III ſſ g. č. dlužen byl, od těch jest on p. Krištof Zilvar na naši žádost pustil.

A když ta suma svrchupsaná panu Janovi Radeckému podle této smlúvy vyplněna bude, tehdy pan Jan Radecký z takové sumy již přijaté bude a jest povinen dskami manskými pana Krištofa Zilvara kvitovati, a pro takové peníze ani pro nižádný statek i s dědici a budúcími svými víc na pana Krištofa Zilvara ani na dědice a budoucí jeho se nenavracovati, ani jiný žádný právem jich na časy budoucí a věčné.

A pro lepší toho jistotu my svrchupsaní smlouvci pečeti naše vlastní k této smlouvě přitisknouti sme dali, kteréžto dvě v jednostejná slova sepsané a spečetěné

učinivše, jedné každé straně, jichž se dotýče, jednu sme dali. Stalo se léta a dne svrchupsaného.

Kterážto smlouva s povolením Jana nejstaršího z Lobkovic na Zbiroze, nejvyššího hofmistra královstvie Českého, na místě N., sudího dvorského téhož královstvie, tu ve dsky dvorské vepsána a vložena jest. Stalo se ve čtvrtek po svatém Florianu léta M°V^{co}CXIII°.

Str. 136.

275.

Jan Zilvar z Pilnikova učiniv přísahu manskou, přijímá léno.

1575, 2. září.

Jan Zilvar z Pilnikova přiznal se před úředníky dvorskými, že jest učinil přísahu na věrnost a poddanost manskú najjasnějšímu knížeti a pána panu Maximilianovi Druhému, volenému římskému císaři, uherskému a českému ɔc králi ɔc, pánu svému milostivému jakožto králi českému i vší koruně České, s zbožím a statkem svým manským Podhoří k manství Trutnovskému příslušející[m] s dědinami, rybníky, lukami, s lesy, s platem a se vší zvolí i se vším příslušenstvím.

A přiřekl touž věrnost a poddanost manskú zdržeti a zachovati, jako dobrému a věrnému manu přísluší, tak a tím vším spůsobem, pokudž řád a právo manské dvoru krále JMti ukazuje.

A tak jest nadepsaný Jan Zilvar léno přijal od Adama z Švamberka na Přindě a Volši, nejvyžšího sudího dvorského království Českého, jakž relací JMCské v kvaternu červeném relací JMti to v sobě šíř obsahuje a zavírá. Stalo se v pátek po svatém Jiljí, léta M°V°LXXV°.

Str. 315.

D. XVI.

VÝPISY Z KNIH VINNIČNÝCH

z let 1358—1576.

Vybral **V. J. Nováček.**

Dne 16. února 1358 vyšlo od císaře Karla IV. nařízení, aby všude po Čechách na místech příhodných, obzvláště pak na tři míle okolo Prahy na pustých vrších a holých stráních zakládány byly vinnice. Nad provedením toho nařízení bdíti bylo úlohou *perkmistra hor vinničných* (magister montium vinearum), jejž ustanovovali konšelé Starého Města Pražského.

Právní záležitosti týkající se vinnic byly projednávány z počátku před konšely Staroměstskými a zapisovány do knih městských; ale záhy vzrostl počet jejich tou měrou, že bylo třeba pro ně zříditi zvláštní úřad. Perkmistrovi hor vinničných přidán k ruce jistý počet konšelů, měřič vinnic a písař; tím vznikl *úřad perkmistrský,* před nímž dály se prodeje a postupy vinnic, dávány vinnice v nájem vinařům, zapisovány dluhy, za něž vinnice byly hypothekou, urovnávány pře vzniklé z držení nebo nájmu vinnic atd. Odvolání z nálezu tohoto úřadu šlo k radě Starého Města Pražského.

I když r. 1547 úřad perkmistra hor vinničných stal se úřadem zeměpanským, měl býti perkmistrem jmenován vždy jen měšťan Starého Města Pražského, a z nálezu úřadu perkmistrského měly se strany jako prve odvolávati napřed k radě Staroměstské, a pak teprve k radám apelačním.*) Roku 1783 dvorským dekretem ze dne 10. listopadu úřad perkmistra hor vinničných spojen s komorní prokuraturou.**)

Šťastnou náhodou zachovaly se právě starší knihy při úřadě perkmistrském vedené téměř všecky. Uprostřed 19. století z knih těch 52 kusy od c. k. finanční prokuratury při založení okresního soudu v Karlíně odevzdány úřadu knihovnímu téhož soudu; později po založení okresního soudu v Král. Vinohradech přeneseny byly do tamního knihovního úřadu, z něhož roku 1895 byly vydány archivu kr. hl. města Prahy. Pro týž archiv městský v Praze bylo koupí z rukou soukromníka získáno již před několika lety 26 knih někdejšího úřadu perkmistrského, které c. k. finanční prokuraturou jako nepotřebné pro úřad ten odsouzeny byly do stoup.

*) *Čelakovský,* Privilegia měst Pražských str. XXXVI. **) *Tamže* str. CV.

Tak uloženo nyní v archivě města Prahy 78 foliantů jako památka po někdejší slávě českého vinařství a bohatý pramen pro místopis města Prahy i nejbližšího okolí, pro dějiny právní i kulturní, jehož, pokud známo, užil do té doby měrou hojnější jedině V. V. Tomek pro svůj monumentální Dějepis města Prahy.

V nejstarší době zapisováno vše, co se při úřadě perkmistra hor vinničných konalo, do knihy jediné. Teprv v XVI. století, když agenda úřadu toho více vzrostla, vznikla potřeba založiti vedle knih starších, zvaných podle hlavního obsahu *libri contractuum*, zvláštní knihy *sententiarum* (1521), *obligationum* (1549), *condictionum* (1551), a *testimoniorum* (1591).

Knihy úřadu perkmistrského jsou silné folianty, většinou o 420—450 listech papírových, rozdělených v nejstarších na složky po 30 listech (A. 1—30 až N. 1—30), v pozdějších s označením čísel folií. Zápisy v nejstarších třech knihách jsou většinou latinské, českých málo; počínaje čtvrtou knihou (1496—1508) převládá jazyk český, který ve knihách následujících je výhradním jazykem úředním; teprv v knize XXI. (1638—1652) je první zápis německý, v následujících je němčina zastoupena hojně, a v XXVII. (1745—1754) již převládá.

Toho času vedle několika knih z doby novější uloženy jsou v archivě král. hl. města Prahy následující knihy úřadu perkmistrského z doby starší:

a) *Libri contractuum:*	VII (1534—1543),	XIV (1574—1581),	XXI (1638—1652),
I (1435—1453),	VIII (1543—1551),	XV (1581—1587),	XXII (1652—1668),
II (1455—1472),	IX (1551—1557),	XVI (1587—1589),	XXIII (1669—1681),
III (1472—1496),	X (1557—1565),	XVII (1589—1606),	XXIV (1681—1709),
IV (1496—1508),	XI (1564—1570),	XVIII (1596—1607),	XXV (1709—1726),
V (1508—1520),	XII (1568—1572),	XIX (1608—1624),	XXVI (1726—1745),
VI (1521—1534),	XIII (1572—1574),	XX (1624—1637),	XXVII (1745—1754).

b) *Libri sententiarum:*	III (1561—1566),	VI (1590—1596),	IX (1647—1700),
I (1521—1553),	IV (1580—1584),	VII (1596—1612),	X (1701—1750).
II (1553—1562),	V (1585—1589),	VIII (1613—1629),	

c) *Libri obligationum:*	III (1572—1578),	VI (1582—1587),	IX (1596—1676),
I (1549—1559),	IV (1575—1577),	VII (1587—1596),	X (1676—1717),
II (1560—1578),	V (1579—1582),	VIII (1594—1601),	XI (1718—1754).

d) Libri condictionum et inhibitionum: I (1551—1557), II (1613—1715), III (1716 až 1733), IV (1733—1755).

e) Libri testimoniorum z let 1591—1602 (IX), 1602—1612 (X), 1624—1640, 1640 až 1682.

f) Protocollum iudiciale z let 1590—1591 (IV), 1591—1592 (V), 1593—1595, 1609 až 1611, 1616—1621 (XIV), 1620—1622, 1624, 1633—1636, 1636—1640, 1642—1747, 1647 až 1654 (XX), 1654—1662 (XXI), 1711—1715, 1726 (XXXII).

Z letopočtů při knihách uvedených je zřejmo, že největší mezery vykazují knihy připovědí (1558—1612), knihy svědomí, z nichž nejstarší zachovaná (1591—1602) označena jako IX, a protokolly soudní, z nichž posléze jmenovaná kniha (z r. 1726) označena jako XXXII té řady. Jakož však knih protokollů soudních zachovalo se jen 15, z toho viděti, že jen do r. 1726 ztraceno jich 17, ovšem pak i všecky z následujících let.

Podávám zápisy české z nejstarších desíti knih (Libri contractuum I—X), a sice z knihy I. a II. všecky, z následujících jen vybrané kusy zvláště důležité nebo zajímavé.

Doufám, že nebude mně vykládáno ve zlou stránku, že přidal jsem i starší český překlad dvou privilegií Karla IV., ač originaly (německý a latinský) těch privilegií i český překlad novější jsou odjinud*) známy; jako i že pojal jsem do své sbírky několik obzvláště důležitých listin latinských, ve knihách perkmistrovských zapsaných.

*) *Čelakovský,* Privilegia měst Pražských č. 66 a 68 na str. 107—116.

1.

Císař Karel IV. nařizuje, aby ve třech mílech kolem Prahy vinnice zakládány byly, a vydává práva vinničná na ochranu a podporu jejich.

V Praze 1358, 16. února. — III. T. 24.

Tuto sě počíná řád, kterak jsú vinnice k dělání a perkrechtu placenie vysazeny v zemi České.

My Karel z božie milosti Římský ciesař, po vše časy rozmnožitel říšě a Český král. Samo našeho ciesařstvie duostojenstvie od přirozené dobroty k tomu sě jest přichýlilo, aby všěm našim a našeho ciesařstvie poddaným a věrným užitek a dobré jednalo a je před škodami znamenitými příčinami zachovalo. Však mienímy zvláště našeho královstvie Českého a našich poddaných tudiež užitek a dobré a čest větčiti a šířiti okolo měst celú vieru a plné poslušenstvie, kteréžto jsme my po vše časy neporušeně na nich shledali a ještě na nich po dnešní den úplně shledáváme. A protož jsme s dobrým rozmyslem a radú našich přátel a s pravým vědomím k lepšiemu vynesli takové věci, jakož potom popsány stojie oc.

Najprve aby v našem království Českém ihned u puostě, kterýž najprv přijde, vinnicě byly dělány na horách ve třech mílech okolo města našeho Pražského ležících, kde a v kterých končinách v těch třech mílech ty hory ležie, takúto měrú: Ktož by měl dědiny anebo hory v těch třech mílech, ten má ve XIIII dnech od dánie tohoto listu počítajíc je počieti dělati; a nechtěl-li by jich sám dělati, anebo jestliže by jich sám nemohl dělati, tehdy mají ti jistí tu dělati, jimž by pergmistr dal. A kteříž ty jisté vinnice dělati budú, ti mají mieti od toho dne dělati počietí počítajíc XII let, jenž bez přetržky jdú, svobodu, a ve XIII. létě mají tomu, jehož jest dědina aneb hory, desátek dáti, a nám a našim budúcím králům českým a koruně tudiež našeho královstvie od každé vinnice puol čbera vína ročně také dáti. A má každá vinnice šestnácti prutóv býti dlúhá a VIII prutóv široká; a má každý prut osm loket jmieti.

Také mají ty vinnice, kteréž by v tomto rocě anebo když by to byli je počali dělati, od ungeltu a zemské berně a od jiných všech obtiežení věčně svobodny a prázdny býti.

Také tomu chceme, aby konšělé Starého města Pražského od nás a od našich budúcích králuov českých a od našie moci jměli a mohli na každé léto a tak často, kolikrát by bylo toho potřebie, pergmistra vsaditi i ssaditi.

Také my dáváme těm jistým vinnicem takúto svobodu a právo, aby nižádný v nich škody nečinil, ni ve dne ni v noci, malé ni veliké. A jestliže by sě stalo to, že by kto koho, buďto urozený aneb neurozený, že by druhému na jeho vinnici anebo na požitcích v některú škodu na vínovém réví, na hrozniech vinných aneb na dřieví, anebo na vovoci učinil jiezdú anebo chodbú aneb cestu děláním, anebo kterúžkolivěk jinú příčinú by to bylo, ktož by to ve

dne učinil a popaden byl, ten má svú ruku ztratiti, jestliže by jie dvadceti kopami nevyplatil, a jeho jiný statek má spadnúti na pergmistra. A jestliže by sě stalo a že by ten zlodějě, jenž by tu škodu učinil, buďto že by jeden nebo viecě při té také škodě zabit byl, tehdy má ten jistý, ktož by jej ranil anebo jej do smrti zabil, nic viece nemá ztratiti než dva haléřě, kteréžto má na čelo toho, jehož jest zabil, položiti. A jestliže by ten, jenž by tu škodu ve dne aneb v noci byl učinil, i utekl, tehdy ten jistý má přivolán býti; jestli pak že by nepřišěl a že by svého práva nechtěl nésti, tehdy má ac[h]tován býti a v diela vložen podle práva Starého města Pražského. A jestliže by přišel ku právu, tehdy muož sám třetí přiséci; a jestliže by dobrým svědomím mohli přemoci, tehdy má svú hlavu ztratiti, a jeho zbožie má spadnúti na pergmistra, kromě pánóv z našie země, ač by ti takovú věc učinili, jakož napřed stojí psáno. Jestliže by popaden byl kto z nich anebo že by utekl, tehdy jě mají nám dáti anebo jě před námi anebo před tiem, komuž bychom to zvláště poručili, připraviti máme žalobu vésti, k těm my máme popraviti vším týmž během, jakož svrchu stojí psáno.

Také tomu chcme, aby všěch práv o vinnicech o škody, od smrti zabitie, o všěchny o jiné věci ti jistí, jenž by najprve od těch vinnic zmohli, nikděž jinde nehledali ani brali, nežli před konšely našeho Větčieho Města Pražského; ti mají tyto jisté věci súditi, a nižádný jiný, jakož svrchu psáno jest.

S svědomím tohoto listu, jenž jest zapečetěn naším ciesařským majestátem, dán v Prazě po Božím narození tisíc tři sta let a potom u padesátém a v osmém létu, prvý pátek před nedělí Esto mihi před postem, našěho královstvie v dvanáctém a našěho ciesařstvie v třetiem létě ꝛc.

Původní znění té listiny jest německé, jež ze starého opisu uveřejnil Čelakovský v Privilegiích měst Pražských na str. 107; tamže str. 110 otištěn novější překlad český z r. 1649, a uvedeny jsou při něm varianty staršího překladu zapsaného v nejstarším perg. kodexu právním, chovaném v archivu m. Prahy na str. 263.

2.

Císař Karel IV. přiostřuje nařízení své o zakládání vinnic.

V Praze 1358, 12. května. — III. T. 25.

Potvrzenie téhož [řádu] ciesařem Karlem ꝛc.

Karel Čtvrtý z božie milosti římský ciesař, po vše časy rozmnožitel říšě, a český král, všěm i zvláště každým osobám kostelním i světským všěho královstvie Českého, jichž by tito naši listové došli, nábožným a věrným svým, milost svú a vše dobré vzkazujem. Nábožní věrní a milí. My chtiece z přirozené nám dobrotivé milosti užitek a dobré královstvie našěho Českého a přebývajících všech v témž království z božie pomocí a milostí učiniti lepšiem, ustavujem a královským Českého královstvie potvrzujem vyrčením, abyšte vy a z vás zvláště každý, kdyžto a kolikrát od pergmistra v Českém království pro obecní užitek a znova dělánie vinnic, kterýž jest aneb v ten čas bude, napomenuti budete, na horách na zboží anebo na roli vašich kdežkolivěk, kdežto by jemu k dělání vinnic líbilo sě anebo hodily, od toho dne, v kterýž by sě vám přihodilo od něho napomenuti býti, náklady a stravú svú vlastní ve čtyřech nedělech znamenitě a zjevně počeli dělati, a dělajíce vinnicě anebo přepustíte beze všie nesnázie, aby od dřieve řečeného pergmistra na horách na zboží a na rolích vašich, kteréž by to sě hodily k vinnicém, jiným osobám, jenž by je chtěli přijieti, vinnice buďte měřeny; a když by změřeny byly obyčejným obyčejem, přikazujem vám a každému z vás a pod milostí naší

přikazujem přiesně, abyšte dělníkóm těch jistých vinnic vedle pergmistrova zdánie a jich na takové nové vinnice vašě listy pevné dali přieznivě, na kterýchž by hodně dosti mohli jmieti.

A jestliže by kto z vás s milostí kterúžkolivěk vinnici na svém zboží vlastniem, tak jakož napřed stojí psáno, nechtěli dělati ani dopustiti, aby měřeny byly k dělání, aby rozdány byly osobám jiným, nebo že by listuov na ty jisté vinnicě dáti odpověděl: chceme tomu, aby ti jistí i každý z nich konšely přísežnými a obcí Věčieho Města Pražského a pergmistrem, kterýž by v ten čas byl, věrnými našimi milými, naším jménem a mocí připuzen a připuzenį byli fentováním a jiným obyčejem, jakž by sě jim najlépe zdálo, aby to učinili. A přěs to kteříž by odporni v ustaveních a v přikázáních našich dřieve jmenovaných shledáni byli, takžě než by rok minul od dne, kterýž by napomenuti byli k poslušěnství a k učinění věcí svrchupsaných, neučinili by tak, jakož svrchu psáno stojí, a listy nepotvrdili, jakož jest již znamenáno jmenováno, pro odpornost a neposlušenstvie jich mají ztratiti právo ono, totižto desátý diel požitkuov, kteříž by od vinnic na jich zboží zdělaných jim přišli a na všaké léto jměli placeni býti, by nebyli odporni, podle jiných našich listuov. A to jisté právo dna anebo desátek vinnic vlastno nám činíme a přijednáváme nám a našim dědicuom a budúcím našim králóm českým a téhož královstvie Českého s plným právem, těchto listuov našich svědomím zapečetěných pečetí našěho majestátu. Dán v Prazě léta od narozenie syna božieho tisíc tři sta padesátého osmého, XIItý den měsiece máje, královstvie našěho v XIItém a ciesařstvie našěho v IIIItém letě ɔc.

Latinský original téhož listu otiskl Čelakovský v Privilegiích měst Pražských na str. 113 a sl., tamtéž na str. 115 a sl. novější překlad český z r. 1649, při němž uvedeny varianty staršího překladu zapsaného v pergamenovém právním kodexu archivu m. Prahy na str. 264.

3.

Rychtář a konšelé Starého Města Pražského slibují držeti řád vinničný císařem Karlem IV. vydaný, a osvobozují držitele vinnic ode všech dávek k městu.

1359, 15. července. — III. T. 25.

Potvrzenie téhož [řádu od] rady i obce Starého Města Pražského.

My Nicolaus Reynbote rychtář, Johannes lanthměřič, Vlrich Czotter, Wolflinus Galm, Johannes Rost, Mathias Ressi, Seydlinus Ottonis, Walterus Gabler, Johannes Iunossi, Jeklinus Salman řezník, Martin Vavřienkuov, Jessko Pibran a Frana Seydlini z Pieska konšelé, Nicolaus Znoymer, Bohuslav z Miličína, Conrad kramář z Normberku, Mertlinus kramář z Hory, Ziberczerus a Jesslinus Rotonis, přísežní konšelé*) a všechna obec měštěnínóv Větčieho Města Pražského vyznáváme, a ke všěm tak nynějším jako budúcích známosti žádáme přivedenu býti tiemto listem, že jakož jest přenajvyššie knieže a pán náš milostivý pan Karel Římský ciesař po všě časy rozmnožitel říšě a Český král, z své velebnosti listy, jichžto slovo od slova beze všěho přičiněnie a umenšěnie v těchto listech vepsáno jest na vinnic znova v svém království Českém dělánie všěm a každým, ktož by ty vinnicě dělati chtěl, pod jistými pravými svobodami dal jest, takéž my dobrú naší věrú slibujeme a chceme a naši mají budúcí všeckny a každého, kteříž by ty jisté vinnice dělali anebo dělané kúpili a je drželi a jimi vládli, v pravých svobodách a milostech, kteréžto [v] dřieve řečeného pána našěho ciesařě a krále českého listech jsú jmenovány, držeti neporušeně, což by na nás bylo, a věčnými časy zachovati, toto přičiňujícě jmenovitě, aby všickni a každý z našich, [kteří by] spolu dělali anebo dělané drželi a měli,

mají býti od městských lozunkóv, berní a ode všech kterýchžkolivěk jiných dřieve řečeného města břemen a obtiežení, jelikož to, což by sě vinnic a jich vinničných požitkóv dotýkalo, toliko svobodni věčně a vyněti. A na svědomie toho tento list jest zapečetěn dřieve řečeného města našěho s naším vědomím jest. Jenž dán den Rozeslánie svatých apoštoluov léta od narozenie syna božieho tisíc tři sta padesátého devátého ↄc.

Latinský original této listiny otiskl Čelakovský v Privilegiích měst Pražských na str. 109; český překlad její nachází se též v perg. právním kodexu v archivu města Prahy na str. 266.

*) Seznam konšelů Staroměstských z r. 1359 viz v Tomkově Dějepisu m. Prahy, V. str. 57.

4.

Kapitula Vyšehraská stvrzuje list Burgharda někdy proboštа Vyšehradského ze dne 20. prosince 1367, kterým dal vinnici v Podole Duchkovi z Podola.

Na Vyšehradě 1400, 12. března. — V. f. 297.

Přípis majestátu na vinnici Podvyšehradskú slovo od slova sě podpisuje.

In nomine Domini amen. Nos Wenceslaus Dei et apostolice sedis gracia patriarcha Anthiocensis, aule Romane et Bohemie regis cancellarius ac prepositus, Nicolaus scolasticus, vicedecanus totumque capitolum sacrosancte ecclesie sancti Petri Wyssegradensis prope Pragam nullius dyocesis, recognoscimus et tenore presencium notum facimus vniuersis, quod in presencia nostri personaliter constitutus discretus vir Wenceslaus, ciuis Noue ciuitatis Pragensis necnon seruitor ecclesie et prepositure nostre fidelis et continuus, nobis protunc ex antiqua et laudabili ecclesie nostre conswetudine capitulum celebrantibus generale humiliter suplicauit, quatenus certas literas sigillo quondam bone memorie venerabilis Burchardi, prepositi ecclesie nostre, et capituli maiori sigillatas supra vna curia et vinea ac juribus et pertinenciis eorundem situatis in villa Podol sub monte Wissegradensi, in parte dextera penes publicam semitam de dicto monte Wissegradensi ad dictam villam Podol descendendo, ad ecclesie et prepositure nostre dominium spectantes et pertinentes, dicto Wenceslao, Elizabeth conthorali sue, heredibus et successoribus suis, qui ad vtile dominium eiusdem curie et vinee ac jurium et pertinenciarum eorundem iusto empcionis tytulo secundum earundem litterarum tenores deuenerunt, innouare, approbare, ratificare et confirmare; necnon eciam vnum locum seu vnam foueam desertam nullius vtilitatis existentem, in dicta parte dextra dicte vinee contiguam, propter ipsius vinee melioracionem dare et concedere dignaremur.

Nos vero Wenceslaus patriarcha et prepositus, et capitulum supradicti, eisdem litteris visis et lectis et absque aliqua suspicione reputatis, attendentes et considerantes dictam peticionem ecclesie et prepositure nostre esse vtilem et racioni consonam, ac maturo consilio inter nos prehabito, dictas litteras dicto Wenceslao, Elizabeth, heredibus et successoribus suis legitimis, super dicta curia et vinea cum omnibus iuribus et pertinenciis quibuscunque innouamus, approbamus, ratificamus et presentis scripti

patrocinio vnacum dicto loco seu fouea desertata in perpetuum donamus et confirmamus, volentes et tenore presencium decernentes, quod huiusmodi littere et contenta in eis perpetui roboris obtinere debeant firmitatem. Quarum litterarum tenor sequitur et est talis:

Nos Burchardus, Dei gracia sacrosancte Wissegradensis ecclesie prepositus ad Romanam ecclesiam nullo medio pertinentis, regnique Bohemie cancellarius, notum facimus tenore presencium vniuersis, quod tales benemeritos, qui constanter et incessanter suis fidelibus seruiciis et laboribus continuis nobis ecclesieque et prepositure nostre predicte indefesse omnique diligencia adhibita complacent, premiare cupientes, vt ceteri ad nostra et successorum nostrorum obsequia pertrahantur, aduertentes ergo grata atque fidelia seruicia et labores nobis ac predecessoribus nostris per Duchonium de Podol, fidelem nostrum dilectum, hactenus exhibita et in futurum vtilius exhibenda, sibi et heredibus ac successoribus suis vineam curie sue in Podol sub monte Wissegradensi annexam cum omnibus iuribus et pertinenciis suis, prout in suis limitibus et metis est circumferencialiter distincta, de nostra speciali gracia et liberalitate ac ex certa nostra sciencia et consensu venerabilium virorum et dominorum Wilhelmi decani, Johannis custodis et capituli ecclesie nostre Wissegradensis predicte, confratrum nostrorum carissimorum, concedimus, donamus et presentibus confirmamus, tali tamen condicione interiecta, quod idem Duchon, heredes et successores sui, de predicta vinea nobis et successoribus nostris seruire debent, naulum seu theloneum, quod nobis de lignis per fluuium Multawie defluentibus deriuatur, colligendo et pro nobis ac successoribus nostris fideliter conseruando.

Preterea volumus, vt predictus Duchon, heredes et successores sui de vinea predicta dimidiam alteram pintam vini rubei boni australici seu terrestris in festo Nativitatis Christi proxime instantis, et dimidiam alteram pintam in festo Pasche eiusdem vini pro sacrificio seu diuino officio annis singulis ad ecclesiam Wissegradensem predictam dare seu ministrare tenebitur, sub pena quatuor grossorum denariorum Pragensium per nostrum seu successorum nostrorum curie Wissegradensis procuratorem, qui pro tempore fuerint, extorquenda in eodem, ac sacriste, qui pro tempore fuerit, ecclesie predicte danda; qui sacrista, ne negligencia circa diuinum officium predictis diebus committatur, dictum vinum procurabit.

Concedimus eciam et damus predicto Duchon et heredibus suis, ut habeat in predicta vinea cum suis pertinenciis plenam et liberam potestatem vendendi, alienandi, donandi et in aliam personam transferendi et ordinandi de eadem, prout ipsorum placuerit voluntati, sic tamen, quod hec fieri debent de nostra nostrorumque successorum sciencia et voluntate, iure proprietatis et dominii nobis et successoribus nostris in eadem vinea semper salvo.

In quorum euidenciam et robur perpetuum presentes fieri et sigilli nostri necnon sigilli capituli predicte nostre Wissegradensis ecclesie appensione iussimus communiri. Datum in Wissegrado in capitulo generali eiusdem ecclesiae Wissegradensis, quod in vigilia beati Thome apostoli consuetum est celebrari, anno Domini millesimo trecentesimo sexagesimo septimo.

Quibus quidem literis per nos Wenceslaum patriarcham et prepositum ac capitulum predictos, ad peticionem dicti Wenceslai ciuis et seruitoris nostri innouatis, approbatis et ratificatis, ac presentis scripti patrocinio vnacum dicto loco seu fouea desertata confirmatis, presentes literas fieri fecimus et sigillo patriarchatus nostri vna-

cum sigillo capituli nostri maiori appensione ex certa nostra sciencia iussimus roborari. Datum in monte Wissegradensi in capitule nostro generali anno domini millesimo quadringentesimo, die duodecima mensis Marcii.

5.

Král Václav IV. vinnici lékaře svého mistra Jana Šindela syna Ondřejova de Gaudentino osvobozuje ode všech platů.

Na Točníce 1409, 4. července. — V. f. 117.

Wenceslaus Dei gracia Romanorum rex semper augustus et Boemie rex, notum facimus tenore presencium vniuersis, quod attentis variis vtilibus et indefessis obsequiis, quibus honorabilis Johannes Andree de Gaudentino, magister in artibus et in medicina professus, phisicus noster deuotus dilectus, Maiestati nostre complacuit et eo quidem prestancius complacere poterit in futurum, sibi non per errorem aut improuide, sed animo deliberato, sano fidelium nostrorum accedente consilio, vineam suam in monte Petrino inter vineas Tiburci ciuis Minoris Ciuitatis Pragensis ab vno, et Joannis de Gewicz dicti Langhans ciuis Maioris Ciuitatis Pragensis ab altero latere sitam, a solucione bergrecht dicta et ab omnibns solucionibus aliis, quas nobis de eadem vinea sua annis singulis soluere fuit astrictus, quibuscumque censeantur nominibus, eximimus, libertauimus et quittauimus, eximimus, libertamus virtute presencium regia auctoritate Boemie pro nobis et successoribus nostris Boemie regibus generosissimis, et quittamus per ipsum heredes et successores suos legitimos habendi, tenendi et sub libertate predicta ex nunc in antea pacifice possidendi. Hanc prefato magistro Johanni et suis heredibus facientes graciam specialem, ut ipsi predictam vineam suam sub eadem libertate et gracia, vt prefertur, vendere, alienare, impignorare, locare aut alias in usus suos beneplacitos, prout ipsis melius et utilius expedire videbitur, [convertere] valeant atque possint, impedimentis quorumlibet penitus procul motis.

Mandamus igitur magistris moncium, consulibus juratis et communitatibus Maioris, Minoris et Noue Ciuitatis Pragensium, necnon magistro moncium vinearum circa Pragam, fidelibus nostris dilectis, presentibus et futuris, firmiter et districte, quatenus prefatum magistrum Joannem, phisicum nostrum, heredes et successores suos seu illos, quibus predictam vineam suam vendiderint seu locauerint, contra presentis libertacionis nostre graciam nequaquam impediant seu impediri per quempiam paciantur, quinpocius circa eandem nostro nomine manuteneant, protegant fideliter et defendant, prout indignacionem nostram grauissimam voluerint arcius euitare. Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio literarum, datum Tocznik, anno domini millesimo quadringentesimo nono, die quarta Julii, regnorum nostrorum anno Boemie quadragesimo septimo, Romanorum vero tricesimo tercio.

Ad mandatum domini regis Jacobus canonicus Pragensis.

O Janu Šindelovi v této listině viz Tomkův Dějepis města Prahy (1893) III. 22 pozn. 9.

6.

Ctibor od desk, perkmistr hor vinničných, k žádosti Vaňka bratra Martina někdy mistra špitálského, dává vepsati do knih vinničných majestát císaře Zikmunda daný v Praze dne 6. března 1437, kterýmž císař v 90 kopách gr. č. zapisuje témuž Martinovi vinnice kláštera Kartouského.

1437, 6. března. — I. A. 29.

Známo buď všěm, kterak Vaněk, bratr Martina špitálského, přišed před mě i žádal jest a prosil, aby majestát Sigmunda z božie milosti Římského ciesařie vzdy rozmnožitele říšě, Uherského a Českého krále ɔc, kterýžto dal jest a učiniti kázal na vinnici někdy Zumburkeřstinu mnichóv Kartúských, jenž leží vedle Srpovic hory s jedné a Húžvicové strany druhé, aby byl vepsán v knihy vinničné. Tehdy já Ctibor od desk, tehdy pergmistr hor vinničných, jsa nakloněn k jeho hodným žádostem, i kázal sem jej vepsati v knihy vinničné; kterýžto majestát stojí slovo od slova takto:

My Sigmund z božie milosti římský ciesař, vzdy rozmnožitel říšě, a uherský, český, dalmatský, charvatský ɔc král, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie anebo čtúce slyšeti budú, že přišěd před naši velebnost věrný náš milý Vaněk, bratr Martinóv někdy mistra špitalského, zpravil nás, kterak jest od téhož bratra svého vinnici kněží Kartúských, kteráž leží mezi vinnicemi Srpovic s jedné a Húžvicové strany druhé, kúpil i zaplatil, proše nás, abychom jemu toho trhu a vinnice ráčili potvrditi milostivě. A my patřiece k rozličným téhož Vaňka pohodlím i službám, jimižto se jest nám zachoval i potom se zachovati miení, s dobrým rozmyslem a radú naší k trhu a k prodaji vinnice svrchupsané vóli naši a povolenie přidali sme i přidáváme, jemu a jeho dědicóm budúcím toho mocí královskú v Čechách potvrdili sme a potvrzujem tiemto listem, právo jim i moc plnú dávajíce, aby tu vinnici jměli, držali i jie požívali bez našie i našich budúcích, králóv českých, i jiných všěch každé odpory i přiekazy. Toto znamenitě z milosti našie zvláštnie přidávajíce, kdyžbychom koli my, naši budúcí králové čeští, neboli ti, jimž by ta výplata spravedlivě příslušala, chtěli tu vinnici k sobě snad obrátiti a ji jmieti, že oni jie ižádnému postúpiti vinni nebudú ani mají, donižby jim devaddesáti kop grošóv pražských stříebrných a dobrých dáno a beze lsti zaplaceno nebylo peniezi hotovými, a nad to užitky věěcky té vinnice týž Vaněk neb jeho dědicové a budúcí mají sobě sebrati ku penězóm svrchupsaným, dřieve nežli jie postúpie. A ktož tento list mieti bude s častopsaného Vaňka neb jeho dědicóv a budúcích dobrú volí a svobodnú, ten má též právo i moc jmieti ke všěm věcem v tomto listu položeným a zapsaným, jakožto on sám. Protož přikazujemy podkomořiemu, pergmistróm, městóm Pražským i jiným všem našim a královstvie našěho Českého úředníkóm, věrným milým, nynějším i budúcím, svitským i duchovním přísně a pevně, aby napřed jmenovanému Vaňkovi a jeho dědicóm i budúcím na jmění, držení, vládnutí i požívání vinnice svrchupsané nepřekáželi ani překážeti dopustili, ale radějše je, bude-li potřebie, při tom vzbraňovali a všelikak

pomocí i radú fedrovali, doniž by sě jim vedle tohoto zápisu našěho dosti nestalo. Na potvrzenie tohoto náš ciesařský majestát kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán v Praze léta od narozenie Syna Božieho tisícieho čtyrstého třidcátého sedmého, v středu po Přěnešení svatého Václava, léta království našich uherského ɔc v padesátém, římského v sedmmezcietmém, českého v sedmnádctém a ciesařstvie v čtvrtém létě ɔc.

Zápis ten kancellován, pod ním poznamenáno:

Tento majestát jest kancelován i trh, protože jesti stala plná jse smlúva skrze pana Pavla purgmistra Jetřichovic z Nového města Pražského a jeho pány konšely, kteráž úmluva zapsána jest v těchto kniehách slovo od slova. Dole hledajte. [Viz str. 519 č. 9.]

7.

Mezi Velíkem od Kocourů z Nového Města a Annou Syslovou z Starého Města Pražského o mez mezi vinnicemi.

1437. — I. A. 30.

Stalo se jest vyrčenie a nález konečný skrze múdré opatrné pana Řiehu tehdy pergmistra, Antoniša od Oslóv, Petra Treyzle, konšely přísežné, mocí plného práva o róznice a nesnázě, kteréžto sú trvaly až dosavad mezi opatrným mužem Velíkem od Kocúróv z Nového Města s jedné strany, a poctivú paní Annú Syslovú z Starého Města Pražského strany druhé, o mezi, kterážto nieže jest a leží z vysazenie dávnieho na vinnici nadepsané panie Anny nad Velíkovú Kocúrovú svrchupsaného vinnicí i jiných súsedóv, podle toho o tu škodu, která sě jest dála od vinnice Syslové Kocúrovi, takto sme již mezi nimi konečně vyřkli a vypověděli: Najprve ti mezníci, kteříž sú od staradávna vysazeni na Velíkově straně na jeho vinnici od vrchu zdi až dolóv, dokonce mají zóstati věčně a jimi nemá hýbáno býti.

Také dále vyrčeno jest, že z té struhy nebo přiekopa, kdež sě jest voda zjevila z vinnice panie Anny Syslové, od niežto vody se jest Velíkovi škoda dála, tu jistú strúhu neb ten přiekop nadepsaná paní Anna má opravovati i vypravovati věčně i jejie budúcí, aby sě viece nižádná škoda Velíkově vinnici nedála, jemu ani jeho budúcím anižto jiným súsedóm.

Také dále vypoviedáme i konečně nalézáme, že od lisu panie Anny Syslové přidáváme loket ode zdi do vinnice Velíkově, aby tiem lépe od nie ta strúha mohla vypravována býti. A tento nález a vyrčenie naše obě straně dobrovolně jsta přijale a slíbili sú bez přerušěnie držeti a zachovati po všěcky časy.

A to vyrčenie a nález stal se jest mezi nadepsanýma stranama léta božieho M°CCCC°XXXVII° skrze nadepsaného pergmistra a konšely jeho svrchu psané.

8.

Purkmistr a konšelé Starého města Pražského přikazují perkmistru a konšelům hor vinničných, aby Martinovi Rodičovi, jemuž shořely listy, které měl na vinnici svou, v držení té vinnice nepřekáželi.

1438, 9. června. — I. C. 23'.

My purgmistr a konšělé Velikého Města Pražského všem tiemto zápisem oznamujíce na vědomie dáváme, že znamenavše hodné svědomie o vinnici Martina Rodiče a vysazenie jejie, a kterak by listy byly na práva a na svobody té jisté vinnice, jeden list s majestátem a druhý pod městskú pečetí, kteřížto listové v tyto časy nebezpečné jsú ohněm zrušeni; toho pilně bedlivě a s dobrým rozmyslem povážívše, přijali jsme to jisté svědomie za hodné a jisté a mocí tohoto zápisu přijímáme, přikazujíce pergmistru nynějšiemu i kterýž v budúciech časiech bude, aby svrchupsanému Martinovi Roddičovi i jeho dědicóm a budúcím na té jisté vinnici nepřekáželi ani překaziti dopustili, ani jeho s kterých poplatkuov, práv vinničných a zvláště z pergrechtu napomínali po vše časy budúcie. A to jse jest stalo ten pondělí po svaté Trojici, za purgmistřvie pana Pešíka od Střbrné hvězdy anno Domini M°CCCC°XXXVIII.

9.

Rozdíl vinnice mezi dědice nebožtíka Vaňka, bratra Martina mistra špitálského.

1441, 8. listopadu. — I. E 12'.

Když po smrti dobré paměti Vaňka, někdy bratra Martina mistra špitalského, stal jse jesti rozdiel o jeho statek a zvláště o vinnici někdy Zumberkerčinu, kteráž leží mezi vinnicemi Srpovú a Húžvičkovú, takže jse Jankovi a Aničce, sirotkóm svrchupsaného Vaňka, té vinnice dostala dva diely, a třetí diel dostal jse Vítě mateři jich, a Ciglovi muži jejiemu, pak ten třetí diel kúpil jest Martin svrchupsaný, strýc sirotkuov již psaných, od Víty a od Cigle, manželuov svrchupsaných, k ruce těm sirotkóm v též všeckno právo, jako jsú Víta a Cigl svrchupsaní drželi, k jmění, k držení a k dědičnému vladařství za třidceti kop grošů svých vlastních peněz, a zavdal jest inhed týmž manželóm třinádcete kop gr., dále maje plniti XVII kop grošů, ale rozdielně, to jest na svatého Ducha XIII kop grošů a na svatého Havla IIII kopy g. posledních peněz, na roky najprve příštie pořád zběhlé; a za ty penieze XVII kop g. jsú rukojmie Mikeš pekař, a Matěj Okout, oba spolu rukú nerozdielnú na hotový groš bez zmatku. Dále Martin svrchupsaný uvázal jse jest v tu vinnici a má ji dělati a jie požívati až do let dospělých sirotčích, a jim stravu i oděv dávati do těch let jako slušie. A když ti sirotci k letóm přídú, aby jim té vinnice i se dnem k dědictví postúpil, dada jim vína sebraného, což jse ten rok úrodí, dva diely a sobě třetí vezma, jakož jse jest letos v to víno dvú cesty [sic] uvázal. A ti sirotci svrchu-

psaní majie dáti Martinovi svrchupsanému třidceti kop g. zase, jakož jest jim vyplatil třetinu vinnice svrchupsané. A za to, že Martin jmá tu vinnici dobře dělati a sirotky chovati, slíbili jsú a jsú rukojmie Jan Nadřienek a Jan kolář z Pořiečie. Dále pan purgmistr a konšelé mají plné doufánie do Martina svrchupsaného, že těm sirotkóm učiní spravedlnost jakožto strýc jich. To jse stalo v radě v středu před svatým Martinem léta božieho narozenie tisícieho čtyřstého čtyřidcátého prvého. A při tom jsú byli Pavel Dětřichovic purgmistr, Valentin Kába, Kliment Holian, Jíra Frankovic, Mařík Rathúzský i jiní páni konšelé Novoměščí.

10.

Mezi Prokopem Jinochem a Šimonem Rohanem o vinnici někdy Jakše Jinocha, kanovníka Pražského.

1442, 24. září. — I. E. 27.

Stalo jse jest svolenie mezi Prokopem, řečený[m] Jinoch s jedné a mezi Šimonem Rohanem řečený[m] s strany druhé o vinnici nebožce kněze Jakše Jinocha, ujce Prokopova, někdy kanovníka s hradu od svatého Václava, taková, aby Šimon Rohan Prokopovi dal na svatého Havla nynie najprve přištieho III kopy gr., jakož to jest ihned učinil, a druhý rok opět na sv. Havla II kopě grošů. A dále jakož Šimon Rohan platí úroku puol kopy každý rok něakteraci paní do Hory s té vinnice: i jesti taková úmluva mezi nimi, aby ten úrok byl staven právem od Prokopa Jinocha, aby ta jistá paní okázala své právo přijedúc na ten plat. A jestliže lepší právo okáže na ten plat nežli Prokop, tehdy Šimon Rohan umlúvaj se s ní, jakž on umie; pakli Prokop Jinoch právo lepšie okáže na ten plat, nežli ta paní, ale Šimon Rohan umlúvaj jse s Prokopem o té puol kopy platu anebolito o těch pět kop grošů.

Také jesti úmluva, že Prokop slibuje jemu Rohanovi i jeho dětem a budúcím, když Šimon Rohan jemu ty úmluvy dřieve psané zdrží, aby Prokop Jinoch ani jeho přietelé ani kto živý viece Šimona Rohana nebo jeho dětí a budúcích s té vinnice neupomínali, ani s kterakého platu, kromě té panie dřieve jmenované, ukázala-li by lepšie právo na té puol kopy g. platu nežli Prokop. A jestliže by kto Rohana Šimona nebo jeho děti a budúcí čím potýkal anebo jse jim v tu vinnici vázal, nebo jim překážel, tehdy Jinoch slibuje je v tom zastati a jim to vyvésti pode vším svým statkem movitým i nemovitým, kterýž nynie jmá anebo v časech budúcích jmieti bude. A za to jsú rukojmie Mikuláš řečený Nemluva a Albrecht od Tří korun, měščané Starého Města Pražského, kteřížto jsú i slíbili též pode vším jich statkem nynie i budúcně za správu. A ta úmluva stala jse jest před opatrným mužem Sigmundem Chaněm konšelem toho času, a před rychtářem z Hradčan, anno Domini M°CCCC°XLII° f. II. ante festum sancti Wenceslai.

11.

Mikuláš z Tuhance zapisuje 12 kop platu ročního Jakubovi Heřmanovic na svých dvou vinnicích.

1444, 3. ledna. — I. D. 15.

Mikuláš z Tuhance seděním na Malé Straně Pražské nejsa přinucen ani připuzen, ale s dobrým rozmyslem a zdravú a črstvú pamětí seznal jse dlužnu býti ve dvanádsti kopách groších platu ročnieho i s svú manželkú paní Kateřinú, i s synem svým Jankem i s svými budúcími, Jakubovi Heřmancovic, měščenínu z Malé Strany Pražské, a manželce jeho paní Margretě za tu jistú vinnici, kterúž Mikuláš svrchupsaný u nich kúpil za jistú sumu; kterýžto plat svrchupsaný Mikuláš i s svú manželkú Kateřinú i s svým synem Jankem i svými budúcími zapisují na své vinnici, kteráž slove Húžvičkova, ješto leží s jedné podle Plas a z druhé strany podle Kartúských vinnic, i na druhé vinnici, kterúž již psaný Mikuláš kúpil u Jakuba a u jeho manželky Margrety. A ten jistý plat již psaný Mikuláš, Kateřina, jich syn, jich budúcí, majie a počnú platiti na vánoce nynie najprve příští šest kop grošóv dobrých střiebrných, a na svatého Ducha hned potom budúcieho druhých šest kop g., a tak vdy na každá leta pořád zběhlá až do Jakubova života. A jestliže by pán Buoh dopustil smrt na Jakuba svrchupsaného a že by s tohoto světa na [o]nen věčný sšel, tehdy hned po jeho smrti má Mikulášovi, Kateřině manželce jeho, jich synu Jankovi, budúcím jich sjíti s těch vinnic, na kterých zapsali, šest kop gr. platu, ale paní Margretě, Jakubově manželce, Mikuláš, manželka jeho Kateřina, syn jich, budúcí jich majie a budú platiti šest kop gr. platu na ty časy, jakož se svrchu jmenuje, a to také toliko do jejie smrti Margrety svrchu psané.

Pakli by kterého úroka Mikuláš, manželka jeho, jich syn, budúcí jich, na který rokuov nedali a nesplnili Jakubovi, manželce jeho Margretě, tehdá s pomocí pergmistra, kterýž jest anebo bude, má [se] jim dopomoci, aby dány byly úročné penieze bez prodlenie a beze všech súduov a nesnází.

Toto znamenitě jest vymieněno z uobú stranú: Když by pán Buoh neuchoval Jakuba Heřmancovic, tehdá má a jmieti bude moc deset kop grošů holých odkázati, komuž jse jemu koli zdáti bude na Mikulášovi, na manželce jeho, na jich synu, na jich budúcích, a proti tomu nemajie odmlúvati. Také jestliže by pán Buoh neuchoval Margrety manželky Jakubovy, tehdá má moc odkázati šest kop g. na panu Mikulášovi, na jeho manželce, na jich synu i na jich budúcích, také holých, komuž by se koli jí zdálo za podobné. A proti tomu odkázání Jakubově a Margrety svrchupsaných Mikuláš, manželka jeho Kateřina, syn jich, budúcí jich nemajie odmlúvati, aniž odporovati, ale to majie vyplniti beze všech nesnází a beze všech súduov. A když by to všechno učinili Mikuláš, manželka jeho, syn jich, budúcí jich, což

svrchu psáno stojí, tehdá častopsaný Mikuláš, manželka jeho, syn jich, budúcí jich, majie toho platu věčně prázdni býti, a tu vinnici majie i druhú dědičně jakožto své vlastnie držeti bez překážky dědicuov Jakubových i Margretiných, manželky jeho. Actum coram magistro moncium Wenceslao Brziezka et consulibus eius Michaele aurifabro, Mathia a Cristoforo, Wenceslao genere quondam Krzkonis, Johanne sartore, anno XLIIII°, feria sexta ante Epifaniam Domini.

12.

Anna z Myslína pronajímá vinnici pod úrok dědičný na díly některým lidem.

1444, 16. září. — I. E. 2'.

Já Anna z Myslína, někdy manželka Pavlova a nynie Matějova Perníčkova z Malé Strany Pražské, vyznávám tiemto zápisem přede všemi obecně, že s volí Jana Velvara a Václava Krabce a Víta Rybáře, poručníkuov mých dětí i mne, vydala jsem diel vinnice našie dědičné ustavené na Petříně nad Frickovú horú s jedné strany, z toho konce od Hynkovské vinnice, s těmi se všemi právy, jakožto sami tu jistú vinnici drželi jsme, pod úrok dole psaný. Vydali jsme k dělání a k dědičnému požívání poctivým lidem dolepsaným: Benedovi čtyři strychy, Vaňkovi Smrdoduchému dva strychy, Vaňkovi vrátnému dva strychy, a Viktorinovi dva strychy, Květoňovi dva strychy, Petrovi Kvietkovi dva strychy, Zikovi puol druhého strycha, Legatovi puol třetieho strycha, jim a jich ženám, jich dědicóm i budúcím pod výmienkami dole psanými. Najprve přijímači svrchupsaní, dědici i jich budúcí, jmajie nám i našim dědicóm a budúcím platiti s každého strychu po patnádsti groších na každého svatého Havla počnúce, a tak vdy na každý rok budú platiti mně Anně z Myslína, muži mému Matějovi, našim dědicóm a budúcím; a tak vdy na každá léta pořad zběhlá budú platiti a úročiti beze všie otpornosti i beze všech súduov a nesnází po XV groších, jakož svrchu psáno stojí. A to pod pokutami dolepsanými: Jestliže by kterého úroka na svatého Havla neplnili a nedali a konečně do osmi dní pořad zběhlých, anebo s námi jse neumluvili a svú vuoli chtěli v tom jmieti, a to trvalo za měsíc, tehdy já Anna, muž muoj Matěj, dědici naši i budúcí jmajie zase jse v tu vinnici uvázati s pomocí pergmistrovú, kterýž jest nebo bude, a to beze všeho súdu.

A také vymieněno jest: Jestliže by kto chtěl z nich svuoj diel prodati, tehdy napřed jmá nám i našim dědicóm a budúcím dáti věděti, chtěli-li bychom kúpiti, jmá nám napřed to jíti; pakli bychom nechtěli kúpiti, tehdy bude moci jeden každý z nich jinému prodati, dáti, zastaviti, najieti i odbýti jakožto svého dědictvie. A ten jistý, komuž by bylo prodáno, jmá nám a našim dědicóm okázán býti před námi, bude-li hoden přijat býti čili nic. Také dále vymieněno jest: Jestliže by těch vinnic nadepsaní přijímatelé nedělali, neřezali, nekopali a rozvoduov nekladli, a tak chtěli spu-

stiti, nám i našim budúcím ke škodě i sami sobě i svým budúcím, tehdy my napřed psaní Anna, Matěj, naši dědici, majie jse v ty vinnice zase uvázati jakožto v své vlastnie dědičné s pomocí pergmistrovú, kterýž jest, nebo potom bude. Actum anno Domini millesimo quadringentesimo XLIIII° coram magistro moncium Wenceslao Brziezka et consulibus eius f. IIII ipsius Ludmille.

13.

Konvent řádu Svatojanského v Menším Městě Pražském prodává 3 kopy gr. č. platu ročního na vinnici Pavlovi plátenníkovi, měšťanu Starého Města Pražského.

1445, 4. března. — I. F. 4'.

My Václav z Michalovic, převor obecný domuov v Čechách, v Moravě, v Polště, v Rakúsiech, v Štyrsče, v Korutanech zákona svatého Jana Jeruzalemského, Jan bratr od Dubé a převor kostelní, i veškeren konvent bratří Křižovníkuov domu Matky Božie podle mosta Menšieho města Pražského zákona svrchupsaného, vyznáváme tiemto listem obecně přede všěmi nynějšími i budúcími, kterak shledavše veliký nedostatek a záhubu domu Matky Božie na Malé Straně Pražské a opusčenie jeho, kterýžto jest vypálen a zbořen z dopusčenie božieho, chtiece jej opraviti a zase vzdělati napřed k chvále Boží a matky jeho panny Marije, nevědúce, odkud bychom a kterak a kterakým obyčejem mohli bychom svrchupsaný klášter a duom opraviti, i s povolením nás všech svrchupsaných i našeho všeho konventa a z jednostajné našie vuole, ne skrze omylnost, aniž skrze neopatrnost, ale s naším dobrým rozmyslem a zdravú a čerstvú pamětí prodali jsme a mocí tohoto listu prodáváme tři kopy grošů platu ročnieho na vinnici, kterážto leží nad Věnečkem na pravé ruce jedúce k Karlštýnu z jedné a z druhé strany podle vinnice Václava Břiezky ze Žďáru, kterúžto vinnici opatrný Pavel plátenník, měščenín Velikého města Pražského, pravým trhem kúpil jest u Tomáška od Zlatého prstena za jistú sumu peněz nám a našemu konventu úplně a vcele zaplacenými. Protož my všichni svrchupsaní i veškeren konvent bratří Křižovníkuov domu Matky Božie na té jisté vinnici svrchupsané sobě aniž našim budúcím ižádného práva viece nepozuostavujem, ale svobodny a prázdny číníme a quitujem ty tři kopy g. platu na již psané vinnici, a to před světským i duchovním právem nynie i po všeckny časy budúcie. Toho všěho na jistotu a na pevnost my Václav z Michalovic, kněz Jan převor od Matky Božie na Malé Straně Pražské i konvent bratří Křižovníkuov domu Matky Božie pečeti naše s naším jistým vědomím a dobrú naší volí přivěsili jsme k tomuto listu, a ještě pro další jistotu a pevnost prosili jsme múdrého a opatrného muže Václava Břiezky, v ty časy pergmistra hor vinničních okolo Prahy, jenž jest také přivěsil pečeť vinniční k tomuto listu. Dat. Prage anno Domini mill. quadringentesimo XL quinto in medio quadragesime.

14.

Mezi obcí Vokovickou a Libockou o vinnici.

1445, 14. června. — I. F. 10'.

Ve jméno božie Amen. My Václav ze Žďáru řečený Břiezka, měščenín Velikého města Pražského a pergmistr hor vinničných okolo Prahy i v tom kraji, Michal zlatník, Matěj od Křištofora, Václav z Chvališova, Jan řečený Chlupatý, konšelé přísežní svrchupsaných hor, známo činíme všem vuobec tiemto zápisem nynějším a budúcím, ktož by jej četl[i] anebo čtúce slyšeti budú: Když po mnohých nesnázech a rózniciech, kteréž jsú stály a trvaly s jedné strany mezi obcí Okovskú a obcí Libockú s strany druhé o vinnice, kteréžto sadil a štěpil někdy Blažek, a potom pak ty vinnice spadly na Benka, kteréž také držal a štěpil sedě v Uokovicích, a když Václav řečený Šaněk a Jakub bratr jeho a synové Benkovi přebývali v Liboci po smrti otce svého, tehdá obec Libocká chopila jse a chtiece mieti ty vinnice zdělané a sázené a praviece, by ty vinnice příslušely k uobci Libocké a že by v jich obci byly zdělány; a když mnohé nesnázky a výjezdy dály jsú jse na ty meze a ty vinnice za pergmistra Tomáška i za jeho pánuov konšeluov, i za druhého pergmistra Řehoře Krtkovic, a ten také i s svými pány konšely vyjiežděl na ty meze, a pak potom prosili jsú mne pergmistra nadepsaného Václava Břiezky i s mými pány konšely, s velikú pilností žádajíce výjezdu také na ty meze a o ty vinnice. Tu jsme vyjeli k jich žádosti podle úřadu našeho, a ještě pro lepší paměť prosili jsme pánuov obecních z šestipánuov, jakožto pana Antonia od Osluov a pana Martina Voštníka, měščenínuov Velikého Města Pražského, i jiných mnoho dobrých lidí k tomu jsú připrosili, kteřížto z šestpánuov v ty časy v držení byli Libockých lidí. A když jsme výjezdu učinili na ty meze, tehdy strany před námi jsú svědectvie vystavovaly o ty meze a o ty vinnice.

A to takové vyšlo před námi svědectvie Libocké a praviece, že by kněz arcibiskup Pražský a kněz opat Břevňovský sami svými životy vyjiežděli na ty meze. Tehdá Václav Břiezka pergmistr i s svými pány konšely i se pány z šestipánuov obecnými řekli jsú: „To jest velmi nepodobná řeč, by takoví lidé sami osobně na ty meze vyjiežděli.“ A oni Libočtí potázavše jse i odpověděli: „Milí páni, nebyliť jsú sami svými životy, ale jich úředníci na těch mezech byli sú“. A když jsú to řekli, hned jsme jich tázali: „Jmáte-li které listy anebo zápisy na ty vinnice?“ Odpověděli jednostajně: Nejmáme.

Pak Tomášek, pergmistr starý, také jesti přivolán skrze nás na ty meze. I tázali jsme jeho, co by jemu bylo svědomo o těch věcech. I vydal jest svědectvie takové: Když jsem byl pergmistrem, tehdy Benek zdráv jsa na svém těle i s dobrým rozmyslem a s dobrým rozomem sedě v Uokovicích vzdával a dával přede mnú mocně ty vinnice Vaňkovi řečenému Šaněk a Jakubovi synuom svým, a řka: Milí synové, vám dávám mocně ty vinnice a vašim dětem; ale nevěstám svým nic nedávám, nebť

jsú na m[n]ě toho nezachovaly; a prosím vás, milí synové, když léta vyjdú a vydržíte, tehdá abyšte jse umlúvali o desátky s Uokovskú obcí, nebť jsú v jich obci ty vinnice zdělány. Nežli tomutoť chci, milí synové, aby dvě pintě vína, kteréž jesti bratr muoj Blažek oddal z těch vinnic do Liboce k službě boží, věčně aby dávány byly toliko jednú do roka.

Pak najposléz Václav Břiezka pergmistr i s svými pány konšely, chtějíce dojíti dalšie jistoty pro potomnie časy, obeslali jsú Václava Šaňka a Jakuba bratří před se, přikázali jim pod přísahú i pod jich svědomím, a tážíce jich, co jest jim svědomo o těch vinnicech, kteréž v ty časy drželi. A oni stojíce osobně před námi, vyznali jednostajně a řkúce: „Milí páni, nebo jsme nesměli svědčiti pro obec Liboskú, nebť jsme jse jich báli, ani nám hrozby dávajie a praviece: „Budete-li jinak znáti, nežli jste prvé znali, a nás v hanbě ostavíte, že vašeho bydla nebude mezi námi.“ Nežli taktoť pravíme: Milí páni, před VMtí cožť jest svědčil a vyznával i pravil Tomášek pergmistr toho času, toť jesti všeckno pravá a jistá pravda“. A na to jsme pili čber podle obyčeje a práva našeho na Malé Straně Pražské u Křížka zámečníka. To jse stalo léta od narozenie Syna Božieho tisícieho čtyřstého čtyřidcátého pátého, ten pondělí před svatým Vítem, dědicem českým.

15.

Mezi Šimonem Rohanem a Prokopem Jinochem o plat z vinnice.

1445, 9. září. — I. E. 27'.

V té při a nesnázi, kteráž jesti byla vznikla mezi Šimonem Rohanem s jedné a Prokopem Jinochem v ty chvíle a časem poslem Velikého města Pražského, o některaké puol kopy gr. platu na Rohanově vinnici od již psaného Prokopa nařčeného. Tak pergmistr Václav Břiezka i [s] svými pány konšely, vyslyševše zápisy a svolenie obojích stran svrchupsaných s pilností skrze pana Sigmunda Chaně před ním učiněné, takto jsú vyřkli ortelem svým: Jakož zápis a svolenie napřed psané stojí slovo od slova takově, že tomu zápisu a tomu svolenie plnú moc dávajie ve všech jeho kusiech a artikulech, a také aby Šimon Rohan s Prokopem jse umluvil vedle toho zápisu. Acta sunt hec coram magistro moncium Wenceslao Brziezka et consulibus eius Michaele aurifabro, Mathia a Cristoforo, anno et cet. quadringentesimo XL quinto, f. quinta post Natiuitatem gloriose Virginis Marie.

16.

Mezi Jakubem Heřmancovic, měšťanem Menšího Města Pražského, a Mikulášem z Tuhance o vinnici.

1445, 3. listopadu. — I. F. 30'.

My purkmistr a konšelé Starého města Pražského všem i každému tiemto zápisem oznamujíc na vědomie dáváme: Jakož jesti nesnáz a róznice byla mezi Ja-

kubem Heřmancovic, měščenínem Malostranským, a Margretú manželkú jeho s jedné, a Mikulášem z Tuhance s strany druhé o vinnici, kterúž jest u nich nadepsaný Mikuláš kúpil, jakož to zápis v kniehách našich měs[t]kých zapsaný jasnějě okazuje; po kterémžto zápisu potom listy a jiné zápisy jsú sobě dělali o tu vinnici, pro něžto svár a pře až dosavad mezi nima byla; i opatrní purgmistr a konšelé města Malé Strany a Vaněk Břiezka pergmistr vinničný, přátelščí úmluvce s obú stran svrchupsanú jednostajně volení, takovéto konečně vypověděnie jsú mezi nimi učinili:

Najprve a přede vším jsú přiřkli a přisúdili dřieveřečenému Mikulášovi, jeho dědicóm a budúcím, tu jistú vinnici se vším příslušenstvím a právem, tak jakož jesti nadepsaný Jakub držal a požíval, k jmění, držení, vládnutí a k dědičnému požívání; a on Jakub i s svú manželkú aby sobě ty penieze, kteréž od Mikuláše u téhož pergmistra položeny jsú, sobě vzal, a pakli by jich co ujato bylo a [se] nedostalo, aby od Mikuláše doloženy byly; a s těmi penězi aby Jakub učinil jakožto s vlastními svými, což jse jemu najpodobnějě zdáti a viděti bude. S kterézto vinnice častojmenovaný Mikuláš a manželka jeho Kateřina i jich dědicové a budúcí jmá a povinen jest platiti a úročiti XV kop míš. Jakubovi prvé psanému a Margretě manželce jeho, každé léto až do života a smrti, totižto Jakubovi na svatého Jiřie nynie najprve příštieho šest kop grošóv a na svatého Havla hned potom zběhlého šest kop gr., a tak vdy po všěckna jiná léta budúcie až do Jakubovy smrti; než šest kop gr. úroka svatohavelského nynie minulého na Vánoce najprv příštie od Mikuláše aby byly bez nesnáze napřed vydány. A umřel-li by týž Jakub prvé nežli Margreta manželka jeho, tehdá též Margretě toliko jmá placeno býti od Mikuláše prvé jmenovaného neboli od jeho dědicuov a budúcích po šesti kopách grošů až do jejie také smrti, na též roky po třech kopách gr. dávajíc, a po smrti její šest kop grošů, komuž ona odkáže, také jmá od Mikuláše nebo od jeho budúcích bez otpory vydáno býti. A jestliže by nadepsaný Mikuláš anebo Kateřina, manželka jeho, nebolito jich dědicové a budúcí kterého úroka na kterýkolivěk rok rokuov nedal a nezaplatil Jakubovi a Margretě manželóm častopsaným, anebo konečně ve dvú nedělí po těch rociech, tehdá pokuta potom jmá jíti třetí týden XV grošů na Mikuláše prvépsaného i na jeho budúcie; a táž pokuta jmá na každý týden jíti a ruosti až do čtyř neděl pořád zběhlých. A jestliže by týmž Jakubovi a Margretě manželóm po těch čtyřech nedělech nebyl splněn ten úrok a dán i s pokutami na to zrostlými penězi hotovými, tehdá s pomocí pergmistrovú, kterýž nynie jest nebo v ty časy bude, jmajie a budú moci jse v uobě Mikulášově vinnici Jakub a Margreta manželé uvázati, je držeti a jich požívati až do dostiučinénie úroka i pokut všěch na to sběhlých; a proti tomu nejmá odmlúvati a odpierati týž Mikuláš ini jeho budúcí obyčejem ižádným.

Dále jest vypovědieno: Jakož Jakub jse jesti i s svú sestřenicí připověděl k té vinnici v zahájeném súdu, aby jse i s svú sestřenicí toho všěho práva odřekl,

jakož jest to také v zahájeném súdě Jakub učinil, kterémužto odřeknutí jest pány moc dána, jakožto zápis na to zvláštně učiněný jasnějie okazuje.

Naposledy jest skrze též úmluvce vyřknuto, aby zápis ten, kterýž má Jakub na Mikulášě v kniehách městských zapsán na penieze, pominul a quitován byl, jakož sè jesti to také hned stalo. Jest i toto také znamenitě vymluveno, aby prvepsaný Jakub X kop g. po své smrti na Mikulášovi častopsaném mohl odkázati, komukolivěk by jse jemu líbilo; a komužkoli odkázáno bude, má a povinen bude týž Mikuláš vydati beze všě nesnáze a odpornosti; a k tomu také list první, kterýž má Jakub pod pergmistrovú pečetí, jmá obnoven vedle této výpovědi býti. A jiné všeckny věci, nechuti, nelibosti i jiná pomlúvánie zjevná i tajná mezi nimi aby pominuly, a [aby] jich sobě viece žádnú měrú nezpomínali. Kterúžto výpověď obě straně svrchupsané jsú přijele a sobě zdržeti slíbile v celosti pod pokutú XX kop grošů. Actum f. III. ipso die sancti Clementis in judicio bannito anno Domini ɔc XLV.“

17.

Petr z Lysovic, měšťan Litoměřický, dává manželům Augustinovi a Martě lhůtu k vyplacení polovice vinnice, v níž byl uveden v dluhu úřadem perkmistra hor vinničných.

1445, 16. listopadu. — I. E. 30.

Petr z Lysovic, měščenín z Litoměřic, jsa uveden od pergmistra Václava Břiezky a ode pánuov konšeluov, totižto od Matěje od Křištofora, Václava z Chvališova, Jana Chlupatého, u polovici vinnice s polovicí lisem v pravém dluhu, kterážto slove vinnice Karlštýnka, ješto ten dluh lépe a šířejie slovo od slova v zápisiech a v kniehách pergmistrových stojí psán; a tak skrze prosbu nahořepsaných pánuov dobrovolně dal jest vyplatiti do svatého Jiřie nynie najprve příštieho Augustinovi a manželce jeho Martě s takovúto výmienkú dolepsanú: Jestliže by mohli tu polovici vinnice s polovicí lisem Augustin anebo jeho manželka Marta vyplatiti na sv. Jiřie anebo do toho roku, aby všeckny náklady, což by koli naložil Petr nahoře psaný anebo kterakžkoli na tu vinnici i na zápisy i což by protrávil, aby Augustin anebo manželka jeho Marta ty penieze hlavnie i náklady všeckny dali a splnili beze všech súduov a beze všech nesnází a dalšieho prodlévánie. A k tomu zápisu obě straně svolily jse dobrovolně. Pakli by nevyplatili té polovice vinnice s polovicí lisem svrchupsaní manželé, aby Petr, jeho manželka Margreta, budúcí jich, drželi a požívali dědičně svrchupsané polovice vinnice s polovicí lisem. Acta sunt hec coram magistro moncium et consulibus eius ut s. anno XL quinto, fer. III. ante Elizabethae.

18.

Mezi Vaňkem Fetrlem zlatníkem a Mařkem Houžvicí o vinnice.

1445, 6. prosince. — I. F. 3'.

V té při a nesnázi, kteráž trvala od mnohých časuov s jedné mezi Vaňkem zlatníkem řečený[m] Fetrle, a Mařkem Húžvicí a jeho přátely se strany druhé o vinnice, na kteréž jest Vaněk svrchupsaný zveden skrze pergmistra z přikázánie panského, pravě a řka, by ty vinnice byly otce jeho i děda jeho dědičné. Pak Mařík Húžvička i s svými přátely odpor učinil a řekl, že jsem jě kúpil a držel jsem jě bez překážky u Janka Sulcova syna, a pak dále prodal jsem ty vinnice Mníškovi krajčieřovi z Starého města Pražského, a že ještě nejsú mi doplaceny šesti kopami. A na ten trh Mařík ukázal jesti před námi dva listy s pečetmi pergmistrovými: jeden za Vlasáka a druhý za Tomáška. A my také otázali jsme Vaňka svrchupsaného: jmáš-li které listy anebo která práva na ty vinnice, že by byly otce jeho anebo jeho děda; a tak po mnohých rociech kladenie nemohl týž Vaněk pokázati na ty vinnice ižádného práva před námi, nežli toliko uvedenie panské. A pak my, pergmistr i s svými pány konšely, spatřivše s pilností zápisy obojích stran, a zvláště kterak jsú ty vinnice skúpeny skrze Johanesa kramáře a manželky jeho Aničky, a u Margrety manželky Mikuláše zlatníka z Tachova, a u Mandy a Margrety, někdy dětí Pertoltových, a skrze odjitie z města Pražského Johanesa kramáře i manželky jeho potom navrátili Janovi Sulcovu synu ty vinnice; a on je pak prodal Mařkovi Húžvičkovi, ješto na ně pokázal listy tak, jakož svrchupsáno stojí. A my pergmistr i s konšely svými těch všech věcí s pilností považivše s uobú stranú, takovúto jsme výpověď učinili mezi stranama svrchupsanými, aby Vaněk zlatník řečený Fetrle jemu Mařkovi ani jeho přátelóm na těch vinniciech nepřekážel, ale aby jich u pokoji nechal. A to jse stalo před pergmistrem Václavem Břiezkú a před konšely jeho přísežnými Michalem zlatníkem, Matějem od Křištofora, Vaňkem z Chvališova, Janem Chlupatý[m] ten pondělí den svatého Mikuláše anno XL quinto.

19.

Jaroš syn Kramáříků řezník a Jan Srch řezník dělí se losem o vinnici.

1446, 23. března. — I. F. 17.

Léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého čtyřidcátého šestého, tu středu před nedělí, ježto slove Letare ultimum: Jakož jsú veliké nesnáze a svárové byli od mnohých časuov mezi Jarošem řezníkem synem Kramáříkovým s jedné, a Jankem Srchem řezníkem strany druhé, o vinnici a o chmelnici a o haltéř, kterýž jest v té vinnici ustaven, k kteréžto vinnici a k chmelnici Jan Srch jměl právo po své manželce Margretě, a Jaroš nadepsaný též právo jměl po sirotku své manželky

Barbory, a tomu sirotku jméno Margreta; a tak mnohé a veliké nesnáze s uobú stranú byly jsú až do této chvíle a do tohoto času, že strany sobě odporny byly v dělání a v nákladech již psané vinnice a chmelnice; nemohúce jse umluviti, s uobú stranú přišli osobně před pergmistra pana Václava Břiezku toho času svrchupsaní Jaroš a Jan, [a] prosili jsú s velikú pilností a žádostí již psaného pergmistra, žádajíce rozdělenie té vinnice a chmelnice, aby z nich každý věděl, co jmá dělati a k čemu právo jmieti.

I k jich prosbám stran svrchupsaných pergmistr vyšel i s měřičem Jakubem, nechtě, aby dalšie a dalšie rostly mezi stranama nesnáze, s jich plnú volí a k jich žádosti rozdělili je a rozměřili. A když jsú to učinili a rozměřili tu vinnici i chmelnici, i vrhli losy; a když losy vrhli, té polovice vinnice hořešie strany spadla a dostala jse Janovi Srchovi a Margretě manželce jeho, s polovicí chmelnice doléšie strany podle cesty na pravé ruce jdúce a jedúce do Michle; a druhý diel potom doléšie vinnice dostal jse Jarošovi a jeho manželce Barbořе po sirotku, s druhú polovicí též chmelnice hořéšie strana.

Dále vypověděno mezi stranama svrchupsanýma skrze pergmistra nahořepsaného, a to vdy s jich volí a k jich žádostem, o haltéři, aby jeho spolu požívali, co jest v tom haltéři i pod haltéřem, jakž mezníci vykazují, beze všech súduov a beze všech nesnází jakožto dobří lidé. Toto naposledy vypověděl pergmistr mezi stranami svrchupsanými, a to vdy s jich volí, aby jměli svobodnú cestu po stavu na haltéři voziti hnuoj i jiné všeckny věci potřebné, což by jim koli bylo potřebie, žádných v tom nesnází sobě nečiniece, a také aby spolu hradili, aby jse jim škody nedály od dobytka. To jse stalo leta svrchupsaného a dne svrchupsaného.

20.

Václav Břízka ze Žďáru, perkmistr hor vinničných, a jeho konšelé vyznávají, které platy z vinnic mají odváděny býti ke kostelu sv. Jakuba na Smíchově.

1446, 8. srpna. — V. f. 117.

Ve jméno boží amen. My Václav Břiezka ze Ždáru, měštěnín Velikého města Pražského a pergmistr hor vinničných okolo Prahy i v tom ve všem kraji Pražském, Michal zlatník, Vaněk z Chvališova, Matěj od Krištofora, Jan Chlupatý, konšelé přiesežní svrchujmenovaných hor a měšťané již psaného města Pražského, známo činímy všem vuobec tiemto listem, ktož by jej četl anebo čtúce slyšel: Když po velikých nesnázkách, kteréž jsú se těch let dály a trvaly, takže úrokové ani platové zvláště z vinnic okolo Prahy nešli jsú, a ti, kteříž jsú ty vinnice drželi, odpírali dávati a platiti úrokuo těm, ktož jsú na nich úroky starodávné měli, a před námi mnohými se súdy súdili, pravíce ti, kteříž mají úroky na svých vinnicech: „Ukažte nám práva před pergmistrem a před jeho pány konšely.“ A takž ty obce Svato-

jakubské proti Kartúsóm táhli jsú se na kniehy v Starém Městě Pražském a na kniehy pergmistra hor vinničných i na kniehy kostelní a na ortele pánuo Velikého města Pražského, kteřížto mezi námi vyřkali, jakožto: Šimon Bielý Lev i jiní k tomu dobří lidé. A my v ty ve všeckny zápisy s pilností i s bedlivostí nahlédše i v ty ortele, kteréž jsú mezi nimi vyříkali, i z našeho úřadu přiřkli jsmy i přiříkámy těm obcem, a zvláště Radlicskejm a Smíchovským, kteréžto obce příslušejí k svatému Jakubu proti klášteru Kartúskému, aby jim ti úrokové, kteříž jsú od starodávna šli z vinnic, byli vydáváni od těch, kteříž mají ty platy na sobě i na svých vinnicech. A takž nahoře psané obce s velikú pilností jednostajně prosily jsú nás napřed pro pána Boha i pro to chudé záduší, abychom jim vydali list pod pečetí hor vinničných potvrzení na ty platy, kteréžto spravedlivě pokázati mohú na vinniciech, kteřížto platové příslušeli jsú od starodávna k tomu božímu domu k svatému Jakubu proti Kartúsóm, ješto dobří lidé za své duše i za své předky oddali a druzí i kupovali za své vlastní penieze, a chtějíce, aby jich paměť a prosba za jich duše po jich smrti věčně zuostala. A ti platové jsú z těchto vinnic znamenitě položených: zejména na Augustinově vinnici od Husy z Nového města Pražského, kterúžto kúpil u Sigmunda kováře, ješto někdy slula Machutovská, platu jest kopa grošů ročnieho a věčného k již jmenovanému kostelu sv. Jakuba proti Kartúsóm, ta má placena býti na s. Havla nynie příštieho, a tak vždy na každého s. Havla od Augustina i od jeho budúcích má placeno býti věčně a budúcně.

Item na vinnici někdy Vlášťově, kterúž drží svrchupsaný Augustin, platu jest patnácte g. věčného a ročnieho, kterážto leží pod Věnečkem z strany jedné a z druhé pod potokem Košířským. A o tom platu vyznal dědic té jisté vinnice, kteréhožto dědice otec i mátě byli jsú v drženie, a také súsedé z Košieře a Rydrda z Újezdu vyznali jsú pod svú přísahú, že jsú z té vinnice ten úrok brali k častopsanému kostelu svatojakubskému proti Kartúsóm, a také desátek jsú brali a obracovali k službě boží k s. Jakubu také z té vinnice. A těch XV grošů Augustin [a] jeho dědici mají platiti na každého s. Havla věčně a budúcně.

Item na vinnici Jindřicha Kbelského i na chmelnici, kterúžto drží nynie Vaněk Naškovec od Kbelského a Mikuláš Húžvička dále drží od téhož Vanka, jest platu Ij ſſ grošů věčného a ročnieho. A ten úrok za našeho úřadu jest placen k častopsanému s. Jakubu proti Kartúsóm na každého s. Havla, a tak s té chmelnice a s vinnice mají platiti, ktož by koli v drženie byl; kterážto vinnice i s chmelnicí leží podle potoka, kterýž jde z Košieře z strany jedné a proti Kartúsóm, a podle cesty, kterúžto jedú neb jdú na Karlštýn z strany druhé.

Item na Mikulášově vinnici lazebníka z Nového města Pražského, ješto někdy slula Martina krupníka, a podlé Plaských vinnic jest platu XX g. věčného dědičného a ročnieho k svatému Jakubu; a ten plat mají dávati na s. Jiří polovici a na s. Havla

polovici, ktožkoli drží tu jistú vinnici, beze všěch nesnází a odporností budú platiti věčně a budúcně k svatému Jakubu proti Kartúsóm. Těch všech věcí, kteréž jsmy viděli a slyšeli v kniehách hor vinničných slovo od slova i v kniehách kostelních i v orteliech, a k tomu svědky viery hodné staré vyslyšeli jsmy, ješto jim ta věc z dávna a od starých let jest svědoma, že jinak nenie, i k jich žádostem obcí svrchupsaných a k jich prosbám ustavičným, nechtiece, by se další a další nesnázky a svárové dáli o ty platy a náklady, s naším jistým a dobrým vědomím a s dobrú naší volí kázali jsmy přivěsiti pečeť hor vinničných pro pevnost a jistotu další k tomuto listu. Jenž jest dán léta od narozenie syna božieho tisícího čtyřstého čtyřidcátého šestého, ten pondělí před s. Vavřincem.

Kterýžto list k žádosti osadních od s. Jakuba v zahradách proti Kartúsóm tuto v kniehy jest slovo od slova vložen ve čtvrtek po sv. Jiří léta ꝯc patnáctistého jedenactého [24. dubna 1511], Georgio magistro moncium existente.

21.

Mezi Augustinem od Husy měšťanem Novoměstským a Matiášem z Chlumčan o správu vinnice.

1447, v lednu. — I. G. 2'.

Jakož byla nesnáze a róznice mezi Augustinem z Nového města Pražského od Husy s jedné a slovutným Mathiášem z Chlumpčan s strany druhé o vinnici, ješto slove Věnček, kterúžto vinnici Augustin kúpil u Mathiášě předepsaného za osmdesáte kop grošů za svobodnú beze všeho platu, jakož to v knihách pergmistrových okazuje jse; s kterýchžto peněz Augustin [a] jeho dědici jmajie platiti osm kop grošů, ale rozdielně, na svatého Jiřie čtyři kopy g. a na svatého Havla tolikéž, dokud by hlavních peněz Augustin nevyplnil Mathiášovi svrchupsanému. Pak mezi tiem zevila jse kopa grošóv platu na té vinnici, ješto slove Věnček, kterážto kopa platu stojí v listech hlavních Mathiášových i v kniehách městských u Velikém městě Pražském. A když byla mezi nimi nesnázska o tu kopu platu, že chtěl Augustin, aby jemu tu vinnici očistil od té kopy g. platu, tehdá Mathiáš odpověděl: „Neviem, před kým to jmám učiniti, však tebe ižádný nenapomíná ižádný s té kopy platu, a mnoho let držána ode mne i od jiných, a ižádný nenapomínal s té kopy gr. platu.“

A my pergmistr Václav Břiezka i s svými pány konšely vyslyševše strany s pilností, vyřkli jsme takovým obyčejem, aby Mathiáš Augustinovi spravoval do dne a do roka, a Augustin aby súdy na rathúze volal, a jestliže by kto nařekl tu vinnici v té kopě gr. platu, anebo s kterých jiných platuov, aby to spravil do dne a do roka; a po dni a po roce, schválili-li by to páni konšelé Velikého města Pražského, že na tom majie dosti jmieti obě strany. Pakli by co jiného rozkázali páni předepsaní, to aby šlo. Acta sunt hec coram magistro moncium ut supra et eius consulibus ante Antonii confessoris anno XLVII°.

22.

Soud perkmistra hor vinničných vinnici Augustinovu dává v moc věřitelům jeho v dluhu 44 kop gr. č.

1447, 28. března. — I. G. 9.

V té při a nesnázi, kteráž stála a trvala od mnohých časuov mezi Augustinem z Bieliny a Martú manželkú jeho s strany jedné, a Izákem židem z Prahy, Bohuslavem od Bielého Lva, Matějem kovářem a Zichovú vdovú s strany druhé, o té puol vinnice, ješto slove Karlštýnka někdy Kantorova, a o puol lisu v též vinnici takově, když jsú jim byli přiřkli předepsaným osobám pan pergmistr i s svými pány konšely svrchu psané puol vinnice a puol lisu ve čtyřidceti kopách g. a ve čtyřech kopách, tak že Isaak žid jměl XXIIII kop. g., a Bohuslav, Matěj, Zichová XX kop g. také jměli, a všichni v svém dluhu témuž Augustinovi pójčených: tehdá Augustin i s manželkú svú Martú odvolali jse k vyššiemu právu, žádajíce a prosiece, aby jim bylo dáno prodlenie do dne a do roka podle městského práva. A to jse stalo, že jim dáno prodlenie do dne a do roka k vyplacení té puol vinnice a puol lisu od svrchupsaných osob. A když rok a den pominul i viece, že nemohli vyplatiti té puol vinnice a puol lisu Augustin i s manželkú svú Martú od svrchupsaných manželuov, tehdá týž věřitelé žádali s pilností i s velikými prosbami ustavičnými, aby pan pergmistr i s svými pány konšely spravedlivého jim dopomohli. Tak že předepsaný pan pergmistr i s svými pány konšely chtiece stranám dosti učiniti, jakož prvé i nynie přiřkli jsme i přiřiekáme svrchupsaným osobám té puol vinnice i toho puol lisu v svrchupsaném dluhu jakožto ve XLIIII kopách grošů mocně, aby jie požívali, drželi, vládli, jakožto svú vlastní dědičnú v témž právě, jakožto Augustin i s manželkú drželi a jie požívali. Acta sunt hec per magistrum moncium vinearum Wenceslaum Břiezkam et consules eius Mathiam a Cristoforo, Wenceslaum de Chvalissov, Johannem Chluppatý, f. III. ante dominicam Palmarum anno XLVII°.

23.

Úřad vinničný po ohledání místním vypovídá mezi Matějem Temlem a Matějem od Černé Zahrádky, měšťany Starého města Pražského.

1447, 8. května. — I. G. 13'.

Jakož byla nesnázka a róznice od mnohých časuov mezi Matějem řečený[m] Temlem, měščenínem v Starém městě Pražském, s jedné, a Matějem od Črné Zahrádky, měščenínem téhož města Pražského, ze strany druhé o obec, kteráž leží mezi Matějovú vinnicí od Zahrádky od jeho zdi vinnice a puole Matěje Temle, takže Matěj od Zahrádky chtěl dělati přiekop podle zdi své vinničné na obci a vrata veliká proti puoli a dědině Temlově. Toho dělánie Matěj Teml odpieral a pravě,

že tu vrata vozná nikdá nebyla od staradávna, a že by mi jse škoda dála na mém puoli a na dědině, když by chtěli do těch vrat jězditi do vinnice. A Matěj od Zahrádky také pravil, že jsi ty, Temli, obec přěvoral, a já nemohl bych svobody i jiní súsedé mezi puolem a vinnicí jmieti. A tak obě straně žádaly východu od pana pergmistra i od jeho pánuov konšeluov k uohledání a k uopatření těch nesnází.

A pan pergmistr i s svými pány konšely k jich prosbám vyšli i s měřičem Jakubem, ješto jemu to od staradávna bylo svědomo, i k tomu s Blažkem starým vinařěm, ješto také jemu od dávních let svědomo o té obci. A při tom ohledání mnoho dobrých lidí bylo, jakožto Jan od Modrých slúpuov z trhu Věnečného, Mařík sladovník řečený Črt od Modrého kola, Blažek dělá nožnice. A tak pan pergmistr i s svými pány konšely s pilností a pod přísahú tázali [se] osob svrchu jmenovaných jakožto Jakuba měřiče a Blažka vinaře jednostajně, co by jim bylo svědomo o té obci a o tom puoli od staradávna. A oni vyznali, že ta obec jmá býti tak široká, ješto by jse dva vozy svobodně mohly minúti, jakož ulice dolejšie k té obci vykazuje, a že nikda nebyly jsú přiekopy dělány pod tú zdí vinničnú anižto veliká vrata vozná. Nežli toto pamatují: kdež jesti přiekop byl, tiem přiekopem jesti zeď dělána vinničná; a té obce požívali chudí i bohatí súsedé, kladúce hnuoj k vinnicem i ku poli, což by bylo komu potřebie. A pan pergmistr vyslyševše svědomie i s svými pány konšely, takto jsú vyřkli mezi stranoma, aby co jesti bylo od staradávna, aby to též stálo a bylo i trvalo. A hned pergmistr i s svými pány konšely mezníky sadili, to jesti puol jedenásta lokte mezi zdí vinničnú Matěje od Zahrádky a puolem Matěje Temle, a na dél mezník od mezníka sadili, a vsazeny tři čtvrti provazce podle puole Matěje Temle pravé miery, a to aby trvalo a stálo nynie věčně i budúcně. A Matěj od Zahrádky přes to měřenie nejmá dělati ižádných přiekuopuov pode zdí vinničnú aniž vrat vozních Temlovi ke škodě i obci, ale týž Matěj od Zahrádky muož udělati malá vrátce v své vinnici k hnoji kladení anebo k nošení, jakožto v jiných vinniciech.

Item pan pergmistr i se pány svými pány konšely vyřkli, aby ten přiekop Matěje od Zahrádky, kterýž dělal pode zdí vinničnú, aby zadělán byl a zarovnán; ale jestliže by týž Matěj chtěl bráti hlínu k své potřebě, aby bral vždy bez škody obce té i Temlovy; ale zase aby zarovnal, kdežby koli tu hlínu bral. Acta sunt hec coram magistro moncium Wenceslao Břiezka et consulibus eius Mathia a Cristoforo, Wenceslao de Chwalissow, Johanne Chluppati, f. III ipsius beati Stanislai martyris, anno XLVII.

24.

Úřad vinničný po místním ohledání vypovídá mezi Jarošem a Janem Srchem, řezníky ze Starého města Pražského.

1447, 13. července. — I. G. 17'.

Jakož mnohé nesnáze a róznice stály a trvaly s jedné mezi Jarošěm řezníkem a Janem řečený[m] Srch, řezníky z Starého města Pražského, s strany druhé, o vinnici a o chmelnici pod Bezerkú,*) kteréžto vinnice a chmelnice drží Jaroš a Jan také diel, takže Jan Srch nařiekal Jarošě, že by jemu cesty bránil, tudy kudy jesti okázána skrze pana pergmistra Václava Břiezku a jeho pány konšely toho času, kdy jsú jse dělili. A Jaroš odpieral proti tomu pravě, že jmáš cestu svobodnú.

A tak pan pergmistr i [s] svými pány konšely, Francem řezníkem, Jindřichem Kbelským, Petrem Palú, Janem od Tykví vysly[še]všě ty řeči mezi stranoma, nechtiece, by jse dalšie a dalšie nesnáze a svárové dáli, k jich prosbám a k jich žádosti vyjeli jsme k uohledání a k uopatření těch nesnází, chtiece učiniti poklid a sjednánie mezi stranami, s pilností mluvili jsme a jim před oči předkládajíce: „Milí přietelé, proč také veliké nesnázky sobě činíte, jsúce přirození přietelé s uobú stranú? Buoh to vie, že nám jesti toho velmi líto a neradi toho slyšíme, mezi vámi sváruov a těch kyselostí a haněnie; ještě vám toho podáváme dobrovolenstvie, muožete-li se sami smluviti, to rádi uslyšíme". Tázali jse i odpověděli: „Milí páni, myť se sami nesmluvíme." A my jim odpověděli: „Chcete-li na nás toho všěho přestati, což mezi vámi učiníme a vypovieme?" Odpověděli strany, že mocně na Vaší Milosti přestáváme.

A my potázavše jse s pilností, takto jsme mezi stranoma vypověděli: Najprve o tu cestu, jakož Jaroš ukázal nad haltéřem, ješto by mohl provazec býti anebo málo méň, a to nad tú chmelnicí, kterúž Jaroš osadil znova, té cesty Jaroš i Jan [a] jich budúcí majie požívati svobodně a v ní svobodu jmieti, a k svým potřebám aby mohli sobě přivézti i odvézti, což by jse jim koli zdálo. A ta jse počíná přes stávek halteříka, jakož pan pergmistr i [s] svými pány konšely mezníky znamenali, a ta cesta má býti tak široká, ješto by vuoz mohl svobodně jíti buďto s senem neboli s jinú věcí, žádných sobě v tom nesnází nečiniece.

Item o haltéři vyřiekáme, aby na poly byl rozdělen; každý své strany požívaj, což by jse jemu dostalo.

Item vypoviedáme: tu vodu a stružku, kteráž teče od Bezerky, aby jie ze spolka požívali i jich budúcí a opravovali na rovný groš, sobě ku požitku.

Item o hrušku vypoviedáme, kteráž sedí v chmelnici Jarošově: což upadne s té hrušky do chmelnice Janovy Srchovy, aby to pobral a sebral, a na hrušku aby nechodil a netrhal ani jeho budúcí.

Item o vrata vyřiekáme, kteréž vedú do vinnice a do chmelnice, aby ze

spolka udělány byly na rovný groš, jakož jse jim zdá a vidí, tudy aby jse jim škody od dobytka a od lidí nedály.

Toto znamenitě vypoviedáme: všechny nesnáze, kyselosti, sváry, haněnie, pomlúvánie i všeckny jiné věci, kteréž jsú stály a trvaly dosavad, aby s uobú stranú přestaly, ničímž zlým sobě nezpomínali věčně, ale spolu přebývali v lásce jakožto milí přietelé; a jestliže by která strana byla usvědčena v tomto nezachování, to pan pergmistr i s svými pány konšely má opraviti vedle své opatrnosti. Acta sunt hec f. quinta ipsius beate Margarethe coram magistro moncium et consulibus eius ut supra anno XLVII°.

Item o stezku v chmelnici mezi Jarošem a Janem: aby udělána byla tak široká, jako by mohl loket anebo viece býti, aby oba s uobú stranú dělali, aby mohli svobodně choditi.

*) Míní se *Jezerka*, o čemž viz Tomkův Děj. Pražský VIII. 246.

25.

Jindřich Kbelský jako vrchní rozhodčí vypovídá mezi Václavem z Chvališova, měšťanem Starého Města Pražského, a Tomáškem kramářem z Nového Města Pražského, ve při o lis vinničný.

1447, 30. srpna. — I. G. 21.

Ve jméno božie amen. Jakož mnohé nesnáze stály a trvaly jsú od mnohých časuov mezi opatrným Václavem z Chvališova, měščenínem Velikého města Pražského, s jedné, a Tomáškem kramářem z Nového města s strany druhé, o ten lis na Srpových horách vedle Václava Huncledra, kterýžto lis oba jsta jej dělala a stavěla na jednostajný groš společně. Pak již pro dalších nesnází mezi nimi umenšenie z přikázánie pana pergmistra i jeho pánuov konšeluov přátely jsú s uobú stranú vydali rozšafné muže Prokopa z Trnové a Jana kramáře od Mečuov z Nového města, aby ti dobří lidé mezi stranoma svrchupsanými jednali a přátelsky je smluvili.

I také k té smlúvě přátelské z přikázánie svrchupsaného pana pergmistra i jeho pánuov konšeluov přijali jsú sobě k radě i ku pomoci Václava Huncledra. A tak ty osoby nemohly mezi stranoma poctivé úmluvy k konci přivésti, i volily jsú nad se pana Jindřicha Kbelského, v ty časy konšela přísežného páně pergmistrova. A on takovúto jesti úmluvu i výpověď učinil napřed s ubrmanskú volí i s Huncledrovú i s stran obojich s plným svolením takto vypovědieno: Najprve aby již psaný Václav od Slonů dal a vyplnil Tomáškovi devět kop grošů, ale to rozdielně, tři kopy grošóv na svatého Martina nynie najprve příštieho, a tři kopy g. na masopust hned příštieho [sic], a od tohoto svatého Martina v rok tři kopy gr. ostatních peněz, a to za jeho za věčkno právo i za náklady i za práci, kteréž Tomášek učinil na ten lis, tu sobě ižádného práva anižto svým budúcím na tom lisu nepozuostavuje.

A tu výpověď obě straně mocně přijely k zdržení, jsúce zavázány pode ctí a pod vierú, jinak tú výpovědí věčně sobě nehýbajíce. Acta sunt hec coram magistro

moncium Wenceslao Břiezka et consulibus eius Petro Pala, Johanne de Knyn, Jindřichone Kbelsky, Francz carnifice f. IIII. ipsorum Felicis et Aucti. Quam edicionem confirmamus proscripcione ista. In toto persolutus peccunia cum parata anno ut supra.

26.

Matěj od Zlaté Štiky, měšťan Starého Města Pražského, prodává plat z vinnice Holubovské Mikulášovi Křivoústému, Václavovi Štěpánovi a Janovi Doudlebovi, měšťanům Novoměstským.

1448, 14. března. — I. H. 12.

Já Matěj od Zlaté ščiky, měščenín Velikého města Pražského a konšel téhož města, vyznávám tiemto zápisem obecně přede všěmi nynějšími i budúcími, ktož by jej u[z]řel čísti anebo čtúce slyšel: Jakož jesti Matěj Drdák s manželkú svú Margretú mocně vzdali všěckno své právo, kteréž jsú jměli na té vinnici Holubovské a zvláště ten plat před pergmistrem a před jeho pány konšely, a to jesti znamenáno v pergmistrových kniehách slovo od slova: ten plat a to všěckno právo pan Matěj od Zlaté ščiky prodává a prodal jesti Mikulášovi Křivoústému, Václavovi Štěpánovi, Janovi Dúdlebovi, spolusúsedóm z Nového města Pražského, jich budúcím, za jistú sumu peněz i s tiem úrokem zadržaným za puol jedenástý kopy grošů. Na kteréžto splacenie svrchupsaní dali jsú šest kop grošů dobrých stříebrných rázu Pražského hotových peněz již psanému panu Matějovi od Zlaté ščiky, a druhý ostatek peněz toho splacenie majie dáti a splniti na svatého Jiřie nynie najprve příštieho již psanému panu Matějovi od Zlaté ščiky, beze všech nesnází a beze všěch odporností a beze všěch súduov ohlašovánie takově, aby již ta vinnice od těch platuov byla svobodna a prázdna od nás i od našich dědicuov a budúcích věčně, kromě práv hor vinničních. Na kterézto vinnici on pan Matěj od Zlaté ščiky, Matěj Drdák, Margreta manželka jeho, aniž dědicové, aniž naši budúcí ižádného sobě práva věčně nezachovávame, aniž zuostavujem, než aby svrchupsaný Mikuláš, Václav Štěpán, Jan Dúdleb, jich budúcí, tu vinnici drželi, požívali, prodali, zastavili, vládli v témž ve všěm právě, jako jsme my držali, k jmění, držení a k dědičnému požívání, a učinili s ní, což by jse jim a jich dědicóm líbilo koli, bez překážky nás všěch svrchupsaných i našich budúcích.

Tato zvláště výmienka jest učiněna s uobú stranú: Jestliže by Matěj Drdák, anebo manželka jeho Margreta, aneboli jich dědicové, které listy anebo zápisy zachovali na ten veškeren plat aneboli na tu vinnici, anebo že by jse od nich anebo od jich budúcích zevily kterýmž koli obyčejem, tehdá aby ižádného práva, aniž ižádné moci proti tomuto zápisu aneboli proti jich listóm, aniž ižádné dalšie moci věčně neobdržely aniž nejměly, ale aby zkaženy a mrtvy byly věčně a budúcně.

A my pan Matěj od Zlaté ščiky, Matěj Drdák, Margreta manželka jeho, slibujem ten plat spraviti naším statkem vedle městského práva, a to do dne a do

roka. Stalo jse před pergmistrem Ondřejem hor vinničních toho času a před jeho pány konšely Francem řezníkem, Jindřichem Kbelským, Petrem Palú, Janem Knínským, léta od narozenie Syna božieho tisíce čtyřstého čtyřidcátého osmého, ten čtvrtek před Květnú nedělí.

27.

Pavel purkmistr Nového Města Pražského, Jan mladší z Rabštýna a Racek z Kojšic jako rozhodčí od stran zvolení vypovídají mezi Janem apotekářem a Kateřinou Pravovou ve při o vinnici.

1448, 4. dubna. — I. H. 19'.

Jakož mnohé nesnázky a róznice i súdové dáli jse a trvali od mnohých časuov s jedné mezi opatrným Janem apotekářem a poctivú paní Kateřinú Pravovú s strany druhé o některakú vinnici; i sami mezi sebú nemohúce jse smluviti, svolili jsú jse dobrovolně obě straně beze všeho přinucenie a připuzenie na opatrného pana Pavla purgmistra z Nového města Pražského, a na pana Jana Rabštýna mladšieho, a na Racka z Kojšic, což by koli mezi nimi svrchupsaní páni vyřkli a vypověděli, to jsú obě straně slíbily sobě zdržeti pode ctí a pod věrú, nic po sobě nepozuostavíce žádných věcí. A oni s pilností tázavšě jse s pergmistrem a s jeho pány konšely vyřkli jsú takovým obyčejem dolepsaným: Najprve aby paní Kateřina dala a splnila kopu grošů Janovi apotekářovi ve dvú nedělí od této výpovědi. I to jest učinila a dala tu kopu groš[ů] Janovi svrchupsanému. A Jan, kterýž drží tuž vinnici, o kterúž byla nesnázka veliká, jmá dáti a splniti Janovi apotekářovi pět kop grošů na svatého Martina nynie najprve příštieho; pakli by nedal těch pět kop, tehdá jmá podstúpiti pod úrok Janovi apot[ekáři], to jesti puol kopy gr., dokud by nedal hlavních peněz pět kop g.

Vypověděli dále svrchupsaní páni mezi stranoma, že dali Janovi apot[ekáři] rozmyšlenie do dvú nedělí, chceli tu výpověď naši držeti čili nic. To jesti Jan apot[ekář] držel i drží tu výpověď bez přerušenie. Acta sunt hec presente magistro moncium vinearum Andrea et consulibus eius Francz carnifice, Henrico Kbelsky etc. anno XLVIII f. quinta ipsius beati Ambrosii confessoris.

28.

Úřad vinničný vypovídá mezi Matějem Jičínským a Pekárkem z Menšího Města Pražského ve při o mez mezi vinnicemi.

1448, 9. června. — I. H. 22'.

Jakož mnohé nesnázky staly jse a trvaly jsú od mnohých časuov s jedné mezi Matějem Jičínským a Pekárkem z Malé strany z druhé o některaké mezníky a o některakú zédku u vinnici v té usazené, a tak nemohli jsú jse sami smluviti,

s pilností obě straně prosili jsú pana pergmistra i jeho pánuov konšeluov, aby východ učinili na ty meze.

To jsú učinili, že jsú vyšli a tak se vší pilností ohledali jsú mezníky, kterak a kterakým obyčejem sazeny jsú. I svolili jsú jse obě straně, aby jim mezníky sadili s uobú stranú. I pergmistr i s svými pány konšely i s měřičem Jakubem sadili mezníky. A když jsú sadili, obě straně přestaly na tom, což jest pergmistr i s svými pány konšely učinil.

Takto jsú vypověděli a vyřkli, aby Matěj Jičínský i s svými budúcími chodil po té zédce jakožto stezkú bez překážky a škody Pekárkovy a jeho budúcích, a také aby Pekárek, jeho potomní a budúcí udělajíce sobě stezku v své vinnici, aby jí chodili a své potřeby s uobú stranú jednali a puosobili každý sobě, což jse jim koli zdá za podobné, jakož pan pergmistr s svými pány konšely i s měřičem sadili svrchupsané mezníky znova, a to vdy bez překážky s uobú stranú.

Dále vypověděli mezi stranama, aby Matěj Jičínský i jeho budúcí a Pekárek a jeho potomní dělali své vinnice řádně a poctivě, sobě nepřekážíce ižádným obyčejem a ižádnú měrú; a kyselosti, nesnáze, nechuti, sváry opovrhli s uobú stranú, žádným obyčejem žádnú měrú sobě ničímž zlým sobě nezpomínajíce, buďto v městě, za městem, na poli, na vinniciech, na cestách, v krčmách. Pakli by kto usvědčen byl v čemžkoli, aby jim to věčckno novo bylo před pergmistrem a před jeho pány konšely, kteříž jsú anebo potom budú. Acta sunt hec coram magistro moncium Andrea et consulibus eius Francz carnifice, Henrico Kbelsky, Petro Pala, Anthonio ab Asinis, Wenceslao Nove ciuitatis Pragensis laborante pelles dominica ante Viti, anno XLVIII°. Et quam plures homines probi affuerunt circa illas metas.

29.

Úřad vinničný Janovi z Obříství dává v moc vinnici Duchka písaře.

1450, 11. února. — I. K. 21.

My Tomášek od Střiebrného prstena, v ty časy pergmistr hor vinničných okolo Prahy i v tom okolí Pražském, Václav Hedvika, Mařík od Oháněk, Vavřinec od Tří králuov, Jan od Kokuotka, konšelé přísežní svrchupsaných hor, vyznáváme tiemto listem a zápisem obecně přede všemi, ktož by jej četl anebo čtúce slyšeti [sic] jej: Jakož od dávné chvíle byla jesti pře nemalá a róznice mezi slovutným Janem z Uobřiestvie s jedné a Duchkem písařem s strany druhé, služebníky Janka z Hrádku, purgrabí někdy hradu Pražského, o čtyřidceti kop grošů bez puol kopy grošóv dobrých stříebrných rázu Pražského peněz hlavních kromě úrokuov zadržaných, kterýžto Duchek svrchupsaný témuž Jankovi platiti jesti jměl, jakožto listové na pergameně s visutými pečetmi, totižto pergmistrského úřadu i jiných dobrých učinění ukazují, v nichžto Duchek předepsaný Jankovi svrchudotčenému zapsal jse jesti, když by

dal napřed věděti puol leta prvé psaný Janek Duchkovi o těch svrchupsaných penězích, aby je jemu plnil i s úrokem, [co by] na ty penieze přišlo. Toho věděnie, kteréž dal věděti Duchkovi Janek, před pergmistrem a před jeho pány konšely na Duchka toho jesti dovedl prvé dotčeného dluhu, a v tom jse seznal Duchek, že jse to stalo. V kterýchžto také listech častopsaný Duchek prosí pergmistra, kterýž jest a potom bude, aby Jankovi Obřiestevskému dopomohl spravedlnosti na častopsaného Duchka i na jeho vinnici, jakož svrchudotčení listové i zápisové v pergmistrových kniehách dále a šířejie okazují. Z kterýchžto všěch peněz úročních i hlavních Janek svrchupsaný téhož Duchka nařekl jesti, a proto na jeho vinnici i na jejie dno sáhl jesti spravedlivě.

A tak my vyslyševšě oboje strany s jich žalobami i odporami, viděvše i čísti kázavšě listy Jankovy Obřiestevského i také zápisy a ortele v našich kniehách vinničných zapsané řádně, a zvláště pováživšě toho, kterak i první úředníci vinniční před námi byvšie, jakožto pan Petr Sopúšek, Šimon Múdrý od Nedvěda, Martin voštník, Franěk ostrožník, Duchkovi svrchupsanému z svého ortele nálezem a vyřčením přikázali jsú i přikazovali prvé, druhé i třetie, aby Janka Obřiestevského ve dvú nedělí konečně odbyl a jemu vedle listuov na se zdělaných i podle zápisuov dosti učinil. A když toho Duchek učiniti rozkázánie panského nedbal, Janek svrchupsaný skrze pergmistra zveden jest na vinnici Duchkovu i na jejie dno v tom dluhu i v těch úrociech podle práv hor vinničných, jakož se svrchu píše, takově a tak, aby Janek i jeho dědicové svrchupsanú vinnici dělali, kopali, jměli, drželi a jie požívali a jí dědičně vládli jakožto svú vlastní dědičnú týmž vším právem, jakožto on sám Duchek držel jí a požíval, bez jeho i beze všěch lidí překážky, i také bez překážky lidí světských i duchovních. Po kterémžto zvodu Janek svrchupsaný učinil jesti a vskutku a vydržal i vyplnil všěckna plná práva i súdy vedle řáduov a práv Starého města Pražského, tak jakož to město za právo má, ne[b] ještě svrchupsaný Janek chtě dosti učiniti spravedlnosti své, také právo jesti učinil obci Košieřské, v nížto ta vinnice zasazena jesti, že jesti týž obci Košieřské dal jim čber, kterýžto jsú pili u pergmistra pana Tomáška toho času úředníka, vedle práv starodávních vysazené té vsi Košieřské.

Protož my svrchupsaní konšelé přísežní úřadu vinničného toho všěho pilně a s bedlivú radú pováživšě, ortele našěho dokonalého vyřčením naším vypověděli jsme, potvrdili jsme i mocí tohoto zápisu ortelnieho vypoviedajíc vypoviedáme, potvrzujíce potvrzujeme všěch těch a takových nálezuov a orteluov i také toho zvodu od našich předkuov na témž úřadu sedících učiněných, ve všěch jich kusiech, rozdielech, i těch zápisuov všěch v našich kniehách pergmistrových i artikuluov těch všech, plnú moc i plné právo jim dávajíce, vinnici svrchupsanému Jankovi i s jejím dnem, jeho dědicóm i budúcím mocí tohoto našěho ortele přiřiekajíc přiřiekáme a jeho při ní i jeho dědice plným právem zuostavujíce, aby svrchupsaný Janek, jeho dědicové

mohli tuž vinnici dáti, prodati, zastaviti, směniti a učiniti s ní, což by jse jim a jich dědicóm a jich vuoli zdálo a líbilo, a vždy bez překážky Duchkovy i jeho dědicuov a budúcích, jakož svrchupsáno jest. Toho všěho na pevnost i na potvrzenie pečet úřadu pergmistřského ku prosbě téhož Janka s naším jistým vědomím přivěšěna jesti na svědomie k tomuto listu, jenž jest psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého padesátého, tu středu před svatým Valentinem.

30.

Úřad vinničný vypovídá mezi Janem Bendou a Jírou mydlářem ve při o mez mezi jich vinnicemi.

1450, 9. července. — I. K. 25'.

Pře a nesnáze, kteráž stála a trvala od mnohých časuov mezi opatrným mužem panem Janem Bendú s jedné a Jírú mydlářem s strany druhé o mezi, kteráž jesti mezi jich vinnicemi s uobú stranú, a ty obě vinnice ležita jdúce na Babu na levé straně; i že mezi nimi byly veliké nesnáze a súdové i nákladové, nemohúce uhoditi mezi sebú v žádné podobné miesto, k jich žádostem a prosbám prosili jsú s pilností pana pergmistra i jeho pánuov konšelóv, aby východ učinili na ty meze. I vyjeli jsú a strany obě s nimi na již psané meze, chtiece stranám dosti spravedlnosti učiniti. I přikázali jsme jim, majie-li které svědomie na vysazenie těch svých vinnic. I okázali před námi lidi staré, muže i ženy viery hodné, jakožto Mikuláše Paterníka, Mandu vdovu někdy Václava z Brusky, a Viktorina syna již psané Mandy. A tak pan pergmistr i s svými pány konšely opatřivše a vyslyševše to svědomie, tázali jich pod vierú a pode ctí i pod přísahú: co vám jesti svědomo o těch mezech mezi těmito dobrými lidmi? I potázavšě jse, z jednostajné vuole okázali jsú, pokud a co u vinničné právo z nich přijel každý od starodávna.

A tu vedle jich paměti a seznánie a pod přísahú svrchupsaných svědkuov takovú jsme vejpověď učinili mezi stranoma i vynesli: Najprve aby to dřievie od spodka a z duolu až do svrchku starodávné svrchupsanému Bendovi i s tú mezí při jeho vinnici aby zuostalo, dědicóm i budúcím jeho; a k tomu a za tiem dřievím lokte zdélí k již menované vinnici Bendově přiřkli jsme svobodu i přisúdili dědicóm i budúcím jeho; pak za tiem loktem od toho starého dřievie, bude-li jse Jírovi zdáti, aby sobě stezku vopravoval svým nákladem bez škody Bendovy. Dále to kamenie, kteréž jesti od svrchupsaného Jíry na tu starú mezi nakladeno, to kamenie aby odklidil Jíra bez škody svrchupsaného Bendy. Kterúžto výpověd naši podle toho svědomie obě straně bez otpornosti laskavě přijely jsú a sobě slíbily zdržeti jakožto dobří lidé a poctiví pode ctí a pod vierú bez přerušenie. Acta sunt hec coram magistro moncium Thomasskone et dominis consulibus eius Wenceslao Hedwika, Mauricio a Flabellis, Laurencio a 3bus regibus, Johanne Kokuotek, f. quinta ante festum beate Margarethe anno Domini M°CCCC° quinquagesimo.

31.

Mezi Prokopem Pražákem apotekářem a Pavlem Kolínským o kus zdi vinničné.

1450, 30. července. — I. K. 24.

V té při a nesnázi, kteráž stála a trvala od mnohých časuov mezi opatrnými Prokopem Pražákem apotekář[em] s jedné a Pavlem Kolínským s strany druhé o kus zdi vinničné, kterýžto k jiným zdem též vinnice od staradávna k dědicství příslušel jest. Pak my pergmistr i s svými pány konšely, chtiece dosti spravedlnosti učiniti obojí straně, vyslyševšě zápisy řádné i kšafty i svědky viery hodné Prokopovy, kterak ty zdi lisové, kteréžto příslušejí k té vinnici již psaného Prokopa, jakožto k dědici, i na ten kus zdi udělal směnu Pavel Kolínský s Ryšínem proti právóm a řádóm hor vinničných bez vuole dědicovy té všie vinnice, ješto slove na Konstanci, i s těmi zdmi k té vinnici z staradávna příslušejícími. I toho my svrchupsaní všěho s pilností a s bedlivú radú pováživše i té kus vinnice Ryšínovy, ješto byl ji pod úrok přijal, té kus zdi k té vinnici příslušející, ješto vinnice svrchupsaný Ryšín nedělal aniž kopal, anébrž úrokuov nemohl dávati a plniti, v těch úrociech zase postúpil dědicovi.

I nechtiece, by větčie nesnáze a súdové a nová práva mezi nimi zrostla, takové jsme vyrčenie učinili a ortelem naším vynesli konečně, ižádných věcí v tom nezuostavujíce, takto: aby ta směna učiněná mezi Pavlem a Ryšínem o tom kusu zdi ižadné moci dále nejměla, aniž ižádného práva; nežli Prokopovi dědicovi svrchupsanému, jeho potomním té kus zdi k jiným zdem tudiež příležijícím přiřkli jsme a přiriekáme mocně i přisúdili jsme.

Dále o ten náklad, buď malý nebo veliký, v tom kusu těch zdí učiněný a zdělaný, kterýžto Pavel častopsaný učinil jest, buďto štěpovím aneboli jinú kterúkoli věcí, vypověděli jsme a vyřiekáme takto, aby Prokop o ty věčkny věci s Pavlem jse laskavě a dobrotivě i přátelsky umluvil. Pakli by se nemohli umluviti, aby Pavel svrchupsaný ty věci své bez škody těch zdí Prokopových pobral a učinil, což mu jse koli líbí a zdá, a to vdy bez škody již psaného Prokopa. Acta sunt hec coram magistro moncium Thomasskone et dominis consulibus eius Wenceslao Hedvika, Mauricio a Flabellis, Laurencio a Tribus regibus, Johanne Kokuotek, f. quinta ante Vincula santi Petri apostoli, anno Domini et cetera L°.

32.

Svědomí o trhu vinnice mezi Valentinem soukenníkem a Křížem platnéřem.

(1450.) — I. K. 6.

Opatrní mužě Jíra Frankovic a Jan Tatrman, spoluměščené Nového města Pražského, vyznali jsú v plné radě, že jsú byli úmluvce přátelščí mezi panem Valentinem súkenníkem a nebožcem Křížem platnéřem o trh vinnice, kterúž jest pan

Valentin kúpil Jankovi synu svému u téhož Kříže. Jíra byl úmluvce od Kříže a Jan Tatrman od Valentina. A když jsú byli sobě rok položili k tomu trhu u Jíry svrchupsaného, tehdá poslali jsú po Kříže a po jeho manželku súsedóv sedlého a přísežného Klímu vinaře, aby přišli k rokování toho trhu.

A když Klíma přišel do domu Křížova svrchupsaného, řekl jesti: Pane Kříži, i s paní svú, račte jíti ku panu Jírovi, jižť vás čekají a teď jsú mě po vás poslali. Tu paní Křížová řekla: Mneť tam potřebie nenie, všakť já dávám svú plnú vuoli k trhu, cožkoli muoj hospodář učiní. Tak jesti Klíma také osobně stoje před radú seznal.

Dále Jíra, Jan Tatrman svrchupsaní, a k tomu pan Linhart pekař nynější purgmistr, Petr Hecka konšel, také vyznávají, že když jesti přišel Kříž platnéř k Jírovi, tehdá řekli jemu Valentin i úmluvce svrchupsaní: Pane Kříži, však jměla tvá manželka také při trhu zde býti. A Kříž řekl: Nenie jie potřebie k tomu, všakť jesti jejie vuole, jakž já koli učiním; a tehdť jesti Klíma od nie též slyšal. A tu s plnú volí Kříže svrchupsaného vedle jeho vyznánie učinili jsú trh mezi nimi, že pan Valentin kúpil tu jistú vinnici, kteráž leží u věže okrúhlé za Konskú branú, za XXIII kop grošů ku pravému dědictví Janovi synu svému. A tu jsú litkup pili i peniez boží zakládán jesti.

Dále Vojtěch súkenník, zeť Hrdluov, spoluměščenínu Nového města Pražského, vyznal jest, že když po tom trhu Valentin s ním přišel jest ku paní Křížové do jejieho domu, řekl jest jí: Paní, jižť jesti trh dokonán. A paní Křížová řekla: Pane Valentine, rádať toho přeji; a ty náš dobrý přietel, máte kus dobrý dědičný, máť jesti k tomu plná vuole trhu, ač jsem tam nebyla při trhu. Tu jesti pan Valentin řekl: Podiž, vezmi penieze, XI kop g. zavdaných. A paní řekla: Pójdu. A tak šla pro ty penieze.

Dále svrchupsaní svědkové všickni jednostajně vyznávají, že Kříž s svú manželkú jměli položiti listy na tu jistú vinnici, na přiekop i na cestu kté vinnici Valentinovi a Janovi synovi jeho, v moc jich na druhých penězích, kteréž jim jměli plniti o vánocech. Actum f. IIII in crastino Epiphanie anno domini M°CCCC° quinquagesimo, Leonardo pistore magistro moncium existente.

33.

Kostelníci osady sv. Mikuláše na Starém Městě Pražském pronajímají vinnici téhož kostela na 15 let Matoušovi střelci, měšťanu Nového Města Pražského.

(1450.) — I. M. 13.

Kostelníci z uosady kostela svatého Mikuláše v Starém městě Pražském, kteříž jsú byli leta Božieho narozenie tisícieho čtyřstého paddesátého, svým i všie

osady jménem, majíce k tomu ode pánuov purgmistra a konšeluov města svrchupsaného plné povolenie, zejména Váňa z Květova, Jakuba Žluticského, Jana Bendy od Třibratruov, Mikuláše Šerlinka, Václava Valečovského ɔc; kteřížto kostelníci od svrchupsaných pánuov jsú vyvoleni, jakžto Wolf kramář, Ocásek platnéř, Jakub syn Bradáčuov, Martin od Tří angeluov, s plným přivolením a s plnú volí svrchupsané osady vydali a vydávají v nájem, [mocí] tohoto zápisu najímajíce, vydávají vinnici jich vlastní k kostelu též osady od staradávna dědičně příslušející v patnádste strychuov vymieřenú, jenž leží před Horskú branú mezi vinnicemi Matúše střelce z Nového města s jedné a Šimona Múdrého s strany druhé, dobře přikrytú, s tyčkami zuostavenými, kteréžto vinnice postúpili jsú i mocí tohoto zápisu postupují Matúšovi střelci svrchupsanému, Janovi synu jeho, dědicóm a budúcím jich, v plat a v úrok roční peněžitý dolepsaný, do patnádsti let toliko pořad počítajíce.

A tuž vinnici nájemníci již psaní majie držeti beze všie překážky a věčckna diela dělati, jakožto hory od staradávna káží okolo Prahy, přikrývati a tyčí přisparovati, jie požívati do let svrchupsaných. S kterézto vinnice tíž nájemníci, jich dědicové a budúcí, majie a dlužni budú platiti a dávati i úročiti čtyři kopy grošuov dobrých střiebrných rázu Pražského platu a úroka ročnieho každý rok, počnúce na Božie narozenie od zápisu tohoto počítajíce najprve příští, a k tomu črtvci vína k službě boží červeného. A tak i jiná léta potomně každý rok až do těch patnádsti let vyjietie vždy na Božie narozenie jmajie a povinni jsú úrok svrchupsaný a vína súdek plniti a dávati kostelníkóm, kteříž by v ty časy byli, v jich ruce klásti. Nežli súdek nový k tomu vínu kostelníci penězi osadními jmajie připravovati.

S takovúto však výmienkú dole psanú: Jestliže by svrchupsaní nájemníci nebolito jich dědicové a budúcí na časy již psaný kteréhokoli léta úroka již psaného a črtvrce vína v moc kostelníkóm osady již dotčené nedali anebo dbáti [sic] nedbali, tehdá pro nesplněnie úroka neboli vína nedánie anebo pro nedělánie vinnice, jakož práva vinničná okazují, kostelníci svrchupsaní, anebo kteříž by v ty časy byli, jmajie hleděti k častopsanému Matúšovi neboli k dědicóm jeho a k jeho vinnicem vedle rady a pomoci pana pergmistra, kterýž by v ty časy byl, a jeho konšeluov. A což by pan pergmistr s svými konšely mezi Matúšem neboli jeho dědicemi a kostelníky svatomikulášskými vyřkli a nalezli, mají obě straně přijieti beze všie otpornosti a nesnázky. A také diela vinničná aby dělána byla, jakož svrchu dotčeno jest, beze všěch nákladuov a nesnází.

Jakož pak v též vinnici jeden strych leží pustý, toho aby ti nájemníci s svými budúcími požívali, jakž by se jim zdálo nejužitečnějie a líbilo.

Toto také jesti vymieněno, že kostelníci, kteříž by v ty časy byli, mají dvakrát do roka na tuž vinnici vycházeti k uohledání a k uopatření, kterak jse ta vinnice dělá, požádajíce k tomu pana pergmistra a jeho konšeluov, kteříž by v ty

časy byli, totižto na svatého Ducha jednú a na svatého Klimenta druhé; a spatřiece nedostatky, ač by kteří byli, pan pergmistr i s svými konšely což by koli vyřkli a rozkázali, aby jedna strana druhé bez nesnází opravila slušně a řádně, jakož úřad páně pergmistruov okazuje.

A když by těch patnádste let vyšlo, tehdá hned šestnádsté léto nájemníci svrchupsaní anebo jich dědicové a budúcí mají též vinnice kostelníkóm a osadě již psané v jich moc zase postúpiti tak dobře zdělané, přikryté a s tyčkami ostavené, jakož jsú sami od nich v nájem přijímali.

Kteréhožto nájmu smlúvy obojí slíbili jsú sobě zdržeti pode ctí a pod věrú beze všěho přerušenie a zachovati úplně jako dobří lidé. A to se stalo před pergmistrem Tomáškem léta svrchupsaného.

34.

Purkmistr a konšelé Starého Města Pražského přisuzují Ofce, dceři neb. Mikuláše Pratvoršta, vinnici někdy Ludvíka apotekáře.

1451, 13. února. — I. L. 8.

Ortel pánuov konšeluov z plné rady svědčící panie Ofce Pratvorštové.

Když paní Ofka, dcera někdy Mikuláše Pratvoršta, stojéci v plné radě Starého města Pražského tužila jest, že jí ten plat s vinnice někdy Ludvíkovy apotekářovy před branú Koňskú ležície nejde, k němuž ona knihami městskými právo má řádné, pokázavši podle toho výpis z týchž knih, kterak jest na tu vinnici pergmistrem hor vinničných z rozkázánie pánuov purgmistra a konšeluov Starého města Pražského ve stu a ve dvúdcati kopách g. pravého a spravedlivého dluhu a ve XXX[ti] kopách také g. úroka zadržaného zvedena řádně, i súdy čtyři provolala, žádajíc, by jí páni ráčili dopomoci spravedlnosti; tudiež stojc Bořivoj mlazší z Lochovic seděním na Okoři, manžel ženy apotekáře svrchupsaného, kterýž se jest právem sirotkuov a dcer Ludvíkových k té vinnici také táhl, právu jejiemu jest neodpieral, než pravil toliko, že rozkázáním panským byli jsú o ty úroky zadržalé mezi nimi ubrmané vydáni, jediné že ubrman jeho mluvil jest ku polovici úrokuov zadržaných, a její panie Ofčin uleviti jesti nic nechtěl, a tak že to jest miesta nevzalo až do té chvíle.

Protož páni purgmistr a konšelé pře i odpory obojie strany slyševše a jich bedlivú snažností rozmyslně považivše, nálezem svým ortelným jsú nalezli a vyřkli: Poněvadž paní Ofka, tak jakož knihami pokázala, řádně a právem ve stu a ve XX kopách g. jistého dluhu a ve XXX[ti] kopách g. úrokuov zadržaných na tu vinnici jest zvedena, a zvod svuoj ve čtyrech súdech podle práva města tohoto provolala, a potom druhú i třetí radú toho též paní Ofce jest potvrzeno: že jí také toho potvrdili jsú i mocí tohoto zápisu potvrzují budúcně, rozkázavše podle toho i lidem té vinnice držiteluom a úročníkuom tudiež v radě osobně stojícím, aby paní Ofce platy

a úroky s té vinnice platili a vydávali, všech odporuov nechajíce. Actum pleno in consilio sabbato proximo ante Valentini, Przechone magistro moncium existente, anno Domini M°CCCC°L°.

35.

Úřad vinničný vypovídá mezi Vaňkem z Kněžmostu a držiteli vinnice Hynkovské ve při o desátek.

1452, 7. října. — I. M. 4'.

Jakož byla pře a nesnáze z dávného času mezi panem Vaňkem z Kněžemosta seděním na Zuzicích*) s strany jedné a držiteluov vinnice Hynkovské hory s strany druhé o desátek s též vinnice, [na] kteréžto desátky nadepsaný pan Vaněk pravil jse jesti jmieti právo, jakož jsú náměstkóm jeho platili; tehdá my pergmistr i s svými konšely zdravú a bedlivú pamětí ohledavšě a vysly[še]všě s pilností práva obojie strany, jakožto majestáty ciesařské a majestát slavné paměti krále Václava na tu již jmenovanú horu, a také majestáty královské vydané na hory vinničné ve třech mílech okolo Prahy, i svědky viery hodné ode dvúdcat let a dále, a také opatřivše s týmiž svědky svrchudotčenú horu Hynkovskú, kterak a kterým obyčejem s té hory Hynkovské z staradávna dáváni jsú desátkové spravedliví k dvoru velikému někdy Názovskému Košieřskému a k tomu panství držiteluov téhož dvoru; pak my svrchupsaní pergmistr i s svými konšely chtiece stranám dosti učiniti, práva jich opatřivše, ne skrze omylnost, aniž skrze neopatrnost, ale zdravým rozmyslem vyřkli jsme a vyřiekáme naším ortelem mezi stranama svrchupsanýma a tiemto obyčejem dolepsaným takto: aby všickni držitelé již psané vinnice Hynkovské nynější i budúcí jich desátky spravedlivé úplně platili počnúce nynie tohoto léta a tak vždy a budúcně svrchupsanému panu Vaňkovi, dědicóm i budúcím jeho i lidem Košieřským vedle toho, jakož by na ně slušelo od starého přiekopa již svědky okázaného až do stezky pod lisem, a dále, což jesti nad stezkú pod lisem i nad lisem, to pánu k jeho dvoru i jeho budúcím. Nežli dědina Plaských mnichuov, na kterúž súsedé z Hynkovské hory list mají pod pečetí pergmistrovú, to jsme jim řkli ortelem, že je při tom zuostavujem toliko vedle listu toho, s takovúto však vymienkú: jestliže by svrchupsaný pan Vaněk z Kněžemosta anebo jiný ktožkolivěk jměl k těm vinnicem anebo k desátkóm aneboli k úrokóm které právo, cesta jse jemu anebo jim nezavierá před úřadem okázati.

Též jsme vyřkli a vyřiekáme ortelem naším o Tiburcovské hoře a vinnici, aby všickni držitelé nynější i budúcí jich s té vinnice desátky spravedlivé úplně platili panu Vaňkovi nadepsanému, dědicóm i budúcím jeho k tomu dvoru velikému Názovskému v Košieřích, jakož jsú od starodávných časuov platievali. To se stalo před pergmistrem Tomáškem toho času a před jeho pány konšely přísežnými hor vin-

ničných Pražských Janem Studničkú, Frankem ostrožníkem, Janem od Žaludu nožieřem Klampernú, Pavlem od Bab, tu sobotu před svatým Dionysím s jeho tovařiši leta od narozenie syna Božieho tisíce čtyřstého paddesátého druhého oc.

*) Jireček v Rukověti II. 308 píše z *Žiřic*; snad se rozumějí Žerčice, Žirčice, prvotně Žirčiněves.

36.

Úřad vinničný vypovídá mezi Jírou mydlářem a Jankem malířem ve při o vinnici.

1452, 14. října. — I. M. 26.

Jíra mydlář a Jan Maleřík.

Když jesti byla pře a nesnáze mezi Jírú mydlářem, měščenínem Starého města Pražského, s jedné, a Jankem maléřem z Nového města strany druhé o vinnici, jenž leží na huoře řečené Baba, kterúž Jíra svrchupsaný od dávných let drží po Marquartovi maléři bratru svém, jakož i témuž Jírovi Štěpánem újcem jeho skrze Petra z Slúpnic prvé a potom skrze Řehoře Krtkovic, pergmistry tehdáž hor vinničných, dědicky přisúzena rozkázáním pana purgmistra i pánuov konšeluov Velikého města Pražského, jakož list pod pečetí visutú úřadu pergmistrského na to učiněný, i také ortelové prvé i druhé vyrčení a v kniehách pergmistrových zapsaní jasnějie to vykazují, kteréhožto Jíru Janek svrchupsaný pro tuž vinnici nařiekal jesti listem probošta Pražského kostela na vysazenie též vinnice učiněným, jenž vznie v tato slova:

My Jiřík z Janovic, probošt kostela Pražského, vyznávám[e] tiemto listem obecně před každým, ktož jej čísti nebo čtúce slyšeti budú, že jsme dali a mocí tohoto listu dáváme počestnému Marquartovi, maléři u předměstí Malé Strany města Pražského, jemu i jeho ženě, dětem i jeho budúcím horu pustú na Šárce v našem panství, ješto přileží jeho rozdiel třetí podle vinnice Frankovy a Mikulášovy, aby on Marquart i jeho budúcí jměl, držel i požíval mocně svého třetieho dielu, jakož jse jemu líbiti bude anebo za podobné zdáti. A také jmá nám i našim budúcím z svého dielu té vinnice pravý spravedlivý desátek dávati Marquart svrchupsaný beze všeho odmlúvánie i jeho budúcí podle řádu a obyčeje vinničného. A pro lepší pamět a jistotu svrchupsané smlúvy svú jsme pečeť s naší dobrú volí k tomuto listu přivěsili. Jenž dán a psán jest u Praze, leta od narozenie syna božieho tisícieho po čtyřech stech letech desátého leta, ten první úterý před svatým Valentinem mučedlníkem božím, leta svrchupsaného [1410, 11. února].

Tu my opatrný Tomášek od Zlatého prstena, pergmistr hor vinničných, s konšely svými viděvši i vyslyševše list Jíruov svrchupsaný pod pečetí úřadu pergmistrského i ortele od pergmistruov, předkuov jeho, vyrčené a v kniehách úřadu jich zapsané, a podle toho zápis v kniehách súdních na rathúze svrchupsaného města Pražského zapsaný viděvšě, kterýž okazuje, že jesti Jíra všěckna práva ve čtyřech súdech vydržel, tak jakož město za právo jmá; toho všěho pilně a bedlivě povážívši, listu

svrchupsaného orteluov i zápisuov v kniehách pergmistrských i rathúzských zapsaných potvrdili jsú i mocí tohoto zápisu potvrzují ve všěch jich kusiech, artikulech i klauzulách, plnú moc jim ovšěm dávajíce, k tomu nálezujíce a ortelem svým dokonalým vyřiekajíce, aby Janek svrchupsaný Jíry již psaného i jeho dědicuov budúcích u pokoji nechal a s té vinnice jeho věčně nenařiekal, ani jse kdy na ni věčně táhl, tuž vinnici Jírovi svrchupsanému přisúdivše a jeho dědicóm ku pokojnému a dědičnému držení a požívání bez překážky Jankovy i všěch jiných lidí. Acta sunt hec presentibus Thomassone magistro moncium vinearum et dominis consulibus eius Johanne a Fontibus, Frankone calcariatore, Paulo a Rebecis, Johanne Klamperna a glande, sabbato ante Galli, anno Domini millesimo [quadringentesimo] quinquagesimo secundo.

37.

Kostelníci chrámu sv. Haštala v Starém městě Pražském pronajímají vinnici téhož kostela na 20 let Janovi Pražákovi.

1453, 8. března. — I. M. 19'.

Kostelníci z uosady kostela svatého Haštala v Staroměstě Pražském, kteříž jsú byli léta Božieho narozenie tisícieho čtyřstého padesátého třetieho, jakožto Jan súkenník řečený Huda, Prokop Kulhánek, Calubor kovář, Linhart mydlář, svým i všie osady jmény, majíce k tomu ode pánuov pana purgmistra Jana Trefana, pana Přecha, Jakuba Žlutického, konšeluov svrchupsaného města, plné povolenie, tu vinnici, kteráž dobré paměti Svata Podvinská na smrtedlné posteli ležieci, ačkoli na svém těle jsúci nezdravá, však proto s dobrým rozmyslem a zdravú pamětí, dala jest svrchupsanú vinnici ku pravému dědičnému držení a ku požívání k kostelu svrchupsanému i té osadě, aby za jejie předky i za jejie duši byla a trvala věčná památka u již psaného kostela věčně a budúcně, — vydali jsú v nájem i mocí tohoto zápisu najímajíce, vydávají již psanú vinnici osm strychóv v sobě pravé miery držijící, a to v témž právě, jako sami kostelníci i ta osada držela a požívala, jenž leží před Hořskú branú podle vinnice Šimona Múdrého od Črného Nedvěda z Starého města Pražského s jedné a podle cesty, kterúž jedú a jdú do Olšan z strany druhé, dobře a řádně přikrytú s tyčkami zuostavenými. Kteréžto vinnice postúpili jsú i mocí tohoto zápisu postupují opatrnému muži Janovi Pražákovi, Anně manželce jeho, dětem jich, dědicóm a budúcím jich, v plat a úrok roční a peněžitý dolepsaný do dvúdcat let toliko od zápisu tohoto pořad počítajíce.

A tuž vinnici již psaný nájemník a budúcí jeho jmajie držeti beze všie překážky, všeckna diela dělati, jakož práva vinničná okolo Prahy od staradávna okazují, a ji přikřívati, hnojiti, rozvody dělati do let svrchu psaných, s takovými výmienkami dole psanými, že svrchupsaný nájemník, jeho budúcí majie a dlužni budú nynie na svatého Havla příštieho dáti a splniti dvě kopě a XX grošů toliko za krytbu vedle

úmluvy kostelníkóm, kteříž jsú anebo budú, beze všie otpornosti k již psané osadě svatohaštalského kostela a týnský vína črveného k službě boží již psaného kostela. A tak i jiná léta potomně každý rok až do těch XX[ti] let vyjitie vždy na svatého Havla mají a povinni jsú úrok svrchupsaný a vína týnský plniti a dávati kostelníkóm, kteříž by toho času byli, a v jich moc klásti, nežli súdek nový k tomu vínu kostelníci penězi osadními mají každý rok připravovati. A druhý rok na svatého Havla hned potom příštieho Jan Pražák, Anna manželka jeho, jeho budúcí mají a povinni budú dáti a splniti čtyři kopy grošů dobrých stříebrných svrchupsaným kostelníkóm; pak potom třetie léto na svatého Havla budúcieho Jan i jeho budúcí mají a povinni jsú dáti a splniti dvě kopě grošů kostelníkóm častopsaným a týnský vína črveného, a tak i jiná léta pořád zběhlá až do těch XXti let vyjitie vdy po dvú kopú grošů a týnský vína črveného.

Však s takovúto výmienkú dole psanú: Jestliže by svrchupsaný nájemník neboli dědicové jeho na čas již psaný kteréhokoli léta úroka svrchupsaného a týnského vína v moc kostelníkóm osady již dotčeno nedali anebo dáti nedbali, tehdá pro nesplněnie úroka neboli vína nedánie, anebo pro nedělánie vinnice, jakož svrchu psáno jest, kostelníci svrchupsaní, anebo kteříž by v ty časy byli, majie hleděti k častopsanému Janovi neboli k jeho potomním a k dědicóm jeho i k jeho statku vedle rady a pomoci pana pergmistra a jeho konšeluov mezi Janem a jeho budúcími a kostelníky svatohaštalskými, kterakž by koli vyřkli a nalezli, majie obě straně na nich přestati a beze všie otpornosti přijieti a bez všelikteraké nesnázky, tak aby kostelníci svrchupsaní svého úroka aneboli vína byli jisti, a také diela vinničná aby dělána byla, jakož toho svrchu dotčeno jesti, beze všěch nesnází a súduov.

Toto také položeno jest, že kostelníci, kteříž by v ty časy byli, mají dvakrát do roka na tuž vinnici vycházeti k uohledání a k uopatření, kterak se táž vinnice dělá, požádajíce k tomu s pilností pana pergmistra a jeho konšeluov, kteříž by toho času byli, totižto na svatého Ducha jednú a na svatého Klimenta druhé, spatřiece nedostatky, ač by kteří byli na vinnici, pan pergmistr i s svými konšely což by koli vyřkli a rozkázali, aby jedna strana druhé opravila beze všěch nesnází a súduov ohlašovánie slušně a řádně, jakož úřad páně pergmistruov okazuje. Toto také položeno jest znamenitě: Jestliže by častojmenovaný nájemník anebo jeho dědicové v těch letech chtěli by vinnice postúpiti pro některé příčiny, tehdá bez vuole a svolenie kostelníkuov a osady svatohaštalské nemajie té vinnice postúpiti, leč by to prvé pan pergmistr s svými konšely, kteříž by v ty časy byli, podle múdrosti a opatrnosti své mezi kostelníky a nájemníkem a budúcími jeho toho považili, pro kterú příčinu chce té vinnice sstúpiti; a což by pan pergmistr, kterýž by v ty časy byl, i s svými konšely nalezl a uložil, aby na tom obě straně přestaly, ižádných zmatkuv v tom nedělajíce. Znamenitě toto položeno:

Když by těch XX[ti] let vyšlo, tehdá hned jedenmezcietmého léta svrchupsaný nájemník neboli jeho dědicové mají té vinnice postúpiti zase kostelníkóm a osadě již psané v jich moc nekryté a s tyčkami ostavené, jakož úmluva dobrovolná mezi nimi stala jse jest. Dále položeno jest s uobú stranú, že častopsaný nájemník, jeho dědicové ten lis sešlý v již psané vinnici jmá zdělati znova, zeď tu od vinnice s vápnem také jmá udělati a zdi všěchny opraviti, střěchu znova udělati a pres opraviti takově, aby on mohl jeho požívati, i jiní súsedé okolní svá diela jednati a puosobiti. Tato výmienka znamenitá položena jest: Jestliže by častopsaná vinnice po dvúdcati letech vyjití byla na prodaji, anebo že by jí chtěli najieti, tehdá častopsaný Jan Pražák anebo jeho dědicové majie k tomu prodání anebo k nájmu přede všěmi jinými osobami od kostelníkuov anebo od osady pobieděni býti.

Item Jan Pražák svrchupsaný přijal od kostelníkuov devět kratcí velikých a dvě rámovačce, a též má postúpiti a dáti, když toho čas bude.

Kteréhožto nájmu smlúvy obojí slíbili jsú a slibují sobě ctně řádně a křesťansky zdržeti pode ctí a pod věrú beze všěho přerušenie a v plnosti zachovati jakožto dobří lidé. A to jse stalo před panem pergmistrem Tomáškem a před jeho pány konšely Matyášem Mýdlem, Velíkem Goliášem, Štephanem od Črné Zahrádky, Jírú mydlářem, ten čtvrtek před nedělí, ješto slove česky Letare, anno Domini ɔc LIII[o].

38.

Řehoř od Jednorožce zapisuje vinnici svou rukojmím svým.

1455, 20. května. — II. B. 6.

Opatrný Řehoř, syn někdy Jednorožcuov, stoje osobně před panem pergmistrem a před jeho pány konšely dobrovolně a s dobrým rozmyslem, nejsa k tomu připuzen aniž přinucen, zapisuje svú vinnici, kterážto leží v Uohradě za Žižkovú horú vedle silnice Brodské na levé straně někdy Pavlíka z Újezdce slovutným Hanušovi z Stupic, Jankovi lékařovi, Vaňkovi Fetrlovi zlatníkovi, měščanóm Starého města Pražského, a to proto, že jsú za ně rukojmie k uopatrnému muži Martinovi od Vlčieho hrdla a paní Dorotě manželce jeho, dětem a jich budúcím za třidceti kop grošů dobrých střiebrných rázu Pražského.

A z těch peněz svrchu jmenovaných já Řehoř svrchu dotčený jmám a slibuji platiti a úročiti tři kopy g. svrchupsaným manželuom a budúcím jich, ale rozdielně: na svatého Havla nynie najprve příštího puol druhý kopy g., a na svatého Jiřie hned potom budúcieho tolikéž puol druhý kopy grošů, a to toliko za dvě letě pořád zběhlých, tak jakož list hlavní s pečetmi visutými šíře a dále okazuje.

A jestliže bych kterého úroka na [k]terý rok rokuov nedal svrchupsaným Martinovi, Dorotě, budúcím jich, tehda dávám svrchupsaným rukojmiem plnú moc i plné právo tiemto zápisem, aby mohli ten úrok svatohavelský anebo svatojiřský

vzieti a dobyti v křešťanech i v židech na mú škodu i na muoj veškeren statek, kterýž jmám anebo jmieti budu, kteréž by škody proto vzeli, aby jie mohli na mé vinnici vzíti a shledati; a ty všeckny škody aby nebyly jich, ale mé.

A jestliže bych v těch dvú letú vinnici svrchu jmenovanú prodal anebo kšaftem anebo kniehami městskými komu poručil, tehda aby moji rukojmie napřed přede všemi jinými lidmi byli vyvaze[ni] z toho rukojemstvie a jim penieze aby dány byly, totižto hlavnie i s úroky i se všemi škodami, kteréž by kolivěk proto vzeli. A když by byli vyvazeni svrchupsaní rukojmie od Martina Pikrnuoska, jakož list hlavní dále ukazuje, tehdá tento zápis nemuož jmieti žádné moci aniž ižádného práva. To se stalo před panem pergmistrem Tomáškem a před jeho pány konšely Mařikem od Hřebenuov, Vankem od Dietek, Jírú mydlářem, Pavlem od Bab, ten úterý před svatým Duchem anno Domini L° quinto.

39.

Kostelníci kostela sv. Havla vkládají do knih vinničných poslední vůli Šimona od Černého medvěda, měštěnína Starého Města Pražského.

1455, 26. července. — II. M. 20.

Kostelníci kostela s. Havla i s jinými osadními osobně stojiece před Václavem pergmistrem a konšely jeho, chtiece sě uvarovati budúcích nesnází a souduov, i prosili jsú, aby kšaft dobré paměti Šimonuov od Černého nedvěda jim v kniehy pergmejstrovy vložen a vepsán byl, kterýžto takto znie slovo od slova:

Ve jmeno božie amen. Já Šimon, měštěnín Starého města Pražského od Černého nedvěda, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzříte nebo čtúce slyšeti budú, že ačkolivěk pán Buoh všemohúcí navštievil mě jest opět nemocí, jížto mě častokrát hodně pro mé hříchy, ale vždy laskavě jako milostivý otec treskce a milostivě, nevěda však, co a kterak jeho svatá milost se mnú dále učiniti ráčí, a tak bojě sě a péči na to maje, by mě hodina smrti mé tak v častých nemociech mých, jimiž mnohokrát napaden a velmi těžce poražen bývám, někdy nenadále snad a v někakém zpozdění nezasáhla, tak že bych snad zbožie a statku mého a mně z štědroty daru božieho pójčeného, jakož bych chtěl, opatřiti nemohl, a skrze to by sě mezi příbuznými a přátely mými svárové a nesnáze dieti mohli po mé smrti: protož s dobrým rozmyslem a s zdravú i celú pamětí toto mé poslednie poručenstvie a kšaft i konečný úmysl vuole mé o tom o všem zboží a statku, jímž mě jest pán Buoh všemohúcí milostivě naděliti ráčil, učinil jsem a činím i zřiedil sem a zpósobil a mocí tohoto listu a kšaftu řiedím i zpósobuji obyčejem takovýmto.

Nejprve a přede všemi věcmi činím a ustanovuji paní Margretu, manželku mú milú, pravú i mocnú a nejvyšší poručnici svrchupsaného domu mého u Černého

nedvěda, v němž bydlím, a druhého domu také mého, kterejž leží u Zderazské brány mezi domy Petříkovým sladovníkovým s jedné a biskupa někdy Litomyšlského z strany druhé, vinnic také mých, z nichžto jedna v Ráji slove a druhá, ješto za Horskú branú leží mezi vinicemi Pražákovú z jedné a Svatomikulášskú z strany druhé, a podle toho i všeho jiného statku mého a zbožie movitého i nemovitého, kdež a na čem by to záležalo a kterým neb kterakýmkoli jménem muož a mohlo by jmenováno býti, buďto na dluziech nebo na čemžkoli jiném, tak že ty domy mé dřiev vypsané a vinnice i všecken jiný statek a všecko zbožie mé, což jeho koli po mně zuostane, nic nevymiňuje, též panie Margaretě manželce mé otkázal sem po smrti a otkazuji i dal sem a k věčnosti a dědicky se vším a plným právem mým ot dávna ke jmění, držení, požívání i s tiem se vším společně neb rozdielně po mé smrti jakožto s jejím vlastním, když a což šě jie líbí nebo líbiti bude, k učinění, bez všelikého přátel mých nebo jiných lidí kterýchžkoli otporu a překážky, tak však, aby táž manželka má, komuž tuto co odkazuji aneboli jí potom komu co ještě vydati rozkáži, z toho po mně zuostalého statku každému bez zmatku vydala po mé smrti.

Nejprve Margretě, sestře mé vlastnie, otkazuji deset kop g., na monstranci k svatému Havlu VI kop g. a kněžím tudiež II ſſ g.; pak třetí vinnici mú, kteráž podle svrchupsané vinnice v Ráji leží a jenž devět strychů mírných v sobě drží, tu Lexovi i s jeho ženú i s dětmi otkazuji s túto znamenitú výminkú, aby týž Lekeš s té vinnice čber vína do kostela svatého Havla k slnžbě Božie a do Bethlema druhý vždycky bez všelikého zadrženie vydával každé léto. Než neuchová-li mne nynie od smrti Buoh, tehdy tomu chci i tak teď porúčiem, aby manželka má s též vinnice užitek letošní sobě sebrala a k užitku svému, jakož nejlépe moci neb uměti bude, přivedla beze vší překážky.

Dále pak oznamuji, že zápis s majestátem ciesařovým mám od Řehoře, bratra někdy Frankova z Kobolis sobě zastaven ve XXII ſſ g., kterýžto Řehoř také zuostal mi jest na počtu s ním učiněném IIII ſſ g. a IIII g. a IIII d., potom pójčil jsem jemu kopy g. a dva věrtele piva za XXIIII g. uvěřil, a na to sem jemu dlužen XXIIII strychuov ječmene po V g. a po IIII den. Item Vaněk z Třešovic dlužen mi jest CI g. Ty i jiné všecky dluhy, ktož mi cožkolivěk dlužen jest, ješto vše to po lejstrách mých shledáno muož býti, častopsané manželce mé porúčiem a otkazuji podle jiného mého statku.

Naposledy pak přidávám též manželce mé k radě a ku pomoci múdré a opatrné lidi, pana Jana od Tří studnic, Mařika od Hřebenuov a Krušinu koláře, věře jim mimo všecky přátely jiné, že jí, v čemž by jich potřebovala, radni budú a pomocni. Na potvrzení toho pečeť mú vlastní přitiskl sem k tomuto listu dobrovolně, prosiv múdrých a opatrných pánuov Jana Trefana a Matiáše Mýdla, přísežných konšeluov Starého města Pražského, že jsú k rozkázání pana purgmistra i jiných pánuov kon-

šeluov téhož města k mé prosbě pečeti své také podle mne dali na svědomie přivěsiti k témužto listu. Datum anno domini M°CCCC°LV, sabbato post festum sancti Jaccobi apostoli.

40.

Augustin od Rakův a Mařík bratr jeho zaručují se za Viktorina syna Filipova Petrovi Běličovi.

1456, 15. března. — II. C. 1.

Augustinus a Cancris cum Mauricio Piprnuosskone fratre et Victorino et Petro de Noua Ciuitate.

Opatrní mužě Augustin od Rakuov, Mařík bratr vlastní Piprnuoškuov, měščené Velikého města Pražského, přišli osobně před pana pergmistra i před jeho pány konšely, dobrovolně slíbili jsú a slibují pod svú věrú oba rukú pospolní nerozdielnú za Viktorina syna Philippova a za jeho ženu Annu k jich prosbám k Petrovi Běličovi a k jeho manželce Anně a k jich dědicóm a k jich budúcím, anebo komu by oni poručili, za šest zlatých uherských dobrých vážných na zlatě od tohoto zápisu až do svatého Martina nynie najprve příštího na hotové zlaté, ižádných základuov v to nekladúce aniž ižádných nesnází, a Augustinovi svrchu psanému za pět a za kopu g. také na hotový g. do téhož svatého Martina, s takovúto výmienkú dole psanú: Jestliže by mezi tiem časem Viktorin anebo žena jeho svú vinnici prodali, tehdy svrchupsaný Augustin a Mařík majie k sobě ty peníze najprve vzieti přede všemi jinými dlužníky a jse od těch dobrých lidí vyvaditi a vypraviti. A pakli by těch zlatých anebo peněz těch na ten rok nedali Augustin a Mařík Petrovi, ženě jeho, dědicóm anebo budúcím jich, tehdá majie své dáti a vyplniti manželóm svrchupsaným anebo dědicóm jich, tak jakož sú slíbili pod svú věrú učiniti, a to majie beze všech škod a beze všech nákladuov Petrových anebo ženy jeho i dědicuov jich i beze všech súduov ohlašovánie učiniti. A kdyby ty zlaté a ty penieze Augustin a Mařík své dali věřitelóm svrchupsaným, tehdy s pomocí pergmistrovú, kterýž jesti nebo bude, Augustin a Mařík majie se u vinnici Viktorinovu i v jejie dno mocně uvázati jako v své vlastnie dědičné a s ní učiniti, což by se koli jim líbilo, a to bez Viktorinovy, ženy jeho, dědicuov jich bez překážky i bez otpornosti. Acta sunt hec presentibus magistro moncium Thomasscone et dominis consulibus eius Mauricio a pectinibus, Wenceslao a pueris, Martino a rostro lupi, Johanne frenatore, f. II. post dominicam Judica me Deus, anno domini ꝺc L° sexto.

41.

Úřad vinničný po místním ohledání vypovídá mezi Janem Hochem strany jedné a Václavem Donatem a Nikodemem strany druhé.

1457, 3. května. — II. D. 10.

Jakož byla nesnáze, róznice i mnozí súdové mezi Janem Hochem Světlíkovým zetěm z Nuosl s jedné, a Václavem Donátem a Nikodemem s strany druhé o mezi višňovú,

kteráž jest na vinnici řečený Pátek, a Václavovú Donátovú a Nikodemovú vinnicí a chmelnicí s strany druhé; i že nemohli mezi sebú strany předepsané v nic podobného uhoditi, i s velikú pilností častopsané strany žádaly i prosily pana pergmistra i jeho pánuov konšeluov, aby výchoz učinili na tu mezi. S pilností pan pergmistr i [s] svými pány konšely přikázali stranám, aby lidi starodávné i viery hodné vyvedli a na ně zaručili pod ctí a pod věrú a pod základem pěti kopami grošů. I vyvedli jsú tyto lidi na tuto mezi zejména: Petra pastorka Mikulášova z Nuosl, Maruše tudiež z Nuosl, Vaňka Berúna měščenína z Nového města, Štěpáného Hubatého, Václava z Karlova, Jana Vladyku, Bartoše z Nového města, Brožka z Nuosl. Ti jsú takto vyznali jednostajně, že k uoběma vinnicoma byla stezka k chození svobodná a prostranná mezi dvěma řadoma višňovýma mezí Janem Hochem z Nuosl a Václavem Donátem a Nikodemem; item dále vyznali předepsaní svědkové, že ten řad druhý višňový, kterýž byl v Donátově a Nikodemově vinici a v chmelnici, ten jesti z kořen vykopán a chmelem a vínem osázen.

I vyslyševše pan pergmistr i s svými pány konšely to jich svědomie, řekli těm svědkóm, aby vedle paměti své a rozšafností nestrannú s pilností sami od sebe vedle prvotnie paměti mezníky osadili a stranám přikázali, aby při sázení mezníkuov nebyly. A když jsú to učinili a osadili mezníky, přikázali častojmenovaným stranám, aby mimo ty mezníky již osazené Václav Donát a Nikodem, jich budúcí révím aniž chmelem aniž ižádnú věcí neosazovali ke škodě Janovi Hochovi, dědicóm i budúcím jeho, a též Jan Hoch i s svými budúcími také ničímž aby neosazoval, což by bylo ke škodě Václavovi Donátovi a Nikodemovi i jich budúcím. To jse stalo presentibus Thomascone magistro moncium, et dominis consulibus eius Wenceslao a pueris, Marzikone a pectinibus, Martino a rostro lupi, Johanne frenatore, feria III post festa Jacobi Philippi apostolorum, anno domini ɔc LVII°.

42.

Mikuláš mistr pivovarský a Něta manželka jeho prodávají vinnici svou pod úrok Prokopovi a bratru jeho Janovi řečenému Šlechta ze Slovan.

1457, 2. července. — II. D. 4.

Nicolaus magister cereuisie braxator cum Procopio et Johanne Sslechta de Slovan.

Mikuláš mistr pivovařský Starého města Pražského a Něta manželka jeho, svým a dědicuov a budúcích svých jménem prodali jsú a mocí tohoto zápisu prodávají opatrným mužóm Prokopovi a Janovi řečenému Šlechta z Slovan chmelnici a vinnici, kteréž leží mezi Drozděm pekařem s jedné a nad chmelnicí Janovú na zboží kláštera svaté Anny na Velikém městě Pražském z strany druhé, za deset kop g. dobrých střiebrných rázu Pražského. Kteréžto penieze Mikuláš přijel jest hotově od

Prokopa svrchu psaného, však pod výmienkami nížepsanými, takže týž Mikuláš a Něta i jich dědicové a budúcí majie a dlužni budú i zavázáni jsú s též chmelnice a vinnice platiti Prokopovi a Janovi i úročiti kopu grošů do roka v časy potomnie a budúcie, ale rozdielně: na svatého Havla nynie najprve příštieho od toho zápisu počítajíc puol kopy grošů, a na svatého Jiřie také puol kopy g., doniž oni v své živnosti budú; pakli by který z nich umřel, ale živý zuostalý vstúpí na jich práva a též úročiti a platiti bude. Jestli pak že by pán Buoh smrtí neuchoval Prokopa svrchu psaného prvé nežli Mikuláše, a Něty a jich dědicuov a budúcích, tehdy komužkoli Prokop svrchupsaný nebo Šlechta, kterýž by jeden drnhého přěbyl, komuž by odkázali chmelnici a vinnici, Mikuláš, Něta, dědicové jich deset kop g. jemu dadúce, nic viece, mají a moci budú v tuž chmelnici a u vinnici jse dědicky uvázati a zápisu tohoto prázni býti.

Také jestliže by Prokop svrchupsaný za své živnosti tu chmelnici a vinnici chtěl prodati, má Mikuláše anebo Něty anebo jich dědicuov a budúcích pobiediti, a oni budú-li chtieti kúpiti, desět kop grošuov, nic viece, jemu dadúce, budú moci jse v ně uvázati a též jakožto i prvé za dědicské držeti, a zápisu tohoto i všěch úrokuov prázdni a svobodni budú.

Jestli pak že bychom my svrchupsaní Mikuláš a Něta anebo naši dědicové a budúcí úroka kteréhokoli Prokopovi a Janovi na roky předepsaný nedali, tehdy jménem pokuty Prokop a Jan mocí tohoto zápisu dědicky ve všecknu chmelnici a vinnici bude se moci uvázati s pomocí pana pergmistra, kterýž jest anebo bude, a jie prodati, dáti, zastaviti, směniti a s ní učiniti, jakož se jim líbiti bude, beze všeho otporu i překážky našie, jako praví a mocní dědicové.

Také položeno jest znamenitě, že Mikuláš, Něta, dědicové jich majie tu chmelnici, vinnici dělati, kopati, řezati podle práva a obyčeje starodávného vinničného a neopúštěti žádným obyče[jem] sobě a Prokopovi a Janovi na pohoršenie. Pakli by opustil, pan pergmistr, kterýž toho času bude, k prosbě Prokopa a Jana bude moci to opatřiti, aby děláno bylo, jakož jeho úřad dále okazuje. Actum coram magistro moncium Thomascone et dominis consulibus eius Wenceslao a pueris, Martino a rostro lupi, Hannussio braseatore, Johanne Prazak, f. quinta ante solempnitatem Spiritus sancti, anno ↄc LVII°.

43.

Řehoř syn nebožky Jednorožcové zapisuje svým rukojmím ve 30 kopách svou vinnici.

1457, 24. srpna. — II. D. 8.

Já Řehoř syn někdy Jednorožcové vyznávám tiemto zápisem obecně přede všemi, ktož jej uzřie anebo čtúce slyšeti budú, že s dobrým rozmyslem a zdravú a čerstvú pamětí beze všeho připuzenie a přinucenie zapsal jsem a mocí tohoto zápisu zapisuji deset strychuov vinnice své vlastnie dědičné, i se zdí i což k těm deseti strychóm

příslušie nynie, jenž leží od Blažka lazebníka od Točenice s té strany, rukojmiem svým, a to ve třidceti kopách g. a ve dvú kopú dobrých střiebrných rázu Pražského, opatrným mužóm Vaňkovi Načerackému, Václavovi Žampachovi, Jankovi lékařovi, Baršovi barvieřovi, kteříž za ně jsú rukojmiemi rozšafnému muži Martinovi Piknuoskovi od Vlčího hrdla a poctivé Dorotě manželce jeho a jeho budúcím, jakož list s visutými pečeťmi na pergameně týchž rukojmí dále vykazuje a vysvědčuje, pod takovú úmluvú znamenitú dole psanú: Jestliže by nás rukojmí předepsaných Řehoř jistec náš nevypravil z toho rukojemstvie od Martina i od jeho budúcích na svatého Jiřie nynie najprve příštieho anebo po dvú nedělí po tomž svatém Jiří, tehdá my rukojmie svrchupsaní jmáme plnú moc i plné právo tiemto zápisem svoleným těch deset strychuov i se zdí již psané vinnice prodati, komuž bychom koli mohli v témž právě, jakož sám Řehoř držel i požíval, i což k těm deseti strychóm příslušie, a to beze všěch chytrostí a beze všech podstrkuov a beze všech súduov ohlašovánie. A přede všemi zápisy jinými to máme učiniti; a když bychom prodali, tehdá žádáme i prosíme pana pergmistra, kterýž by v ty časy byl, aby k naší žádosti dal nám měřiče k uodměření těch deset strychuov i což k nim příslušie, a to podle práv viničných starodávních. A toho jemu úplně věříme, že to učiní bez meškánie. A Řehoř se svými budúcími nejmá proti tomu prodání mluviti aniž odpierati ižádným obyčejem, ižádnú měrú. A jestliže by Řehoře v tom času pán Buoh neuchoval, tehdá komuž by poručil, aby tuž moc i též plné právo jměl, jakožto sám Řehoř svrchupsaný. Acta sunt hec presentibus Thomasscone magistro moncium, et dominis consulibus eius Wenceslao a pueris, Jahanne Prazak, Hanussio braseatore, f. IIII ipsius beati Bartholomei, anno domini LVII°.

44.

Zderazský klášter dává vinnici svou pod úrok na 10 let manželům Šíchovým.

1458, 30. ledna. — II. D. 21.

My kněz Ondřej z božieho smilovánie probošt, kněz Mikuláš převor, kněz Václav zakřišťan i veškeren konvent kláštera Zderazského na Novém městě Pražském řádu svatého Augustina, vyznáváme tiemto zápisem obecně všem a přede všemi, ktož jej uzří anebo čtúce slyšeti budú, že jsme vydali a mocí toho zápisu vydáváme vinnici naši puol sedma strychu v sobě držící a mající dědičnú Šíchovi a Vance manželce jeho na Novém městě Pražském, jich dědicóm a budúcím v úrok dole psaný, kteráž leží a usazena jest podle Prokopa Šámala s jedné a Janem šípařem z strany druhé, a to do desieti let pořád sběhlých takově a tak, že svrchupsaní manželé, dědici a budúcí jich majie a dlužni budú dávati a platiti kopu grošuov kněžím svrchupsaným a tomu konventu Zderazskému, a to na svatého Martina nyní najprve příštieho, a tak vždy na svatého Martina až do desieti let pořád sběhlých beze všech

nesnází a beze všech súduov ohlašovánie nám a našim budúcím budú platiti a dávati, v témž právě, jako předepsaní kněžie drželi a požívali, k mění, držení a k dědičnému požívání. A jestližeby kterého úroka na který rok rokuov totižto na svatého Martina nedali svrchupsaným kněžím a tomu konventu a zvláště až do Božieho narozenie, a mezi tiem byli jednú, druhé, třetie předepsaní manželé obesláni a zmeškali dáti a vyplniti té kopy gr. úroka, jehož Bože ostřez, tehdá kněží svrchupsaní, jich dědicové, budú moci tu vinnici i s jejím dnem zdvihnúti svrchupsaným manželóm a v ní zase se uvázati jakožto v svú vlastní dědičnú bez překážky Šíchovy, manželky jeho Vanky, jich dědicuov a budúcích. Acta sunt hec presentibus Thomasscone magistro moncium et dominis consulibus eius Johanne Studniczka, Johanne Pražák, Martino a rostro lupi, Vanya de Quetov, f. II ante Purificationis, anno domini LVIII°.

45.

Tůma sladovník a Vacek pekař ohlašují před úřadem vinničným poslední vůli Jana Šibeničného.

1459, 11. dubna. — II. E. 17.

Thuoma sladovník a Vacek pekař z Pořieče zeť Maňasuov, měščené Nového města Pražského, přišedše osobně před pana pergmistra a před jeho pány konšely dobrovolně vyznali jednostajně: Když jsme byli přivoláni k žádosti Jana řečeného Šibeničný, obyvatele před Olšany, ohlásil před námi, že jsem žádal s pilností pana pergmistra, aby přišel ke mně, i nemohl jsem jeho jmieti podle obyčeje dávnieho a řádu, chtě svuoj statek spuosobiti a řiediti. A poněvažd [!] nemuož býti pan pergmistr, i milí páni súsedé, rád vás vidím, že jste ke mně přišli k mé prosbě, i což ohlásím před vámi, abyšte to v paměti měli, toto mé poslednie poručenstvie spuosobuji řádem dole psaným takto: že své ženě Maretě porúčiem statek svuoj, buď mnoho [nebo] málo, dokud by jse nevdala, aby jí v tom ižádný nepřekážel, nežli aby jeho požívala; pakli by jse vdala a svuoj stav vdovský proměnila, tehdá ktožby tiem statkem vládl, aby jí svrchupsané Maretě z toho statku bylo vydáno osm kop grošuov bez nesnází všelikterakých, a sirotku jménem Katheřině dvě kopě grošů také z toho statku aby bylo vydáno. Pak v tom času jestliže by Marety pán Buoh neuchoval, tehdá ten statek veškeren jmá spadnúti na Jakubovo dietě kovářovo z Pořieče a na Uršulu manželku téhož Jakuba kováře. Také prosím vás, milí súsedé, račte radni a pomocni býti Maretě ženě mé, k čemuž by vás požádala, dokud by jse nevdala a svého stavu neproměnila, toho vám úplně věřím jakožto přátelóm milým. Toto seznánie stalo se od svrchupsaných osob i ten spis, ješto jse stal od Jana Šibeničného, před panem pergmistrem Tomáškem a před jeho pány konšely Janem Studničkú, Váňou z Květova, Janem Pražákem, Martinem od Vlčieho hrdla, tu středu před svatým Tiburcí, anno domini M°CCCC°LIX°.

46.

Mezi Maříkem od Hřebenův a Danielem z Obory o mez mezi vinnicemi.

1459, 16. září. — II, E. 30.

Jakož mnohé nesnáze, svárové i súdové dáli jse od mnohých časuov mezi opatrným Maříkem od Hřebenuov, měščenínem Velikého města Pražského, s jedné, a rozšafným Danielem z Uobory s strany druhé o meze, kteréž mezi stranami svrchupsanými až dosavád trvaly, a tak k jich žádosti a k prosbě pan pergmistr [s] svými pány konšely výchoz učinili jednú i druhé, chtiece stranám dosti učiniti, aby mezi nimi dalších a dalších nesnází a sváruov nebylo.

I opatřivše ty meze i ty štěpy s pilností, jeden hruškový a druhý jabloňový v dolejšiem přiekopu sedící, takto jsú mezi stranami vypověděli a vyřkli, ne skrze omylnost ani skrze neopatrnost, ale s bedlivú a zdravú radú i s hodnověrnými lidmi a starodávnými pamětníky takovým obyčejem dolepsaným, že štěp hruškový přiřkli jsú Danielovi v tom přiekopci dolejšiem, aby jeho požíval i s svými potomními, a jabloňový štěp, ješto slovú michalátka, ten jsú přiřkli Maříkovi také v tom přiekopci dolejšiem sedící, aby jeho požíval, jakž [se] jemu zdá, jeden druhému nepřekážeje ani sobě kterých podstrkuov nedělajíce, ani sobě v tom škod nečiniece.

Item mezníky v dolejšiem přiekopci mezi nimi sadili jsú, tak aby každý svého požíval, pokud mezníci okazují a jakž jse seznánie od starých lidí stalo jse starodávních.

Item přiřkli jsú Danielovi svrchní mezi od dolejšieho přiekopce až do svrchnieho přiekopa se vším trním až do Strahova, a to s volí a seznáním pana Maříka svrchupsaného, aby toho přiekopa Daniel i toho, což jest v něm, on i jeho potomní požívali bez překážky všelikterakého člověka. A to jse [stalo] skrze pana pergmistra Tomáška a jeho pány konšely Jana Studničku, Váni z Qwietkova, Martinem [sic] od Vlčieho hrdla, Janem Pražákem, ten pondělí*) den svaté Lidmily dědičky České země, anno domini ꝯc LIX.

*) R. 1459 bylo sv. Lidmily v neděli.

47.

Mezi Vítem sukna kraječem a sousedy jeho o mezi mezi vinnicemi.

1460, 26. května. — II. F. 16.

Jakož mnohé nesnáze a róznice byly mezi opatrným Vítem sukna kraječem a měščenínem Velikého města Pražského s jedné, a měščany téhož města Brožem bečvářem od Matky Božie z Lúže, Matiašem písařem od desk zemských, Janem Hedvikú, Křišťanem z Lúže, Matějem Štětinú strany druhé o mezi, jenž jsú předepsané osoby pravily jse právo jměti, ꝯc. A tak pan pergmistr i [s] svými pány

konšely k žádosti stran výchoz učinili k uopatření té meze, opatřivšě a ohledavšě s pilností a také dobrých lidí starodávních s svědomím i také s dobrú volí obú stranú, ne skrze omylnost aniž skrze neopatrnost, ale s bedlivú radú takto jsú vypověděli a vypoviedají mezi stranami: že tu mezi, kteráž jesti nad přiekopem a nad vinnicemi svrchupsaných osob, připoviedají a přiřiekají mocně a budúcně Vítovi k té vinnici, kterúž drží, jeho dědicóm i budúcím, jakož to ten přiekop ukazuje, i s tiem se vším příslušenstvím, což koli k té vinnici Vítově od staradávna příslušalo-li by, aby on i jeho potomní požívali jakožto svého vlastnieho dědicstvie, a to bez překážky nadepsaných osob i jich budúcích, a dále mimo ten přiekop nesahali, aniž kterého práva k tomu nejměli. Kterúžto výpověď obě straně přijely jsú dobrovolně bez všech otporností. Acta sunt presentibus magistro moncium Thomassone et dominis consulibus eius Johanne Studniczka, Wanya de Kvietov, Johanne Prazák, Martino a rostro lupi, feria secunda ante Penthecosten, anno domini LX°.

48.

Mezi Tomáškem perkmistrem a Vaňkem mydlářem o meze mezi vinnicemi.

1460, 15. září. — II. F. 28.

Jakož byla nesnáze a róznice i súdové od mnohých časuov mezi opatrným panem pergmistrem Tomáškem s jedné a Vaňkem mydlářem měščenínem Nového města s strany druhé o meze mezi nimi zasazenými, kterážto jedna meze jest vedle chmelnice Vaňka Křížaly a vedle pole svrchupsaného pergmistra, a druhá meze jest v konci na průčelí pole i chmelnice páně pergmistrovy a vedle Havla koláře; a tak páni konšelé vinniční k žádosti oběma stranoma, nechtiece, by mezi nimi další svárové a nesnáze trvaly a stály, východ jsú učinili jednú i druhé a s pilností to opatřivše, a také na svědomie starodávních držiteluov jse zeptavše i vyslyševše je tam na těch mezech, jakožto Jakuba měřiče přísežného, a druhého Jakuba syna někdy Kunšova měščenína Nového města Pražského, kteřížto toho požívali a v držení byli za krále Václava slavné paměti, takový nález i ortel konečný jsme mezi stranoma vyřkli a vypověděli obyčejem dolepsaným, nic po sobě nepozuostavujíce: Najprve ty meze obě přieční a protičelní přiřiekáme panu pergmistrovi Tomáškovi, dědicóm a budúcím jeho, i tu velikú hrušku zdobnici, kteráž sedí v konci té meze dlúhé; a nad tú hruškú jmá býti stezka lokte jednoho široká, a ta stezka má býti dlúhá, jakž meze okazu[je], a té stezky pergmistr, jeho budúcí i Vaněk Křížala majie jie ze spolku požívati a opravovati jednostajně bez škody jeden druhému nečiniece. A to jse stalo za konšeluov vinničných Jana Studničky, Váni z Květova, Martina od Vlčieho hrdla, Jana Pražáka, ten pondělí před svatú Lidmilú České země dědičkú, léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého šestdesátého.

49.

Mezi dědici Jana Rychlíka o statek jeho.

1460, 24. listopadu. — II. F. 22.

Ve jméno božie amen. Jakož jsú mnohé nesnáze i róznice o statek nebožce Januov Rychlíkuov a Jany manželky jeho mezi jich přátely a příbuznými, a zvláště mezi Ješú a Kubkú s jedné a Kačkú a Ursulú s strany druhé, kteréžto róznice až dosavad a trvaly jsú ꝛc: I pan pergmistr i s svými pány konšely slyševše ty róznice a nesnáze mezi jich přátely, chtiece stranám dosti učiniti, se vší pilností a opatrností ty věci váživše, ne skrze omylnost, aniž ani skrze neopatrnost, ale s bedlivú a zdravú pamětí takto jsú konečný ortel a výpověď mezi jich přátely o ten statek učinili, nic po sobě nepozuostavujíce, ižádných súduov a nesnází, tiemto obyčejem dole psaným učinili jsme: Najprve jakož nebožčík Jan Rychlík podle kšaftu dal a rozkázal dvě kopě gr. dáti Kačce s toho domku na Újezdě, aby skrze Ješu a Kubku byly dány, ty jsú vyplněny již řečené Kačce skutečně. A když bylo po smrti Jany mateře jejie, tehdá táž Kačka dcera jejie táhla jse na ten statek mateřní, kterýž jesti odkázán Ješovi a Kubkovi skrze Jana Rychlíka, pravieci, že by lepšie právo jměla po mateři své nežli Ješa a Kubka svrchudotčení i sestra jejie Ursula. Tu pan pergmistr i [s] svými pány konšely svědomie jsú řádné vyslyšeli i kšaft kázali čísti, že jejie sestra Ursula s toho statku jesti odbyta, i sama Kačka sestra jejie vlastnie též vyznala před námi, že jesti odbyta až docela, i jiní svědci také jsú o tom hodně vyznávali. A tu výpověď naši obě straně jsú přijaly.

Pak svrchupsaný pan pergmistr i s svými pány konšely ještě jsú toto vypověděli mezi Ješú a Kubkú a Kačkú svrchupsanú: Aby Kačka svrchupsaná tolikéž s toho statku jměla jakožto Ursula sestra jejie, přikázali svrchupsaným Ješovi a Kubkovi, aby Kačce přidali s té vinnice Janovy Rychlíkovy čtyři kopy, ale rozdielně, dvě kopě na svatého Martina nynie najprve příštieho a od toho svatého Martina v rok ostatnie dvě kopě aby jí dány byly bez otpornosti skrze svrchupsané Ješu a Kubku; a táž Kačka aby potom věčně a budúcně nenařiekala toho statku Rychlíkova ižádným obyčejem, ižádnú měrú. A ten ortel a výpověď stal jse skrze pana pergmistra Tomáška a jeho pány konšely Janem Studničkú, Vání s Květova, Martinem od Vlčieho hrdla, Janem Pražákem, ten pondělí před svatú Kateřinú, léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého šedesátého ꝛc.

50.

Kšaft Kateřiny vdovy po Bartošovi zlatníku.

1461, 2. dubna. — II. G. 1.

Ve jméno božie amen. Já Kačka vdova po nebožci Bartošovi zlatníkovi zuostalá vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten neboli čtúce slyšán

bude, že, ačkoli z dopuštěnie božieho nemocna jsem a nezdravá na těle, avšak proto paměti dobré a svobody zdravého rozumu požívajíc, nechtiec ráda, by o statek po mně zuostalý mezi příbuznými a přátely mými kteří svárové a nesnáze po mé smrti jse dáli, toto mé poslednie poručenstvie a konečný úmysl vuole mé o témž o všem statku mém mně z daru božieho pójčeném řiedila jsem a spuosobila, i mocí toho kšaftu a poslednieho poručenstvie mého řiedím a spuosobuji obyčejem takovýmto, tak že vinnici mú, kteráž leží mezi vinnicemi Haškovú mečieře s jedné a Karvulovú husařovú z Nového města Pražského s strany druhé, a podle toho i s tiem také všecken jiný statek muoj movitý i nemovitý, kdež by a na čemž koli ten záležal a kterým neb kterakým koli [jménem] muož a mohl by jmenován býti, nic ovšem nevymieňujíc aniž co pozuostavujíc, dala jsem dobrovolně a vzdala i mocí tohoto kšaftu a poručenstvie mého se vším celým a plným právem mým dědicky a k věčnosti odkazuji a oddávám po mé smrti Jankovi Kubíkovi z Košieře, bratru mému vlastniemu, k jmiení, držení a k svobodnému požívání i s tiem, když a což jse jemu líbí nebo líbiti bude, jakožto svým vlastním k učinění bez jiných přátel mých nebo kterýchkoli lidí otporu a překážky, tak však, aby týž Janek bratr z toho ze všeho po mně zuostalého statku vydal přátelóm mým a osobám nížepsaným, což jim otkazuji, jakož se tuto píše: najprve Matějovi z Košieře kopu grošů, Pavlovi uzdáři synu jeho kopu grošuov a Vaňkovi z Holyně kopu grošuov. Na potvrzenie toho prosila jsem slovutného Jana řečeného Slepice rychtáře, múdrých a opatrných pánuov Jana z domu Kočovníkova a Martina od Vlčieho hrdla, konšeluov přísežných Starého města Pražského, že jsú pečeti své dali přivěsiti k tomuto listu, jenž jest dán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřistého šestdesátého prvnieho, ten čtvrtek před svatým Ambrožem.

(Další část této sbírky viz v některém pozdějším díle.)

Rejstřík písemností

obsažených v díle patnáctém.

A. Psaní poselací všelikého druhu.

A. XXX. Dopisy rodu Švamberského z let 1449—1526. Z archivů Třeboňského a Orlického vydávají *Antonín Rezek, František Mareš* a *Josef Kalousek.* Na stranách 1 až 170.

71*

C. Listiny soukromé.

C. XX. Listiny archivu někdy Olešnického, nyní ve státním archivu Vratislavském chované, a Čech a Moravy se týkající. K vydání upravil *Josef Emler*. Na stranách 171 až 285. (Tato část obsahuje listiny z let 1415—1525).

C. XXI. Listiny Zvíkovské a Orlické z let 1357—1549. Vydává *Josef Kalousek*. Na stranách 286 až 343.

D. Výpisky právní a dějinné.

D. XV. Trutnovské desky manské z let 1455—1539. K vydání upravil *V. J. Nováček.*
Na stranách 344 až 508.

D. XVI. Výpisy z knih vinničných z let 1358—1576. Vybral *V. J. Nováček.* Na stranách 509 až 560. (Tato část obsahuje listiny z let 1358—1461.)

Rejstřík jmen osobních a místních.

C i Ch.

Č.

D.

I.

J.

K.

L.

N.

O.

R i Ř.

Š.

T.

Z.

Ž.

Rejstřík věcný.



Opravy a poznámky.

Na straně	1	v 2. řádku zdola	místo	1573	čti	*1473*
„ „	21	„ 7. „ „	„	pachalków	„	*pacholków*
„ „	80	v regestě k č. 160	„	Henrichovi	„	*Krištoforovi*
„ „	136	„ „ „ 231	„	v Budíně	„	*v Bílině*
„ „	250	„ „ „ 135	„	Jetřichovi	„	*Jindřichovi*
„ „	317	v 5. řádku zdola	„	z Kovářic	„	z *Komářic*
„ „	384	„ 14. „ „	„	z Rismberka	„	z *Rismburka*
„ „	403	„ 16. „ „	„	peřiny	„	*Peřiny*
„ „	501	„ 14. „ „	„	Bryblice	„	*Kryblice*
„ „	521	v regestě k č. 11	„	Heřmanovic	„	*Heřmancovic*
„ „	581	přidej: od Dubé Jan, převor řádu Johanitského 523				
„ „	583	pod heslem z Harasova místo Fricek čti *Tricek*.				

Na straně 289 v poznámce k č. 3. vyslovil jsem domnění, že místo, které se píše r. 1336 Kykrob a r. 1359 Kykrow, jest snad ves Skrýšov; dle mínění Vorlického archiváře p. faráře Tyla má se tu však rozuměti *Krchov*, víska ležící půl hodiny cesty západně od Petrovic.

Na též straně 289 v č. 4. místo „Lhota Jastrzab“ má státi rozděleně: *Lhota*, *Jastrzab*. Lhotou rozumí se tu Králova Lhota, Jastrzab pak jsou Jastřáby neboli *Jestřáby* (tak řečené též r. 1478 zde str. 28), samota na levém břehu Vltavy u Vorlíka, jmenovaná nyní *Kučeřavý*; srv. Tylovy Paměti Zvíkovské str. 49, 69 až 70.

K poznámkám, jež jsem učinil k listině Rosenberské tištěné na str. 299—300 č. 15, budiž doloženo, že p. archivář Mareš od té doby oznámil v Časopise Historickém 1895 str. 382 důvody, pro které uznává tu listinu za podvrženou.

Na straně 306 č. 23 list krále Ladislava, daný v Budíně den sv. Štěpána 1457, položil jsem s Palackým AČ. III. 566 č. 711 ke dni sv. Štěpána krále 20. srpna 1457; den 26. prosince 1457 nehodil se, poněvadž král Ladislav zemřel již 23. listopadu 1457. Avšak z příčiny 17. roku kralování Uherského, a že Jindřich z Rosenberka zemřel 25. března 1457 (Březan v Čas. Č. Mus. 1828 IV. 67), náleží ten list najisto k *26. prosinci 1456*, a máme v něm opět příklad na to, že ještě v těch letech nový rok počítal se někdy od hodu Narození Páně.

J. Kalousek.

